TẬP 1
Từng
niên thiếu
Cửu Dạ Hồ Ly

I ♥ Ebook!
Ebook Fun and Free

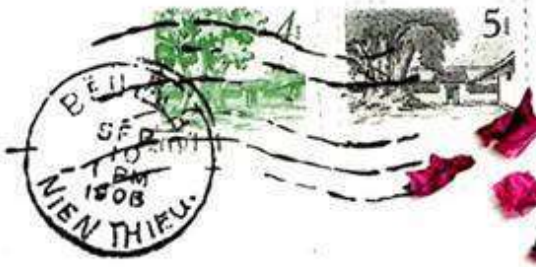

T.ừ.n.g niên thiếu

Cửu Dạ Hồi

(Tiểu thuyết)
Mai Dung dịch

Công ty cổ phần sách Văn Việt
NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

https://thuviensach.vn

Từng niên thiếu

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

♥

Dịch giả: Mai Dung

♥

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

https://www.facebook.com/groups/eff.eff/

♥

Sách: Tịch Lam

♥

Typer:

Hoàng Minh Phương

Chu Tu

Thanh Thảo

Hà Hồng

Thảo Phương Nguyễn

Lý Miên Ny

Cực Kỳ Nguy Hiểm

Tram Lam

Đậu Đậu

♥

Beta lần 1:

Thanh Duyên

Ceviolo Toxisic

♥

Beta lần 2:

Tram Lam

Kate Phan

♥

Làm ebook: Horcrux

♥

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết ***Từng niên thiếu*** do *Văn Việt books* phát hành.

https://thuviensach.vn

CHÚ Ý

Ebook ***Từng niên thiếu*** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Trong cuộc đời mỗi con người, gặp gỡ rồi ly biệt là điều không thể tránh khỏi. Có một số người gặp gỡ và ly biệt chỉ trong khoảnh khắc, nhưng có một số người khoảnh khắc tưởng như ngắn ngủi kia lại là một đời một kiếp.

Tạ Kiều và Tần Xuyên dường như đã gặp nhau quá sớm, ký ức của hai người là những mảng màu đan xen khó mà phân biệt rõ ràng.

Năm đó, khi họ chơi trò nối chữ ba từ, trong lúc hoảng loạn, cô cố ý hét lên ba từ "Em yêu anh."

Năm đó, dưới gốc cây hòe già gió thổi xào xạc, cô chăm chú nhìn anh, anh dừng lại vài giây, chầm chậm cất lời: "Là người bạn quan trọng nhất."

Năm đó, bên cạnh cô có một người con trai khác, bên cạnh anh cũng đang tồn tại một cô gái khác, hai người họ rõ ràng sống trong cùng một thế giới nhưng lại chỉ như hai đường thẳng song song.

Năm đó, anh nói: "Nếu năm ba mươi tuổi chưa có ai lấy cậu, tôi sẽ lấy cậu." Hai người họ cứ bình lặng đi bên nhau, chờ đợi đối phương, không dám tiến lại quá gần cũng chẳng nỡ rời xa, chỉ sợ vì một chút sơ sẩy nào đó sẽ vô tình lạc mất nhau.

Họ gọi những mảnh ghép của thuở thiếu thời bên nhau ấy là tình hữu nghị trong biển cát thời gian. Dường như, thứ tình cảm ấy chỉ cần không nói ra sẽ vĩnh viễn không tồn tại.

Nhưng thời gian sẽ dần dần để lại vết tích của nó trong cuộc đời mỗi con người, và tình yêu cũng sẽ tự nó ngân lên giai điệu thuộc về riêng mình.

Nếu thời gian có nút tạm dừng, tôi nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người chọn bấm nút ấy vào một thời điểm nào đấy, cho dù không có sau này, dừng ở đây cũng tốt.

Bởi vì không có sau này, nên sẽ không phải thất vọng vì chờ mong.

https://thuviensach.vn

Cô đơn quá lâu, thì ra lại thèm khát sự dịu dàng ấm áp đến thế.

Nếu gặp gỡ và biệt ly cách nhau gang tấc, thì đó chính là người lạ; nếu gặp gỡ và biệt ly cách nhau cả đời, thì đó sẽ là người đầu ấp tay gối.

May mà, em của ngày xưa đã yêu anh thời niên thiếu.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Ra nhụy

Chương 2: Chồi non

Chương 3: Hoa nở

Chương 4: Tuổi thanh xuân

Chương 5: Cuộc đời tươi sáng

Chương 6: Đồ mi

Chương 7: Từng niên thiếu

Kết thúc

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

https://thuviensach.vn

Chương 1: Ra nhụy

Khi ấy, ngẩng lên ngắm nhìn bầu trời trên cao, cảm thấy thế giới bên ngoài thật tuyệt, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh tung mình theo đàn chim nhạn, xếp thành hình chữ nhất kia bay đi.

https://thuviensach.vn

Ngày tôi ra đời, cơn mưa kéo dài suốt mấy ngày ở Bắc Kinh đã tạnh, trời trong tới mức nhìn như bầu trời của những ngày hè oi bức nhất.

Hoa bìm bịp tím trong vườn đã nở, nhụy của những bông xác pháo cũng căng mọng như sắp hút được mật, tán cây táo ta và cây hòe phủ bóng râm mát xuống vườn, tiếng ve sầu râm ran từng đợt không dứt, thỉnh thoảng còn xuất hiện những chú bọ cánh cứng đốm đen đốm trắng.

Mấy cụ già ra ngồi hóng mát đang tập trung lại một chỗ, bà cụ đẩy chiếc xe nôi bằng trúc, nựng nịu hai đứa cháu nội một trai một gái trong nôi, ông cụ vừa phe phẩy cái quạt lá(*) trong tay vừa chơi cờ tướng. Họ không im lặng tính toán nước cờ, mà thường xuyên có những tranh luận gay gắt vì cú nhảy của một con mã hoặc quân tốt bị ăn mất. Trên cửa hàng tạp hóa có treo tấm biển "Nước ngọt Bắc Băng Dương ướp lạnh", ông chủ cửa hàng phủ một tấm chăn bông lên hộp gỗ màu trắng, bên trong ngoài bánh kem, còn có cả kem đậu đỏ.

(*) Nguyên tác dịch ra Hán Việt là Bồ Phiến: Quạt đan bằng lá cây bồ quỳ hoặc cây lá lác. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

Bọn trẻ con trong ngõ tụ tập chơi cùng nhau, con trai thì chơi bắn bi, đập bài, cũng có đứa bắt dế đem nhốt vào chai thủy tinh để nuôi, lấy giấy bịt miệng chai, dùng dây chun quấn chặt, còn phải chọc thủng mấy lỗ nhỏ trên ấy cho lũ dế thở.

Chúng đặt tên cho con dế, cái gì mà "Tướng Quân Thường Thắng", "Sơn Đại Vương", rồi sau đó đem lũ dế đi chọi. Đám con gái chơi nhảy dây, thiếu người cầm dây thì buộc một đầu vào cây cột điện. Ngoài ra các cô bé còn chơi nhảy ô, dùng miếng gạch đỏ hoặc phấn may quần áo vẽ ô dưới đất, quả bóng nhỏ may bằng những miếng vải vụn, đen sì, không phân biệt nổi màu sắc.

https://thuviensach.vn

Mặc dù đi ra khỏi cửa Tây của con ngõ chính là phố Đông Thiền phồn hoa, nhưng trong ngõ lại không cảm nhận được bất kỳ âm thanh huyên náo nhộn nhịp nào, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe đạp đi qua, không phải xe hiệu Vĩnh Cửu thì là hiệu Phượng Hoàng, tất cả đều màu đen, ngay cả những chiếc chuông gắn trên ghi đông xe cũng y hệt nhau. Cũng chẳng trách được, không chỉ xe đạp, mà khi ấy, cuộc sống của nhà nào cũng giống nhà nào.

Sự thay đổi của Bắc Kinh nhỏ tới mức khó mà nhận ra, có thể ai đó nói một câu, cả thành phố liền trở thành giống hệt như thế.

Nhưng vào ngày sinh nhật tôi, đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Anh Tân Vĩ ở căn nhà phía Đông khu chúng tôi bị cảnh sát bắt đi, họ nói rằng anh ấy cùng một tên con trai có biệt danh là "Khỉ" ở phía Tây khu giở trò lưu manh bên ngoài nhà vệ sinh dành cho nữ. Sáng sớm tinh mơ họ đứng ngoài nhìn trộm vào nhà vệ sinh nữ, còn huýt sáo và buông lời trêu ghẹo người ở bên trong. Em trai của anh Tân Vĩ là anh Tân Nguyên đứng bên cạnh thấy xấu hổ, bèn khều gọi họ đi, nhưng anh Tân Vĩ mắng em phiền phức, không những không nghe lời mà còn đá anh Tân Nguyên một cái. Tân Nguyên khóc bỏ về nhà, vừa khéo gặp phải chủ nhiệm Triệu của ủy ban khu dân cư đi ra ngoài đổ nước tiểu, anh Tân Nguyên lập tức tố cáo với chủ nhiệm Triệu. Chủ nhiệm Triệu sa sầm mặt mày, dỗ dành anh Tân Nguyên vài câu rồi không đi đổ nước tiểu nữa mà vội vội vàng vàng quay người.

Buổi chiều, cảnh sát đến khu dân cư bắt người, nói họ phạm tội "lưu manh".

Có người phạm tội, đây quả là một tin tức động trời. Lại đúng Chủ nhật, già trẻ lớn bé trong khu đều đổ ra ngoài đứng xem.

https://thuviensach.vn

Anh Tân Vĩ bình thường nghịch ngơm, bướng bỉnh nhất khu, vậy mà hôm đó sợ tới mức mềm nhũn cả chân, đứng không vững. Một chàng trai mới mười tám tuổi, bị cảnh sát vào trong phòng trói gô lại, vừa đi vừa khóc, vừa gọi mẹ vừa gọi bà, "Hu hu hu hu" nghe chẳng rõ là nói những gì nữa.

Lúc cảnh sát đến, anh Tân Nguyên đang ở ngoài cổng khu cùng một đám trẻ con chơi trò "Chúng ta đều là người gỗ, không được nói không được cử động". Anh ấy giống hệt người gỗ, đứng nghệt ra ở chỗ chân tường nhìn đám bạn chạy vào xem náo nhiệt, thấy anh trai bị cảnh sát giải đi, thấy bà nội ngồi bệt dưới đất gào khóc, rồi tầng tầng lớp lớp người trong khu vây quanh đi theo anh Tân Vĩ, anh ấy bị bật ra ngoài vòng vây đó.

Trong ấn tượng sau này của tôi, anh Tân Nguyên là một người không hay nói, lúc nào cũng cúi gằm đầu gằm mặt, khi tôi chào anh ấy, anh ấy cũng chẳng nhìn vào mắt tôi. Có người bảo là vì anh Tân Vĩ bị bắt, cậu ta sợ quá nên mới biến thành một người lầm lì ít nói như thế. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ bắt đầu từ ngày hôm ấy, anh Tân Nguyên vẫn chưa biến từ "người gỗ" trở lại thành người bình thường.

Anh Tân Vĩ bị bắt mấy hôm thì có phán quyết, vì trong lúc tạm giam anh ấy khai nhận từng xem video đen, nên bị định tội lưu manh, mười lăm năm tù giam. Tình hình của tên Khỉ còn nghiêm trọng hơn, khi đó hắn có một cô bạn gái, chính là cô gái ở trong nhà vệ sinh ngày hôm ấy, điều tra phát hiện bọn họ có quan hệ nam nữ bất chính, nên bị phán tội tử hình. Trước ngày tử hình, người của tòa án còn đến thu bảy hào tiền đạn, nghe nói cô bạn gái của tên Khỉ đã uống thuốc trừ sâu Dichlorvos tự vẫn.

Số họ đen, gặp đúng thời kỳ "đánh nghiêm", vì một trò đùa tai quái mà phải trả giá bằng cả tính mạng. Người lớn thì bảo đó là số mệnh.

Mệnh, từ mệnh trong số mệnh, mà cũng là mệnh trong vận mệnh.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, những chuyện đó tôi đều chẳng nhớ chút gì cả, tôi vừa ra đời, vì chuyện của anh Tân Vĩ mọi người đều quên béng việc nhà họ Tạ mới có thêm một cô con gái tên là Tạ Kiều, thậm chí trong khu có người còn tưởng phải sau khi lập thu tôi mới ra đời cơ đấy. Chỉ có anh Tiểu Thuyền của tôi là nhớ rõ mọi chuyện, chính anh đã kể lại cho tôi nghe.

Tôi từng nghe nói về một truyền thuyết, con người nhớ được những chuyện xảy ra trước năm một tuổi, là bởi vì trong đầu vẫn còn sót lại chút ký ức từ kiếp trước, cho tới tận khi có được ký ức ở kiếp này, mới quên hết những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, vì vậy, quãng thời gian ấy liền trở thành quãng ký ức "trắng" trong cuộc đời của mỗi chúng ta.

Tôi rất sợ quãng ký ức "trắng" đó, vì vậy tôi cứ truy hỏi mẹ rằng tôi từ đâu mà có, tôi được sinh ra thế nào.

Mẹ tôi bảo, trước khi sinh ra tôi chỉ là một con kiến mẹ chọn trong đám kiến nhỏ xíu, rồi đến gặp bác sĩ để bác sĩ thổi tiên khí vào con kiến ấy, con kiến biến thành tôi.

Trong một khoảng thời gian rất dài, tôi luôn tự cảm thấy may mắn vì mình là con kiến được chọn, và cũng vì lý do đó mà tôi có thiện cảm đặc biệt với loài kiến, chưa bao giờ cố ý giẫm vào chúng, cũng chưa bao giờ dùng gương làm kính tụ quang để thiêu chúng dưới ánh nắng mặt trời. Trời mưa lũ kiến chuyển nhà, khi bà nội cầm một bình nước đi quanh khu đổ vào từng tổ kiến một, tôi còn khóc tới tắc cả mũi.

Bắt đầu từ khi còn rất nhỏ, tôi đã cho rằng không có ký ức là một việc rất đáng sợ. Cho dù sau này tôi biết, nếu lưu giữ toàn bộ ký ức, việc đó sẽ trở thành một kiếp nạn khủng khiếp mà con người không thể chịu đựng nổi. Và có một vài ký ức, sau khi bị một người từ bỏ rồi, mới thực sự bắt đầu ăn sâu bám rễ trong lòng một người khác. Nhưng tôi vẫn chắc chắn rằng, ký ức chính là minh chứng rõ ràng nhất về việc một người từng tồn tại, khi bạn không có ký ức, cả thế giới này dường như chẳng liên quan gì tới bạn cả.

https://thuviensach.vn

Anh Tiểu Thuyền lớn hơn tôi hai tuổi, tên đầy đủ của anh là Hà Tiểu Chu(*), tên của anh Tiểu Thuyền do bố tôi đặt. Năm 1978, sau khi khôi phục việc thi cấp III, bố tôi là lớp học sinh đầu tiên thi và cũng là người có văn hóa cao nhất trong khu, vì vậy gần như con cái nhà nào cần đặt tên cũng tới tìm bố. Bố tôi cũng rất nghiêm túc, ngụ ý của cái tên Tiểu Chu là hy vọng anh sẽ giống như chiếc thuyền nhỏ, dương buồm ra khơi, rẽ sóng băng băng tiến về phía trước, vì vậy từ nhỏ tôi đã gọi anh là anh Tiểu Thuyền.

(*) *Tiểu: Là nhỏ, bé. Chu: Là thuyền, đò. Vì vậy mới lấy tên ở nhà là Tiểu Thuyền.*

Anh Tiểu Thuyền kể, ngày tôi chào đời, trời rất xanh, sắc mây rất đẹp, vẽ thành một đường thẳng mỹ lệ trên không trung. Mẹ anh đang nhặt đậu ván trong sân, còn anh thì ngồi trên chiếc ghế con ở bên cạnh, mải mê quan sát con bọ xén tóc. Đúng lúc này, bố tôi vui mừng hớn hở đi vào sân.

Mẹ anh ngẩng lên hỏi: “Thầy Tạ, vợ thầy sinh chưa?”

“Sinh rồi! Là một bé gái, hơn ba kilôgam!” Bố tôi vừa nói vừa xoa đầu anh Tiểu Thuyền. “Tiểu Chu, cháu có em gái rồi đấy.” Về sau mỗi lần kể đến đoạn này, anh Tiểu Thuyền đều cười tít mắt xoa đầu tôi.

Cũng chính vì thế mà tôi cảm tạ ông trời, vì đã để tôi đến thế giới này vào ngày hôm đó.

Năm tháng vội vã, vũ trụ hồng hoang, một kẻ nhỏ xíu như hạt bụi là tôi không sớm không muộn, xuất hiện trước mặt anh như thế, mở toang cánh cửa ký ức của anh. Đối với anh Tiểu Chu mà nói, tôi là một người đặc biệt! Hễ nghĩ tới điểm này, tôi thấy lòng thật ấm áp, tràn trề sức sống.

Bởi vì tôi thích anh như thế, có lẽ bắt đầu từ ngày anh có ký ức về tôi, tôi đã thích anh giống như được số phận an bài.

https://thuviensach.vn

Anh Tiểu Thuyền luôn trông rất sáng sủa sạch sẽ, khuôn mặt rạng ngời, ngay cả nụ cười cũng vô cùng thanh tú. Chiếc áo sơ mi của anh phảng phất một thứ mùi dễ chịu của xà phòng thơm, thẳng thớm gọn gàng. Tất của anh không bao giờ chiếc thấp chiếc cao, cũng không để giày thể thao màu trắng biến thành màu cháo lòng.

Chú Hà và cô Lý đều là công nhân, hai người chẳng được học hành nhiều, nhưng không biết anh Tiểu Thuyền giống ai, từ nhỏ đã thích đọc sách. Anh Tiểu Thuyền đọc rất nhiều sách dành cho thiếu nhi, anh không bao giờ dùng tiền tiêu vặt để mua những đồ ăn vặt như kẹo kéo hay kẹo cao su, mà tất cả đều dùng để thuê sách đọc. Năm đồng một cuốn, anh thường thuê mười đồng để về đọc dần.

Tôi lẻn sang nhà anh kèo nhèo đòi anh kể chuyện, những chuyện như Dương gia tướng, Nhạc Phi truyền, Liêu trai qua lời kể của anh đều rất sống động. Tôi đặc biệt thích nghe anh kể Tây du kí, mỗi lần anh Tiểu Thuyền bắt đầu cất giọng "Nghe nói bốn thầy trò Đường Tăng…" là tôi lập tức cười tít mắt.

Hồng lâu mộng tôi cũng thích, nhờ đó mà tôi biết làm tiểu thư thích hơn làm a hoàn nhiều. Anh Tiểu Thuyền có một bộ bài *Hồng lâu mộng*, anh cho tôi hai quân bài Đại Ngọc và Bảo Thoa thì tôi nhận, nhưng cho tôi quân bài đại tỉ ngốc thì tôi bèn ném xuống đất trả. Chúng tôi thường biểu diễn tiết mục này, khiến người lớn trong viện phải phá lên cười ha hả. Mọi người đều biết tôi thích dính lấy anh Tiểu Thuyền, thỉnh thoảng mẹ còn cố tình trêu tôi, bảo không cần tôi nữa, tôi liền ôm con búp bê vải của mình, chạy thẳng một mạch vào phòng anh Tiểu Thuyền, thế là người lớn lại được một trận cười. Cô Lý, mẹ anh Tiểu Thuyền, rất tốt với tôi, mỗi lần thấy tôi sang, đều cho tôi đồ ăn ngon. Cô là người miền Nam, biết làm một loại bánh ngọt, hình dạng giống con thỏ nhỏ, bên trong là bột nếp, bên ngoài bọc một lớp đường cát, dùng quả cây sơn trà làm mắt, mỗi lần tôi có thể ăn hết liền

https://thuviensach.vn

ba cái. Cô Lý hay đùa, bảo muốn tôi về làm con dâu cô, nhưng mọi người đều không cho đấy là thật, chỉ có tôi ngây thơ tưởng thật mà thôi.

Khu nhà đối diện với khu nhà chúng tôi có một vị quan chức từ thời Quốc Dân đảng, tôi thường gọi ông ấy là ông Tướng quân. Ông ấy từng ngồi tù mười mấy năm trong nhà tù Tần Thành, về sau thông qua công tác thống chiến, nên mới được thả. Cả đời ông ấy không kết hôn, khu nhà nhỏ đó chỉ có một mình ông ở, hoa cỏ trồng đầy vườn. Ông tướng quân bị thương trong chiến đấu, nên chân có chút tật, đi lại không được thuận tiện, anh Tiểu Thuyền thường giúp ông tưới hoa, và tôi đi theo anh. Trong vườn nhà ông có một chum nước lớn, bên trong đựng đầy nước mát dùng để tưới hoa, tôi nằm bò trên thành chum, thõng cánh tay ngâm dưới nước, vô cùng dễ chịu. Nhưng ông Tướng quân và anh Tiểu Thuyền không cho tôi làm thế, sợ tôi ngã xuống chum. Xuất phát từ nguyên nhân ấy, anh Tiểu Thuyền kể cho tôi nghe câu chuyện Tư Mã Quang đập chum cứu người, sớm hơn rất nhiều khi tôi được học câu chuyện ấy trong sách giáo khoa tiểu học. Trong vườn nhà ông Tướng quân có giàn nho, cây sung, cũng có cây chuối hoa, lan quân tử. Đứng giữa những khóm hoa ấy, Hà Tiểu Chu cười tươi rói gọi tên tôi, giống như làn ánh sáng đầu tiên trong cuộc đời tôi vậy.

Đầu óc tôi chậm chạp, nên không thể phân biệt rõ mình bắt đầu có ký ức như anh Tiểu Thuyền từ khi nào. Cũng có thể vì Tần Xuyên luôn gây rối, nên tuổi thơ của tôi rất hỗn loạn, không thể phân biệt rõ ký ức nào là của tôi, ký ức nào là của cậu ta.

Bố tôi bảo, bắt đầu từ năm 1980, giường bệnh trong bệnh viện phụ sản rất khan hiếm, mỗi giường đều phải bố trí hai sản phụ nằm đảo chiều nhau, nhìn từ xa lại, giống hệt những quả dưa hấu được xếp ngay ngắn.

Tần Xuyên ra đời sớm hơn tôi mười mấy ngày, mẹ cậu ta và mẹ tôi cùng nằm trên một chiếc giường.

https://thuviensach.vn

Nghe nói, khi còn chưa được sinh ra chúng tôi đã bắt đầu chiến đấu không ngừng nghỉ, trước lúc mẹ đi đẻ còn đá qua đá lại đối phương qua hai lớp da bụng căng phồng, ngày đầy tháng bắt đầu đánh nhau, lúc biết bò thì quay sang húc nhau, lúc biết đi thì lao vào đẩy nhau, lúc biết chạy lại bắt đầu đuổi nhau, khi biết nói bắt đầu chế nhạo nhau… rõ ràng chúng tôi chưa bao giờ ngừng nghỉ lấy một lúc. Mẹ tôi bảo, đây gọi là oan gia.

Tần Xuyên là đứa trẻ khác biệt trong khu nhà chúng tôi, bởi vì chỉ có duy nhất cậu ta không phải con một, mà còn có một bà chị gái lớn hơn cậu ta hai tuổi.

Lúc cô Diêu mang thai Tần Xuyên còn chưa có tiểu phẩm *Đội du kích siêu sinh* vừa mang ý nghĩa giáo dục lại vừa có tính chất trào phúng, chính sách kế hoạch hóa gia đình là chính sách nghiêm khắc không được phép vi phạm. Xưởng nhũ tương mà cô Diêu đang công tác và ủy ban dân cư gần như ngày nào cũng đến nhà cô Diêu làm công tác tư tưởng cho cả hai vợ chồng. Vì luôn trong tình trạng người này vừa đến người kia liền xuất hiện, hai nhóm người đó sau khi thân quen còn tiện thể giải quyết được chuyện hôn nhân của một nữ thanh niên lớn tuổi trong xưởng với một người đàn ông trung niên góa vợ trong ngõ. Nhưng cho tới tận khi hai người đó yêu đương chán chê rồi kết hôn, cô Diêu vẫn không bỏ đứa trẻ, cái bụng cô mỗi ngày mỗi to hơn.

Khi ấy chú Tần chưa chính thức đi làm, bà nội tôi bảo, từ nhỏ chú ấy đã là người cố chấp nhất trong con hẻm này, chẳng sợ gì, ủy ban dân cư gặp chú tránh còn không kịp, nên chẳng ai muốn tự mình phá vỡ tổ ong vò vẽ đó.

Cô Diêu là một thanh niên có xuất thân khá tốt, vì vậy cả hai nhóm người kia đều chọn cô để ra tay, chủ nhiệm Triệu của ủy ban dân cư nói, giờ cô sinh thêm một đứa vấn đề hộ khẩu không giải quyết được. Lãnh đạo xưởng bảo, quốc gia đã có công văn rõ ràng, sinh thêm là phải nghỉ việc!

https://thuviensach.vn

Nhưng cô Diêu chẳng nói nhiều, chỉ lặp đi lặp lại một câu, tôi phải đẻ!

Vì vậy, cho dù hai nhóm người này phối hợp vô cùng ăn ý, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được việc ra đời của Tần Xuyên.

Tên của anh bạn nhỏ Tần Xuyên được bao người mong ngóng ban đầu không phải là như thế này, chú Tần đặt cho cậu ta một cái tên mà đã nhìn là không thể quên, đã nghe là không thể không quay đầu, trước từng có cổ nhân, sau khẳng định không ai dám đặt, đó chính là: Tần Thủy Hoàng!!!

Mẹ tôi bảo, lúc ở bệnh viện, mọi người đều biết có một đứa bé tên Tần Thủy Hoàng. Cái tên đó quá vang, muốn không biết cũng khó.

Lúc bế Tần Xuyên, chú Tần hớn hở khoe khoang khắp nơi: "Con trai, Tần Thủy Hoàng, con trai!"

Lúc cho Tần Xuyên bú sữa, chú Tần lại nựng nịu: "Tần Thủy Hoàng, đừng cắn mẹ con nhé!"

Lúc thay tã, chú Tần lại dỗ dành: "Tần Thủy Hoàng ăn ngoan tè ngoan!"

Có thể tưởng tượng khi ấy, trên trán mỗi người trong bệnh viện phụ sản Hiệp Hòa đều nhiều thêm mấy nếp nhăn.

Cứ vậy, cô Diêu lẳng lặng chịu đựng đủ bảy ngày, ngày ra viện, cô Diêu bế Tần Xuyên nắm bàn tay nhỏ xíu của cậu ta vẫy vẫy chào các sản phụ khác: "Tần Xuyên, tạm biệt các cô các bác đi con!"

Tần Xuyên bị ép buộc phải lắc lắc cổ tay mũm mĩm, cả phòng bệnh im lặng như tờ, chú Tần nói: "Vệ Hồng, em vừa gọi con là gì?"

Cô Diêu điềm đạm đáp: "Tần Xuyên, Tần Xuyên trong *Tám trăm dặm Tần Xuyên*."

https://thuviensach.vn

Từ đó, Tần Thủy Hoàng trở thành lịch sử, Tần Xuyên chính thức lên ngôi.

Về cơ bản, đa số mọi người đều nhanh chóng quên cái tên Tần Thủy Hoàng. Chỉ có tôi là nhớ rất rõ, mỗi lần đánh nhau với Tần Xuyên, vào phút cuối tôi sẽ tung con át chủ bài ra, gào mồm lên gọi Tần Thủy Hoàng, sau đó quay người bỏ chạy.

Tần Xuyên sẽ đỏ bừng mặt, nghiến răng nghiến lợi đuổi theo tôi, hai chúng tôi chạy đuổi nhau nửa con hẻm, thắng thua 50/50. Và người mỗi lần giải cứu tôi không phải anh Tiểu Thuyền thì là chị gái của Tần Xuyên: Tần Thiến.

Tôi không biết, liệu có phải trong lòng mỗi người đều có một hình mẫu lý tưởng hay không. Thích anh ấy (cô ấy), ngưỡng mộ anh ấy (cô ấy), muốn trở thành anh ấy (cô ấy) chẳng hạn. Tôi có, từ nhỏ tôi đã muốn được trở thành chị Tần Thiến.

Chị Tần Thiến là thiếu nữ được mọi người yêu mến nhất trong con hẻm nơi chúng tôi ở. Chị xinh đẹp, mắt to long lanh, đôi môi nhỏ xíu đỏ mọng, mái tóc xoăn tít, giống hệt búp bê, cho dù là con gái nhà ai đứng cạnh cũng chỉ làm nền cho chị ấy mà thôi. Rất nhiều lần, tôi và chị Tần Thiến cùng chơi ngoài cổng khu, người qua kẻ lại đều vươn dài cánh tay, qua đầu tôi, để xoa đầu chị Tần Thiến, cười tít mắt bảo: “Ái chà, Thiến Thiến càng lớn càng xinh đấy!”, những bàn tay ấy chưa bao giờ dừng lại ở chỗ tôi, chưa từng dù chỉ một lần.

Mẹ tôi kể, từ nhỏ tôi đã tự cho mình là xinh đẹp, lúc nào cũng thích soi gương. Thực ra mẹ không biết, không phải tôi thích “tự sướng” mà là tôi đang so sánh xem mình có điểm nào không giống với chị Tần Thiến. Mắt dài hơn mắt chị ấy, mũi to hơn mũi chị ấy, lông mày còn rậm hơn, môi cũng dày hơn. Mọi người đều bảo con gái tới năm mười tám tuổi sẽ thay đổi, tôi

https://thuviensach.vn

kiên định cho rằng, tới năm mười tám tuổi, tôi nhất định sẽ trở nên xinh đẹp.

Khi đó chưa có ngọc nữ chưởng môn nhân, cũng chưa có hotgirl quốc dân, tôi chỉ nghĩ, nếu như sau một đêm có thể biến thành hình dạng giống chị Tần Thiến thì tốt. Đương nhiên, đáng tiếc là, cả đời này tôi cũng không thể biến thành người như chị ấy.

Chị Tần Thiến rất có duyên, không chỉ người lớn thích chị ấy mà bọn trẻ con cũng thích chơi với chị ấy. Chị ấy chính là vua của bọn trẻ con trong khu chúng tôi, mọi người nếu định tụ tập chơi trò gì đó, nhất định phải đi gọi chị Tần Thiến trước tiên. Ném bao cát, nhảy dây, đá cầu, trốn tìm, ăn đào, ném khăn tay, bịt mắt bắt dê, chim ưng bắt gà…

Dù là bất cứ trò gì chị ấy cũng giỏi. Lúc ấy, trước khi chơi nhảy dây chun phải phân lượt, đầu tiên chọn ra hai người đứng đầu, rồi hầy hà hầy hoặc oẳn tù tì để chọn người. Chị Tần Thiến luôn là người đứng đầu, từ nhỏ chị ấy đã rất cao, dù bất kỳ tư thế nào chị ấy cũng nhảy được, chỉ cần chị ấy là người nhảy đầu tiên thì chúng tôi đều được chơi rất lâu, không bị đổi xuống cầm chun. Vì vậy mọi người đều hi vọng chị ấy sẽ chọn mình, đứa nào cũng tròn mắt nhìn chị ấy chằm chằm chờ đợi, được chọn thì nhảy vòng quanh vui sướng, không được chọn thì ủ rũ buồn bã muôn phần. Chị Tần Thiến vô cùng trượng nghĩa, vì hai chúng tôi ở cùng khu, nên lần nào chị ấy cũng chọn tôi.

Chị Tần Thiến còn rất nhiều rất nhiều rất nhiều ưu điểm, nhưng đó không phải thứ khiến tôi ngưỡng mộ, điều khiến tôi ngưỡng mộ nhất là, chị ấy bằng tuổi với anh Tiểu Thuyền, họ đi học cùng nhau.

Ngày khai giảng mùng 1 tháng 9, từ sáng sớm cả khu đã rất náo nhiệt. Mọi người đều biết Tần Thiến và Hà Tiểu Chu phải đi học, nên đều thân thiết chào hỏi chúc mừng. Chỉ có nhà anh Tân Nguyên ở mé Đông là im ắng không động tĩnh, từ sau khi anh Tân Vĩ xảy ra chuyện, nhà họ rất ít chủ

https://thuviensach.vn

động khi bắt chuyện với hàng xóm trong khu, cửa thường đóng, kể cả ngày Tam phục thiên là ngày nóng nhất cũng không mở cửa cho thoáng khí.

Chuyện chị Tần Thiến đi học đều do một mình cô Diêu lo liệu. Chú Tần không ở Bắc Kinh, vì sinh thêm Tần Xuyên nên cả hai cô chú đều bị mất việc. Lúc Tần Xuyên chưa đến một tuổi, chú Tần đã đến Quảng Đông cùng bạn làm ăn buôn bán. Chú nhập hàng ở đó, mua về rất nhiều những món đồ thú vị để bán, như xà phòng thơm Lux, đồng hồ điện tử, quần ống loe, váy Blazy, toàn những thứ rất mới mẻ, rất thời trang. Cô Diêu làm thợ may ở Bắc Kinh, cô khéo tay, quần áo mùa đông hay mùa hè đều may được cả, mấy chiếc váy của tôi đều do cô may, cô còn dùng vải bông mới cắt cho tôi cả bộ quần áo mới tinh.

Chiếc váy liền màu trắng chấm bi đỏ mà chị Tần Thiến mặc đi học hôm ấy cũng là do cô Diêu may, chị ấy nhìn giống một cô bé bước ra từ trong truyện cổ tích. Anh Tiểu Thuyền hôm ấy cũng mặc quần áo mới, lưng đeo cặp sách, hai người cầm tay nhau đứng giữa khu, vừa vui vừa căng thẳng.

Tôi vẫn còn buộc tóc hai bên trông như hai cái sừng và Tần Xuyên mũi dãi lòng thòng đi sau người lớn ngây ngốc nhìn theo, cho tới tận khi tiễn họ ra tận ngoài cổng khu, vừa đến điểm dừng thì tôi đột nhiên như bừng tỉnh: Anh Tiểu Thuyền đi học rồi, không thể ngày nào cũng chơi cùng tôi nữa!

Thế là tôi kéo tay mẹ lúc này đang vội đi làm, gào lên như muốn vỡ cổ họng: “Con cũng muốn đi học!”

Mẹ cáu kỉnh bảo: “Con chưa đến tuổi! Đợi sang năm đi học cùng Tần Xuyên!”

Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự thần bí vĩ đại của thời gian, cho dù tôi có nỗ lực gắng hết sức chạy về phía trước đuổi theo họ tới thế nào, một năm vẫn là một năm, mãi mãi không thể theo kịp anh Tiểu Thuyền. Tôi

https://thuviensach.vn

cúi đầu buồn bã, nhìn Tần Xuyên đang ngồi xổm dưới đất xoắn đuôi mèo, càng cảm thấy bi ai, thế là tôi òa lên khóc nức nở.

Ngôi trường mà anh Tiểu Thuyền và chị Tần Thiến học là trường tiểu học Đăng Hoa trong ngõ Đăng Hoa. Bố tôi và chú Tần đều học tiểu học ở đó, không chỉ họ, mà hầu hết những người từng đi học trong ngõ Đăng Hoa đều học tiểu học ở đó. Cô Vương ở phòng bảo vệ làm từ thời bố tôi đi học, bố tôi gọi là cô Vương, tới lượt bọn tôi vẫn gọi là cô Vương.

Ngày xưa, trường tiểu học Đăng Hoa là một căn từ đường của một gia đình giàu có trong vùng, sau giải phóng bị nhà nước thu hồi, sửa sang thành trường tiểu học, phòng học chính là mấy căn phòng bằng gạch để bài vị trước kia, rất nhiều những câu chuyện ma quỷ được thêu dệt từ đó. Về sau, học sinh ngày một nhiều, phòng gạch bị dỡ bỏ, một căn nhà ba tầng được xây lên từ nền móng cũ, chính vì nguyên nhân đó mà anh Tiểu Thuyền và chị Tần Thiến phải đi học muộn một năm. Tiểu học Đăng Hoa là nơi cao nhất trong ngõ, mọi người đều lấy đấy làm mốc, khi chỉ đường thường nói "Còn chưa đến trường tiểu học!" hoặc "Đi qua trường tiểu học thẳng về phía trước là đến!".

Có điều bây giờ, ngôi trường tiểu học có lịch sử mấy chục năm trời đã không còn nữa, bởi đám học sinh 9x ít đi nhiều so với thế hệ 8x chúng tôi, vì vậy trường không có nhiều học sinh, liền sát nhập với trường cấp II nổi tiếng gần đó.

Giống đại đa số những người dân Bắc Kinh khác, ngôi trường tiểu học tuổi thơ của tôi đã biến mất rồi.

Anh Tiểu Thuyền và chị Tần Thiến tập trung trên ban công tầng ba, tầng cao nhất của trường tiểu học Đăng Hoa, tôi và Tần Xuyên mỗi người mang theo một chiếc ghế con, cùng bọn trẻ chưa tới tuổi đi học ngồi ở cổng khu ngóng nhìn. Từ đây có thể nhìn thấy lan can sắt nhọn hoắt bao quanh trên nóc ngôi trường. Cho dù tôi có cố gắng vươn hết sức cái cổ cò của mình,

https://thuviensach.vn

nhón cao chân cũng chẳng thấy được bất cứ bóng người nào trên ban công, chỉ có thể nghe thấy âm vực cao thấp khác nhau phát ra từ loa phóng thanh.

Đúng lúc tôi ngó đông ngó tây đầy sốt sắng, Tần Xuyên đột nhiên đứng phắt dậy: "Tao nhìn thấy chị tao rồi!"

"Đâu? Đâu?" Bọn trẻ con vây quanh cậu ta.

"Trên tầng ba ấy! Chị tao đứng hàng thứ ba!" Tần Xuyên chỉ trỏ như thật.

Bọn trẻ nhao nhao, đứa thì bảo nhìn thấy đứa bảo không.

Tôi đứng phía sau Tần Xuyên, căn bản chẳng thể nhìn thấy cái gọi là hàng thứ ba ấy, chắc chắn cậu ta bày trò nói dối, nhìn bộ dạng lắc lư chói mắt, tôi không kìm được tức giận, "Làm gì có!"

Tần Xuyên quay đầu lại, trừng mắt lườm tôi, "Có! Oắt con như mày làm sao thấy được!"

Hồi nhỏ tôi vừa gầy vừa bé, Tần Xuyên lúc nào cũng gọi tôi là oắt con, bọn trẻ đứng xung quanh phá lên cười, tôi tức giận đỏ bừng mặt: "Mày nói dối! Đồ tè dầm!"

Thế là lũ trẻ được thể còn cười to hơn, Tần Xuyên hay đái dầm, cái quần tè dầm tối qua vẫn còn đang phơi trong sân khu.

"Oắt con!" Tần Xuyên tức giận gào lên.

"Tè dầm!" Tôi cũng chẳng chịu nhịn.

"Oắt con!"

https://thuviensach.vn

“Đái dầm!”

“Oắt con!”

“Tần Thủy Hoàng!”

Tôi tung chiêu cuối cùng, đây là điểm yếu của Tần Xuyên, quả nhiên cậu ta không đáp trả nữa, nhưng đúng lúc tôi đang lè lưỡi làm mặt quỷ thì cậu ta vung tay cho tôi một cái tát…

Vì sự tồn tại của Tần Xuyên mà tôi không hề có thiện cảm với những từ đại loại như “Thanh mai trúc mã”, “ngây thơ trong sáng”. Lớn lên rồi, khi khuôn mặt hoàn toàn có thể che giấu những “tội ác” thời thơ ấu của Tần Xuyên xuất hiện, rất nhiều bạn học của tôi đều bảo: “Thật tuyệt vời! Các cậu lớn lên cùng nhau! Lãng mạn quá đi!” Mỗi lần như thế, tôi chỉ còn biết nhìn trời câm nín, muốn khóc mà không có nước mắt.

Lãng mạn?

Bị đánh cho tím mặt tím mũi là lãng mạn? Bị đuổi chạy quanh ngõ là lãng mạn? Bị cướp mất chỗ đất sét phải khó khăn lắm mới moi được từ trong cát ra là lãng mạn? Bị đẩy ngã tới gãy luôn một chiếc răng cửa là lãng mạn? Từ bé tới lớn phải chịu đựng đủ mọi trò bắt nạt của cậu ta là lãng mạn?

Tần Xuyên là tiểu bá vương của lũ trẻ chúng tôi, cậu ta chính là yêu quái Hoàng Phong trong *Tây Du Kí*, là Chai En trong *Doraemon*, là Doctor Eggman trong *Sonic the Hedgehog*(*), là Chúa tể Deivoss trong *Chiến đội thú điện Kyoryuger*, là Ma Bư trong *Bảy viên ngọc rồng*, là lão phù thủy trong *Xì Trum*, là kẻ địch trong phim *Áo giáp vàng*, là tổng hợp những thứ độc ác xấu xa nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra, là nỗi phiền não trong quá trình trưởng thành của tôi, là người mà tôi muốn thay ánh trăng hủy diệt…

https://thuviensach.vn

(*) *Doctor Eggman: Nhân vật phản diện trong loạt game được phát hành bởi Sega, là kẻ thù của Nhím Sonic (tiếng Anh: Sonic the Hedgehog).*

Trong thời niên thiếu ấu trĩ vô tri của tôi, tôi từng gọi cậu ta là anh Xuyên Tử, từ khi tôi bắt đầu biết nói cho tới khi không còn ngọng nghịu nữa thì thôi. Trong lòng tôi, chỉ có người như anh Tiểu Thuyền mới xứng là anh, nếu Tần Xuyên là anh, người anh đó quả nhiên là truyền thuyết. Đây là kết luận chung của đám trẻ con trong ngõ, bởi vì đa số đều từng bị Tần Xuyên bắt nạt. Cảnh một vị phụ huynh nào đó mang theo đứa trẻ khóc thút thít đến nhà Tần Xuyên hỏi tội, cô Diêu ra sức xin lỗi người ta, mang đồ ăn đồ uống ra dỗ dành, vở kịch ấy cứ năm ba ngày lặp lại một lần.

Tôi cũng từng mách bố mẹ tôi về chuyện bị Tần Xuyên bắt nạt, nhưng dù sao cũng là hàng xóm láng giềng ra không chạm mặt thì vào chạm mặt, không thể không nể tình, bố tôi cho rằng đấy là chuyện trẻ con trêu đùa nhau, nên không cần phải sang tận nhà cậu ta trách mắng. Mẹ tôi thì bảo mâu thuẫn nảy sinh là do khác biệt giai cấp, lén lút dặn tôi, cả nhà Tần Xuyên đều chẳng được học hành tử tế, tôi không được chơi cùng Tần Xuyên.

Nhưng tôi lại không thấy nhà Tần Xuyên có chỗ nào không tốt, ngoài Tần Xuyên ra, tôi thích tất cả những người còn lại trong nhà cậu ta. Bà Tần nhiệt tình, những việc như tắc cống, vòi nước hỏng, nhà bị dột vân vân và vân vân… chuyện gì trong khu cũng đều nhờ bà Tần cả. Chú Tần mỗi lần từ Quảng Đông về đều mang cho tôi rất nhiều đồ chơi thú vị, cô Diêu cho chúng tôi đồ ăn ngon, khi mua kem cho Tần Xuyên, chị Tần Thiến, chắc chắn tôi cũng không thiếu phần. Vì vậy trong ký ức của tôi, hôm trước vừa bị Tần Xuyên đẩy vào vũng nước gấu quần ướt nhẹp dính đầy bùn đất khóc lóc chạy về nhà, ngày hôm sau cậu ta chạy đến đứng dưới cửa sổ nhà tôi hét gọi: “Kiều Kiều, ra đây chơi!”, tôi lại ơi lại ừ rồi chạy ra luôn.

Đó là độ tuổi mà mọi thù hận đều được giải quyết chỉ sau một đêm, không giống sau này khi đã trưởng thành, yêu rồi hận, phải dùng cả đời để

https://thuviensach.vn

tiêu hóa.

Do đó, mặc dù tôi vô cùng ghét Tần Xuyên, nhưng cái ngày đầu tiên cùng nhau đi học, tôi vẫn thấy rất vui mừng. Chúng tôi như hạt đậu được gieo cùng một lúc, cùng mọc lá cùng ra hoa. Thầy cô, bạn học, bàn ghế, bảng đen, quốc kỳ, thời khóa biểu… vừa vào trường thứ gì cũng vô cùng mới mẻ. Nhưng những thứ đó không phải những thứ khiến tôi hứng thú nhất, tôi đi học vì muốn được gặp anh Tiểu Thuyền. Trưa ngày hôm ấy tôi đã nhìn thấy anh ấy đứng trên bục giảng trong lớp làm mẫu bài tập về bảo vệ mắt cho các bạn. Anh Tiểu Thuyền đứng thẳng tắp, từ massage mắt, bấm huyệt thái dương đến khi rửa mặt, anh đều làm rất đều đặn theo tiết tấu "1 2 3 4 5 6 7 8", các bạn trong lớp cũng nghiêm túc làm theo.

Anh Tiểu Thuyền của tôi luôn là một người giỏi giang như thế trong bao nhiêu người, lòng tôi bỗng trào dâng cảm giác kiêu ngạo.

Đang nghĩ thế, thì Tần Xuyên đi bên cạnh đột nhiên hừ một tiếng: "Thật vô vị!"

"Hả?" Tôi thắc mắc quay sang nhìn cậu ta đang lắc đầu lắc tóc.

"Tất cả mọi người đều làm theo tăm tắp, ngày nào đi học cũng làm những việc giống hệt nhau, chả thú vị gì cả!" Tần Xuyên gần như chẳng muốn nhìn thêm một phút nào nữa, quay đầu bỏ đi.

Từ nhỏ cậu ta đã vậy, luôn tự làm theo ý mình, người lớn khen cậu ta có chính kiến. Còn tôi, tôi chẳng thấy có gì không ổn, nhưng cũng không thể tìm được ưu điểm của việc ấy để biện giải.

Cậu ta nhanh chóng bày tỏ thái độ với việc chán ghét đi học, lớp 1 cậu ta không chăm chỉ nghe giảng, lớp 2 bắt đầu nghịch ngầm, tới lớp 3 thì trốn học.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm đó, cô giáo tiếng Anh đang hào hứng dạy chúng tôi bài hát ABC, hát mãi hát mãi Tần Xuyên bỗng nói lớn: “Haiz, đây chẳng phải bài *Ngôi sao* à?”, nói xong cậu ta tự hát sang lời khác: “ABCDEFG, một ngôi sao lấp lánh, HIJKLMN, cả bầu trời đầy sao…” các bạn bị cậu ta chọc cười, nên bắt đầu hát theo, cô giáo tiếng Anh tức tới mức đuổi cậu ta ra ngoài, mấy tiết học sau đó cũng không thấy bóng dáng cậu ta đâu, khi cô Lý chủ nhiệm lớp đi tìm cậu ta, thấy cậu ta đang đào giun trong vườn trường.

“Tần Xuyên, đứng dậy!” Tần Xuyên chỉ ngẩng mặt lên nhìn cô giáo một cái, chẳng có biểu hiện gì.

Cô Lý chống nạnh tức tối quát.

Con giun đất đã bò lên trên que kem, Tần Xuyên không nỡ buông tay, do dự nhìn cô Lý bảo: ”Đợi một lát.”

Cô Lý chưa bao giờ gặp phải một học sinh ngang bướng như vậy, ngẩn người mất nửa phút mới có phản ứng, cô tức tối xách cổ Tần Xuyên lên, “Có ai nói chuyện với cô giáo như em không? Em đứng lên cho tôi!”

Tần Xuyên buồn bã thở dài, cậu ta giơ con giun đất ra trước mặt cô giáo: “Cho cô một con là được chứ gì!”

Con giun đất bị đứt chỉ còn lại một nửa đó như ngòi nổ của quả đạn pháo được châm, cô Lý lôi xềnh xệch Tần Xuyên về lớp, tiến hành phê bình cậu ta như một tấm gương xấu điển hình. Tới nay tôi vẫn nhớ cô đã nói một câu rất dài: Tần Xuyên là một học sinh hư không biết phép tắc, vì cậu ta không nghe lời cô giáo, không chăm chỉ học hành, nên sau này có lớn lên cũng chỉ là phường trộm cướp, lưu manh, ăn cắp, vô lại, thành sâu mọt của đất nước, thành một người vô dụng.

Cả lớp đều sững sờ trước những lời phê bình hùng hồn của cô giáo, chắc chắn họ cho rằng Tần Xuyên là một đứa trẻ hư rồi, mặc dù Tần Xuyên chưa

https://thuviensach.vn

từng bắt nạt bất kỳ bạn nào trong lớp, nhưng hình như họ còn ghét Tần Xuyên hơn cả tôi. Lớp trưởng ngồi bên cạnh tôi thở dốc từng hồi, nếu không phải lưng ghế chắc chắn tôi thậm chí còn tưởng bạn ấy sẽ xông lên cùng cô giáo trách mắng Tần Xuyên cơ. Cho dù tôi khẳng định Tần Xuyên rất đáng ghét, nhưng không cho rằng cậu ta đáng bị nhiều người ghét như thế, chẳng qua cũng chỉ là rủ cô giáo cùng nghịch giun thôi mà.

Có lẽ bản thân Tần Xuyên cũng nghĩ như tôi, vì vậy cậu ta vẫn hiên ngang đứng vững trước vô số lời mạt sát của cô giáo, kiêu ngạo nhìn đám bạn học bên dưới, chẳng hề run sợ.

Hành động lần này khiến cô giáo Lý thực sự tức giận, thấy phê bình giáo dục trước lớp thôi chưa đủ, cô quyết định phải đưa việc phê bình này về tới tận gia đình. Cô biết chị gái Tần Xuyên là Tần Thiến cũng học ở trường này, và biết tôi ở cùng khu với chị em họ, thế là bảo tôi gọi Tần Thiến đến. Nhưng tôi sang khối bốn tìm khắp một vòng cũng không thấy chị ấy đâu, cả anh Tiểu Thuyền cũng chẳng gặp. Không còn cách nào tôi đành quay về văn phòng giáo viên báo lại với cô giáo, lúc đẩy cửa ra mới biết, không cần tìm nữa, chị Tần Thiến, Tần Xuyên, cả anh Tiểu Thuyền đều đang đứng trong đó.

Nhưng, chị Tần Thiến đến không phải vì Tần Xuyên, mà vì chép bài tập của anh Tiểu Thuyền bị chủ nhiệm lớp phát hiện, nên cũng đang bị mắng.

Vậy là cô Lý có thêm một phán đoán mới, chị Tần Thiến không phải học sinh ngoan, không thể dạy dỗ em trai mình. Cuối cùng, nhiệm vụ khó khăn đó rơi xuống đầu tôi và anh Tiểu Thuyền, cô Lý bảo chúng tôi về thông báo cho gia đình Tần Xuyên biết.

Bốn chúng tôi ra khỏi trường với vẻ mặt nghiêm trọng, chị Tần Thiến ngượng ngùng húng hắng ho hai tiếng:

“Tiểu Thuyền…”

https://thuviensach.vn

Anh Tiểu Thuyền không đợi chị ấy nói hết, đã ngắt lời: “Lần sau cậu đừng chép vội chép vàng trước khi vào lớp nữa, buổi tối chúng ta cùng học bài đi!”

“Được, được!” Chị Tần Thiến vui vẻ nhảy cẫng lên, bởi vì chị ấy biết anh Tiểu Thuyền sẽ không mách cô Diêu chuyện hôm nay. Tần Xuyên đứng bên cạnh cũng vui mừng hỉ hả, anh Tiểu Thuyền đã quyết định không mách bố mẹ cậu ta nên cậu ta chẳng coi tôi ra gì. Thực ra tôi vốn định nhân cơ hội này cho Tần Xuyên một bài học, nhưng anh Tiểu Thuyền đã nói vậy, tôi cũng không thể quá nhỏ nhen. Nhìn bộ dạng Tần Xuyên, tôi tức tới ê cả răng, tôi vô thức kéo cậu ta lại.

“Này, mua cho tôi que kem.”

“Hả?” Tần Xuyên băn khoăn nhìn tôi.

“Coi như tôi chưa nhắc đến chuyện mua kem!”

“Tạ Kiều, cậu gạt tôi phải không?” Tần Xuyên túm lấy mũ tôi.

“Kiều Kiều muốn ăn kem, em mua cho con bé một cái đi.” Chị Tần Thiến gạt tay Tần Xuyên ra.

“Hừ.” Tần Xuyên không cam tâm lườm tôi một cái, “Chỉ mua kem túi thôi!”

“Em muốn ăn kem sô-cô-la!” Tôi nói to.

“Cậu…” Tần Xuyên trợn mắt.

Chị Tần Thiến cũng bảo: “Chị cũng ăn kem sô-cô-la, Tiểu Thuyền, cậu ăn không?”

https://thuviensach.vn

Anh Tiểu Thuyền lắc đầu, “Mình không ăn.”

“Vậy mua ba túi, em mau đi đi! Nhanh lên, về chúng ta chơi đá nồi(*).” Chị Tần Thiến sai Tần Xuyên.

(*) *Đá nồi là trò chơi ném bóng được làm bằng cát của trẻ con.*

“Vâng.” Tần Xuyên bất đắc dĩ đi tới cửa hàng tạp hóa. Cậu ta không sợ bố không sợ mẹ, nhưng từ nhỏ lại sợ chị. Đừng thấy chị Tần Thiến xinh đẹp như một con búp bê mà tưởng hiền, khi cần chị ấy cũng chẳng hề nương tay, hồi nhỏ tôi từng chứng kiến chị Tần Thiến đá bay Tần Xuyên, động tác dứt khoát mạnh mẽ, nhìn giống hệt một nữ hiệp. Nhà họ có lẽ xếp hạng theo khả năng công kích mạnh hay yếu, dù sao trước mặt chị Tần Thiến, Tần Xuyên chẳng khác gì một con thỏ con.

“Cứ đợi đấy!” Lúc đi qua tôi, Tần Xuyên còn không quên dọa nạt một câu.

“Các cậu đi chơi đi, mình không chơi.” Anh Tiểu Thuyền xốc lại cặp sách trên lưng.

“Hả? Anh lại không chơi à?” Tôi vô cùng thất vọng, thời gian đó anh Tiểu Thuyền thường đi lại một mình, rất thần bí.

“Ừm, em đừng mách tội Tần Xuyên nhé.” Anh Tiểu Thuyền cười dặn tôi, rồi quay sang nói với chị Tần Thiến: “Ăn cơm xong chúng ta cùng học bài, chỗ nào không biết mình hướng dẫn cậu.”

“Ừm.” Chị Tần Thiến vừa nghe tới việc học đã buồn bã.

Anh Tiểu Thuyền đi ra khỏi con ngõ nhỏ, đó không phải đường về nhà, không phải đường đến trường cũng không phải đường đến nhà ông Tướng

https://thuviensach.vn

quân.

Rốt cuộc anh đi đâu?

Tôi nghi hoặc nhìn theo bóng anh, nghĩ thế nào cũng không ra.

Khi chơi đá nồi, tôi và Tần Xuyên ở một đội.

Ở cùng đội với cậu ta chẳng được lợi lộc gì, cậu ta không bao giờ chuyền bóng cho tôi, chỉ cần những việc có liên quan tới tôi, cậu ta sẽ tìm cách làm ngược lại, hoàn toàn không phân biệt địch ta. Vì vậy, bắt đầu từ lúc kẻ vạch, cậu ta đã bắt lỗi tôi, đỡ không trúng cú phát bóng lại của chị Tần Thiến, cậu ta cũng đổ tại tôi.

"Còn đá không trúng không cho cậu chơi nữa!"

Khi tôi một lần nữa đứng ở vạch trắng của "Nồi", Tần Xuyên đứng bên cạnh tức tối hét lên như vậy.

Chị Tần Thiến cười hi hi tung hứng quả bóng trong tay, tôi dán mắt vào đó hòng phán đoán xem chị ấy sẽ ném sang phải hay ném sang trái, mồ hôi sắp túa ra tới nơi.

"Kiều Kiều, nhìn cho kỹ đấy!"

Đúng lúc Tần Xuyên khoa chân múa tay nhắc tôi, chị Tần Thiến bèn ném quả bóng sang bên trái. Do bị ảnh hưởng từ Tần Xuyên, cơ thể tôi nhào sang phải nhưng lại vội vàng vung chân đá trái, kết quả chẳng đá được quả bóng đi bao xa, ngược lại chiếc giày bay tít lên tận nóc nhà.

Thời ấy, con gái thường đi kiểu giày vải màu trắng buộc dây, vừa rẻ vừa bền, chính vì đi không chắc chân nên thường xuyên bị tuột khi chơi. Giày bay mất, tôi đành phải đứng co một chân tại chỗ, Tần Xuyên chẳng buồn

https://thuviensach.vn

thông cảm mà phá lên cười ha hả, bị chị Tần Thiến đập cho một cái vào gáy, "Cười gì hả, mau sang nhà ông Tướng quân mượn thang đi."

Trẻ con sống trong các con ngõ nhỏ phải trèo lên nóc nhà khều bóng, khều túi cát, khều cầu là chuyện xảy ra như cơm bữa. Nhà ông Tướng quân trồng hoa, có thang gỗ, mỗi lần phải khều thứ gì đó chúng tôi đều chạy sang đó để mượn. Không lâu sau, một đám trẻ con ồn áo nhốn nháo khênh thang tới, chiếc giày ở trên nóc nhà anh Tân Nguyên, Tần Xuyên nhanh nhẹn trèo lên đó như một con khỉ. Nếu là bình thường, sau khi nhặt giày cho tôi xong cậu ta nhất định đứng múa may quay cuồng trên đó một lúc rồi mới chịu xuống, vờ ném trả tôi rồi lại không ném, thấy tôi cuống lên sắp khóc cậu ta mới thỏa mãn. Nhưng hôm đó, sau khi trèo lên nóc nhà xong liền không động tĩnh, cũng không hiểu đã nhìn thấy gì mà cậu ta cầm chiếc giày của tôi rồi thò đầu thò cổ xuống vườn nhìn quanh quẩn.

"Tần Xuyên, làm gì đấy? Mau xuống đi!" Tôi co một chân lên đứng, bực bội hét gọi.

Tần Xuyên quay đầu lại, nhìn tôi "Suỵt" một tiếng ý bảo tôi im lặng, sau đó ra sức vẫy tay gọi tôi trèo lên.

Tính tò mò chiến thắng tất cả, tôi cũng chẳng bận tâm bẩn sạch, một chân giày một chân trần trèo lên thang, Tần Xuyên kéo tôi chỉ xuống dưới, thì ra anh Tân Nguyên đang buộc một mẩu giấy vào chân bồ câu đưa thư mà anh nuôi.

Anh Tân Nguyên không thích trò chuyện, gặp gỡ người khác, nhưng anh ấy đặc biệt thích bồ câu, từ mấy năm trước đã làm chuồng trong vườn, nuôi một đàn bồ câu đưa thư rồi. Bồ câu do anh Tân Nguyên nuôi là loại bồ câu thông minh nhất trong khu chúng tôi, bảo bay là bay, bảo đậu là đậu, nếu lúc thả bồ câu gặp đàn bồ câu khác bay ngang, anh ấy chỉ cần đem cây sào buộc vải đỏ chỉ huy một lúc, đàn bồ câu tự khắc bay tách ra, mà mỗi lần đều mang theo về một, hai con của đàn khác.

https://thuviensach.vn

Ngay cả những cao thủ nuôi bồ câu trong khu cũng phải khen anh Tân Nguyên dạy chim hay. Trong đám bồ câu đưa thư ấy, Tiểu Bạch là con chim anh ấy thích nhất, lông trắng mỏ ngắn, nhìn rất đẹp. Trước kia tôi thường thấy anh Tân Nguyên ôm Tiểu Bạch vuốt ve nhưng lần đầu tiên thấy anh ấy buộc đồ vào chân chim.

Tôi và Tần Xuyên đang nhìn, bỗng nhiên cửa căn phòng phía Bắc mở toang, bà Tần đi ra, thoạt nhìn thấy chúng tôi đứng trên nóc nhà, bèn cầm cái chổi rơm chỉ về phía chúng tôi hét: "Xuyên Tử! Mày lại rủ Kiều Kiều trèo lên nóc nhà! Xuống ngay cho bà!"

Tiếng hét của bà Tần khiến Tần Xuyên giật mình giẫm vỡ một góc viên ngói, tôi hoang mang với chiếc giày đeo vào chân, lúc này anh Tân Nguyên ngẩng đầu lên thấy chúng tôi, không nói không rằng, vung tay để Tiểu Bạch bay lên. Tiểu Bạch dẫn đầu đàn bồ câu, loạt xoạt bay qua người tôi và Tần Xuyên, chúng tôi vẫn ngẩn ngơ đứng trên nóc nhà, còn anh Tân Nguyên đã quay người đi vào nhà.

Tối hôm đó, khi người người nhà nhà tập trung xem *Bao Thanh Thiên*, tôi và Tần Xuyên không hẹn mà cùng lén lủi đến chuồng bồ câu của anh Tân Nguyên.

"Cậu… cậu đến đây làm gì?" Tần Xuyên lắp ba lắp bắp hỏi tôi.

"Tôi cũng đang muốn hỏi cậu đây!" Tôi chẳng chịu lép vế.

Hai chúng tôi trừng mắt đứng nhìn nhau, không ai chịu hành động trước. Tivi trong nhà đã vang lên bản nhạc *Ngày hôm qua như nước chảy về Đông, mãi xa ta không sao giữ được…,* tôi vừa buồn bực muốn biết rốt cuộc trên chân Tiểu Bạch buộc thứ gì, vừa muốn nhanh nhanh chóng chóng quay về để xem Triển hộ vệ. Có điều, Tần Xuyên chẳng có vẻ gì là muốn đi cả, còn

https://thuviensach.vn

ngân nga chọc tức tôi: “Tối qua nhà cậu ngập đầy nước, bố cậu biến thành ông rùa già.”

Tôi thật không chịu nổi nữa, vỗ vỗ Tần Xuyên, “Này, cậu cũng đến để tìm Tiểu Bạch phải không? Hai chúng ta nghéo tay, không được cho anh Tân Nguyên biết!”

“Một trăm năm cũng không được phép lừa dối!” Có lẽ Tần Xuyên cũng sắp không chịu nổi nữa, nên cậu ta vui vẻ ngoắc tay với tôi, rồi nhanh chóng mở chốt cửa chuồng chim bồ câu, ôm Tiểu Bạch ra.

Tiểu Bạch rất ngoan, không kêu cũng không giãy giụa, nhờ ánh trăng soi rõ nên tôi đã rút được cuộn giấy nhỏ xíu buộc ở chân phải của nó ra, bên trong có một tờ giấy.

“Viết gì?” Tần Xuyên hỏi tôi.

“Anh, em…”

“Đọc mau lên!”

“Từ này tôi không biết!... Em cái gì mà mua đủ đồ rồi, bao giờ anh về, tất cả đều là của anh cả.”

Tôi hạ giọng thật thấp, thì thầm đọc.

Giờ nghĩ lại, cái từ mà khi ấy tôi không biết đó là từ “tích cóp”. Từ ngày anh trai bị bắt đi, cuộc đời anh Tân Nguyên đã rẽ sang một hướng hoàn toàn khác. Nhưng khi đó tôi và Tần Xuyên có hiểu gì đâu, chỉ ngơ ngẩn đứng im, gió đêm thổi qua, bọn tôi rùng mình sau đó vội vội vàng vàng về nhà. Nhưng cả hai đều ngầm hiểu rằng, anh Tân Vĩ, người chưa từng xuất hiện trong tiểu khu từ khi chúng tôi ra đời cho tới nay, thực ra ở cách đây không xa. Tôi đoán Tiểu Bạch chắc hẳn là cầu nối giữa hai anh em họ, anh Tân

https://thuviensach.vn

Nguyên vẫn giữ liên lạc với anh trai mình, hy vọng một ngày nào đó, anh Tân Vĩ sẽ quay về.

Còn việc vì sao Tiểu Bạch tìm thấy anh Tân Vĩ, tôi không biết. Tôi muốn lén đi gặp anh Tiểu Thuyền, anh nhất định biết rõ mọi chuyện. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thấy không ổn, tôi và Tần Xuyên đã ngoắc tay rồi, nói lời mà không giữ lời, nếu cậu ta mà phát hiện ra chắc chắn sẽ cho tôi một trận. Trong khi tôi còn đang do dự không biết có nên nói với anh Tiểu Thuyền hay không, thì anh đã biết chuyện này.

Bởi vì Tiểu Bạch chết.

Chiều muộn hôm ấy, anh Tân Nguyên đứng trên nóc nhà gọi bồ câu, bình thường anh ấy chỉ cần vẫy vẫy gậy trúc một lúc, đàn bồ câu sẽ quay về hết, nhưng hôm đó anh ấy đứng trên nóc nhà rất lâu, nghe bà nội anh ấy kể, cả đàn bồ câu quay về hết thậm chí còn mang theo bồ câu của nhà người ta, nhưng không thấy Tiểu Bạch đâu cả.

Trong ký ức của tôi, ấn tượng sâu sắc nhất về anh Tân Nguyên chính là hình ảnh được lưu lại trong ngày hôm ấy. Bầu trời đêm của Bắc Kinh mờ mịt, anh Tân Nguyên yếu ớt không ngừng vẫy gậy trúc trên không, cố chấp một cách đau đớn và hoang mang. Dần dần, ánh mắt anh ấy đờ đẫn, toàn thân rệu rã, nhìn còn không có sức sống bằng màu đỏ rực của mảnh vải cột trên đầu cây gậy trúc.

Sáng sớm hôm sau thì tìm thấy Tiểu Bạch, do chú Hà đi đổ rác và phát hiện. Người trong khu đổ dồn ra xem, chị Tần Thiến và tôi còn khóc. Tiểu Bạch bị ai đó cố tình đánh chết, cánh bị bẻ gãy, ném trong thùng rác tối tăm, bộ lông màu trắng lem luốc, bẩn thỉu. Mảnh giấy anh Tân Nguyên viết cho anh Tân Vĩ bị rút ra, và được cắm trên người Tiểu Bạch bằng một cây đinh.

Anh Tân Nguyên thận trọng lôi Tiểu Bạch từ trong thùng rác ra, cứ như nó vẫn còn sống, sẽ nghiêng đầu nhìn chúng tôi và gù gù mấy tiếng. Anh

https://thuviensach.vn

Tân Nguyên ôm Tiểu Bạch trong lòng, không nói không rằng quay người đi về, lúc ngang qua tôi và Tần Xuyên, anh ấy thoáng đi chậm lại, tôi còn tưởng anh ấy sẽ mắng chúng tôi bởi chỉ có chúng tôi biết bí mật của Tiểu Bạch, nhưng không, anh ấy cứ thế lặng lẽ đi.

Chuyện không phải do chúng tôi làm, tôi và Tần Xuyên hai mắt đỏ ngầu vì khóc, chạy khắp nơi tìm hung thủ như những kẻ điên. Thậm chí, Tần Xuyên còn đánh nhau với bọn trẻ ở ngõ bên cạnh, tôi cũng giúp cậu ta một tay, vốc nắm cát ném vào mặt bọn chúng. Nhưng chẳng có ích gì, hai đứa trẻ con thò lò mũi xanh chúng tôi chẳng tìm thấy bóng dáng hung thủ, ngược lại còn bị ăn đòn vì dám đi đánh nhau.

Mấy ngày hôm ấy tôi mới biết rằng, anh Tân Nguyên lúc nào cũng bị người khác bắt nạt, ức hiếp. Anh ấy không giống tôi, tôi chỉ bị một mình Tần Xuyên bắt nạt thôi. Còn anh Tân Nguyên bị rất nhiều người bắt nạt, người lớn có, trẻ con có, bạn học có, thầy cô giáo cũng có luôn.

Mặc dù người phạm lỗi là anh Tân Vĩ, nhưng người chịu tội lại là em trai anh ta - Tân Nguyên.

Tôi buồn cho anh Tân Nguyên, cũng buồn cho Tiểu Bạch, thế là khóc nức nở một trận đã đời. Về sau, tôi và Tần Xuyên cùng gấp một con hạc giấy màu trắng, lén lút đặt vào chuồng cũ của Tiểu Bạch. Nhưng con hạc giấy cũng mất, bởi vì anh Tân Nguyên đem cả đàn bồ câu tặng hết cho người khác, anh ấy không bao giờ nuôi bồ câu nữa.

Không có tiếng gù của bồ câu, khu dân cư yên tĩnh lạ thường, tiếng bước chân sáng đi tối về của anh Tiểu Thuyền cũng trở nên rõ ràng hơn.

Tôi từng hỏi anh Tiểu Thuyền, rốt cuộc là anh đi đâu, nhưng anh chỉ cười cười, không trả lời tôi. Buổi tối, lúc đi ngủ tôi nghĩ, không chừng anh Tiểu Thuyền là người có sức mạnh thần bí, không giống với tên quỷ Tần Xuyên, anh có thể biến thân, biết dùng kiếm, mặc khôi giáp màu vàng, là một chiến

https://thuviensach.vn

sĩ anh dũng có thể hàng phục yêu quái. Anh cần phải bảo vệ công chúa, mà công chúa đó không chừng lại là tôi. Mơ một giấc mơ đẹp như thế, tôi thật sự đã bật cười thành tiếng. Con mèo vàng to đùng trong khu thấy không vừa mắt, nó cứ ngồi lì trên mái nhà tôi mà cào vuốt, nhất định phải đánh thức tôi bằng được mới thôi.

Ngày hôm ấy, sau khi tan học, thấy anh Tiểu Thuyền rẽ về đầu kia của con ngõ, trong đầu tôi lại xuất hiện cảnh tượng đẹp đẽ trong giấc mơ. Đúng lúc tôi đang chuẩn bị để hình ảnh anh Tiểu Thuyền thay thế Virgo Shaka(*) thì Tần Xuyên dùng cán cờ gõ vào đầu tôi, đây là chiêu cậu ta thường làm. Tôi sẽ quay người cầm tấm biển có chữ "nhường" để phản công, cậu ta nhảy lên tránh, thần bí bảo: "Tôi biết anh Tiểu Thuyền đi đâu! Cậu có đi xem cùng không?"

(*) *Nhân vật trong bộ truyện tranh* ***Áo giáp vàng.***

Tôi đứng im, vội vàng ngoan ngoãn gật mạnh đầu, nếu tôi có đuôi, hẳn lúc này sẽ vẫy điên cuồng.

"Một gói kẹo que, hai cái kẹo sô-cô-la đồng tiền!" Tần Xuyên hoàn toàn chẳng hề bị tôi "mê hoặc", lập tức ra giá.

"Được!" Tôi nghiến răng nghiến lợi đồng ý.

Tôi đứng chờ Tần Xuyên, chỉ biết trơ mắt nhìn cậu ta ăn hết gói kẹo que và hai đồng tiền sô-cô-la. Cậu ta thật vô cùng đáng ghét, ăn rất chậm rãi, cười tươi rói nhìn tôi đang đứng nhấp nhổm bên cạnh, biểu diễn chán rồi mới hạ giọng thì thầm bên tai tôi: "Anh Tiểu Thuyền sang nhà Ngô đại tiểu thư rồi."

"Không thể nào!" Tôi hét lên, túm chặt Tần Xuyên, "Lừa đảo! Trả kẹo cho tôi! Trả sô-cô-la cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên ngẩng đầu, “Không tin thì giờ đến mà xem!”

“Đi thì đi! Không gặp anh Tiểu Thuyền đâu, cứ chờ mà xem.”

Bảo Tần Xuyên nói dối bởi vì ai cũng biết, bọn trẻ con ở khu chúng tôi sẽ không bao giờ đến nhà Ngô đại tiểu thư.

Theo lý thì, chúng tôi phải gọi Ngô đại tiểu thư là bà, tuổi của bà ấy với ông Tướng quân tương đương nhau, là một bà cụ già nua. Nhưng người trong khu đều lén lút gọi bà là Ngô đại tiểu thư, đã qua mấy đời đều gọi thế quen rồi.

Nhà Ngô đại tiểu thư rất có thế lực, ông nội bà là thương nhân buôn muối nổi tiếng khắp Thiên Tân, năm xưa gia cảnh phú quý, danh tiếng hiển hách ở cả hai nơi Bắc Bình và Thiên Tân. Cha của bà là lão Tứ trong nhà, thường lo liệu việc làm ăn của gia tộc ở Bắc Bình, căn biệt thự trong ngõ chúng tôi bây giờ, là phủ đệ của ông ta ngày xưa. Có điều, nghe nói bà lớn của ông ta ở Thiên Tân, nơi này chỉ là phòng nhì. Mẹ của Ngô đại tiểu thư vốn là Thanh Y hát kịch trong kịch viện Trường An, sau khi Tứ gia đón về chỉ sinh được một tiểu thư là bà, mặc dù không phú quý, cao sang như các tiểu thư ở nhà chính Thiên Tân, nhưng từ nhỏ bà cũng rất được thương yêu, nuông chiều.

Ngô đại tiểu thư năm xưa phong thái, tư chất trác việt, vừa có sự giáo dục, đoan trang, dịu dàng của một tiểu thư khuê các, lại vừa được đi học ở một trường kiểu mới, hiểu biết về văn hóa phương Tây, giống như một loại mỹ tửu trong chiếc ly dạ quang, cho dù bị giấu tít ở cuối con hẻm sâu cũng vẫn tỏa hương thơm nức mũi.

Cùng khi ấy, ông Tướng quân là thiếu tướng tham mưu trưởng, làm việc dưới trướng Trần Trưởng Tiệp - tư lệnh ti cảnh sát Thiên Tân, có quan hệ qua lại với Ngô gia. Có người nói, ông Tướng quân gặp Ngô đại tiểu thư

https://thuviensach.vn

trong bữa tiệc của Ngô tứ gia. Cũng có người nói, xe của của ông Tướng quân đã đâm vào chiếc xe thường chở Ngô đại tiểu thư đi học trong ngõ. Thậm chí tin tức mới mẻ hơn là, Ngô đại tiểu thư thích nghe kịch, ông Tướng quân đã mời Trình Nghiễn Thu đến nhà hát, khiến Ngô đại tiểu thư cũng phải rời bước ra khỏi căn nhà sâu hun hút ấy đi nghe.

Bất luận là thế nào, thì hai người đó cũng đã gặp nhau. Một thiếu niên phong độ anh dũng ngời ngời, một giai nhân dịu dàng xinh đẹp, giống như câu chuyện trong vở kịch đang hát, mới gặp đã yêu, trái tim như nghiêng hẳn về người ấy, ngầm hứa hẹn một đời bên nhau.

Khi ấy là thời kỳ cuối của cuộc chiến tranh giải phóng, Thiên Tân trong tình thế nguy cấp, Ngô tứ gia nói phải về nhà xem thế nào, trước lúc đi còn dặn dò ái thê vạn sự thận trọng, sau khi sắp xếp xong bên đó sẽ lập tức đón hai mẹ con Ngô đại tiểu thư đi, nhưng chuyến ấy, ông một đi không quay trở lại.

Ông Tướng quân là tướng sĩ thủ thành nên đương nhiên chẳng thể đi đâu. Thành còn ông còn, Ngô đại tiểu thư còn ông còn. Ngô đại tiểu thư đã hạ quyết tâm, không đi đâu hết, chỉ đi theo ông Tướng quân, chỉ ở nơi có ông Tướng quân.

Về sau, quân đội của Quốc dân đảng liên tiếp thất bại, Thiên Tân, Bắc Bình lần lượt được giải phóng. Ông Tướng quân là tội phạm chiến tranh nên bị giam trong nhà tù Tân Thành. Một xã hội mới bắt đầu, tất cả đều thay đổi, có người khuyên Ngô đại tiểu thư chi bằng nhân cơ hội này tìm một anh lính hoặc anh công nhân nào đó mà lấy phắt đi, nhưng bà thà chết cũng không chịu. Đã lập lời thề dưới trăng rằng sẽ đợi người đó, vậy thì năm năm cũng là đợi, mười năm cũng là đợi; trẻ cũng đợi mà già cũng sẽ đợi. Phụ nữ có lẽ sinh ra đã giỏi chờ đợi, nhưng thời gian lại dễ bỏ quên người ta, chớp mắt mười mấy năm trôi qua. Công tư hợp danh rồi(*), cửa hàng trước kia vốn là của nhà nay đã biến thành những tờ cổ phiếu xanh xanh đỏ đỏ; "Đại nhảy vọt"(**) rồi, đồ đạc trong nhà mang đi quyên góp

https://thuviensach.vn

cả; ba năm thảm họa, đói khát dìu người mẹ già ra ngoài Triêu Dương Môn tìm rau dại ăn qua ngày.

(*) *Công tư hợp doanh là tài sản trước của tư nhân nay do nhà nước và người chủ cũ cùng nhau quản lý.*

(**) *Đại nhảy vọt là một chiến dịch được phát động trong giai đoạn 1958 - 1961 bởi các nhà lãnh đạo Trung Quốc.*

Ngô đại tiểu thư đếm từng ngày, qua xuân hạ thu đông, cuối cùng trên danh sách tù nhân được thả của nhà ngục Tân Thành cũng có tên ông Tướng quân.

Ngày được thả, ông Tướng quân đến đợi ở cửa nhà Ngô đại tiểu thư từ sớm. Bà khi ấy, đã không còn là nữ sinh áo trắng váy xanh, cũng không còn là đại tiểu thư sườn xám yêu kiều nữa, bà mặc một bộ đồ dành cho công nhân màu xanh nhạt, nhưng khi ông Tướng quân nhìn thấy bà thì kích động tới mức mất kiểm soát, người đàn ông cao lớn đó đột nhiên òa lên khóc trước mặt bao người.

Về sau tôi nghĩ, quãng thời gian ấy là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời Ngô đại tiểu thư, bà đã đợi được người thương quay về, bà thêu một chiếc chăn màu đỏ rất lớn, đợi người đó dắt tay bà đi chụp ảnh, đóng con dấu Hỉ và cùng nhau sống nốt phần đời còn lại bình an, vui vẻ trong con ngõ nhỏ này.

Nhưng, chỉ một chút xíu thôi vậy mà vẫn không kịp, Cách mạng Văn hóa xảy ra, hôn sự của bà tan biến như bong bóng xà phòng.

Người xảy ra chuyện đầu tiên là ông Tướng quân, ông nhanh chóng bị "đánh gục", trước ngực bị treo một tấm biển "quân phản động".

Bị người ta đưa ra sân vận động của trường tiểu học Đăng Hoa đấu tố không ngừng nghỉ. Khi ấy, Ngô đại tiểu thư căn bản không gặp được ông

https://thuviensach.vn

Tướng quân. Đầu tiên, bà còn chạy vạy khắp nơi, nghe ngóng xem bao giờ ông được thả, nhưng không biết rằng bản thân bà cũng sắp bị rơi vào vũng lầy tăm tối.

Thời đó luôn có kẻ tìm cách bới móc vạch tội, nói rằng bà chủ Ngô gia ngày xưa từng là con hát thanh lâu, là dư nghiệt của xã hội cũ, phải bắt đại địa chủ Ngô gia, thân thế của gia đình đại tư bản đều đồng loạt bị "đánh" tới cùng. Tứ đại hợp viện của Ngô đại tiểu thư nhanh chóng bị người ta chiếm lấy, còn người trong tứ hợp viện bị đuổi sang một căn phòng nhỏ ở phía Tây. Đám hồng vệ binh kia hễ nhớ ra, là lại sang đó bắt người, bà cụ Ngô tuổi đã cao, bị đấu tố ba ngày, không chịu đựng nổi nên đã buông tay ra đi. Ngô đại tiểu thư vừa đau đớn vừa căm hận. Nhưng thế vẫn chưa thôi, vừa vội vội vàng vàng lo hậu sự cho mẹ xong, chuyện tình của bà và ông Tướng quân cũng bị người ta lôi ra "xét xử".

Hai nhà đã bị lục soát từ lâu, mấy lá thư chưa kịp đốt đã bị họ lấy được, ép hai người phải đọc to trước hội đồng. Nội dung liên quan tới nước nhà thì bị bóp méo thành "Một lòng chờ đợi Tưởng Giới Thạch đến phản công Đại lục"; nội dung liên quan đến tình cảm cá nhân thì bị nói thành "nam trộm nữ điếm vô liêm sỉ".

Trong không khí ngày hè oi bức, ông Tướng quân bị cạo trọc đầu, Ngô đại tiểu thư trên cổ còn tròng thêm đôi giày rách, hai người họ cúi gằm mặt đứng đó, lẳng lặng đếm "tội lỗi" của đối phương.

Ban đầu hai người còn trả lời rất hờ hững, nhưng đám kia đâu chịu tha cho họ, ép họ phải khẳng định, phải thừa nhận, phải vạch rõ giới hạn.

"Anh ấy nói rằng, cho dù trận chiến này không thắng, thì bọn chúng cũng chẳng trụ vững được bao lâu!"

"Cô ấy bảo, không thể tiếp tục ở lại Bắc Bình nữa, muốn cùng tôi trốn sang Đài Loan!"

https://thuviensach.vn

“Anh ấy từng nổ súng, đả thương quần chúng cách mạng!”

“Bố cô ấy ôm tiền của nhân dân, chạy sang Đài Loan tận trung với Tưởng Giới Thạch!”

“Anh ấy một lòng trung thành với bọn phản động quốc dân, chết cũng không từ bỏ!”

“Không phải cô ấy đang đợi tôi, không phải là muốn lấy tôi, cô ấy chỉ đang hoài niệm quá khứ, vẫn còn muốn làm tiểu thư kiêu ngạo ức hiếp dân chúng!”

Càng nói càng dồn nhau vào bước đường cùng, trên trời bỗng dưng nổ một tiếng sấm nghe như lời nguyền rủa. Cuối ngày mưa lớn, đám quân sĩ vui sướng, hài lòng, tha cho họ. Trong làn mưa mù mịt chỉ còn lại Ngô đại tiểu thư và ông Tướng quân lúc này đã chẳng còn cả hồn lẫn phách, mưa mỗi lúc mỗi lớn, tình càng lúc càng nhạt, hai người đều tâm nguội ý lạnh.

Về sau, ông Tướng quân bị đưa đi cải tạo, Ngô đại tiểu thư bị điều làm công việc khổ sở nhất, vất vả nhất trong công xưởng. Cho tới khi cả hai bình an quay về, đã mười năm nữa trôi qua. Ban công tác mặt trận tổ quốc muốn bố trí nơi ở cho ông Tướng quân, và ông Tướng quân đã chọn về con ngõ chỗ chúng tôi. Có người nói, nửa đêm thấy ông Tướng quân đứng dưới cửa sổ nhà Ngô đại tiểu thư. Nhưng Ngô đại tiểu thư không bao giờ nói chuyện với ông nữa, mặc dù ở cách nhau chỉ mấy trăm mét nhưng hai người già cố chấp không còn qua lại với nhau.

Bình thường, bọn trẻ con hay chơi với ông Tướng quân như chúng tôi, đương nhiên sẽ không “chơi” với Ngô đại tiểu thư, vì vậy tôi mới không tin việc anh Tiểu Thuyền qua đó.

https://thuviensach.vn

Suốt dọc đường cãi cọ nhau, tôi và Tần Xuyên cũng đến được trước cổng lớn nhà Ngô đại tiểu thư. Cánh cổng màu đỏ sẫm khép hờ, khối đá "ôm trống" hình vuông trước cổng đã bị vạt mất một góc, vì bóng râm bao phủ quanh năm, nên rêu xanh đã trùm lên cả khối đá.

Tôi vô thức cảm thấy hơi sợ tiểu viện này, nó có lịch sử lâu đời, không biết bên trong kia chứa đựng những thứ yêu quái kỳ dị nào, Tần Xuyên là con trai, nên bạo gan hơn tôi, cậu ta bước vào trước. Tôi đi theo núp sau bức ảnh bích(*), thò đầu nhìn vào.

(*) *Ảnh bích: Theo kiến trúc truyền thống của Trung Quốc, là bức tường xây bên trong cổng hòng che tầm mắt nhòm ngó tò mò của người ngoài.*

Trong viện tử có một giàn nho, chưa đến mùa nên không có quả. Dưới giàn nho đặt một bộ bàn ghế bằng đá hình tròn, trên đó có chiếc máy nghe nhạc, đang phát một bản kinh kịch "i i a a", Ngô đại tiểu thư đứng bên cạnh.

Mặc dù đã là một bà lão với mái tóc bạc trắng, nhưng khí chất vẫn phi phàm, trên đầu cài một chiếc bờm mảnh màu đen, đẩy tóc về phía sau, bà mặc một chiếc áo khoác đen màu lông lạc đà, bên dưới là chiếc quần màu xanh sẫm, tất cả đều gọn gàng, hoàn toàn không giống với những bà lão khác trong ngõ.

Tiếng hồ cầm vang lên, bà liền cất tiếng hát:

Soi mình trước gương, giật mình vì dung nhan tàn tạ

Bao nhiêu buồn đau hận thù hiện cả lên mắt môi;

Thề non hẹn biển vẫn thay đổi

Hồng nhan bạc mệnh chỉ biết oán trách trời đất;

Bặt vô âm tín như sợi dây đã đứt,

https://thuviensach.vn

Lan quế vẫn cô độc một mình ngày lại ngày!

Thân hình của Ngô đại tiểu thư rất đẹp, nhả chữ rõ ràng, tôi nghe mà vô cùng thích thú, thò cả nửa người ra, thế là bị đuôi mắt phượng của bà quét tới, quát: "Ai đứng đó?"

Tôi và Tần Xuyên giật mình sợ hãi, đang định quay người bỏ chạy, thì nghe thấy một giọng rất quen thuộc.

"Kiều Kiều? Xuyên Tử? Hai đứa sao lại đến đây?"

Anh Tiểu Thuyền cầm chổi đi ra, thấy chúng tôi, giật mình vì ngạc nhiên.

"Kiều kiều cứ đòi đến tìm anh!"

Tần Xuyên đổ hết lỗi cho tôi, tôi cũng vội vàng chỉ vào cậu ta mách: "Anh Tiểu Thuyền, là cậu ta đi theo anh đấy!"

"Tôi có đi theo đâu! Là vô tình gặp!" Tần Xuyên cuống lên giải thích, "Nếu không phải vì cậu muốn đến đây thì còn lâu tôi mới thèm vào viện tử này!"

"Vậy thì ra ngoài!" Ngô đại tiểu thư tắt đài, lên tiếng.

Chúng tôi nhất loạt im lặng, không ai dám cự nự gì nữa.

"Bà Ngô, bọn chúng đều là trẻ con trong khu, đến tìm cháu." Anh Tiểu Thuyền giải thích.

Ngô đại tiểu thư khẽ hừ một tiếng, thu dọn đồ rồi đi vào nhà, trước cửa nhà bà treo một tấm mành trúc, "Soạt" một tiếng, mành buông ngăn chúng

https://thuviensach.vn

tôi ở bên ngoài.

“Sao anh dám đến chỗ bà ấy!” Tần Xuyên thở phào, kéo anh Tiểu Thuyền lại hỏi.

“Lớp bọn anh tổ chức hoạt động chăm sóc cho người già neo đơn trong khu phố, nhưng chẳng ai muốn đến viện tử này, nên anh đến.”

“Xì, vừa rồi làm em sợ chết khiếp.” Tôi vỗ vỗ ngực, “Anh Tiểu Thuyền, anh đến đây nhưng đừng để ông Tướng quân biết, nếu không ông ấy chắc chắn sẽ không cho anh tưới hoa, cũng không cho anh mượn thang nữa đâu.”

Anh Tiểu Thuyền cười lắc lắc đầu, tôi kéo anh sang một bên định thì thầm to nhỏ, nhưng Ngô đại tiểu thư bỗng gọi tên anh Tiểu Thuyền.

“Tiểu Chu, vào ăn điểm tâm!”

Nghe thấy điểm tâm, tôi và Tần Xuyên đều nuốt nước miếng thèm thuồng, anh Tiểu Thuyền kéo chúng tôi cùng vào, cơn thèm đã thắng cả nỗi sợ hãi, chúng tôi run rẩy theo anh vào nhà.

Mọi thứ bên trong nhà Ngô đại tiểu thư chẳng khác gì nhiều so với nhà chúng tôi, đồ gia dụng bằng gỗ nhưng không cái nào thành bộ với cái nào, trên chiếc đôn cao đặt một chậu lan quân tử, dưới tấm kính mặt bàn là mấy bức ảnh đen trắng, có ảnh từ thời nhỏ của bà Ngô, cũng có ảnh một bà cụ mặt mũi rất nhân từ. Trên hộc tủ năm ngăn bày một bình hoa màu khổng tước lam, đấy là thứ đẹp nhất trong phòng, trong bình hoa cắm cây chổi lông gà, bên cạnh là chiếc ti-vi đen trắng 14 inch, còn nhỏ hơn ti-vi nhà tôi.

Cạnh giường đặt một chiếc bàn nhỏ, bên trên là đĩa điểm tâm, trong đó có bánh lưỡi bò, bánh đậu xanh, mật tam đao còn cả bánh bỏng gạo loại bánh mà tôi thích ăn nhất. Ngoài ra, trong đĩa còn có ba chiếc cốc sứ vẽ

https://thuviensach.vn

hình hoa mai, nhìn như cùng một bộ, bên trong là mùi sữa mạch nha bốc lên thơm ngào ngạt.

Có thể thấy, mặc dù Ngô đại tiểu thư chỉ gọi một mình anh Tiểu Thuyền, nhưng điểm tâm lại chuẩn bị ba phần. Bỗng dưng tôi rất vui, thầm hiểu rằng thực ra bà chẳng hề ghét bỏ tôi và Tần Xuyên.

Ngày hôm ấy, ăn xong điểm tâm thì chúng tôi về nhà. Về sau, khi anh Tiểu Thuyền đến quét dọn viện tử, tôi và Tần Xuyên đều la lên đòi đi theo, chuyện đó không giấu nổi chị Tần Thiến, vậy là chị ấy cũng nhanh chóng nhập bọn.

Có chúng tôi, tiểu viện của Ngô đại tiểu thư bỗng chốc trở nên náo nhiệt. Không rõ ông Tướng quân có biết chuyện này hay không, nhưng dù sao ông ấy vẫn để chúng tôi sang tưới hoa, hái hồng và táo trong vườn. Chúng tôi chơi với ông Tướng quân, chơi với Ngô đại tiểu thư, nhưng hai người bọn họ vẫn không chơi với nhau.

Mùa xuân năm ấy, không khí ấm áp, chúng tôi càng thích chơi trong viện tử nhà Ngô đại tiểu thư hơn.

Trong viện tử, hai phía Đông - Tây đều trồng một cây hoa hải đường. Vốn là loài hoa nổi tiếng, nhưng mấy năm nay rồi lại chẳng ra hoa. Cũng lạ, từ sau khi chúng tôi thường xuyên tới chơi, gần Tết, nó lại nảy nụ. Ngô đại tiểu thư cười bảo, hoa hải đường là loài hoa cao quý, không thiết tha gì một người sống nhưng chẳng khác gì đã chết là bà, chính chúng tôi đã mang luồng không khí tươi mới đến, khiến nó sống lại.

Đúng là chúng tôi mang tới những thứ rất mới mẻ, đặc biệt là Tần Xuyên, chỉ cần chú Tần từ Quảng Đông về là cậu ta sẽ mang đến tiểu viện vô số đồ chơi. Hồi loạt bài hát cách mạng *Mặt trời hồng* thịnh hành, Tần Xuyên mang đến rất nhiều băng đài, những tiếng đàn hồ cầm trong kinh kịch vang khắp nhà Ngô đại tiểu thư nay biến thành *Ánh mặt trời trên núi*

https://thuviensach.vn

Kim San của Bắc Kinh rọi sáng khắp nơi và *Tôi thích đọc sách của chủ tịch Mao.*

Khi các bài hát của Hồng Kông, Đài Loan thịnh hành thì lại biến thành *Trời đất mênh mang, khách qua đường vội vã, thủy triều lên lên xuống xuống* và *Ngàn năm đợi được lần này, ta không hối hận á à…*

Khi thịnh hàng trò lắc vòng, Tần Xuyên lại mang đến đủ loại vòng với đủ mọi đường kính, chúng tôi mỗi người một cái đứng chơi trong viện tử. Ngô đại tiểu thư nhìn chúng tôi tròng vòng lên cổ lên eo, lên cánh tay mà lắc, ngạc nhiên tới ngẩn cả người, đây là tư thế mà bà không thể làm được khi còn hát kịch. Tết Thiếu nhi năm đó, nhờ vào tuyệt kỹ của môn này, tôi đã thắng được quán quân của môn cờ "Khang Lạc" là Tần Xuyên, thắng anh Tiểu Thuyền đang chiếm ưu thế ở môn giải đố, thắng luôn chị Tần Thiến đang giật giải trong môn ném phi tiêu, mang về đủ mọi loại phần thưởng, đổi được rất nhiều tẩy thơm.

Hồi thịnh hành ảnh 3D, Tần Xuyên mang đến vài tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ, dùng kẹp bằng gỗ kẹp lên dây phơi quần áo trong viện tử. Ngô đại tiểu thư và chúng tôi ngồi thành một hàng, nhìn Tần Xuyên như con khỉ ngồi vò đầu bứt tai trước bức tranh, sau đó đột nhiên cậu ta nhảy lên hét: "Nhìn ra rồi! Tấm này là chim ưng!"

"Tấm này là khủng long!"

"Đây là quả táo!"

Ban đầu chị Tần Thiến còn mắng cậu ta ăn nói linh tinh, mất kiên nhẫn đá cho một cái, nhưng dần dần chị ấy cũng bắt đầu nhìn ra, thế là chụm lại một chỗ hi hi ha ha cùng em trai.

Anh Tiểu Thuyền nhìn ra từ rất sớm, về sau ngay một người mắt kèm nhèm như Ngô đại tiểu thư cũng có thể nhìn ra, nhưng sao tôi mãi vẫn

https://thuviensach.vn

không thể, dù có trợn mắt, nước mắt nước mũi dầm dề thì cũng chẳng thấy bức tranh đó có gì khác biệt, căn bản không thấy thứ gì khác "hiện lên".

"Đặt bức tranh cách mắt khoảng 20 centimet". Anh Tiểu Thuyền nhẹ nhàng dạy tôi, nhưng tôi vẫn không thấy.

"Ái chà, Kiều Kiều, em nhìn vào chỗ chị chỉ này nhé, nhìn thấy không, thấy không! Đây là cánh, đây là đuôi!" Chị Tần Thiến sốt sắng vạch vạch lên bức tranh, nhưng tôi vẫn không thấy.

"Ngốc chết mất! Mắt đối mắt có biết không hả, cứ nhìn chằm chằm vào là thấy thôi!" Tần Xuyên vừa mắng vừa sốt ruột thay tôi, nhưng, tôi không thấy.

Tôi không biết có ai giống tôi không, cho tới tận bây giờ vẫn không thể nhìn được tranh 3D, cũng may nó chỉ thịnh hành một thời gian, không khiến tôi buồn bã quá lâu.

Bắt đầu từ quãng thời gian ấy, Bắc Kinh bắt đầu có rất nhiều thứ mới mẻ, và những thứ mới mẻ đó đều không kéo dài, hết cái này tới cái khác, ồn ào rộ lên một thời gian lại thôi.

Ra khỏi viện tử của Ngô đại tiểu thư, bên ngoài mới thật sự là thành phố Bắc Kinh, quá nhiều thứ thú vị để chơi, nên chúng tôi thích chạy ra ngoài hơn. Mặc dù vào mùa thu vẫn có thể tìm được rễ cây già ở đây, lúc chơi bứt rễ cây có thể thắng được bọn trẻ con. Ngô đại tiểu thư vẫn mang những đồng tiền xu cũ trong nhà cùng vài đồ nhựa bỏ đi cho chúng tôi làm cầu đá, quả cầu nào của chúng tôi cũng đều làm bằng tiền từ thời Càn Long, tôi thường xuyên thắng Tần Xuyên, nhưng dần dần chúng tôi vẫn bỏ ra ngoài chơi hết.

Khi ấy, ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời trên cao, cảm thấy thế giới bên ngoài thật tuyệt, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh tung mình theo đàn

https://thuviensach.vn

chim nhạn, xếp thành hình chữ nhất kia bay đi. Cho tới khi trưởng thành rồi mới hiểu, cái khó không phải bước đi, đi bao xa, mà sẽ không bao giờ quay lại được nữa.

Có điều, Ngô đại tiểu thư hoàn toàn không bước chân ra ngoài, bà bảo những thứ mới mẻ đó chẳng tồn tại được lâu, lưu hành lâu rồi thành phổ biến, không thắng nổi thời gian. Tôi hỏi bà "thời gian" là gì, bà chỉ cười không đáp, về sau tôi mới hiểu, bà sống trong tiểu viện này, bao năm qua, cả người chỗ nào cũng phủ kín "thời gian".

Ngô đại tiểu thư tháng nào cũng tính toán chi tiêu, Tần Xuyên mang đến cho bà một chiếc máy tính casio, còn cả một chiếc máy tính năng lượng mặt trời không dùng pin, bà cười cười nhìn Tần Xuyên dạy mình cách dùng, nhưng chưa dùng một lần nào. Bà quen với bàn tính gẩy của mình rồi, cạch cạch cạch một hồi, thì cho dù là phép tính nào cũng tính được hết.

Sắp vào hạ, dì Diêu và mẹ dẫn tôi cùng Tần Xuyên đến cửa hàng tạp hóa trong ngõ mua kem, tiện bỏ ra hai hào để cân đo cho chúng tôi luôn thể, Tần Xuyên lớn nhanh, cao hơn tôi cả nửa cái đầu, cậu ta đắc ý chỉ thiếu nước hếch mũi lên mà nói chuyện với tôi thôi.

Tôi vốn tưởng mùa hè năm ấy không có chuyện gì lớn bằng chuyện Tần Xuyên cao hơn tôi nữa. Nhà trường đột nhiên lại giao bài tập cho toàn bộ học sinh, hưởng ứng phong trào thiếu niên "Năm yêu", vì Bắc kinh diệt trừ "Bốn hại", mỗi học sinh đều phải đập ruồi, dùng xác ruồi đổi phần thưởng, học sinh nào đập được nhiều ruồi nhất, sẽ được thưởng một bông hoa đỏ. Vậy là, mấy ngày hôm đó trở thành ngày tận thế của lũ ruồi trong ngõ chúng tôi ở, khắp nơi chỗ nào cũng thấy các bạn nhỏ tay cầm vỉ đập ruồi tập trung quanh nhà vệ sinh công cộng, giống như một loại ám hiệu, cứ vài phút lại quay sang hỏi nhau: "Mày được mấy con rồi?", "Tao mười tám rồi", hoặc thông báo tình hình của địch như "Ruồi ở nhà vệ sinh này bị lớp số 3 diệt hết rồi, chúng ta sang nhà vệ sinh khác thôi!". Tôi thật sự không thể chịu nổi mùi của nhà xí, nên đành loanh quanh bên bồn hoa ở phía Tây đại

https://thuviensach.vn

viện, mãi mới đập được một con nhặng xanh thì Tần Xuyên sung sướng chạy tới đẩy mạnh tôi một cái, khiến con nhặng xanh kia rơi luôn vào cái hộp sắt trên tay cậu ta.

“Tần Xuyên thối kia mau trả ruồi cho tôi!” Tôi ấm ức gào lên với cậu ta.

“Không trả.” Tần Xuyên lắc lắc cái hộp trong tay, những âm thanh “ soạt soạt soạt” vang lên trong ấy khiến tôi nghe mà nổi hết da gà. Biết mình đánh không lại cậu ta, bèn bổn cũ soạn lại, tôi đứng cách xa cậu ta mấy bước chân, quay đầu hét: “Tần Thủy Hoàng!”

Tần Xuyên nghiến răng nghiến lợi đuổi theo, vừa lúc đó anh Tiểu Thuyền đi đến và nhìn thấy, anh vừa kéo tôi đứng ra sau lưng mình, vừa ngăn Tần Xuyên, bảo: “Xuyên Tử, em lại bắt nạt Kiều Kiều à?”

“Anh Tiểu Thuyền, cậu ta cướp ruồi của em.” Tôi vội vàng tố cáo.

“Cái đấy thì có gì đáng để cướp đâu, em đập được mấy con rồi? Không đủ anh giúp em.” Anh Tiểu Thuyền cười, nói.

“Dạ!” Tôi vội gật đầu, đi theo anh Tiểu Thuyền vào viện tử, vừa đi vừa quay đầu nhìn, thấy Tần Xuyên vẫn đứng lắc lắc cái hộp sắt buồn nôn của cậu ta ở phía sau, đứng chờ chúng tôi gọi cậu ta theo, nhưng tôi chỉ hừ một tiếng, không thèm quan tâm đến cậu ta nữa. Anh Tiểu Thuyền giúp tôi đập được thêm năm con ruồi nữa, tóm lại thế là đủ số lượng, buổi chiều chẳng có việc gì làm, chúng tôi rủ bọn trẻ con trong ngõ cùng chơi trò “Ba từ”. Đây là trò đuổi bắt, đầu tiên sẽ oẳn tù tì, ai thua sẽ phải làm “ma” để đi bắt người, những người khác bắt đầu tỏa ra chạy, lúc nào sắp bị bắt thì bắt chéo hai tay trước ngực thành hình chữ thập hét lên ba từ là có thể đứng im tại chỗ, ví dụ như “Tôn Ngộ Không”, “Kình Thiên Trụ”… đợi người tới vỗ vai cứu, sau khi được cứu lại tiếp tục chạy. Đây là trò chơi được bọn trẻ con trong khu rất thích, càng đông chơi càng vui, khắp ngõ chỗ nào cũng thấy trẻ con vừa chạy vừa hét to ba từ nào đó.

https://thuviensach.vn

người.

Vài lần như thế cậu ta bắt đầu cuống, tôi còn cố ý chọc tức cậu ta, thấy mọi người gần như bị đứng im hết rồi, nhưng tôi cứ chạy qua chạy lại không chịu cứu ai. Quả nhiên Tần Xuyên rất cáu, không đuổi bắt người khác mà cứ như hung thần truy sát một mình tôi, đột nhiên tôi bị trượt chân, thấy sắp bị cậu ta tóm tới nơi, trong lúc hoảng loạn tôi bắt chéo tay thành hình chữ thập, vì quá cuống đầu óc chẳng nghĩ được gì, tôi buột miệng hét ra ba từ: "Em yêu anh!"

Tần Xuyên sững lại, các bạn khác cũng sững sờ, người choáng váng nhất có lẽ là tôi, tôi đờ đẫn nhìn Tần Xuyên, phải đến ba giây sau mới biết mình vừa nói gì, mặt tôi đỏ rực từ cổ tới tai, miệng mím chặt, suýt bật khóc thành tiếng. Thực ra khi ấy chúng tôi đâu ai hiểu yêu là gì, chỉ biết đó là những lời "rất đáng xấu hổ", bọn trẻ con bắt đầu phá lên cười, tôi thấy anh Tiểu Thuyền cũng cười lại càng thêm ảo não. Mặt Tần Xuyên đỏ chẳng kém, một tay vung nắm đấm một tay chỉ vào tôi. Cậu ta nhìn tôi chằm chằm, bộ dạng của cậu ta khiến tôi càng nhìn càng giận, tôi tức tối đẩy cậu ta ra, bỏ chạy.

Tôi ngượng không dám về nhà, bèn cứ thế chạy thẳng sang nhà Ngô đại tiểu thư. Cửa cổng nhà bà khép hờ, bên trong cũng không vọng ra tiếng kinh kịch như mọi ngày. Tôi đứng sau bức ảnh bích nhìn nhìn, thấy dưới tấm rèm cửa sổ màu xanh hình như có bóng người tôi mới dám chầm chậm đi vào. Ngô đại tiểu thư tai thính mắt tinh, bình thường khi chúng tôi vào bà thường đánh tiếng trước, nhưng hôm ấy, mãi cho tới khi tôi vén tấm mành trúc lên bà mới quay lại nhìn tôi, đôi mắt ấy khiến tôi giật nảy mình, đôi mắt long lanh nước.

"Sao chỉ có mình cháu thôi." Ngô đại tiểu thư đứng dậy như không có chuyện gì, quay mặt đi chỗ khác lau nước mắt sau đó ra tủ lấy đồ điểm tâm,

https://thuviensach.vn

tôi nhìn vào vị trí bà vừa ngồi, thấy một món đồ chơi nhỏ sáng lấp lánh vẫn đặt trên bàn, là thứ tôi chưa nhìn thấy bao giờ.

"Đây là gì ạ?"

"Trang sức dùng khi hát kịch, nhìn cháu mặt mũi lem nhem thế kia, chắc lại cãi nhau với Tần Xuyên phải không!"

Ngô đại tiểu thư đưa cho tôi một đĩa lạc ngào đường, tôi cảm ơn rồi đón lấy, "Cậu ta thật đáng ghét! Nếu cháu được đổi làm chị Tần Thiến thì tốt biết bao, thấy cậu ta không thuận mắt sẽ tung chân đá cho một cái!"

Tôi vừa ăn lạc vừa tưởng tượng mình biến thành chị Tần Thiến, vừa xinh đẹp lại vừa được ngồi cùng bàn với anh Tiểu Thuyền, vừa đánh được Tần Xuyên, viễn cảnh đó khiến tôi phá lên cười vui vẻ.

Ngô đại tiểu thư lắc lắc đầu, "Cháu đừng đổi thành Tần Thiến, con bé không tốt số bằng cháu đâu."

"Số là gì ạ?"

"Số chính là số mệnh, cuộc đời con người, đi qua bao nhiêu con đường, gặp gỡ bao người, chỗ nào nên ở chỗ nào nên đi, đều do số mệnh quyết định." Ngô đại tiểu thư nhìn xa xôi, đáp."

"Vậy số mệnh của cháu thế nào ạ?" Tôi tò mò, ghé sát lại gần bà hơn, hỏi.

"Đợi bao giờ cháu già như ta, sẽ biết thôi." Ngô đại tiểu thư cười cười.

"Còn anh Tiểu Thuyền thì sao? Số mệnh của anh ấy có tốt không ạ?" Tôi căng thẳng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Chu vất vả.”

“Tần Xuyên xấu xa ạ?”

“Tần Xuyên ấy à, nó rất tự tại.”

Ngô đại tiểu thư hôm ấy giống một vị phán quan, tay cầm bút nhẹ nhàng đánh dấu vào tên chúng tôi trên cuốn sổ số mệnh. Những lời bà nói đầy ẩn ý sâu xa, vậy mà tôi nghe câu được câu chăng, tâm trí còn bận phiêu du trên món đồ chơi nhỏ của bà, tôi thích mê cái thứ ấy. Đến giờ tôi vẫn nhớ, ở giữa chiếc trâm hoa là rất nhiều những hạt trân châu nhỏ xíu, bên ngoài còn đính một vòng những hạt đá kim cương giả sáng bóng, đẹp hơn tất thảy các loại trang sức của những tiểu thư trong các bộ phim truyền hình cổ trang mà tôi từng xem. Ma xui quỷ khiến thế nào, nhân lúc Ngô đại tiểu thư không chú ý, tôi lén đút món trang sức đó vào túi, nhấp nhổm một lúc rồi đứng dậy bỏ về. Nhiều năm sau nghĩ lại, tôi nghĩ ngày hôm đó cũng là số mệnh.

Tôi cầm món đồ của Ngô đại tiểu thư vội vội vàng vàng chạy về nhà. Khi ấy tôi không biết đó chính là hành vi ăn cắp, chỉ biết là rất sợ. Bình thường ,một đứa nhát gan như tôi nói gì thì nói cũng không có dũng khí để làm chuyện đó, kể cũng lạ, món đồ dường như khiến tôi như bị ma làm, tôi cầm nó mà có cảm giác hào quang từ những viên thủy tinh già kia sáng xuyên túi áo.

Thật trùng hợp, vừa rẽ thì tôi đụng phải Tần Xuyên, tôi kinh hãi nhảy giật lùi về phía sau một bước, cậu ta cũng nhảy cẫng lên, hai chúng tôi mặt đối mặt ngẩn ra mất vài giây.

Tôi vô thức ôm chặt miệng túi, hét lên: “Cậu định làm gì? Mau tránh ra!”

Tần Xuyên nhướng mày, vẻ mặt cổ quái, vặn vặn vẹo vẹo, không nhường đường cũng chẳng nói gì.

https://thuviensach.vn

Đứng nhìn mãi tôi cũng bối rối, giơ tay đẩy cậu ta một cái, “Chó ngoan không chặn đường.”

Nếu là bình thường cậu ta đã mắng lại tôi ngay rồi, nhưng hôm nay cậu ta chỉ ngỏng cổ, lườm tôi một cái, rồi lúng búng: “Là cậu chặn đường tôi!”

Tôi trừng mắt lườm lại, tránh sang một bên cho cậu ta đi nhưng lại bị cậu ta gọi giật lại.

“Này…”

“Rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Cậu…”

“Nói đi!”

Tần Xuyên húng hắng ho, bộ dạng ngượng ngùng hiếm thấy, hình như phải lấy hết dũng cảm, mới thốt được mấy từ:

“Cậu… sau này đừng nói linh tinh nữa!”

“Cậu mới nói linh tinh!”

Tôi vặc lại cậu ta một cách vô thức, nhưng vừa nói được một nửa tôi đã nghẹn họng. Trước đó tôi đang căng thẳng vụ lấy đồ của Ngô đại tiểu thư, hoàn toàn quên tiệt chuyện lúc chơi trò “ba từ” tôi đã hét lên với cậu ta rằng “Em yêu anh”, giờ chợt nhớ ra, đầu tôi nổ đoàng một tiếng, ngượng ngùng chỉ ước mặt đất nứt ra để mà chui xuống thôi. Tôi biết Tần Xuyên cố tình đợi tôi để bắt nạt trực diện, thế là nước mắt ầng ậc sắp tuôn như mưa.

Tần Xuyên thấy tôi khóc, cậu ta cuống lên, lóng nga lóng ngóng đi đi lại lại chóng cả mặt, miệng lẩm nhẩm: “Được rồi, được rồi, cậu nói bừa thì nói

https://thuviensach.vn

bừa, coi như tôi xui xẻo được chưa?”

Tôi càng tức hơn, tức tới nghẹn cả thở, tôi chỉ thẳng vào mặt cậu ta hét: “Tần Thủy Hoàng! Nói cho cậu biết, tôi hận cậu nhất, ghét cậu nhất, ghét cậu nhất trên đời này!”

Lần này đến lượt Tần Xuyên ngẩn ra, rõ ràng tôi thấy cậu ta siết chặt nắm tay, biết cậu ta đã tức lắm rồi, vậy là tôi nhắm tịt mắt lại, thầm nghĩ: Đánh đi! Đánh chết tôi đi là xong! Như thế không phải sợ Ngô đại tiểu thư đến đòi lại đồ nữa.

Nhưng tôi đợi mãi vẫn không thấy đau đớn gì, tôi hé mắt ra nhìn, Tần Xuyên đã thả lỏng tay, cậu ta cúi đầu đứng đó, thân hình như nhỏ lại, lần đầu tiên tôi thấy cậu ta đáng thương.

Cậu ta không mắng tôi, không nói không rằng cứ thế bỏ đi.

Từ sau hôm ấy cậu ta không đánh tôi nữa, nhưng cũng không chơi với tôi nữa.

Thật là một mùa hè buồn khổ!

Khi chuồn chuồn bay khắp viện tử, chẳng có ai đứng dưới khung cửa sổ gọi tôi cùng ra bắt. Một mình tôi bắt được con chuồn chuồn ớt trong vườn hoa ở Tây đại viện, chẳng có ai để khoe, đành ngẩn ngơ thả cho nó bay. Nửa đêm, một con chồn bị què chân chui vào trong đại viện, người lớn cứu chữa rồi thả nó vào trong một chiếc thùng giấy nói chờ vết thương lành sẽ thả nó lên Cảnh Sơn, không có ai đến xem cùng tôi không dám đi một mình.

Trong lúc buồn chán tới cùng cực tôi học được cách chơi đan dây, tôi có thể đan được cái ô, còn đan được con rùa, nhưng không biết đan cho ai xem. Cây trâm gài đầu của Ngô đại tiểu thư được tôi giấu dưới giá để cải

https://thuviensach.vn

thảo vào mùa đông ở phía Bắc đại viện, bụi phủ đầy, vì không có ai ngắm nghía, ve vuốt nên trông cũng chẳng còn sáng bóng hấp dẫn. Tôi vừa buồn vừa chán, rõ ràng rất ghét Tần Xuyên, nhưng từng cùng cậu ta chơi bao nhiêu là trò, giờ không có cậu ta tôi lại thấy bơ vơ không quen.

Suốt kỳ nghỉ hè không có ai đến rủ tôi đi chơi, nên tôi đành chết gí ở trong nhà. Hôm đó là Chủ nhật, buổi tối phải làm mì sợi, mẹ tôi ở dưới bếp ngâm đậu tương, tôi chẳng có việc gì làm, vác chiếc ghế con ra ngồi bên cửa, nghịch nghịch hạt ngọc trai trên mành.

Bà nội vén mành đi vào, gạt phắt tay tôi ra, "Lại vặn hạt! Con bé này chân tay không chịu để yên bao giờ! Sớm muộn gì cái mành này cũng bị cháu làm cho đứt hết thôi! Ngồi ở đây làm gì? Sao không ra ngoài chơi đi?"

Tôi uể oải buông tay xuống, "Nóng, không muốn đi."

"Xì! Nóng mà cũng ngăn được cháu à!" Bà nội đón lấy cái chậu từ tay mẹ tôi, "Nhưng mấy hôm nay cũng im ắng thật đấy, không thấy thằng cu con nhà lão Tần sang tìm cháu nhỉ."

"Không tìm càng tốt! Con không muốn Kiều Kiều thân thiết với Xuyên Tử nhà đấy, mẹ xem, cả nhà họ già trẻ lớn bé có ai học hành tới nơi tới chốn đâu!" Mẹ tôi tiếp lời.

"Đúng! Chơi với chúng ít thôi!" Bà nội cũng đồng tình.

"Con biết rồi!" Tôi ra sức kéo cái ghế con, buồn chán đứng dậy. Bình thường thấy bà nội và mẹ khi gặp người nhà Tần Xuyên đều cười cười nói nói rất vui vẻ, vậy mà sau lưng lại bảo tôi không được thân thiết với họ, lý do đơn giản là vì bố mẹ, ông bà cậu ta ít học, còn chị em cậu ta cũng chẳng hiếu học gì cho cam. Nhưng, người nhà tôi đều học hành cả, song có khá khẩm gì hơn nhà họ đâu, vậy mà còn coi thường người ta.

https://thuviensach.vn

“Mẹ nghĩ rồi, khi Phong Hòa kết hôn phải đặt mua một ít đồ đạc, đừng tìm người khác đóng nữa. Mẹ thấy bộ giường tủ nhà họ Tần cũng rất đẹp, lần trước mẹ nghe bà cụ Tần bảo, Kiến Quân nhà họ giờ đang mua bán đồ ấy, nếu nhờ cậu ta, hàng xóm làng giềng chắc sẽ rẻ hơn nhờ người ngoài!”

Bà nội đang bàn chuyện kết hôn của chú tôi, chú vẫn độc thân, sống một mình bên ngoài, nay sắp cưới vợ chuẩn bị chuyển về nhà ở, mấy hôm trước mẹ bận rộn thu dọn phòng ốc, giờ lại đặt giường tủ, đồ đạc.

“Vâng ạ, vậy để con nói với Vệ Hồng.” Mẹ gật đầu.

“Chẳng phải bà với mẹ bảo không được thân thiết với người nhà họ à.” Vừa rồi còn giáo huấn tôi, tôi đang ấm ức thay Tần Xuyên nên buột miệng cãi lại.

“Hừ! Con bé này!” Bà nội chau mày.

“Người lớn nói chuyện, trẻ con không được nói leo.” Mẹ cáu quát.

Tôi mặc kệ, đang định đứng dậy thì mành cửa đột nhiên bị ai đó vén lên, Tần Xuyên chạy thục mạng chui tọt vào nhà.

Bao ngày không nói chuyện với nhau, giờ nhìn thấy cậu ta, tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vui vì cậu ta lại tới tìm tôi, nhưng vẫn giả vờ tức giận, chắp tay sau lưng quay mặt đi.

Tần Xuyên không nhìn tôi, mà quay sang nói với bà nội và mẹ: “Bà Tạ, dì Kiều, mẹ cháu… mẹ cháu bảo sang gọi bà với dì đi họp tổ dân phố.”

“Dì cũng đang muốn tìm mẹ cháu đấy.” Mẹ tôi vừa cười vừa tháo tạp dề ra, “Chuyện gì thế, sao phải đến tổ dân phố?”

“Dì… đi nhanh đi.” Tần Xuyên trán rịn mồ hôi, sắc mặt rất tệ.

https://thuviensach.vn

Mẹ và bà nội vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, tôi thấy Tần Xuyên hoàn toàn như không nhìn thấy mình, buồn chán nên theo họ đi ra cửa.

Vừa vén mành cửa lên, Tần Xuyên đứng sau lưng tôi bỗng nói một câu nghe như sét đánh ngang tai: "Ngô đại tiểu thư mất rồi."

Không biết là bà nội hay mẹ tuột tay, những hạt trân châu bằng nhựa rẻ tiền theo quán tính đập vào mặt tôi. Ánh nắng mặt trời chói chang tới nhức mắt, bầu trời trắng lóa, dường như cả vũ trụ chỉ còn duy nhất một hành tinh ấy tồn tại, ánh sáng chói lòa trước mặt, chậm rãi nuốt trọn cả thế giới, hai mắt tôi bị lắc tới mù, giống như lặng lẽ nổ tung vậy.

Bắt đầu từ giây phút ấy, mùa hè năm đó cùng với tuổi thơ tôi, lần lượt kết thúc.

Ngô đại tiểu thư chết trong chính nhà mình.

Bà ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ giống như sớm đã biết mình sắp ra đi, trên mặt không hề lưu lại vẻ đau khổ hay nhếch nhác. Bà nằm trên chiếc ghế dài bằng mây mà thường ngày vẫn ngồi nghe hát kịch trong viện tử, đầu hơi ngoẹo sang bên trái, dường như đang chăm chú lắng nghe tiếng hát phát ra từ chiếc đài đặt trên bàn. Mái tóc muối tiêu búi gọn gàng sau gáy, được cố định bằng một chiếc cặp màu đen, không sợi nào rơi ra ngoài. Bà mặc chiếc áo dài tay bằng gấm màu xanh nhạt, đó là chiếc áo do dì Diêu may, cổ chữ V, trên cổ áo thêu mấy nhành hoa lan. Quần bông màu xanh sẫm được giặt là thẳng thớm. Trên đôi giầy vải màu đen không chút bụi bặm. Cổ tay bà không đeo trang sức, chỉ có mùi kem dưỡng Tuyết Hoa nhàn nhạt mà ngày thường bà vẫn dùng. Bà mang tấm thân trong sạch đến với thế gian này, và rồi lại mang tấm thân trong sạch đó ra đi.

Người phát hiện ra bà sớm nhất là dì Diêu, mấy hôm trước Ngô đại tiểu thư mang một miếng vải cũ tới tìm dì đặt may váy. Dì Diêu bảo miếng vải

https://thuviensach.vn

đó trông thì cũ kỹ nhưng chất liệu rất tốt, vừa nhìn đã biết là loại thượng hạng được cất giấu lâu năm. Vốn tưởng Ngô đại tiểu thư có việc đi đâu nên mới đặt may đồ mới, ai ngờ lại dùng để mặc vào lúc cuối đời.

Sáng sớm nay dì Diêu may xong chiếc váy, sợ trời nóng người già đi lại không tiện, nên dì đích thân mang sang, vào cửa thấy Ngô đại tiểu thư ngồi trong vườn còn tưởng bà đang ngủ. Mặt trời sắp rọi xuống tận mặt đến nơi, dì Diêu gọi khẽ định đánh thức bà dậy vào nhà cho đỡ nóng. Ngô đại tiểu thư chẳng động đậy, dì Diêu bèn đẩy đẩy vai bà thì chiếc quạt trên tay Ngô đại tiểu thư rơi xuống đất . Lúc này dì Diêu mới nhận thấy sự bất thường, Ngô đại tiểu thư sống cô độc, bên cạnh không ai trông nom chăm sóc, dì Diêu vội vàng gọi tổ dân phố tới xem thế nào, nhưng đã muộn. Nhà Ngô đại tiểu thư bỗng chốc náo nhiệt ồn ào, người lớn bận trước bận sau, tôi chỉ biết đứng đờ người. Tôi muốn đi tới trước mặt bà, nhìn bà lần cuối, nhưng không sao nhấc nổi chân. Tôi nghĩ sau này không còn được gặp bà nữa, nghẹn ngào muốn khóc, vậy mà nước mắt như bị đóng băng không lăn xuống được. Tôi muốn thì thầm với bà rằng, chiếc trâm đó là do tôi lấy, tôi sẽ trả lại nó, nhưng cố gắng mãi mà miệng không thể phát ra được âm thanh nào, giống như tất cả đều hóa thành không khí. Tôi cũng không biết mình cứ đứng thế bao lâu, cho tới khi họ chuẩn bị khiêng Ngô đại tiểu thư vào nhà, đột nhiên tôi lao đến, nhưng bị anh Tiểu Thuyền ngăn lại. Anh kéo tôi vào lòng, khẽ bảo: “Kiều Kiều, Kiều Kiều, đừng nhìn.”

Cuối cùng tôi cũng òa khóc, nhưng những tiếng nức nở ấy bị át đi bởi âm thanh bi ai mãnh liệt, đó chính là giọng của ông Tướng quân đến cùng anh Tiểu Thuyền.

Ông quỳ trong vườn, khóc rống lên thảm thiết.

Trong lúc hoảng loạn không biết ai đã chạm vào chiếc đài của Ngô đại tiểu thư, giọng Trình Nghiễn Thu vang lên:

Soi mình trước gương, giật mình vì dung nhan tàn tạ

https://thuviensach.vn

Bao nhiêu buồn đau, hận thù hiện cả lên mắt môi;

Thề non hẹn biển vẫn thay đổi

Hồng nhan bạc mệnh chỉ biết oán trách trời đất;

Bặt âm vô tín như sợi dây đã đứt,

Lan quế vẫn cô độc một mình ngày lại ngày!

Tối hôm ấy, tôi đến chỗ cái giá để cải thảo ở chân tường phía Bắc lấy chiếc trâm cài đầu của Ngô đại tiểu thư ra, muốn trả lại cho bà.

Mùa hè nên tối muộn, lại xảy ra một chuyện như thế, làng trên xóm dưới đều bàn tán xôn xao, con ngõ bỗng trở nên náo nhiệt, ồn ào hơn bình thường. Cho tới tận khi mẹ sang gặp dì Diêu nói về chuyện của chú tôi, tôi mới lấy cớ đi vệ sinh để lén ra ngoài.

Đám người tụ tập ở nhà Ngô đại tiểu thư sớm đã giải tán từ lâu, qua bức ảnh bích ngoài cổng nhìn vào trong, chỉ thấy một vầng trăng cong cong treo lưng chừng trời, gốc hải đường cô độc đứng im lìm ở đó. Bình thường tôi rất nhát gan, nhưng hôm ấy, có lẽ do đã hạ quyết tâm, nhất định phải trả cây trâm này về cho chủ cũ, vì vậy tôi mới dám một mình đi vào nhà bà.

Nhưng không phải chỉ có một mình, lúc vòng qua bức ảnh bích, tôi liền phát hiện ông Tướng quân đang đứng dưới cửa sổ, ông ấy cứ lẳng lặng đứng đó nhìn Ngô đại tiểu thư qua cửa sổ, dường như chỉ lát nữa thôi bà sẽ đi ra, lại dường như ông đã đứng đó đợi rất nhiều rất nhiều năm rồi.

Tôi chầm chậm tiến lại gần, ông Tướng quân vẫn đứng bất động, hoàn toàn không phát hiện có người đến, tôi cũng không thể ở lại quá lâu, đành nhẹ nhàng gọi ông: "Ông Tướng quân."

https://thuviensach.vn

Thân hình ông khẽ run lên, giống người đang phiêu du trong mộng đột ngột quay lại nhân gian, lúc sau mới cúi đầu nhìn tôi.

“Kiều Kiều, muộn thế này sao cháu còn đến đây?”

“Cháu… cháu đến trả đồ cho Ngô đại tiểu thư.” Tôi lí nhí đáp.

“Đồ gì thế?”

“Là... bảo bối của bà.” Tôi xòe tay, đưa chiếc trâm hoa đến trước mặt ông Tướng quân.

Những viên đá đỏ rực bóng loáng như được tráng thêm một lớp tinh hoa, càng thêm lấp lánh, tôi thậm chí có cảm giác nó còn phát sáng, hắt lên quần áo, đầu tóc tôi khiến chúng cũng vằn vện ngũ sắc. Ông Tướng quân nhìn vật đó, bất giác khẽ run lên, ông thận trọng đón lấy, “Bà ấy tặng cho cháu à?”

“Không ạ.” Tôi ngượng ngùng nói, “Là cháu lấy trộm ạ, chiếc trâm này thực sự quá đẹp. Ngô đại tiểu thư rất thích cây trâm này, những lúc nhìn nó mắt bà còn long lanh nước. Vì vậy cháu nghĩ cháu nên trả lại cho bà.”

Ông Tướng quân vui mừng, “Bà ấy thích à, thế thì tốt. Năm xưa ta tặng cho bà ấy, chưa kịp hỏi bà ấy có thích không đã phải đi, ta tưởng bà ấy đã sớm vứt nó từ lâu rồi chứ.”

Tôi ngẩn người nhìn ông Tướng quân, ông rất khác thường, mặt đỏ rực.

“Kiều Kiều, cháu về đi. Ta sẽ giúp cháu trả lại bà ấy.” Ông Tướng quân cầm chặt chiếc trâm hoa trên tay nói.

“Dạ!” Tôi vội vàng gật gật đầu, tảng đá đè nặng trong lòng như được cất xuống, thoải mái hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Tôi đi về, lúc sắp ra đến cổng, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ nên vô thức quay đầu lại. Đôi bóng người dưới ánh trăng màu trắng bạc, tôi rõ ràng nhìn thấy hai người ấy, ông Tướng quân như trẻ lại rất nhiều, thân mặc quân phục, phong thái anh tuấn, trong tay cầm chiếc trâm hoa. Đứng đối diện với ông Tướng quân, là Ngô đại tiểu thư với dáng người yêu kiều, khoác áo màu nguyệt quế, chân váy xòe màu tím, bà thắt hai bím tóc, vừa cúi đầu nghịch đuôi tóc vừa chậm rãi đón lấy chiếc trâm hoa. Bà không nói mình thích, cũng không nói là không thích.

Tôi chớp chớp mắt, họ liền cùng biến mất.

Hôm đó tôi chạy như điên về nhà, nghe nói tôi trốn ra ngoài không lâu thì bố mẹ đi tìm tôi khắp nơi. Nhưng những chuyện ấy tôi đều không nhớ nữa, tôi chỉ nhớ mình nhìn thấy Tần Xuyên ở cổng khu, sau đó thì ngất lịm.

Tần Xuyên hét lên gọi tôi: “Kiều Kiều!”

Cậu ấy lại chơi với tôi.

Tôi sốt suốt ba ngày liền, mê sảng nói linh tinh.

Người lớn bảo mắt trẻ con sạch, chắc chắn tôi đã nhìn thấy thứ không nên nhìn. Có lẽ sợ làm tôi hoảng, nên họ giấu chuyện ông Tướng quân qua đời, phải hơn một tuần sau mới cho tôi biết.

Ông Tướng quân mất ngay tối hôm đó vì bị nhồi máu cơ tim, ở trong viện tử của Ngô đại tiểu thư, sáng sớm hôm sau khi được phát hiện, người ông đã cứng lại, nhưng nghe nói trên mặt ông vẫn lưu lại nụ cười. Ông nắm chặt chiếc trâm hoa trong tay, cả mấy thanh niên cũng không thể cậy được những ngón tay của ông ra, đành phải để mặc cho ông cầm vậy.

https://thuviensach.vn

Có câu nói rằng: “Ta và nàng thề hẹn trăm năm, nếu ai ra đi vào năm chín mươi bảy tuổi, nhất định phải đứng trên cầu đợi thêm ba năm nữa.”

Ông Tướng quân và Ngô đại tiểu thư phải đợi nhau quá lâu rồi, lần này, cuối cùng cũng không cần đợi nữa.

Anh Tiểu Thuyền không tin vào quỷ thần, anh bảo chắc hôm ấy tôi đã nhìn thấy ảo ảnh dưới ánh trăng mà thôi. Là do buổi chiều bị trúng gió khi đứng trong viện tử Ngô đại tiểu thư đã bị sốt nhưng không phát hiện ra, buổi tối lại chạy ra ngoài nên mới ốm nặng hơn. Chị Tần Thiến cũng không tin, chị ấy thậm chí không tin chuyện chiếc trâm hoa, bởi chị ấy bảo, nếu có thật kiểu gì tôi chẳng tới khoe với chị ấy. Duy nhất Tần Xuyên tin tôi, cậu ta bảo thực ra đó chính là câu chuyện số mệnh mà Ngô đại tiểu thư từng nói, cây trâm hoa đó vốn của ông Tướng quân tặng bà, bị tôi lấy trộm rồi lại mang trả, coi như vật quay về với chủ cũ.

Mặc dù tôi cảm thấy những lời Tần Xuyên nói rất hợp ý mình, nhưng tôi muốn tin lời anh Tiểu Thuyền hơn, chuyện sống chết đại sự, chúng tôi tranh cãi ồn ào, rồi cũng cứ thế qua đi.

Tháng Bảy âm lịch là tháng cô hồn, bà Tần gọi mấy đứa chúng tôi đến giúp bà gấp vàng đĩnh bằng giấy. Mỗi năm đến tết Thanh Minh, rằm tháng Bảy, hay mùng 1 tháng 10 đốt quần áo rét, bà Tần đều làm tiền vàng giấy và vàng đĩnh bằng giấy đem ra phố bán. Bà là người có đầu óc làm ăn, mỗi lần mở hàng bán cái gì đều nhắm rất đúng thời cơ và kiếm được món hời không nhỏ. Sau lưng, bà nội tôi vẫn coi thường bà Tần, nói chỉ những người hạ tiện bần hàn mới làm việc ấy, còn bảo bà Tần mải kiếm chác tiền từ người chết, không đốt tiền vàng cho chồng mình đúng ngày. Nhưng bà Tần lại chẳng quan trọng mấy chuyện đó, và cũng không bận tâm tới mấy thứ quy tắc lễ nghi của bà nội tôi, bà Tần thường bảo: “Bà nội cháu được học hành, nên có những thứ khá cố chấp bảo thủ, cháu tưởng người chết dưới chín tấc đất rồi còn đợi được đốt tiền để tiêu cho vui vẻ ư? Họ thấy người sống có tiền tiêu họ mới vui vẻ.”

https://thuviensach.vn

Tôi không tham gia vào việc tranh cãi của hai người già, nhưng mỗi lần bà Tần đưa chúng tôi đi bán vàng mã, đều sẽ mua kem túi cho chúng tôi ăn, vì vậy chỉ cần bà gọi, tôi sẽ lập tức đi cùng bà.

Những chủ cửa hàng tạp hóa xung quanh ngõ Đăng Hoa chúng tôi đều rất tốt với bà Tần. Bởi bà Tần vốn là người có thâm niên bán hàng lâu đời nhất, từ khi chú Kiến Quân còn nhỏ bà đã bày sạp bán hàng để tăng thêm thu nhập cho gia đình. Không chỉ vàng mã, bà còn bán đế giày, đá mài dao, thậm chí những thứ nhỏ nhặt như kim chỉ bà đều bán cả. Bán đồ kiếm tiền là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời này của bà. Mấy năm nay chú Kiến Quân làm ăn ở Quảng Đông, những bánh xà phòng Lux chú gửi về cho bà cũng bị bà mang đi bán cả. Hơn nữa bà Tần còn rất lợi hại, ăn to nói lớn, làm ăn buôn bán coi trọng địa bàn nên khó tránh thỉnh thoảng xảy ra tranh chấp xô xát, nếu có cãi cọ bà sẽ đứng ra phân giải. Mọi người đều biết bà là người vùng này, tục ngữ có câu "rồng mạnh không thắng được rắn địa phương", vì vậy tất cả đều nghe theo bà Tần.

Quầy hàng của chúng tôi bày ngay bên cạnh hàng hoa quả, bà Tần vừa đến đã sang sảng cất tiếng:

"Tiểu Chu Tử, đứng dậy đứng dậy, dịch sang bên kia một chút để bà lấy chỗ ngồi!"

Tiểu Chu Tử vội vàng vâng vâng dạ dạ đẩy xe hàng dịch sang bên cạnh, bà Tần lom khom đi đến, bóp bóp quả ngân hạnh trên xe của anh ta, "Ai da! Chín nhũn hết cả rồi! Tối nay mà không bán được thì hỏng mất thôi, mau xếp những quả còn cứng xuống dưới, chỗ quả mềm để lên trên, bán rẻ đi cho nhanh hết! Ha ha, ngọt thật đấy!"

Bà Tần vừa nói vừa vốc cho chúng tôi một vốc quả ngân hạnh, Tiểu Chu Tử làm theo lời bà Tần, xếp lại xe hàng, không lâu sau một bà dì đi xe đạp tới mua cho một túi.

https://thuviensach.vn

Bà Tần đắc ý cười bảo: “Thấy chưa? Làm ăn phải biết cách mới được. Kiều Kiều, ta không giống bà nội cháu, ta không dùng kiến thức sách vở để phân cao thấp mà dùng cách thức thông thường để tung hoành thiên hạ!”

“Nhưng bà nội cháu bảo, phải đọc nhiều sách mới được!”

Tôi có chút mơ hồ, bà Tần xoa xoa đầu tôi hỏi: “Bà cháu biết nhiều chữ thế làm mì sợi có ngon hơn bà không?”

“Không ạ!” Điều này thì tôi có thể khẳng định, mì sợi nhà bà Tần luôn ngon nhất khu.

“Xì! Thế chẳng phải rõ rồi hay sao.” Bà Tần bật cười.

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, chị Tần Thiến đã gấp xong mấy đĩnh vàng giấy rồi, chị ấy khéo tay, gấp lại nhanh, cả tôi và Tần Xuyên cộng lại cũng làm không bằng chị ấy. Tôi gấp vội gấp vàng, nhưng bỗng nhiên tôi nhìn thấy chị Tần Thiến lén nhét một đĩnh vàng giấy vào trong túi áo nhân lúc bà nội chị ấy không để ý. Tôi trợn tròn mắt nhìn chị Tần Thiến, chị ấy đưa tay lên miệng lên miệng “suỵt” một tiếng ý bảo tôi im lặng. Anh Tiểu Thuyền ngồi bên cạnh chị ấy nhìn tôi nháy nháy mắt, vậy là tôi đành vờ như không biết.

Trời sắp tối, bà Tần đuổi chúng tôi về nhà. Đi khỏi tầm mắt bà, tôi bèn chặn anh Tiểu Thuyền lại chất vấn: “Anh Tiểu Thuyền, hai người làm gì mà lại lén lút lấy trộm đĩnh vàng giấy thế?”

“Buổi tối mang đi đốt cho Ngô đại tiểu thư và ông Tướng quân mà! Bà nội chị ngay cả một tờ giấy bỏ đi cũng nghĩ mọi cách để làm sao bán được tiền, nên mới phải lén lút lấy trộm của bà.” Chị Tần Thiến cười cười vỗ vỗ vào túi, “Mình lấy được mười cái!”

https://thuviensach.vn

“Em lấy được nhiều lắm!” Tần Xuyên nhét đầy hai túi quần.

“Sao mọi người không cho em biết?” Tôi ủ rũ.

“Cậu vụng về như thế, không chừng lại làm lộ chuyện cũng nên!” Tần Xuyên chế nhạo tôi.

Hai chúng tôi lại bắt đầu chí chóe cãi vã, anh Tiểu Thuyền phải kéo tách hai đứa ra, “Được rồi được rồi, hai đứa ra đầu ngõ đợi đi, anh về lấy bình nước và chậu!”

Lúc anh Tiểu Thuyền cầm đồ quay lại chúng tôi đã bày xong mọi thứ dưới gốc hòe.

Đốt vàng mã ở Bắc Kinh, phải đốt ở ngã tư đường, nơi bốn phương tám hướng dễ dàng mời gọi linh hồn đến. Chúng tôi bắt chước người lớn, dùng nước vẽ một vòng tròn dưới đất, “cửa” vòng tròn mở về hướng Tây, đây là cửa để người chết về lấy tiền. Tiền vàng mã để trong chậu đồng, chậu đồng đặt trong vòng tròn đó. Mấy đứa chúng tôi chỉ có anh Tiểu Thuyền là dám quẹt diêm, anh châm lửa, ném vào chậu đồng, đồ bằng giấy dễ bắt lửa, chẳng mấy chốc đã cháy bùng bùng.

Nhìn ngọn lửa phừng phừng, nghĩ đến Ngô đại tiểu thư và ông Tướng quân không còn trên đời này nữa, chúng tôi đều buồn bã.

Chị Tần Thiến cầm que gẩy gẩy vàng mã trong chậu, nghẹn ngào: “Mọi người nói xem Ngô đại tiểu thư còn hận ông Tướng quân không?”

“Không hận nữa, các em không nhớ bà cứ bảo là muốn muối lá hương xuân cho bọn mình ăn à? Muốn hái lá hương xuân phải sang nhà ông Tướng quân mượn thang, lòng bà đã tha thứ rồi, bà muốn chúng ta sang mượn thay bà!” Anh Tiểu Thuyền nói.

https://thuviensach.vn

“Ừm!” Tôi gật mạnh đầu, mặc dù khi đó tôi không hiểu yêu và hận, nhưng nhớ lại bóng người vào đêm trăng hôm ấy, không hề thấy cảm giác u uất oán hận, giữa hai người bọn họ chỉ toàn yêu thương tốt đẹp.

“Nửa đời sau họ không nói với nhau một câu, chắc chắn có rất nhiều chuyện cần nói! Cả hai vừa tâm sự, vừa uống canh Mạnh Bà, qua cầu Nại Hà, cũng rất tuyệt!” Tần Xuyên nghịch ngợm bảo.

Tôi trừng mắt lườm cậu ta, vừa khéo khi ấy có tàn lửa bay về phía cậu ta, cậu ta sợ quá ngồi bệt xuống đất, khiến bọn tôi được trận cười vỡ bụng.

Tiền vàng trong chậu đã cháy hết, một cơn gió cuốn qua, tro liền bay khắp không trung. Câu chuyện của Ngô đại tiểu thư và ông Tướng quân, cuối cùng cũng biến thành một làn khói mỏng trong thành phố Bắc Kinh này, nhẹ nhàng bay đi.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì, bắt đầu từ mùa thu năm đó, trên bức tường cũ kỹ trong con ngõ của chúng tôi bị viết một từ “Phá dỡ” rất lớn.

Đăng Hoa là con ngõ có từ thời Minh, kế hoạch cải tạo những khu dân cư cũ của thành phố vừa được khởi động, do ngõ Đăng Hoa có quá nhiều các căn nhà nằm trong tình trạng “nguy hiểm” nên được đưa vào diện phá dỡ cải tạo mới.

Ban đầu bọn tôi còn thấy thú vị, nhưng dần dần bạn bè trong ngõ người thì chuyển đi, người lại chuyển trường, bình thường tan học chúng tôi thường xếp hàng rồng rắn kéo nhau đi về nhà, nay hàng ngũ ấy thiếu đi không ít bạn. Viện tử của Ngô đại tiểu thư nơi chúng tôi hay lui tới chơi cũng bị dỡ rồi, cây hải đường bị chặt, giàn nho bị phá, bàn đá và ghế mây đều biến mất.

Tiếp theo đó đến nhà ông Tướng quân, chiếc thang bị những người đến dỡ nhà mang đi, chum đựng nước chuyên dùng để tưới hoa cũng bị đập vỡ

https://thuviensach.vn

thành nhiều mảnh lăn lóc dưới đất, những bức tường quanh nhà bị kéo đổ, họ đã mang gạch đi chỉ còn lại sàn nhà mà chúng tôi đã khá quen thuộc. Chúng tôi từng đến đó chơi, mỗi đứa đứng một góc phòng chơi trò dạy học. Giữa tiết trời thu se se lạnh, những âm thanh dõng dạc như "báo cáo", "mời vào" vang vọng giữa bầu trời Bắc Kinh, lá rơi, rơi đầy một vùng hồi ức.

Tiếp theo đó nhà anh Tân Nguyên cũng chuyển đi, tôi vẫn chưa hiểu vì sao, đi theo anh Tiểu Thuyền đến nhà từ biệt họ. Anh Tân Nguyên mua cho bốn đứa chúng tôi mỗi đứa một que kem, chúng tôi ngồi trên giường sắt của anh ấy, vừa ăn vừa nhìn anh Tân Nguyên thu dọn đồ đạc.

Tần Xuyên tay chân bứt rứt, cứ cầm đồ của anh Tân Nguyên lật qua lật lại, ngó ngó nhìn nhìn, với tay lấy một xấp mảnh nhựa màu đen đặt ở đầu giường lên, hỏi: "Anh Tân Nguyên, đây là cái gì?"

"Là đĩa cứng."

"Đĩa cứng là gì?" Tần Xuyên vẫn không hiểu.

"Là đồ dùng để lưu dữ liệu trong máy tính."

"Lưu thế nào?" Anh Tiểu Thuyền cũng tò mò.

"Tức là copy những số liệu trong máy tính vào đây."

"Copy là gì ạ?" Chị Tần Thiến bỗng hỏi tiếp.

Anh Tân Nguyên cười cười đáp: "Chính là sao chép đó. Sao chép dữ liệu trong máy tính vào đây."

"Nó chứa nổi không?" Tôi kinh ngạc nhìn chiếc đĩa.

"Đương nhiên. Nó có thể lưu rất nhiều dữ liệu."

https://thuviensach.vn

“Nó thật lợi hại!” Tôi cảm thán.

“Nó chỉ là công cụ lưu trữ, không lợi hại bằng máy tính.” Anh Tân Nguyên chỉ ra chiếc máy tính ở đằng sau mình.

“Máy tính lợi hại thế nào ạ? Nó có thể tính toán không?”

“Không chỉ tính toán, máy tính còn viết được các phần mềm, qua những phần mềm này chúng ta có thể truyền tải tin tức , tài liệu, tranh ảnh, sau này thậm chí là âm thanh, hình ảnh động … tất cả những thứ đó đều có thể gửi qua máy tính nếu nó được kết nối Internet. Thậm chí những người đang ở bên Mĩ cũng có thể liên hệ với chúng ta được. Tuyệt không? Nói cho bọn em biết, sớm muộn gì cũng có ngày, máy tính sẽ thay đổi thế giới.”

Khi anh Tân Nguyên nói những điều này, mắt anh sáng lấp lánh, còn chúng tôi mắt to nhìn mắt bé, chẳng ai hiểu máy tính rốt cuộc để làm gì, chỉ cảm thấy những chiếc đĩa cứng màu đen và cái máy tính trông giống ti-vi kia rất thần bí, kết nối với thế giới mà chúng tôi vốn không thể tưởng tượng ra. Và chúng tôi cũng không biết rằng, đúng như những gì anh Tân Nguyên nói khi ấy, anh đã dùng máy tính để thay đổi thế giới của mình.

Sau khi anh Tân Nguyên chuyển đi, khu nhà chúng tôi ở bắt đầu trở nên bất ổn, nhưng mấy đứa chúng tôi hoàn toàn không cảm nhận được, bởi vì chúng tôi còn bồn chồn bất ổn hơn. Năm đó, trong khu tổ chức hoạt động văn hóa nghệ thuật dành cho thanh thiếu niên, trường tiểu học Đăng Hoa phải diễn vở kịch *Công chúa Bạch Tuyết*. Anh Tiểu Thuyền có vẻ ngoài thanh tú, lại đã vào đội nên đương nhiên được chọn đóng hoàng tử, còn chị Tần Thiến mặc dù học hành không ra làm sao nhưng lại là nữ sinh xinh đẹp nhất trường, vậy là được chọn đóng công chúa. Tần Xuyên do cao gầy lênh khênh cũng được chọn đóng cái cây A, chỉ riêng tôi là không được phân cho vai nào, ngay cả một trong bảy chú lùn cũng chẳng đến lượt.

https://thuviensach.vn

Thực ra tôi tự cho rằng bản thân mình rất có năng khiếu diễn xuất, bình thường đám con gái trong ngõ hay túm năm tụm ba chơi trò "gia đình". Khi ti-vi chiếu bộ phim *Tân Bạch nương tử truyền kỳ,* chúng tôi đứa nào cũng lấy khăn choàng của mẹ ra, quấn lên người làm váy, làm áo choàng, còn tôi đặc biệt thiết kế một kiểu tóc cổ trang, cuốn khăn đó lên tóc rồi dùng kẹp cố định chặt, khi đó tôi cũng được coi là "Fashion Queen" trong con ngõ nhỏ của mình. Chúng tôi bắt chước cử chỉ của Bạch nương tử và Tiểu Thanh trong phim, hai bàn tay đặt trước ngực đảo mấy vòng, sau đó dùng ngón tay chạm vào hai bên huyệt thái dương, lại giả vờ như đang lẩm bẩm đọc thần chú, so với những âm thanh lào xào do Tần Xuyên tạo ra, rõ ràng vai diễn của tôi ra dáng ra hình hơn. Có điều rất đáng tiếc là, thầy cô trong trường lại không phát hiện ra điểm này. Khi thầy hiệu trưởng và đoàn phụ đạo đến chọn những diễn viên phụ, cho dù tôi có ngồi thẳng tắp, cằm hất cao, mắt mở to, họ vẫn không thèm liếc tôi lấy một cái, cứ thế đi qua chỗ tôi ngồi.

Trong ngõ có mấy bạn được tham gia vào vở kịch *Công chúa Bạch Tuyết*, đối với mọi người đây quả thật là một chuyện vô cùng thú vị. Hơn nữa, cũng rất vinh quang, theo như lời thầy cô thì, họ là những người làm nhiệm vụ, mà hai từ "nhiệm vụ" khi ấy đối với chúng tôi mà nói, là những từ ngữ vô cùng vĩ đại .

Thế là, ngoài thời gian đi học được các thầy cô giáo hướng dẫn diễn tập ra, về nhà các bạn ấy còn hẹn nhau ăn cơm xong đến Tây đại viện tập tiếp. Tôi vốn rất thích những buổi tối đầu thu, những thứ như dây chun, bao cát, đá cầu, dế mèn, ve, kéo cuống lá(*), hạt dẻ đường, bánh bao rán… tất cả đều trở thành vở kịch thiếu nhi mà tôi không thể tham gia. Nhưng tôi cũng không nỡ không đi theo các bạn, mặc dù chỉ có thể ngồi trên chiếc ghế con bên cạnh nhìn các bạn nói những lời kỳ lạ, cổ quái khác hẳn thường ngày, nhưng tôi vẫn muốn đi, ít ra thì khi đến cảnh anh Tiểu Thuyền cứu chị Tần Thiến, tôi còn có thể tưởng tượng rằng nàng công chúa đó là tôi.

(*) *Kéo cuống lá: Là một trò chơi dân gian mà trẻ em miền Bắc Trung Quốc thường chơi vào mùa thu. Thường chơi hai người, mỗi người một cuống lá cây dương, móc hai cuống lá vào nhau và*

https://thuviensach.vn

kéo, cuống lá ai đứt/gãy trước thì người đó thua.

Có lẽ do tôi quá khao khát mong ngóng nên cơ hội đến thật.

Hôm đó, các bạn tập trung trong Tây đại viện như mọi ngày, công tác chuẩn bị đâu ra đấy, anh Tiểu Thuyền giống tổng đạo diễn, đang dặn dò chị Tần Thiến điều gì đó, chỉ cần anh tuyên bố bắt đầu, là sẽ tiến hành diễn tập ngay.

Tôi và mấy đứa trẻ con vẫn còn thò lò mũi xanh nhỏ hơn tôi vài tuổi đang rảnh rỗi ngồi chơi bên cạnh, tôi lấy cỏ đuôi chó gấp lại cho chúng chơi, Tần xuyên thỉnh thoảng lại chạy đến quấy rối.

Anh Tiểu Thuyền nói xong , chị Tần Thiến vừa gật đầu vừa đi giật lùi về phía sau, nhường lại "sân khấu" chính, giục mọi người chuẩn bị. Đúng lúc này, cô Diêu đi đến, gọi Tần Xuyên và chị Tần Thiến:

"Về nhà thôi, có chuyện rồi." Tần Xuyên tỏ vẻ không vui, cô Diêu gọi mấy lần, phải tới tận nơi lôi cậu ta đi. Chị Tần Thiến không cam lòng, đành nói với anh Tiểu Thuyền: "Hay mọi người đợi tớ một lát?"

"Tiểu Chu, các cháu chơi đi, hôm nay hai đứa nó không ra được nữa đâu." Cô Diêu kiên quyết chặn đứng suy nghĩ của chị Tần Thiến, Tần Xuyên càng không vui, nhưng bị mẹ kéo ghê quá, đành phải theo về nhà.

Tới tận khi ấy tôi vẫn không thấy chuyện đó liên quan gì đến mình, tôi còn mải nhìn theo Tần Xuyên mà vui mừng trên nỗi đau khổ của cậu ta. Nhưng, chị Tần Thiến trước khi về lại nói một câu: "Vậy tối nay để Kiều Kiều đóng thay mình đi, nhớ lời thoại chứ?"

Tôi như bị sao băng đập trúng đầu, ngẩng ra.

https://thuviensach.vn

“Yên tâm, Kiều Kiều ngày nào cũng ra đây xem chúng ta diễn, nhất định là nhớ.” Anh Tiểu Thuyền cười, trả lời thay tôi.

Tôi gật đầu lia lịa, cuống lên chứng minh cho người khác thấy là mình nhớ lời thoại. Mọi người không ai có ý kiến khác, tự đứng vào vị trí của mình, tôi thành thục diễn vai công chúa Bạch Tuyết mà tôi từng thầm diễn trong tâm trí vô số lần kia, bị bà mẹ kế đầu độc, được bảy chú lùn cứu sống, sau đó lặng lẽ chờ đợi, đợi gặp hoàng tử điện hạ của mình.

Cuối cùng, bảy chú lùn cũng đưa hoàng tử tới trước mặt công chúa. Tây đại viện không có đạo cụ giường hoa như trong kịch bản, tôi đành ngồi giữa bồn hoa, nhắm mắt lại, hít ngửi hương thơm của hoa cỏ xung quanh, đợi anh Tiểu Thuyền bước đến bên cạnh, cầm tay mình.

Anh Tiểu Thuyền đã cầm tay chị Tần Thiến rất nhiều lần, khi ấy tôi còn chưa biết thế nào là đố kỵ, ghen tuông, chỉ hơi khó chịu khi thấy anh ấy cầm tay chị Tần Thiến mà thôi. Cuối cùng cũng có ngày, tới lượt tôi rồi, tận bây giờ tôi vẫn nhớ như in sự chờ đợi mong ngóng khi ấy, dẫn tới việc cả một thời gian dài sau đó, được cầm tay anh Tiểu Thuyền trở thành ao ước lớn nhất đời tôi, mà dường như cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, mọi chuyện đều được ấn định là không thể.

“Nhìn xem, da nó trắng như tuyết vậy! Má đỏ hồng như hai trái táo! Nhìn xem, tóc nó đen như gỗ mun ý! Nó chính là công chúa Bạch Tuyết!”

Anh Tiểu Thuyền đi từng bước về phía tôi, anh cách tôi mỗi lúc một gần hơn, tôi có thể cảm nhận được anh đang cúi người, mỉm cười đưa tay ra. Tôi có chút sốt ruột muốn mở mắt, bởi vì tôi từng chứng kiến rất nhiều lần, nụ cười của anh Tiểu Thuyền lúc này là đẹp nhất.

“Tiểu Chu!”

Tôi nghe thấy tiếng chú Hà.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Chu!”

Anh Tiểu Thuyền dừng lại.

“Về nhà ngay!”

Mọi người đều dừng lại, tôi không thể không mở mắt.

Anh Tiểu Thuyền đã bước khỏi bồn hoa, đi đến cạnh chú Hà, họ thì thầm nói gì đó rồi anh Tiểu Thuyền đi theo chú Hà về.

Tôi đã không còn nhớ anh từ biệt tôi thế nào, cũng không nhớ các bạn hò hét kêu giải tán ra sao, tôi chỉ nhớ, rất lâu sau đó, một mình tôi vẫn ngồi giữa bồn hoa, hương hoa vấn vít bên cạnh, nhưng tôi lại bật khóc nức nở.

Vai mà tôi đang diễn rõ ràng không phải công chúa Bạch Tuyết, mà là cô bé lọ lem, tôi thậm chí còn đáng thương hơn cả cô ấy, bởi tôi chưa kịp gặp hoàng tử, tiếng chuông điểm mười hai giờ đêm đã vang lên, phép thuật liền biến mất.

Không biết tại sao, ngày hôm ấy tôi lại có cảm giác, sau này tôi không bao giờ cầm được tay anh Tiểu Thuyền nữa.

Dự cảm của trẻ con, rất linh.

Sau khi về nhà tôi mới hiểu tại sao anh Tiểu Thuyền, Tần Xuyên, chị Tần Thiến đều bị gọi về: Bởi họ đều phải chuyển đi.

Viện tử nhà bà nội là nhà riêng, năm xưa ông nội bị quy kết thuộc phe cánh hữu, nên nhà bị chia làm đôi cho hai gia đình họ Hà và họ Tần cùng ở. Nhà Tần Xuyên vốn ở trong ngõ, vì người đông chật chội, lại xuất thân giai cấp nông dân bần hàn, nên chiếm hai căn phòng của nhà chúng tôi. Sau khi

https://thuviensach.vn

ông nội mất mới được minh oan, mấy năm gần đây bà nội chạy qua chạy lại tới văn phòng thực hiện chính sách của Bắc Kinh, muốn giải quyết vấn đề nhà cửa cho triệt để. Văn phòng đó trả lời rằng, chỉ cần có thể giải quyết được chỗ ở cho ba nhà, thì căn nhà bị chiếm dụng sẽ được trả lại cho nhà chúng tôi. Lần dỡ bỏ những căn nhà cũ trong tình trạng hư hỏng đã giải quyết vấn đề đó, mấy hôm nay bà nội đã tới gặp và thương lượng với từng nhà, họ phải chuyển khỏi tiểu viện nhà chúng tôi.

Hôm mới biết chuyện, tôi khóc nức khóc nở, nhưng cả viện tử chỗ nào cũng loạn cào cào nên chẳng ai buồn để ý tới một đứa nhóc như tôi, mẹ tôi đẩy tôi ra ngoài cổng, mặc cho tôi gào khóc.

Tôi đứng cạnh cổng thút tha thút thít, cô Diêu đi ra đi vào đóng gói những thứ đồ may vá, nhân tiện nhét cho tôi một cái kẹo, bà Tần sợ con dâu bỏ lại đồ của mình nên cũng tự thân vận động đóng gói lấy, gặp tôi cũng chỉ nói một câu như bình thường: “Lại làm rơi đậu vàng hay sao?”

Chú Hà và cô Lý khiêng chiếc giường lưới sắt mang ra chỗ thu gom phế phẩm của khu, cằn nhằn tôi đứng ở cửa làm vướng chân họ, tôi đành ngượng ngùng quay về nhà.

Bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn, sao có thể vì tôi khóc đỏ cả mũi mà thay đổi được.

Giữa thu, nhà anh Tiểu Thuyền chuyển đi trước. Trước lúc đi, anh Tiểu Thuyền cẩn thận đóng gói tất cả chỗ sách vở của mình vào trong một cái hộp giấy đem tặng cho tôi. Chúng tôi ngồi song song trên ghế, tôi khóc hỏi rằng liệu anh có thể đừng đi không, anh chỉ cười lắc lắc đầu.

“Anh Tiểu Thuyền, nhà anh chuyển đi đâu?”

“Cung Thái Dương.”

https://thuviensach.vn

“Đó là nhà của mặt trời ư?” Giống như việc tin rằng khăn đỏ được nhuộm bằng máu của các chiến sĩ trên chiến trường, tôi cũng tin có một mặt trời trong cung Thái Dương.

“Có lẽ vậy.”

“Xa chỗ em lắm phải không?”

“Rất xa.” Anh Tiểu Thuyền cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ điện tử Star Wars trên cổ tay, "Kiều Kiều, anh đi đây."

"Anh đợi đã, em hỏi anh một câu thôi." Tôi vội vàng kéo anh lại. Anh Tiểu Thuyền dịu dàng nhìn tôi, đợi câu hỏi của tôi, nhưng tôi đâu có gì mà hỏi chứ, tôi chỉ muốn ở bên anh thêm một lúc.

"Lãng Lý Bạch Điều trong *Thủy Hử* là ai?” Tôi đỏ bừng mặt.

"Trương Thuận.”

"Vậy còn Yến Thanh?”

"Lãng Tử.”

"Còn nữa còn nữa! Trần Thiên Quý trong *Nhà có vợ tiên* do ai đóng?”

"Bành Kháp Kháp.”

"Ồ đúng rồi, vậy còn *Small Wonder*(*) là ai?”

(*) *Tên một bộ phim của Mĩ, còn gọi là* ***Thiên thần bé nhỏ.***

"Là Vicki! Kiều Kiều, em…”

https://thuviensach.vn

Tôi không đợi anh nói hết, vội vàng ngắt lời: “Vậy DST(*) thì sao? Một tiếng đó biến đi đâu mất?”

(*) DST: Daylight Saving Time (Giờ tiết kiệm ánh sáng ban ngày) hay còn gọi là giờ qui ước mùa hè bắt đầu có hiệu lực cho mùa đông.

Anh Tiểu Thuyền lấy từ trong túi ra một chiếc bút bi, kéo cổ tay tôi, chăm chú vẽ lên đó một chiếc đồng hồ, kim giờ chỉ đúng số chín.

"Đợi bao giờ lớn em sẽ tìm thấy nó. Kiều Kiều, anh phải đi thật rồi.”

"Anh Tiểu Thuyền, làm thế nào để em tìm thấy anh?” Tôi thận trọng giơ cổ tay lên, như chỉ sợ chiếc đồng hồ trên đó biến mất.

"Anh sẽ về thăm em.”

"Anh nhớ nhé! Em đợi anh!” Tôi khẩn cầu.

"Được!”

"Nếu anh không về, em sẽ đi tìm anh.”

"Được.” Anh Tiểu Thuyền lau nước mắt cho tôi, mỉm cười.

Người con trai quan trọng nhất trong những năm tháng tuổi thơ của tôi đã rời xa tôi như thế. Tôi cứ đi theo sau họ, từ trong viện tử, rẽ ra đầu ngõ, cuối cùng đứng trên thành bồn hoa cao vút giữa Tây đại viện, nhón chân lên nhìn theo bóng lưng anh Tiểu Thuyền, chỉ cần anh quay đầu lại là tôi ra sức vẫy tay.

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, tôi đột nhiên hiểu thế nào là biệt li, hiểu rằng người với người ngay từ ngày đầu tiên gặp gỡ đã phải chuẩn bị cho lúc nói câu tạm biệt. Chỉ có điều, tôi vẫn còn nhỏ, vì vậy tôi vẫn dự định sẽ đi tìm

https://thuviensach.vn

lại một tiếng đồng hồ của DST, mong ngóng trưởng thành, mong ngóng được ở bên nhau, ở bên nhau mãi mãi.

Chiếc đồng hồ anh Tiểu Thuyền vẽ trên cổ tay tôi cuối cùng cũng biến mất, đáng tiếc chẳng ai bảo cho tôi biết, không thể tìm lại được thời gian đã mất, mà chỉ có thể hoài niệm; cũng như vậy, con người chỉ có thể ở bên nhau, chứ không thể mãi mãi.

Sau khi anh Tiểu Thuyền đi rồi, lại tới lượt chị Tần Thiến và Tần Xuyên.

Tôi không khóc lóc khi hai chị em Tần Xuyên rời đi, nhưng tôi vẫn cảm thấy mất mát. Trước khi đi Tần Xuyên cũng cầm cả túi đồ chơi tới tìm tôi, cậu ta đổ hết lên chiếc giường nhỏ tôi vẫn nằm, lọc cọc lọc xọc đầy một góc, nhiều thứ trông rất quen mắt.

"Cái này, là tẩy thơm mà cậu tích cóp. Giờ ra chơi cậu đi chơi nhảy dây tôi đã lấy của cậu, à, cái mùi chuối tôi dùng rồi, còn lại mùi quýt và dâu, trả cậu cả đấy."

"Ừ." Tôi định nói cảm ơn, nhưng nghĩ thấy có gì đó không ổn lại thôi.

"Còn cả cái này nữa, tranh ghép trong *Hý thuyết Càn Long,* tôi giữ lại Trình Hoài Tú, Tứ gia trả cậu. Tặng thêm cho cậu hai tấm Hỉ Nhi và Giả Lục."

"Thảo nào tôi tìm đâu cũng không thấy! Thì ra bị cậu lấy trộm!" Tôi tức tối ôm đống xếp hình vào lòng, "Còn Triển hộ vệ đâu?"

"Chép bài tập về nhà của lớp trưởng, trả công cho nó rồi." Tần Xuyên oang oang chẳng có vẻ gì là xấu hổ.

"Tần Thuỷ Hoàng!" Tôi gào lên, "Tất cả đồ ở đây là của tôi! Cậu mau chuyển đi đi, tôi không muốn gặp lại cậu nữa!"

https://thuviensach.vn

Tôi vừa gào vừa đẩy Tần Xuyên ra ngoài, Tần Xuyên giãy giụa không chịu đi, tôi cài phắt cửa lại.

Tần Xuyên đứng ngoài gõ cộc cộc vào cửa kính, lớn tiếng hét: “Tôi đi thật đấy! Đi rồi không quay về nữa đâu!”

"Mau đi đi! Đừng bao giờ quay lại nữa! Đi càng xa càng tốt!”

"Được lắm! Tạ Kiều!” Tần Xuyên tức tối bỏ đi, miệng vẫn gào lên, “Tất cả chỗ đó là của cậu, nhưng thẻ laser là của tôi hết!”

Tôi vội lật tung đống đồ chơi trên giường tìm đi tìm lại, đúng là không thấy mấy tấm thẻ laser Lâm Chí Dĩnh đâu. Ngôi sao thần tượng của tôi là Lâm Chí Dĩnh, ngày đó hễ được người lớn cho tiền là tôi tích góp rồi chạy ra tiệm tạp hoá đầu ngõ đút tiền vào máy bán thẻ ngôi sao, đút tiền vào rồi bấm ra được thẻ của ai cũng không biết, thường chỉ ra được loại thẻ cứng bình thường, chỉ những khi may mắn lắm mới ra được loại thẻ laser sáng lấp lánh, nếu trên đó còn là hình Lâm Chí Dĩnh thì tôi sẽ vui sướng cả ngày.

Mấy tấm thẻ laser đó đã thành công trong việc cứu vớt tình bạn suýt nữa thì ở trong tình trạng tuyệt giao giữa tôi và Tần Xuyên, nhưng vẫn không thể thay đổi việc cậu ta phải chuyển khỏi đây.

Buổi chiều hôm Tần Xuyên và chị Tần Thiến chuyển đi, ba chúng tôi chạy lên tầng thượng của trường tiểu học. Bắc Kinh đang giữa thu, khoác lên mình màu hoàng hôn và sắc u ám đặc trưng. Chị Tần Thiến nói sẽ chơi cùng tôi, tôi muốn chơi trò gì cũng được, Tần Xuyên cũng ngoan ngoãn lạ thường, không hề tranh cãi, cự nự gì tôi cả. Nhưng lúc vừa chơi vừa tranh cướp cãi cọ với cậu ta, tôi thấy chơi trò gì cũng vui, giờ cậu ta nhường nhịn, tôi lại chẳng thấy thú vị nữa. Cuối cùng chúng tôi cùng nhảy dây thừng, chị Tần Thiến và Tần Xuyên đứng hai đầu quay dây cho tôi nhảy, tôi đứng giữa

https://thuviensach.vn

nghe họ vừa quay vừa đọc: “Gấu nhỏ gấu nhỏ cậu quay một vòng, gấu nhỏ gấu nhỏ cậu phải chạm đất, gấu nhỏ gấu nhỏ, lăn ra ngoài đi.”

Tôi vừa nhảy vừa quay, đàn nhạn nơi cuối chân trời xếp thành hình chữ nhân lướt qua áng mây nhuốm màu hoàng hôn bay về phía Nam. Xa xa, những nóc nhà màu xám trong con ngõ như túm tụm lại một chỗ. Hồng trong vườn nhà ai đó đã chín đỏ, treo nặng cả cành cây. Cây táo chúng tôi thường trèo lúc này cũng nặng nề vươn những cánh tay của mình ra xa, thỉnh thoảng gió thổi qua, lá cây xào xạc rơi. Khói bếp bay lên từ khu viện tử nhà chúng tôi, có lẽ bà nội đang nấu cơm, cửa viện vẫn mở, bà Tần quấn khăn trên đầu đi ra đổ đất, vừa đi vừa hét gọi Xuyên Tử, chúng tôi ngồi trên sân thượng của trường mà còn nghe thấy.

Những năm tháng ấu thơ của tôi đã kết thúc như thế, và đó cũng là những ký ức còn lưu lại mãi trong tôi. Thành phố Bắc Kinh chìm chìm nổi nổi ngay dưới chân chúng tôi, cuối cùng biến thành một hình dạng khác, tới cuối cùng tôi quên mất phải nói với nó hai từ "Tạm biệt”, cũng giống như tôi đã quên mất không tạm biệt Tần Xuyên khi cậu ấy đi xa.

https://thuviensach.vn

Chương 2: Chồi non

Chúng ta dần dần thay đổi, những thay đổi mang tính quyết định lặng lẽ đâm chồi nảy mầm, chúng ta không còn thấy thân thuộc với nhau nữa, nhưng càng như thế lại càng muốn tiếp cận, gần gũi nhau hơn.

https://thuviensach.vn

Đối với tôi, thời gian học cấp II là quãng thời gian đẹp nhất.

Bắc Kinh những năm 90 của thế kỷ 20, không khí ngập tràn mùi vị ngọt ngào của sự phồn hoa thịnh vượng. Chỉ cần ca sĩ ra đĩa lập tức hot ngay, Tứ Đại Thiên Vương, Vương Phi, Trương Quốc Vinh, Mai Diễm Phương, không chỉ riêng họ, rất nhiều ca sĩ khác cũng có một hai bài hát được phát khắp hang cùng ngõ hẻm. *Lang quân như ý, Người bạn cùng bàn, Tiểu Phương, Tình yêu của người thợ kéo thuyền* lần lượt được phát từ những chiếc loa phóng thanh trên phố. Chỉ cần là những bộ phim mới quay đều được mặc định là hay cả, phim hành động của Thành Long, phim hài của Châu Tinh Trì cùng rất nhiều những bộ phim tình cảm khác, phim truyền hình trong nước thậm chí có những bộ lên tới cả trăm tập. Các cửa hàng, quán ăn của những hộ kinh doanh cá thể mọc lên như nấm, ai cũng có của ăn của để, giàu không phải giàu nhưng nghèo cũng chẳng phải nghèo, khắp nơi tràn ngập bầu không khí của sự phồn hoa no đủ. Bắc Kinh giống như cô gái mới lớn, bồng bột và kiều diễm, "cô gái" ấy thích thú khi phát hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn trên cơ thể mình, còn về việc sẽ già đi, "cô ấy" thậm chí không cả buồn nghĩ.

Những năm tháng tuổi trẻ của tôi vừa khéo bắt kịp với thời khắc đẹp nhất, rực rỡ nhất của "cô gái mới lớn Bắc Kinh".

Hồi thi chuyển cấp, tôi không được vào thẳng các trường trung học cơ sở trọng điểm tốt nhất của thành phố như các bạn trong ban cán sự lớp, cũng không vào các trường bình thường theo đúng trình tự như đa số các bạn còn lại. Học và giáo dục là việc được gia đình tôi xem trọng nhất, bố mẹ tôi cùng thống nhất mời giáo viên chủ nhiệm ăn một bữa ở Tụy Hoa Lâu, giáo viên chủ nhiệm bèn giới thiệu tôi vào học trong trường trọng điểm của khu: Trung học cơ sở Đăng Hoa.

https://thuviensach.vn

Lần này thì tôi không còn được làm bạn cùng trường với bố nữa, bởi trước kia bố tôi học ở trường trọng điểm của thành phố. Vì chuyện này mà cả nhà cùng tập trung công kích, cổ vũ tôi, bảo tôi phải chăm chỉ học hành, cố gắng để vào được cùng một trường đại học với bố, bởi dù sao đối với gia đình tôi mà nói, không có việc gì quan trọng hơn việc học. Trường cấp II Đăng Hoa rất gần nhà, đạp xe khoảng mười phút là đến. Tôi còn ở ngõ Đăng Hoa, vốn tưởng đã có quyết định dỡ bỏ lại tạm gác đấy, nghe nói bởi vì ngõ Đăng Hoa nằm ở trung tâm thành phố, lại thuộc kiến trúc cổ, rất có khả năng sẽ được bảo tồn chứ không dỡ bỏ nữa. Chuyện đó khiến tôi buồn bã rất lâu, cảm giác như anh Tiểu Thuyền, anh Tân Nguyên, cả chị Tần Thiến, Tần Xuyên, bọn họ đã phải chuyển đi một cách oan uổng. Nhưng bà nội tôi thì không nghĩ thế, lấy lại được nhà là chuyện vô cùng quan trọng đối với bà, chú tôi không những kết hôn mà còn sinh em gái rồi, không khí trong nhà lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt. Có điều tôi chẳng thích kiểu náo nhiệt ấy, dù vui vẻ tới đâu thì các bạn tôi cũng đã không còn ở đây nữa, tôi vẫn thích ngày xưa hơn, mỗi lần nói với bà nội như thế bà lại bảo tôi phiền phức, đuổi đi chỗ khác chơi.

Còn một việc nữa mà tôi không ngờ đến: Tôi thật sự đã mất anh Tiểu Thuyền, nhưng tên ngốc Tần Xuyên thì chẳng chuyển đi đâu xa. Cậu ta học cấp II ở trường 421 ngay cạnh trường tôi, lúc đi lúc về kiểu gì cũng giáp mặt.

Học sinh trường cậu ta hoàn toàn khác với học sinh trường tôi, không bao giờ mặc đồng phục, tuỳ tiện bừa bãi, tóc cắt cua, tay nghênh ngang đút túi quần, đi đường thì đâm ngang đâm dọc, thậm chí có người còn đeo kính đen và hút thuốc. Học sinh trường tôi thường sợ học sinh trường 421, bên đấy thường xuyên có những kẻ túm năm tụm ba tập trung đứng trước cổng trường tôi, nghe nói có bạn đã bị họ trấn tiền, vì vậy hễ nhìn thấy đám người trường 421 là chúng tôi thường phải tránh đi đường khác.

Có vài lần, tôi còn thấy Tần Xuyên đứng ở cổng trường mình, cậu ta khoác cổ bá vai một đám "mặt mụn", bộ dạng rất nghênh ngang tự đắc. Khi

https://thuviensach.vn

tôi đạp xe đi qua mặt Tần Xuyên, cậu ta vừa cười vừa đùa cợt, nhai kẹo cao su rồi thổi bong bóng thật to. Tôi nhìn thấy nhưng phớt lờ, cậu ta cũng phớt lờ tôi, cứ như chúng tôi chưa từng quen nhau vậy. Lúc lướt qua nhau, có một cảm giác rất kỳ lạ, chẳng hiểu do tiếc nuối vì không còn thân thiết như xưa hay may mắn vì tôi không giống như cậu ta, nhưng cảm giác ấy nhanh chóng biến mất, tôi đã có cuộc sống mới, mà không chừng sau này Tần Xuyên sẽ chẳng đóng vai trò gì trong cuộc sống mới đó của tôi cả.

Năm đầu tiên của cấp II cứ thế trôi qua, nghĩ đi nghĩ lại, chuyện đáng chú ý nhất chính là tôi được giữ chức vụ cao nhất từ nhỏ cho tới lớn: Lớp phó học tập. Nhưng thi cuối kỳ lại đứng thứ mười hai, không lọt vào top 10 nên lại bị giáng chức. Vì chuyện này mà tôi đã khóc lóc ầm ĩ một trận, đồng thời thề rằng sẽ không bao giờ làm cán sự lớp nữa.

Đương nhiên, khi ấy chỉ đơn thuần là do tôi giận dỗi, chứ tôi không ngờ rằng hai năm tiếp theo mình đã nổi danh như thế nào, và vì cái "danh tiếng" ấy mà cuộc đời tôi mãi mãi gắn bó với ba từ "cán sự lớp".

Một trong những khác biệt lớn nhất giữa học sinh cấp I và cấp II đó là, con trai và con gái không chơi chung với nhau nữa, con trai chơi trò của con trai, con gái chơi trò của con gái. Ngoài việc trao đổi bài tập, thi cử, hai nhóm giới tính ấy căn bản không có bất kỳ giao lưu nào khác, nếu như có đôi nào đó thân thiết hoà hợp, không cần phải đoán, chắc chắn một trong hai người "có ý" với người kia.

"Có ý" là từ mà chúng tôi thì thầm nói với nhau thôi, bởi nếu dùng "tình đầu chớm nở" thì có vẻ hơi sớm. Chút "có ý" đó cùng lắm chỉ có thể coi là sự mở đầu cho tuổi thanh xuân, nhưng thế thôi cũng đủ khiến chúng tôi run rẩy mong chờ.

Trong lớp tôi, người có liên quan tới từ "có ý" nhất là Lưu Văn Văn, bởi vì mấy cậu con trai trong lớp đều "có ý" với cô ấy.

https://thuviensach.vn

Lưu Văn Văn xinh đẹp, mặc dù tôi cảm thấy cô ấy không bằng chị Tần Thiến, nhưng những bạn học khác lại chưa gặp chị Tần Thiến bao giờ, vì vậy cô ấy được coi là xinh đẹp nhất. Lưu Văn Văn dậy thì khá sớm, học hết lớp 7 đã cao hơn mét sáu, đứng giữa đám bạn học mơn mởn như một cọng hành lá, vô cùng bắt mắt. Mà tôi khi ấy lại chưa dậy thì, chỉ cao hơn một mét rưỡi, đứng bên cạnh Lưu Văn Văn không khác gì cây nấm lùn.

Đương nhiên, chẳng có ai "có ý" gì với cây nấm lùn như tôi cả, nhưng cây nấm lùn cũng có mùa xuân riêng của nó, tôi đặc biệt để ý một người.

Tôi không phải kẻ đa tình, trong trái tim mình, người mà tôi thích nhất vẫn là anh Tiểu Thuyền, việc gặp gỡ Tôn Thái chỉ là do tình cờ. Tôn Thái không phải bạn học cùng lớp tôi, cậu ấy học lớp số 5 bên cạnh. Suốt cả năm học tôi chẳng có chút ấn tượng gì đối với cậu ấy cả, khoá chúng tôi có mười lớp, tôi lại chẳng nổi như Lưu Văn Văn, ngoài bạn học cùng lớp và mấy bạn từng học cùng tiểu học ngày trước ra, tôi chẳng quen ai khác.

Hôm đó là ngày công nghệ của trường Đăng Hoa, trường tổ chức cho học sinh đi tham quan bảo tàng tự nhiên. Từ trường đến bảo tàng rất gần, chỉ qua hai, ba điểm dừng, vì vậy trường cho phép học sinh tự đi xe đạp rồi tập trung theo lớp ở trước cổng bảo tàng. Trời mưa nhỏ, tôi mặc áo mưa, nên đạp xe khá chậm, đến khi đạp tới trường thì đa phần các bạn đã đi cả rồi, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết sẽ chẳng ai ở lại đợi một cây nấm lùn như tôi cả, còn bên cạnh xe Lưu Văn Văn, ít nhất cũng có bốn năm bạn nam vây quanh. Tôi vội vàng nhấn pê đan, Tôn Thái cùng mấy nam sinh lớp số 5 đạp ngay trước mặt tôi, nhìn bóng lưng Tôn Thái, tôi ngẩn người.

Cậu ấy rất giống anh Tiểu Thuyền.

Cũng sơ mi trắng, dáng người dong dỏng cao, tấm lưng thẳng tắp.

Tôi theo sát sau họ như bị trúng tà, suốt dọc đường tôi chỉ nhìn chằm chằm Tôn Thái như sợ ánh mặt trời ấm áp quen thuộc sẽ bốc hơi ngay trước

https://thuviensach.vn

mắt. Cũng may trời mưa đường trơn, họ lại cố gắng đạp nhanh, một nam sinh trong số đó không nắm vững tay lái, loạng choạng ngã luôn xuống đường, tôi theo sát quá, không kịp bóp phanh thế là lao luôn vào xe cậu ta, kết quả người nọ ngã chồng lên người kia, chỗ kẹo mềm Young Couple tôi đút trong túi áo rơi đầy đất.

Trong lúc tôi nhếch nhác bò dậy, Tôn Thái đi tới trước mặt, chìa tay ra, hoang mang hỏi: "Bạn ơi, bạn không sao chứ?"

Tôi choáng váng nhìn cậu ấy, không thốt được câu nào. Bộ dạng dịu dàng như thế, cũng thật giống anh Tiểu Thuyền.

Mãi không thấy tôi có phản ứng gì, Tôn Thái bối rối thu tay về, các bạn đi cùng cậu ấy lần lượt đứng dậy, không biết ai vô tình giẫm hết lên kẹo của tôi, Tôn Thái cũng dựng xe lên, đi theo họ. Tôi ngây ngốc ngồi xổm dưới đất, nhìn theo bóng họ đi xa dần, cảm giác tim mình đập nhanh kinh khủng, mặt nóng hừng hực, gần như khiến những hạt mưa phải bốc hơi.

Từ hôm đó, cuộc sống cấp II của tôi lại thêm phần thú vị.

Khi ấy tôi không biết tên Tôn Thái, cũng không dám đi hỏi người khác. Phải mất mấy ngày sau mới nghĩ ra một cách khá hay, tôi giả vờ quên mang sách toán, loanh quanh trước cửa lớp bọn họ mất mấy lần nghỉ giữa giờ, mãi mới đợi gặp được một mình cậu ấy, lấy hết dũng cảm đi tới, cố gắng gọi cậu ấy bằng một thái độ tự nhiên nhất có thể.

"Bạn… gì ơi."

"Chuyện gì vậy?" Tôn Thái hoang mang nhìn tôi, rõ ràng tôi đã hoàn toàn biến mất trong ký ức của cậu ấy giống như cơn mưa hôm đó. Mặc dù không hy vọng cậu ấy có ấn tượng sâu đậm với mình, nhưng cảm giác lạ lẫm triệt để của người đối diện vẫn khiến tôi có chút thất vọng.

https://thuviensach.vn

“Có… có thể cho mình mượn sách toán một lát không? Mình quên mang sách rồi.” Tôi lắp ba lắp bắp thốt ra những “lời thoại” đã học thuộc lòng từ trước, vừa nói vừa vô cùng căng thẳng, chỉ sợ cậu ấy buông lời từ chối.

“Ồ, cậu đợi tí nhé.”

Tôn Thái hoàn toàn không để ý tới tâm trạng phức tạp của tôi, cậu ấy quay vào lớp, không lâu sau mang ra một cuốn sách toán quăn mép.

“Cảm ơn cậu!” Tôi đón cuốn sách, kích động tới mức chỉ hận không thể cúi rạp người mà nói lời cảm ơn.

“À, cậu ở lớp nào?” Tôn Thái gọi giật lại hỏi trong khi tôi vội vội vàng vàng chạy đi.

“Lớp số 4!” Tôi chỉ vào cửa lớp chênh chếch đối diện lớp cậu ta.

“Cậu tên gì?” Cậu ấy lại hỏi.

Đây là câu hỏi phát sinh mà tôi không ngờ tới, tôi đỏ mặt đáp: “Mình là Tạ Kiều.”

“Ừ.” Hình như cậu ấy chẳng để ý, còn tôi lại vì thế mà hào hứng hơn, tôi nghĩ có lẽ tôi cũng không tới nỗi quá mờ nhạt như mình vẫn tưởng tượng.

“Mình sẽ trả lại sách cho cậu! Tiết sau sẽ trả!” Tôi nói với cậu ấy bằng giọng trong trẻo hơn, cười cũng tươi hơn.

“Được.” Tôn Thái vẫy vẫy tay, quay về lớp của mình.

Ngày hôm đó tôi đã trải qua tiết toán bằng trạng thái “cưỡi ngựa xem hoa” nhất từ trước tới giờ, cuốn sách Tôn Thái cho mượn bị tôi lật giờ hết lần này tới lần khác, những nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “Tôn Thái, lớp 8 (5)”

https://thuviensach.vn

trên bìa cũng bị tôi lẩm nhẩm đọc như học thuộc lòng hết lượt này tới lượt khác. Cũng trong ngày hôm ấy, tôi đã tưởng tượng cho bằng hết những viễn cảnh tươi đẹp mà tôi có thể nghĩ ra được.

Tôi nghĩ tới những cuốn truyện tranh Nhật Bản, những cuốn tiểu thuyết của Vu Tình, Tịch Quyên mà các bạn vẫn hay đọc, sau đó lần lượt tưởng tượng mình và Tôn Thái là nhân vật chính trong truyện, tôi cũng nghĩ sau này tôi nhất định sẽ trở thành một cô gái có được câu chuyện tình cảm như thế, tôi sẽ trở thành một nữ chính đáng yêu ấm áp.

Có điều tôi không biết rằng, ký ức đẹp đẽ nhất giữa tôi và Tôn Thái, cũng chỉ là chuyện tôi mượn sách đó mà thôi.

Về sau, tôi trả sách cậu ấy đúng hẹn, như một lẽ đương nhiên, thế là chúng tôi quen nhau. Hằng ngày, thời gian đi học, tan học, nghỉ giữa tiết, thể dục buổi sáng tôi đều tính toán làm sao để mình có thể "vô tình" gặp cậu ấy. Mỗi lần gặp, cả hai chỉ nhìn nhau cười một cái, chỉ thế thôi cũng khiến tôi vui vẻ rất lâu.

Tôi tích góp những thời khắc vui vẻ ấy như người sưu tầm tem, tôi còn mua một cuốn sổ tay rất đẹp, bìa vẽ một cô gái xinh đẹp trên nền giấy màu cam nhạt, thành khẩn chắp tay như đang cầu nguyện điều gì đó. Tôi ghi lại hết mọi chuyện có liên quan tới Tôn Thái vào trong cuốn sổ ấy, ngoài bìa tôi viết "Nhật Ký ST", còn vẽ thêm một trái tim nhỏ xíu bên cạnh. Đây là bí mật ngọt ngào nhất của tôi.

Nhưng, bí mật ấy giống như bong bóng xà phòng, chưa kịp bay lên thiên đường, đã bị chọc vỡ.

Giờ thể dục hôm đó, tôi về muộn hơn bình thường một lát, bởi vì lớp số 5 ở ngay sau lớp chúng tôi, chỉ cần tôi vờ vịt lúi húi buộc dây giày là có thể chào hỏi Tôn Thái. Nhận được nụ cười mỉm như được lập trình sẵn ấy, tôi

https://thuviensach.vn

rất thoả mãn, nhanh chóng nhảy chân sáo chạy về lớp, muốn nhanh nhanh chóng chóng ghi hết vào cuốn sổ nhỏ.

Nhưng khi quay về chỗ ngồi, tìm thế nào cũng không thấy cuốn sổ đâu, Lưu Văn Văn ngồi xéo phía sau tôi, lúc này như thường lệ, rất nhiều nam sinh đang vây quanh cô ấy, họ đang hí hí há há cười trộm vậy mà tôi vẫn không ý thức được rằng chuyện đó có liên quan tới mình. Tới tận khi cuốn sổ nhỏ của tôi bị họ chuyền qua chuyền lại, loáng thoáng nhìn thấy màu cam nhạt tôi mới hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Giống như bom hạt nhân nổ, tôi có cảm giác sức lực toàn thân đều bốc hết lên thành một đám mây hình nấm, xộc thẳng vào não.

"Trả cho tôi!" Tôi run rẩy lao tới trước mặt bọn họ.

Chẳng ai thèm đếm xỉa tới lời khẩn cầu đầy phẫn nộ của tôi, bọn họ chuyền tay nhau cuốn sổ của tôi như chuyền tay nhau cây gậy trong thi chạy tiếp sức, tôi chạy đuổi theo sau họ, nhưng chẳng ai chịu trả nó lại cho tôi. Tôi nhìn Lưu Văn Văn bằng ánh mắt cầu khẩn, hy vọng cô ấy sẽ giúp mình ngăn trò đùa ác ý kia lại, song cô ấy chỉ lạnh lùng nhìn tôi một cái, rồi lại tiếp tục cúi xuống duyên dáng làm nốt bài tập còn dở dang, giống hệt như mọi ngày, dường như trò đùa độc ác mà đám "nhóc con" trong lớp cố tình tạo ra để mua vui cho cô ấy kia chẳng hề liên quan gì tới cô ấy hết. Tôi càng lúc càng tức giận, thấy tôi sắp tóm được, một nam sinh lại ném cuốn sổ cho một nam sinh khác đang đứng trên bục giảng.

Nam sinh đó bắt lấy, rồi hắng giọng, lật ra đọc:

"Nhật ký ST: ngày 16 tháng 2, trời nắng, hôm nay tôi đã nhìn thấy cậu ấy ở sân thể dục, cậu ấy mặc một chiếc áo khoác bằng len màu nâu. Ban đầu cậu ấy chưa nhìn thấy tôi, chỉ tập trung quan sát các bạn đang chơi bóng ở giữa sân, vì muốn cậu ấy chú ý, tôi bèn tiến thêm vài bước nữa, lúc sắp tới sau lưng cậu ấy thì cậu ấy quay đầu lại, cuối cùng cũng nhìn thấy tôi, cười với tôi, vui quá đi mất!"

https://thuviensach.vn

Các bạn trong lớp phá lên cười, bọn con trai thì hú hét, đám con gái thì thầm rúc rích, về sau cậu ta còn đọc những gì, tôi hoàn toàn không nghe thấy nữa. Quả bom nguyên tử ấy cuối cùng cũng khiến tôi nổ tung thành cát bụi, niềm vui chưa kịp trọn vẹn của tôi cũng tan thành mây khói.

Tình cảm khi còn bí mật, được che giấu thì là báu vật, còn lúc đã công khai sẽ trở thành trò cười.

Về sau, tôi lấy lại cuốn sổ bằng cách nào, quay về chỗ ngồi ra sao, chuông reo bao giờ, tôi học thế nào, tất cả những chuyện ấy tôi đều không nhớ gì hết, bên tai tôi không ngừng vang lên những lời cười nhạo với tiếng gọi chế giễu "ST", nó giống câu thần chú, khiến người tôi bị bó căng cứng.

Rất nhanh, ST bị mọi người đoán ra là Tôn Thái, sự xuất hiện của nhân vật nam khiến vở kịch càng thêm phần hấp dẫn. Việc Tạ Kiều thích Tôn Thái rõ ràng là một việc mới mẻ, trong chớp mắt nó đã trở thành đề tài bàn tán của tất cả mọi người. Từ nam tới nữ, từ lớp số 4 đến lớp số 5, từ tôi tới Tôn Thái.

Sau khi cuốn nhật ký bị phát hiện, những lần gặp gỡ "tình cờ" và "ngẫu nhiên" của tôi không còn xảy ra nữa, mấy ngày liền tôi không nhìn thấy Tôn Thái. Tôi không dám gặp cậu ấy, tôi biết chuyện này thật ngu xuẩn và đáng xấu hổ, tôi không biết liệu cậu ấy có vì thế mà bị cười nhạo hay không, tôi chỉ dám lén nghĩ về cậu ấy khi rúc trong cái ổ an toàn của mình mỗi khi đêm về, cứ như cậu ấy là liều thuốc duy nhất có thể chữa lành vết thương cho tôi.

Nhưng không lâu sau, tôi vẫn gặp Tôn Thái. Khi tôi vừa bước từ trong lớp ra, đúng lúc cậu ấy và mấy nam sinh nữa đi tới cửa lớp tôi. Cặp nam nữ chính đang là đề tài hot trong thời gian gần đây lại gặp nhau, chẳng mấy chốc chúng tôi bị "khán giả" vây kín, bọn họ bắt đầu gào rú cổ vũ. Tôi thấy

https://thuviensach.vn

nam sinh bên cạnh không ngừng đẩy cậu ấy, tôi bất giác căng thẳng so vai lại.

“Tạ Kiều nhà cậu đến rồi kìa!” Bọn họ bắt đầu rúc rích cười.

“Ai quen biết gì đâu!” Tôn Thái chán ghét đáp.

Đó là giọng nói lạnh lẽo nhất mà tôi từng nghe, cả người tôi như bị đông cứng, không khí cũng ngưng kết lại thành băng, tôi không thể cử động cũng không thể hít thở. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Tôn Thái, đó là lần cuối cùng tôi nhìn cậu ấy, nhưng cậu ấy chẳng thèm liếc tôi lấy một cái, nhanh chóng cùng đám bạn đi lướt qua tôi, ngay cả vạt áo bị gió thổi hất lên cũng mang theo sự khinh miệt và coi thường.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, cậu ấy không phải thuốc của tôi, mà là nhát dao chí mạng dành cho tôi.

Thiện ý sẽ được ca ngợi, mà ác ý sẽ bị lan truyền.

Mặc dù Tôn Thái đã hoàn toàn coi như không quen biết tôi, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn bị các bạn lôi ra làm trò cười.

Chỉ cần tôi và Tôn Thái cùng xuất hiện một chỗ, lập tức tiếng reo hò cười nhạo lại dậy lên. Trong mớ âm thanh hỗn tạp ấy, hai người yên lặng nhất là tôi và Tôn Thái, tôi biết cậu ấy chắc chắn chẳng thèm nhìn mình, vì vậy tôi cũng không nhìn cậu ấy.

Những trò đùa ác ý thường là cơ hội để những kẻ tầm thường thể hiện tài năng của mình, đám bạn thường xuyên đi cùng Tôn Thái còn sáng tác một bài vè để chế nhạo chúng tôi. Cái gì mà: “Công viên Thiên Đường thật tuyệt vời, Tôn Thái vui vẻ đuổi theo Tạ Kiều, nhìn thấy bãi cỏ bèn lăn xuống, thế là em bé liền ra đời”; hoặc cái gì mà: “Ánh trăng dìu dịu, Tạ

https://thuviensach.vn

Kiều lên lầu, Tôn Thái "nhào bột", nước suối rào rào"; rồi còn cả: "Mèo bắt chuột, Tạ Kiều đếm, 12345, Tôn Thái bị vồ";…

Nơi nào có tôi và Tôn Thái đi qua, lập tức những đoạn vè đó sẽ vang lên, khi ấy tôi gần như bị tê liệt, bình thường đi học tan học đều như một con rối, hằng ngày tôi đều đánh một dấu "x" trên quyển lịch, đếm ngược đợi đến ngày kết thúc quãng thời gian cấp II đau khổ. Tôi muốn nhanh chóng rời khỏi đây, mà cách duy nhất để rời đi là phải trưởng thành.

Nếu cứ thế mà đợi được đến ngày tốt nghiệp, cũng đã tốt lắm rồi.

Thực ra, việc học theo Lôi Phong(*) đối với tôi mà nói, là những lần phải đối mặt với việc chế giễu của cả tập thể, tôi quen với nó tới mức thần kinh trở nên tê liệt. Tôi dắt xe đạp đi qua cổng trường, bị đám con trai bên cạnh Tôn Thái vây lại, bọn họ tranh nhau muốn học Lôi Phong, đẩy xe của tôi tới trước mặt Tôn Thái, làm bộ làm tịch xì hơi lốp xe của tôi. Vừa xì vừa hát những bài vè bịa đặt kia, có kẻ đê tiện còn vặn mấy con vít trên xe tôi ra, nhét vào mũ áo len của Tôn Thái đang đứng bên cạnh. Có lẽ hôm đó bị đùa quá, Tôn Thái bực bội, cậu ta giật phăng lấy chiếc xe của tôi rồi đẩy nó đổ rầm xuống đất, lớn tiếng hét: "Cậu mau cút đi!"

(*) *Lôi Phong (1940 – 1962): Chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Hoa, được hình tượng hoá thành tấm gương kiên cường, dũng cảm.*

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi bị người ngoài mắng, cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được lực sát thương của lời nói. Tôi thấy nhục nhã vô cùng, cơ thể hoàn chỉnh của tôi đứng ở cổng trường, bị Tôn Thái xé thành trăm ngàn mảnh trước mặt bao nhiêu người như thế. Tôi nghĩ, chắc chắn tôi của lúc đó giống như một bóng ma không hồn không phách, chỉ đợi phun ra ngụm máu cuối cùng là sẽ chết hẳn. Xung quanh yên ắng lạ thường, tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào tôi, tôi khóc, không kìm nén được mà bật khóc, tôi chậm rãi lê bước đến dựng xe lên, sau đó lại lê từng bước đi khỏi chỗ đó.

https://thuviensach.vn

Trong làn nước mắt, tôi nhìn thấy Tần Xuyên. Cậu ta và đám bạn thường xuyên chầu chực ở cổng trường chúng tôi cũng đứng đó, điếu thuốc trong tay đã cháy quá nửa, một cơn gió thổi qua, thổi bay tàn thuốc.

Tôi càng buồn hơn, không dám nhìn vào mắt cậu ta, tôi không muốn để cậu ta phải liên hệ một Tạ Kiều nhếch nhác lúc này với Tạ Kiều nghịch ngợm, hay cười, thường xuyên tranh cãi, cùng cậu ta trải qua tuổi thơ đẹp đẽ khi xưa.

Tạ Kiều hiện giờ, giống như con chuồn chuồn bị cậu ta bẻ gãy đôi cánh hồi nhỏ, không còn bay được nữa.

Buổi tối về nhà tôi nằm mơ, giấc mơ màu xám, mọi thứ đảo lộn, đó hình như là ngày Ngô đại tiểu thư qua đời, tôi chạy từ viện tử nhà bà ra, điên cuồng chạy dọc con ngõ đã bị phá dỡ, không một bóng người, quạ bay dưới chân, đường bay là là trên đầu, không phân biệt được rõ Đông Tây Nam Bắc, cũng không biết xuân hạ thu đông. Tôi chạy tới mức thở hồng hộc, muốn về nhà nhưng không thể về được. Tôi hình như cũng biết là mình đang mơ, nhưng lại có cảm giác như không bao giờ tỉnh lại, có điều, ngẫm nghĩ thì, không tỉnh lại cũng tốt. Đúng lúc này tôi lại nghe thấy tiếng Tần Xuyên, giống như ngày trước cậu ta vẫn đứng ngoài cổng đợi rồi gào lên gọi tên tôi vậy, vượt không gian, hai tiếng "Kiều Kiều" như muốn xé rách màng nhĩ khiến tôi giật mình tỉnh dậy trong kinh hãi.

Lúc tôi hoàn hồn thì thấy mình đang nằm trên giường ở nhà, chiếc đồng hồ báo thức réo vang: "Đến giờ dậy rồi", tôi ủ rũ với tay tắt bụp, đi học với tôi mà nói là việc hết sức khổ sở, nhưng tôi lại không thể không đi học đúng giờ.

Tôi cứ tưởng hôm nay vẫn buồn chán, đau khổ như những ngày trước đó, mà hoàn toàn không ngờ rằng mình lại gặp Tần Xuyên ở cổng trường, bởi bình thường phải buổi chiều, sau khi tan học cậu ta và đám bạn của mình mới qua đó đứng. Điều càng khiến tôi ngạc nhiên hơn cả là, Tôn Thái đang

https://thuviensach.vn

đứng cùng họ. Nói chính xác thì, Tôn Thái bị bọn Tần Xuyên quây vào giữa, sắc mặt cậu ta trắng bệch, rõ ràng đang vô cùng khiếp sợ, và đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng ấy của Tần Xuyên. Đúng giờ cao điểm, học sinh đi ngang qua đều vừa cố gắng tránh bọn họ thật xa vừa không ngừng thì thầm bàn tán.

Tôi gần như loạng choạng nhảy xuống khỏi xe đạp, quên tiệt chuyện đã lâu lắm rồi chưa hề nói chuyện với Tần Xuyên, tôi đi tới trước mặt cậu ta, hoang mang hỏi: "Cậu làm gì thế?"

"Tránh ra."

Đây là hai câu đối thoại đầu tiên giữa tôi và Tần Xuyên từ sau khi chia tay.

Tần Xuyên đẩy Tôn Thái đi, tôi ngẩn người nhìn theo họ, nói là Tôn Thái đi chứ chính xác ra là cậu ta bị xách đi, hai nam sinh trường 421 áp sát hai bên, cậu ta không muốn đi cũng không được. Nhìn từ đằng sau, bóng lưng gầy còm của Tôn Thái rúm ró lại thành một đống, tôi buồn bực nhìn tới nhìn lui cũng không tìm thấy điểm nào giống anh Tiểu Thuyền.

Tôi vội vàng đi theo họ, nhưng Tần Xuyên đã túm cậu ta lôi vào nhà vệ sinh nam trong ngõ, thằng bé con đang ngồi ị bên trong bị doạ cho sợ chết khiếp vừa túm quần vừa bỏ chạy ra ngoài. Cửa nhà vệ sinh bị họ khoá chặt, tôi lao tới ra sức gõ đập, nhưng bọn họ không ai mở cửa, họ nói gì làm gì trong đó tôi nghe không rõ, chỉ thấy thỉnh thoảng lại vọng ra vài tiếng ì ầm.

"Tần Xuyên! Mở cửa! Mau mở cửa!"

Tôi không ngừng gào thét, nhưng chẳng ai thèm để ý tới tôi, tôi bắt đầu thấy sợ, không biết Tôn Thái tại sao lại đắc tội với bọn họ, học sinh trường 421 đã bị các thầy cô giáo trường tôi miêu tả như yêu ma, tôi lo sẽ xảy ra chuyện thật.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, cửa nhà vệ sinh mới từ từ mở ra, Tôn Thái đi trước, tôi còn tưởng cậu ta nhất định sẽ bị đánh cho sưng mày sưng mặt, nhưng không hề, chỉ có điều bộ đồng phục trên người xộc xệch, thần thái bơ phờ, bộ dạng nhếch nhác.

Cậu ta nhìn tôi, lí nhí nói gì đó, nhưng lại không thốt ra lời, mặt lúc trắng lúc đỏ. Tần Xuyên đứng sau điểm mạnh vào vai cậu ta một cái, lúc ấy cậu ta mới lắp bắp thành tiếng: "Tạ Kiều, mình xin lỗi."

Nói thật, trước kia tôi cũng ảo tưởng rằng Tôn Thái sẽ bảo vệ tôi trước mọi người, sẽ giơ tay ra kéo tôi dậy khi người khác chế giễu tôi, xoa đầu an ủi tôi khi tôi thất vọng đơn độc nhất. Nhưng cậu ta chưa từng làm thế, lúc tôi rơi xuống giếng cậu ta còn tiện thể ném thêm tảng đá theo, khi tôi cheo leo trên bờ vực thẳm cậu ta giẫm thêm một nhát vào tay tôi. Hận thì không hẳn, cũng không ghét, tôi giờ không còn bất kỳ cảm xúc gì với con người này nữa.

Nhờ cậu ta mà tôi biết, cảm giác thích một người là như thế nào, nhưng cũng chính nhờ cậu ta mà tôi biết cảm giác bị người khác chán ghét.

Khi thích một người phải bỏ ra rất nhiều dũng cảm, có được mọi niềm vui, nhưng vào giây phút bạn biết người ấy không thích bạn, toàn bộ sự dũng cảm và niềm vui ấy quay ngược trở lại cắn bạn. Thích càng nhiều, thì bị cắn càng đau.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa, lời xin lỗi muộn màng này, cũng khiến lòng tôi thấy nhẹ nhàng hơn, có điều bộ dạng hèn hạ của cậu ta lúc này khiến tôi thật mất mặt. Đúng lúc ấy tên ngốc Tần Xuyên không thức thời lại nghênh ngang bước lên, khoác vai Tôn Thái như thân thiết lắm, nói với tôi bằng giọng như kể công: "Chẳng phải cậu thích cậu ta à? Tôi cảnh cáo cậu ta, để cậu ta phải đối tốt với cậu hơn!"

https://thuviensach.vn

Tôi tức tới đỏ bừng mặt, không thèm nhìn Tôn Thái lấy một cái, tôi gào lên với Tần Xuyên: "Cậu ta là cái thá gì chứ! Ai thích cậu ta! Tần Thuỷ Hoàng chết tiệt!"

Nói xong tôi bèn quay đầu bỏ đi, không thèm quan tâm xem những kẻ đằng sau mình hoá đá tại chỗ như thế nào, chẳng màng tới sắc mặt của Tôn Thái tím như gan lợn hay thận lợn, mặc kệ Tần Xuyên tức tối tới vẹo mũi hay không.

Tôi có cảm giác thật sự hả giận, mất mặt một thời gian dài như thế, cuối cùng cũng có ngày lấy lại được thể diện.

Gió xuân mơn man, ánh nắng ấm áp xuyên qua toà nhà giảng đường phủ một màu vàng óng lên người tôi, tôi ngẩng đầu bật cười, lòng thầm nghĩ, thôi bỏ đi, lần sau gặp Tần Xuyên sẽ xin lỗi và cảm ơn cậu ta luôn!

Tôi có được một ngày an lành nhất từ sau khi nhập học cho tới nay. Đừng nói là tiếng cười nhạo, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có.

Cảnh tượng sáng sớm nay ở ngoài cổng trường đã bị rất nhiều người nhìn thấy, lại thêm sau đó một đám người khác chứng kiến việc xảy ra ở khu vệ sinh nam, sự việc nhanh chóng lan truyền, sau đó được phóng đại một cách khủng khiếp, cuối cùng bị miêu tả thành truyền thuyết về băng đảng xã hội đen trên giang hồ. Kết luận là: Tạ Kiều có người chống lưng, người đó chính là lão đại của trường 421.

Là người con gái được lão đại "bao", tôi nhận được phúc lợi và sự kính sợ của kẻ ngồi trên cao không sợ lạnh. Vào nhà vệ sinh trong giờ ra chơi, bình thường tôi vẫn luôn bị các nữ sinh khác vây quanh cười nhạo, thỉnh thoảng bị họ "bất cẩn" làm bắn nước vào người, bây giờ thậm chí còn không cần xếp hàng, bọn họ đồng loạt đứng tránh dạt sang một bên, nhường căn phòng duy nhất có cửa ở trong cùng cho tôi dùng; ra hành lang lấy nước, bình thường sẽ bị người khác cố ý chen ngang, nhưng bây giờ, chỉ

https://thuviensach.vn

cần tôi đứng trong hàng, những người đứng trước tôi sẽ tự động biến mất, tôi luôn là người đứng đầu, còn người đứng thứ hai thì giữ khoảng cách với tôi từ năm mét trở lên; buổi trưa đi lấy cơm, ngày trước bọn họ toàn gí cho tôi những hộp cơm có nước canh sánh ra ngoài, nhưng bây giờ khi tôi giơ tay ra lấy những người khác sẽ lập tức rụt tay về, tôi muốn lấy hộp nào thì lấy.

Mắt tôi quét tới đâu, mọi người run rẩy tới đấy. Cảm giác này thật sự là… vừa sảng khoái lại vừa cô đơn!

Tan học tôi lại gặp Tần Xuyên ở cổng trường, cậu ta lạnh mặt, vừa liếc nhìn tôi qua khoé mắt vừa hút thuốc, tôi dắt xe tới trước mặt cậu ta, cậu ta vẫn không để ý tới tôi. Cho tới khi tôi thực sự không nhịn được nữa mà toét miệng ra cười, lúc ấy Tần Xuyên cũng cười.

“Mắt mũi cậu làm sao thế! Nhìn trúng thằng ấy ở điểm nào, tôi còn chẳng buồn đánh nó.” Tần Xuyên khinh miệt nói.

“Đáng ghét! Không được nói bậy!” Tôi đá cậu ta một cái, “Tại sao mọi người lại bảo cậu là lão đại của trường 421?” Tôi nhìn cậu ta từ đầu tới chân, cảm thấy ngoài việc cậu ta cao hơn một chút so với lúc chuyển đi ra, chẳng có thay đổi gì ghê gớm, làm thế nào mà vừa chân ướt chân ráo lên cấp II đã có thể hô mưa gọi gió như thế?

“Đương nhiên do đánh nhau mà ra!” Tần Xuyên vuốt vuốt tóc mái làm dáng, mái tóc húi cua bị cậu ta vuốt một hồi dựng ngược hết cả lên, nhìn rất nực cười, nhưng cậu ta lại chẳng phát hiện ra ý cười tràn ngập trong mắt tôi, nghênh ngang huých “người anh em” bên cạnh, “Đại Long, nói cho bạn tao nghe đi.”

Đại Long còn cao hơn Tần Xuyên cả nửa cái đầu, trước kia mỗi khi nhìn thấy cậu ta, từ xa cảm thấy người này cao lớn lừng lững, mặt mũi khủng bố đáng sợ, nhưng giờ nhìn gần lại thấy không đáng sợ như mình nghĩ, đặc biệt

https://thuviensach.vn

khi thấy vết dầu mỡ ở vạt áo trước và ống tay áo đen sì, tôi càng không thấy sợ hãi chút nào nữa.

“Đúng vậy đúng vậy! Khi đó lão đại đến lấy cơm ở nhà ăn, kết quả bị anh Cường vốn là lão đại tiền nhiệm… à, Lí Cường chứ, cố ý hất đổ cả hộp cơm, hất xong không thèm xin lỗi, lão đại mới xông lên đánh cho Lí Cường một trận, kết quả là…”

Đại Long không ngừng lặp đi lặp lại từ “kết quả là” nhưng mãi vẫn chưa thấy kết quả đâu, Tần Xuyên sốt ruột ngắt lời cậu ta: “Mày cũng biết tao thích ăn cà tím xào nhất, lại thêm thằng đó xui xẻo, hôm đó vừa khéo có món cà tím xào, món cà tím xào của trường mình là số một, mãi tao mới múc được một ít, chưa kịp ăn miếng nào, ngay cả mùi còn chưa kịp ngửi đã bị thằng đó hất đổ, thế thì tao biết phải làm sao? Đánh chứ còn gì nữa! Đánh xong tao mới biết, nghe nói nó là lão đại trong trường, sau trận ấy nó bị tao đánh cho quá thảm chắc chắn không thể xưng đại xưng nhị gì nữa, hoàng đế phải thay nhau mà làm, hôm nay đến lượt tao, ha ha ha.”

Tần Xuyên vừa nói vừa ngửa cổ lên cười ha hả, mấy tên bạn cậu ta cũng phụ hoạ cười theo, tôi nhếch mép cố nặng ra nụ cười mà không cười nổi, cảm thấy lo lắng cho sự ngốc nghếch khờ dại của lão đại lẫn đám anh em của lão đại trường 421.

“Nếu hôm đó là món ớt xanh xào trứng gà thì sao?”

“Thế thì thôi, dù sao tao cũng không thích ăn món đấy.”

Tần Xuyên phất tay hờ hững rồi lại bật cười, bọn Đại Long vẫn tiếp tục cười leo, nhưng rõ ràng tiếng cười lần này có chút khiên cưỡng, hẳn bọn họ cũng đang lo lắng cho IQ của vị lão đại mà mình đi theo.

“Tôi về đây...” Tôi sa sầm mặt mày dắt xe đi.

https://thuviensach.vn

“Đừng đừng đừng , đi uống nước ngọt đi!” Tần Xuyên kéo ghi đông xe đạp của tôi lại, rồi quay đầu sai đàn em: “Đi mua hai lon nước Blackcurrant(*)!”

(*) *Blackcurrant là phúc bồn tử đen, còn gọi là nho Pháp đen.*

Đại Long vâng dạ rồi chạy đi, tôi thích nhất món nước nho nên cũng chẳng giằng co nữa mà đứng chờ.

Từ ngày hôm ấy, trong đám “côn đồ” của trường 421 đứng ở cổng trường trung học cơ sở Đăng Hoa, có thêm một dáng người nhỏ bé mặc đồng phục của trường nữa. Không phải tôi bỏ sáng theo tối, chỉ là ở Đăng Hoa chẳng ai dám gây sự với tôi cũng chẳng ai dám chơi cùng tôi, tôi bị ép phải lên Lương Sơn Bạc. Đương nhiên, trong mắt tôi, bọn Tần Xuyên chẳng phải lục lâm hảo hán thật sự gì cả, cùng lắm cũng chỉ được gọi là một nhóm ô hợp.

Có điều, chính nhờ nhóm ô hợp này mà tôi mới có bạn mà chơi.

Năm 1997, Hồng Kông được trao trả về Trung Quốc. Ngày trao trả mỗi lúc mỗi gần, thời kỳ sinh lý của tôi cũng bắt đầu.

Tôi không biết liệu có phải thứ được gọi là “bà dì” kia đều giống nhau hay không, so với những lần hung hãn ào ào sau này, thì lần đầu tiên “bà dì” ấy đến vô cùng lặng lẽ, đến nỗi mà người đầu tiên phát hiện ra sự có mặt của “bà dì” không phải tôi mà lại là Tần Xuyên.

Trong lúc tôi đang đứng ngoài cổng trường vui vẻ trò chuyện với bọn Tần Xuyên, Đại Long thì đột nhiên bị Tần Xuyên túm chặt lấy, không nói không rằng cởi áo sơ mi kẻ caro của mình ra, đi tới quấn chặt tôi trong đó.

“Cậu làm gì thế?” Tôi ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

“Cậu mau quấn áo quanh eo đi!” Cậu ta bối rối nói.

“Tại sao? Không cần!” Tôi còn tưởng cậu ta định giở trò gì, nên giằng ra không chịu phối hợp.

“Mau lên!” Tần Xuyên cuống, đành lấy thân mình đứng chắn cho tôi.

“Trời ạ, tôi không quấn đâu! Nhìn như cái đuôi ấy trông khó coi chết đi được!”

“Cậu!”

“Cậu gì mà cậu!”

“Cậu… cái đó của cậu đến rồi!”

“Cái nào?” Tôi hoang mang nhìn Tần Xuyên.

“Cái nào?” Tôi hoang mang nhìn Tần Xuyên.

Đại Long thấy chúng tôi thì thầm, bèn đi tới hỏi: “Lão đại, sao thế?”

“Mày đi mua kem đi! À không, mua nước ngọt, loại không lạnh!” Tần Xuyên cuống quýt tìm cách đuổi Đại Long đi.

“Rốt cuộc cậu định làm gì?” Thấy Đại Long đi xa rồi, tôi khoanh tay trước ngực hỏi.

“Không phải đây là lần đầu đấy chứ?” Tần Xuyên đỏ bừng mặt.

“Cái gì mà lần đầu lần cuối?”

“Chính là cái ấy! Cái mà con gái các cậu mỗi tháng tới một lần ấy!”

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức ngẩn ra, đột nhiên hiểu điều mà cậu ta đang cố ám chỉ. Khi đó tôi cũng loáng thoáng biết rằng hằng tháng con gái đều sẽ có kinh nguyệt, trong những tiết thể dục thường có một, hai bạn nữ giơ tay nói mình không khoẻ, vậy là sẽ được thầy cho nghỉ. Lưu Văn Văn chính là một trong những người như thế, mỗi lần giơ tay vẻ mặt cô nàng đều kiêu ngạo một cách thần bí. Nhưng cụ thể chuyện kinh nguyệt đó như thế nào thì tôi chẳng hiểu. Gia đình tôi là gia đình truyền thống kiểu Trung Quốc, hay xấu hổ, người lớn không bao giờ giảng giải kỹ cho trẻ con những chuyện như thế, còn các tiết sinh học ở trường cũng tiến hành hết sức qua quýt trong tiếng cười rúc rích của đám nam sinh. Tôi không hề có tâm lí chuẩn bị cho lần đầu tiên này, mà tôi cũng không ngờ nó đến nhanh và tuỳ tiện như vậy.

Tôi đứng đờ người như bù nhìn rơm, quấn chặt chiếc áo của Tần Xuyên, cậu ta đá đá chân, bối rối nói: "Quần bị bẩn rồi, cậu quấn áo che đi trước đã, rồi đi mua… mua băng vệ sinh."

Ba từ "băng vệ sinh" khiến tôi đỏ rực cả mặt, quay người cắm đầu cắm cổ chạy vào cửa hàng tạp hoá, vừa đúng gặp Đại Long mua nước ngọt đi ra, cậu ta cười ha ha bảo: "Kiều Kiều, lão đại lại sai cậu đi mua gì à? Để tôi mua giúp cậu?"

"Không cần!" Tôi bực bội đáp.

Cuối cùng vẫn là chiếc áo sơ mi của Tần Xuyên đã giúp tôi thoát được kiếp nạn đầu đời đó, lúc trả áo cho cậu ta tôi không cảm ơn, ngược lại còn lầm bầm mắng cậu ta là lưu manh, Tần Xuyên tức điên mắng tôi là làm việc tốt còn bị hiểu lầm. Tôi cãi giễu cậu ta cái gì cũng biết, cậu ta lại chế nhạo tôi rằng có chuyện ấy mà cũng không biết. Bất luận thế nào, chuyện này bị cậu ta biết rõ như thế, thật quá mất mặt.

Bé trai bé gái rồi sẽ trưởng thành thành thiếu nam thiếu nữ, sau đó lại thành đàn ông đàn bà, đây chính là bắt đầu của tất cả mọi câu chuyện. Tần

https://thuviensach.vn

Xuyên vỡ giọng, còn tôi bắt đầu mỗi tháng đón "bà dì" tới thăm một lần, chúng tôi dần dần thay đổi. Những thay đổi mang tính quyết định lặng lẽ đâm chồi nảy mầm, chúng tôi không còn thấy thân thuộc với nhau nữa, nhưng càng như thế lại càng muốn tiếp cận gần gũi nhau hơn.

Việc Hồng Kông được trao trả là một việc lớn trước nay chưa từng có, cả trường trung học cơ sở Đăng Hoa đều tham gia vào hoạt động biểu diễn chúc mừng buổi tối định mệnh ấy. Nhiệm vụ của học sinh khối tám là đến quảng trường Thiên An Môn nhảy tập thể, toàn bộ học sinh trong khối đều tham gia diễn tập, chỉ có một số ít những bạn có thể hình đặc biệt hoặc kết quả học tập quá kém mới bị loại ra ngoài, mà tôi lại nằm trong số đó.

Tôi không có thể hình đặc biệt, học tập cũng chẳng kém cỏi gì, nhưng trong danh sách học sinh nộp cho trường, Lưu Văn Văn ở cương vị lớp phó văn thể đã không ghi tên tôi vào đó. Cô ấy không hỏi ý kiến của chủ nhiệm lớp cũng chẳng hỏi ý kiến tôi, nghiễm nhiên loại tôi ra, đương nhiên, sau này chẳng ai vì chuyện ấy mà đứng ra tranh chấp bất bình thay tôi.

Chỉ có tôi là tức tối đi tìm Tần Xuyên oán thán, nhưng cậu ta lại chẳng thấy có gì ghê gớm, đối với Tần Xuyên, ngày ngày phơi nắng, dầm mưa để nhảy cái bài gì mà *Vén khăn trùm đầu của em lên* mới là việc cần phải phản đối.

Ngày mùng 1 tháng 7, các bạn đến trường tập trung từ rất sớm, một mình tôi buồn bã ở nhà cùng Tiểu Du đếm hạt của hoa loa kèn. Tiểu Du là con gái của chú tôi, là cô bé được sinh ra vào cái năm nhà Tần Xuyên chuyển đi và ít hơn chúng tôi một giáp. Con bé bị ngắn lưỡi, nên từ nhỏ đã không thể gọi chính xác tên của tôi, nó luôn gọi "chị Kiều Kiều" thành "Kiều Kiều Zai Zai". Thời tiết oi bức, lại không được đến Thiên An Môn xem náo nhiệt, còn bị một con nhóc chạy theo gọi "Kiều Kiều Zai Zai", thật sự tôi buồn chán tới phát điên.

https://thuviensach.vn

Đang buồn bực, đột nhiên cửa cổng mở hé, giọng ai đó cố tình bóp mũi để nói vọng vào: “Kiều Kiều Zai Zai, đi chơi thôi!”

Là Tần Xuyên.

Cậu ta biết bà nội tôi không thích cậu ta, hễ gặp thể nào cũng bị bà giáo huấn cho vài câu, nếu không cằn nhằn cậu ta để tóc quá dài thì cũng mắng quần áo lôi thôi, mấy lần còn suýt bị bà ngửi ra mùi thuốc trên quần áo.

Vì vậy, mỗi lần tới tìm tôi cậu ta đều không dám vào nhà, ban đầu phải quan sát địa hình, xác nhận bà nội tôi không ở đâu đó xung quanh mới dám lên tiếng gọi.

Tôi đang rất buồn chán, thấy cậu ta đến, vội vội vàng vàng bế Tiểu Du vào phòng, sau đó quay người chạy ra ngoài. Bà nội đang gói sủi cảo, đi từ bếp ra suýt bị tôi xô ngã, bà tức tối quát: “Lại đi chơi linh tinh! Cẩn thận đường Trường An giới nghiêm là không về được nhà đâu!”

Tôi như không nghe thấy lời bà, vừa ra khỏi cổng là vỗ vai Tần Xuyên, “Đi thôi! Đi đâu chơi.”

“Đi nhảy chứ đi đâu!” Tần Xuyên khoác vai Đại Long đang dắt xe đứng bên cạnh.

Bọn Tần Xuyên bảo đi nhảy, không phải nhảy tập thể, mà là sàn nhảy, đó chính là sàn disco JJ nổi nhất Bắc Kinh thời bấy giờ.

Muốn vào sàn disco JJ phải mua vé, một vé năm mươi tệ, năm mươi tệ hồi ấy còn có giá trị hơn năm trăm tệ bây giờ, chúng tôi không mua nổi, có điều tới cuối tuần bọn họ thường phát một ít vé miễn phí để tăng thêm không khí náo nhiệt, Tần Xuyên và đám đệ của cậu ta thường xuyên đợi những ngày phát vé miễn phí thế này. Học sinh trường 421 sành điệu hơn học sinh trường Đăng Hoa nhiều, cứ thứ Sáu là bay về cửa sàn JJ nhiều hơn

https://thuviensach.vn

nhặng, ám hiệu chuyên dùng là: “Hi, người anh em, có vé không?” Tần Xuyên thì không cần phải thế, cậu ta là lão đại mà, dùng bạo lực kiểu gì cũng giành được vài vé.

Trước kia tôi từng theo họ đến JJ mấy lần, thực sự được mở rộng tầm mắt, so với cuộc sống hằng ngày của tôi, nơi đây quả thật là một thế giới hoàn toàn khác. Có lẽ là vì những người đến đây đều lớn tuổi hơn, trưởng thành hơn, khiến chúng tôi có cảm giác đột nhiên như lớn hẳn lên. Tôi thấy đám con trai tụ tập lại một chỗ hút thuốc lá ngoại, đám con gái nhuộm tóc, trang điểm rất đậm, còn thấy cả những người săm mình, đeo khuyên mũi, có người uống rượu đánh nhau, người thì thi nhảy, kẻ lắc qua lắc lại như bị điên. Trên sân khấu cao cao kia, ánh đèn mờ ảo xuyên qua làn khói thuốc mịt mùng soi rõ hình dạng của thế giới người lớn, vẻ mặt của đám đàn ông, đàn bà trong đó dần dần biến thành giống hệt nhau. Phồn hoa nảy sinh dục vọng, dục vọng sẽ đồng hành với hoang mang.

Hôm đó, tôi vẫn ngồi rúm vào một góc uống Coca cola và gặm đá. Tần Xuyên và Đại Long đã lên sàn nhảy, Tần Xuyên nhảy tạm được, còn Đại Long trông không khác cương thi là mấy. Đợi mãi tiết tấu điên cuồng kia mới chấm dứt, Tần Xuyên nhào tới bên cạnh tôi, cậu ta vừa nhảy với một cô gái mặc áo hở rốn, xuống tới nơi rồi còn thở hồng hộc, cậu ta vuốt tóc, nói như hét: “Đừng ngồi mãi một chỗ! Cùng lên đi!”

“Không! Mình không biết nhảy!” Tôi cũng hét trả lời lại.

“Cậu bị ngốc à, lắc qua lắc lại là biết thôi! Đi! Tôi dẫn cậu!”

“Không, mình không đi!”

Tần Xuyên kéo bằng được tôi lên sàn, Đại Long đẩy đẩy kéo kéo cuối cùng cũng giành cho chúng tôi được một khoảng trống.

https://thuviensach.vn

Trên sàn đang chơi bài *Beat it* của Michael Jackson, Tần Xuyên làm mặt xấu với tôi sau đó bắt đầu nhảy Moonwalk(*), mọi người đều dừng hết lại cổ vũ cậu ta, động tác kết thúc của Tần Xuyên chính là bàn tay đeo găng màu trắng chỉ lên trời của Michael Jackson, nhưng cậu ta lại chỉ vào tôi, nheo mắt nhìn tôi cười, cuối cùng tôi cũng bắt đầu thấy vui, ra sức vỗ tay cổ vũ cậu ta.

(*) *Moonwalk hay trượt về sau là một điệu nhảy thể hiện hình ảnh người vũ công đang làm động tác như bước về phía trước trong khi thực ra người đó đang di chuyển về phía sau.*

Màn biểu diễn của Tần Xuyên chẳng kéo dài được lâu vì đột nhiên bị những tiếng lao xao đột ngột chen ngang. Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì, chỉ thấy mọi người lần lượt ngẩng đầu nhìn về phía cửa sàn JJ, có ai đó nói: "Cửu Long Nhất Phượng đến rồi!"

Tôi không biết ai là Cửu Long Nhất Phượng, đang định nhón chân nhìn cho rõ thì Tần Xuyên kéo giật lại, Đại Long đứng phía sau đẩy vào lưng tôi bảo: "Kiều Kiều, mau đi thôi!"

Tôi theo Tần Xuyên và Đại Long chen lấn khỏi đám người đông đúc kia để ra ngoài, ánh mặt trời chói loá khiến tôi hoa mắt. Tôi thở không ra hơi hỏi: "Chạy gì chứ, Cửu Long Nhất Phượng là cái thứ gì?"

Đại Long trừng mắt, khoa trương đáp: "Cậu chẳng biết gì cả! Cửu Long Nhất Phượng là lão đại của cả Đông Thành này!"

"Lại là lão đại à?" Tôi dùng bàn tay làm quạt chán nản than, từ khi tôi biết ngay cả Tần Xuyên cũng có thể làm lão đại, tôi không còn thấy sợ hãi khi nghe thấy hai từ ấy nữa. "Thế vì sao chúng ta lại phải chạy? Tần Thuỷ Hoàng, không phải cậu lại đánh người ta đấy chứ? Lần này thì vì sao? Vì món thịt viên à?"

"Không có."

https://thuviensach.vn

Tôi trêu Tần Xuyên, nhưng lần này cậu ta không cãi lại, chỉ sầm mặt, ủ rũ cúi đầu bước đi.

Tôi nghi hoặc nhìn Đại Long, Đại Long hễ nhắc tới lão đại trong giang hồ là lại có hứng, bắt đầu nói tía lia giảng giải cho tôi nghe: "Trời ơi trời, cậu thật chẳng biết gì cả, đó là Cửu Long Nhất Phượng! Cho dù là lão đại cũng không thể đánh được đâu! Kiều Kiều, tôi cho cậu biết, Đông Thành của chúng ta, tự cổ đã có danh hiệu giang hồ Cửu Long Nhất Tộc này rồi."

"Từ thời cổ nào?" Tần Xuyên hừ mũi.

"Tóm lại thì là từ rất lâu rất lâu về trước, mỗi đời Cửu Long Nhất Phượng đều không giống nhau, nhưng có một điểm chung: Cửu Long chắc chắn là ông trùm lợi hại nhất Đông Thành! Nhất Phượng chắc chắn là người con gái xinh đẹp nhất trong địa bàn Đông Thành!"

"Sau đó thì sao, sau đó thì sao? Họ làm những gì?" Tôi nghe thấy hay, chẳng buồn đếm xỉa tới chuyện kiến thức cơ bản của Đại Long rất có vấn đề, mà chỉ chăm chú truy hỏi nghe cho đã.

"Sau đó thì xưng bá Đông Thành chứ sao! Hiện nay người đứng đầu Cửu Long là Đàm Huy, giang hồ xưng tụng là Nhất Huy hay Huy ca. Cậu có biết tại sao không?"

"Bất Tử Điểu – Nhất Huy!"(*)

(*) *Phoenix Ikki là nhân vật trong **Áo giáp vàng**, được xem là người mạnh nhất trong 5 Main chính, Ikki có nghĩa là "Ánh sáng rực rỡ nhất", dịch ra tiếng Việt là "Nhất Huy", thể hiện vẻ đẹp và sức mạnh rực lửa của loài chim Phượng Hoàng (Bất tử điểu – Chim bất tử).*

Mắt tôi sáng lên. Trong *Áo giáp vàng*(*), nhân vật tôi thích nhất chính là Nhất Huy, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, trang phục cũng đẹp. Đại Long thích Tử Long, cậu ta nói hai người đều có dính chữ Long coi như có duyên,

https://thuviensach.vn

nhưng tôi thấy cậu ta chẳng giống Tử Long chút nào, xấu hơn người ta quá nhiều.

(*) ***Áo giáp vàng*** *là bộ truyện manga có tên gốc là* ***Saint Seiya*** *và* ***Knights of the Zodiac*** *của tác giả Kurumada Masami người Nhật.*

Tần Xuyên quê nhất, thích Tinh Tiễn (Seiya), cậu ta bảo thích kiểu người đánh không chết như Seiya, mà mỗi lần được tái sinh lại lợi hại hơn.

"Đúng đấy! Đàm Huy lợi hại thế đấy!"

"Oa, người ta mới là lão đại thật sự!" Tôi liếc Tần Xuyên một cái nói mát, rồi sau đó hỏi tiếp: "Vậy còn Nhất Phượng thì sao? Đẹp không?"

"Thì cũng tương đối… đẹp!" Đại Long lắc qua lắc lại nói chẳng có khí thế gì cả.

"Đẹp hơn cả Athena(*) chứ?"

(*) *Trong thần thoại Hy Lạp, nữ thần Athena là vị thần có nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ và đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là vị thần bảo hộ thủ đô Athens của Hy Lạp.*

"Đẹp hơn Athena!" Đại Long chắc chắn.

"Chém bừa, mày gặp bao giờ chưa?" Tần Xuyên khinh miệt cắt ngang.

"Nhiều người ở JJ gặp rồi! Ai cũng bảo Phượng tỷ rất giống Vương Tổ Hiền(*), mà còn đẹp hơn Vương Tổ Hiền cơ!" Đại Long vẻ mặt sùng bái, so với Athena, Nhất Phượng mới là nữ thần trong lòng cậu ta.

(*) *Diễn viên người gốc Đài Loan nổi tiếng xinh đẹp, chuyên đóng phim Hồng Kông của thập niên 1990, thành danh qua những phim cổ trang.*

https://thuviensach.vn

“Vậy chúng ta quay lại xem đi!” Tôi bị Đại Long làm cho tò mò, mong ngóng muốn gặp Huy ca và Phượng tỷ trong truyền thuyết.

Đại Long vội lắc đầu, “Không được không được! Tôi và lão đại đã thống nhất rồi, không thể chạm mặt họ, trừ phi…”

“Trừ phi gì?” Tôi buồn bã hỏi.

“Trừ phi… có ngày bọn tôi vượt qua họ!” Ánh mắt Tần Xuyên sáng rực, vòng tay siết chặt vai Đại Long. “Một núi không thể chứa hai hổ, sau này đợi tao chiếm được địa bàn JJ, lúc ấy sẽ đường đường chính chính gặp mặt họ!”

“Được!” Đại Long giơ nắm tay lên trời.

“Chinh phục!”

“Được!”

“Một chân đạp Đông Thành!”

“Được!”

“Xông lên!”

“Được!”

Chiều muộn nhuộm đỏ ánh tà dương, những cây cột điện bên đường sừng sững vươn mình lên trời chìa những sợi dây điện thẳng tắp đi muôn nơi, mấy chú chim sẻ bay lên, nhìn thấy hai thiếu niên đang chạy về phía mặt trời, tôi đột nhiên… không muốn chơi cùng bọn họ nữa…

https://thuviensach.vn

Hôm sau, cả trường đều bàn luận về ngày 1 tháng 7 Hồng Kông được trả về Trung Quốc. Từ lá quốc kỳ tự động tung bay trong gió đến mái tóc ngắn của hoàng tử Charles, rồi cảm giác sung sướng khi được mất ngủ cùng cả nước, cuối cùng là việc nhà trường hào phóng phát cho mỗi học sinh một phần KFC. Tất cả mọi người tập trung lại một chỗ bàn tán rôm rả, trong lớp chỉ có tôi và mấy bạn béo khác cộng thêm một bạn có thành tích học tập siêu tệ, luôn xếp thứ nhất từ dưới lên đang ngồi ngay cạnh bục giảng kia là chẳng có chuyện gì để nói, buồn chán nhìn đông ngó tây. Hòng biểu dương toàn bộ học sinh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chính trị lần này, nhà trường còn tặng cho mỗi học sinh tham gia đại lễ chúc mừng ngày trở về của Hồng Kông một tấm bưu thiếp, Lưu Văn Văn phát cho từng người một, khi đi đến cạnh tôi cô ấy liền lướt qua luôn chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều, đôi mắt xinh đẹp ấy không liếc về phía tôi dù chỉ một giây.

Không biết tại sao, tôi có thể cảm nhận được Lưu Văn Văn không thích mình. Có lẽ đối với một nàng thiên nga trắng mà nói, chú vịt xấu xí là tôi đây không đáng để cô ta bận tâm. Hoặc có lẽ, đơn giản hơn, cô ta không thích tôi vì tôi đã làm cả lớp bị mất mặt trong chuyện liên quan tới Tôn Thái, một người luôn đứng ở tít trên cao như cô ta không bao giờ có thể hiểu nổi, và vì thế mà cho rằng tôi thật ngu ngốc. Tôi mãi mãi không thể quên được ánh mắt lạnh lẽo cao ngạo và chán ghét của cô ta nhìn tôi khi cuốn nhật ký ST bị bọn con trai truyền đọc trong lớp. Cũng vì chuyện đó mà tôi không thích Lưu Văn Văn, không thích việc cô ta được các thầy cô giáo cưng chiều, không thích bộ dạng kiêu ngạo khi đứng trước mặt các bạn cùng lớp của cô ta, không thích kiểu cô ta đối xử tốt với bạn nam này nhưng vẫn nhận quà của bạn nam khác, đồng thời lúc nào cũng mập mờ chẳng rõ ràng với ai. Có điều, tôi thích cô ta hay không cũng không quan trọng, bởi Lưu Văn Văn là "người nổi tiếng" còn tôi lại là kẻ chẳng được ai quan tâm, tôi nghĩ giữa hai chúng tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với nhau.

Trước lúc tan học, đúng là tôi đã nghĩ thế thật.

https://thuviensach.vn

Hôm đó ở ngay trước cổng trường, Lưu Văn Văn bị lão đại tiền nhiệm Lí Cường của trường 421 chặn đường.

Lúc tôi đi ra, thấy Tần Xuyên và bọn Đại Long vẫn đứng ở vị trí bắt mắt nhất như thường lệ, đây có lẽ là đặc quyền của người được gọi là lão đại, nơi mà họ đã đứng những học sinh khác của trường 421 chắc chắn luôn tránh xa. Điểm khác biệt duy nhất là họ không ngóng vào trong trường đợi tôi như mọi khi, mà nhất loạt nhìn về phía một quầy hàng nhỏ bên tay phải, lúc quay đầu tôi mới biết, thì ra Lưu Văn Văn bị quây ở giữa.

Lí Cường rất gần Lưu Văn Văn, hai tay đút túi quần, nhăn nhăn nhở nhở bắt chuyện với cô ta, đại khái là muốn làm bạn gì đó. Lưu Văn Văn vẫn đứng thẳng người, nhưng có thể nhận ra, cô ta đang vô cùng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng nhợt, hai tay nắm chặt hai quai cặp tới nỗi nổi cả gân xanh. Mấy cái đuôi trong lớp vẫn thường bám riết cô ta không biết đã chạy biến đi đâu từ bao giờ, một vài bạn đi ngang qua vừa liếc mắt nhìn đã bị đám đàn em của Lí Cường quát đuổi, chẳng ai dám "ôm rơm nặng bụng".

Tôi đi đến bên Tần Xuyên và Đại Long, rất tự nhiên ném cặp sách cho Đại Long, trên người cậu ta đã treo tất cả ba cái cặp, cặp sách của chúng tôi đều do Đại Long "phụ trách", cậu ta cũng chẳng oán thán bao giờ. Đại Long vội vàng sán lại, "Con bé bị Lí Cường chặn lại kia là bạn cùng lớp với cậu à? Tên là gì mà Văn Văn phải không?"

"Lưu Văn Văn." Tôi ủ rũ.

"Xinh nhỉ!" Đại Long khen.

"Vậy cậu làm anh hùng cứu mĩ nhân đi!" Tôi lườm cậu ta.

"Không không không, không thể manh động, phải nghe theo sự sắp đặt của lão đại." Đại Long giật lùi về phía sau một bước, nhìn Tần Xuyên.

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên cũng chẳng thèm trả lời cậu ta, chỉ có điều ánh mắt chăm chăm nhìn về phía đó. Tôi nhìn theo ánh mắt của cậu ta, lập tức chạm phải ánh mắt của Lưu Văn Văn. Chưa bao giờ cô ta lại nhìn tôi cầu khẩn như thế, trong mắt long lanh nước, vô cùng đáng thương, rõ ràng là đang muốn cầu cứu tôi.

Có lẽ vì người đẹp nên đến ánh mắt cũng có ma lực, tôi đột nhiên mềm lòng. Cho dù vẫn có tiếng nói âm thầm gào rú nạt nộ tôi rằng: Thêm chuyện không bằng bớt chuyện, việc gì phải quan tâm tới cô ta! Bây giờ cậu thông cảm thương hại cô ta, vậy ngày trước cô ta có thương xót cậu không? Khi cậu cần cô ta giúp đỡ cô ta ở đâu? Chẳng phải cậu rất ghét cô ta à? Giờ đứng xem trò vui tốt hơn không? Nhưng tôi vẫn không kìm nén được mà níu cánh tay Tần Xuyên, chậm chạp nói: "Xuyên Tử, gì nhỉ… giúp đỡ cậu ấy đi…"

"Chẳng phải cậu ghét cô ta lắm mà?" Tần Xuyên nghiêng đầu hỏi.

"Thế thì thôi vậy!" Tôi nhắm nghiền mắt lại quay đầu đi chỗ khác, nhưng chỉ mấy giây sau, tôi đã nghe giọng Tần Xuyên lạnh lẽo vang lên: "Người ta không muốn đi cùng mày, đàn ông đàn ang lịch sự chút, bỏ tay ra đi."

Tần Xuyên đứng trước mặt Lí Cường, chóp mũi của hai người gần như chạm vào nhau, ánh mắt khoá chặt đối phương, sắc lẹm như dao.

"Tần Xuyên, mày có địa bàn của mày, tao có đường của tao, đừng chuyện gì cũng thò một chân vào như thế." Lí Cường gằm gừ cảnh cáo.

"Nhưng tao không thích con đường mày chọn." Tần Xuyên chậm rãi đáp lại.

"Mày thích găng phải không!" Lí Cường nghiến răng.

https://thuviensach.vn

“Ừ đấy!” Tần Xuyên ngẩng cao đầu không chịu lép vế, cậu ta vốn cao hơn Lí Cường cả cái đầu, giờ nhìn như đang dùng cằm nói chuyện với Lí Cường vậy.

Nhân lúc Tần Xuyên đối đầu với Lí Cường, Lưu Văn Văn hất tay Lí Cường ra nấp sau lưng Tần Xuyên. Hành động dựa dẫm đó là giọt nước tràn ly khiến cơn thịnh nộ của Lí Cường bùng nổ, cậu ta gầm lên: “Mẹ mày chứ, lại đây!”, rồi giơ tay ra túm lấy Lưu Văn Văn, Lưu Văn Văn kinh hãi hét lên, Tần Xuyên vội túm chặt lấy cổ tay Lí Cường, Lí Cường giằng ra, nhưng không giằng nổi.

Ngày hôm đó cuối cùng tôi cũng biết, sức mạnh mà Tần Xuyên luôn khoe khoang lợi hại tới mức nào rồi. Lí Cường tức đỏ cả mặt, hất qua hất lại mãi không thể rụt tay về, đám đàn em đi theo cậu ta chắc chắn đã nghe kể về Tần Xuyên, lần này tận mắt chứng kiến nên càng không dám xông lên đối đầu với cậu ta.

“Mẹ mày, cứ đợi đấy!”

Lí Cường ném lại một câu rồi cúp đuôi chuồn thẳng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên Tần Xuyên, đang định nói vài câu khen ngợi nịnh cho cậu ta vui, nhưng lại bị Lưu Văn Văn nhanh chân hơn chen ngang.

“Cảm ơn cậu.”

“Ừ, không có gì.” Tần Xuyên xoa xoa mái tóc húi cua của mình.

“Hôm nay nếu không có cậu giúp, thì mình thảm rồi.” Lưu Văn Văn cười rạng rỡ, cô ta chưa bao giờ cười với tôi như thế, nụ cười ấy thật đẹp, đẹp tới mức tôi thấy không thuận mắt.

https://thuviensach.vn

“Đi thôi! Không phải đã hẹn cùng nhau đến thôn Đạo Hương mua thịt dê xiên nướng à!” Tôi đẩy Tần Xuyên một cái, ý giục cậu ta.

“Biết rồi biết rồi! Đại Long dắt xe tao ra đây!” Tần Xuyên sai Đại Long.

“Hi, bạn ơi!” Thấy chúng tôi định đi, Lưu Văn Văn vội gọi giật cậu ấy lại, “Bạn tên là gì?”

“Tần Xuyên.” Tần Xuyên đã đặt chân lên pê đan, không quay đầu lại nhìn cô ta.

Tôi và Đại Long cũng đạp theo Tần Xuyên, suốt dọc đường đi, càng nghĩ tôi càng thấy không vui, từ đầu tới cuối Lưu Văn Văn không hề cảm ơn tôi một câu nào! Ngẩng đầu lên nhìn thấy Tần Xuyên đạp ngay phía trước mình, đeo tai nghe miệng ngâm nga một giai điệu tiếng Quảng chẳng đầu chẳng cuối tôi lại càng tức giận.

Tôi giơ chân đạp vào xe Tần Xuyên một cái, chiếc xe lảo đảo, suýt thì đổ kềnh ra đường.

“Cậu làm gì thế?” Tần Xuyên giật tai nghe ra hét.

“Ai bảo cậu lo chuyện bao đồng!” Tôi lườm cậu ta.

“Chẳng phải cậu năn nỉ tôi à?”

“Tôi đã nói là thôi rồi còn gì! Sao cậu không nghe?”

“Đã bước ra rồi làm sao mà vờ như không có chuyện gì thu chân về được! Để Lý Cường nhìn thấy lại tưởng tôi sợ nó! Hơn nữa, cổng trường cậu là địa bàn của tôi, Lý Cường dựa vào cái gì mà dám gây sự trên địa bàn của tôi!”

https://thuviensach.vn

“Xì, cậu thấy người ta xinh đẹp, muốn thể hiện chứ gì?”

“Tôi còn chưa nhìn rõ mặt mũi cô ta thế nào kìa!”

“Vậy sao cô ta hỏi cậu tên gì, cậu lại trả lời nhanh thế?”

“Thế tôi phải trả lời thế nào?”

“Bảo tên Tần Thuỷ Hoàng ý!”

Tôi đã sớm có sự chuẩn bị, nói xong câu đó là nhấn pê đan đạp điên cuồng, tiếng gầm thét của Tần Xuyên sau lưng tôi vang khắp con phố. Đại Long đi sau cùng đeo ba cái cặp sách cong mông lên đạp, vừa đạp vừa gọi tôi và Tần Xuyên đợi cậu ta, còn tôi không sao nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Không biết tại sao, việc Tần Xuyên không “rung động” trước Lưu Văn Văn lại khiến tôi đặc biệt vui vẻ.

Chuyện Lưu Văn Văn bị chặn đường làm quen lan truyền và trở thành đề tài bàn tán hot nhất trong lớp tôi. Có điều, khác hẳn với hoàn cảnh nhếch nhác của tôi lần trước, “trải nghiệm” lần này của Lưu Văn Văn được thêu dệt thành nội dung của một cuốn truyện ngôn tình: hai nhân vật chóp bu của trường 421 đối đầu với nhau ngoài cổng trường vì Lưu Văn Văn, ân oán giang hồ, hồng nhan gây hoạ, cuối cùng vẫn là lão đại trường 421 giành thắng lợi, anh hùng giải cứu mĩ nhân là khởi đầu cho một câu chuyện tình yêu lãng mạn. Tôi bị thêu dệt thành em út theo chân lão đại, còn Lưu Văn Văn xinh đẹp lại trở thành người con gái của lão đại!

Và như thế, mọi người đều nhìn Lưu Văn Văn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, còn cái cổ trắng ngần cao ba ngấn của cô ta càng ngày càng dài ra hơn. Tất cả mọi lời đồn đại liên quan tới mình, Lưu Văn Văn chưa bao giờ giải thích, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, cô ta chỉ im lặng hưởng thụ những

https://thuviensach.vn

lời bàn tán đầy ngưỡng mộ dành cho mình, tiếp tục làm bông hoa quý mọc tít trên vách núi.

Tôi vốn còn có chút băn khoăn, không biết khi gặp lại cô ta thì nên nói gì, chí ít thì cũng phải gật đầu chào hỏi chứ. Nhưng lúc đi lướt qua nhau ngoài hành lang, cô ta thậm chí còn không buồn chớp mắt, tôi biết tôi chẳng cần phải làm gì cả. Quan hệ giữa tôi và Lưu Văn Văn vẫn giống hệt như trước kia, không có gì thay đổi.

Vì vậy, tôi thật sự không ngờ, sau giờ học ngày hôm ấy, đứng đợi tôi ngoài cổng trường lại có tận ba người: Tần Xuyên, Đại Long và… Lưu Văn Văn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lưu Văn Văn, tôi ngẩn người dắt mãi xe chẳng đi, Tần Xuyên thì đang mải mê nói gì đó với cô ta, chỉ có Đại Long là ra sức vẫy tay khi nhìn thấy tôi, tôi đành chậm rãi đi về phía họ. Và người lên tiếng chào hỏi tôi đầu tiên, lại là Lưu Văn Văn.

“Tạ Kiều, cậu đi lấy xe lâu thế, bọn mình đợi cậu cả nửa ngày rồi đấy!”

Cô ta tít mắt nói cười như trước khi tan học, hai chúng tôi còn vừa cùng nhau làm xong bài tập, sau đó hẹn sẽ về cùng, lát nữa gặp nhau ở cổng trường ấy. Có điều trên thực tế, trong trường Lưu Văn Văn chưa từng nói với tôi một câu nào!

“Ờ.” Tôi cúi đầu, né tránh khuôn mặt cười ấy, quay người ném cặp cho Đại Long, “Chúng ta đi thôi, nhanh lên, hôm nay tôi phải về sớm.”

“Nhưng bọn mình phải đưa Lưu Văn Văn ra bến xe trước đã.” Đại Long chỉ đến bến xe bus ở đầu đường.

“Hả?!” Tôi kinh ngạc nhìn Lưu Văn Văn.

https://thuviensach.vn

Cô ấy vẫn cười rất tươi, giải thích: “Mình sợ bọn Lí Cường lại đến gây chuyện, nhưng đi cùng Tần Xuyên thì sẽ không phải sợ gì nữa.”

Dáng điệu khi nói câu đó của cô ta trông vô cùng đáng yêu, đầu nghiêng nghiêng, cả người như dựa vào Tần Xuyên, cảm giác như rất ngưỡng mộ cậu ta, còn cái tên ngốc Tần Xuyên lại tưởng thật, giơ tay lên xoa xoa đầu, nghĩ mình biến thành đại thần vạn năng cơ đấy.

“Các cậu đi đi, tôi về trước!” Tôi nhấn pê đan đạp xe đi.

“Đợi một lát! Tôi về cùng cậu, Đại Long mày đưa Lưu Văn Văn ra bến xe bus!” Tần Xuyên nhanh nhẹn giật lại hai cái cặp sách của chúng tôi từ chỗ Đại Long.

“Hả? Nhưng…” Lưu Văn Văn có lẽ không ngờ sự việc lại chuyển biến như thế, đôi lông mày thanh tú cau chặt, vẻ mặt thất vọng.

“Không sao đâu, Lí Cường hôm qua được tôi “dạy dỗ”, hôm nay không dám làm gì đâu.” Tần Xuyên phi lên xe, kéo chuông inh ỏi, quay lại nói với tôi: “Đi không hả, cậu không vội nữa à?”

“Ừ! Đi!” Tôi lúc này mới giật mình bừng tỉnh, phóng chân đạp theo, Lưu Văn Văn và Đại Long bị chúng tôi vứt lại phía sau. Lưu Văn Văn hình như vẫn đang hét theo nói gì đó, nhưng cả tôi lẫn Tần Xuyên đều không có ý định dừng lại.

“Sớm thế này về nhà làm gì?” Tần Xuyên băn khoăn hỏi.

“Hôm nay bà tôi làm món mì trộn nước sốt, tôi đói rồi.” Tôi tiện miệng đáp bừa.

“Chỉ thế thôi à! Cho cậu chết đói mới phải!” Tần Xuyên gào lên bực bội.

https://thuviensach.vn

Tôi không đáp lại, Tần Xuyên còn tưởng tôi giận, lại nhăn nhở, "Mì trộn nước sốt bà cậu làm không ngon bằng mì xào nước tương bà tôi nấu, thịt thái hạt lựu, còn rau…"

Tần Xuyên xuýt xoa nuốt nước bọt ừng ực trêu tôi, nhắc đến lại khiến tôi nhớ món mì xào nước tương mà bà Tần làm, rồi lại nhớ những ngày cùng nhau trong viện tử, nhớ anh Tiểu Thuyền.

Đó là những ký ức quý giá nhất của tôi, còn "thằng nhóc" đang bô lô ba la bên cạnh là người bạn "bảo bối" nhất của tôi, tôi thận trọng đóng gói họ vào kết giới trong suốt mà người khác không thể nhìn thấy được, giữ gìn cẩn mật.

Nhưng không biết tại sao, tôi luôn có một dự cảm không lành rằng, kết giới kiên cố đó, hình như có một vết nứt.

Hôm sau, trên đường đi học tôi lại gặp Lưu Văn Văn. Tôi vốn tưởng sau tình hình ngày hôm qua, lần này cô ta ít nhiều cũng phải tỏ ra lấy lòng tôi, nhưng cô ta vẫn giống trước kia như không nhìn thấy tôi, đi cùng vài bạn gái nữa, nói nói cười cười lướt qua tôi. Tôi không hiểu rốt cuộc cô ta có ý gì, nhưng có một điểm tôi có thể khẳng định, cô ta thật sự ghét tôi, giống như tôi rất ghét cô ta vậy.

Lúc tan học, khi tôi lại lần nữa nhìn thấy Lưu Văn Văn, Tần Xuyên và Đại Long đứng cùng nhau, tôi không còn kinh ngạc nữa. Tôi nghĩ, tôi cần phải nói thẳng cho cô ta biết, tôi không giỏi như cô ta, trong chớp mắt có thể chuyển thù thành bạn, bóng gió xa xôi không được thì tôi đành nói toạc ra vậy.

"Tạ Kiều, cho cậu này." Lưu Văn Văn đưa cho tôi một cái kem Wall's, tôi thấy bọn Tần Xuyên mỗi người đang cầm một cái, cái của Đại Long bị chảy, cậu ta còn đang mải liếm kem.

https://thuviensach.vn

Tôi không nhận cái kem ấy, chỉ nhìn Lưu Văn Văn, nhưng đôi mắt xinh đẹp của Lưu Văn Văn không hề né tránh. Vài giây sau, mọi người đều cảm thấy sự khác lạ.

Đại Long huých tôi, "Kiều Kiều, cầm lấy đi."

Tôi vẫn nhìn Lưu Văn Văn không nói gì, lúc này, Lưu Văn Văn tỏ ra bối rối không hiểu vì sao, rụt rè lên tiếng: "Không sao, có lẽ bạn ấy không thích vị dưa vàng."

"Tạ Kiều, cậu làm sao thế, bà dì lại đến à? Không đúng, tôi nhớ không phải ngày này mà! Cậu không ăn là tôi ăn đấy!" Tần Xuyên cầm lấy cái kem trong tay Lưu Văn Văn, giải vây cho cô ta, Lưu Văn Văn nhìn Tần Xuyên đầy cảm kích.

Người ngay cả kỳ kinh nguyệt của tôi cũng biết lại có thể phối hợp ăn ý với kẻ khác như vậy, lửa giận trong tôi được châm ngòi, tôi giật lấy cái kem của Tần Xuyên, ném lại vào người Lưu Văn Văn, "Lưu Văn Văn, đừng vờ vịt nữa. Cậu nói xem rốt cuộc cậu có ý gì?"

"Tạ Kiều, cậu… cậu làm sao thế, mình chỉ muốn mời mọi người cùng ăn kem thôi mà." Lưu Văn Văn trông rất tủi thân.

"Đúng thế đúng thế, cậu không ăn thì để bọn tôi ăn, đều là bạn bè cả, giận dỗi gì chứ." Đại Long vội dàn hoà.

"Ai là bạn với cô ta!"

"Xin lỗi, mình tưởng, xin lỗi…" Lưu Văn Văn lí nhí giật lùi lại phía sau, nhìn như sắp khóc đến nơi.

"Các cậu hỏi cô ta xem, ở trong trường cô ta có nói với tôi câu nào bao giờ không? Đi lướt qua tôi, thậm chí còn không thèm ngẩng đầu nhìn một

https://thuviensach.vn

cái! Có người bạn nào như thế không?"

"Tạ Kiều, xin lỗi, mình chỉ là không biết phải nói gì với cậu, mình có thể cảm nhận được, cậu không thích mình. Vì vậy mình… Tạ Kiều, mình thật sự xin lỗi." Vẻ mặt Lưu Văn Văn vô cùng thành khẩn.

"Được rồi được rồi, tính khí ngang ngạnh của cậu tôi còn không biết sao, chết cũng không nhún nhường. Không chừng ở trong lớp mặt cậu lúc nào cũng xầm xầm xì xì, như thế ai dám chủ động bắt chuyện với cậu! Con gái các cậu cũng thật phiền phức, chuyện nhỏ như mắt muỗi, về sau gặp nhau Hello một câu là được rồi, đi thôi đi thôi, đưa Lưu Văn Văn ra bến xe." Tần Xuyên dùng cánh tay kẹp cổ tôi lôi đi.

"Còn đưa cô ta?" Tôi hỏi lại bằng giọng không vui.

"Văn Văn nói hôm qua hai cậu vừa đi thì cô ấy gặp bọn Lí Cường ở bến xe khiến cô ấy sợ mất mật. Vậy nên chúng ta cùng đưa cô ấy ra bến xe cho chắc!"

Đại Long mở miệng ra là Văn Văn, nghe mà tôi muốn nổi da gà. Lưu Văn Văn vô cùng cảm kích, cảm ơn liên tục, lẳng lặng đi bên cạnh Tần Xuyên. Trên đường ra bến xe, cô ta luôn im lặng, xe bus tới thì lên xe rồi vẫy tay chào bọn tôi qua cửa kính.

"Còn bĩu môi nữa, Kiều Kiều, cậu đừng nhỏ mọn thế đi." Tần Xuyên trêu tôi.

"Cậu tránh ra!" Tôi đẩy cậu ta.

"Lưu Văn Văn cũng chẳng có ý xấu gì."

"Xì, ăn cái kem mà đã đổi giọng rồi."

https://thuviensach.vn

“Hay là cậu mời tôi ăn một que, tôi sẽ mãi mãi trung thành với cậu, không bao giờ làm phản.” Tần Xuyên nhăn nhăn nhở nhở làm bộ tuyên thệ.

“Nằm mơ!”

Tôi lên xe, đạp rất nhanh. Ánh mặt trời rực rỡ giữa hè đổ cái nóng hừng hực xuống dòng người, cảnh tượng hai bên đường không ngừng lùi lại phía sau, người con trai bên cạnh rõ ràng đang vừa đuổi vừa hét gọi tên tôi, nhưng tôi cảm giác như có thứ gì đó đang rời bỏ tôi mà đi. Tôi nghĩ, liệu có phải tôi hiểu lầm Lưu Văn Văn thật hay không, có điều trong lòng vẫn thấy có chút khó chịu. Chắc là do tôi nhỏ nhen, dù cô ta tốt thật, tôi cũng không muốn chia sẻ bạn tôi và cái thế giới nhỏ trong kết giới trong suốt kia của tôi với cô ta.

Lưu Văn Văn rất nghe lời Tần Xuyên, từ đó về sau, hễ gặp tôi quả nhiên cô ta bật chào “Hello”, nhưng ngoài từ đó ra, cô ta vẫn không nói với tôi thêm bất kỳ từ nào khác. Còn tôi, cũng lịch sự “Hi” một tiếng đáp lại, chỉ thế mà thôi.

Hằng ngày, mỗi khi tiếng chuông tan học vang lên, công tắc phép thuật giữa tôi và Lưu Văn Văn như được khởi động, từ hai người có mối quan hệ nhạt như nước ốc vào ban ngày trở thành thân thiết “không gì không nói” vào buổi tối. Tôi thật sự không biết làm sao mà cô ta có thể thay đổi một trăm tám mươi độ được như vậy, tôi từng ca cẩm với bọn Tần Xuyên, nhưng Tần Xuyên cho rằng con gái bọn tôi hay suy nghĩ vớ vẩn, cậu ta không bận tâm. Thế là, tôi đành trở thành bảo mẫu của Lưu Văn Văn một cách không tình nguyện, mỗi ngày hộ tống cô ta một quãng đường mà trong mắt tôi chẳng có chút nguy hiểm nào đáng kể.

Dù tôi có khó chịu không vui tới đâu, thì Lưu Văn Văn cũng đã chui vào thế giới của tôi qua khe nứt trên kết giới trong suốt kia.

https://thuviensach.vn

Cùng tan học với chúng tôi, cùng đi ăn vặt, cùng chơi bi-a, cùng lang thang với chúng tôi khắp đường phố, trải qua nhiều thời gian bên nhau. Và cứ thế, không biết từ bao giờ tôi đã chậm hơn Lưu Văn Văn một bước, bây giờ, trước mắt tôi là hình ảnh cô ta và Tần Xuyên sánh vai bên nhau, cảnh tượng ấy, khiến tôi thấy buồn.

Trước khi nghỉ hè bọn tôi cùng đi Bắc Hải chơi, lúc đạp vịt, Lưu Văn Văn và Tần Xuyên ngồi một bên còn tôi và Đại Long ngồi một bên. Lưu Văn Văn mang theo máy mp3, bên trong là những bài hát mới của Trương Tín Triết.

Thời ấy nữ sinh rất thích nghe nhạc của Trương Tín Triết, nếu có ai đó không thích Jeff, không thể ngâm nga nổi vài câu hát của Jeff thì chắc chắn sẽ trở nên lạc lõng. Tôi gào lên đòi nghe, Tần Xuyên liền cướp tai nghe của tôi.

“Người này hát ẽo à ẽo ợt như đàn bà, để tôi nghe xem có đáng nghe không!”

“Trả tôi! Không cho phép cậu mắng A Triết!” Tôi đứng dậy giằng lại, thuyền dập dềnh chao đảo, Đại Long vội kéo tôi ngồi xuống.

Tần Xuyên nhét tai nghe vào tai, rất tự nhiên đưa bên còn lại cho Lưu Văn Văn, Lưu Văn Văn nhận lấy, nhét vào tai mình. Trong mắt tôi lúc này, hai người bọn họ, một thiếu niên ngông nghênh và một thiếu nữ xinh đẹp được gắn kết với nhau bởi sợi dây dài.

Làn gió ấm áp ngày hè nhẹ nhàng thổi qua, mặt biển cuộn sóng dập dềnh, khiến những sợi nắng vương trên người họ vỡ vụn, cảnh tượng ấy, quả thật vô cùng đẹp. Nhưng, một cảnh tượng đẹp đến thế, lại đột nhiên khiến trái tim tôi chua xót tới không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Tôi cũng không rõ vì sao lại cảm thấy chua xót, cảm giác giống như khi bà nội, người vẫn luôn thương yêu tôi nhất đặt tôi xuống để bế em gái Tiểu Du; giống như hồi nhỏ bị Tần Xuyên cướp mất cục tẩy có mùi vị mà tôi rất thích; giống như thanh sô-cô-la Magnum tôi phải dành dụm rất lâu vừa mới mua được lại bị Đại Long giật lấy cắn miếng đầu tiên vậy; giống như tổng hợp của tất cả những chuyện không vui mà tôi có thể nghĩ ra được, nhưng hình như lại không giống thế chút nào. Tóm lại, tôi thực sự không muốn thời gian cứ dừng lại mãi ở giây phút này, tôi cố tình vọc nước té lên người họ, Lưu Văn Văn kêu lên kinh hãi, Tần Xuyên giật phăng tai nghe, cởi áo T-shirt ra bắt đầu phản kích, con thuyền nhỏ của chúng tôi chao đảo, khoang thuyền đầy nước.

“Đợi đã, máy mp3 bị dính nước rồi!” Chiếc váy trắng của Lưu Văn Văn cũng bẩn một mảng, bộ dạng nhếch nhác, cô ta mở hộp đựng băng của chiếc máy nghe nhạc ra, bên trong nước chảy tong tỏng. Đại Long không kịp thu tay, lại hất một vốc nước lên, Tần Xuyên nhanh nhẹn lách người đứng chắn trước mặt Lưu Văn Văn.

“Đừng đùa nữa, đừng đùa nữa.” Tần Xuyên ôm hờ Lưu Văn Văn nói.

Nhưng tôi chẳng muốn dừng lại, cho dù cả người ướt như chuột lột cũng không muốn dừng lại, không muốn dừng lại để họ phát hiện ra, trên mặt tôi, ngoài nước biển còn có cả nước mắt.

Tôi cứ thế điên cuồng hất nước về phía ấy, Đại Long kéo tay tôi bảo Kiều Kiều thôi thôi, nhưng tôi hất cậu ta ra.

Dần dần, mọi người cũng nhận thấy sự bất thường của tôi, Tần Xuyên thấy Lưu Văn Văn ướt nhẹp, liền kéo Lưu Văn Văn ra sau lưng mình, gào lên: “Tạ Kiều, đừng lên cơn nữa!”

Cuối cùng, tôi cũng dừng lại.

https://thuviensach.vn

Chiếc thuyền dập dềnh trên mặt nước, còn trái tim tôi lại chìm xuống tận đáy biển sâu.

"Trời ạ, cậu gào gì thế, Kiều Kiều chỉ là chơi vui quá thôi mà." Đại Long lại phải dàn hoà, "Phải không Kiều Kiều, bọn mình…"

"Vào bờ thôi…", tôi ngắt lời Đại Long, "Tôi muốn về nhà."

Chiếc thuyền như bị bệnh, xiêu xiêu vẹo vẹo tấp vào bờ, không đợi Tần Xuyên và Đại Long đỡ, tôi dùng cả tay cả chân để trèo lên bờ đồng thời đi thẳng không thèm quay đầu lại.

"Cậu quay lại đây!" Tần Xuyên đứng sau tôi gào lên.

Tôi mặc kệ, miệng xị xuống như mếu.

"Kiều Kiều, đừng gây chuyện nữa, mau quay lai đây!" Đại Long cũng hét gọi.

Tôi vẫn mặc kệ, mũi bắt đầu cay cay.

"Hay là mình đuổi theo." Lưu Văn Văn giữ hai người họ lại.

Tôi càng mặc kệ, mắt đỏ hoe.

"Mặc kệ cậu ta! Để cậu ta tự về!" Tần Xuyên khuyên Lưu Văn Văn.

Tôi không chỉ phớt lờ thôi mà bắt đầu co chân chạy, nước mắt tuôn ào ào, mọi thứ trở nên mờ tịt.

Tôi nghĩ tình bạn giữa tôi và Tần Xuyên thế là kết thúc thật rồi, sau này tôi không có bạn nữa. Sau này, dù tôi có bị thầy cô giáo mắng, bố mẹ quát

https://thuviensach.vn

nạt, bị Lưu Văn Văn ức hiếp cũng chẳng có chỗ mà trút mà xả; chẳng còn ai đứng ngoài cổng trường đợi tôi khi tan học, cầm cặp xách cho tôi, mua nước ngọt Blackcurrant, đưa tôi đi chơi bi-a, đến sàn nhảy để tôi được mở rộng tầm mắt nữa; chẳng còn ai xoay quanh chiều chuộng tôi nữa. Mọi đức tính tốt đẹp của Tần Xuyên, sau này đều là của Lưu Văn Văn rồi.

Nghĩ đến đây tôi gần như oà khóc nức nở, sau đó bị một chiếc áo T-shirt màu trắng phủ lên đầu.

Tần Xuyên từ nhỏ đã luôn chạy nhanh hơn tôi.

Cậu ta đã đuổi kịp.

Hai chúng tôi như đang đấu vật, tôi giật áo T-shirt của cậu ta xuống, cậu ta lại trùm lên; tôi đánh cậu ta, cậu ta kéo cánh tay tôi, bị kéo tay thì tôi tung chân đá; cậu ta kẹp chặt tôi, tôi bèn dùng ngón "cẩu quyền" cắn thẳng vào tay cậu ta một miếng. Tần Xuyên đau tới mức "ái" một tiếng, cuối cùng tức giận đẩy tôi ngã phệt xuống đất, tôi xả giận xong, khóc càng hăng hơn.

"Tần Thuỷ Hoàng, cậu là đồ khốn kiếp!"

"Cậu cắn người còn mắng tôi! Trời ơi chết tôi rồi, cậu xem sâu chưa này!" Tần Xuyên giơ cánh tay tới trước mặt tôi.

"Tại cậu cả!"

"Thôi thôi, nhìn xem vừa rồi cậu hung hăng cỡ nào. Mau lau đi, tóc ướt hết rồi! Về nhà bị cảm lạnh bà nội cậu lại chẳng vác dao sang xin tôi một cánh tay."

"Ai bảo cậu té tôi!" Tôi đón lấy chiếc áo T-shirt vò bừa lên tóc.

"Thế cậu không té tôi chắc! Ướt cả quần lót của tôi đây này!"

https://thuviensach.vn

“Xì!” Tôi bật cười nhưng ngay lập tức nghiêm mặt lại ngay.

“Vừa khóc vừa cười xấu chết đi được!” Tần Xuyên cũng cười, “Này, nói tôi nghe xem, lần này ai chọc vào cậu, tự nhiên như bị thần kinh!”

“Cút! Cậu mới thần kinh!” Tôi biết mình thật vô lý, nhưng tôi làm sao giải thích được tâm trạng phức tạp rối bời của mình cho một kẻ đại ngốc như Tần Xuyên hiểu.

“Hệt trẻ con, muốn gì làm bằng được, máy nghe nhạc của người ta bị cậu té cho ngấm nước thành phế phẩm rồi.”

Cậu ta không nhắc đến Lưu Văn Văn còn đỡ, hễ nhắc đến là lại chạm vào vết thương trong lòng tôi, tôi cười nhạt một tiếng, “Còn “người ta” cơ đấy, nói luôn là hai đứa mình cho xong.”

https://thuviensach.vn

“Đừng có nói linh tinh!” Tần Xuyên đập vào gáy tôi một cái.

“Từ nhỏ tới lớn cậu luôn bênh tôi, giờ cậu giúp người ngoài, lại còn là người mà tôi ghét nhất nữa!”

“Ai giúp người ngoài! Giúp người ngoài thì tôi chạy đuổi theo cậu làm gì?” Tần Xuyên cuống lên giải thích khiến mặt cũng biến sắc.

Mặc dù có chút mất mặt, nhưng nghe ra ý Tần Xuyên cũng chỉ coi Lưu Văn Văn là người ngoài, tôi lại thấy vui một cách kỳ lạ, cười hi hi bảo: “Vậy họ đâu rồi?”

“Đi rồi, Đại Long đưa Lưu Văn Văn đi sửa máy nghe nhạc, cô ấy khóc ghê lắm, bảo đấy là loại mới nhất của Sony, rất đắt. Cậu… thôi không nói nữa, làm rồi thì thôi vậy.”

“Đáng đời!” Tôi hừ một tiếng.

“Xấu tính! Đi thôi, tôi đưa cậu về.” Tần Xuyên đứng dậy, tiện thể xốc tôi lên theo, “Cậu nói xem lát nữa liệu tôi có phải đến viện tiêm phòng dại không?”

“Cút!”

Ngày hôm đó, suốt dọc đường về nhà tôi đều dùng áo T-shirt của cậu ta để che đầu, không biết cô Diêu dùng xà phòng giặt hiệu gì, có lẽ loại hàng ngoại chú Tần kiếm được ở đâu đó, mà mùi dễ chịu vô cùng.

Đến cửa nhà, tôi lấy áo xuống trả cho Tần Xuyên, cậu ta chẳng chê bôi gì cứ thế khoác chiếc áo nhăn nhúm lên người. Tần Xuyên vẫn không dám vào viện tử, lúc quay người chuẩn bị đi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi gọi giật cậu ta lại.

https://thuviensach.vn

“Tần Xuyên!”

“Sao nữa?” Tần Xuyên hỏi.

“Chúng ta có phải là bạn tốt nhất nhất nhất nhất không?”

“Còn phải hỏi!”

“Nghiêm túc đi.”

Tôi nhìn cậu ta đầy khẩn thiết, Tần Xuyên đứng ngẩn ra đó mất mấy giây, cây hoè già đầu con hẻm gió đưa lá reo xào xạc, giống như đang kể một câu chuyện mới, tiếng ve ngân nga phụ họa, chuồn chuồn bay lướt qua tóc Tần Xuyên, vì đứng ngược sáng, chút tàn dương ngày hè hắt lên người cậu ta cắt thành một chiếc bóng nghiêng tuyệt đẹp.

“Là bạn quan trọng nhất.”

Cậu ta điềm đạm đáp, mà câu trả lời này khiến tôi đặc biệt hài lòng.

Ngày đi học cuối cùng trước khi nghỉ hè, Lưu Văn Văn bất ngờ không chỉ nói Hello với tôi, cô ta nhìn tôi bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Đi lên đây với tôi một lát.”

Trên sân thượng của trường, chúng tôi đứng đối diện với nhau, cảnh tượng ấy giống hệt phân cảnh trong bộ phim *Vô gian đạo* được chiếu sau này. Và chúng tôi giống như thuỷ thủ Mặt trăng tháo bỏ lớp vỏ ngụy trang bên ngoài, cô ta không còn kiêu ngạo nữa mà vẻ mặt tràn ngập sự oán hận, tôi không vờ hồ đồ nữa mà tỏ ra vô cùng chán ghét. Cảnh tượng lúc này, nên kết hợp với loại nhạc nền rùng rợn, nếu dùng thêm hiệu ứng, thì phía sau mỗi người nên thêm một siêu nhân Saiyan(*) đang bốc lửa đùng đùng mới phù hợp.

https://thuviensach.vn

(*) *Nhân vật trong bộ truyện tranh* ***Bảy viên ngọc rồng.***

“Tạ Kiều, tôi ghét cậu.” Lưu Văn Văn nhướng mày.

Cuối cùng cô ta cũng chịu nói thật, đương nhiên tôi cũng chẳng tỏ ra yếu thế, “Lưu Văn Văn, tôi cũng vậy.”

“Cậu biết không, loại con gái mờ nhạt như cậu, có lẽ cả đời này tôi cũng chẳng định nói với cậu câu nào.”

“Cậu có phải nữ hoàng đâu, tôi cũng không có ý định liếm gót chân thối của cậu để nịnh bợ gì.”

“Thế nên, cậu có muốn biết vì sao hằng ngày tôi phải nhẫn nại chào Hello với cậu không?” Lưu Văn Văn cười quỷ dị, tôi đột nhiên thấy lạnh buốt sống lưng.

“Tôi không muốn…”

Tôi còn chưa kịp nói hết câu, cô ta đã cắt ngang. Giọng vô cùng lanh lảnh rõ ràng: “Bởi vì, tôi thích Tần Xuyên.”

“Thế… thì thì sao? Cậu muốn thích ai thì thích, không cần báo cáo với tôi! Hơn nữa, cậu thích cậu ta, nhưng chưa chắc cậu ta đã thích cậu!” Khí thế của tôi đột nhiên sụt giảm nghiêm trọng.

Lưu Văn Văn nhìn tôi chằm chằm, như nhìn thấu sự hoảng loạn tôi đang cố gắng che giấu dưới đáy trái tim, cô ta khẽ cười đầy thoả mãn, “Chờ xem.”

Lưu Văn Văn lướt qua vai tôi bỏ đi, một mình tôi cô độc đứng trên sân thượng rất lâu.

https://thuviensach.vn

Nhạc nền kết thúc, nếu giữa chúng tôi thật sự vừa xảy ra một trận quyết chiến, thì kết quả là, cô ta như nhân vật trong game *Contra 30* tung một chiêu chí mạng.

Còn tôi chẳng có gì.

Tôi vội vàng về nhà, ném cặp sách xuống lập tức gọi điện cho Tần Xuyên, trường cậu ta nghỉ hè sớm hơn trường tôi, vì vậy hai hôm nay không đứng đón tôi ngoài cổng nữa, tôi cũng không cần phải khổ sở diễn vở kịch vệ sĩ hộ tống công chúa hai ngày rồi.

Số điện thoại nhà Tần Xuyên tôi thuộc lòng từ lâu, nhưng lần này bấm hai lần liền đều không đúng, lần thứ ba mới nghe đổ chuông, nhưng máy bận suốt. Tôi điên cuồng bấm gọi đi gọi lại như bị thần kinh, cuối cùng hai mươi phút sau, cũng gọi được.

"A lô!" Tần Xuyên nhanh chóng nghe điện, giọng có chút bực bội.

"Nói chuyện điện thoại với ai mà lâu thế." Tôi thấp thỏm hỏi, chỉ sợ cậu ta buột miệng thốt ra ba từ Lưu Văn Văn.

"Bố tôi, chẳng phải vài ngày nữa cả nhà tôi đi Quảng Châu tìm ông ấy à, có chuyện gì gặp rồi nói, lắm chuyện chết đi được, ban đầu là đòi gặp mẹ, sau lại muốn nói chuyện với chị tôi, nói xong với bà nội cuối cùng còn không quên mắng tôi vài câu."

"Đủ thấy địa vị của cậu trong nhà thế nào rồi!" Tôi thở hắt ra.

"Cút!"

"Không ai gọi điện cho cậu nữa à?" Tôi hỏi dò.

"Không, ai gọi cho tôi?"

https://thuviensach.vn

“Ví dụ… ví dụ bạn gái nào đó chẳng hạn.” Tôi nói rất nhỏ.

“Vớ vẩn, tôi làm gì có bạn gái!”

“Thế cậu không định có bạn gái à?”

“Mấy chuyện vớ vẩn ấy thật vô nghĩa, giờ tôi chỉ muốn kéo Nhất Huy xuống khỏi thần đàn Cửu Long Nhất Phượng, rồi tự mình ngồi vào vị trí lão đại trong giang hồ thôi.”

“Xì, đừng chém nữa, chắc chắn đám con gái trường 421 chẳng đứa nào thèm để ý tới cậu, mỗi Đại Long chịu chơi cùng còn gì!”

“Cậu cố tình kiếm chuyện gây sự phải không? Có việc gì?”

“Không có việc gì! Tạm biệt!”

Tôi cúp máy luôn, trong lòng cũng không còn thấp thỏm nữa, nhưng tôi vẫn không thôi lo lắng, bây giờ Lưu Văn Văn không gọi điện cho Tần Xuyên không có nghĩa là lát nữa không gọi, mà dù hôm nay không gọi thì ngày mai, ngày kia, ngày kìa… Chỉ cần cô ta muốn, lúc nào cô ta cũng có thể liên lạc với Tần Xuyên để thổ lộ tình cảm, tôi làm sao mà ngăn được.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ, Lưu Văn Văn có tỏ tình hay không, Tần Xuyên có đồng ý hay không thì liên quan gì tới tôi. Cho dù bọn họ có “làm bạn” với nhau thật, hằng ngày tay trong tay cùng Hello chào tôi thì tôi có thể làm được gì, tôi dựa vào cái gì mà gây sự, tôi làm sao mà phải gây sự.

Cứ nghĩ lung tung mãi, cuối cùng tôi cũng nguôi ngoai. Nói cho cùng, tôi không muốn người bạn thân nhất của mình ở bên người mà tôi ghét nhất, là người đứng giữa, tôi ngốc nghếch tới mức hành động như con chim mẹ dang rộng đôi cánh bảo vệ chim con khỏi móng vuốt đại bàng. Vài hôm sau

https://thuviensach.vn

cả nhà Tần Xuyên đi Quảng Châu thăm chú Tần đang làm ăn buôn bán ở đó, trước khi đi cậu ta có gọi điện chào tôi, vội vội vàng vàng, tôi chỉ nhớ liệt kê ra một loạt những ca sĩ nổi tiếng để nhờ cậu ta mua đĩa giúp, chuyện Lưu Văn Văn không biết tôi vứt ở xó xỉnh nào rồi. Tôi nghĩ, vẫn nên tin vào con mắt nhìn người của Tần Xuyên, có phải cậu ta chưa gặp người đẹp bao giờ đâu, bên cạnh có một người chị xinh đẹp, duyên dáng đạt tới cấp độ cực phẩm như thế, lẽ nào cậu ta lại để mắt tới kiểu con gái nham hiểm giống hệt Medusa(*) như Lưu Văn Văn.

(*) *Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trong số ba chị em lũ quỷ này thì Medusa là con quỷ hung dữ nhất và cũng là con quỷ trẻ nhất, có thể đánh chết được, còn hai con kia thì bất tử.*

Không có Tần Xuyên kỳ nghỉ hè của tôi trở nên nhàm chán, Đại Long đến tìm tôi một lần, lập tức bị đột tử bởi ánh mắt lạnh như băng của bà nội tôi, từ đó về sau tuyệt đối không dám đến nhà nữa. Tôi cũng ngại không muốn ra ngoài, hằng ngày nằm dài ở nhà gặm ngô, ăn dưa hấu, dạy Tiểu Du nói, kết quả không được lý tưởng cho lắm, cuối cùng con bé không gọi tôi là "Kiều Kiều Zai Zai" nữa mà đổi thành "Kiều Kiều này này".

Sinh nhật của tôi sau sinh nhật Tần Xuyên mười một ngày, tôi sinh mùng 8 tháng 8, cậu ta sinh 28 tháng 7, đều thuộc cung Sư tử, chẳng trách từ nhỏ chúng tôi đã "tăng động" như thế. Hồi còn ở viện tử, người lớn vì muốn nhanh gọn, hằng năm đều tổ chức sinh nhật cho chúng tôi vào một ngày. Về sau nhà Tần Xuyên chuyển đi, lần này cậu ta đang ở Quảng Châu nên đành thôi vậy. Sáng sớm mùng bảy bà nội hỏi tôi ngày mai muốn ăn gì để bà dậy sớm đi chợ, tôi uể oải bảo: "Tuỳ bà ạ, bà đừng làm mì trộn nước sốt là được, không ngon lại cứ bắt cháu ăn bằng hết."

"Vô ơn! Cháu chẳng biết tốt xấu gì cả!"

Thấy bà nội lại sắp bắt đầu giáo dục cách mạng, may thay chuông điện thoại reo, tôi như vớ được phao cứu mệnh, bà nội nghe điện xong bực bội đưa cho tôi, "Tìm cháu."

https://thuviensach.vn

Thấy bà nội lại sắp bắt đầu giáo dục cách mạng, may thay chuông điện thoại reo, tôi như vớ được phao cứu mệnh, bà nội nghe điện xong bực bội đưa cho tôi, "Tìm cháu."

Suốt mùa hè tôi chẳng nhận được cuộc điện thoại nào, đang thắc mắc không biết là ai tìm thì nghe thấy giọng Tần Xuyên thối: "Bổn đại gia về Bắc Kinh rồi!"

"Cậu về rồi?!" Tôi lập tức ngồi phắt dậy.

"Quảng Châu đúng là nơi chẳng ra gì, vừa nóng vừa buồn, tôi và bà nội chịu không nổi nên đã về trước rồi."

"Thế mua được đĩa *Tự tiện* của Vương Phi không?"

"Mua rồi mua rồi!"

"Còn *Tuyết lang hồ* của Trương Học Hữu?"

"Có."

"Thế *Đỏ* của Trương Quốc Vinh, còn cả đĩa của Phạm Hiểu Huyên…"

"Trời ạ mua hết rồi! Nói xong chưa hả? Chẳng thèm hỏi tôi một câu chỉ mải hỏi đĩa của cậu thôi, vốn định ngày mai sinh nhật rồi đưa cho cậu nhưng thế này thì tôi giữ dùng thôi."

"Đừng đừng đừng!" Tôi cười gian, "Vậy ngày mai gặp nhau ở đâu?"

"Công viên giải trí Bắc Kinh!"

"Được, chín giờ gặp nhau ở cổng phía Bắc nhé."

https://thuviensach.vn

“Ừ, Kiều Kiều này…” Tần Xuyên hình như còn định nói gì nữa, nhưng cứ ấp a ấp úng.

“Chuyện gì?”

“Thôi, này mai gặp rồi nói, cậu đừng đến muộn đấy!”

“Biết rồi! Bảo Đại Long mua đồ ăn sáng!”

Hơi nóng của mùa hè như tan thành mây khói theo cuộc điện thoại của Tần Xuyên, cả người tôi nhẹ nhõm mát rười rượi. Nghĩ đi nghĩ lại thấy mọi người bảo tôi vô tâm vô tính cũng không sai, tôi không hề phát hiện ra điểm khác lạ của Tần Xuyên, khi ấy tôi chỉ mải vui sướng nghĩ rằng, ngày mai tôi sẽ có một ngày sinh nhật vui vẻ.

Vừa đến cổng phía Bắc của công viên giải trí Bắc Kinh tôi đã nhìn thấy Lưu Văn Văn.

Cô ta mặc một chiếc váy liền màu hồng, đứng đó như cây đón gió, người đi qua đi lại đều không kìm được mà liếc mắt nhìn cô ta đầy ngưỡng mộ, hình như Lưu Văn Văn cũng đã quen với việc bị chú ý, chỉ tới khi phát hiện ra ánh mắt của tôi, cô ta mới mỉm cười tự đắc.

Nụ cười đó giống hệt với nụ cười khi cô ta nói: “Chờ xem.”

“Chúc mừng sinh nhật.” Lưu Văn Văn quan sát tôi rất kỹ, giống như đang đứng trước con mồi thú vị, chỉ sợ bỏ lỡ mất sự giãy giụa của nó.

“Cảm ơn, nhưng, tôi nhớ là hình như tôi không mời cậu đến.” Tôi ngang ngạnh đáp.

https://thuviensach.vn

“Vậy nên người mời tôi là ai chắc cậu cũng đoán ra rồi nhỉ.” Lưu Văn Văn chớp chớp mắt.

“Tôi…”

“Văn Văn!”

Những lời phản kích vừa nghĩ ra còn chưa kịp nói hết, đã bị tiếng gọi vang lên từ phía sau của Tần Xuyên đập quay trở lại, nếu tôi nhớ không nhầm thì, đây là lần đầu tiên cậu ta gọi Lưu Văn Văn là Văn Văn, bình thường chẳng phải gọi cả họ cả tên ư?

Lưu Văn Văn nhẹ nhàng lướt qua tôi đi về phía Tần Xuyên, hai người họ đứng trước mặt tôi, tôi giật lùi về phía sau ba bước, nhìn nhìn, ngó ngó, lẳng lặng gật đầu, miễn cưỡng cũng có thể gọi là trai xinh gái đẹp, thật đẹp đôi.

“Cậu làm gì thế?” Tần Xuyên bối rối khi bị tôi nhìn từ trên xuống dưới, đưa tay kéo tôi đứng về vị trí cũ.

“Chính tôi cũng đang muốn hỏi cậu đang làm gì thế, chơi trò tiền trảm hậu tấu à?”

“Tạ Kiều, cậu nhịn tôi một hai câu thì chết chắc?” Tần Xuyên đỏ mặt.

“Ừ đấy! Nói đi, rốt cuộc là thế nào?” Tôi hít một hơi, khoanh tay trước ngực hỏi.

“Bọn tôi yêu nhau.” Lưu Văn Văn ngượng ngùng đáp bằng giọng vô cùng dịu dàng. Tôi rùng mình, người nổi đầy da gà.

“Tôi hỏi cậu cơ mà?” Tôi chỉ nhìn Tần Xuyên.

https://thuviensach.vn

“Trời ạ, hỏi gì mà hỏi, thì là thế đấy.” Tần Xuyên bắt đầu lúng túng, vừa khéo Đại Long chạy tới, Tần Xuyên lập tức chuyển đề tài: “Đại Long, sao mày đến muộn thế hả?”

Đại Long vừa lau mồ hôi vừa đáp: “Em đi mua đồ ăn sáng còn gì, ăn bánh kếp thôi mà còn lắm yêu cầu! Riêng lão đại hai trứng gà, của Kiều Kiều vỏ không được quá giòn, để xem nào… của chị dâu không cho hành!”

Cách xưng hô của Đại Long với Lưu Văn Văn khiến tôi ngẩn ra, Lưu Văn Văn lại chẳng xấu hổ, vui vẻ đón lấy bánh từ tay Đại Long.

“Đại Long, cậu cũng biết bọn họ…” Tôi chỉ Tần Xuyên và Lưu Văn Văn.

“Biết chứ, lão đại vừa về đã phái tôi đến bảo vệ chị dâu rồi.” Đại Long thật thà.

“Thì ra chỉ mình tôi là chẳng biết gì.” Tôi cười nhạt.

“Vì mình ngại nói với cậu nên mới bảo Tần Xuyên nói. Mình nghĩ dù sao đến ngày sinh nhật cậu cũng biết thôi.” Lưu Văn Văn chủ động giải vây cho Tần Xuyên.

Nhìn ánh mắt giảo hoạt của cô ta, chỉ có tôi mới hiểu ý nghĩa thật sự của “lời thoại” vừa rồi chính là: “Thế nào? Sinh nhật thế này đã đủ surprise chưa?”

“Thứ lỗi tôi không thể nhận!” Tôi cũng dùng ánh mắt để đáp trả.

Hai người con trai kia vốn không thể nhìn thấu vở kịch đang diễn ra trong nội tâm của chúng tôi, Tần Xuyên hô hào gọi mọi người cùng vào, lúc mua vé, cậu ta còn khoác vai tôi, “Thế nào, cậu còn nói không ai thèm thích tôi nữa không? Tôi muốn có bạn gái, chuyện thật đơn giản, với tay là có…”

https://thuviensach.vn

Tôi hất tay cậu ta ra, trừng mắt lườm, “Ngu chết đi được!”

Tần Xuyên xuýt xoa kêu ầm lên, Lưu Văn Văn đi đến cạnh tôi, hạ giọng hỏi đầy đắc ý: “Thế nào?”

“Làm khó cho cậu quá, chỉ vì ghét tôi mà đành phải thích tên ngốc kia.” Tôi khinh miệt sải bước đi lên phía trước, không thèm quan tâm tới hai kẻ đằng sau nữa.

Ngày hôm ấy tôi chơi những trò mà bình thường không dám chơi như tàu lượn,… cứ trò gì kích thích là tôi chơi.

Lúc từ trên cao xuống, tôi ngửa cổ lên trời gào lớn, nếu không làm vậy tôi sẽ không tống được nỗi buồn bực trong lòng ra ngoài.

Nhưng Lưu Văn Văn xuất hiện khắp mọi nơi xung quanh tôi, chỉ cần có cô ta, tôi còn phải buồn bực dài dài.

Lúc chơi trò cướp biển, Tần Xuyên kéo tôi khó khăn lắm mới chiếm được chỗ ngồi ở hàng đầu tiên, cô ta liền chớp chớp mắt đi đến bảo ngồi sau sợ, rồi chen vào giữa tôi và Tần Xuyên, cả người dính sát vào người cậu ta như sợ tôi không nhìn thấy.

Lúc mua kẹo bông, vốn mua mỗi người một cái là xong, nhưng Lưu Văn Văn lại bảo sợ đồ ngọt nên nhất định đòi ăn chung với Tần Xuyên, cậu cầm cho tôi ăn một miếng tôi lại cầm cho cậu ăn, cây kẹo bông ngon lành bị hai người họ liếm qua liếm lại phát buồn nôn.

Buổi trưa vốn định mua ít đồ ăn vặt cho qua bữa, nhưng Lưu Văn Văn lại “mưu mô” lôi một hộp cơm to từ trong cặp sách ra, bên trong có bánh mì gối, trứng rán, cơm rang, salat… trên miếng bánh mì có chữ “Xuyên” viết bằng tương cà. Tôi vờ như không nhìn ra, cầm dĩa xiên luôn miếng bánh,

https://thuviensach.vn

hỏi số 3(*) nghĩa là gì, Lưu Văn Văn lập tức giật miếng bánh từ tay tôi đưa cho Tần Xuyên, nói chữ "Xuyên" này cho cậu ta, bên trong còn kẹp thịt đấy. Tần Xuyên đắc ý ăn rất ngon lành, tôi ăn thứ gì cũng muốn nôn.

(*) *Chữ Xuyên tiếng Trung viết là* (川), *nhìn ngang như số 3* (三)

Chơi đến chiều, Đại Long hỏi buổi tối tổ chức tiệc sinh nhật ở đâu, tôi thầm nghĩ, bắt tôi phải ngồi đối diện với hai người họ chắc cả đời này tôi cũng không ăn nổi cơm, thế là vội vàng từ chối bảo muốn về nhà ăn mì trường thọ do bà nội làm.

"Tôi còn định mua bánh ga-tô cho cậu cơ." Tần Xuyên tiếc nuối nói.

"Không cần, thật sự không cần!" Cứ nghĩ đến màn cắt bánh, Lưu Văn Văn không chừng lại giở trò sến súa gì đó là tôi thấy rùng cả mình.

"Thế để tôi đưa cậu về!"

"Cũng không cần, cậu đưa bạn gái cậu về đi." Tôi chỉ chỉ Lưu Văn Văn.

Có lẽ nghe thấy Tần Xuyên bảo đưa tôi về Lưu Văn Văn thoáng không vui, nhưng cô ta lập tức tỏ vẻ biết điều, tươi cười, "Không sao, bọn mình cùng đưa cậu về."

Cô ta cố tình nhấn mạnh chữ "cùng", tôi vội vã xua tay, "Không không không, thật cảm ơn quá, nhưng không cần đâu."

"Lão đại, chị dâu, hai người ở lại chơi thêm một lúc đi, em đưa Kiều Kiều về." Đại Long vẫn nhiệt tình một cách ngu ngốc.

"Không ai phải đưa cả, mọi người cứ chơi đi, tôi phải về rồi, thế nhé, bye bye!"

https://thuviensach.vn

Tôi vẫy tay chào tạm biệt họ, rồi một mình chạy khỏi công viên giải trí Bắc Kinh. Chắc do cả ngày bêu nắng nên bị cảm, trưa lại không ăn uống tử tế thế là dạ dày cồn cào, đi tới cửa tôi không thể chịu nổi nữa, vừa không muốn bước vừa không nhấc nổi chân mà bước.

Tôi ngồi xổm xuống, lưng bị mặt trời thiêu cho nóng rát, tôi biết lần này chẳng có ai đuổi theo mình nữa.

Nước mắt chảy tràn rơi xuống đất, chưa tới năm giây đã bốc hơi, cuối cùng tôi cũng đã được nếm mùi "lợi hại" của Lưu Văn Văn, chiêu mà cô ta tung ra trên sân thượng ngày hôm ấy, sớm đã đánh cho tôi bị nội thương, xuyên không khí, xuyên thân thể, xuyên nội tạng, cuối cùng phá nát kết giới xinh đẹp trong suốt như thuỷ tinh, rơi vào trái tim tôi, đau nhói.

Tôi đạp xe về nhà như kẻ mất hồn, vừa đến cổng viện tử thì ngửi thấy mùi mì trộn nước tương, quả nhiên, dù có khó ăn tới đâu thì người nhà vẫn luôn là người yêu thương tôi nhất, tôi hít một hơi thật sâu đẩy cửa bước vào, đang định nũng nịu nói với bà nội vài câu cho bà vui, ai ngờ người ngẩn ra tại chỗ.

Dáng anh Tiểu Thuyền thẳng tắp, cứ như anh vẫn luôn đứng đó chưa từng đi xa bao giờ.

"Kiều Kiều, chúc mừng sinh nhật."

Tôi đã nhìn thấy mặt trời của mình, hơi ấm toả ra từ anh xua tan giá lạnh và sự tối tăm, những mảnh vụn của kết giới hồi phục lại nguyên trạng trong nháy mắt, mọi thứ đẹp đẽ như thủa ban đầu.

Thế giới của tôi cuối cùng cũng có được một thánh địa, là nơi Lưu Văn Văn mãi mãi không thể đặt chân lên được.

https://thuviensach.vn

Tôi gần như bổ nhào về phía anh Tiểu Thuyền, tới gần mới phát hiện, anh lại cao lên rất nhiều, tôi phải ngửa cổ ngẩng đầu mới có thể nói chuyện được với anh. Anh Tiểu Thuyền vẫn đẹp như thế, dáng vẻ non nớt trẻ con không còn nữa, thay vào đó là những nét tuấn tú chững chạc của một thiếu niên. Chiếc áo sơ mi của anh vẫn được giặt trắng tinh, cả người anh trông rất sạch sẽ, gọn gàng, tới mức khiến người đối diện phải cảm thán: Sao trên thế giới này lại có một chàng trai tuấn tú tới thế chứ, sao tôi có thể may mắn tới vậy, được làm bạn với anh?

"Kiều Kiều của chúng ta lớn rồi, càng ngày càng xinh đẹp." Anh Tiểu Thuyền nhìn tôi dịu dàng.

"Anh Tiểu Thuyền, anh gạt em, em đợi anh mãi mà anh không về tìm em. Bây giờ DST cũng bị huỷ bỏ rồi, cuối cùng em đã biết một giờ đó đi đâu, nhưng không biết anh đã đi đâu?"

"Anh xin lỗi, Kiều Kiều."

"Anh không biết năm lớp 6 em trông thế nào, lớp 7 thế nào, lớp 8 thế nào, anh sẽ không bao giờ thấy được em của những năm đó nữa!" Tôi bắt đầu làm nũng.

"Đúng vậy, thật tiếc quá. Sau này năm nào anh cũng về thăm em, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ Kiều Kiều của năm nào cả." Anh Tiểu Thuyền xoa đầu tôi giống hệt như hồi còn nhỏ.

"Được rồi, đừng có quấn lấy Tiểu Chu nữa. Tiểu Chu đợi cháu hơn nửa ngày rồi đấy, vừa giúp bà chuẩn bị vừa nhặt rau, thế mà còn chưa ăn được miếng mì nào, mau vào nhà đi, rửa tay ăn cơm." Bà nội gọi chúng tôi.

So với Tần Xuyên, anh Tiểu Thuyền nhận được sự đón tiếp hoàn toàn khác khi đến nhà tôi. Cả nhà tôi đều rất quý anh, từ nhỏ anh đã được khen là hiểu chuyện, thấu tình đạt lý. Ngồi ăn cơm, người lớn tranh nhau gắp thức

https://thuviensach.vn

ăn cho anh, chẳng mấy chốc mà bát anh đầy có ngọn, nhìn cứ như sinh nhật anh chứ không phải sinh nhật tôi. Ăn cơm xong, người lớn trong nhà giữ anh lại nói chuyện, nhờ vậy mà tôi mới biết, sau đó anh còn chuyển nhà thêm lần nữa, từ Thái Dương Cung đến Thông Châu, cách nhà tôi rất xa, phải đổi mấy lần xe mới đến. Bình thường tôi chỉ cần mua vé tháng dành cho học sinh mất mười tệ, anh Tiểu Thuyền phải mua vé tháng hai mươi tệ vì ở khu vực ngoại thành. Nhưng anh Tiểu Thuyền vẫn rất cừ, anh thi đỗ vào trường trung học Tứ Trung Tây Thành, trường trung học tốt nhất Bắc Kinh. Mặc dù hiện giờ vất vả, hằng ngày đi đi về về rất xa nhưng anh Tiểu Thuyền chẳng hề kêu ca, ai cũng bảo anh có chí, anh giỏi.

Mãi mới chờ cho người lớn hỏi đông hỏi tây xong, tôi vội vàng kéo anh Tiểu Thuyền vào phòng nói chuyện.

Tôi cho anh xem những bức ảnh chụp tôi vào khoảng thời gian anh bỏ lỡ, cho anh xem quyển album tem tôi sưu tập, kể cho anh nghe bao nhiêu chuyện thú vị mà tôi biết, chỉ hận không thể đổ hết mọi thứ có trong đầu mình sang cho anh.

“Em và Xuyên Tử bây giờ vẫn được chơi cùng nhau, thích thật đấy.” Nghe tôi kể về Tần Xuyên, đương nhiên tôi đã lược bỏ bớt đoạn liên quan tới Tôn Thái, những lời dành cho Tần Xuyên cũng chẳng có lời nào tử tế.

“Thích gì mà thích, cậu ta chọn người mà em ghét nhất làm bạn gái, anh Tiểu Thuyền, anh không nhìn thấy bộ dạng dương dương đắc ý, diễu võ giương oai của cậu ta đâu, em chỉ hận không thể bóp chết cậu ta.” Tôi tức tối.

“Cậu ấy có bạn gái rồi?” Anh Tiểu Thuyền ngạc nhiên.

“Lại không, em còn đang thắc mắc sao lại có người thích cậu ta đây. Em kể cho anh nghe, cô ta không bình thường, chắc chắn não bị cửa kẹp rồi, cô ta ấy à…” Tôi thao thao bất tuyệt nói một thôi một hồi rồi đột nhiên ngừng

https://thuviensach.vn

bặt, tôi nghĩ đến một chuyện, một chuyện vô cùng vô cùng quan trọng, quan trọng hơn chuyện Tần Xuyên và Lưu Văn Văn yêu nhau cả vạn lần.

"Anh Tiểu Thuyền, anh… anh có bạn gái chưa?" Tôi thận trọng hỏi.

Mặt anh Tiểu Thuyền lập tức đỏ bừng, anh vội vàng xua tay, "Anh… anh chưa bao giờ nghĩ đến việc ấy, Kiều Kiều, em cũng chăm chỉ học hành đi, thi đỗ đại học là quan trọng nhất."

Tảng đá trong lòng tôi vỡ vụn, tôi gật mạnh đầu, lòng như nở hoa, "Anh Tiểu Thuyền thật tuyệt, em biết anh không giống tên Tần Thuỷ Hoàng thối kia mà."

"Nhưng anh thấy hai đứa em giống hệt hồi còn nhỏ, ngày nào cũng dính lấy nhau, ngày nào cũng cãi cọ, nhưng không ai xa được ai." Anh Tiểu Thuyền cười nói.

"Ai không xa được cậu ta? Anh Tiểu Thuyền, em không xa được anh!"

Khi hùng hổ nói ra câu đó, trái tim tôi đập thình thịch, nhưng anh Tiểu Thuyền không nhận ra, anh chỉ cười vuốt vuốt tóc tôi, "Thế thì chăm chỉ học hành, cùng thi vào một trường cấp III với anh."

Anh Tiểu Thuyền nói vậy như mở ra một cánh cửa sổ mới cho tôi, khiến tôi ngẩn người. Ở trường thì bị bắt nạt, bị xa lánh, người tôi thích lại chẳng thích tôi, ngay cả bạn thân cũng bị đứa con gái mình ghét nhất cướp mất, tôi càng ngày càng trở nên đáng thương, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng vẫn còn một con đường tươi sáng phía trước ngược hẳn với những thứ tăm tối tôi đang phải chịu đựng bây giờ, và ở nơi đó có anh Tiểu Thuyền mà tôi thích!

Mắt tôi sáng lên, chưa bao giờ tôi thấy người mình ngập tràn hi vọng như vậy, tôi nhìn anh Tiểu Thuyền nói như hứa: "Anh Tiểu Thuyền, em nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ học cùng một trường cấp III với anh!”

“Được.”

“Anh Tiểu Thuyền, lần này tới lượt anh đợi em!”

“Ừ! Anh đợi em!”

Vì đường xa nên anh Tiểu Thuyền phải về sớm, tôi đưa anh ra bến xe, đợi anh lên xe, nhìn chiếc xe bus đó chạy rồi rẽ mất hút tôi mới chậm rãi quay về nhà. Vừa vào cửa đã nhận được điện thoại của Tần Xuyên, cậu ta sợ tôi không vui, cứ nghĩ không mua được bánh chúc mừng sinh nhật tôi là thấy không yên tâm.

“Không sao, tôi hiểu. Cậu trọng sắc khinh bạn, tôi không hy vọng cậu có được sự giác ngộ cao đâu.” Tôi cố ý khích cậu ta.

“Xì, còn nói không giận!”

“Hai người các cậu… yêu nhau thế nào, thật sự là vì chuẩn bị tặng tôi niềm vui bất ngờ vào ngày sinh nhật à?” Tôi tò mò.

“Cũng chẳng thế nào, vừa nghỉ hè xong Lưu Văn Văn gọi cho tôi mấy lần, ấp a ấp úng, sau đó nghe nói tôi phải đi Quảng Châu nên cô ấy đến nhà tìm tôi. Một cô bé mặt đỏ bừng, nước mắt giàn giụa đứng trước mặt tôi, tim tôi có phải làm bằng đá đâu, thế là… cái đó đó!”

Vừa nghe Tần Xuyên nói tôi đã hiểu đại khái, tóm lại vẫn do Lưu Văn Văn chủ động, nhẹ nhàng bắt thóp Tần Xuyên. Tôi tức giận vì sự đại khái qua loa của cậu ta, “Chẳng phải cậu nói cậu không thích có bạn gái à?”

“Cậu cũng nói cả đời này chỉ thích một mình anh Tiểu Thuyền, thế mà cuối cùng lại bị mê hoặc bởi cái tên Tôn Thái kia.”

https://thuviensach.vn

“Cút! Tôi chẳng bị mê hoặc bởi ai cả!” Nghĩ đến anh Tiểu Thuyền, lòng tôi ấm áp, tôi không kìm nén được mà kể với Tần Xuyên: “Đương nhiên cả đời này tôi chỉ thích một mình anh Tiểu Thuyền thôi, hôm nay anh Tiểu Thuyền đã về thăm tôi, tôi đã hứa với anh ấy rồi, sẽ thi vào trường cấp III của anh ấy!”

Ở đầu dây bên kia Tần Xuyên im lặng mất mấy giây, tôi còn tưởng bị mất tín hiệu, “A lô” mấy lần cậu ta mới ậm ừ đánh tiếng.

Khi tôi hào hứng kể cho cậu ta nghe về anh Tiểu Thuyền, cậu ta lại hờ hững không mấy nhiệt tình nghe. Về sau nói mệt, tôi đành cúp máy.

Hôm nay, lâu lắm rồi tôi mới được ngủ một giấc ngon lành như thế, trong mơ là nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của anh Tiểu Thuyền.

Lên lớp 9, bạn bè ít nhiều cũng bắt đầu căng thẳng hơn, còn tôi, chưa bao giờ tôi có được sự thoải mái. Trong khi họ túm năm tụm ba bàn luận xem thi cấp III phải làm thế nào, thi vào trường cấp III gì, hoặc nếu không còn cách nào khác sẽ đi học trung cấp kỹ thuật hay trung cấp dạy nghề thì từ lâu tôi đã hạ quyết tâm, đó chính là trường trung học Tứ Trung.

Mặc dù những lúc ở trước mặt bọn Tần Xuyên, Lưu Văn Văn luôn ra vẻ cổ vũ và ủng hộ việc tôi thi vào trung học Tứ Trung, nhưng tôi biết, thực ra cô ta rất coi thường điều ấy. Đại khái là cô ta đem chuyện tôi muốn thi vào trung học Tứ Trung ra nói cho tất cả những bạn khác trong lớp biết, và rõ ràng là bọn họ đều không tin tôi có thể thi đỗ, tôi còn tận mắt nhìn thấy cô ta và bạn ngồi cùng bàn tụm lại một chỗ, vừa nhìn tôi làm đề vừa cười rúc rích chế nhạo.

Khi ấy thành tích học tập của tôi đúng là rất bình thường, không bị áp lực bởi chức danh lớp phó học tập, trong lớp thành tích của tôi chỉ ở mức trung bình. Nhưng có anh Tiểu Thuyền làm động lực, tôi bắt đầu rất chăm chỉ. Kỳ

https://thuviensach.vn

thi tháng đầu tiên của lớp, từ vị trí số mười chín tôi đã vươn lên vị trí số sáu. Thầy giáo đã tuyên dương sự tiến bộ của tôi trước cả lớp, không biết ai rỗi miệng, nói Tạ Kiều muốn thi vào trung học Tứ Trung thế là các bạn đều phá lên cười. Nếu là trước kia, tôi sẽ tức giận mà khóc lóc một trận cho hả, nhưng hôm đó tôi vô cùng bình thản, những lời chế giễu đó càng thôi thúc tôi hơn, thôi thúc tôi nhanh chóng chạy về phía anh Tiểu Thuyền. Ban đầu Tần Xuyên cũng không để ý tới việc tôi muốn thi vào trường trung học Tứ Trung, nhưng khi cậu ta thấy tôi, một kẻ hằng ngày lười tới nỗi đầu ngón chân cũng chẳng buồn động đậy, lại vì ba mươi điểm cộng thêm của môn thi thể dục cuối kỳ mà sáng nào cũng dậy từ sớm đến sân vận động của trường để tập chạy, thì cuối cùng cũng hiểu được quyết tâm của tôi. Vậy là, cậu ta không còn kéo tôi đi chơi cùng cả nhóm nữa, thậm chí còn cùng Đại Long phụ trách bữa sáng và bữa ăn thêm cho tôi, cổ vũ động viên tôi.

Sáng nào Đại Long cũng mang đồ ăn sáng cho tôi, và luôn là món bánh kếp vỏ mềm, đồng thời cậu ta cũng sẽ mua cho Lưu Văn Văn một phần không hành theo lời dặn dò của Tần Xuyên. Buổi tối, vì là trường có thành tích cao nhất từ dưới lên nên trường 421 không học thêm, Tần Xuyên lại sai Đại Long đến cửa hàng ăn nhanh Hàn Quốc Lạc Cát Sĩ mua hamburger cho tôi, tôi ăn hamburger thịt bò còn Lưu Văn Văn lại ăn tôm, tóm lại hai chúng tôi không bao giờ ăn cùng một loại.

Lưu Văn Văn không giống tôi, không "đũa mốc chòi mâm son" muốn thi vào trường trung học tốt nhất Bắc Kinh, cô ta chỉ cần thi đỗ trung học Đăng Hoa là đã thấy thoả mãn rồi, hơn nữa bình thường thành tích của cô ta không tệ nên không áp lực bằng tôi. Thời gian đó, ngày nào cô ta và Tần Xuyên cũng ở bên nhau, cộng lại có khi còn nhiều hơn thời gian của tôi và Tần Xuyên từ trước tới giờ. Mặc dù cô ta vẫn rất không thích việc Tần Xuyên mua bánh kếp và hamburger cho tôi, nhưng thái độ của cô ta đối với tôi đã tốt hơn trước một chút. Nghĩ lại thì, nếu không có chuyện chạy tám trăm mét sau đó, không chừng cô ta còn muốn làm bạn với tôi ấy chứ.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm ấy tôi thấy dạ dày rất khó chịu, trời đầu đông vừa tối vừa lạnh, vốn định làm biếng không dậy chạy nữa, nhưng nghĩ đến lời hẹn ước với anh Tiểu Thuyền tôi đành nghiến răng bò ra khỏi giường. Lúc đến trường, Đại Long đưa bánh kếp cho tôi như thường lệ, tôi chỉ cắn một miếng rồi không ăn nữa, tôi còn tưởng do tối hôm trước ăn thịt kho nhiều quá nên bị đầy bụng, chạy một lát sẽ đỡ hơn, ai ngờ vừa chạy chưa được hai trăm mét, dạ dày bắt đầu đau dữ dội.

Vốn bình thường tôi luôn chạy trước Lưu Văn Văn, lần này cô ta nhanh chóng vượt qua tôi, Tần Xuyên đứng từ xa phát hiện ra sự bất thường bèn gọi Lưu Văn Văn bảo cô ta đợi, nhưng Tần Xuyên còn chưa nói hết câu tôi đã ngã nhào xuống sân vận động, về sau tôi chẳng biết gì nữa.

Khi tôi mở mắt ra đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tần Xuyên và Đại Long, tôi nằm trên giường trong phòng cấp cứu, tay còn đang bị truyền nước.

“Tôi bị làm sao thế?” Tôi yếu ớt hỏi.

“Cậu…” Đại Long ngập ngừng định nói lại thôi, tôi nhìn Tần Xuyên, Tần Xuyên quay đầu đi.

“Tôi không bị bệnh máu trắng đấy chứ?”

Nhìn bộ dạng của hai người bọn họ tôi sợ giật nảy cả mình, tôi lập tức tưởng tượng ra cảnh mình chẳng sống được bao lâu nữa, nhạc nền lập tức tự động chuyển thành nhạc trong các bộ phim sến súa của Hàn Quốc. Tôi nghĩ, tôi không cần phải tập chạy, không cần thi cấp III, không cần vào trung học Tứ Trung cùng anh Tiểu Thuyền nữa. Từ nay về sau tôi sẽ nằm mãi ở đây và yếu dần đi, cho tới lúc sắp chết mọi người lại vây quanh giường tôi giống Đại Long, Tần Xuyên lúc này, không chừng khi ấy Lưu Văn Văn cũng nhỏ lệ vì tôi ấy chứ. Cuối cùng, trước lúc lâm chung, tôi sẽ yêu cầu

https://thuviensach.vn

được gặp anh Tiểu Thuyền lần cuối, đứt quãng thều thào nói với anh rằng, ngay từ khi bắt đầu có ký ức tôi đã thích anh rồi, thích cả đời này.

Nghĩ đến đây nước mắt tôi bắt đầu chảy, tôi ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ mặc áo blu trắng, run rẩy hỏi: "Bác sĩ, bác sĩ, cháu còn sống được bao lâu nữa?"

Bác sĩ trừng mắt lườm tôi, "Xem phim nhiều quá rồi đấy! Mới từng này tuổi đầu nghĩ ngợi linh tinh đi đâu thế? Viêm dạ dày cấp tính, chưa từng thấy ai hằng ngày vừa ăn sáng xong chạy liền tám trăm mét, hai cậu này mau gọi điện thoại cho người nhà đi."

Tần Xuyên và Đại Long đùn đẩy nhau, không ai dám đối diện với bà nội tôi, cuối cùng tôi chỉ định Tần Xuyên, cậu ta đành miễn cưỡng đi gọi điện.

Tôi tức giận hỏi Đại Long: "Bọn cậu vừa rồi bày ra cái vẻ mặt gì thế hả? Cứ như tôi sắp chết đến nơi ấy."

Đại Long ủ rũ cúi đầu, "Kiều Kiều, xin lỗi, đều tại bọn tôi hại cậu, bọn tôi thật sự không biết vừa ăn sáng xong không được chạy, lão đại vô cùng ân hận, cậu không biết chứ, lúc nhìn thấy cậu ngã xuống anh ấy cuống phát điên, lao thẳng vào trong cõng cậu ra ngoài."

Tôi trợn mắt, "Cậu ta xông vào trường tôi?"

"Đúng thế, hai bảo vệ cũng không giữ được, ra ngoài gọi xe đến bệnh viện luôn. Kiều Kiều, thật sự xin lỗi, sau này tôi không mua bánh kếp cho cậu nữa, buổi chiều hãy chạy, tôi chạy cùng cậu, có thể…"

Câu sau đó Đại Long lí nhí nói gì đó nhưng tôi chẳng nghe được nữa rồi, cảnh tượng cậu ta vừa miêu tả khiến tôi vừa cảm kích vừa cảm động. Kết giới nhỏ của tôi lại bắt đầu căng lên rồi, bởi vì bên trong có Tần Xuyên, tôi cảm nhận được hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Tần Xuyên rũ như tàu lá héo quay vào, không cần nghĩ cũng biết bà nội đã tức giận mắng mỏ cậu ta thế nào. Tôi nhìn Tần Xuyên, cười toe toét, "Cảm ơn cậu."

Tần Xuyên ngẩn ra, rồi cũng cười.

Truyền nước xong quay về trường đã là buổi chiều, đang giờ hóa, tôi xin phép cô giáo rồi vào lớp, lúc chuẩn bị ngồi xuống chỗ của mình, tôi cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh còn hơn cả điểm đóng băng mà cô giáo đang giảng.

Lưu Văn Văn lạnh lẽo nhìn tôi chăm chăm, nhìn lâu tới mức tôi rùng cả mình.

Không cần phải nói, từ đó về sau quan hệ giữa tôi và Lưu Văn Văn chính thức bước vào "kỷ băng hà". Có điều việc ấy đối với tôi mà nói chẳng ảnh hưởng gì, tôi không có thời gian quan tâm tới cô ta, hằng ngày ngoài bài tập ở lớp tôi còn tự mình làm thêm đề rất nhiều đề. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tôi chăm chỉ như thế, khi ấy, lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng, cho dù cố gắng chưa nhất định đã thành công, nhưng cố gắng nhất định sẽ tiến bộ, sẽ tốt hơn, sẽ trở thành người tốt hơn nữa. Kỳ thi tháng cuối cùng trước khi thi cuối kỳ, tám trăm mét tôi chạy hết ba phút mười hai giây, giành điểm tối đa. Điểm tổng kết tôi đứng thứ hai trong lớp, cao hơn tám bậc so với Lưu Văn Văn. Giữa không khí trời thu dìu dịu của năm lớp 9, tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc to lớn không gì sánh được.

Trước khi thi chuyển cấp, chúng tôi đón cái Tết cuối cùng của năm cấp II, không khí vui tươi ít nhiều cũng giúp những thí sinh chúng tôi được thả lỏng thoải mái tinh thần hơn nhiều.

Đó là thời đại của giấy trước khi bị thời đại điện tử thay thế, giấy viết thư, thiệp chúc mừng được bày bán khắp nơi, viết chữ nhanh hơn đánh máy, những thứ đơn giản ấy khiến người ta cảm nhận được sự ấm áp và thành ý.

https://thuviensach.vn

Tôi chạy đến Yến Sa mua tấm thiệp đặc biệt có giá mười lăm tệ, với giá đó đủ để tôi mua ba mươi tấm thiệp bình thường. Tôi chọn nó bởi vì tấm thiệp in một chiếc thuyền phép thuật ngũ sắc ở bên ngoài. Thân thuyền màu trắng bạc, rắc đầy kim tuyến, khoang thuyền là đèn nhấp nháy bảy màu, buồm giăng cao trên bầu trời đêm lấp lánh sao, gió đưa thuyền đi. Tôi viết lời chúc dành cho anh Tiểu Thuyền trên tấm thiệp ấy: *Anh Tiểu Thuyền, hãy để con thuyền này đưa em đến nơi có anh! Chúc mừng năm mới! Sang năm chúng ta gặp nhau ở trường trung học Tứ Trung!*

Sáng sớm hôm đó, việc đầu tiên tôi làm là trịnh trọng bỏ tấm thiệp vào trong hòm thư. Nghĩ đến cảnh anh Tiểu Thuyền sẽ mỉm cười khi mở nó ra đọc, tôi bất giác khẽ nói nhỏ với hòm thư: "Chúc mừng năm mới!"

Trên đường đi học tôi ngân nga hát rất vui, mặc dù vào những ngày Đông chí, buổi sáng trời rất tối, nhưng mặt trời của tôi sẽ nhanh chóng xuất hiện, soi sáng cuộc đời tôi.

Khi tôi vừa bước chân vào lớp, mặc dù đèn điện bật đủ cả, tôi vẫn cảm thấy bóng đen đang bao trùm tấn công mình.

Trên bảng dính một tấm thiệp xiêu xiêu vẹo vẹo đã bị bóc, những nét chữ trên đó được viết rất đậm vô cùng bắt mắt, mang theo sự oán giận lồ lộ như sợ người khác không nhận ra, rõ ràng là lời chúc mừng mà đọc nghe như đang nguyền rủa vậy.

Trên đó viết rằng: *Chúc mừng năm mới bạn Tạ Kiều, chúc bạn thi đỗ vào trường trung học Tứ Trung. Tôn Thái.*

Cảm giác tủi hờn đã lâu không xuất hiện lúc này như ào ra như đê vỡ nuốt chửng tôi, thế giới tối sẫm một màu, tôi gần như tức thở. Tôi giật tấm thiệp xuống xé nát nó trong tiếng cười rúc rích của bạn bè, sau đó chạy thẳng sang lớp số 5 bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Lớp số 5 đang tự học buổi sáng, thấy tôi xông vào mọi người đều im bặt, đầu tiên nhìn tôi sau đó quay sang nhìn Tôn Thái.

Tôn Thái có lẽ vừa đến lớp chưa được bao lâu, đang lấy sách vở từ cặp ra, cậu ta nhìn thấy tôi, vẻ mặt vô cùng chán ghét, chẳng thèm nhướng mắt nhìn thêm, tiếp tục "hành hạ" chiếc cặp sách.

Tôi đi thẳng tới đứng trước bàn cậu ta, ném bộp tấm thiệp xuống, cao giọng chất vấn: "Ai khiến cậu tặng thiệp cho tôi?"

Tôn Thái nhìn tấm thiếp, phì cười đầy khinh miệt, "Cậu tưởng tôi muốn tặng chắc? Nếu không phải người bạn đó của cậu tới nhờ vả thì không bao giờ muốn tôi viết tên cậu!"

"Bạn?" Tôi ngẩn ra nhìn cậu ta.

"Đừng vờ vịt nữa! Chính là Lưu Văn Văn, người vẫn cùng cậu chơi với bọn côn đồ trường 421 ấy! Các cậu chơi chung với bọn vô lại tưởng mình ghê gớm lắm à? Ra ngoài! Cút ra ngoài!" Bao nhiêu ấm ức vì bị Tần Xuyên hạ nhục trước kia bây giờ Tôn Thái trút cả lên người tôi, cậu ta vo tấm thiệp lại rồi ném vào người tôi.

Người của lớp số 5 lập tức ồn ào, tranh nhau hỏi: "Cậu học lớp nào, ra ngoài đi!"

"Đúng thế, không phải học sinh lớp này đứng như trời trồng ở đây làm gì?"

"Mau ra đi, còn không ra tôi gọi thầy giáo đấy!"

Tôi thật sự quá kinh hãi trước những lời mà Tôn Thái vừa nói, không ngờ, vì muốn khiến tôi rơi vào cảnh khó xử, Lưu Văn Văn còn tính toán tới

https://thuviensach.vn

tận nước cờ này. Những tạp âm xung quanh như biến thành tiếng quạ kêu, tôi quay đầu bỏ chạy ra ngoài, chạy thẳng về phía cổng trường.

Tôn Thái, Tần Xuyên, thành tích, thể diện tôi đều không muốn quan tâm nữa, tôi chỉ muốn túm lấy Lưu Văn Văn mà gào lên với cô ta rằng: "Cậu là đồ khốn!"

Đến cổng trường, Tần Xuyên, Đại Long, Lưu Văn Văn đều có mặt, cô ta đang vừa cười nói vừa ăn món bánh kếp không hành. Đi tới trước mặt Lưu Văn Văn, hai tiếng "Kiều Kiều" của Đại Long còn chưa gọi xong tôi đã vung tay cho Lưu Văn Văn một cái bạt tai như trời giáng.

Tần Xuyên hiểu tôi nhất, thấy bộ dạng hùng hổ của tôi cậu ta đã cảnh giác rồi, nhưng không kịp giữ tôi lại, Lưu Văn Văn rú lên, loạng choạng ngã nhào vào lòng Tần Xuyên, Tần Xuyên vội đỡ cô ta, quay đầu quát tôi: "Tạ Kiều, cậu điên à!"

Lưu Văn Văn thút thít khóc, Đại Long cũng tức giận, chau mày sầm mặt bảo: "Tạ Kiều! Cậu quá đáng rồi đấy."

Nỗi tủi nhục suốt ba năm qua biến thành một cái bạt tai giáng xuống, ngay bản thân tôi cũng phải giật mình, có lẽ do quá tức giận mặt tôi đỏ bừng bừng, ngực phập phồng tức nghẹn lại không thở nổi. Tôi nhìn Lưu Văn Văn vẫn đang vờ vịt ngây thơ vô tội, rồi lại nhìn về phía Tần Xuyên người bạn từ nhỏ đã lớn lên cùng tôi, lúc này đang trợn mắt nhìn tôi trừng trừng, nhìn Đại Long thường ngày ôn hòa đôn hậu, bọn họ đều trong kết giới mà tôi còn tưởng là của mình, nhưng lúc này họ lại khiến tôi thấy lạnh, thấy cô độc.

Tôi không muốn nói thêm bất kỳ điều gì nữa quay người đi vào trường học, nhưng Tần Xuyên đã túm tôi lại.

https://thuviensach.vn

“Tạ Kiều, bình thường cậu thích gây gổ thế nào tôi cũng chiều theo cậu, nhưng chuyện hôm nay tôi không cho qua được. Cậu, ngay bây giờ, lập tức xin lỗi Lưu Văn Văn cho tôi!”

Cánh tay tôi bị Tần Xuyên siết tới đau nhói, tôi muốn hất cậu ta ra, nhưng không sao hất được, tôi đành dùng bàn tay còn lại chỉ thẳng vào Lưu Văn Văn, “Cô ta…”

“Cậu đừng chỉ cô ấy!” Tần Xuyên tức giận đập tay tôi.

Tôi trừng mắt nhìn Tần Xuyên như không thể tin nổi, tròng mắt mở to tới đau rát. Tôi không còn nhớ lần gần nhất chúng tôi gây gổ với nhau là bao giờ, hồi ba tuổi khi tôi đẩy cậu ta ngã gãy răng cửa? Hay hồi tám tuổi cậu ta làm hỏng hộp bút hai tầng của tôi? Hay là hồi mười tuổi vì tranh giành nửa cái chân giò mà lao vào đánh nhau? Chúng tôi đã không còn ngây thơ ấu trĩ nữa mà dần trưởng thành rồi, cậu ấy không còn tức giận với tôi vì răng cửa, hộp bút hay chân giò nữa, thay vào đó là vì một người con gái khác.

Tôi không ngờ cậu ta lại bảo vệ Lưu Văn Văn tới mức ấy, thậm chí còn hơn cả tình bạn, hơn cả sự tin tưởng vốn rất kiên định không gì phá vỡ nổi giữa chúng tôi từ khi mới sinh ra tới giờ.

“Tần Xuyên, bỏ ra.” Người tôi run lên bần bật, “Cậu bỏ tay ra ngay.”

Đại Long chưa bao giờ thấy tôi và Tần Xuyên căng thẳng như vậy, cậu ta chết khiếp, khí thế sụt giảm quá nửa, vội vàng khuyên giải Tần Xuyên: “Lão đại, lão đại, anh… anh làm đau Kiều Kiều đấy, đừng như thế nữa, từ từ nói là được mà.”

“Không được. Tạ Kiều. Hôm nay nếu cậu không nói cho rõ ràng thì chúng ta kết thúc.” Tay Tần Xuyên không hề nới lỏng, ánh mắt cậu ta nhìn tôi giống hệt ánh mắt khi nhìn Lý Cường ở cổng trường ngày trước.

https://thuviensach.vn

“Được thôi, vậy cậu hỏi cô ta đi, xem cô ta có dám nói cô ta đã làm gì không?”

Tần Xuyên nghi hoặc nhìn Lưu Văn Văn, Lưu Văn Văn trong lòng biết rõ, nhưng vẫn nghẹn ngào: “Mình… mình không biết…”

Tần Xuyên lại nhìn tôi, tôi chỉ hận không thể xông lên cho cô ta thêm cái bạt tai nữa, tôi gào lên: “Thiệp chúc mừng của Tôn Thái! Cậu dựa vào đâu mà tới gặp cậu ta bảo cậu ta tặng thiệp cho tôi? Lại còn để họ dính lên bảng!”

“Cái gì dính lên bảng?” Lưu Văn Văn mở to mắt, “Đúng là mình tới tìm cậu ta, nhờ cậu ta gửi thiệp cho cậu, mình nghĩ sau khi tốt nghiệp rồi sẽ không còn cơ hội nữa, thấy cậu cố gắng thi vào trường trung học Tứ Trung như thế, mình còn tưởng cậu ta là nguồn cổ vũ cho cậu. Mình nhờ cậu ta mấy lần cậu ta mới nhận lời. Nhưng việc dính lên bảng thì mình không biết, rõ ràng hôm qua sau khi tan học mình đã lén bỏ tấm thiệp vào ngăn bàn chỗ cậu ngồi, mình không biết gì cả, Tạ Kiều, cậu phải tin mình, mình thật sự không biết!”

Lưu Văn Văn khóc như mưa, Tần Xuyên thoáng nới lỏng tay, tôi giật được ra, lao tới trước mặt Lưu Văn Văn, “Đừng vờ vịt nữa! Cậu chỉ cần tìm đám con trai hằng ngày vẫn quấn lấy cậu nhờ họ làm cái việc nhỏ ấy chẳng phải quá dễ dàng sao? Thấy tôi bị chế nhạo, bị sỉ nhục chắc cậu vui muốn chết nhỉ? Không phải cậu bảo cậu ghét tôi nhất à? Nào, đứng trước mặt Tần Xuyên cậu nói đi, nói rõ ra xem nào, đồ tiểu nhân bỉ ổi!”

Tần Xuyên kéo tôi lại, giọng dịu đi nhiều: “Được rồi, Văn Văn làm vậy là sai, nhưng cũng vì muốn tốt cho cậu, mẹ kiếp thằng khốn Tôn Thái lại giở trò à? Để tôi thay cậu…”

“Cậu cút đi!” Tôi vung mạnh hất tay Tần Xuyên ra, “Quản cho tốt bạn gái mình ấy! Chuyện của tôi không cần cậu lo.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện của cậu chính là chuyện của tôi. Cả ngày chúng ta ở bên nhau, kẻ nào dám bắt nạt cậu…”

“Ai muốn cả ngày ở bên cậu, nói cho cậu biết, bây giờ tôi chỉ muốn lập tức thi cấp III, tôi không muốn ở lại ngôi trường này thêm một giây một phút nào nữa, tôi muốn thi đỗ trường Tứ Trung, muốn đi tìm anh Tiểu Thuyền, tránh xa các cậu!”

Tai tôi vang lên tiếng gào thét xa lạ, thậm chí tôi còn không nhận ra đó là giọng nói của mình. Ánh mắt Tần Xuyên tối dần, tôi như còn nhìn thấy sự tổn thương trong ánh mắt ấy. Tôi không biết tôi đã nói gì mà khiến cậu ta trong lại buồn bã như vậy, tôi còn chưa kịp nghĩ ra, cậu ta đã quay người, tôi không còn nhìn thấy ánh mắt ấy nữa, chỉ nghe giọng cậu ta lạnh lùng vang lên:

“Cậu thích đi đâu với ai tùy cậu, biến đi!”

“Được được, tôi biến.”

Tôi chầm chầm đi giật lùi, cho tới khi bóng dáng người mà tôi còn tưởng là bạn thân nhất kia nhạt nhòa dần trong thế giới của tôi, tôi mới bắt đầu chạy điên cuồng.

Tiếng Đại Long gọi với theo, nhưng tôi biết tôi mãi mãi không thể quay lại nữa.

Tôi giơ tay lên lau mặt, lòng bàn tay ướt đẫm.

Tôi lại quay trở về với cuộc sống trước kia, lặng lẽ đi học, lặng lẽ làm bài tập, lặng lẽ tan học, lặng lẽ đi qua Tần Xuyên đang rộn ràng nói cười ngoài cổng trường, sau đó lướt qua nhau như hai người xa lạ.

https://thuviensach.vn

Cũng có vài thứ thay đổi, ví dụ như bây giờ bên cạnh Tần Xuyên có thêm Lưu Văn Văn, còn tôi không phải nghe những tiếng cười chế giễu nữa. Tần Xuyên còn đánh cho Tôn Thái một trận, ra tay rất mạnh, mặt mũi sưng húp đến mức thầy cô giáo cũng phải vào cuộc, có điều nghe nói Tôn Thái kiên quyết khẳng định do cậu ta bị ngã xe, không cần nghĩ cũng biết sự uy hiếp của Tần Xuyên đáng sợ tới mức nào.

Nhờ đó, lần này không còn ai dám gây chuyện với tôi nữa. Nhưng tôi cũng không muốn cảm ơn cậu ta, dù Tôn Thái hay Lưu Văn Văn, bọn họ chỉ làm tổn thương thể diện của tôi, còn Tần Xuyên, đã làm tổn thương trái tim tôi.

Có lẽ vì quá mức lặng lẽ, nên tôi có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ, mà càng suy nghĩ, càng trở nên u uất.

Náo nhiệt là ảo giác của những kẻ cô độc.

Thi cuối kỳ từ hạng hai rớt xuống hạng sáu, về sau thành tích phập phù, lúc nào cũng loanh quanh giữa hạng ba và hạng mười. Thứ hạng cao nhất mà tôi giành được khi tâm trạng tôi vui vẻ nhất, còn về sau, càng ngày càng chán nản. Suốt nửa năm ấy tôi vẫn cố gắng vẫn nỗ lực, có điều, ngoài những lúc cố gắng ra tôi chỉ biết thẫn thờ.

Gần đến kỳ thi chuyển cấp anh Tiếu Thuyền đặc biệt viết cho tôi một lá thư, nội dung giống hệt con người anh, gọn gàng sạch sẽ, hai từ quan trọng nhất là “Cố lên” được tôi cắt ra, làm thành một chiếc bùa hộ mệnh nhỏ đeo bên người. Đó là chút hy vọng và mơ ước còn sót lại trong tôi, là thứ dũng khí duy nhất giúp tôi cao ngạo ngẩng đầu bước tiếp.

Năm 1998 là năm diễn ra cúp bóng đá thế giới do Pháp đăng cai, khi ấy đội Paraguay quê hương của thủ môn Jorge Campos hiện đang đầu quân cho đội bóng Quốc An Bắc Kinh lọt vào chung kết, người lớn trẻ con khắp Bắc Kinh đều tập trung một chỗ để xem đá bóng, nghĩ lại thật chua xót,

https://thuviensach.vn

nước mình không qua được vòng loại, đành cổ vũ cho đội nhà của cầu thủ nước ngoài mình thuê để đỡ cơn nghiền. Năm đầu tiên tôi xem bóng đá là năm 1994, mùa hè năm đó chú Tần mang về một chiếc ti-vi màu rất lớn, nửa đêm người trong viện tử đều thức để xem trận chung kết giữa Italia và Brazil, xem được một nửa thì tôi ngủ gật trong lòng mẹ, về sau khi đá penalty mọi người reo hò ghê quá khiến tôi thức giấc, mờ mờ ảo ảo nhìn thấy một bóng người, sau này lớn lên mới biết đó là Baggio, giây phút tôi nhìn thấy Baggio là giây phút anh ta nuối tiếc tới cùng cực.

Về sau giải Trung Quốc A League mở ra, ở Bắc Kinh nếu bạn không phải là fan của đội Quốc An, người ta sẽ nói bạn có vấn đề.

Tôi cùng xem bóng đá với Tần Xuyên, hồi đó những cái tên như Cao Phong, Cao Hồng Ba, Tạ Phong, Tào Hạn Đông, Tạ Triêu Dương, Hàn Húc… gần như tên của cầu thủ nào trong đội Quốc An tôi cũng biết, thỉnh thoảng còn thảo luận với cậu ta về cách thi triển đội hình 4-4-2 hay 5-3-2, ngay cả việt vị hay cố tình việt vị cũng không qua mắt được người ham mê bóng đá như tôi.

Nếu không cãi nhau với Tần Xuyên, chúng tôi nhất định ngày nào cũng bàn tán về World Cup. Tôi sẽ nói với cậu ta rằng, tôi thấy thủ môn Kawaguchi đội Nhật Bản đặc biệt đẹp trai, nhưng về sau lại thích "chiếc giày vàng" Davor Suker của Croatia, Beckham quả thật đẹp trai tới thần hồn điên đảo, có điều, nhiều người thích anh ta quá tôi lại không thích náo nhiệt, cuối cùng lại trúng tiếng sét ái tình với chàng thiếu niên Owen "vạn lý độc hành" trong trận giữa Argentina và Anh, trở thành fan của Owen, nhưng bây giờ tất cả đều chỉ là niềm vui của một mình tôi mà thôi.

Khi ấy tôi chợt hiểu, niềm vui được chia sẻ mới thật sự là niềm vui.

Chính vì chuyện ấy tôi càng nhớ Tần Xuyên hơn, nhưng cũng giận cậu ta hơn. Nếu cả đời này chưa từng ăn kẹo sẽ không biết nó ngọt thế nào, và cũng sẽ không tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Khó chịu hơn cả là, khi bạn vừa nếm được vị ngọt của kẹo, lại không cho bạn nếm thêm miếng nữa.

Tần Xuyên chính là kẹo của tôi, cậu ta tặng bản thân mình cho Lưu Văn Văn nên tôi không "ăn" được.

Trước khi thi chuyển cấp chúng tôi được nghỉ một tuần, thắng bại chính ở lúc này, vì vậy tôi không quan tâm đến những chuyện ngoài lề nữa. Tôi không dám ngồi ở nhà, nước đến chân rồi mới thấy sợ, sợ nghe những lời cổ vũ của người nhà, sợ nhìn thấy ánh mắt quan tâm của bố mẹ. Thế là ngày nào tôi cũng ra ngoài, tôi bảo đến thư viện Triêu Dương đọc sách, thực ra là vào cửa hàng McDonald bên dưới ngồi ké điều hòa miễn phí.

Ngày thứ ba, tôi bắt gặp Lưu Văn Văn và Lí Cường ở vườn hoa phía sau cửa hàng McDonald.

Thực ra giờ nghĩ lại, tôi và Lưu Văn Văn rất có duyên, tôi thầm cầu cho mình trở nên xinh đẹp, thi được điểm cao, được anh Tiểu Thuyền thích thì chẳng điều nào linh nghiệm, có lẽ Thượng đế đang muốn thử thách tôi, dù tôi có cầu xin điều gì thì người cũng đem Lưu Văn Văn thả xuống trước mặt tôi.

Phản ứng đầu tiên của tôi khi nhìn thấy cô ta là quay người bỏ đi, nhưng vì người ngồi bên cạnh Lưu Văn Văn là Lí Cường, nên tôi có chút do dự.

Chỉ một chút đó thôi cũng đủ để tôi nhận ra Lưu Văn Văn đang sợ hãi. Cô ta không phải muốn ngồi ở đó, là bị Lí Cường ép phải ngồi. Lưu Văn Văn cũng nhìn thấy tôi, có lẽ con người ta khi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm liền vứt bỏ oán hận lẫn tôn nghiêm, cầu cứu theo bản năng, tôi chưa từng thấy ánh mắt bơ vơ như thế bao giờ.

https://thuviensach.vn

Trong ký ức của tôi, Lưu Văn Văn lúc nào cũng cao ngạo, gần như lần nào gặp nhau cô ta cũng nhìn tôi như bề trên nhìn bề dưới, nhưng lần này, đôi đồng tử đen láy không còn một tia kiêu ngạo nào, trong đó tràn ngập nỗi sợ hãi và cầu khẩn.

Tôi vẫn quay người bỏ đi.

Lưu Văn Văn là người tôi ghét nhất, mà Lưu Văn Văn cũng ghét tôi nhất. 90% những nỗi bất hạnh của tôi trong suốt ba năm cấp II đều bắt nguồn từ Lưu Văn Văn. Nếu không có Lưu Văn Văn, thì cuộc sống ba năm đó của tôi đã khác.

Từ khi quen biết Lưu Văn Văn, tôi lúc nào cũng xui xẻo, nhếch nhác, mất mát, trải qua toàn chuyện tồi tệ, chẳng có lấy một niềm vui. Vì vậy tôi phải ghi nhớ, không quan tâm tới việc của cô ta, nhất định phải bỏ đi, cho cô ta xui xẻo một lần.

Giống như đang phân tích ưu khuyết điểm, trong đầu tôi xuất hiện vô số những lý do khiến tôi không nên giúp Lưu Văn Văn, lý do nào cũng đủ để tôi sải bước dứt khoát, nhưng cuối cùng tôi vẫn dừng lại ở cửa.

Bởi vì tôi nghĩ đến Tần Xuyên, mà khéo làm sao, Lưu Văn Văn lại là người cậu ta thích.

Tôi nhớ Tần Xuyên đối xử với Lưu Văn Văn rất tốt, đánh nhau vì cô ta, mua đồ ăn sáng cho cô ta, nghe nhạc Trương Tín Triết cũng vì cô ta, vì cô ta mà đi Bắc Hải, đi công viên giải trí, vì cô ta mà trở mặt với tôi. Hễ nghĩ tới bao nhiêu việc mà Tần Xuyên làm cho Lưu Văn Văn tôi lại vô cùng buồn. Đặc biệt khi nghĩ Tần Xuyên kiên quyết lựa chọn Lưu Văn Văn và vứt bỏ tôi, tôi chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức. Nhưng tôi cũng nghĩ, nếu Lưu Văn Văn mà cậu ta hi sinh nhiều như thế bị hại, chắc chắn cậu ta còn buồn hơn.

Thế là tôi dừng lại.

https://thuviensach.vn

Lúc đi về phía Lí Cường và Lưu Văn Văn tôi không ngừng rủa mình là đồ ngốc, có lẽ một người ngốc như tôi mà không gặp xui xẻo chắc ông trời thấy không vui.

Lưu Văn Văn thấy tôi thì mắt sáng lên, Lí Cường lại có chút căng thẳng, cậu ta vẫn e dè Tần Xuyên, nhưng rồi khi phát hiện ra tôi không đi cùng Tần Xuyên, hơn nữa do sợ hãi người tôi còn không ngừng run lên bần bật.

“Lưu Văn Văn, đi thôi.” Tôi lấy hết can đảm nói.

Lưu Văn Văn vội đứng dậy, nhưng lập tức bị Lí Cường kéo lại.

“Tôi đang có chuyện muốn nói với cô ấy, cậu đừng xen vào việc của người khác!” Lí Cường bực bội, chẳng thèm coi tôi ra gì.

“Tôi cũng đang có chuyện muốn nói với cô ấy, cậu buông cô ấy ra.” Khí thế của tôi rớt gần hết, nhưng vẫn cố tỏ ra quật cường.

“Cậu còn lằng nhằng tôi đánh cậu đấy tin không?” Lí Cường đẩy tôi một cái, tôi loạng choạng, thuận thế túm lấy áo cậu ta.

“Mẹ kiếp làm gì đấy? Buông ra!” Lí Cường ra sức hất, không hất được, tức tối gào lên.

Tôi và cậu ta giằng co một lúc lâu, cuối cùng cũng chịu buông Lưu Văn Văn, Lưu Văn Văn nhanh nhẹn chạy xa Lí Cường. Lí Cường cuống lên, định túm cô ta lại nhưng bị tôi ôm chặt cánh tay.

“Chạy đi!” Tôi hét lên với Lưu Văn Văn, Lí Cường tung chân đá tôi.

Không cần phải nói tôi cũng biết lúc ấy trông tôi nhếch nhác thế nào. Là thiếu nữ bị fan hâm mộ uy hiếp, Lưu Văn Văn giống nữ chính trong tiểu

https://thuviensach.vn

thuyết ngôn tình được nhân vật phụ mờ nhạt là tôi ứng cứu, cuối cùng cô ta cũng chạy về phía vị anh hùng của mình, ôm chầm lấy người ta mà khóc lóc, một cái kết đẹp. Tôi nhân vật phụ, hẳn chỉ là người qua đường A, B gì đó, nhạt nhòa cả đời.

Lí Cường chửi bới om sòm vừa đấm vừa đá, nhưng tôi sống chết kéo bằng được cậu ta lại, tới khi Lưu Văn Văn chạy khỏi tầm mắt của chúng tôi, tôi mới buông tay. Lí Cường bất lực lại chửi tôi thêm mấy câu nữa rồi tức tối bỏ đi.

Tôi phủ bụi đất trên người cố gắng bò dậy, khi định đưa tay lên xoa cái mũi bị đánh nhầm, tôi đột nhiên phát hiện ra một việc, cổ bên trái lồi lên một cục, còn tay trái của tôi nhấc thế nào cũng không tới mũi.

Trước kỳ thi chuyển cấp năm ngày, tôi bị gãy xương đòn, tay trái trật khớp.

Tôi không biết những vị anh hùng tốt bụng trong phim sau khi bị thương làm thế nào để kiên định đứng trước mặt mọi người và nói rằng: Tôi không hối hận, nếu quay lại lúc ấy tôi vẫn lựa chọn như thế.

Từ ngày hôm đó, ít nhất tôi cũng hối hận một vạn lần!

Tôi không dám nói thật với người nhà, đành bảo do bất cẩn nên ngã từ trên cầu thang xuống, kết quả tôi bị bà nội rồi bố mẹ mắng cho một trận té tát. Lưu Văn Văn quả không phụ ơn cứu mạng của tôi, biến mất triệt để, sau hôm đó đến một cú điện thoại cảm ơn cũng không có. Còn Tần Xuyên, tôi thật sự chỉ muốn vừa cười nhạt vừa tự tát vào mặt mình. Tôi vì lo lắng cho cậu ta mà hứng trọn xui xẻo, nhưng cậu ta thì chẳng buồn quan tâm tôi thế nào.

Tôi nhát gan, không dũng cảm, càng không phải người vĩ đại gì. Chỉ mình tôi biết, ngày hôm đó tôi xông lên không phải vì tôi mơ ước viển

https://thuviensach.vn

vông, hi vọng Lưu Văn Văn sẽ nói lời cảm ơn mình, tôi chỉ mong Tần Xuyên sẽ khoác vai tôi như trước, nói rằng: Kiều Kiều, cậu thật trượng nghĩa!

Chẳng có gì xảy ra, trước ngày thi một ngày, người đến tìm tôi là anh Tiểu Thuyền, anh từ Thông Châu xa xôi đổi ba lần xe tới thăm tôi, mua kem cho tôi, còn nói với tôi rằng anh lại đứng thứ nhất, và tôi nhất định cũng sẽ đứng thứ nhất, thi vào cùng một trường trung học với anh.

Anh làm thế tôi càng hối hận, tôi vì Tần Xuyên mà khiến mình bị thương, cánh tay trái treo lủng lẳng như bình trà di động, chỉ sợ tới lúc thi còn chẳng giữ nổi giấy, nếu vì vậy mà khiến anh Tiểu Thuyền thất vọng, tôi chắc chắn sẽ ân hận suốt đời.

Buổi tối, tôi nắm chặt lá bùa hộ mệnh viết hai từ "cố lên" của anh Tiểu Thuyền, nhưng vẫn không sao ngủ được. Ngày hôm sau, tôi đờ đẫn ra khỏi nhà, vì không thể đạp xe, nên tôi chống tay vào eo đi thi, lúc tới đầu hẻm, lá bùa hộ mệnh tôi treo ở cặp sách vướng vào cành hồng gai trong bồn hoa, nếu là bình thường thì chỉ cần quay người gỡ ra là xong, nhưng bây giờ tôi chẳng khác nào kẻ tàn phế, quay người cũng cần sức, tháo cặp ra cũng cần sức, buộc bùa hộ mệnh cần sức, trong lúc tôi đang tức tới mức muốn nhổ phắt cây hồng ra thì lá bùa được ai đó nhẹ nhàng giải cứu.

Chưa kịp nói lời cảm ơn, tôi nhìn thấy Tần Xuyên.

"Cố lên", cậu ta nhìn lá bùa hộ mệnh của tôi, không biết đọc chữ trên đó hay là đang tử tế cổ vũ tôi.

Tôi mặc kệ, giật lấy lá bùa nhét vào túi rồi đi tiếp.

Tần Xuyên đuổi theo, "Này! Cậu còn muốn thế nào? Định không nói chuyện thật à?"

https://thuviensach.vn

“Tôi cố tình dậy sớm để đến đây động viên cậu! Thế là được rồi còn gì!”

“Cậu chống nạnh làm gì? Nhìn xấu chết đi được, giống hệt bình trà, tay phải giơ lên nữa thì giống vòi đấy!”

“Trời ạ, trêu cậu thôi, được rồi được rồi.”

“Tạ Kiều, chưa hết giận à? Đợi tôi với.”

Tần Xuyên túm lấy cánh tay trái tôi, tôi thét lên đau đớn.

“Cậu… cậu làm sao thế?” Lúc này Tần Xuyên mới thấy có gì đó không ổn, gấp gáp hỏi.

Tôi trừng mắt lườm, “Làm sao?! Gãy xương đòn! Lưu Văn Văn nhà cậu không sao nên cậu yên tâm rồi, không thèm quan tâm tôi sống chết thế nào chứ gì? Giờ chạy tới động viên với chả cố lên, cố lên cái mông ấy! Tôi không bị cậu hại chết đã là may lắm rồi!”

“Cái gì mà Lưu Văn Văn? Sao cậu lại bị gãy xương? Cậu nói rõ xem nào, tôi nghe không hiểu gì cả!” Tần Xuyên kiên quyết giữ chặt không cho tôi đi.

“Cô ta không kể cho cậu nghe à?” Tôi nhìn Tần Xuyên như không thể tin nổi.

“Kể cho tôi chuyện gì?” Tần Xuyên băn khoăn nhìn tôi.

Tôi ngửa cổ lên trời thở dài rồi xua tay, “Thôi thôi, cả đời này tôi không muốn liên quan đến Lưu Văn Văn nữa, cậu đi hỏi cô ta ấy. À đúng rồi, có thể cô ta sẽ nói với cậu là cô ta có lòng tốt muốn giúp tôi. Ừm, nếu được, cậu cũng tránh đường cho tôi nhờ! Tôi còn phải đi thi nữa!”

https://thuviensach.vn

Tôi đẩy Tần Xuyên đang đứng trước mặt ra, chống nạnh hùng hổ bước đi.

Lòng tôi thấy dễ chịu hơn một chút, bởi vì tôi đã đánh giá thấp sự xấu xa của Lưu Văn Văn, cũng đánh giá thấp sự ngu ngốc của Tần Xuyên.

Buổi chiều sau khi thi xong, tôi nhìn thấy Tần Xuyên đứng lẫn trong đám bạn đang chờ bố mẹ đón, cậu ta đi về phía tôi, giằng lấy cặp sách trên vai tôi.

"Cậu… cậu không đi thi à?" Tôi chỉ vào cậu ta kinh ngạc hỏi.

"Thi rồi, nộp bài trước, dù sao cũng chẳng đỗ." Tần Xuyên bất cần nói.

Tôi nhìn quanh quất, "Chỉ mình cậu thôi?"

"Ừ."

"Đại Long đâu?"

"Cũng vừa thi xong."

"Còn Lưu Văn Văn?" Tôi liếc xéo cậu ta.

"Không biết." Tần Xuyên chau mày đáp.

Nhìn bộ dạng của cậu ta, tôi nghĩ nhất định cậu ta đã biết được điều gì đó, tôi thăm dò: "Này, vậy cậu không…"

"Ngu ngốc." Cậu ta ngắt lời tôi.

"Cậu…"

https://thuviensach.vn

“Vô dụng.”

“Tôi…”

“Vô tâm.”

“Này!”

“Đần độn.”

“Cậu mới…”

“Cậu không biết gọi người à? Không biết cùng bỏ chạy à? Không biết nói với tôi à?” Tần Xuyên tức giận gào lên.

“Khi ấy đâu nghĩ được nhiều như thế…” Tôi cúi đầu, nghĩ lần này đúng là hơi oan thật.

“Đồ ngốc.”

“Tần Thủy Hoàng.”

Đây là lần đầu tiên tôi mắng cậu ta là Tần Thủy Hoàng mà cậu ta không đáp trả. Cậu ta kéo tôi sang bên phải, đứng chắn người và xe cộ nườm nượp qua lại cho tôi. Tôi nghiêng đầu nheo mắt nhìn Tần Xuyên, một chàng trai cao hơn mét tám, vẻ mặt nhăn nhó tay cầm chiếc cặp sách màu hồng khiến tôi thực sự thấy buồn cười, nhưng tôi cảm nhận được sự ấm áp, sự ấm áp ấy xua tan mọi nỗi ấm ức, ấm áp tới mức khiến tôi có cảm giác tư thế bị gãy xương trông giống cái bình trà của mình cũng không đến nỗi nào.

Mùa hè năm đó, kết thúc một vài chuyện.

https://thuviensach.vn

World Cup kết thúc, trong trận chung kết, Ronaldo như bị mộng du, bị những chú gà trống Gaulois(*) do Zidane(**) dẫn dắt giành mất chiếc cúp vàng.

(*) *Gà trống Gaulois là con vật biểu trưng cho đội tuyển Pháp.*

(**) *Zinédine Yazid Zidane: Cựu danh thủ bóng đá người Pháp.*

Giấc mộng trường Tứ Trung của tôi kết thúc, lúc có kết quả thi, tôi thiếu mất hai điểm, vì một câu hỏi trắc nghiệm mà hoàn toàn thất bại.

"Puppy love" của Tần Xuyên và Lưu Văn Văn cũng kết thúc, họ chia tay rồi.

Mùa hè năm đó, cũng bắt đầu một vài việc.

Mùa hè năm đó, cũng bắt đầu một vài việc.

Tôi bắt đầu nhổ giò, Kiều Kiều mấy năm liền bị Tần Xuyên gọi là bé hạt tiêu, chỉ trong một mùa hè đã cao lên mấy phân, theo như lời bà nội thì, đột nhiên biến thành thiếu nữ có da có thịt.

Anh Tiểu Thuyền cũng bắt đầu viết thư cho tôi, sau khi biết tôi thi trượt, lo tôi buồn, tuần nào anh ấy cũng viết cho tôi một lá thư, kể cho tôi nghe anh làm bài tập gì, đọc sách gì, còn đặc biệt lựa chọn những con tem có vẽ hình chiếc thuyền để dán lên phong bì, mặc dù anh vẫn không biết tại sao tôi lại thích thuyền như thế.

Chúng tôi bắt đầu vào cấp III, tôi, Tần Xuyên và Lưu Văn Văn. Chú Tần bỏ ra rất nhiều tiền để Tần Xuyên vào học hệ mở rộng của trường trung học Đăng Hoa, còn tôi và Lưu Văn Văn vào thẳng hệ chính quy.

Trước khi vào năm học mới chúng tôi đến trường để xem bảng phân lớp, danh sách dài dằng dặc, tôi và Tần Xuyên đứng một chỗ giữa đám đông

https://thuviensach.vn

chen chúc, Lưu Văn Văn đứng một mình. Trên bảng, Tần Xuyên học lớp 10 (6) của hệ mở rộng còn tôi và Lưu Văn Văn cùng được được phân vào lớp 10 (2) hệ chính quy.

Qua khóe mắt tôi thấy Lưu Văn Văn đang nhìn chúng tôi, nhưng Tần Xuyên rõ ràng không muốn nói chuyện với cô ta, cậu ta kéo tôi đi về phía Đông của trường, còn Lưu Văn Văn quay người đi về phía Tây.

https://thuviensach.vn

Chương 3: Hoa nở

Thời tiết đẹp, người cũng ổn, nhớ nhung cũng ổn, bởi vì tràn ngập hy vọng với tương lai, nên mọi chuyện xảy ra trong quá khứ đều trở nên đáng yêu. Tất cả đều rất ổn, giống như hoa đến kỳ phải nở vậy.

https://thuviensach.vn

Khi tôi bắt đầu vào trung học, mọi thứ chuyển biến một cách tích cực. Những chuyện tốt đẹp sau giấc ngủ ấm áp cũng dần dần tỉnh lại, mặt trời rạng rỡ, mọi người đều vội vã muốn làm thứ gì đó. Thế giới đột nhiên rộng lớn hơn, vậy là họ đi đường cũng nhanh hơn, nói nhiều hơn, suy nghĩ phong phú hơn. Xe đạp ít dần, ô tô nhiều lên, những biển số xe bắt đầu bằng chữ A từ bao nhiêu năm trước thoắt cái đã đầy, dần dần phải chuyển sang C và E. Con phố cũ Long Phúc Tự thuộc khu Đông Tứ dần lỗi thời, đổi lại là những cửa hàng mọc lên san sát, nghe nói tiền cắt tóc trong cửa tiệm có tên Bảo Bối Xinh Đẹp bằng gần một tháng tiền tiêu vặt của tôi. Khu Tam Lí Đồn mà nhà họ Tần chuyển đến bỗng chốc trở nên sầm uất, trên con đường đi tới sân vận động Công nhân xem bóng nghe nói ban đêm có rất nhiều người nước ngoài qua lại vui chơi. Có nhiều nơi để tiêu tiền như thế, đọc về lớp người biết cách làm giàu được nhắc đến trong các bài giảng về chính trị, mọi người ai ai cũng đều muốn tìm cách kiếm thật nhiều tiền. Đó là việc cấp thiết, chẳng ai muốn đợi thêm. Vậy là, những người đi lướt qua vai tôi kia, kẻ nào kẻ nấy đều bước rất vội vã, thời đại dò dẫm thận trọng nhanh chóng trôi qua và trở thành quá khứ, chúng tôi bị kẹp ở giữa, rồi bước chân vô thức cũng nhanh hơn.

Theo như lời bà nội tôi thì, nhà Tần Xuyên là những người thức thời. Chú Tần có thể được coi là lớp người đầu tiên đi làm ăn buôn bán sau cải cách, hồi nhỏ tôi chỉ cho rằng chú ấy sẽ mang về những thứ đồ chơi mới lạ, nhưng giờ thì đã hiểu, những thứ mới lạ ấy mang lại tiền.

Tới mùa hè năm lớp 9 tôi mới đổi chiếc xe đạp mi ni cũ kỹ thành chiếc xe đạp hiệu Giant, còn Tần Xuyên đã dùng xe đạp đua cao cấp mấy nghìn tệ từ lâu rồi. Hồi ấy, phải tới những tiết tin học chúng tôi mới được dùng máy vi tính, hơn nữa còn bị khống chế rất nghiêm ngặt, vào phòng máy là phải đi giày nhựa bọc ngoài, còn nhà Tần Xuyên thì đã đổi từ 486 sang 586 rồi. Giày thể thao của tôi vốn thường mua trong bách hóa Long Phúc, mấy chục tệ một đôi, về sau hiểu biết về thương hiệu hơn mới bắt đầu mua Lining,

https://thuviensach.vn

Pepsi. Nhưng giày của Tần Xuyên thì chỉ dùng Nike, Adidas, Reebok. Có lần chúng tôi cùng đi trượt băng, đôi giày đệm khí mới của cậu ta bị ai đó lấy mất, cậu ta tức tới mức nhảy chồm chồm lên chửi rủa, sau đó chạy ngay tới bách hóa Lafayette ở Vương Phủ Tỉnh mua một đôi y hệt như đôi vừa bị mất, hết hơn tám trăm tệ, đủ để tôi mua tám đôi giày. Dù sao thì khi đó tôi cũng đã biết rằng, cậu ta chính là kiểu công tử Phú Nhị Đại(*) trong truyền thuyết.

(*) Phú Nhị Đại chỉ những đứa trẻ nhà giàu sinh ra vào những năm 80, được thừa kế gia sản khổng lồ của gia đình.

Điểm thi vào cấp III của Tần Xuyên là bao nhiêu, chẳng ai biết rõ, tôi chỉ biết rằng, cậu ta phải thiếu hơn một trăm điểm nữa mới đủ điểm để trúng tuyển vào trường. Ngày có kết quả, cậu ta không sốt sắng điểm thi của mình mà chạy tới nhà tôi trước, lúc đó tôi vừa đi xem điểm ở trường về, đang buồn bã, cậu ta dùng ám hiệu cũ, ném đá vào cửa sổ gọi tôi. Tôi ủ rũ bước ra, cậu ta vội hỏi: "Bao nhiêu? Vào được Tứ Trung không?"

"Cộng thêm 30 điểm thể dục là 595 điểm." Tôi cúi đầu chán nản, "Không được 600 chắc chẳng hy vọng gì."

"Thế phải làm sao? Đủ điểm vào trường nào?" Tần Xuyên chau mày hỏi.

"Nguyện vọng hai, tiếp tục học Đăng Hoa thôi. Còn cậu, cậu thế nào?" Tôi đá đá đất dưới chân, đang nghĩ xem nên báo cáo kết quả này cho người đặc biệt quan tâm tới thành tích của tôi là anh Tiểu Thuyền ra sao, nên hoàn toàn không để ý vẻ mặt hớn hở của Tần Xuyên.

"Tôi hả, cũng Đăng Hoa mà!"

Tôi ngẩng phắt đầu lên, nghi hoặc: "Cậu? Nằm mơ à! Cậu biết điểm chuẩn của trung học Đăng Hoa là bao nhiêu không? Ít nhất phải trên 570!"

https://thuviensach.vn

“Bố tôi nói sẽ chi tiền, Thực Nghiệm hay Tứ Trung muốn học ở đâu cũng được. May mà cậu không đỗ Tứ Trung, nếu vào Tứ Trung nghe nói phải nộp năm vạn tệ mới được, còn trung học Đăng Hoa chắc chỉ hai vạn là đủ rồi.”

“Cậu vào Đăng Hoa thật á?” Mặc dù trong lòng tôi vẫn cảm thấy chuyện này thật giống “Nghìn lẻ một đêm”, nhưng nghĩ đến việc Tần Xuyên sẽ học cùng mình, tự nhiên tôi thấy hào hứng hẳn.

“Gạt cậu làm gì?” Tần Xuyên xoa xoa đầu, hất cằm kiêu ngạo.

“Đứng chắn ở cổng làm gì đấy!” Tần Xuyên chưa nói xong, đã bị bà nội đi chợ về cắt ngang.

“Bà ơi, Tần Xuyên cũng vào Đăng Hoa đấy!” Tôi hớn hở báo tin vui.

“Hả? Không phải chứ, cậu mà cũng bằng được điểm Kiều Kiều nhà tôi à?” Bà nội nhướng mày hỏi.

“Dạ, bố cháu nộp tiền cho cháu học hệ mở rộng.”

Tần Xuyên hễ gặp bà, khí thế sụt giảm, đến giọng cũng yếu dần.

“Vẫn là Kiến Quân giỏi, giỏi kiếm tiền mà cũng giỏi tiêu. Kiều Kiều, cháu xem cháu đã tiết kiệm cho nhà chúng ta bao nhiêu. Được rồi, đừng chuyện nữa, về nhà thu dọn ăn cơm thôi.” Bà nội xua xua tay với Tần Xuyên, sau đó quay người đi vào nhà.

Tôi nhìn Tần Xuyên làm mặt xấu, rồi chạy theo bà. Tối hôm đó, chủ đề trong bữa tối của nhà tôi là chú Tần giỏi kiếm tiền thế nào và Tần Xuyên dốt nát ra sao. Tôi không muốn ngồi lê tọc mạch chuyện nhà người khác, chỉ cắm đầu vào ăn. Tôi luôn có cảm giác, mặc dù gia đình tôi người nào người nấy đều là phần tử trí thức, nhưng cũng có chút nhỏ mọn mô phạm.

https://thuviensach.vn

Họ luôn bàn tán chuyện nhà chú Tần đầy hào hứng, nhưng lại chẳng hiểu gì về nhà chú ấy, họ có thể mở cuốn sách trước mặt mình song lại không chịu mở cánh cửa cách mạng. Làm hàng xóm bao nhiêu năm, thực ra, về bản chất mọi người vẫn chưa hiểu nhau.

Nhưng chúng tôi thì khác, thời đại trước đã xây một bức thành lũy dày giữa họ, còn sang thời đại này mọi thứ đều cởi mở.

Vì vậy, vào ngày đi học đầu tiên, khi tôi nhìn thấy Tần Xuyên ngồi trên chiếc xe đạp đua đắt đỏ tay cầm bánh kếp không có lớp vỏ giòn, đang sốt ruột đợi tôi ở đầu ngõ, tôi thật sự vui vô cùng.

Cuộc sống ở trường cấp III chẳng khác nhiều so với hồi cấp II, có lẽ cuộc đời học sinh về cơ bản là giống nhau nên dù có tính cách, ngoại hình như thế nào sau khi trưởng thành, thì ở độ tuổi thanh xuân chúng tôi vẫn luôn rất đáng yêu.

Chút khác biệt nho nhỏ là thời khóa biểu dày đặc, bài tập khó hơn, thầy cô nghiêm khắc hơn, khiến ngay lần đầu tiên kiểm tra môn vật lý, Tần Xuyên đã đạt được số điểm thảm hại chưa từng có: 15 điểm, khiến cậu ta buồn bã mãi không thôi. Từ đó về sau, chỉ cần lớp chúng tôi kiểm tra trước, thì giờ ra chơi kiểu gì Tần Xuyên cũng thập thò ngoài cửa đòi tôi đáp án. Cậu ta ra vào tự nhiên, đứng lù lù ở đó, gõ gõ cửa lớp rồi gọi tướng tên tôi lên, nhưng lại như không quen với Lưu Văn Văn ngồi cách tôi hai dãy bàn, cho dù cô ta vô tình đi ngang qua cậu ta, cậu ta cũng không thèm nhìn lấy một cái coi như thay lời chào.

Tôi nhiều lúc không kìm nén nổi tò mò, đã hỏi Tần Xuyên rằng, cậu ta định kết thúc với Lưu Văn Văn thật sao? Kết quả bị cậu ta lộn tròng mắt trắng ra ngoài dọa cho một trận, từ đó về sau không dám lắm chuyện nữa. Tôi nghĩ, đối với chúng tôi mà nói, Tôn Thái cũng vậy mà Lưu Văn Văn cũng thế, đều là một câu hỏi trắc nghiệm làm sai, sau khi bị trừ điểm rồi thì chẳng còn đặc biệt nữa. Nhưng về sau tôi mới biết mình nhầm, bọn họ hoàn

https://thuviensach.vn

toàn không giống nhau, Tôn Thái là ngọn cỏ chết yểu, còn Lưu Văn Văn lại là bông hoa từng nở rất rực rỡ.

Mà bông hoa đó lên tới cấp III vẫn rất kiêu ngạo, cô ta nhanh chóng đảm nhiệm chức lớp phó văn nghệ của lớp tôi, được thầy cô yêu mến, bạn bè thương quý. Rồi rất tự nhiên, lại có một đám người vây quanh cô ta, cuộc đời cô ta chẳng bao giờ thiếu bạn, thiếu những lời tán thưởng, thiếu ánh sáng, thiếu sự đẹp đẽ. Riêng thái độ dành cho tôi thì trước sau không đổi. Chúng tôi xa lạ hơn bất kỳ người bạn nào trong lớp, cứ như chưa từng có ba năm cấp II học cùng nhau, sau này cũng sẽ không qua lại.

Lên cấp III Tần Xuyên vẫn ngang bướng như thế, lớp số 6 của cậu ta thuộc hệ mở rộng, học sinh trong lớp đó vào được trường Đăng Hoa không phải nhờ thành tích học tập hay thi cử. Hoặc là bố mẹ có chức có quyền, làm bộ trưởng này thứ trưởng kia hoặc rất có nhiều tiền, không giám đốc công ty thì cũng nổi tiếng trong giới nghệ thuật, thể thao. Tóm lại, lớp đó không giống với các lớp khác trong trường, chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt.

Còn Tần Xuyên, lại thuộc dạng đặc biệt của đặc biệt.

Vào năm học mới chưa được mấy ngày Tần Xuyên đã đánh một cậu bạn tương đối huênh hoang trong lớp, lần này không phải vì món cà xào nữa mà vì một mô hình máy bay điều khiển từ xa. Cậu bạn kia chắc cũng thuộc dạng nhà có tiền, nghe nói mô hình máy bay điều khiển từ xa đó là hàng nhập khẩu, có giá tương đương gần một năm tiền ăn của chúng tôi. Mà cậu ta xui xẻo cũng thật đáng đời, hôm đó, tự nhiên lại mang mô hình đến khoe khoang biểu diễn, kết quả, điều khiển còn lóng ngóng khiến chiếc máy bay rơi bụp xuống bàn của Tần Xuyên, còn Tần Xuyên khi ấy đang nằm bò trên mặt bàn để ngủ. Vì mới nhập học nên cậu ta không biết nhiều về Tần Xuyên, chỉ mãi xuýt xoa sót của, trách đầu Tần Xuyên cứng như đá khiến máy bay của cậu ta bị hỏng cánh, bắt đền Tần Xuyên.

https://thuviensach.vn

Cậu ta hoàn toàn không để ý việc Tần Xuyên bực tức thế nào khi bị đánh thức giữa lúc đang ngủ ngon, cũng không nhận ra người có cái đầu cứng sẽ có nắm đấm còn cứng hơn. Thế là Tần Xuyên đánh cho cậu ta im miệng luôn, mô hình máy bay vốn chỉ xước tí sơn cũng bị đập rúm ró nhìn không rõ hình dạng.

Trận đánh đó lập tức khiến tên tuổi Tần Xuyên "nóng" nhất trường Đăng Hoa, truyền thuyết về việc năm xưa cậu ta một tay che cả bầu trời ở trường 421 cũng lập tức được lan đi nhanh chóng, đương nhiên, câu chuyện anh hùng cứu mĩ nhân ngày ấy cũng được bàn tán không ngớt. Nam sinh ngầu nhất khối cùng nữ sinh hoa khôi của khối lại từng có quá khứ "hoành tráng"' như thế, chuyện này lập tức gây chấn động trong toàn khối mười.

Rất nhiều người tò mò chạy tới tìm tôi để thăm dò nghe ngóng, Tần Xuyên và Lưu Văn Văn có đúng là từng "bên nhau", có đúng là vẫn đang "bên nhau", có phải sau này vẫn tiếp tục "bên nhau" không?

Đối với những câu hỏi ấy, tôi đều trả lời là không biết.

Tôi không thích như thế, bởi vì nó khiến tôi có cảm giác mình chẳng thay đổi gì cả, lên cấp III rồi vẫn ngốc nghếch, ngốc tới độ, cuộc đời của mình mà phải sống như nữ thứ trong câu chuyện của người khác.

Mùa xuân năm 1999, trường trung học Đăng Hoa nhận được một nhiệm vụ chính trị mới, đó là luyện tập xếp chữ để chào mừng năm mươi năm ngày thành lập Trung Quốc mới. Vì Lưu Văn Văn là cán bộ văn thể mỹ của lớp tôi, một chuyện vinh dự như thế không cần nghĩ cũng biết tôi chắc chắn không có phần.

Lần này có vẻ khác với lần trước, do thành tích học tập của tôi không tệ, lại hòa đồng chứ không tới nỗi chẳng có nổi một người bạn như thời cấp II, vì vậy còn có bạn thắc mắc, tại sao không chọn Tạ Kiều.

https://thuviensach.vn

Lưu Văn Văn cũng đưa ra lý do một cách hết sức nhẹ nhàng, cô ta nói tôi không có kinh nghiệm, mà người thì cũng đủ rồi, không cần thêm nữa. Thế là lại có bạn thắc mắc, về mặt lý thuyết mà nói, những người từng học cấp II ở Đăng Hoa đều tham gia hoạt động chào mừng Hồng Kông trở về với Trung Quốc, sao tôi lại không có kinh nghiệm. Nguyên nhân thật sự chỉ tôi và Lưu Văn Văn biết, nếu không phải vì cô ta sao tôi có thể không có kinh nghiệm chứ, nhưng cô ta không trả lời, mà tôi cũng lười không muốn trả lời. Dù sao, lần này cũng có người "lạc lõng" như tôi, Tần Xuyên không tham gia đội ngũ học sinh xếp chữ ấy.

Vì vụ đánh nhau, không phụ lòng mong ngóng của đám đông hiếu kỳ, cậu ta đã bị phạt rất nặng. Ngày hôm đó, lớp tôi đang học thể dục ngoài sân, lúc cậu ta đi từ phòng giáo viên chủ nhiệm ra, ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi bèn toét miệng cười, tôi nháy mắt ra hiệu cho cậu ta đứng dẹp vào một bên, nhưng cậu ta lại ngồi xổm trên bục bê tông cạnh sân vận động chống cằm nhìn tôi tập.

Vì bị Tần Xuyên nhìn nên tôi mất tự nhiên, động tác lóng ngóng tay chân giơ cùng một bên, qua khóe mắt thấy Tần Xuyên cười nghiêng ngả, mặt tôi đỏ bừng bừng. Cô bạn đứng cạnh tôi thấy Tần Xuyên, huých huých cánh tay tôi rồi quay sang tám chuyện: "Nhìn xem, Tần Xuyên đến kìa, tới để ngắm Lưu Văn Văn chắc."

"Ai biết." Tôi nhạt nhẽo đáp lại.

Loa đã phát sang bài nhảy số 4, tôi nhìn về phía Lưu Văn Văn đứng hàng đầu, tư thế thẳng tắp người của cô ta nhảy trái vươn phải, vô cùng uyển chuyển, giống như nàng thiên nga trắng duyên dáng, có lẽ ngay từ khi sinh ra cô ta đã có số làm nữ chính. Cho dù ngày nào Tần Xuyên cũng lượn qua lượn lại tìm tôi ít nhất là hai lần, vậy mà trong lớp chẳng ai nghĩ cậu ta có tình cảm đặc biệt gì với tôi cả, đó chính là sự khác biệt giữa nữ chính và nữ phụ.

https://thuviensach.vn

Sau khi tập xong Tần Xuyên vẫy tay gọi tôi, tôi ấm ức đi tới bên cạnh cậu ta, tức giận đập cho cậu ta một cái, "Cười cái khỉ gì mà cười! Hại tôi tập sai cả động tác!"

"Đâu thể trách tôi, tôi còn không biết à, từ nhỏ tiểu não của cậu đã không phát triển, đi đường còn tự vấp nữa là." Tần Xuyên chỉ chỉ về phía các bạn nữ trong lớp tôi, "Nhìn người ta xem, nhảy rất nhịp nhàng, quay trái quay phải loạn cả lên, động tác ưỡn ngực của cậu không khác gì tinh tinh đấm ngực."

Tần Xuyên bắt chước tôi làm một cách khoa trương, tôi tung cho cậu ta một đấm, giận dỗi: "Có người làm đẹp lắm, người ta đứng ngay hàng đầu tiên ấy, cậu nhìn chăm chú thật đấy."

"Xì, xin cậu đừng đùa kiểu đấy được không, tôi nhìn ai cậu còn không biết." Vẻ mặt Tần Xuyên rất vô tội.

"Xì." Tô cũng trừng mắt lườm cậu ta.

"Cậu chẳng thèm an ủi tôi lấy một câu, ngày mai chuyện tôi bị phạt sẽ thông báo cho toàn trường biết."

"Ái chà, tôi phải chúc mừng cậu mới đúng, coi như đã sớm hoàn thành ước nguyện, sau khi giành hạng nhất toàn khối về độ nổi tiếng đã vươn lên hạng nhất toàn trường." Tôi vỗ tay chế giễu.

"Thật à? Cũng phải nhỉ?"

Tần Xuyên vuốt vuốt tóc, như hiểu ra và bắt đầu đắc ý, tôi chẳng hy vọng gì vào chỉ số IQ của cậu ta, xua xua tay, tiếp tục tiết thể dục của mình.

Đám con gái đang chuẩn bị phân tổ luyện tập bóng chuyền, cô bạn tám chuyện Tần Xuyên và Lưu Văn Văn với tôi vừa nãy nhìn tôi nháy mắt, cười

https://thuviensach.vn

hi hi, “Tạ Kiều, không phải cậu thích Tần Xuyên đấy chứ?”

“Thích cậu ta? Chỉ có mù mắt mới thích tên ngông cuồng đầu óc ngu si tứ chi phát triển ấy thôi!”

Tôi vội vàng thét lên thanh minh.

Trong lúc đang nói cười, thì đột nhiên tôi nhìn thấy Lưu Văn Văn. Cô ta đứng ở phía sau cách tôi không xa, tay cầm bóng nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như băng.

Ánh mắt đó khiến tôi có cảm giác, chuyện gì đó lại sắp xảy ra rồi.

Trong những ngày họ tập chạy xếp chữ, tôi chơi cùng Tần Xuyên và Đại Long. Đại Long không thi cấp III mà đăng ký vào trường trung học dạy nghề, và nghề cậu ta chọn lại là đầu bếp chuyên nghiệp. Tôi không sao tưởng tượng nổi bộ dạng lừng lững của cậu ta khi cầm nồi niêu xoong chảo sẽ như thế nào, nghe Tần Xuyên kể lần đầu tiên hất bánh cậu ta hất thẳng lên trần nhà, bánh dính luôn ở đó, bởi cậu ta quá cao. Nhưng Đại Long lại vô cùng tự tin trước con đường nghề nghiệp tương lai mà mình đã chọn, cậu ta bảo đó là bản lĩnh được tổ truyền. Tần Xuyên bóc mẽ luôn, kêu ông nội Đại Long bán bánh nướng, bố Đại Long mở quán bán bánh kếp buổi sáng, đó chính là lý do vì sao dù mưa gió bão bùng hay trời quang mây tạnh tôi vẫn có món bánh kếp không vỏ giòn để ăn, thực ra toàn sản phẩm của chính nhà Đại Long cả.

Tôi ngồi bên cạnh nghe hai bọn họ chém gió vừa ăn bánh kếp, vừa vô cùng lo lắng cho tiền đồ của Đại Long.

Khi ấy, ba chúng tôi vẫn đi sàn disco JJ hoặc những sân trượt băng, nhưng chỗ chúng tôi hay đến nhất là nhà Tần Xuyên. Chú Tần đi làm ăn ở Quảng Đông, Thâm Quyến, cả hơn nửa năm cũng không về thăm nhà lần nào, cô Diêu không làm nghề may nữa mà mở hai tiệm bán đồ may sẵn ở

https://thuviensach.vn

Đông Đan và Tây Đan. Còn bà nội Tần Xuyên, sau khi chuyển tới chỗ ở mới lập tức trở thành nhân vật trung tâm của tiểu khu ấy, các bà các cô nhanh chóng vây quanh bà Tần, cùng đan áo, chuyện trò, chơi mạt chược, bày hàng ra bán lặt vặt, bận tối mặt tối mũi.

Chị Tần Thiến không học Đăng Hoa cùng Tần Xuyên mà vào một trường cấp III bình thường, chị ấy vẫn giống ngày trước, chẳng ham mê gì học tập, cho nên dù vào trường trung học tốt cũng vô ích, thế là chọn đại một trường cho xong. Nhưng có lẽ do vấn đề từ gen di truyền, người nhà họ Tần không ai có lòng hiếu học, tinh hoa phát tiết ở mặt khác cả rồi. Mấy năm gần đây tôi chỉ gặp chị Tần Thiến có vài lần, lần nào gặp tôi cũng vô cùng kinh ngạc, bởi càng ngày chị ấy càng đẹp, càng ngày càng thần bí.

Dù sao thì nhà Tần Xuyên ban ngày chẳng có ai, vừa rộng rãi vừa dễ chịu, thứ gì cũng là đồ xa xỉ cao cấp, ngay cả đồ ăn vặt của chị Tần Thiến cũng là sô-cô-la nhập khẩu loại hiếm, vì vậy chúng tôi thích tới nhà cậu ta tụ tập. Bọn Tần Xuyên chơi game, tôi xem ca nhạc ở kênh Chanel V hoặc xem *Ca khúc đương đại,* tạp chí *YES* của Hồng Kông do chị Tần Thiến mua. Thỉnh thoảng bọn tôi cũng cùng lên mạng, hồi ấy vẫn lên mạng qua dây điện thoại, mỗi lần như vậy cả mèo và máy tính đều phát ra những âm thanh gầm gừ kỳ quái. Tần Xuyên là người tham gia chat room sớm nhất, về sau phát hiện ra trong đó nếu không phải đám fan cuồng lấy nick bằng tên thần tượng thì cũng là đám quái nhân với đủ mọi nick name quái gở. Khi đó, chúng tôi chỉ chăm chăm bắt chuyện những user có nick là tên ngôi sao nào đó, bởi dù sao chúng tôi cũng bước ra từ thời đại Trương Tín Triết, chính thức hâm mộ Tạ Đình Phong, cũng có chút ít thông tin về những cái nick của bọn họ, đủ để trò chuyện dăm ba câu. Giờ nghĩ lại, thực ra bắt chuyện với đám người đặt nick name kỳ quái vẫn hơn, gì mà Ninh Tài Thần, Hà Viên Ngoại, Bĩ Tử Thái… về sau chính những người này mới là chủ nhân của thời đại internet.

Chán chê với trò chat room, Tần Xuyên lại chơi ICQ, đây là phần mềm chat ra đời sớm nhất, lũ trẻ mới mười mấy tuổi như chúng tôi đang căng

https://thuviensach.vn

tràn sự tò mò dành cho thế giới, ai cũng muốn nói vài câu. Nhưng vì ICQ là sản phẩm được quốc tế hóa, độ phổ cập của máy vi tính trong nước vốn không cao, nói gì đến phần mềm này, vì vậy phần mềm đó lấy người dùng ở nước ngoài làm đối tượng phục vụ chính, mà trình độ tiếng Anh của ba chúng tôi cộng lại cũng chỉ được trăm từ là cùng, nói xong "How are you" và "How old are you" là hết vốn, căn bản chẳng nói được nhiều. May mà không lâu sau, Mã Hoa Đằng(*) đã Hán hóa phần mềm OICQ, gọi tắt là QQ, đây có thể coi là phần mềm chat mang tính cột mốc vĩ đại nhất của Trung Quốc. Tần Xuyên nhanh chóng trở thành lớp khách hàng trung thành đầu tiên, số QQ của tôi cũng là do cậu ta đăng ký giúp, số QQ của chúng tôi đều là loại sáu số quý hiếm, đến bây giờ mỗi lần dùng hòm thư QQ đều được mọi người xuýt xoa, không ngờ tôi lại là user "nguyên lão" tới mức ấy. User đầu tiên trên mạng của tôi là *Boat,* nghĩa là con thuyền nhỏ, Đại Long lấy nick name *Tử Long,* còn Tần Xuyên là… *Lão Đại Giang Hồ.*

(*) *Mã Hoa Đằng: Cha đẻ của phần mềm QQ, phần mềm chat của Trung Quốc.*

Chúng tôi kết bạn lẫn nhau, nhưng vì tình trạng thường thấy là chỉ có một chiếc máy vi tính để dùng, cho nên điều đó cũng chẳng có ý nghĩa lắm. Friendlist của Tần Xuyên nhiều hơn chúng tôi một chút, trong đó có cả anh Tân Nguyên, anh Tân Nguyên cũng được coi là người tiên phong của thời internet mới phát triển, năm xưa khi chúng tôi ngay cả copy là gì còn không biết, anh ấy đã rất giỏi máy tính, giờ Tần Xuyên có bất kỳ vấn đề gì liên quan tới máy tính đều thỉnh giáo anh Tân Nguyên. Nick name của anh Tân Nguyên là *Chờ Đợi Tinh Linh,* tôi thấy anh ấy lúc nào cũng online nhưng không nói chuyện với chúng tôi mấy, cũng không biết hằng ngày anh ấy làm gì, chỉ thấy bảo anh Tân Vĩ sắp được ra rồi.

Mùa hè năm đó vội vã qua đi, chúng tôi vẫn trưởng thành trong vô lo vô nghĩ, còn tưởng thanh xuân cũng chỉ như thế mà thôi, căn bản không biết hoóc-môn trong người mình đang ấp ủ để bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Đến hè, tôi và Tần Xuyên vẫn đón sinh nhật cùng nhau, tôi vui vẻ hào hứng gọi thêm anh Tiểu Thuyền, nhưng anh học thi Olympic, phải học rất muộn, không thể đến tham gia cùng chúng tôi. Có điều, sáng sớm anh Tiểu Thuyền đặc biệt tới tặng quà cho tôi, lúc anh đến tôi vẫn nằm ườn trên giường, bà nội phải lay mãi mới tỉnh, nghe nói anh Tiểu Thuyền đến, tôi lập tức bật dậy, vội vàng lồng chiếc váy liền màu trắng vào rồi lao ra khỏi phòng.

Anh Tiểu Thuyền đứng ngoài sân, vuốt vuốt mấy sợi tóc mai lòa xòa của tôi cho thẳng nếp xong cười bảo: "Kiều Kiều, chúc mừng sinh nhật!"

Anh Tiểu Thuyền còn vội đi học, chẳng trò chuyện được mấy câu đã đi rồi. Anh tặng tôi một chiếc hộp nhạc, không phải loại đắt tiền có vũ nữ nhảy trên đàn piano, mà chỉ là một chiếc hộp gỗ nhỏ đơn giản, vặn vài vặn sẽ vang lên giai điệu bài *Ánh trăng* của Debussy(*). Nghe giai điệu du dương ấy, thế giới của tôi như bừng sáng. Anh Tiểu Thuyền chính là mặt trời của tôi, là ánh trăng của tôi, là nguồn ánh sáng của cuộc đời tôi.

(*) *Achille-Claude Debussy (1862-1918): Nhà soạn nhạc người Pháp, một tên tuổi lớn trong nền âm nhạc Châu Âu vào cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20.*

Anh Tiểu Thuyền còn mang cả quà cho Tần Xuyên, đó là một cuốn sách ảnh về các cầu thủ bóng đá thế giới rất dày, tôi ăn vội ăn vàng mấy miếng cơm sau đó đạp xe sang nhà Tần Xuyên. Tôi không thích đi đường rộng mà thường luồn lách trong các con hẻm, so với sự ồn ào náo nhiệt ngoài phố lớn, đi đường tắt cảm giác yên tĩnh, thoải mái hơn rất nhiều, bên đường là hàng cây dương cao vút, thỉnh thoảng lại thấy mấy bụi hoa dại mọc ở góc tường, con ngõ nhỏ hẹp dài tít tắp, chỉ có tiếng ve kêu và tiếng nhạc phát ra từ máy mp3 của chính mình, vạt váy theo gió phất phới bay, không khí ngập tràn mùi vị của ngày hè, ngay ánh nắng mặt trời chói mắt cũng trở nên đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Đến dưới nhà Tần Xuyên, lúc đang gửi xe trong nhà xe tôi nhìn thấy bóng một cô gái đi ra từ đơn nguyên nhà họ, trông rất quen mắt, lúc lại gần hơn để nhìn cho kỹ thì đã không thấy cô gái đó đâu. Tôi mang băn khoăn vào thang máy lên lầu, Tần Xuyên đang chơi *Tiên kiếm,* Đại Long cũng đã đến, ngồi ngay bên cạnh.

Tôi thích nhất là xem họ chơi *Tiên kiếm,* không phải thích game mà thích câu chuyện trong game hơn. Đến đoạn tháp khóa yêu, Lý Tiêu Dao sắp khôi phục trí nhớ, tôi thích Thích Linh Nhi, Tần Xuyên lại thích Nguyệt Như, chúng tôi luôn vừa chơi vừa tranh cãi xem rốt cuộc Lý Tiêu Dao sẽ về bên người nào.

"Cuối cùng anh ta cũng nhớ ra chuyện ở đảo Tiên Linh rồi!" Nhìn Lý Tiêu Dao trên màn hình dần dần nhớ được Linh Nhi, tôi rất vui.

"Nhớ lại được thì có tác dụng gì, anh ta còn có Nguyệt Như mà!" Tần Xuyên bĩu bĩu môi.

"Thế thì cũng có có trước có sau chứ! Anh ta đã bái thiên địa với Linh Nhi rồi!"

"Anh ta đã tỉ võ cầu thân với Nguyệt Như!"

"Nhưng người anh ta yêu nhất vẫn là Linh Nhi!"

"Sao cậu biết, tôi lại cho rằng anh ta thích Nguyệt Như. Nguyệt Như rất đáng yêu, hai người đó ở bên nhau chắc chắn là vui vẻ. Linh Nhi không phải người phàm, chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả."

"Cậu có hiểu thế nào là chung thủy không, đã yêu thì sẽ yêu mãi mãi, không có thứ tự một, hai chỉ có duy nhất. Không được thay đổi, thay đổi rồi sẽ chẳng có ý nghĩa gì nữa!"

https://thuviensach.vn

“Vớ vẩn! Trên thế giới này không có thứ gì là không thay đổi cả!”

“Xì, kẻ thất bại trong tình yêu như cậu không có quyền phát ngôn!” Tôi lườm Tần Xuyên, cậu ta không phản bác mà chăm chú chơi game tiếp.

Tôi buồn chán, vừa ăn đồ ăn vặt nhập khẩu của cậu ta vừa đi vòng vòng quanh phòng, đột nhiên nhìn thấy lọ hạc giấy đầy ắp trên bàn. Tần Xuyên xưa nay chẳng chơi những thứ tinh tế đáng yêu thế này, không chỉ cậu ta mà cả chị Tần Thiến cũng vậy, kể cả là búp bê hay gấu bông cũng không thấy chị ấy chơi bao giờ. Chị Tần Thiến chỉ yêu màu vàng kim, mỗi lần vào phòng chị ấy tôi đều hoa cả mắt. Cách trang hoàng tổng thể của nhà Tần Xuyên khá đơn giản thô kệch, dường như không thể hiện hết được sự tinh tế đẹp đẽ của đồ vật. Tôi nhớ lần trước đến đây đâu thấy lọ hạc giấy này, đang định cầm lên nhìn kỹ lại thì Tần Xuyên giật phắt lấy.

“Lục lọi gì đấy!” Tần Xuyên tiện tay ném lọ hạc giấy vào ngăn kéo bàn.

“Đó là cái gì?”

“Không có gì, đồ chơi ấy mà. Haiz, thế cậu có xem không đây, Linh Nhi nhà cậu sắp xuất hiện rồi!”

“Xem chứ!”

Tôi chạy lại tiếp tục ngồi bên cạnh cậu ta, Linh Nhi ra khỏi tháp khóa yêu trông càng xinh đẹp, nhìn dáng vẻ người con gái ấy, không hiểu sao tôi lại nhớ tới bóng lưng yêu kiều mà mình thấy lúc vừa rồi. Tôi đột nhiên hiểu ra tại sao tôi lại thấy quen mắt, bởi bóng lưng thẳng tắp, chiếc cổ cao thanh tú, dáng vẻ xinh đẹp thướt tha đó chính là Lưu Văn Văn. Và lọ hạc giấy là quà sinh nhật.

Tôi không biết giữa Lưu Văn Văn và Tần Xuyên đã lại xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết, họ không phải game, những ký ức từng có sẽ không tự dưng

https://thuviensach.vn

mà biến mất. Có thể họ sẽ không thích nhau mãi mãi, nhưng từng thích cũng là thích, tương lai thay đổi, còn quá khứ thì không.

Từ sau hôm đó, Lưu Văn Văn và Tần Xuyên không có bất kỳ qua lại nào. Tôi lẳng lặng quan sát họ, đặc biệt sắp tới Noel, thiệp chúc mừng bay như mưa khắp trường, tôi luôn quan sát kỹ càng Tần Xuyên. Hằng ngày, tôi đều vờ như buồn chán chẳng có việc gì làm mà lôi đống thiệp Tần Xuyên nhận được ra lật lật giở giở một lượt, miệng thì nói là tìm xem có tấm nào đẹp không, nhưng thực ra tôi muốn xem có thiệp của Lưu Văn Văn không. Có điều, đa số toàn là thiệp do đám con gái ngưỡng mộ cậu ta một cách mù quáng cùng vài cậu nam sinh ngốc nghếch gửi tặng, chẳng tìm thấy chút dấu vết nào của Lưu Văn Văn.

Ngày Noel, tôi vẫn đi học cùng Tần Xuyên như thường lệ, lúc sắp vào lớp, còn có hai cô bé lớp 7 đến tặng thiệp cho cậu ta, bộ dạng cậu ta vô cùng đắc ý, ra vẻ mình được nhiều người hâm mộ quan tâm hơn tôi, nhưng tôi chẳng thèm bận tâm, đi thẳng vào lớp. Lưu Văn Văn đã đến, cô ta đang cười tươi rói nhận thiệp, tôi ngồi vào chỗ của mình, đang định đặt cặp lên bàn thì lập tức ngẩn người ra.

Trong ngăn bàn của tôi có một lá thư.

Tôi sợ tới mức mồ hôi bắt đầu túa ra. Những ký ức của Noel năm lớp 9 vẫn còn vẹn nguyên như mới, khiến tôi luôn thấy thấp thỏm sợ hãi khi nghe thấy tiếng chuông ngân vang vào dịp lễ này. Nhận được tấm thiệp thần bí như thế, phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ: Lại sắp có chuyện tồi tệ xảy ra rồi. Tôi liếc Lưu Văn Văn, cô ta vẫn thản nhiên như không.

Nhưng cô ta càng tỏ ra thản nhiên, tôi lại càng căng thẳng. Mưu kế của cô ta tôi đã được lĩnh giáo một lần, một chiêu chí mạng, giết người không thấy dao.

https://thuviensach.vn

Phải tới tận khi kết thúc giờ tự học buổi sáng, tôi mới run rẩy mở tấm thiệp đó ra, bên trên không ghi tên người gửi, chỉ viết cho tôi vài dòng như sau:

Tạ Kiều, dự báo thời tiết nói ngày Noel sẽ có tuyết, cậu phải nhớ mặc ấm đấy, đội mũ và quàng khăn vào. Tạ Kiều, cậu biết không? Cậu chính là "dự báo thời tiết" của tôi, nhìn thấy nụ cười của cậu, hôm đấy trời sẽ nắng, nếu hôm nào cậu không vui ngày đó sẽ là ngày âm u, những ngày cậu khóc là ngày trời mưa, những hôm không nhìn thấy cậu tôi cảm giác như tuyết rơi cả ngày. Tạ Kiều, tôi thích cậu. Hết giờ học hôm nay, có thể tới nhà thờ ở Vương Phủ Tỉnh gặp nhau không? Tôi muốn được nhìn thấy nụ cười của cậu ngay cả khi trời có tuyết. Sáu giờ ba mươi phút, không gặp không về.

Tôi gập tấm thiệp lại, mãi vẫn trong trạng thái thất thần.

Tôi nghĩ, chắc là tôi nhận được thư tình rồi.

Mặc dù từ trước tới nay tôi vẫn luôn thích anh Tiểu Thuyền, nhưng tôi chưa bao giờ biết đến cảm giác được người khác thích.

Ngay cả tên thối Tần Xuyên cũng được Lưu Văn Văn và rất nhiều nữ sinh si tình bí ẩn thích, còn tôi chẳng có ai. Cuộc sống cấp II hỗn loạn đã đẩy tôi sang bờ vực đối lập với việc có được một tình cảm đẹp đẽ, tôi chưa từng nghĩ rằng, thực ra tôi cũng "có khả năng" được một ai đó thích.

Tôi ôm chặt má, bởi vì căng thẳng và ngượng ngùng, lòng bàn tay truyền hơi ấm và sự bình tĩnh cho tôi. Ngoài cửa sổ tuyết đang bay bay đúng như dự báo thời tiết nói, còn tôi không biết rốt cuộc mình có nên đến cuộc hẹn đó, để gặp người con trai đã trân trọng mình như thế hay không.

Lúc ăn cơm trưa, Tần Xuyên lại chạy đến khoe khoang chiến lợi phẩm của cậu ta với tôi, cậu ta tưởng tôi thích xem thiệp Noel cậu ta được tặng

https://thuviensach.vn

chỉ đơn thuần vì ngưỡng mộ, tôi tiện tay giở giở lật lật, vẫn không thấy tấm thiệp nào của Lưu Văn Văn, thế là chậm rãi trả lại cho cậu ta.

“Tấm thiệp này còn viết thích nhìn tôi đá bóng đấy! Cậu xem cậu xem, còn vẽ trái tim!” Tần Xuyên rút một tấm trong đống thiệp khua khua trước mặt tôi.

“Xì, thế đã là gì.” Bởi vì có tấm thiệp buổi sáng, nên tôi coi như có chút “vốn liếng” không coi đống thiệp vớ vẩn của cậu ra gì.

“Cậu làm sao nhận được thứ thế này.” Tần Xuyên dương dương đắc ý nói.

Tôi cười thần bí, “Thế cậu đã nhận được thư tình bao giờ chưa?”

“Cái gì mà thư tình?” Tần Xuyên hoang mang nhìn tôi.

“Vừa nhìn đã biết là chưa rồi, ai mà thèm viết thư tình cho loại người như cậu, nếu viết chắc phải viết giảm viết tránh cậu đọc mới hiểu nổi!”

“Biến! Nói cứ như có người viết cho cậu vậy!”

“Đương nhiên!”

Tôi kiêu ngạo móc tấm thiệp phất qua trước mặt Tần Xuyên, cậu ta nhanh tay, ngay lập tức giật lấy tấm thiệp trong tay tôi.

“Á, trả tôi đây!”

“Để tôi xem nào!”

Tôi hoảng sợ, nhưng Tần Xuyên cậy mình cao, nên giơ tấm thiệp lên cao tít, dù tôi ra sức phản đối cậu ta vẫn tự ý mở ra đọc.

https://thuviensach.vn

“Đáng ghét!”

“Đây là ai?” Tần Xuyên chau mày hỏi.

“Tôi biết sao được!”

“Cậu đi không?”

“Còn chưa nghĩ xong.”

“Chắc là kẻ nhạt nhẽo nào đó, đùa cậu cho vui thôi!”

“Ai lại mang chuyện này ra đùa!” Tôi tức tối đáp lại, “Không thèm chơi với cậu nữa, tôi về lớp đây!”

“Này! Thế rốt cuộc cậu đi hay không đi?” Tần Xuyên đuổi theo tôi đến tận cửa lớp.

“Không biết!”

Tôi chẳng thèm quay đầu đi thẳng về chỗ ngồi, không biết tại sao những lời Tần Xuyên vừa nói khiến tôi bắt đầu lung lay mất tự tin, tôi đột nhiên có cảm giác, chắc chắn kẻ nào đó đang đùa cợt mình nên mới làm trò ấy. Nếu không tại sao hằng ngày tôi không phát hiện được bất kỳ điều gì bất thường, mà tôi đâu phải kiểu người thu hút như Lưu Văn Văn, tại sao họ lại thích tôi.

Cuối cùng, buổi chiều ngày Noel hôm ấy, tôi đã không đến nhà thờ ở Vương Phủ Tỉnh như lời hẹn gặp. Tần Xuyên cũng không còn hứng thú với việc nhận thiệp, cậu ta đem đống thiệp xanh xanh đỏ đỏ được tặng ném cả vào thùng rác.

https://thuviensach.vn

Từ đó về sau, người tặng tấm thiệp thần bí kia cũng biến mất triệt để, cậu ta dường như cũng không cần ánh mặt trời mang tên Tạ Kiều là tôi nữa. Dù hơi thất vọng nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng thôi. Có điều Tần Xuyên bắt đầu trở nên kỳ lạ, cậu ta để ý và nhìn đám nam sinh trong lớp tôi bằng ánh mắt sắc lẹm, lúc nào cũng nghĩ không người này thì người khác có ý gì đó với tôi. Đám con trai trong lớp bị thái độ lầm lì của Tần Xuyên dọa cho chết khiếp, còn tưởng đã làm gì đó đắc tội với cậu ta, sợ bị túm cổ đánh cho một trận, nên hễ gặp cậu ta đều cúi gằm đi vòng sang đường khác.

Năm đó là năm mừng thế kỷ mới, đối tác làm ăn của chú Tần ở Bắc Kinh tặng cho nhà chú ấy mấy tấm vé miễn phí vào bữa tiệc chiêu đãi buổi tối, Tần Xuyên lén lấy ra ba tấm, ngày 31 tháng 12 đưa tôi và Đại Long đến khách sạn Hilton. Đó là lần đầu tiên tôi vào một khách sạn sang trọng như thế, vừa bước vào trong, tôi và Đại Long tò mò nhìn đông ngó tây, nói theo miêu tả của Tần Xuyên thì là cằm rơi cả xuống đất.

Ngày hôm đó tôi loáng thoáng có cảm giác, mặc dù đều ở Bắc Kinh, nhưng rất nhiều người đang có cuộc sống mà tôi không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ ăn mặc đẹp đẽ, lịch sự, họ tụ tập lại thành từng nhóm, to nhỏ chuyện trò, họ như đang đứng ở tít trên cao, cúi xuống nhìn thành phố này.

Tôi lúc này đang mặc quần bò và áo len rộng thùng thình, đứng cách họ một cánh cửa được sơn mạ lấp lánh, Tần Xuyên nhẹ nhàng lướt tới, cậu ấy quay người, kéo tôi đang hoang mang, hoảng hốt bước chân vào một thế giới mới.

Tiệc buffet chào mừng thế kỷ mới của khách sạn Hilton quả thật khiến người ta phải kinh ngạc, tôi và Đại Long đi lấy không biết bao nhiêu đĩa đồ ăn, ăn tới mức sắp nôn tới nơi mà vẫn không nỡ dừng lại. Mặc dù Đại Long đang học trung học dạy nghề nấu ăn chuyên nghiệp, nhưng rất nhiều nguyên liệu cậu ta chưa từng thấy bao giờ, lúc sắp về, cậu ta lén giấu mấy miếng bánh ngọt vào trong bụng, nói phải mang về nhà nghiên cứu, bị Tần Xuyên mắng suốt dọc đường.

https://thuviensach.vn

Hôm đó tôi về nhà rất muộn, chúng tôi vừa đi vừa nấc, hít gió lạnh, guồng chân lên đạp xe. Từng giây từng phút của năm 2000 đang chạy đến gần, tương lai như đang ở ngay trước mặt.

“Liệu có về nhà trước mười hai giờ không? Nếu không kịp tôi nhất định sẽ bị bà nội giết mất!” Tôi lo lắng giục hai người.

“Còn mười phút nữa!” Đại Long nhìn đồng hồ.

“Còn có năm phút thôi!” Tần Xuyên đếm ngược giúp tôi.

“Còn một phút! Toi rồi toi rồi!” Tôi vừa căng thẳng vừa hào hứng.

“Đừng nghĩ nữa! Bước sang thế kỷ mới thôi!” Tần Xuyên lao về phía trước, giơ cao ngón tay lên.

Chúng tôi vui sướng phi về phía năm 2000, khi ấy có một truyền thuyết rằng, những người cùng nhau bước qua cái mốc ngàn năm sẽ mãi mãi ở bên nhau. Rất lâu sau đó chúng tôi đều quên mất chuyện này, thùng đựng thời gian khổng lồ giống chiếc phễu, nó đánh cắp đi của ba chúng tôi cả một giây, một giây tuyệt đẹp nhưng không vĩnh hằng.

Ngày mai sẽ đến rất nhanh thôi, nhưng đáng tiếc lại không hề đẹp đẽ.

Ngày đầu tiên của năm 2000, anh Tân Vĩ mãn hạn trở về.

Ngày đầu tiên của năm 2000, anh Tân Nguyên tự sát ở nhà.

Người đầu tiên linh cảm anh Tân Nguyên xảy ra chuyện là Tần Xuyên, cậu ta về nhà chơi game, máy tính đột nhiên có vấn đề, game của cậu ta không chơi được. Tần Xuyên vội vàng đăng nhập QQ tìm anh Tân Nguyên nhờ giúp đỡ, nhưng lại thấy *Chờ Đợi Tinh Linh* luôn trong trạng thái online

https://thuviensach.vn

nay không thấy đâu nữa, Tần Xuyên băn khoăn lật tìm trong friendlist, dựa vào ảnh avatar cậu ta còn nhớ được mới tìm thấy nick anh Tân Nguyên. Anh Tân Nguyên đã đổi nick thành *Sáng Sớm Đầu Tiên Sau Khi Tôi Chết.* Cái nick này khiến Tần Xuyên lạnh cả người, hôm đó muộn quá rồi nên cậu ta không gọi điện cho anh Tân Nguyên nữa. Cậu ta kể, cả đêm ngủ chập chờn, mơ thấy viện tử của chúng tôi, mơ thấy cánh cửa luôn đóng của nhà anh Tân Nguyên, mơ thấy anh Tân Nguyên đứng trên nóc nhà, tay cầm gậy trúc khua khoắng không ngừng, trên gậy trúc buộc một mảnh vải màu đỏ như máu, rất nhiều chim bồ câu vừa bay lướt qua người anh ấy vừa gù gù liên tục.

Trời vừa sáng Tần Xuyên liền gọi điện đến nhà anh Tân Nguyên, không ai bắt máy.

Về sau chúng tôi mới biết, khi ấy anh Tân Nguyên đã không còn trên cõi đời này nữa, sáng sớm tinh mơ người nhà anh ấy đi đón anh Tân Vĩ mới ra tù, anh Tân Nguyên nói không đi, xưa nay anh ấy vẫn là người sống nội tâm trầm tĩnh nên mọi người cũng không miễn cưỡng. Lúc sáng khi cả nhà đi, cửa phòng anh ấy đóng chặt, nên mọi người đã bỏ lỡ cơ hội phát hiện ra anh ấy tự tử. Anh Tân Nguyên uống hơn nửa lọ thuốc ngủ, ngủ mãi mãi, không bao giờ cũng không cách nào tỉnh lại được nữa.

Người đầu tiên phát hiện ra anh Tân Nguyên tự tử là anh Tân Vĩ, anh Tân vĩ đạp tung cánh cửa phòng anh Tân Nguyên. Xa cách mười bảy năm, lần gặp lại này, anh em họ, một người từ địa ngục quay về nhân gian, còn một người từ nhân gian bay lên thiên đường.

Anh Tân Nguyên để lại một bức di thư, anh ấy viết thế này:

Đây là buổi sáng đầu tiên sau khi em chết.

Anh, anh về rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu em còn sống, em không biết phải nói gì với anh. Hỏi anh mười bảy năm qua sống có tốt không ư? Ôm lấy anh? Hay khóc lóc?

Em không thể tưởng tượng nổi, nên em lựa chọn im lặng, im lặng mãi mãi.

Anh, em chưa bao giờ vào thăm anh, nhưng em chưa bao giờ rời xa anh. Hồi nhỏ em viết thư cho anh, buộc vào chân chim bồ câu, vờ vịt nghĩ rằng anh nhận được. Về sau em không viết nữa, ngôn ngữ thực ra là công cụ biểu đạt kém chuẩn xác nhất. Có những việc không cần phải nói, chỉ cần làm là được rồi.

Anh, mấy năm nay em sống rất ổn.

Em đọc rất nhiều sách, đi thi lúc nào cũng đứng thứ nhất. Bất cứ thứ gì có ích em đều học, bởi vì em muốn chuyển giao tất cả lại cho anh. Anh ở trong đó mười bảy năm, thế giới này cách anh quá xa, còn em muốn anh thật sự trở về. Không phải sự tự do về mặt thể xác, mà tâm linh, cuộc sống, vận mệnh tất cả đều phải tự do.

Anh, trong chiếc đĩa em để ngăn kéo thứ hai của bàn học là game mới do em viết, anh mang tới thôn Trung Quan, chắc chắn sẽ bán được giá hời.

Sau đó anh hãy bắt đầu cuộc sống của mình, anh phải nhớ, tất cả những thứ đó đều thuộc về anh.

Anh, bố, mẹ, con xin lỗi.

Đứng bên ngoài lễ truy điệu của anh Tân Nguyên, tôi và Tần Xuyên ngồi đọc hết những dòng chữ cuối cùng trong di thư của anh ấy. Tôi bật khóc, lần đầu tiên tôi cảm thấy hoang mang giữa sự sống và cái chết, lần đầu tiên tôi băn khoăn về sinh mệnh của một con người, lần đầu tiên tôi nhìn thấy sự liều lĩnh ngoài vẻ tôn nghiêm. Khi tòa án tuyên bố án phạt dành cho anh

https://thuviensach.vn

Tân Vĩ, cũng là tuyên bố án tử dành cho anh Tân Nguyên. Bị giam giữ trong bức tường cao vút lạnh lẽo ấy, luôn luôn là hai người.

Tôi dựa vào vai Tần Xuyên nghẹn ngào: "Cậu nói xem, tại sao anh Tân Nguyên lại làm thế?"

"Từ ngày hôm ấy, anh Tân Nguyên đã bắt đầu sống thay cuộc đời anh Tân Vĩ rồi." Tần Xuyên nhìn xa xôi đáp.

Anh Tân Vĩ đi ra, gọi chúng tôi vào chào từ biệt anh Tân Nguyên lần cuối. Tần Xuyên ngăn tôi, cậu ta nói từ nhỏ thể trạng tôi đã yếu, không thích hợp đến gần người chết. Tôi đứng một mình bên ngoài, nhìn bóng lưng cúi gập xuống của anh Tân Vĩ dần dần rời xa. Thực ra, lúc này anh ấy đã đổi tên, đổi thành Tân Nguyên Vĩ. Rất nhiều năm sau, công ty Nguyên Vĩ do anh ấy thành lập đã trở thành lá cờ tiên phong trong thời đại internet, nhưng không ai biết nguồn gốc đằng sau cái tên ấy.

Cho dù thế nào, tôi nghĩ, cuộc sống sau này của anh Tân Vĩ, cũng luôn là cuộc sống của hai người.

Anh Tiểu Thuyền cũng đến, sau khi lễ truy điệu kết thúc, anh Tiểu Thuyền đi đến bên tôi, kéo đầu tôi dựa vào bờ vai rộng của anh, nhẹ nhàng vỗ về.

Khác với vẻ mặt anh tuấn sáng láng mỗi lần gặp nhau trước kia, hôm ấy trông anh Tiểu Thuyền có chút tiều tụy. Trước đó tôi có nghe nói cô Lý ốm, hình như là bị bệnh thận mãn tính, phải điều trị dài ngày, nếu chữa trị không tốt sẽ biến thành nhiễm độc niệu. Hôm nay tôi nghe chú Hà nói chuyện với bố, hỏi liệu bố có thể giúp chú tìm một công việc để kiếm sống như nấu nướng, bảo vệ, quản lý ký túc hay gác cổng gì đấy, việc nào cũng được. Nhà máy nơi vợ chồng chú công tác tiến hành chuyển đổi, chú Hà nghỉ việc, trong nhà thiếu mất một phần lương, lại nuôi người bệnh, còn phải cung cấp tiền ăn học cho con chuẩn bị thi đại học, áp lực quá lớn.

https://thuviensach.vn

“Anh Tiểu Thuyền, anh đừng lo lắng quá, cô Lý sẽ khỏe lại thôi.” Tôi nhẹ nhàng an ủi anh.

“Ừm, cảm ơn Kiều Kiều.”

“Anh Tiểu Thuyền, anh đừng cảm ơn em, hễ em nghe anh nói “Cám ơn Kiều Kiều” là anh như bị tách làm đôi ấy.” Tôi cố ý chọc cho anh vui.

Anh Tiểu Thuyền cười, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh cười.

“Nhưng Kiều Kiều này, thời gian này anh không thể viết thư cho em nữa. Bố anh mở một sạp báo, hằng ngày có thời gian rảnh anh đều tới giúp bố, còn phải chăm sóc mẹ, làm bài tập chuẩn bị thi tốt nghiệp. Kiều Kiều, thời gian của anh quá hạn hẹp.” Anh Tiểu Thuyền nói với vẻ áy náy.

Tôi vội ra sức lắc đầu, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao trông anh lại tiều tụy rồi, hằng ngày anh phải làm bao nhiêu việc như thế, làm sao tôi có thể khiến anh phải vất vả hơn.

“Anh Tiểu Thuyền, đừng nói viết hay không viết nữa, anh hãy giúp đỡ chú, chăm sóc tốt cho cô, học hành chăm chỉ. Anh Tiểu Thuyền, mọi việc sẽ ổn thôi!”

“Đương nhiên rồi, Kiều Kiều, tất cả đang tốt dần lên.”

Anh Tiểu Thuyền cười rất tươi, bầu trời âm u cuối cùng cũng xuất hiện ánh nắng mặt trời, hắt lên khuôn mặt anh tuấn của anh, vừa dịu dàng vừa trong sáng. Rất lâu về sau, tôi đã hiểu ra lý do vì sao tôi lại mê mệt anh Tiểu Thuyền như thế, tôi đã hiểu rồi, không phải vì ánh sáng làm anh rực rỡ, mà vì anh chính là ánh sáng, cho dù ở bất cứ nơi nào, trải qua những chuyện gì, anh vẫn luôn sưởi ấm, chiếu sáng tôi.

https://thuviensach.vn

Ở Bắc Kinh có tục lệ, lo xong đám ma mọi người sẽ cùng nhau ăn cơm, anh em bạn bè hàng xóm lâu ngày không gặp, lần này đều tới để tiễn biệt một chàng trai trẻ khiến ai ai cũng phải nuối tiếc, xót xa. Chú Tần vẫn bận rộn làm ăn buôn bán ở Quảng Châu, không về kịp, cô Diêu nói bây giờ chú làm ăn lớn, nửa năm không về nhà là chuyện bình thường. Gần đây chú Tần làm ăn với doanh nghiệp nước ngoài, những thứ đồ gỗ vốn quê mùa thô kệch giờ cũng thành cả bộ đồ gia dụng kiểu Âu Mĩ. Mẹ tôi vội đi nghe ngóng, căn hộ nhà trường mới phân cho bố đã xong, chuẩn bị hoàn thiện. Mẹ anh Tân Nguyên từ nhỏ đã rất thích chị Tần Thiến, thấy chị ấy càng lớn càng xinh đẹp rực rỡ, vừa mừng vừa chua xót, nghĩ đến Tân Vĩ và Tân Nguyên nhà mình, lại lẳng lặng rơi nước mắt, bà Tần và bà nội tôi phải ngồi bên cạnh khuyên nhủ mãi. Anh Tân Vĩ và chị Tần Thiến ngồi cạnh nhau, cúi đầu ăn cơm, chẳng ai nói câu nào. Trên người anh Tân Vĩ tỏa ra một thứ mùi đau buồn nồng đậm, còn trên người chị Tần Thiến lại là có mùi thần bí tới rung động. Chị ấy vẫn tốt với tôi như thế, thỉnh thoảng lại gắp tôm cho tôi ăn, và vẫn nghiêm khắc với Tần Xuyên, thấy cậu ta ăn uống nhồm nhoàm lập tức đập cho một cái. Tôi hỏi bình thường chị ấy làm gì, bởi tôi hay đến nhà họ nhưng chẳng mấy khi gặp chị ấy ở nhà, nhưng chị Tần Thiến chỉ cười cười, không trả lời câu hỏi tò mò của đứa trẻ con là tôi. Bố tôi nhận lời sẽ tìm việc giúp chú Hà, trước khi về chú Hà còn nắm chặt tay bố, cảm ơn vô vàn.

Thời gian đầu, những người ở cùng trong một tiểu viện nhỏ như hòa mình vào thời đại rộng lớn, thời gian chìm chìm nổi nổi, những ngày ấm áp anh anh tôi tôi trong quá khứ đã như một giấc mơ, năm tháng trôi nhanh, khiến mọi người tản mát đầy vô tình, còn chúng tôi ra sức tiến về phía trước, có người trôi dạt đi xa, có người lại lưu lạc tới tận một nơi khác.

Ăn xong cơm đi về, anh Tiểu Thuyền hứa, đợi đến tháng Bảy thi cuối cấp xong, nhận được thông báo trúng tuyển anh sẽ tới tìm tôi đầu tiên, chúng tôi chào nhau, anh theo chú Hà lên xe đi mất. Tần Xuyên về cùng cô Diêu và chị Tần Thiến, trước lúc về cậu ta còn ghé tai tôi bảo, chúng ta phải sống thật tốt, tôi gật mạnh đầu.

https://thuviensach.vn

Trưa Bắc Kinh ủ rũ, thành phố này chẳng bao giờ để ý đến việc thiếu hay thêm ai đó. Mọi người còn tưởng mình đang chiếm cứ Bắc Kinh, nhưng đối với Bắc Kinh mà nói, họ chẳng qua chỉ là người qua đường.

Thoắt cái, nửa năm học đã trôi qua, mùa xuân lại đến, vạn vật như được sinh ra lần nữa. Lớp 11 tôi cao đến 1m66, và từ đó không phát triển thêm một centimet nào nữa. Còn Tần Xuyên cao đến 1m88, vì cao quá nên đi hay bị cụng đầu, thế mà cậu ta không thể không từ bỏ thói quen hất ngược mặt lên trời của mình.

Tần Xuyên vẫn cuồng nhiệt đam mê đá bóng, năm 2000, khi không khí của Euro Cup nóng bắt đầu tiến hành vòng đấu loại, cậu ta cũng tham gia đội bóng đá của trường. Đội bóng đá trường Đăng Hoa cũng có tiếng, nghe nói khá lẫy lừng trong giới bóng đá trung học hồi trước giải phóng, cùng với đội bóng trường Bát Nhất Trung được xưng tụng là song hùng của kinh thành, thậm chí còn từng giành giải quán quân toàn quốc.

Vốn một kẻ xui xẻo luôn ngáng chân người khác như Tần Xuyên chẳng bao giờ lọt được vào mắt xanh của đội trưởng, nhưng điều kiện về thể hình của cậu ta quá tốt, nếu được luyện tập theo đội, hoàn toàn có thể trở thành "yêu quái", chạy không biết mệt lại giỏi trong việc huých đẩy, đúng là một đại trung phong hiếm có. Chính vì lý do ấy, đội trưởng phá lệ gọi cậu ta vào đội, Tần Xuyên đắc ý vô cùng, và cũng nghiêm túc luyện tập mấy tháng liền.

Hằng ngày sau khi tan học họ đều ở lại luyện tập, tôi lén lấy đồng phục của Tần Xuyên đưa cho Đại Long mặc, rồi đưa cậu ta lén vào trường. Đại Long thường mang rất nhiều đồ ăn ngon cho tôi, cậu ta học chuyên về món Âu, nên thường mang những đồ thực hành trên lớp về, mùi vị vượt xa mấy món bánh biscuit và hamburger bán ở căng-tin trường tôi. Chúng tôi vừa ăn vặt vừa ngồi đợi Tần Xuyên, thỉnh thoảng nhân lúc mọi người không để ý, Tần Xuyên sẽ chạy ra ngoài, ngoạm một miếng bánh trên tay tôi rồi lại vào

https://thuviensach.vn

sân, mỗi lần cậu ta cắn rất to, chỉ để lại cho tôi có chút xíu, khiến tôi bực tức vô cùng.

Nửa cuối năm có giải vô địch quốc gia, theo quy tắc của giải mỗi đội bóng đá phải chọn ra một nữ sinh làm quản lý. Chuyện này trong nháy mắt khiến cả trường nhốn nháo ầm ĩ, đội bóng rổ và bóng đá đều là những tiêu điểm được các nữ sinh chú ý, buổi sáng là lịch luyện tập của đội bóng rổ, buổi chiều là đội bóng đá, sân vận động lúc nào cũng bị quây kín bởi các fan nữ toàn trường. Hồi ấy vẫn đang thịnh hành các bộ manga như *Slam Dunk, Captain Tsubasa, Touch*(*), vì vậy tất cả mọi hoạt động ngoài trời đều nhuốm màu manga của Nhật Bản, mọi người đều mong có được những trải nghiệm tuổi trẻ hừng hực đầy nhiệt huyết, được giống Hanamichi Sakugari, Tsubasa Oozora, Tatsuya trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Tưởng tượng ra cảnh quản lý rất ngầu của Ayako trong *Slam Dunk,* được cùng đội bóng đá ra sân, tất cả mọi nữ sinh đều sôi sục trào dâng. Giấy đăng ký rải như tuyết trong phòng của huấn luyện viên, nghe nói nhiều hơn rất nhiều so với việc đăng ký làm cán bộ của hội học sinh trong học kỳ này. Mặc dù sớm đã quá thân thuộc với đội bóng đá, nhưng tôi cũng ham vui điền vào đơn, nhờ Tần Xuyên nộp giúp. Tôi vui vẻ không coi đó là chuyện quan trọng gì lắm, hơn tuần sau khi danh sách chọn lọc được đưa ra tôi mới đờ cả người, tổng cộng có bảy người đủ điều kiện, tên tôi hiên ngang đứng trong đó, và ngay cạnh chính là tên Lưu Văn Văn.

(*) ***Touch*** *được xuất bản ở Việt Nam với tên* ***Tầm với.***

Hôm ấy ngồi đợi Tần Xuyên tập mà tôi chẳng chút hứng thú, cậu ta tranh mất miếng bánh brownie tôi thích ăn nhất, tôi cũng chẳng buồn giận. Tập xong, Tần Xuyên lân la lại hỏi: “Sao thế, sao trông không vui thế? Nhè miếng brownie ra trả nhé?”

“Buồn nôn!” Tôi đẩy cậu ta ra, “Thì là chuyện chọn người quản lý ấy mà, biết thế chẳng nhờ cậu nộp tờ đăng ký ấy, cậu xem, ngoài tôi ra sáu

https://thuviensach.vn

người còn lại đều là những nữ sinh có tiếng của trường, đến lúc bỏ phiếu tôi chắc chắn chẳng có phiếu nào cho mà xem, quá mất mặt!"

"Cậu cũng biết là mình quan hệ kém nhỉ!"

"Cút!" Tôi tung chân đá cậu ta, buồn bực phụng phịu: "Mau nghĩ cách làm thế nào để xóa tên tôi đi."

"Cậu đúng là đồ chẳng ra gì, còn chưa biết thế nào đã định bỏ cuộc rồi. Cậu không muốn thi đấu cùng tôi à? Ngộ nhỡ cậu mèo mù vớ cá rán trúng tuyển thì sao." Tần Xuyên lại rất tự tin.

Đương nhiên là tôi muốn ra sân cùng cậu ấy, muốn cùng ngồi xe với cậu ấy đến các trường học khác, giúp họ quản lý đồng phục, đăng ký thi đấu, khi các nữ sinh khách vây quanh sẽ được cùng họ ưỡn ngực ngẩng đầu đi về phía khán đài dành cho thành viên đội bóng, nghĩ tới đó thôi lòng tôi đã đủ rạo rực rồi. Nhưng hễ nhớ tới cái mặt kiêu ngạo của Lưu Văn Văn là sự rạo rực đó lại như bị hất một gáo nước lạnh.

"Thôi thôi! Đừng mặt ủ mày chau nữa, còn có tôi đây mà? Yên tâm đi!" Tần Xuyên vỗ ngực hứa, tôi AQ nghĩ, cũng tốt, dù sao có được là người quản lý hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tình bạn tốt của hai chúng tôi, điểm này Lưu Văn Văn không bì được.

Buổi trưa ngày bỏ phiếu, phòng của huấn luyện viên bóng đá nhốn nháo, ồn ào.

Là một trong số những ứng cử viên, tôi lại trốn trong lớp học không dám đến xem, chỉ sợ số phiếu của mình là thấp nhất, cuối cùng Tần Xuyên vẫn đến tìm kéo tôi đi bằng được.

Cậu ta đứng chực sẵn ở cửa từ sáng sớm, hễ có người đến bỏ phiếu, cậu ta lại nói với họ rằng: "Chọn Tạ Kiều nhé! Tạ Kiều rất ổn! Cậu không quen

https://thuviensach.vn

à? Chính là bạn ấy đây này, lớp 11 (2), tính khí tốt, bầu cho bạn ấy đi! Đúng đúng, tích vào đó là được, cảm ơn!"

Đứng bên cạnh Tần Xuyên, tôi xấu hổ tới mức vùi mặt vào trong áo đồng phục. Tôi có cảm giác mình giống như loại bánh bao sắp đến ngày hết hạn bị mang ra bán tống bán tháo trong siêu thị, vừa rẻ mạt vừa đáng thương, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn "nhân viên bán hàng" đang ra sức mời chào, tôi lại không nhẫn tâm phụ ý tốt của cậu ta, đành tìm cách phối hợp để mình được "bán" trong thời gian sớm nhất.

Đám bạn của những thành viên trong đội bóng đều hết sức giúp đỡ, hầu hết bỏ phiếu cho tôi, sau khi bỏ phiếu xong đều quay ra đập tay với tôi và Tần Xuyên như muốn chúc mừng. Dần dần, tôi cũng thích ứng với việc bị vây quanh, lưng ưỡn thẳng. Tần Xuyên huých huých tôi, khẽ bảo: "Rất giống người quản lý đấy!"

Tôi cười đắc ý, "Đương nhiên!"

Nhưng tôi còn chưa kịp thu nụ cười về, nó đã lập tức khô héo ngay trên môi.

Lưu Văn Văn đến.

So với một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi, thì Lưu Văn Văn là nhân vật nổi tiếng không ai là không biết. Tôi thấy các bạn xung quanh đã bắt đầu bàn tán, có người thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn Tần Xuyên. Chuyện giữa họ mọi người đều biết, cặp đôi hot như vậy sắp mặt đối mặt, không khí trở nên khác biệt lạ thường. Tôi vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ, giờ thì ỉu xìu.

Lưu Văn Văn đi lướt qua vai Tần Xuyên bước vào, hai người chẳng nhìn nhau lấy một cái. Cô ta đưa những bản đăng ký đã điền đầy đủ cho đội trưởng đội bóng, đội trưởng là fan hâm mộ của Lưu Văn Văn, tôi nghe cậu ta hạ giọng nói: "Mình chọn cậu."

https://thuviensach.vn

Lưu Văn Văn khẽ mỉm cười tỏ ý cảm ơn, sau đó đi ra ngoài ngay. Lúc ngang qua Tần Xuyên, Tần Xuyên đột nhiên cao giọng "rao": "Nào nào, vote cho Tạ Kiều! Cảm ơn cảm ơn!" Có lẽ là do tôi bị ảo giác, nhưng hình như, bước chân Lưu Văn Văn thoáng sững lại một nhịp.

Hôm sau kết quả bỏ phiếu được công bố, đúng như dự đoán, Lưu Văn Văn được chọn là người quản lý với số phiếu vượt trội. Và thật bất ngờ, chẳng ai nhận ra số phiếu của tôi đứng thứ hai, mặc dù vẫn kém Lưu Văn Văn mấy chục phiếu, nhưng như thế tôi cũng hài lòng rồi. So ra, hình như Tần Xuyên còn buồn bã, nuối tiếc hơn cả tôi.

Tôi vỗ vỗ vai trêu cậu ta: "Cũng không tệ, sau này được cùng bạn gái cũ vào sinh ra tử, không chừng trong trận nào đấy cậu đá vào, hai người vui vẻ ôm chầm lấy nhau, thế là gương vỡ lại lành!"

"Tạ Kiều, cậu có lương tâm hay không hả?" Tần Xuyên tức giận cốc đầu tôi.

Trong lúc bọn tôi đang cười hi hi ha ha, Lưu Văn Văn ôm một tập giấy tờ đi ngang qua. Cô ta hình như đang nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên đứng lại, quay người, đưa cho Tần Xuyên một tờ, "Form tham gia thi đấu, đội trưởng bảo tôi phát cho mọi người, điền xong thì nộp lại cho tôi."

"Nộp thẳng cho đội trưởng không được à?" Tần Xuyên chau mày hỏi lại.

"Tôi là quản lý, phải nộp cho tôi." Lưu Văn Văn chẳng nể nang gì nhét tờ giấy vào tay Tần Xuyên, "Nếu cậu không đến nộp tôi sẽ tới lớp cậu tìm."

Tần Xuyên bực bội cầm tờ phiếu, nghênh ngang đi về lớp. Còn Lưu Văn Văn cũng lập tức quay người đi về phía lớp tôi. Tôi ngẩn ra đứng giữa hai bọn họ, giống như một dấu phẩy giữa hai câu dài.

https://thuviensach.vn

Đội bóng đá bắt đầu tham gia thi đấu, tôi cũng rơi vào trạng thái nhảy nhót liên tục trong đội cổ vũ.

Không giống với người giữ chức quản lý đội bóng là Lưu Văn Văn, cô ta được phép đi cùng xe với đội bóng di chuyển đến những địa điểm thi đấu khác nhau, còn đội cổ vũ chúng tôi phải tự túc.

Đại Long và tôi, cứ cuối tuần là cùng đội bóng phiêu bạt, lang thang tới khắp các trường trung học ở Bắc Kinh. Chúng tôi còn làm hai tấm biển, tôi vẽ hình Tsubasa Oozora rồi viết bên cạnh: "Tần Xuyên, mãi mãi là số 1", mỗi lần thi đấu, chúng tôi đều cố gắng chiếm vị trí tốt nhất, giơ cao hai tấm biển lên, còn Tần Xuyên chỉ cần đá vào quả nào lập tức lao về phía chúng tôi ngồi. Trong mắt tôi, hành động dang rộng hai tay chạy như bay ấy, thật sự lấp lánh, rực rỡ hơn cả ánh mắt trời.

Trong lúc mải mê nhìn theo Tần Xuyên tranh cướp bóng, thỉnh thoảng tôi cũng bắt gặp ánh mắt của Lưu Văn Văn, cô ta nhìn về phía tôi rất nhanh, sau đó quay sang chỗ khác.

Lưu Văn Văn rất được lòng mọi người trong đội bóng, đội trưởng có lẽ đang theo đuổi cô ta, nên mọi việc đều nghe cô ta sắp xếp, còn Lưu Văn Văn rất biết điều, làm việc có trước có sau, cẩn thận chu đáo. Trước kia, cả đám con trai ở cùng nhau, lúc thì thiếu đồng phục, lúc lại đi nhầm giày, sau khi có Lưu Văn Văn, mọi thứ đều do cô ta quản lý, sắp xếp. Cô ta dùng chỉ đỏ thêu tên của từng người lên khăn mặt, chiếc của Tần Xuyên tôi có xem qua, bên trên thêu một chữ "Xuyên", chữ "Xuyên" ấy khiến tôi nhớ lại lần đi công viên giải trí Bắc Kinh năm xưa, cô ta đã làm cơm hộp cho Tần Xuyên.

Dần dần, Tần Xuyên cũng nhận khăn mặt do Lưu Văn Văn đưa, mỗi lần như thế, tôi đều thấy nụ cười vô cùng rạng rỡ trên khuôn mặt Lưu Văn Văn.

Tôi nghĩ, có lẽ cô ta vẫn thích Tần Xuyên.

https://thuviensach.vn

Đội bóng đá trường Đăng Hoa qua ải trảm tướng, chiến thắng trong các trận vòng loại và các trận loại trực tiếp để giành vé vào bán kết. Trận bán kết đối thủ là Nhị Trung, sôi nổi kịch liệt. Ba phút sau khi trận đấu bắt đầu Nhị Trung đã ghi bàn từ một đường sút dài, mười phút sau Đăng Hoa san bằng tỉ số. Trước giờ nghỉ giữa hai hiệp Đăng Hoa chiếm ưu thế khi dẫn trước một bàn, nhưng đến giữa hiệp hai thì bị Nhị Trung gỡ hòa. Diễn biến về sau hai đội vừa phòng thủ vừa tấn công vô cùng gay cấn, tôi và Đại Long đứng trên khán đài hò hét tới khản cả giọng, cho tới lúc trận đấu sắp kết thúc Tần Xuyên mới đơn thương độc mã dẫn bóng xông lên, vượt qua hàng phòng thủ của đối phương lao xuống vòng cấm địa, lắc người đánh lừa thủ môn đối phương, tung cú sút từ góc chết hạ gục Nhị Trung vào phút chót.

Bán kết và chung kết đều đá trên sân vận động Tiên Nông Đàn, cậu ta không thể dễ dàng chạy về phía chúng tôi ăn mừng chiến thắng như trên những sân khác. Tôi chỉ biết đứng đó trơ mắt nhìn Tần Xuyên được đưa vào đường dành riêng cho cầu thủ như một vị anh hùng. Tôi chẳng màng tới rào chắn quanh sân, bảo Đại Long kéo mình đi xuống khỏi khán đài, lao thẳng vào phòng nghỉ của cầu thủ.

Cả đội bóng đang ăn mừng trong đó, mọi người ai cũng hỉ hả vui vẻ, Lưu Văn Văn đi qua đi lại như con thoi giữa bọn họ, đưa nước cho Tần Xuyên rất tự nhiên, Tần Xuyên cũng tự nhiên đón lấy, lúc định vặn nắp thì phát hiện nắp chai đã được mở sẵn rồi.

Cậu ta ngẩn người nhìn chai nước khoáng, sau đó nhìn Lưu Văn Văn, rồi lại nhìn về phía tôi đang đứng ở cửa.

Lưu Văn Văn cũng quay đầu nhìn về phía tôi, trên mặt cô ta vẫn lưu lại nụ cười lúc đối mặt với Tần Xuyên, nhưng khi thấy tôi, nụ cười đó lập tức biến mất.

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều! Thấy chưa? Ngầu không?” Tần Xuyên đứng dậy, đắc ý đi về phía tôi.

“Xì! Chẳng phải chỉ là mất công chạy xa hơn một chút, sút nhanh hơn một chút thôi à.” Tôi vờ như chẳng bận tâm, huých huých Đại Long, “Chỉ còn lại mỗi thủ môn, Đại Long cũng đá vào được!”

“Không không tôi không đá được đâu.” Đại Long ngượng nghịu.

“Cậu tùy tiện tìm một người vào thay thử xem! Bao nhiêu năm xem bóng đá rốt cuộc cậu có hiểu gì không hả? Cậu tưởng chỉ còn lại một mình thủ môn là dễ à? Nếu không có ý chí kiên cường, tốc độ khủng, kỹ thuật siêu cấp, thì không thể có bàn thắng đẹp mắt như thế!” Tần Xuyên trừng mắt lườm tôi.

“Thế cũng chẳng có gì ghê gớm cả!”

Tôi cố tình trêu cậu ta, Tần Xuyên bỗng túm chặt tay tôi, tôi không hất ra được, cười cười kêu lên: “Được rồi được rồi, cậu giỏi nhất được chưa.”

“Được rồi lão đại, đừng làm đau Kiều Kiều.” Đại Long vội nói giúp tôi.

“Phục hay không?” Tần Xuyên khom lưng, cười cười ghé sát tới trước mặt tôi.

Tôi ngước mắt nhìn Tần Xuyên, hai đứa cách nhau gần như thế, gần tới mức tôi chỉ nhích lên một bước là có thể chạm vào môi cậu ta.

Sau khi trưởng thành chúng tôi chưa từng ở khoảng cách gần nhau như thế, Tần Xuyên cũng ngẩn ra, còn tôi lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng giả vờ la lên rồi rút tay về, “Phục rồi phục rồi!”

https://thuviensach.vn

Trong lúc chúng tôi rơi vào trạng thái hoang mang đó, Lưu Văn Văn đi đến, trên khuôn mặt thanh tú của cô ta dường như bị phủ một lớp sương mỏng, "Đây là phòng nghỉ của thành viên đội bóng, người không liên quan hãy ra ngoài đi."

"Ồ, chúng tôi, chúng tôi…" Tôi nghe cô ta nói thế thì bối rối, quay đầu bảo Tần Xuyên: "Vậy bọn tôi đứng ngoài cổng đợi cậu."

"Đừng, nếu các cậu không được ở đây vậy thì tôi cũng không ở lại nữa." Tần Xuyên giơ tay ngăn tôi và Đại Long.

"Tần Xuyên, cậu có ý gì?" Giọng Lưu Văn Văn như run lên.

"Chẳng có ý gì."

Tần Xuyên đẩy tôi và Đại Long cùng đi ra cửa.

"Thôi, để bọn tôi ra trước, cũng chẳng lâu la gì." Không khí gượng gạo đó khiến tôi khó chịu, tôi giữ Tần Xuyên lại.

"Tần Xuyên, đừng giận dỗi vô cớ! Cậu ghi bàn thắng quyết định, nhưng cũng không thể vi phạm nội quy của đội." Đội trưởng không biết đã đứng cạnh Lưu Văn Văn từ lúc nào.

"Đội bóng có kỉ luật của đội bóng, Tần Xuyên, còn chưa họp tổng kết, nếu bây giờ cậu bỏ đi, thì không cần đá trận chung kết nữa." Lưu Văn Văn lạnh lùng.

"Thế thì không đá nữa."

Tần Xuyên quay lại lấy quần áo, đi thẳng ra ngoài.

"Kiều Kiều, Đại Long, mau lên, muộn là quán lẩu đóng cửa đấy!"

https://thuviensach.vn

“Vậy… chúng tôi…” Tôi đang định đi theo Tần Xuyên, thì một người đã lách qua tôi lao ra ngoài trước.

Đó chính là Lưu Văn Văn.

Lưu Văn Văn túm chặt Tần Xuyên ngay ngoài hành lang.

“Tần Xuyên, cậu định đối đầu với tôi mãi sao?” Lưu Văn Văn mắt ngấn lệ.

“Tôi không nghĩ thế.” Tần Xuyên chán ghét vò tóc.

“Vậy cậu định lạnh lùng với tôi như thế này đến bao giờ?”

“Đều là bạn học cả, có gì mà lạnh lùng với nhiệt tình.”

“Đối với cậu mà nói chúng ta bây giờ chỉ là bạn học thôi sao?” Lưu Văn Văn sững sờ nhìn Tần Xuyên.

“Không phải thì là gì?”

Tần Xuyên tiếp tục bước, Lưu Văn Văn vẫn túm chặt cậu ta.

Ánh mặt trời trên sân bóng hắt vào hành lang chật hẹp, hai người giống như hai cái bóng màu đen được cắt ra từ giấy, tôi thấy rõ hình ảnh Lưu Văn Văn cúi đầu, sau đó một giọt nước lấp lánh như thủy tinh lăn xuống má cô ta.

Lưu Văn Văn khóc.

“Tôi không thích bóng đá, ghét mùi mồ hôi. Cuối tuần tôi thích ở nhà nghe nhạc, xem phim, ăn vặt chứ không phải đứng bên ngoài sân hít bụi

https://thuviensach.vn

đất. Nhưng tôi vẫn đến để làm quản lý cho đội, cho dù người mà cậu ủng hộ bỏ phiếu không phải tôi, tôi vẫn gắng sức để mình trúng tuyển. Cậu biết tại sao không?" Lưu Văn Văn ngập ngừng, khịt mũi nói tiếp: "Bởi vì tôi vẫn thích cậu."

Lưu Văn Văn ôm mặt, bắt đầu khóc thút thít. Bình thường chiếc đầu của cô ta luôn ngẩng cao kiêu ngạo, nhưng bây giờ lại cụp xuống đầy ủ rũ bất lực.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp bây giờ ướt đẫm nước mắt của sự ấm ức. Vốn rất ưa thể diện, vậy mà lúc này lại để nhếch nhác trước tôi. Tất cả mọi thứ mà Lưu Văn Văn thường ngày nâng niu trân trọng, khi đối mặt với Tần Xuyên dường như đều không còn quan trọng nữa.

Tôi nhìn Lưu Văn Văn, lòng chua xót.

Bởi vì tôi biết, đó thật sự là vì thích một người.

Còn Tần Xuyên lại chẳng cảm nhận được nhiều như thế, cậu ta lẳng lặng nhìn Lưu Văn Văn, khẽ khàng vỗ vỗ vai an ủi: "Văn Văn, xin lỗi. Tôi đã không còn thích cậu nữa."

Lưu Văn Văn run bắn lên như vừa bị trúng đạn, nếu như cô ta cũng có kết giới, tôi nghĩ giây phút này chắc kết giới đó cũng đã vỡ vụn rồi. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt Lưu Văn Văn bi thương và tuyệt vọng như thế, gương mặt xám lại, giống như đóa quỳnh diễm lệ, sau giây phút nở rực rỡ lập tức khô héo lụi tàn.

"Tại sao? Vì cô ta à?" Lưu Văn Văn chỉ vào tôi, "Chính vì ngày hôm đó tôi bỏ chạy một mình, làm sao tôi biết cô ta bị gãy xương! Cậu có bao giờ nghĩ, nếu ngày hôm ấy tôi ở lại thì Lí Cường sẽ làm gì tôi không? Sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì không? Cậu chỉ biết bất bình thay cô ta, cậu có nghĩ cho tôi chưa?"

https://thuviensach.vn

“Nếu ngày hôm đó người gặp chuyện là Tạ Kiều, cậu có xông vào ứng cứu không?” Tần Xuyên nhìn thẳng vào mắt Lưu Văn Văn.

Lưu Văn Văn thoáng ngập ngừng: “Chuyện đó đối với chúng ta quan trọng sao?”

“Quan trọng. Bởi vì cô ấy là người bạn quan trọng nhất của tôi.” Tần Xuyên nói rõ ràng từng chữ một.

Ánh tịch dương chầm chậm rơi xuống, nhuộm đỏ cả hành lang tối tăm, trong nháy mắt phủ lên người Tần Xuyên khiến cậu ta sáng rực. Sau đó, người “sáng rực” đó đi về phía tôi, gọi tên tôi: “Kiều Kiều, chúng ta đi thôi.”

“Ừm!”

Tôi chạy về phía cậu ta, chạy về phía người bạn quan trọng nhất của mình.

Rốt cuộc “quan trọng” là gì? Theo như giải thích tôi đọc được trong sách ngữ văn thì “quan trọng” là tính từ, có ý nghĩa, tác dụng hoặc ảnh hưởng lớn, từ đồng nghĩa là chủ yếu, quan yếu. Nhưng tôi thấy như thế không chuẩn, “quan trọng” không nhất định phải có logic và quan hệ nhân quả chặt chẽ, theo tôi, cuộc đời dài như vậy, cũng phải có vài giây phút đẹp đẽ khiến người ta khó quên chứ.

Nhiều năm sau nếu bạn vẫn có thể khẳng định, thứ mà bạn không bao giờ muốn bỏ lỡ, thậm chí nếu nó mất đi rồi cuộc đời bạn không còn là của bạn nữa, đó mới là quan trọng.

“Tần Xuyên, hai người thật sự chỉ là bạn ư? Cậu thích cô ta phải không?”

https://thuviensach.vn

Khi tôi đứng bên cạnh Tần Xuyên, Lưu Văn Văn đã hỏi thế.

Tần Xuyên không trả lời câu hỏi này, cậu ta kéo tôi và Đại Long ra khỏi sân vận động. Tới cổng, tôi lẳng lặng rút tay về, ba người chúng tôi cứ im lặng như thế, câu hỏi của Lưu Văn Văn rõ ràng vẫn luẩn quẩn trong đầu cả ba.

"Này, cậu sẽ không nghĩ tôi thích cậu thật đấy chứ?" Tần Xuyên lên tiếng trước, hỏi bằng giọng chế nhạo.

"Lão đại, thật đấy à?" Đại Long kinh ngạc.

"Xin hai người, cho dù đàn ông trên thế giới này chết hết tôi cũng không cần cậu thích tôi được không hả? Bị một kẻ đầu óc đơn giản, ngang ngạnh, bạo lực như cậu thích thật quá đỗi thảm hại! Coi như tôi cầu xin cậu, cậu ngàn vạn lần đừng có thích tôi đấy!" Tôi lập tức đanh đá phản bác, mỗi lần hoang mang, tôi đều ăn nói vô cùng lưu loát hòng che giấu tâm trạng thật sự của mình, những lời tôi nói ra khiến Tần Xuyên tức trẹo cả hàm.

"Kiều Kiều, cậu đừng nói lão đại như thế…" Đại Long bất lực khuyên nhủ.

"Yên tâm, cho dù tôi và Lưu Văn Văn có gương vỡ lại lành một vạn lần, tôi cũng không thích một người chẳng chút sức hấp dẫn nào như cậu!"

"Thế thì tốt quá rồi! Cám ơn cậu!"

Tôi hừ một tiếng, sải bước đi trước. Không biết tại sao, tôi lại thấy hơi giận khi nghe cậu ta nói vậy.

Tôi nghĩ, chắc tôi giận vì cậu ta bảo tôi không có sức hấp dẫn, chứ không phải cậu ta khẳng định như chém đinh chặt sắt rằng sẽ không bao giờ thích tôi.

https://thuviensach.vn

Chắc chắn là thế.

Từ sau hôm đó, Lưu Văn Văn không xuất hiện trong đội bóng nữa.

Cô ta từ chức quản lý của đội, chính vì chuyện này mà Tần Xuyên bị đội trưởng lẫn huấn luyện viên mắng cho một trận tối mặt tối mũi. Chuyện họ cãi cọ trong phòng nghỉ của đội ngay sau trận đấu ai cũng biết, nhưng sự việc ngoài hành lang chỉ tôi và Đại Long biết.

Căn cứ vào số phiếu trên bảng tuyển chọn, tôi tạm thời đảm nhiệm chức quản lý đội bóng, hiện giờ chỉ còn lại trận chung kết nên tôi bị bọn họ trêu chọc gọi là "quản lý một trận", nhưng được cùng Tần Xuyên chen vai sát cánh vào trận, cho dù chỉ một lần, tôi cũng thỏa mãn lắm rồi.

Quen thấy bộ dạng cao ngạo, mạnh mẽ của Lưu Văn Văn rồi nên hình ảnh cô ta yếu đuối, suy sụp hôm ấy lại khiến tôi thương xót. Ngẫm nghĩ lại ân oán giữa chúng tôi khiến tôi mất đi cuộc sống cấp II tươi đẹp, còn cô ta lại mất mối tình đầu, coi như là hòa. Tổng vệ sinh cuối tuần, tôi và Lưu Văn Văn được phân vào cùng một tổ, cô ta vẫn không thèm nói với tôi câu nào, thậm chí không cả nhìn tôi lấy một cái. Về sau, cô ta đưa chổi cho tôi, tôi cảm ơn. Lưu Văn Văn có chút ngạc nhiên, rồi ngẩng đầu lên.

"Lưu Văn Văn, có lẽ cả đời này chúng ta không thể làm bạn, nhưng cũng không nhất thiết phải thù hằn nhau." Tôi chân thành nói.

Lưu Văn Văn khẽ nhếch mép cười, vẻ mặt khinh miệt, tôi nhẫn nại nói tiếp: "Vì vậy, cậu không cần phải vì ghét tôi mà cố gắng thích Tần Xuyên. Nhìn hôm đó cậu buồn bã, tôi cũng chẳng vui vẻ gì… tôi…"

Lưu Văn Văn từ từ trợn tròn mắt, sau đó thì bật cười: "Tạ Kiều, cậu đang nói vớ vẩn gì thì thế, đang thương hại tôi à? Yên tâm, Lưu Văn Văn tôi dù thế nào cũng không tới lượt cậu thương hại."

https://thuviensach.vn

“Thôi được, coi như tôi chưa từng nói gì.” Tôi cũng lườm lại, thầm rủa bản thân mình ngu ngốc. Lưu Văn Văn là người thế nào tôi phải biết rõ nhất chứ, tôi đã chịu không biết bao nhiêu thiệt thòi, xui xẻo vì cô ta, đúng là làm việc vô ích.

Tôi đặt chổi vào góc tường, đeo ba lô lên chuẩn bị rời khỏi lớp học, Lưu Văn Văn đột nhiên kéo tôi lại, ghé sát tai tôi nói: “Tạ Kiều, Tần Xuyên có nói hay thế nào cũng vô ích, bởi quan trọng tới đâu thì cũng chỉ là bạn, chờ mà xem.”

Lưu Văn Văn hất tay tôi rồi nhanh chân bước ra ngoài trước. Còn tôi vẫn đứng ngẩn ra, tôi vô cùng sợ mỗi khi Lưu Văn Văn nói “chờ mà xem”, bởi vì mỗi lần cô ta nói thế, tôi đều gặp phải những chuyện vô cùng xui xẻo.

“Quản lý một trận” tốt xấu gì cũng giữ được thể diện trong trận đấu quyết định: Chung kết. Trận đấu cuối cùng với đội Bát Nhất Trung ngày hôm ấy đã trở thành ký ức anh hùng được lưu giữ mãi mãi trong lòng những cầu thủ thiếu niên. Những pha giành bóng ác liệt, những cú sút đẹp mắt, tiếng vỗ tay hò hét, nụ cười và nước mắt, tất cả gộp lại tạo thành trận đấu tuyệt vời nhất. Tôi thật sự thấy may mắn bởi mình được cùng với họ chia sẻ những giây phút quý báu như thế, được dừng lại trong ký ức vĩnh hằng đó.

Trường trung học Đăng Hoa nâng cao chiếc cúp quán quân, lúc chụp ảnh tập thể Tần Xuyên kéo tôi đứng vào cùng cả đội, tôi ngồi giữa họ, cười tươi sáng rạng rỡ.

Mọi người đề nghị đi đâu đó để chúc mừng, Tần Xuyên nói cuối tuần sẽ mời cả đội đến sàn disco JJ, sự hào phóng của Tần Xuyên khiến mọi người trong đội reo hò vui vẻ. Giữa những tiếng huyên náo ồn ào đó, Tần Xuyên ôm chiếc cúp nói với tôi: “Nghe nói những cầu thủ trong đội bóng giành giải quán quân, được tuyển thẳng vào đại học khi tốt nghiệp đấy.”

https://thuviensach.vn

“Thế thì tốt quá còn gì! Dựa vào khả năng của cậu, tự thi có khi phải thi tới mười năm mới vào được Liên Đại(*)!” Tôi lúc nào cũng nhăm nhăm công kích cậu ta.

(*) *Liên Đại: Đại học liên hợp Bắc Kinh*

Tần Xuyên vỗ đầu tôi một cái, tôi ôm đầu tức tối hỏi: “Thế cậu muốn được giới thiệu vào trường nào?”

“Tôi muốn…” Tần Xuyên nhìn chiếc cúp trong lòng, “Không chừng chúng ta sẽ vào cùng một trường đại học đấy.”

Tôi ngẩn người, rồi lập tức cười tươi như hoa, tôi nghĩ nụ cười ấy nhất định còn đẹp hơn cả nụ cười khi chụp ảnh tập thể, bởi vì tôi thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, không niềm vui nào có thể sánh bằng.

Tôi muốn luôn được ở bên Tần Xuyên, mãi mãi làm người bạn quan trọng của nhau. Dù Lưu Văn Văn có nói thế nào, bạn thì bạn, thế cũng chẳng có gì là không tốt.

Nếu thời gian có nút tạm dừng, tôi nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người chọn bấm nút ấy vào một thời điểm nào đấy, cho dù không có sau này, dừng ở đây cũng tốt.

Bởi vì không có sau này, nên sẽ không phải thất vọng vì chờ mong.

Đá xong trận chung kết không bao lâu thì nghỉ hè, năm cuối cấp cũng sầm sập sắp đến, đây chính là mùa hè cuối cùng mà chúng tôi có thể chơi thoải mái.

Nghỉ hè, Tần Xuyên mời cả đội bóng và Đại Long đến sàn JJ như đã hứa. Suốt dọc đường, mười mấy người chúng tôi cùng đạp xe, thỉnh thoảng lại có ai đó ngông nghênh bốc đầu xe tạo dáng, cao nhất cũng chạm được

https://thuviensach.vn

đến lá cây hòe bên đường. Một đám những thiếu niên tràn đầy sức sống đi trên đường vô cùng bắt mắt, còn tôi là đứa con gái duy nhất trong số ấy, tôi vừa vui lại vừa thấy tự hào. Suốt quãng đời dài dằng dặc trước đó của mình, tôi chưa bao giờ được ai chú ý tới như thế, trái tim với chút hư vinh giấu sâu trong lòng được bộc lộ triệt để vào ngày hôm đó, mặc dù chỉ là "quản lý một trận" nhưng tôi biết đây là quyết định hạnh phúc nhất đời mình, tôi của khi ấy hoàn toàn không thể ngờ được rằng, về sau tôi đã phải vô cùng hối hận.

JJ của năm 2000 đã không còn hot như trước nữa, mọi người đã tìm được những nơi vui chơi giải trí hấp dẫn hơn như: KTV, bowling, billiard, quán net… dễ dàng tìm được những nơi như thế ở con phố nhỏ quanh trường. Thế giới dần trở nên rộng lớn, nhạc lẫn thứ đèn mờ ảo trong sàn JJ không còn hấp dẫn, khiến chúng tôi tò mò như trước nữa. Có điều, nếu tụ tập đông người chúng tôi vẫn tới đó chơi, ít nhất thì sàn JJ còn chịu bán bia cho chúng tôi.

Tôi vẫn không phải cao thủ khiêu vũ, bọn Tần Xuyên vùi đầu lắc lư giữa sàn, nói thật, ngoài Tần Xuyên và Đại Long thường đến đây chơi ra, những người khác về cơ bản là nhảy bừa. Tôi đứng bên cạnh tay cầm Coca, miệng cười ha ha, Đại Long chạy xuống đứng cùng tôi, cậu ta lén đưa một miếng bánh Napoleon cho tôi, ghé tai tôi thì thầm: "Mau ăn đi, hôm nay làm thành công được có một miếng, nếu lão đại nhìn thấy sẽ cướp mất đấy!"

"Cảm ơn Đại Long!"

Tôi đón lấy miếng bánh Napoleon, khoan khoái quay người đứng vào trong góc sàn, bình thường tôi thích đồ ngọt, kem tươi lại là thứ đồ ngọt mà tôi thích ăn nhất. Những món Âu Đại Long làm càng ngày càng ngon, miếng bánh Napoleon vỏ ngoài xốp xốp, kem được đánh vừa mịn vừa bông, vào miệng là tan ngay, tôi ăn say sưa, xong quệt miệng bảo: "Đại Long, tôi thấy cậu nhất định sẽ trở thành đầu bếp giỏi, trình độ này xứng đáng làm

https://thuviensach.vn

đầu bếp của Tân Kiều Tam Bảo Lạc(*)! Không không không, phải làm đầu bếp của Lão Mạc!”

(*) *Tân Kiều Tam Bảo Lạc hay Lão Mạc đều là những nhà hàng nổi tiếng ở Bắc Kinh.*

Đối với những lời khoa trương tâng bốc của tôi, bình thường Đại Long sẽ ngượng ngùng thoái thác “làm gì có”, nhưng tôi đợi một lúc lâu vẫn không thấy cậu ta nói gì. Tôi thắc mắc quay đầu lại, thấy cậu ta đanh mặt đi về phía sàn nhảy. Tôi nhìn theo hướng cậu ta đi, ở đó đang loạn như một nồi cháo.

Cầm đầu là Tần Xuyên, đứng đối diện với Tần Xuyên là Lí Cường.

Những kẻ không liên quan xung quanh cũng cảm nhận được không khí khác lạ trong sàn, lần lượt đi xuống không tiếp tục nhảy nữa, người của đội bóng đá đều đứng sau Tần Xuyên, Đại Long nhảy phốc lên, đứng cạnh Tần Xuyên. Sau lưng Lí Cường có rất nhiều người, những kẻ vừa rồi còn đang nhảy nhót điên cuồng, hay chỉ đến để chơi hoặc uống rượu lúc này đều đi về phía Lí Cường, người mỗi lúc mỗi đông, bọn Tần Xuyên dần bị vây vào giữa, Lí Cường nở nụ cười giảo hoạt.

“Xuyên Tử, lâu rồi không gặp.” Lí Cường nói bằng giọng nham hiểm.

“Cũng phải, vì cuộc gặp này với tao mà mày tốn không ít công sức nhỉ.” Tần Xuyên nhìn quanh, giọng cậu ta điềm đạm, không chút hoang mang hay tức giận. Có thể thấy những người đứng xung quanh, rõ ràng đã ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Vì mày giỏi quá mà! Có điều hôm nay tao phải xem xem, mày giỏi tới mức nào!” Mặt Lí Cường cuối cùng cũng sa sầm xuống.

Người của đội bóng đá từng đánh nhau, nhưng chưa từng gặp trận đánh nào xung quanh toàn lũ đầu đường xó chợ khoa trương thế này, thật khiến

https://thuviensach.vn

họ sợ chết khiếp. Đội trưởng bạo gan tiến lên phía trước một bước, "Mày… bọn mày rốt cuộc là ai?"

"Mẹ mày chứ, thế mày là ai!" Đám lưu manh bên Lí Cường ngông nghênh bước lên, vung tay đẩy đội trưởng một cái.

Tần Xuyên túm chặt tay Lí Cường, "Có chuyện gì thì nói với tao, để họ đi."

"Mày chắc chắn chứ?" Lí Cường cười nham hiểm.

"Bớt vớ vẩn đi." Tần Xuyên lạnh lùng đáp.

"Nhưng tao lại cứ không thích mày thành anh hùng thì phải làm thế nào?" Lí Cường xòe tay vẻ vô lại.

"Ngu ngốc!"

Tần Xuyên đấm thẳng vào mặt Lí Cường, hắn ta loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, được đám thuộc hạ đỡ lại, máu mũi rỉ ra.

Lí Cường ngượng quá hóa giận, hắn ta không ngờ trong hoàn cảnh này mà Tần Xuyên còn hung hăng như thế, hắn ta gào lên: "Đánh!", rồi lao vào Tần Xuyên.

Còn tôi, đứng ngay bên cạnh, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều liền xông lên.

Nhưng tôi chưa chạy được hai bước đã bị kéo lại, tôi quay người, kinh ngạc khi thấy Lưu Văn Văn đang cười tươi rói nhìn mình, cô ta đánh mắt màu tím, khuôn mặt trẻ trung tươi tắn trông vô cùng quyến rũ dưới ánh đèn màu.

"Đừng vội, lát nữa tôi và cậu cùng xông vào." Cô ta mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Lưu Văn Văn kéo tôi sang một bên, miếng bánh Napoleon còn lại trên tay rơi xuống đất, chân tôi giẫm lên kem, kéo dây đầy sàn, nhìn giống như một khuôn mặt bị biến dạng.

Từ nhỏ tới lớn tôi chưa bao giờ lo lắng khi Tần Xuyên đánh nhau.

Cậu ta đánh nhau với hết lũ trẻ con trong ngõ, rồi lại đánh nhau khắp cả phố Đông Sơn, cuối cùng đánh nhau với cả bạn học cấp II. Cậu ta luôn thắng, trừ những lúc bị chị Tần Thiến cho một cái bạt tai, còn lại không ai có thể là đối thủ của cậu ta. Cậu ta thường ngông nghênh nói với tôi rằng, sẽ có ngày cậu ta thách đấu với Nhất Huy trong truyền thuyết, sau đó trở thành lão đại mới. Những lời nói khoác lác khác, tôi không tin, nhưng câu này thì tôi nghĩ có khả năng thật. Tôi chưa từng thấy cậu ta thua, tôi tưởng cậu ta sẽ không bao giờ thua.

Nhưng hôm nay cậu ta bị đánh rất thảm. Thực ra Tần Xuyên cũng giỏi, mấy lần cậu ta đánh cho đối phương ngã dúi dụi dưới đất, nhưng hết kẻ này ngã lại có kẻ khác xông lên, tay chúng đều cầm xích xe đạp, tôi tận mắt chứng kiến nhiều vết máu trên người Tần Xuyên vì dính đòn, thấy cậu ta bị giẫm đạp dưới sàn, nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của cậu ta sưng vù, nhìn mái tóc được cậu ta chăm chút bị chúng túm chặt trong tay. Cậu ta bị đánh rồi, toàn thân chỗ nào cũng bầm dập vì đòn.

Nước mắt tôi cứ thế tuôn rơi, tôi nghe cổ họng mình phát ra những thứ âm thanh xé tim xé phổi, đó chẳng giống tôi gì cả, mà như tiếng con thú nhỏ trong lúc tuyệt vọng đến cùng cực.

“Đừng đánh nữa! Buông tay ra đừng đánh nữa!”

Cuối cùng Lưu Văn Văn cũng không giữ được tôi, tôi lao về phía bọn Tần Xuyên, Đại Long bị chúng đánh cho không ra hình dạng loạng choạng

https://thuviensach.vn

định ngăn tôi lại, nhưng cuối cùng mềm nhũn người ngã lăn ra đất. Tần Xuyên bị đánh hội đồng hồi lâu giờ đang cố gắng hé một con mắt sưng vù ra, cậu ta trừng mắt với tôi, quát tôi bằng giọng hung hăng nhất: "Tạ Kiều, cút ngay đi cho tôi!"

Tôi không nghe thấy cậu ta nói, tôi vẫn chạy về phía ấy, ngồi xổm xuống dang hai tay chắn trước người Tần Xuyên, khẩn cầu Lí Cường: "Xin cậu đấy, đừng đánh nữa!"

Những người bên cạnh Tần Xuyên đã bị đánh cho tan tác, kẻ chạy được đã chạy rồi, kẻ bị thương thì cũng đã bị thương rồi, chẳng còn khả năng phản kháng, bọn Lí Cường cũng dần dừng tay. Lưu Văn Văn đi đến, cô ta đứng bên Lí Cường, nhìn chúng tôi từ trên cao, ánh mắt lấp lánh vì vui sướng. Còn Lí Cường, hắn đặt tay lên vai cô ta rất tự nhiên, mà cô ta cũng không thấy phản cảm, chẳng hất tay Lí Cường ra.

Tôi chợt hiểu, rồi ngay sau đó cảm thấy họ thật buồn nôn, thật nực cười.

"Lưu Văn Văn, chúng ta kết thúc đi."

"Được, cậu còn nợ tôi một thứ."

"Thứ gì, cậu nói đi, tôi trả." Tôi bình tĩnh đáp.

Mặc dù cơ thể tôi vẫn đang khẽ run lên, nhưng không phải vì sợ hãi và hoang mang, mà thay vài đó là sự khinh miệt và dũng khí mạnh mẽ được tích tụ lại hòng bảo vệ người sau lưng mình.

"Năm xưa ở cổng trường, cậu đã bạt tai tôi một cái, giờ tôi muốn cậu trả lại cho tôi."

Tôi không ngờ cô ta lại dùng cách đó để sỉ nhục mình, hễ nghĩ đến cảnh bị cô ta bạt tai trước mặt bao nhiêu người như thế, tôi lại không kìm được

https://thuviensach.vn

mà run lên bần bật. Tần Xuyên ở sau lưng tôi nghe Lưu Văn Văn nói thế cũng cuống lên, cậu ta gắng gượng, gào lên rủa: "Lưu Văn Văn, cậu dám động đến một sợi tóc của cô ấy xem! Tạ Kiều, mẹ kiếp cậu không chịu nghe lời gì cả, ở đây không có việc của cậu mau về đi!"

Tần Xuyên càng nói Lưu Văn Văn càng tức giận, cô ta sải bước đi về phía tôi, mạnh mẽ dang tay, tôi nhắm mắt, chỉ nghe Tần Xuyên gần như gầm lên đầy tuyệt vọng: "Đánh tôi! Cậu đánh tôi đi! Đánh tôi đi!"

Sự đau đớn không ập xuống như tưởng tượng, tôi thấy Lí Cường giữ chặt tay Lưu Văn Văn, cô ta tức tối quát: "Cậu làm gì thế?"

"Việc này nghe tôi!" Lí Cường cũng quát lại.

Tôi nhìn thấy những tia oán hận trong mắt Lưu Văn Văn, Lưu Văn Văn không thích Lí Cường, sau khi bị sự lạnh nhạt của Tần Xuyên làm cho mất lí trí, nên mới có sự lựa chọn ngu xuẩn như bây giờ. Tất cả mọi sự trả thù của thiếu nữ đều không có một chút khoái cảm nào, đó chỉ là nỗi đau đớn của tình yêu chứ không phải thù hận. Mọi sự tổn thương, những thiếu nữ ấy cũng sẽ phải gánh chịu một phần.

Tình hình hiện tại nằm ngoài sự kiểm soát của Lưu Văn Văn, tôi bắt đầu thấy cô ta trở nên hỗn loạn, còn Lí Cường lại vô cùng hào hứng. Kẻ mạnh dù vùi dập kẻ yếu thế nào vẫn sẽ có chút thương xót, nhưng khi kẻ yếu chà đạp kẻ mạnh dưới chân, lại chỉ mong kẻ mạnh bị đạp sâu xuống dưới bùn lầy.

Lí Cường thích thú châm điếu thuốc, cậu ta gí sát đầu thuốc tới trước mặt Tần Xuyên.

"Chúng ta vui vẻ chút cho trò chơi thêm thú vị! Mày hoặc nó, chọn một."

https://thuviensach.vn

Lưu Văn Văn mặt tái nhợt, còn tôi cầu khẩn như người điên: "Đừng! Xin cậu đấy đừng làm thế! Đừng đừng đừng!"

"Đến đi." Tần Xuyên chỉ cười cười, cậu ta chậm rãi đưa tay ra.

Tôi biết cậu ta lại muốn ra vẻ ngầu đây mà, nhưng bộ dạng lúc này của cậu ta thảm chết đi được, bị người ta ấn đạp dúi dụi dưới đất, mắt thì bên to bên nhỏ, bầm dập thâm tím khắp người, tôi nghĩ sau này tôi nhất định sẽ nói với cậu ta rằng, cậu ta trông chẳng ngầu chút nào, nhưng tôi còn muốn nói, bộ dạng hôm đó của cậu ta, tôi sẽ ghi nhớ cả đời.

Đầu thuốc châm vào da thịt phát ra thứ mùi khét lẹt, Tần Xuyên không xuýt xoa cũng chẳng giãy giụa. Lưu Văn Văn mặt trắng bệch, gào lên đầy căm phẫn: "Đ.M mày", còn tôi khóc như muốn ngất đi.

Cả sàn JJ gần như lập tức im phăng phắc, quả cầu đèn ngũ sắc vẫn đang xoay không ngừng trên đầu, hắt lên khuôn mặt những người bên dưới thứ màu sắc khác nhau, Tần Xuyên cười, Lí Cường sững lại.

Có lẽ thấy vô vị, Lí Cường gọi bọn chân tay cùng rời đi, lúc định kéo Lưu Văn Văn, Lưu Văn Văn căm phẫn hất hắn ta ra. Tôi lao đến bên cạnh Tần Xuyên, cầm mu bàn tay cậu ta lên xem, nhẹ nhàng thổi mãi.

"Đau không? Đau không?" Lặp đi lặp lại, tôi chỉ hỏi một câu đó.

"Lau nước mắt đi, rơi vào vết thương của tôi sẽ bị nhiễm trùng đấy!" Tần Xuyên vẫn cười bướng bỉnh, còn tôi khóc không thành tiếng.

Đúng lúc đó, ngoài cửa ồn ào huyên náo, tôi nghe thấy tiếng người rì rầm bàn tán: "Cửu Long Nhất Phượng đến rồi!"

Tôi và Tần Xuyên ngồi dựa vào nhau, ngẩn ra nhìn mọi người tự động tách làm đôi tạo thành một con đường ở chính giữa, ánh đèn mờ ảo như soi

https://thuviensach.vn

rõ cửa ra của số mệnh, đi ngay đằng trước chính là người con gái xinh đẹp không bút nào tả xiết trong truyền thuyết: Phượng Hoàng. Chị ấy thật sự rất đẹp, tôi đã từng nói rồi, chị ấy chính là người con gái đẹp nhất mà tôi biết trong cuộc đời này.

Và… chị ấy chính là Tần Thiến.

Khi ấy, chúng tôi trong mắt chị Tần Thiến, một kẻ nước mắt nước mũi dầm dề, một kẻ mặt mày thâm tím, nhưng đều kinh ngạc há hốc miệng, nhất định trông không khác gì lũ ngốc. Còn chị Tần Thiến lại như một vị nữ hoàng thướt tha yêu kiều, đi đến ngồi xuống trước mặt chúng tôi, hất mái tóc dài che mất nửa khuôn mặt ra phía sau, giáng cho Tần Xuyên một cái tát.

"Chị!" Tần Xuyên ôm đầu ấm ức kêu.

"Em có mỗi ưu điểm là biết đánh nhau giờ còn bị người ta đánh cho tới mức này, không thấy mất mặt à!" Chị Tần Thiến lườm em trai một cái, quay đầu kéo tôi, nhìn từ trên xuống dưới, "Kiều Kiều, em không sao chứ?

Tôi như đứa trẻ bị bắt nạt nhìn thấy mẹ, hơn nữa còn biết mẹ toàn năng như Thủy thủ Mặt trăng vậy, thế là òa lên khóc nức nở.

"Bọn chúng cũng đánh em à?" Giọng chị Tần Thiến sắc lẹm.

Tôi lắc lắc đầu, vừa lau nước mắt vừa chỉ vào Tần Xuyên nói: "Bọn chúng đánh cậu ấy... bọn chúng... hu hu hu…"

Chị Tần Thiến đứng dậy, đi đến trước mặt Lí Cường, nhìn hắn ta bằng ánh mắt lạnh như băng. Lí Cường vốn đang hoảng sợ, hắn ta cố gắng giữ thể diện, nhưng lại né tránh không dám nhìn thẳng vào mắt chị Tần Thiến.

"Mày làm à?" Tần Thiến hất cằm hỏi.

https://thuviensach.vn

Lí Cường lí nhí, nhưng không nghe hết câu, chị Tần Thiến đã tặng hắn một cái tát trời giáng.

Âm thanh vang lên khô khốc đanh gọn, khiến tôi nghe mà cũng thấy đau. Lí Cường không ngờ chị Tần Thiến xinh đẹp, yêu kiều lại có thể ra tay mạnh tới nhường ấy, hắn ta ôm mặt, đang định nói gì đó, chị Tần Thiến lại lật tay tát thêm cái nữa, sau đó thì tung chân đá vào bụng hắn ta.

Lí Cường khuỵu ngã dưới đất, chị Tần Thiến chẳng nương tay, đấm đá túi bụi, độ hung hăng không kém Tần Xuyên.

Những người xung quanh đờ ra tại chỗ, chỉ riêng tôi biết, trong người chị ấy mang gen hung hăng thô bạo của Tần gia.

Chị Tần Thiến chẳng có gì thay đổi, trong con ngõ nhỏ chị ấy luôn là nữ vương xinh đẹp, còn ở đây chị ấy là phượng hoàng lửa đang tung cánh bay lên.

Lũ bạn lâu nhâu mà Lí Cường gọi tới sớm đã phát hoảng bởi danh tiếng "Cửu Long Nhất Phượng", nhìn đồng bọn của mình bị một cô gái đánh đấm không nương tay, cũng chẳng kẻ nào dám xông vào viện trợ. Lưu Văn Văn co rúm người đứng núp sau đám đó, sợ tới mức hai tay ôm chặt mắt. Khi chị Tần Thiến tung cú đá cuối cùng vào Lí Cường, tôi thấy hắn ta gần như ngất xỉu.

Chị Tần Thiến chán ghét phủi tay hừ một tiếng, Nhất Huy nãy giờ vẫn đứng sau lưng chị Tần Thiến mới bước lên. Tôi ngẩng đầu nhìn, nhìn chăm chăm vào vị lão đại thật sự bằng xương bằng thịt, đối thủ trong mộng tưởng của Tần Xuyên. Nhưng tôi hơi thất vọng, anh ta không giống Trần Hạo Nam(*), thậm chí cũng chẳng giống gà rừng, dáng không cao, người chẳng đẹp, nếu gặp ngoài đường tôi có lẽ sẽ không buồn nhìn anh ta.

https://thuviensach.vn

(*) *Nhân vật chính trong bộ phim Hồng Kông đề tài xã hội đen:* ***Người trong giang hồ.***

Nhất Huy lắc đầu đầy yêu chiều: "Em ấy, cuối cùng cũng tìm được cơ hội để luyện tay rồi phải không? Con gái con đứa mà lúc nào cũng hung hăng như thế."

"Mặc kệ em!" Chị Tấn Thiến lườm anh ta, Nhất Huy cũng chẳng giận vòng tay ôm chị ấy, chỉ Tần Xuyên hỏi "Em trai em à?"

"Phải." Chị Tần Thiến đá đá Tần Xuyên, "Đứng dậy, đừng ngồi mãi mất mặt lắm."

Tần Xuyên chống lưng đứng dậy, rồi lại cúi xuống kéo tôi, cậu ta nhìn Nhất Huy từ trên xuống dưới, nói bằng giọng không chút khách khí: "Anh làm gì đấy? Bỏ tay khỏi người chị tôi ngay!"

"Thật là!" Chị Tần Thiến đỏ mặt, ngượng ngùng hất tay Nhất Huy ra.

Nhất Huy không để ý, cười ha ha, "Tính khí nóng nảy thật, giống hệt em."

"Nào, để em giới thiệu, đây là Kiều Kiều, bạn thân của Tần Xuyên, em nhìn cô bé lớn lên." Tần Thiến chỉ tôi.

"Chào em." Nhất Huy hòa nhã giơ tay về phía tôi.

"Chào anh!" Tôi thận trọng bắt tay anh ta, lúc rút về còn nghiêm túc nhìn nhìn. Nghĩ tới việc mình vừa bắt tay còn nói chuyện với nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, lòng tôi bỗng vui vui.

"Nhìn gì mà nhìn! Sao, về nhà định không rửa tay à?" Tần Xuyên hiểu rõ suy nghĩ của tôi, dè bỉu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đáng ghét!” Tôi tức tối huých cậu ta một cái, cậu ta gào lên như heo bị chọc tiết, tôi lo mình chạm phải vết thương của cậu ta, vội vàng hỏi: “Không sao chứ? Không sao chứ?”

“Đàn ông đánh đánh đấm đấm chút đó nhằm nhò gì. Đi thôi, hôm nay anh mời, coi như giải xui cho mấy đứa.” Nhất Huy quả nhiên rộng rãi.

“Không đi!” Tần Xuyên quay mặt, cậu ta chắc chắn đã cảm nhận được quan hệ giữa Tần Thiến và Nhất Huy, nên ích kỷ bày đặt giận dỗi.

Chị Tần Thiến chẳng nói chẳng rằng vung tay lên cho Tần Xuyên một cái bạt tai nữa, so với cú huých nhẹ hều của tôi, cái tát của chị Tần Thiến thật sự đau. Tần Xuyên hét lên: “Chị nhẹ tay thôi! Chị không sợ em về mách bà và mẹ chị ra ngoài bày đặt Cửu Long Nhất Phượng vớ vẩn à!”

“Thế thì để chị mách bà với mẹ, mày đưa Kiều Kiều đi đánh nhau với bọn lưu manh nhé!” Chị Tần Thiến chẳng bị mấy lời vớ vẩn của Tần Xuyên dọa, “Đi thôi, Kiều Kiều, muốn ăn gì cứ nói.”

“Em thế nào cũng được.” Tôi quay đầu nhìn Lí Cường và Lưu Văn Văn, “Vậy… bọn họ thì sao?”

“Bọn nó? Cút.” Nhất Huy thản nhiên.

Giọng anh ta không lớn lắm, cũng không hề nghiêm nghị. Nhưng chỉ một câu nhẹ bẫng như thế, lại khiến tôi cảm thấy áp bức vô cùng, không giống Tần Xuyên lúc nào cũng cờ giong trống mở, thời khắc ấy, tôi đột nhiên hiểu tại sao anh ta là lão đại.

“Được rồi, đi thôi đi thôi. Để chị nghĩ, Kiều Kiều em có thích ăn đồ tây không? Hay chúng ta đến trung tâm thương mại ăn pizza?”

https://thuviensach.vn

Tay phải chị Tần Thiến kéo tôi, tay trái kéo Tần Xuyên đi về phía trước. Tôi còn đang mải nghĩ lát nữa sẽ gọi pizza loại gì, căn bản không hề để ý Lí Cường đang chầm chậm đứng dậy ở sau lưng.

Lúc hắn lao tới, có lẽ tôi còn bận nghĩ đến đĩa salad chất cao, trong nháy mắt, tôi cảm thấy mình bị đẩy mạnh sang một bên, khi tôi ngẩng đầu lên, máu đỏ đã nhuộm hồng người tôi.

Trong tay Lí Cường cầm con dao găm, Tần Xuyên kéo ngã tôi, còn chị Tần Thiến bổ nhào lên người cậu ta.

Chú chim phượng hoàng đó giống như đang niết bàn, nằm im bất động, vết thương ở bụng máu tuôn xối xả, màu đỏ nhức mắt đó nhanh chóng nhuộm kín cả thế giới của tôi.

Tai nạn ấy đã hé mở một bí mật to lớn.

Lúc chị Tần Thiến được đưa đến bệnh viện đã rơi vào tình trạng mất máu nghiêm trọng, khi Tần Xuyên như phát điên nói muốn hiến máu cho chị mới phát hiện ra rằng nhóm máu hai chị em không giống nhau.

Trên thực tế, người nhà họ Tần không ai có nhóm máu thích hợp với nhóm máu của chị Tần Thiến, bởi chị ấy giống bố, mang nhóm máu Rh âm tính quý hiếm, mà bố chị ấy không phải chú Tần.

Năm xưa, khi cô Diêu còn ở vùng quê Thiểm Bắc, đã yêu một người thanh niên Thượng Hải cùng tổ. Nghe nói người đó rất đẹp trai, khuôn mặt trắng trẻo, khi cười đôi mắt cong cong như vành trăng khuyết. Người đó còn biết thổi harmonica, mỗi khi màn đêm buông xuống, người đó thường ngồi trong nhà thổi bài *Nghe mẹ kể chuyện ngày xưa.* Dần dần, mỗi khi mặt trăng tinh khiết như bông sen trắng lấp ló qua đám mây, cô Diêu và người đó đều gặp nhau.

https://thuviensach.vn

Tình yêu của họ không giống chúng tôi bây giờ, ngây thơ, nồng nhiệt, hứa hẹn một đời một kiếp nhưng cuối cùng vẫn phân ly vì một lý do nào đó. Chàng thanh niên Thượng Hải quay về thành phố, tặng lại cây kèn harmonica cho cô Diêu, hứa hẹn sẽ quay lại lấy cô làm vợ, rồi sau đó cao chạy xa bay.

Không lâu sau, cô Diêu phát hiện mình có thai. Bao nhiêu thư gửi đi đều như đá ném bể sâu. Cuối cùng cô hoảng loạn, lần theo địa chỉ chàng trai để lại tìm lên Thượng Hải, kết quả không có người nào như thế. Sẩm tối hôm đó, cô Diêu suýt thì nhảy sông Hoàng Hà tự tử. Cô đứng bên bờ sông, đang chuẩn bị lao mình xuống thì đột nhiên buồn nôn, lần đầu tiên nôn vì nghén, chị Tần Thiến đã ngoan cường cứu sống mẹ và cứu sống chính mình.

Cô Diêu quay lại Bắc Kinh mang theo bí mật không thể nói với ai, người cứu sống cô lần nữa chính là chú Tần.

Cô Diêu và chú Tần là thanh mai trúc mã, có điều trong suốt quá trình trưởng thành, họ không trò chuyện với nhau nhiều. Chú Tần nổi tiếng nghịch ngợm, hỗn láo, bướng bỉnh, người lớn đau đầu vì chú. Còn cô Diêu là cô gái xinh đẹp nhất vùng, mọi người ví von chú Tần là "cóc mà đòi ăn thịt thiên nga". Chú Tần thích cô Diêu, thích vô cùng, biết rõ cô chưa từng nhìn mình lấy một cái vẫn thích.

Lúc cô Diêu mang thai được ba tháng, vẫn phải muối mặt đến bệnh viện, và ở đó cô đã gặp chú Tần đến lấy thuốc sau khi đánh nhau bị thương, chị Tần Thiến lại một lần nữa giở trò, khiến cô Diêu phải nôn ọe trước mặt chú Tần. Cô vừa nôn vừa khóc, chú Tần lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Chú bảo cô Diêu, đi, về nhà thôi, tôi lấy em, tôi nuôi em.

Cô Diêu ngẩng đầu lên, bao nhiêu năm nay đây là lần đầu tiên cô nhìn chú Tần bằng ánh mắt nghiêm túc như thế, sau đó khẽ nói: "Vâng."

Thế là họ kết hôn.

https://thuviensach.vn

Bảy tháng sau Tần Thiến ra đời, chú Tần nói với mọi người là Tần Thiến bị sinh non và vô cùng thương yêu Tần Thiến.

Hai mươi tháng sau Tần Xuyên ra đời, cô Diêu thà chết cũng phải giữ con, chú Tần lại nói với mọi người là đứa bé khỏe mạnh, nên từ đó càng thêm thương yêu cô Diêu.

Đây đều là những chuyện chị Tần Thiến kể cho tôi nghe sau khi tôi đến bệnh viện thăm chị ấy. Chị nói bằng giọng rất bình tĩnh, còn tôi vô cùng kinh ngạc. Tôi không hỏi chị nghĩ thế nào, cũng không hỏi chị có muốn đi tìm bố ruột của mình không. Tất cả đều không có đáp án, bởi hôm sau chị Tần Thiến biến mất, chị ấy đi khỏi bệnh viện mà không nói lời nào, và cũng bỏ nhà đi từ đó.

Tôi nghĩ, có lẽ chị ấy đi tìm Nhất Huy, ngày hôm đó Nhất Huy giật con dao trong tay Lí Cường đâm hắn trọng thương, sau đó biến mất không tăm tích. Cửu Long Nhất Phượng hiển hách một thời, đã tan thành mây khói chỉ trong một đêm.

Sàn disco JJ vốn đã đứng trên bờ vực phá sản, vì việc gây rối trật tự công cộng lần này cũng đóng cửa luôn. Những người có liên quan như chúng tôi, chẳng một ai có kết cục tốt đẹp. Lí Cường trọng thương vào viện, kết quả tàn tật cả đời. Nghề đầu bếp mà Đại Long ao ước cũng kết thúc tại đó, cậu ta bị đưa vào trại quản giáo thanh thiếu niên. Hôm cậu ta đi tôi tới tiễn, nghe tòa án đọc hình phạt dành cho Đại Long, lần đầu tiên tôi biết được cả họ cả tên của cậu ấy: Quách Chí Long. Trước lúc đi, cậu ta khóc nói với tôi, tấm thiệp thần bí năm xưa là do cậu ta viết, cậu ta còn nói, Kiều Kiều, mình thích cậu.

Còn tôi chỉ biết khóc bảo, Quách Chí Long, xin lỗi.

https://thuviensach.vn

Chú Tần phải bỏ ra rất nhiều tiền, tìm đủ mọi mối quan hệ mới cứu được Tần Xuyên. Cậu ta lập tức bị chú Tần đưa ra nước ngoài, sang Canada, một nơi xa xôi cách tôi nửa vòng trái đất. Còn tôi bị gia đình quản chặt, cho tới tận khi Tần Xuyên đi, tôi cũng không gặp được cậu ta lần nào.

Cái ngày mà cậu ta cười nói với tôi rằng, muốn được cùng học một trường đại học với tôi, nguyện vọng ấy giờ đã tan thành mây khói, thanh xuân, đột ngột kết thúc tại đây.

Tôi và Lưu Văn Văn là đồng phạm tham gia vào vụ gây rối ấy vì vậy mà đều bị trách phạt.

Chúng tôi đột nhiên ăn ý tới kỳ lạ, chẳng ai đổ tội cho ai, chẳng ai trách cứ ai. Bỏ qua những tình tiết tỉ mỉ về quan hệ giữa những người có liên quan, chúng tôi chỉ kể lại sự thật. So với Tần Xuyên, chúng tôi đều là học sinh ngoan, đặc biệt Lưu Văn Văn còn là cán bộ lớp, vì vậy chúng tôi chỉ bị mắng một trận, viết bản tường trình xong không phải chịu một hình phạt nào cả.

Nhưng mọi hình phạt và tổn thương đều nằm trong trái tim chúng tôi.

Những người khác đều đã nghỉ hè cả rồi, tôi và Lưu Văn Văn còn phải đến trường nộp bản kiểm điểm, có lẽ trước đó đã hỏi han, mắng mỏ chán chê rồi nên giáo viên chủ nhiệm cũng chán, tiện tay lật giở qua loa, dặn chúng tôi phải tập trung vào kỳ thi cuối cấp sang năm, rồi cho chúng tôi về.

Ra khỏi phòng của giáo viên chủ nhiệm, chúng tôi, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải, đều muốn nói gì đó, nhưng không biết nên mở miệng thế nào. Cuối cùng, vẫn là Lưu Văn Văn lên tiếng trước, cô ta chỉ chỉ ra cầu thang: “Cùng lên sân thượng đứng một lát đi!” Tôi gật gật đầu, đi theo Lưu Văn Văn.

https://thuviensach.vn

Trường học bình thường ồn ào, huyên náo lại trở nên đặc biệt yên tĩnh trong những tháng hè, ánh mặt trời rực rỡ nhưng lười biếng, những tán cây rậm rì chỉ độc một màu xanh buồn tẻ. Chúng tôi nhoài người ra lan can trên sân thượng, cùng ngắm chân trời xa xôi.

"Nghe nói cậu ấy đã sang Canada?"

Lưu Văn Văn không nhắc đến tên Tần Xuyên, nhưng trái tim tôi vẫn nhói lên như bị gai đâm. Thời gian này tôi không nghĩ đến Tần Xuyên, bởi vì sự trống rỗng thất vọng mà tôi cảm nhận được một cách sâu sắc trong cuộc sống hằng ngày, trong câu chuyện của tất cả mọi người, trong niềm vui hay nỗi buồn, ghép lại với nhau chính là Tần Xuyên.

"Ừm."

"Phải bao lâu nữa mới được gặp lại cậu ấy?"

"Không biết."

"Có lẽ tôi không bao giờ gặp được cậu ấy nữa."

Lưu Văn Văn bật khóc.

Cô ta thút thít rất khẽ, chiếc cổ trắng ngần cúi xuống, giống như chú thiên nga đang buồn rầu. Còn tôi lại ngẩng rất cao, không khóc thành tiếng nhưng nước mắt rơi vào trong cổ áo.

"Xin lỗi… xin lỗi!" Lưu Văn Văn nghẹn ngào.

Tôi biết, cô ta không phải xin lỗi tôi, mà đang thương xót Tần Xuyên.

Chúng tôi cứ đứng đấy lặng lẽ khóc một lúc, Lưu Văn Văn đứng thẳng người dậy, quay sang nói với tôi: "Tạ Kiều, tôi biết cậu ghét tôi, đương

https://thuviensach.vn

nhiên tôi cũng ghét cậu. Nhưng có một chuyện cậu đã nhầm, tôi không phải vì ghét cậu mà đi thích Tần Xuyên, ngược lại, chính vì thích Tần Xuyên nên tôi mới ghét cậu."

Tôi ngẩn người nhìn Lưu Văn Văn, ngẫm nghĩ về sự khác biệt rất khó nhận biết trong câu nói ấy của cô ta.

"Tôi vốn tưởng cậu ngốc, không biết thế nào là yêu. Nhưng giờ nghĩ lại, thấy có lẽ đây cũng là một kiểu thông minh của hai người. Làm bạn thân, mãi mãi sẽ không thua. Không thua bởi thời gian, nhưng thua bởi tình cảm, thua bởi khoảng cách, thua bởi sự cố ngoài ý muốn. Hai người là bạn thân mà, vì thế sẽ mãi mãi được ở bên nhau, có thể thẳng thắn chia sẻ hi sinh, cũng có thể yêu nhau thích nhau qua cái cách an toàn nhất đó."

"Bọn tôi không…"

Lưu Văn Văn không cho phép tôi ngắt lời cô ta, thản nhiên nói tiếp: "Cũng chẳng sao cả, dù gì cậu cũng sẽ luôn đợi cậu ấy quay về, còn tôi thì không. Nhờ cậu chuyển lời giúp tôi, tôi từng thích cậu ấy, sau này không thích nữa. Chỉ vậy thôi."

Lưu Văn Văn quay người đi thẳng, trước lúc xuống cầu thang còn vẫy tay chào, tôi nghĩ chắc chắn lần này là vẫy tay chào tôi. Dáng lưng phía sau của Lưu Văn Văn rất đẹp, tôi chợt nhận ra, tôi đã có một đối thủ không tệ trong suốt bao năm qua.

Những lời của Lưu Văn Văn khiến tôi mơ mơ hồ hồ, nhưng có một điểm tôi khẳng định, nếu làm bạn thân thì sẽ được ở bên nhau cả đời, vậy thì tôi tình nguyện, tôi muốn mãi mãi ở bên cạnh Tần Xuyên, tôi nhớ cậu ta.

Bầu trời trong xanh lại như trùng khớp với ký ức về tuổi thơ của tôi, năm xưa, cũng trên sân thượng của trường tiểu học Đăng Hoa, tôi chào từ biệt

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên và chị Tần Thiến. Thời gian luân chuyển, còn tôi từ đầu đến cuối vẫn là một người.

Nghĩ vậy, nước mắt tôi bắt đầu rơi. Tôi hướng về phương trời xa xôi, hét lớn: "Tần Xuyên! Tần Xuyên! Tần Xuyên!"

Có lẽ Lưu Văn Văn đã nghe thấy, giáo viên chủ nhiệm cũng nghe thấy, nhưng tôi mặc kệ, gọi xong tên của cậu ta, tôi chạy xuống dưới.

Dù sao thì người đó… cậu ta không nghe thấy.

Tin tốt duy nhất của mùa hè năm đó do anh Tiểu Thuyền mang lại, anh đã thi đỗ vào đại học B đúng như ước nguyện.

Hôm nhận được thông báo trúng tuyển, anh đã đạp xe hơn một tiếng đồng hồ để đến nhà tôi, báo cho tôi biết việc này. Cả nhà tôi ai cũng vui mừng, bà nội vừa cầm tờ giấy thông báo nhìn trái ngó phải vừa sai tôi mang nước cam và dưa hấu lạnh ra mời anh. Tôi bị bà sai cho quay mòng mòng, khó khăn lắm mới được ngồi, tôi cầm quạt quạt cho anh Tiểu Thuyền, "Anh Tiểu Thuyền, sao không để muộn lát hãy đi, giờ đang nắng gắt."

"Chẳng phải anh đã hứa với em còn gì, nhận được giấy thông báo trúng tuyển sẽ cho em biết đầu tiên." Anh Tiểu Thuyền cười tươi rói.

"Anh Tiểu Thuyền, anh giỏi thật đấy." Tôi thở hắt ra.

"Kiều Kiều, em cũng phải cố lên. Sang năm thi cuối cấp, cố gắng thi vào đại học B."

"Em không được đâu." Tôi lắc lắc đầu, "Anh Tiểu Thuyền, hồi anh vừa vào tiểu học, em đã khóc lóc đòi đi theo anh, mẹ em bảo phải chờ một năm, thế là em cứ chờ mãi, kết quả chờ qua tiểu học, cấp II, cấp III, em vẫn không thể đuổi kịp anh. Anh Tiểu Thuyền, anh xem, chúng ta luôn khác

https://thuviensach.vn

nhau như thế, khác nhau thời gian, khoảng cách, may mắn, khác rất nhiều thứ."

"Ái chà, Kiều Kiều, Xuyên Tử vừa đi em đã chán nản thế rồi à?" Anh Tiểu Thuyền xoa đầu tôi.

"Anh biết cả rồi à…" Tôi cuộn tròn người lại.

"Đương nhiên anh biết, hừ, chuyện lớn như thế cơ mà. Kiều Kiều, em vốn rất nhát gan, chắc sợ lắm phải không?"

Tôi òa lên khóc nức nở, bao nhiêu ngày vừa qua, phê bình, thẩm vấn, chỉ trích, xấu hổ, buồn bã, ai cũng nói với tôi rất nhiều, nhưng chẳng ai hỏi tôi, có sợ hay không?

Tôi sợ, sợ màu máu ngày hôm ấy, sợ sự biến mất không chút dấu vết của chị Tần Thiến, sợ sự rời xa của Tần Xuyên.

"Anh Tiểu Thuyền, làm thế nào bây giờ? Chị Tần Thiến đi đâu rồi? Tần Xuyên liệu có về nữa không? Anh Tiểu Thuyền, em buồn quá."

Tôi gục đầu xuống gối anh Tiểu Thuyền khóc, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi, "Không sao đâu, Kiều Kiều. Tần Thiến vừa xinh đẹp vừa thông minh, chỉ có cô ấy đùa cợt người khác chứ ai bắt nạt được cô ấy. Xuyên Tử, em còn không hiểu cậu ấy hay sao? Cậu ấy giống như hòn đá vậy, đừng nói ra nước ngoài, cho dù có sang hành tinh khác cũng không thể làm khó cậu ấy! Em ấy, đừng nghĩ gì cả, cũng không cần lo lắng, hãy ngoan ngoãn học hành, ngoan ngoãn trưởng thành, đợi tới ngày họ quay về, chúng ta nhất định sẽ gặp lại."

Giọng anh Tiểu Thuyền chầm chậm, dường như tất cả mọi khúc khuỷu gập ghềnh của năm tháng đều đã được anh san bằng. Những đau khổ đã

https://thuviensach.vn

qua, những hoang mang chưa tới, đều trở nên bình lặng trong giọng nói dịu dàng ấm áp của anh. Tôi nghiêm túc lắng nghe, mắt tôi dần sáng lên.

“Anh Tiểu Thuyền, em cũng thi đại học B có được không?”

“Được.”

“Anh Tiểu Thuyền, anh phải đợi em ở đại học B nhé.”

“Được.”

“Anh Tiểu Thuyền, trước khi em đỗ đại học anh không được có bạn gái đâu đấy! Anh xem, nếu như chị Tần Thiến không có bạn trai, Tần Xuyên không có bạn gái thì đã không xảy ra nhiều chuyện như thế!”

“Được.” Anh Tiểu Thuyền cười, mặt đỏ lựng.

“Anh Tiểu Thuyền, nếu em nhận được giấy thông báo trúng tuyển em cũng sẽ cho anh biết đầu tiên.”

“Được.”

“Anh Tiểu Thuyền, tất cả rồi sẽ ổn thôi phải không?”

“Sẽ như thế. Kiều Kiều, chúng ta sẽ ổn.”

“Vâng!”

Một tháng sau, bắt đầu những ngày đầu tiên của năm cuối cấp.

Trong danh sách thi phân ban, ban tự nhiên tôi xếp thứ 79 toàn khối, ban xã hội xếp 37 toàn khối, tôi chọn xã hội nên vào lớp xã hội (1). Còn Lưu Văn Văn lại chọn tự nhiên, năm năm học cùng lớp của chúng tôi cuối cùng

https://thuviensach.vn

cũng kết thúc trong bình yên. Cho dù có gặp nhau ngoài hành lang, chúng tôi vẫn không ai nói với ai câu nào, nhưng tôi nghĩ trong lòng cả hai đều rất rõ, so với những người bạn cùng lớp gặp nhau hằng ngày chào chào hỏi hỏi, hay tan học cùng nhau về nhà, chúng tôi có lẽ sẽ ghi nhớ về nhau mãi mãi, không ai quên được ai.

Còn Tần Xuyên, vẫn không có tin tức gì.

Hai tháng sau, anh Tiểu Thuyền quay về sau đợt tập huấn quân sự. Anh vẫn vất vả như thế, chuyên ngành anh chọn là kinh doanh, ngoài ra chọn thêm rất nhiều những môn học phụ khác. Anh Tiểu Thuyền kể, đại học B không hổ là trường đại học hàng đầu cả nước, bao nhiêu giáo sư, giảng viên giỏi, anh chỉ ước được nghe tất cả các thầy cô ở đấy giảng bài một lần. Cô Lý vẫn phải vào viện chữa trị, anh Tiểu Thuyền vào chăm sóc cô, chú Hà vẫn mở quầy bán báo, sau khi về nhà sẽ vào thay anh Tiểu Thuyền. Anh Tiểu Thuyền còn xin học bổng của trường đại học B, làm thêm việc vặt khác trong trường để tăng thu nhập. Cho dù vất vả thế, cứ cách mười ngày nửa tháng anh lại tới nhà tôi một lần, giúp tôi ôn tập. Kỳ thi tháng đầu tiên sau khi phân lớp, tôi xếp thứ 15.

Còn Tần Xuyên, vẫn không có tin tức gì.

Ba tháng sau, căn hộ mà mẹ tôi ngày đêm mong chờ cuối cùng cũng xong. Cả nhà tôi chuyển khỏi tiểu viện trong ngõ Đăng Hoa đến căn hộ mới ở khu Hải Điền do trường bố phân. Ngày chuyển nhà, bố mẹ rồi bà nội đều rất vui, họ đi từng nhà hàng xóm chào tạm biệt, hứa khi nào làm tân gia sẽ mời mọi người đến ăn cơm. Chỉ có tôi là cô độc, không ai chào từ biệt tôi cả. Sau đó, một mình tôi trèo lên sân thượng của trường tiểu học Đăng Hoa, mọi thứ ở đó vẫn khá giống với khi Tần Xuyên, chị Tần Thiến, anh Tiểu Thuyền chuyển đi, nhưng hình như lại có chỗ không giống. Trên trời không có chim nhạn bay về phương Nam, bay về nơi xa xôi có người bạn thân nhất thân nhất của tôi đang ở.

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên, vẫn không có tin tức gì.

Nửa năm sau, tôi lọt vào top 5 toàn khối, kỳ thi thử đầu tiên tôi có tên trong danh sách 100 người đứng đầu toàn khu.

Địa Đàn(*) mở ngày hội tư vấn tuyển sinh, bố mẹ cầm bảng thành tích của tôi đi hỏi chi tiết tình hình chiêu sinh của đại học B, còn tôi lại ở nhà ra sức làm đủ các loại đề thi.

(*) *Địa Đàn (Nơi tế trời đất) còn gọi là Phương Trạch Đàn, là đại đàn lớn thứ hai trong năm đàn thuộc cổ đô Bắc Kinh.*

Tần Xuyên, vẫn không có tin tức gì.

Một năm sau, thi cuối cấp.

Tôi được 605 điểm, đỗ vào khoa Trung văn trường đại học B.

Tôi nhận được giấy thông báo trúng tuyển là một ngày cuối tuần, tôi xuống nhà lên xe bus số 367, đi thẳng tới sạp báo của chú Hà. Hôm ấy chỉ có mình anh Tiểu Thuyền trông, trước quầy báo màu xanh, thiếu niên áo trắng lặng lẽ ngồi đọc sách. Ánh mặt trời ngày hè hắt lên người anh tạo thành những quầng sáng nhiều màu sắc, trông giống ngọn lửa đang rừng rực cháy. Còn anh ngồi giữa vòng tròn ánh sáng, ngay giữa giấc mộng của tôi.

Tôi gọi rồi chạy như bay về phía anh, còn anh, ngẩng đầu nhìn tôi cười.

Giống như người luôn luôn thua cuộc, vào thời khắc quan trọng nhất lật ngược thế cờ. Tới tận bây giờ tôi vẫn cho rằng, ngày hôm đó tôi đã đạt đến đỉnh điểm của sự may mắn. Thời tiết đẹp, mùa hè mà không nóng bức, trong ký ức của tôi chỉ có ánh mặt trời xán lạn. Người lại càng ồn, trong năm tháng đẹp nhất cuộc đời, anh ở đó còn tôi ở ngay đây. Nhớ nhung cũng

https://thuviensach.vn

ổn, bởi vì tràn ngập hy vọng với tương lai, nên mọi chuyện xảy ra trong quá khứ đều trở nên đáng yêu. Tất cả đều ổn, giống như hoa đến kỳ phải nở vậy.

Điều tiếc nuối duy nhất là, vào lúc như thế này, người bạn thân nhất của tôi, Tần Xuyên, vẫn không có tin tức gì.

https://thuviensach.vn

Chương 4: Tuổi thanh xuân

Yêu thầm như chiếc hộp Pandora, bên trong chứa đựng những thứ thú vị nhất, hấp dẫn nhất, nhưng cũng có cả những bất hạnh nhất. Nó chỉ tốt đẹp trước khi được mở ra mà thôi.

https://thuviensach.vn

Năm tôi vào đại học, bố mua cho tôi máy tính và di động.

Cả thế giới đột ngột bước vào thời đại điện tử, tôi vốn tưởng ti-vi sẽ là thứ không thể thiếu được trong cuộc sống nay bỗng nhiên không còn quan trọng nhiều như tôi nghĩ nữa. Những ngày phải chầu chực mua tạp chí truyền hình có đăng chi tiết chương trình được phát hằng tuần, rồi còn phải khoanh tròn vào những chương trình ti-vi mình quan tâm đều đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó loại máy chỉ to bằng đầu người mà tôi nhìn thấy ở nhà anh Tân Nguyên ngày trước, những ký tự tiếng Anh trên màn hình đen sì thoắt cái trở thành vật dụng thiết yếu. Thứ đồ kim loại được lắp ghép bởi những bảng điện và linh kiện nhỏ đó có giá rất đắt, nhưng chúng tôi chưa ý thức được đây là thay đổi lớn lao tới mức nào sau xã hội nông nghiệp và cách mạng công nghiệp. Thế giới trở nên nhỏ bé hơn, mọi người bận rộn hơn, chữ vốn phải viết trên giấy giờ lại xuất hiện trong ống nghe, trong tin nhắn, trên đủ mọi loại màn hình điện tử. *Chờ đợi* trở thành một danh từ xa xỉ, *ung dung* là thứ tâm trạng như đã bị hóa thạch. Mọi khoảng cách đều không còn xa nữa, có lẽ thứ không thay đổi là góc nhỏ trong lòng mỗi người, cho dù thời đại nhảy vọt tới đâu, biển hóa nương dâu, nơi đó vẫn chầm chậm dịch chuyển, lặng lẽ tìm kiếm, chỉ người đặc biệt mới có thể khiến nó cúi đầu.

Đối với một thiếu nữ mười tám tuổi như tôi mà nói, những thay đổi này giúp vùng đất Canada trên bản đồ kia ở gần ngay trước mắt, không còn khác biệt về múi giờ, khiến người đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện.

Sau ngày xảy ra chuyện ở sàn JJ, điện thoại trong phòng tôi bị bố mẹ tịch thu, tất cả mọi cuộc gọi được chuyển thẳng tới phòng bà nội, cho dù là điện thoại của ai, tôi cũng không được phép nghe.

Tần Xuyên có gọi về hay không, tôi hoàn toàn không biết. Về sau chuyển nhà, thay số điện thoại mới, tôi cũng không có cách nào báo được

https://thuviensach.vn

cho Tần Xuyên. Chuyện bố mẹ hứa mua máy tính cho tôi vào hè năm lớp 11 cũng bị hủy bỏ, cho tới tận khi nhận được thông báo trúng tuyển, do đã cảm thấy yên tâm một nửa trước tương lai của tôi và cũng coi như phần thưởng tôi đỗ đại học B, bố mẹ tôi lúc này mới đồng ý mua máy tính, một chiếc Lenovo hơn một vạn tệ.

Ngay tối lắp xong máy tính, tôi gần như run rẩy đăng nhập số QQ đã lâu không dùng. Cảm giác căng thẳng, chờ đợi và kích động đó chưa từng xuất hiện ngay cả khi thi cuối cấp. Lúc chú chim cánh cụt nhỏ chậm rãi khởi động, không biết tại sao, tôi đột nhiên nhớ đến những lời mà Lưu Văn Văn nói với mình trên sân thượng. Trước kia, tôi cứ nghĩ cô ta đố kị vì yêu mà không có được nên mới nói thế, nhưng lúc này, tôi đột nhiên hoài nghi, liệu cô ta có nói đúng chút nào không.

Tôi không có thời gian để nghĩ nhiều thì đã bị một loạt những tiếng "ting ting" báo tin nhắn đến cắt ngang.

Rất nhiều cửa sổ chat hiện ra, tin nhắn mới nhất được gửi từ ba hôm trước, trên đó viết: "Không phải cậu quên tôi thật rồi đấy chứ? Mẹ kiếp!"

Tôi nhìn những dòng chữ thô tục quen thuộc ấy, cảm giác vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

"Tần Thủy Hoàng, tôi nhớ cậu."

Đầu ngón tay nối liền với trái tim, với suy nghĩ, với sự tự phụ, tôi nhanh chóng gửi đi một tin nhắn như thế.

Rồi sau đó, tôi lập tức hối hận. Bởi tôi đột nhiên phát hiện ra, mặc dù avatar cậu ta vẫn là hình đầu ngựa ngốc nghếch ngày xưa, nhưng nick name đã không còn là *Lão Đại Giang Hồ* nữa mà là cái tên rất sến súa: *Mãi mãi yêu Bảo Gia Ð Xuyên Tương.*

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn đi nhìn lại bảy chữ hán và một ký tự đó mấy lần, sau khi chắc chắn mình không hiểu nhầm ý nghĩa của dòng chữ ấy, vậy thì Bảo Gia có lẽ là tên của một người con gái.

Tần Xuyên nhanh chóng trả lời tôi, cậu ta đang online, lập tức gửi lại: "Kiều Kiều, tôi cũng nhớ cậu."

Tôi lại khóc.

Sau đó vừa sụt sịt vừa hỏi cậu ta câu quan trọng nhất: "Bảo Gia là ai?"

"À, bạn gái tôi."

Tôi thấy màn hình như tối sầm lại, dụi dụi mắt, nước mắt nhanh chóng bị lau sạch. Giống như thay đổi trạng thái trên QQ, online với tư cách bạn thân, những tâm trạng rối bời vừa rồi đã bị tôi khống chế.

"... Thật đúng là cầm thú không bao giờ thấy thỏa mãn…"

"Cút! Ở cái nơi ma quỷ này không có bạn gái thì tôi còn chẳng biết cài QQ cơ! Mãi mới cài được lại không tìm thấy cậu! Cả năm nay cậu chết ở đâu hả?"

Tôi không nhịn được phì cười thành tiếng, lần nào cậu ta cũng có bạn gái bởi những lý do rất vớ vẩn, khiến yêu đương biến thành một việc ngớ ngẩn.

"Tôi chết ở đại học B"

"Thật hay giả?"

"Bật webcam đi tôi cho cậu xem thông báo trúng tuyển!"

"Mẹ kiếp! Kiều Kiều! Giỏi thật đấy!"

https://thuviensach.vn

Tôi gần như có thể thấy được bộ dạng hớn hở của Tần Xuyên ở bên kia máy tính, tự nhiên tôi cũng vui lây.

“Quá tuyệt phải không! Cuối cùng tôi đã thi vào cùng một trường đại học với anh Tiểu Thuyền rồi!”

Tần Xuyên ngập ngừng một lúc, trả lời: “Cuối cùng cũng hoàn thành ước nguyện rồi nhỉ?”

“Thôi đừng vớ vẩn nữa! Bao giờ về? Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu! Quốc khánh về không?”

“Ngốc vừa thôi, chỗ bọn tôi đâu có nghỉ Quốc khánh Trung Quốc, Noel về.”

“Tuyệt quá! Tôi đợi cậu! Cho tôi số điện thoại đi, cả email nữa, tôi không muốn lại mất liên lạc với cậu!”

Tần Xuyên gõ một loạt các con số, tôi nghiêm túc lưu vào di động, tôi cũng cho cậu ta số di động của tôi.

Chúng tôi hứa với nhau sẽ viết email, gọi điện, gửi tin nhắn, xác nhận đi xác nhận lại, như sợ lại để lạc mất nhau.

Nói chuyện rất lâu, mẹ vào giục đi ngủ tôi mới lưu luyến không nỡ mà offline, tối đó tôi ngủ rất ngon, còn nằm mơ, cuối cùng người bạn thân nhất của tôi cũng xuất hiện trong giấc mơ đó.

Ngày nhập học, bố mẹ và bà nội còn cả anh Tiểu Thuyền cùng đưa tôi đi. Lúc bước chân vào cánh cổng kiểu Trung Quốc của trường đại học B nổi tiếng, tôi có cảm giác không chân thực như đang nằm mơ.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng đó, lẫn trong đám người cũng lần đầu tiên đến đây giống tôi, lưu lại một hình ảnh ngốc nghếch, ngây ngô. Khi tốt nghiệp, tôi cũng đứng đó chụp một kiểu ảnh, về sau đem ra so sánh, làm cách nào cũng không thể nhận ra hình ảnh lúc bước vào và lúc bước ra, hình ảnh nào hào hứng, khí thế hơn.

Anh Tiểu Thuyền đưa tôi đến chỗ dành cho tân sinh viên đăng ký rồi đi trước, anh cũng có nhiệm vụ của mình, không thể ở bên tôi cả ngày, nhưng trước khi đi anh hứa, buổi tối sẽ đưa tôi đi ăn trong căng-tin trường.

Chỗ đón tiếp sinh viên mới của khoa chúng tôi có mấy anh chị khóa trên khá bắt mắt, các anh đẹp trai không có gì mới mẻ, bởi so với anh Tiểu Thuyền thì họ còn kém xa, ngược lại các chị khóa trên, khí chất chị nào cũng vượt trội hơn người, chẳng trách người ta thường bảo khoa Trung văn là cái nôi toàn giai nhân. Điều vào biểu mẫu, nộp học phí, tiền ký túc xá, nhận thẻ cơm và chìa khóa phòng xong, tôi được phân về phòng 213 của tòa ký túc số 31. Thấy tôi ở tòa nhà số 31, anh đẹp trai cười hi hi nói với chị xinh gái, lại là tòa nhà công chúa của các cậu, chị xinh gái thản nhiên đáp lại, có phải ai cũng là công chúa đâu. Tôi đứng bên cạnh cười góp vui, nhưng không hiểu họ nói vậy là có ý gì.

Về sau, khi vào ở rồi mới biết, tòa nhà ký túc số 31 mà tôi ở nổi tiếng khắp trường đại học B, bởi tòa nhà đó đa phần là nữ sinh của khoa Trung văn, so với hình dáng khủng long hùng hổ của con gái những khoa Tự nhiên hay Công nghệ, nữ sinh khoa Trung văn dịu dàng xinh đẹp hơn nhiều, vậy là lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, được gọi là tòa ký túc công chúa. Đương nhiên, tôi khẳng định bản thân tôi không hề ảo tưởng mình là công chúa, nhưng Tiểu Thiên Hỉ phòng tôi thì chính xác.

Tôi là người thứ hai đến phòng, lúc vừa bước vào, Thiên Hỉ đã đang sắp xếp giường rồi. Thiên Hỉ là người Nga Biên, Tứ Xuyên, đến nhập học một mình, thấy tôi được người nhà hộ tống, có chút bối rối lúng túng, nhưng vẫn nở nụ cười ngọt ngào, ngượng nghịu chào hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chào cậu, mình là Tiếu Thiên Hỉ.”

“Chào cậu, mình là Tạ Kiều.”

Lúc nói chuyện với cô ấy tôi kìm không được mà lén liếc mấy lần, người nhà tôi cũng thế, bởi vì cô ấy thật sự rất đẹp, vẻ đẹp mà ai gặp cũng phải nấn ná nhìn thêm.

Vẻ đẹp của Thiên Hỉ khác với những vẻ đẹp tôi từng thấy trước kia, cô ấy không rực rỡ diễm lệ như chị Tần Thiến, cũng không kiêu ngạo giống như Lưu Văn Văn. Cô ấy có đôi mắt to, sống mũi cao nhưng lại không đẹp kiểu chói chang bá đạo, mắt mũi mày đều rất tinh tế, vầng trán cao đầy, làn da mịn màng, môi hồng răng trắng, vừa thân thiện vừa đáng yêu.

Mẹ và bà nội tôi nhanh chóng bắt chuyện với Thiên Hỉ, hỏi cô ấy người vùng nào, thi được bao nhiêu điểm, ở Bắc Kinh có người thân bạn bè gì không. Bố tôi cũng hỏi xem cô ấy học ngành nào, còn rất thích thú khen cuốn tiểu thuyết của Calvino(*) mà cô ấy đặt trên bàn, bảo tôi phải học hỏi Thiên Hỉ. Người nhà tôi rất thích cô ấy, tôi cũng vậy.

(*) *Italo Calvino (1923-1985): Nhà văn Ý, là một trong những tác giả quan trọng nhất của nền văn học thế giới thế kỷ 20.*

So với Thiên Hỉ chẳng có bất kỳ ai giúp đỡ, tôi được bà nội và mẹ giúp trải giường nên thấy ngượng ngùng, sau khi nghe họ dặn dò một hồi xong, mãi mới dỗ được cả nhà về. Trước lúc đi mẹ và bà nội còn nhiệt tình mời Thiên Hỉ cuối tuần cùng tôi về nhà ăn cơm, không cần phải khách khí. Thiên Hỉ lịch sự cảm ơn, rồi cùng tôi tiễn cả nhà ra cửa, chúng tôi nhìn nhau, phì cười.

“Cậu đừng để ý, người nhà mình lúc nào cũng nhiệt tình quá mức như thế.” Tôi ngồi trên giường, thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

“Có gì đâu! Như thế tốt mà, có người nhà bên cạnh.”

“Sao bố mẹ cậu không đến đây với cậu?”

“Xa mà.” Thiên Hỉ điềm đạm đáp, rồi sau đó ngẩng cao đầu, “Ở Bắc Kinh thích thật đấy, từ nhỏ mình đã ước nhất định phải đế thủ đô, giờ coi như ước mơ thành hiện thực!”

“Cậu thích Bắc Kinh lắm sao?”

“Rất thích!” Thiên Hỉ khẳng định, “Kiều Kiều, sau này có thời gian cậu đưa mình đi chơi Thiên An Môn nhé, mình muốn xem kéo cờ.”

“Được thôi!” Tôi nhận lời ngay, từ nhỏ tôi sống ở Bắc Kinh, thực ra tôi không hiểu lắm sự thiết tha trong ánh mắt của Thiên Hỉ.

“Kiều Kiều, cậu tốt thật đấy! Mình còn tưởng con gái Bắc Kinh ai cũng kiêu ngạo, hợm hĩnh cơ.”

“Làm gì có! Con gái Bắc Kinh rất thoải mái cởi mở!”

Thiên Hỉ nhìn nhìn tôi, “Đúng rồi, bọn mình đi lấy nước nóng đi, lát nữa lại đông người.”

“Ờ, đi thôi.”

Tôi đứng dậy cầm phích nước, cùng Thiên Hỉ ra ngoài rồi khóa cửa lại. Lúc đi ra, Thiên Hỉ cầm tay tôi rất tự nhiên, tôi ngẩn người, Thiên Hỉ quay sang nhìn tôi, cười rất tươi, “Đi nào.”

“Ờ!”

Tôi ậm ừ rồi đi theo.

https://thuviensach.vn

Cô ấy không hề biết, bao nhiêu năm nay, chưa từng có người bạn gái nào thân thiết với tôi như thế, cuối cùng tôi cũng đã có một người bạn thân rồi.

"Vừa gặp một cô bạn xinh đẹp!" Tôi vui sướng gửi tin nhắn cho Tần Xuyên.

Lúc tôi cùng Thiên Hỉ đi lấy nước về, Vương Oánh đã có mặt ở phòng. Như chứng thực cho nhận xét của Thiên Hỉ về con gái Bắc Kinh trước đó, trước những lời chào hỏi nhiệt tình của chúng tôi, cô ấy chỉ lạnh lùng gật đầu. Sau đấy, tiếp tục bận rộn cùng bà mẹ duyên dáng nhưng cũng lạnh nhạt không kém của mình, vừa moi móc chê bai phòng trong ký túc xá vừa dặn lái xe lát nữa nhớ bổ sung những đồ gì.

Tôi và Thiên Hỉ quay sang nhìn nhau, cứ như thoắt cái biến thành người thừa trong phòng của chính mình. Suốt buổi chiều, tôi thấy lái xe nhà Vương Oánh đi hết chuyến này đến chuyến khác để chuyển đồ vào, nào là gối lông vũ, dép da dê, gương soi, giàn phơi quần áo, laptop… những thứ hàng xa xỉ đó nhanh chóng chiếm mất một không gian lớn trong căn phòng nhỏ hẹp của chúng tôi, nhìn tổng thể cứ có cảm giác kỳ dị không hài hòa, giống như Vương Oánh và chúng tôi vậy.

Thấy sắp xếp đã hòm hòm, lái xe thận trọng đưa mẹ Vương Oánh ra khỏi ký túc, mẹ Vương Oánh đặc biệt kiêu ngạo, theo như lời nhận xét sau này của Thiên Hỉ thì từ đầu tới chân bà ấy toát ra luồng không khí VIP đậm đặc, trấn áp khiến tôi và Thiên Hỉ không thể ngóc đầu dậy nổi, cung cung kính kính tiễn bà ấy ra tận cửa, thành khẩn vẫy tay nói "chào cô ạ".

Vương Oánh rất cao, nhìn còn cao hơn tôi nửa cái đầu, ít nhất cũng phải 1m72, nhưng Vương Oánh nằm ngay dưới giường tôi, thoải mái dựa vào chiếc gối lông vũ mềm mại vừa nghịch di động Nokia đời mới nhất vừa bảo: "Tạ Kiều phải không, lúc trèo lên trèo xuống đừng giẫm vào giường tôi đấy."

https://thuviensach.vn

“Ờ, mình sẽ cố gắng.” Tôi cố nén để không trừng mắt lườm Vương Oánh một cái, từ tận đáy lòng, tôi đã bắt đầu chuyển từ tò mò sang chán ghét vị đại tiểu thư này rồi.

“Không phải là cố gắng, mà là không được. Bình thường thời gian tôi ở ký túc chắc không nhiều, chỉ nhắc nhở cậu chuyện nhỏ đó thôi.” Vương Oánh không hề nhượng bộ.

“Nhưng mình ngày nào cũng sẽ ở ký túc, thực sự không dám hứa sẽ không dẫm hay chạm vào chăn của cậu, hay cậu cho vào túi để gọn lại, như thế chắc chắn hơn.” Tôi chẳng chịu nhường, nói mát.

Vương Oánh thoáng sững lại, sau đó gật đầu, “Sao tôi không nghĩ ra nhỉ, thế cũng tốt.”

Thiên Hỉ nhìn tôi như không dám tin, tôi lè lưỡi với cô ấy, lúc này cửa phòng bị đẩy cộp một tiếng, chúng tôi cùng nhìn ra phía ấy, chỉ thấy một người con trai tay cầm hành lý đứng ngay cửa, nhìn nhìn ngó ngó số phòng rồi hét tướng lên hỏi: “Là 213 phải không?”

Tôi gật đầu, sau đó lại vội lắc đầu, “Đây là ký túc nữ, cậu đi nhầm tòa nhà rồi.”

“Cậu ta” không thèm nhìn tôi, đi thẳng vào trong, trên chiếc bàn trong phòng đầy chai lọ bình cốc của Vương Oánh, nên “cậu ta” tiện tay đặt hành lý lên giường ngay dưới chân Vương Oánh. Vương Oánh nhảy dựng lên, “Đừng để đồ lên giường tôi! Nghe thấy không hả? Đây là ký túc nữ cậu đi nhầm rồi!”

“Cậu ta” bĩu môi, hùng dũng ngồi xuống bên cạnh Vương Oánh, khoác vai cô ấy thân mật bảo: “Bạn à, tôi là Từ Lâm, là nữ, tôi được phân về phòng này. Bốn năm đại học tới mọi người đều sẽ ở bên nhau, cậu xem,

https://thuviensach.vn

phòng thì bé, hơi tôi thở ra cậu phải hít vào, tôi hắt xì hơi, nó nhảy nhót phiêu dạt trong không khí chán lại bay đến chỗ cậu, cậu chê chỗ này chê chỗ kia thế có phải thở không? Haiz, đừng có phiền phức như thế."

"Cậu…" Vương Oánh bị siết cho nghẹt thở, run rẩy chỉ vào bàn tay đang đặt trên vai mình, "Cậu từ tàu hỏa xuống còn chưa rửa tay phải không?"

"Đúng là chưa rửa thật."

Từ Lâm lại bĩu môi, Vương Oánh phẫn nộ hét tới ong cả màng nhĩ, tôi và Thiên Hỉ không nhịn được cười. Đang cãi nhau ồn ào, cửa lại bị ai đó đẩy ra, một cô gái với đôi mắt tròn xoe lách người bước vào, "Hả? Người ở phòng này vẫn còn chưa đến hết à?"

"Này bạn, thi tốt nghiệp môn toán bị trượt đấy à, không thấy 1, 2, 3, 4 tổng cộng có bốn người đang đứng sao?" Từ Lâm buột miệng nói bằng giọng Đông Bắc khiến chúng tôi đều phải bật cười, ngay Vương Oánh đang sa sầm sắc mặt cũng phải dịu đi nhiều.

"Cậu… cậu…" Cô bạn kia ngạc nhiên chỉ vào Từ Lâm.

"Cô ấy là nữ, cùng phòng bọn mình." Vương Oánh gạt tay cô bạn kia ra, quay sang trêu Từ Lâm, "Từ nhỏ tới lớn cậu phải giải thích bao nhiêu lần rồi hả?"

"Vì thế thêm một lần hay bớt một lần cũng chẳng để làm gì." Từ Lâm giả vờ nhiệt tình kéo cô bạn béo tròn kia đến bên cạnh, rồi ấn ngồi xuống giường Vương Oánh, "Nào nào em gái, em là người ở đâu?"

"Đừng ngồi lên giường tôi!"

Vương Oánh tức tới mức mặt tím tái như gan lợn, tôi và Thiên Hỉ cố nhịn cười, còn cô bạn mới đến không hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành nên cũng

https://thuviensach.vn

nhiệt tình đáp lại Từ Lâm: “Mình là Lí Na Na, các cậu gọi mình là Na Na được rồi. Mình là liên lạc viên tạm thời của lớp chúng ta, mọi người có chuyện gì cứ tìm mình, mình ở ngay phòng bên cạnh, 214, ngày lễ Tình nhân đấy!”

Na Na nói xong cười rúc rích, còn bốn người bọn tôi chẳng thấy có gì đáng cười, Vương Oánh mặt lạnh băng, Từ Lâm miệng cười mà “cơ” không cười, chỉ có tôi và Thiên Hỉ phối hợp cười ha ha mấy tiếng.

“Kể ra thì”, Na Na đứng dậy, quay đầu quan sát chúng tôi khắp một lượt, “người của phòng các cậu cũng cao thật đấy, phòng 213 là câu lạc bộ 170!”

Na Na lại cười, lần này cả bốn chúng tôi chẳng ai cười cả.

Chắc thấy nhạt nhẽo quá, Na Na ngồi thêm lát nữa rồi đứng dậy ra về. Từ Lâm cuối cùng cũng đứng lên, Vương Oánh vội vội vàng vàng chỉnh lại chiếc chăn đắt đỏ của mình. Không biết Na Na về phòng nói gì, mà từ phòng 214 đột nhiên vang lên một tràng cười lớn, tiếng cười đó khiến sự yên tĩnh của phòng chúng tôi càng thêm nổi bật.

Tôi nhìn Thiên Hỉ xinh đẹp, Vương Oánh kiêu ngạo, rồi lại nhìn Từ Lâm dù ở góc nào cũng giống con trai, lẳng lặng nhắn tin cho Tần Xuyên: “Cảm giác cuộc đời ngày một phức tạp…”

“Này, tối nay bốn đứa mình cùng ăn cơm đi.”

Từ Lâm phá vỡ không khí ngột ngạt trước.

“Không được.” Tôi và Vương Oánh cùng đồng thanh.

“Mình có hẹn với anh trai rồi, tối nay ăn cơm cùng anh ấy.” Tôi nhìn Thiên Hỉ vẻ áy náy.

https://thuviensach.vn

“Còn tôi hẹn với bạn thân, tối nay mẹ cậu ấy mời chúng tôi ăn cơm.” Vương Oánh nói.

“Anh trai cậu cũng học trường này à?” Thiên Hỉ ngưỡng mộ hỏi.

“Là người anh từ nhỏ đã lớn lên cùng mình, bọn mình ở cùng một viện tử. Anh ấy học rất giỏi, mình thi được vào đây là nhờ anh ấy phụ đạo.” Nhắc đến anh Tiểu Thuyền tôi vô cùng tự hào.

“Tôi và cậu bạn thân cũng cùng lớn lên trong cùng một đại viện, nhưng cậu ta học hành chẳng ra sao, nếu không nhờ vào quan hệ của gia đình thì cả đời này cậu ta cũng đừng mơ thi đỗ đại học B.” Vương Oánh khinh miệt nói.

“Oa, Vương Oánh, kể nghe xem, nhìn cậu có thể thấy xuất thân không tầm thường, vậy hai người ở trong một đại viện thế nào mà thần thông quảng đại tới mức ấy?” Từ Lâm ngồi trên ghế, lắc lư.

“Cậu bỏ chân khỏi bàn đi đã!” Vương Oánh lườm Từ Lâm, “Đại viện quân đội.”

“Ái chà, gia đình cậu là cán bộ cao cấp à!” Từ Lâm hào hứng, hiếm khi lại chịu nghe lời bỏ chân xuống thật, “Bố cậu làm gì?”

“Chẳng làm gì cả.” Vương Oánh hạ giọng.

“Mau nói đi nói đi, ngượng gì chứ.” Từ Lâm truy hỏi.

“Bố mình làm viên chức thôi!” Vương Oánh vẫn không chịu nói.

“Thế bố của cậu bạn thân?”

https://thuviensach.vn

“Bố cậu ta cũng là viên chức.” Vương Oánh ngập ngừng, rồi cười thần bí, “Làm ở Trung Nam Hải(*).”

(*) Trung Nam Hải là tên gọi chung của Trung Hải và Nam Hải, nằm ở phía Tây cố cung Bắc Kinh, là trung tâm hành chính quốc gia.

Đừng nói là Thiên Hỉ và Từ Lâm là người ngoại tỉnh, ngay một đứa sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh như tôi cũng giật mình bởi tiết lộ của Vương Oánh. Bởi trong chữ “Hải” này là cả thế giới cao thâm khó dò. Từ Lâm kéo ghế đến cạnh Vương Oánh. ngồi ngay ngắn nghiêm túc, Thiên Hỉ cũng hào hứng ghé sát lại, muốn được nghe Vương Oánh kể nhiều hơn nữa.

Tôi đang định hỏi bên trong Trung Nam Hải trông thế nào, thì loa dưới sân ký túc đã vang lên: “Tạ Kiều phòng 213, Tạ Kiều, xuống dưới có người gặp.”

Tôi biết chắc anh Tiểu Thuyền đã đến, vội vàng chỉnh sửa đầu tóc trong gương, “Anh mình đến tìm mình rồi, mình đi ăn cơm đây, các cậu cứ ngồi nói chuyện nhé, có chuyện gì thú vị đợi mình về nói tiếp!”

“Mình cũng đi ăn cơm đây!” Vương Oánh nhìn đồng hồ, “Buổi tối sẽ quay về.”

“Phải về đấy! Đợi cậu!” Từ Lâm nhiệt tình tiễn tôi và Vương Oánh ra tận cửa.

“Cậu ăn ở đâu?” Vương Oánh hỏi.

“Căng-tin của trường.”

“Ở đấy có gì mà ăn, hay là cùng bọn mình đến Vô Danh Cư ăn đi, bọn mình đã đặt món gà hoa và đầu sư tử.”

“Không cần không cần đâu. Cảm ơn”

https://thuviensach.vn

“Cậu không muốn đi thì thôi, không phải khách khí.”

“Vô Danh Cư là nơi vào? Có cần phải đặt trước không?” Từ chối lời mời của Vương Oánh nên tôi phải tìm đề tài để nói chuyện.

“Cậu không phải người Bắc Kinh sao? Vô Danh Cư mà cũng không biết?” Vương Oánh kinh ngạc trợn mắt nhìn tôi.

Giọng điệu của Vương Oánh khiến tôi rất không vui, nhưng tôi cũng nhận ra, cô ấy không cố tình vênh vang tỏ ra đáng ghét, cũng không phải kiểu luôn đối đầu với tôi như Lưu Văn Văn, cô ấy là kiểu người từ nhỏ đã sống cuộc sống của một đại tiểu thư, về cơ bản luôn xem thường cuộc sống, cảm nhận và hoàn cảnh của người khác.

“Nhà hàng do Trương Gia mở, ở đó món đầu sư tử và gà hoa là ngon nhất, mỗi ngày phải bán được mấy chục phần, nếu không đặt trước là không có mà ăn đâu. Có điều, chỉ cần là Dương Trừng đến tất phải có phần.”

“Dương Trừng là ai?” Tôi thờ ơ hỏi tiếp.

“Bạn mình.”

Chúng tôi vừa nói vừa đi đến cổng ký túc xá, anh Tiểu Thuyền đứng dưới bậc thềm, thấy tôi liền cười rạng rỡ, vừa nhìn thấy nụ cười của anh, mặt tôi lập tức đỏ bừng. Có lẽ do đã lớn, có lẽ đã tới lúc, sự rộn rã trong trái tim tôi mỗi lúc một mãnh liệt hơn.

“Anh Tiểu Thuyền, đây là bạn cùng phòng với em, Vương Oánh. Còn đây là anh mình.” Tôi giới thiệu hai người họ.

“Chào em, anh là Hà Tiểu Chu.” Anh Tiểu Thuyền lịch sự chào.

https://thuviensach.vn

“Chào anh.” Vương Oánh khách sáo gật gật đầu, không ngừng quan sát anh Tiểu Thuyền.

“Nhờ em quan tâm để ý đến Kiều Kiều nhé.”

“Có gì đâu, chỉ cần cô ấy không giẫm lên giường của em là được.”

Tôi đứng sau lưng Vương Oánh lè lưỡi với anh Tiểu Thuyền, rồi kéo anh đi, “Được rồi, chúng ta đi thôi, em đói chết mất.”

“Vương Oánh không đi cùng sao?”

“Cô ấy đợi bạn!” Tôi vội vàng từ chối thay Vương Oánh, chỉ muốn kéo anh Tiểu Thuyền đi ngay lập tức.

“Thế à, vậy bọn anh đi trước nhé, chào em.” Anh Tiểu Thuyền dịu dàng như một làn gió xuân, khiến tôi đột nhiên bắt đầu thấy sợ anh sẽ thổi sang chỗ người khác.

“Không tồi, Kiều Kiều, quan hệ với bạn cùng phòng không tệ nhỉ.”

“Cái gì chứ…” Tôi bất lực lắc lắc đầu, “Phòng ký túc của bọn em thứ kỳ lạ gì mà không có.”

“Bạn gái vừa rồi chẳng phải rất tốt sao?”

“Ồ, anh không biết chứ, anh Tiểu Thuyền, gia thế nhà cô ấy rất hoành tráng, hình như làm ở “Hải” đấy! Đại tiểu thư vô địch thiên hạ đấy! Còn nữa, phòng em có một cô bạn đến từ vùng Đông Bắc, bảo cô ấy là đàn ông ai cũng phải tin. Lúc cô ấy vừa bước vào bọn em còn tưởng vào nhầm ký túc cơ. Trong phòng có cô bạn đến từ Tứ Xuyên là bình thường hơn cả, rất xinh đẹp rất đáng yêu.”

https://thuviensach.vn

“Vui quá nhỉ, trường đại học đúng là kiểu người nào cũng có.”

“Anh Tiểu Thuyền, thế ký túc xá nam có gì thú vị không?” Tôi tò mò hỏi.

“Cũng có. Có con của cán bộ lãnh đạo, có thần đồng IQ hơn 200, thỉnh thoảng lại có cảm giác bản thân mình thật phàm tục tầm thường.”

“Anh sao mà tầm thường được? Anh Tiểu Thuyền, anh là người đàn ông giỏi nhất mà em biết!” Tôi khẳng định như đinh đóng cột.

“Cảm ơn Kiều Kiều, coi như anh cũng có fan ruột nhỉ.”

“Anh hễ nói cảm ơn là em lại muốn biến thành hai người! Cả hai đều là fan ruột của anh!” Tôi kiêu ngạo bật cười, mắt tít lại thành một đường chỉ thẳng.

Tần Xuyên có lẽ đã dậy, vừa hay lúc đó nhắn tin cho tôi: “Đang làm gì đấy?”

“Đi ăn cơm với anh Tiểu Thuyền!” Tôi hào hứng gửi lại.

“Xì!” Cậu ta gửi một tin nhắn mang tính chất lãng phí tiền điện thoại đường dài.

Rõ ràng, anh Tiểu Thuyền đã quá khiêm tốn. Vừa đến căng-tin, tôi lập tức cảm nhận được sức hấp dẫn thường thấy của anh. Chỉ trong vòng mấy phút đi lấy cơm rồi bưng cơm về chỗ đã có mấy người chào hỏi bắt chuyện với anh, trong đó có không ít nữ sinh xinh đẹp duyên dáng, tôi vừa ăn cơm vừa chống mắt lên nhìn theo họ.

“Anh Tiểu Thuyền, anh quen nhiều người thế.”

https://thuviensach.vn

“À, bạn học trong khoa anh, còn cả bạn trong các câu lạc bộ nữa, anh nhận học bổng, làm khá nhiều việc khác nhau trong trường, nên dần dần quen biết cũng nhiều lên.”

Anh Tiểu Thuyền gắp món thịt viên trong đĩa cho tôi, tôi biết anh không dư dả gì, nên không cho anh gọi nhiều món, nhưng anh bảo bữa ăn đầu tiên của tôi ở đại học B phải thật ngon, nên gọi khá nhiều món đắt, tôi thấy thẻ cơm của anh còn lại chẳng bao nhiêu tiền.

“Anh Tiểu Thuyền, khoa bọn anh hình như con gái rất nhiều.” Tôi nhìn những nữ sinh đang chào hỏi nhau ở đằng xa, dường như họ cũng đang nhìn về phía này.

“Đúng vậy, khoa Kinh tế nhiều nữ mà, lớp bọn anh bốn mươi người, hơn nửa là nữ rồi.”

“Vậy… có chị nào xinh đẹp không?” Tôi cầm đũa đâm thủng mấy lỗ trên viên thịt.

“Có vài bạn đến từ Chiết Giang nhìn khá Tây.” Anh Tiểu Thuyền thản nhiên đáp.

“Người vừa rồi chính là người miền Nam à?” Tôi lén chỉ về phía cô gái kia.

“Ừm, cô ấy là người Hàng Châu.”

“Ồ.” Tôi mím chặt môi, rồi lại ra sức chọc thêm mấy viên thịt nữa, xem ra không thể ăn tiếp được món này, “Em bảo này… anh Tiểu Thuyền…”

“Hả?”

https://thuviensach.vn

“Bao nhiêu con gái như vậy, anh có thấy người nào đặc biệt không?” Tôi hỏi vòng vo.

“Đặc biệt gì?”

“Chính là… ví dụ như, anh hay để ý, muốn tiếp xúc nhiều hơn muốn gần gũi nhiều hơn ấy… ít nhiều cũng thích hơn những người khác.”

Tôi căng thẳng nhìn anh Tiểu Thuyền.

“Làm gì có!” Anh Tiểu Thuyền lập tức đỏ bừng mặt, “Anh có bao nhiêu việc phải làm, bao nhiêu bài phải học, làm gì có thời gian để làm những việc ấy.”

“Thế có ai thích anh không?”

“Anh… anh có gì đáng để thích đâu.”

“Sao lại không! Anh Tiểu Thuyền, anh tốt như thế, nhưng ngàn vạn lần đừng có để bị mấy lời đường mật dỗ dành thành bạn trai nhà người ta mất đấy!”

“Kiều Kiều, không có chuyện đó đâu.” Anh Tiểu Thuyền bật cười.

“Vậy anh phải hứa với em, nhất định phải chọn bạn gái cho kỹ.”

“Được.” Anh Tiểu Thuyền cốc trán tôi bảo, “Trẻ con mà toàn nghĩ linh tinh thế.”

“Em… em muốn…”

Em muốn làm bạn gái anh!

https://thuviensach.vn

Những lời như thế làm sao có thể nói ra miệng chứ, cuối cùng tôi đành nói một câu nghe hết sức cổ quái: “Em muốn tìm bạn gái cho anh.”

“Thế thì nhờ cả vào em đấy Kiều Kiều.”

Anh Tiểu Thuyền nhìn tôi nói đùa, tôi lại buồn bực chỉ muốn lập tức cho mình mười cái bạt tai.

Ăn cơm xong anh Tiểu Xuyên đưa tôi đi dạo bên hồ trong trường và thư viện một vòng, sau đó thì đưa tôi về ký túc.

Lúc sắp đến trước cửa ký túc nữ, một chiếc xe Audi mang biển Giáp A lướt qua người chúng tôi, cửa xe mở, Vương Oánh duyên dáng bước xuống, một người con trai đứng chống tay ở cửa nói gì đó với cô ấy.

Tôi nghĩ chắc là người bạn từ nhỏ mà Vương Oánh vẫn nói, cái người tên Dương Trừng ấy. Có điều khác với kiểu con ông cháu cha trong tưởng tượng của tôi, Dương Trừng rất đẹp trai. Cậu ta phải cao tương đương Xuyên Tử, tóc quăn nhẹ tự nhiên, khuôn mặt ngông nghênh bất cần, rất giống Tạ Đình Phong đang nổi gần đây.

Lúc tôi và anh Tiểu Thuyền chào tạm biệt, họ cũng vừa khéo nói chuyện xong. Chiếc Audi lướt qua tôi, tôi không kìm được liền nhìn theo, nhưng kính đã được dán màu đen chẳng thể thấy được gì.

Đi tới hành lang thì tôi đuổi kịp Vương Oánh, liền gọi: “Ăn xong đầu sư tử và gà hoa rồi à?”

“Ừ, cậu nhắc lại làm tôi nhớ, còn thừa nhiều lắm, đáng lẽ nên gói vào mang về cho bọn cậu, Từ Lâm và Thiên Hỉ chắc chưa được ăn bao giờ.”

“Không cần.” Tôi thoáng không vui, thầm nghĩ không biết phải bao lâu nữa mới quen được cách nói chuyện của cô bạn này. “Vừa rồi người ở dưới

https://thuviensach.vn

sân chính là bạn cậu à?”

“Ừ, chính là cậu ta.”

“Đẹp trai thế.”

“Ngoại hình cũng tạm.” Vương Oánh hình như chẳng thiết tha rung động gì trước vẻ đẹp của Dương Trừng, cô ấy như chợt nghĩ ra điều gì đó bèn nhìn tôi, “Anh cậu khiến tôi ngạc nhiên đấy, không ngờ cũng khá được.”

“Lại không!” Nghe cô ấy khen anh Tiểu Thuyền, tôi bất giác đắc ý.

“Cậu thích anh ấy à.”

Vương Oánh nghiêng mặt, tôi sững người, bị cô ấy nhìn thấu tim gan rồi, tôi không biết phải trả lời thế nào.

“Xem ra anh ấy còn chưa biết.” Vương Oánh nhún vai.

“Mình… bọn mình…”

“Cái gì mà anh anh em em, chẳng qua không dám nói ra là mình thích.”

Cô ấy thản nhiên như không, đi vượt lên trước tôi, đẩy cửa phòng bước vào.

Cũng may vào phòng rồi Vương Oánh không đưa chuyện, cô ấy cũng chỉ trả lời qua loa những câu hỏi đầy tính tò mò của Từ Lâm về gia cảnh nhà mình. Từ Lâm cứ ngồi lì ở giường Vương Oánh, Vương Oánh rất giận nhưng lại chẳng biết làm thế nào.

Thiên Hỉ thu dọn bàn học, gọi mọi người: “Chúng ta đi tắm thôi! Vừa rồi Na Na bảo, đi muộn là ký túc tắt nước nóng đấy!”

https://thuviensach.vn

“Không đi!” Từ Lâm và Vương Oánh vừa rồi còn cãi cự nay lại đồng thanh trả lời.

“Tắm cùng một đám con gái đúng là điên!” Từ Lâm bảo.

“Ai muốn cởi hết quần áo cho bao nhiêu người cùng nhìn chứ!” Vương Oánh đáp.

Thiên Hỉ cười gượng đứng ngẩn ra ở đó, tôi thầm nghĩ, muốn phòng chúng tôi có được một ý kiến đồng nhất đúng là chuyện không tưởng, nếu bảo chúng tôi đi bầu cử tổng thống Mĩ chắc chắn sẽ có bốn cái tên khác nhau được nói ra.

Cuối cùng chỉ có tôi và Thiên Hỉ đi tắm, dọc đường chúng tôi hết lời cằn nhằn về Từ Lâm và Vương Oánh.

“Lúc bọn cậu đi ăn cơm Na Na lại sang phòng bọn mình tám mãi, tin tức mới nhất, cậu có biết gia đình Vương Oánh làm gì không?”

“Làm gì?”

“Bố cô ấy là lãnh đạo bộ X, ông nội cô ấy còn giỏi hơn, thượng tướng khai quốc! Na Na nghe các thầy cô trong khoa thì thầm, bảo sẽ quan tâm đặc biệt tới cô ấy.”

Tôi lè lưỡi, “Chẳng trách lại ra dáng đại tiểu thư như thế, thì ra là Hồng Tam Đại. Vừa rồi mình thấy cậu ấy và bạn cùng về, đi xe biển số Giáp A đấy.”

“Xe biển Giáp A thì sao?” Thiên Hỉ không hiểu.

“Giáp A là biển xe của quân ủy!”

https://thuviensach.vn

“Ghê gớm thật…” Thiên Hỉ thở dài, “Bắc Kinh quả nhiên không tầm thường. Ở quê mình, con cái của trưởng thôn đã ghê gớm lắm rồi, giờ lại còn ở cùng phòng với con của một bộ trưởng.”

“Thủ đô mà, rơi một cái biển quảng cáo cũng trúng đầu hai vị quan rưỡi.”

Tôi và Thiên Hỉ cùng bật cười.

Nhà tắm của trường đơn giản chật chội, vòi nước là loại cổ lỗ cũ kỹ nhất, phía dưới là bàn đạp, muốn tắm phải giẫm mới ra nước. Người lại rất đông, dưới mỗi vòi hoa sen phải đứng tới hai đến ba người, tôi và Thiên Hỉ trần như nhộng đứng một chỗ đợi, ngượng vô cùng. Tôi và Thiên Hỉ cao gần bằng nhau, nhưng khung xương tôi lại to hơn cô ấy, từ nhỏ tôi đã rất gầy, bà nội thường mắng bình thường tham ăn như thế mà không biết vào đâu hết, lớn lên rồi chỗ cần béo không béo được, nhìn như đứa trẻ con trong hình hài người lớn. Còn Thiên Hỉ đầy đặn eo ót, ngực ít nhất cũng phải cup C, mông tròn cong vút, xương nhỏ, chân vừa dài vừa thon. Da của cô ấy trắng căng mịn, trong vắt như có thể nhìn xuyên thấu, tạo vật đẹp như thế khiến tôi là con gái cũng phải lén liếc mấy lần.

Tắm xong đi ra, Thiên Hỉ dùng khăn bông lau tóc, hơi nóng mờ mịt khiến khuôn mặt cô ấy đỏ hồng như quả táo chín, tôi không kìm được hỏi: “Thiên Hỉ, ngày trước hồi còn học cấp III, chắc cậu có nhiều người thích lắm nhỉ.”

“Toàn những người chẳng đáng tin.” Thiên Hỉ thoáng ngượng.

“Thế cậu không thích ai trong số ấy à?”

“Không! Nhất định mình sẽ gặp được một người thích hợp vào độ tuổi thích hợp ở một nơi thích hợp.” Thiên Hỉ nói chắc như đinh đóng cột, cô ấy

https://thuviensach.vn

tinh nghịch đùa tôi: “Thế còn cậu, Kiều Kiều, chắc có bạn trai rồi phải không?”

“Mình làm gì có!”

Nhớ lại mười mấy năm tôi đã trải qua, nhớ đến Tôn Thái, Đại Long, anh Tiểu Thuyền, Tần Xuyên, tôi cật lực lắc đầu.

Chúng tôi vừa đi vừa nói vừa cười quay lại phòng, lúc mở cửa thấy Na Na ngồi trong đó, cô ấy đã thay bộ đồ ngủ Hello Kitty, nhìn giống hệt nhân vật hoạt hình tròn ung ủng, xem ra ngoài căn phòng có tên “lễ Tình nhân” của cô ấy ra, cô ấy đã coi câu lạc bộ 1m70 này là nơi đi về thứ hai của mình.

“Mau lên mau lên, đang đợi các cậu đấy. Bọn mình muốn kiểm chứng một suy đoán!” Na Na vẻ mặt đầy hứng khởi.

“Kiểm chứng cái gì?” Tôi băn khoăn hỏi.

“Cậu và Tiếu Thiên Hỉ, đã có bạn trai chưa?” Na Na cười nịnh bợ.

Lại là vấn đề này, tôi và Thiên Hỉ nhìn nhau, cùng đồng thanh: “Chưa!”

“Á! Sao có thể?” Từ Lâm kêu lên.

“Tạ Kiều thì không nói làm gì, Thiên Hỉ chưa có thật á?” Vương Oánh không tin.

Tạ Kiều không nói làm gì… mỗi lần nghe Vương Oánh lên tiếng tôi đều giật thót cả mình, đành tự an ủi, giật mình mãi cũng thành quen.

“Thế chắc chắn phải có người thích chứ!” Na Na truy hỏi.

https://thuviensach.vn

Thiên Hỉ nhìn bốn con mắt đang mở to vì tò mò, thở dài, "Hồi đi học con trai trưởng thôn có thích mình, ngày nào cũng bám riết lấy mình, không lên lớp được, không học được gì. Bọn mình hồi ấy học bán trú phải ở lại trường, hiệu trưởng lại nghe lời bố cậu ta, khiến mình gần như bơ vơ không biết phải cầu cứu ai. Ngày nào cũng sống trong thấp thỏm sợ hãi. Mình phớt lờ cậu ta, cậu ta càng làm những trò quá đáng để gây chú ý, có lần mình và một nam sinh trong lớp cùng thi làm bài trắc nghiệm, buổi tối cậu ta chặn đường đánh người ta một trận. Nhưng cậu bạn kia cũng chẳng vừa, anh trai cậu ta là dân anh chị trong vùng, không chịu nổi uất ức, kéo người tới xử lý con trai trưởng thôn, hai bên đều đem theo rất nhiều người, về sau phải tới mấy trăm người vây quanh trường mình. Xảy ra chuyện lớn như thế, mình không thể không nghỉ học, chuyển trường hai lần, học lại một năm mới có thể thi được vào đại học B. Có một cuộc sống trung học u ám, ảm đạm như thế, mình làm gì còn tâm tư thích ai hay được ai thích nữa."

"Ái chà, giống hệt một bộ phim tình cảm hấp dẫn!" Na Na hai mắt như phát sáng, "Nói thế thì, hai cậu là bạn cùng phòng ba không rồi, không có bạn trai, không có ai theo đuổi, cũng không có người mình thích."

"Không có người mình thích thì chưa chắc." Vương Oánh liếc xéo tôi.

"Tạ Kiều có à?" Na Na lập tức chuyển sự tập trung sang tôi.

"Mình… mình…"

Tôi còn đang lắp ba lắp bắp để tìm cách đối phó Na Na thì điện thoại trong phòng reo vang. Na Na ngồi gần điện thoại nhất nên cầm nghe rất tự nhiên, nói được hai câu bèn nhìn tôi cười thần bí, "Tạ Kiều, tìm cậu, con trai."

"Tạ Kiều, mẹ kiếp sao tới tận ba tiếng liền không thèm trả lời tin nhắn!"

https://thuviensach.vn

Giọng Tần Xuyên tức giận hét ầm trong ống nghe, vọng cả ra ngoài khiến ánh mắt những người trong phòng nhìn tôi càng thêm thần bí.

"Di động của tôi hết pin." Tôi xoay lưng về phía họ, lập tức có cảm giác những ánh nhìn đó biến thành luồng lửa thiêu đốt lưng mình.

"Ừ, tôi còn tưởng cậu với anh Tiểu Thuyền của cậu ăn cơm suốt đêm cơ!"

"Làm gì có chuyện đó! Mà có việc gì nói nhanh đi."

"Không… không có gì. Chỉ gọi để hỏi xem cậu có bị lạc đường ở đại học B không, tiện thể nghe ngóng về cô bạn xinh đẹp của cậu."

"Cậu gọi điện thoại quốc tế chỉ vì mấy chuyện vớ vẩn ấy à!"

"Ngày đầu tiên cậu vào ở ký túc tôi phải quan tâm một chút chứ, thái độ của cậu không lịch sự hơn được à?"

Nhưng cậu ta hoàn toàn không hiểu, bị bốn người vây quanh làm sao tôi có thể bình tĩnh nói chuyện chứ, tôi hạ giọng: "Được rồi được rồi, cậu đang làm gì?"

"Đợi tin nhắn của cậu!"

"Không đi học à?"

"Không, ở nhà."

"Cậu thế mà cũng vào được đại học? Không phải định học dự bị mãi đấy chứ?"

"Đi học nghe cũng có hiểu đâu."

https://thuviensach.vn

"...Tôi nghĩ cậu không lên nổi đại học mà phải quay về ấy…" Tôi bất lực nói.

"Thế cũng chẳng tệ!" Tần Xuyên nói đầy mong muốn.

Bọn tôi đang nói chuyện, đột nhiên nghe tiếng con gái ngọt ngào vang lên bên cạnh Tần Xuyên: "Darling, anh gọi cho ai thế?"

Chắc chắn là Bảo Gia, Bảo Gia trong nick QQ *Mãi mãi yêu Bảo Gia Ơ Xuyên Tương* mà Tần Xuyên mới đổi.

Tần Xuyên từng kể với tôi, tên đầy đủ của cô ta là Trần Bảo Gia, một cô gái người Đài Loan, quen khi ở lớp dự bị đại học.

Dù chỉ là để cài đặt QQ hay làm gì, thì cậu ta cũng đã ở cùng người ta rồi. Tôi bảo Tần Xuyên gửi cho tôi một tấm ảnh, đó là một cô gái nhuộm tóc màu hạt dẻ, trang điểm nhạt giơ tay hình chữ V rất Tây, tôi nhìn đi nhìn lại, thấy bực bội sau đó bèn thẳng tay xóa béng đi.

Tần Xuyên nói gì đó với Bảo Gia, do tín hiệu phập phù nên tôi không nghe rõ, đột nhiên tôi nghĩ, nếu Tần Xuyên đang ở nhà vậy thì Bảo Gia kia chẳng phải cũng ở cùng cậu ta sao, nói cách khác, bọn họ đang sống chung.

Tôi rất muốn cúp máy.

"A lô, nói đi." Tần Xuyên đối phó với Bảo Gia xong, lại cầm ống nghe lên.

"Không có gì, tôi đi ngủ đây, bye bye." Giọng tôi rõ ràng lạnh như băng.

"Mãi mới gọi được cho cậu mà chỉ nói thế thôi à!" Tần Xuyên gào lên.

https://thuviensach.vn

“Bye bye!” Tôi tức tối cúp máy, vừa quay người đã chạm phải ánh mắt đầy ẩn ý của bốn người còn lại, vừa rồi tôi quên mất bọn họ.

Từ Lâm huýt sáo. Na Na cười tít mắt nói: “Có ẩn tình!”

“Tạ Kiều, đấy không phải anh cậu, không ngờ, cậu cũng đa tình thật đấy.” Vương Oánh kinh ngạc.

“Rốt cuộc là ai? Thành thật khai báo để hưởng khoan hồng.” Thiên Hỉ cũng hùa theo.

“Trời ạ! Có gì đâu! Là bạn thân của mình! Không hề có quan hệ mờ ám gì hết! Cậu ta đang ở Canada, có bạn gái rồi! Vương Oánh, cậu ta thậm chí còn không đáng tin gấp cả vạn lần bạn thân của cậu, cả đời này tôi và cậu ta cũng không thể có gì.”

“Thế sao vẻ mặt cậu lúc này như đang ghen ấy.” Vương Oánh liếc tôi.

“Hả? Vớ vẩn! Tôi ghen? Sao có thể chứ?” Tôi cầm cuốn tiểu thuyết Calvino của Thiên Hỉ lên quạt.

“Mà nói đến bạn thân, Vương Oánh, cậu bạn cậu đẹp trai thật đấy! Hôm nay lúc bọn cậu về người trong phòng mình đều thấy cả rồi! Tên gì thế? Học khoa nào?” Na Na hào hứng truy hỏi.

“Dương Trừng á? Cậu ta học khoa Pháp. Nhưng mà các cậu bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi, theo những gì mình biết, ngay từ hồi học mẫu giáo cậu ta đã yêu đương rồi, chính xác là một kẻ đa tình lăng nhăng, một cái cơ quan sinh dục biết đi! Hằng năm, ít nhất phải tới mười người con gái chạy tới khu nhà cậu ta khóc lóc. Bạn gái thì đếm không xuể. Cậu ta chẳng thèm bận tâm, chơi đùa ấy mà, vốn định sang Anh du học, nhưng về sau vì theo đuổi một cô bạn học ở đại học B nên mới đòi gia đình sắp xếp cho vào đây học. Vừa

https://thuviensach.vn

rồi ăn cơm còn nghe cậu ta kể, yêu nhau được ba tuần nhưng sắp chia tay rồi."

"Haiz, quả nhiên càng đẹp trai càng cầm thú, đẹp trai không đáng tin." Na Na buồn bã ngã xuống giường Từ Lâm.

"Mình đã bảo mà, đàn ông thì có gì đáng để yêu đâu." Từ Lâm khinh miệt hừ một tiếng.

Đột nhiên cả căn phòng yên tĩnh lạ thường, Na Na nhạy cảm ngồi bật dậy, cảnh giác nhìn Từ Lâm.

Vương Oánh túm cái gối, "Này! Cậu suốt ngày chạy sang giường tôi không phải có ý đồ gì đấy chứ?"

Từ Lâm phì cười, lắc lư nghênh ngang ngồi xuống cạnh Vương Oánh, còn khoác vai, ghé sát tai Vương Oánh thì thầm: "Cậu yên tâm, nếu mình có vấn đề thật, thì thà thích Tạ Kiều chứ không thích cậu."

Vương Oánh hét toáng lên hất tay Từ Lâm ra, Thiên Hỉ và Na Na cười ngặt nghẽo, còn tôi bị lôi ra làm vật so sánh kém cỏi nhưng chỉ biết cười khan ngẩng đầu nhìn trời đầy bất lực.

Nhập học không lâu thì phải đi tập quân sự, phòng 213 cực phẩm của chúng tôi nhanh chóng bắt đầu danh nổi như cồn, uy phong thần vũ.

Người đầu tiên nổi tiếng là Từ Lâm, mặc bộ quân phục rằn ri vào cô ấy hoàn toàn biến thành một chàng trai. Ngày đầu luyện tập, sĩ quan tức tối đuổi cô ấy sang hàng của đám con trai, còn cô ấy cũng bực tức không kém nói rằng nếu đã sang là sẽ không quay về nữa. Do chúng tôi ra sức chứng minh, sĩ quan huấn luyện cuối cùng cũng tin cô ấy là nữ. Từ đó Từ Lâm vượt qua hết đám nam sinh trong trường đại học B, trở thành nhân vật được các bạn nữ tò mò quan tâm nhất. Đương nhiên, mỗi lần cô ấy xuất hiện

https://thuviensach.vn

trong ký túc nữ hoặc nhà vệ sinh nữ, thỉnh thoảng ở những nơi đó lại vang lên tiếng hét chói tai. Có điều, con gái có sự đáng yêu tới kỳ diệu, chắc là do ngoại hình nam nữ khó phân của cô ấy rất đặc biệt, hoặc có lẽ cô ấy có vẻ đẹp thoát tục không sexy, tóm lại Từ Lâm nhanh chóng nổi tiếng trong giới nữ sinh, vượt qua cả Thiên Hỉ. Fan hâm mộ của Từ Lâm đa phần là nữ, gần như ngày nào cũng nhận được đủ mọi loại đồ ăn vặt, giúp chúng tôi chống đói sau giờ học.

Không cần phải bàn, đứng ngay sau Từ Lâm là Thiên Hỉ. Vẻ đẹp của Thiên Hỉ được toàn bộ nam sinh công nhận, thậm chí ngay các sĩ quan huấn luyện cũng biết đến cô ấy. Sĩ quan huấn luyện của chúng tôi gần như tìm cách lấy lòng Thiên Hỉ mọi lúc mọi nơi, để Thiên Hỉ làm phó trung đội trưởng, không phải tập thể dục buổi sáng, những ngày tập luyện bình thường cũng chỉ đứng hô khẩu hiệu là xong. Bởi vì hễ nhìn thấy Thiên Hỉ là căng thẳng nên sĩ quan huấn luyện lúc nào cũng lắp ba lắp bắp, chúng tôi thường rúc rích cười chế nhạo anh ta, đặt biệt danh cho anh ta là Tiểu Lắp Bắp.

Có điều fan của Thiên Hỉ toàn con trai, nên mặc dù hàng ngày Thiên Hỉ đều nhận được quà, nhưng toàn những thứ vô vị như vỏ đạn…

Sự quyền quý của Vương Oánh nhanh chóng được thể hiện, trước kỳ tập quân sự cô ấy đã làm đơn nghỉ ốm, triệu chứng: “Viêm xoang dẫn đến rối loạn nhịp tim.” Bác sĩ yêu cầu: “Cần phải tĩnh dưỡng, không được tham gia các hoạt động mạnh.” Thế là trong lúc chúng tôi đứng phơi nắng ngoài trời, đứng nghiêm đứng nghỉ, bước đều bước, luyện đánh quyền thì đại tiểu thư Vương Oánh ngồi dưới bóng râm nghe nhạc, uống Coca ướp lạnh. Dương Trừng ngồi bên cạnh cô ấy, nghe nói cũng bị “Viêm xoang dẫn tới rối loạn nhịp tim”.

Hai người nhịp tim không bình thường đó nhàn nhã ung dung, nếu đổi hai chiếc ghế băng dưới mông họ thành ghế nằm, thay bộ rằn ri bằng đồ bơi, về cơ bản trông không khác gì đang đi nghỉ ở Hawaii.

https://thuviensach.vn

Sĩ quan huấn luyện Tiểu Lắp Bắp chỉ hơn chúng tôi vài tuổi, ban đầu anh ta thấy chướng mắt còn ra phê bình họ, nhưng ngay tối hôm đó không ngờ lại bị đại đại đại thượng cấp đích thân gọi điện mắng cho một trận. Anh ta ra đời chưa lâu, còn không biết ngoài doanh trại còn có "Viện" còn có "Hải".

Vương Oánh và Dương Trừng không bị ai quản giáo tiếp tục ngồi đó hưởng thụ kỳ luyện tập quân sự, nhưng gần như cũng chẳng có ai phản đối hay kháng nghị, bởi vì đám nữ sinh còn bận ngắm Dương Trừng mà quên đố kị, Dương Trừng thực sự quá đẹp trai. Đám nữ sinh si tình do Na Na cầm đầu, nhanh chóng thành lập "Fan club Trừng Trừng", ban ngày thì hoan hô nhảy nhót cổ vũ, buổi tối lại kéo Vương Oánh ra hỏi đông hỏi tây. Vương Oánh không ngạc nhiên hay bất ngờ gì trước việc ấy, còn nhắc nhở các bạn, Dương Trừng là một con mèo, chắc chắn là lại ngửi thấy mùi cá tanh, không chừng cô bạn đang ý loạn tình mê nào đó lại sắp chết thảm dưới vuốt của cậu ta.

Còn tôi, luôn đứng ngoài đống náo nhiệt hỗn loạn ấy. Điều duy nhất mà tôi mong đợi trong suốt quá trình tập luyện quân sự là anh Tiểu Thuyền cùng cán bộ hội sinh viên đến thăm hỏi động viên. Qua rào chắn, tôi ra sức than vãn với anh vì trời nóng, ký túc xá ồn ào, luyện tập mệt mỏi, đủ mọi thứ không thể chịu đựng nổi. Anh chỉ cười cười giơ tay qua hàng rào vẫy vẫy tôi, rồi xoa đầu tôi, sau đó nhét cho tôi từng quả quýt qua khe hở. Thực ra, lấy đâu ra lắm khó khăn, gian khổ như thế, tôi nói nghe đáng thương chẳng qua có chút tâm cơ ngây ngơ, muốn thấy anh lo lắng, muốn được anh chiều chuộng.

Chuẩn bị kết thúc đợt tập quân sự các trung đội tổ chức biểu diễn báo cáo, Thiên Hỉ và Dương Trừng là hai nhân vật được thần tượng lại một lần nữa tỏa sáng. Trong buổi biểu diễn văn nghệ hai người bọn họ đã gây được tiếng vang, Thiên Hỉ có chất giọng tốt chỉ hát nhạc của Vương Phi, bài *Trời và đất* trong vắt vang lên giữa thao trường rộng lớn, chấn động bốn phương,

https://thuviensach.vn

câu: “Mong anh hãy nhớ giữ chặt trái tim mình, cho tới khi em hôn anh lần nữa” được cô ấy hát như mộng như say. Mà Dương Trừng lên sân khấu cũng chẳng kém cạnh, cậu ta không hát bài của những ca sĩ đang hot thời đó như Nhậm Hiền Tề hay Phác Thụ mà hát bài *Cố hương* của Hứa Nguy, lúc hát đến câu: “Em là người con gái của tôi giữa biển người mênh mông”, ánh mắt cậu ta trở nên chăm chú xa xăm khiến đám fan nữ gần như điên cuồng muốn ngất xỉu. Về sau, trong một lần trò chuyện chẳng hiểu ai đó liền nhắc đến cả Thiên Hỉ và Dương Trừng, lời đồn đại rằng họ sắp yêu nhau lập tức được lan rộng khắp trường.

Nếu chỉ luận ngoại hình, bọn họ chắc chắn vô cùng đẹp đôi, rất đáng tán thưởng. Dù sao cũng đã quen biết nhau trong thời gian tập quân sự, mấy ngày cuối cùng mặc dù Dương Trừng vẫn cùng Vương Oánh trốn tập, ngồi ngắm trời ngắm đất, nhưng đa phần thời gian đều là tới tìm Thiên Hỉ.

Màn biểu diễn cuối cùng, Dường Trừng dẫn đầu một đám nam sinh đẹp trai cùng nhảy bài *Candy* đang hot, phần nhảy đặc sắc của Jang Woo Hyuk do một mình Dương Trừng đảm nhiệm, những người khác chỉ là phụ họa cho cậu ta mà thôi, tiếng la hét của đám nữ sinh khiến hội trường gần như nổ tung. Thiên Hỉ cũng dẫn chúng tôi lên hát hợp xướng bài *Cùng một bài hát*. Lúc xuống, tôi thấy Dương Trừng đứng sau sân khấu đợi Thiên Hỉ, cậu ta cũng chẳng nói gì, chỉ đợi Thiên Hỉ đi qua nhìn cô ấy cười một cái mà thôi.

Ánh đèn trên sân khấu mờ mờ ảo ảo hắt xuống khuôn mặt trẻ trung của họ, cảnh tượng ấy thật sự giống như phân đoạn của một bộ phim tình yêu đẹp.

Kỳ tập quân sự kết thúc, hội sinh viên và các loại câu lạc bộ trong trường đều trở nên bận rộn, chuẩn bị việc chiêu sinh cho năm học mới.

Sinh viên trường đại học B có thể nghiêm túc chia làm hai nhóm, một nhóm chăm chỉ học hành không bao giờ dòm ngó những chuyện xảy ra

https://thuviensach.vn

ngoài cuốn sách, đây gọi là nhóm có IQ cao; nhóm còn lại thì vô cùng năng động, họ tỏa sáng rực rỡ trong suốt thời sinh viên, đây gọi là nhóm EQ cao. Cũng có những người cả IQ và EQ đều cao, đối với kiểu người ấy chúng tôi chỉ còn biết phục sát đất. IQ và EQ đều thấp cũng có, đó chính là những kẻ chỉ biết đứng ngoài xem náo nhiệt kiểu như tôi.

Na Na cầm rất nhiều tờ rơi quảng cáo về phòng, trải đầy bàn chọn từng tờ từng tờ một, "Xem ra những câu lạc bộ thiên về vận động thì nhiều trai đẹp hơn, nhưng mình lại chẳng giỏi những món ấy. Các cậu muốn tham gia câu lạc bộ nào?"

"Câu lạc bộ hoạt hình! Các cậu có ai đăng ký cùng mình không? Mình muốn được một lần Cosplay làm Kenshin(*)"

(*) *Himura Kenshin là nhân vật chính và được lấy tên làm đầu đề cho anime và manga* ***Rurouni Kenshin****, hay còn gọi là* ***Samurai X****.*

Từ Lâm hào hứng.

Theo như chúng tôi quan sát, Từ Lâm không chỉ không hứng thú với đàn ông, mà cô ấy hầu như không hứng thú với loài người trong không gian ba chiều mà điên cuồng đam mê không gian hai chiều, như bị bỏ bùa mê thuốc lú trước những cuốn truyện tranh Nhật Bản. Có điều truyện tranh *Shojo*(*) thì không bao giờ đọc, cô ấy chỉ thích nhân vật như Hiei trong *YuYu Hakusho*(**), Kenshin trong *Rurouni Kenshin*, Akira Sendoh trong *Slam Dunk*, giường cô ấy dán đầy poster của họ.

(*) ***Shojo*** *là truyện tranh dành cho thiếu nữ.*

(**) *Bộ manga* ***YuYu Hakusho*** *của Yoshihiro Togashi có một hệ thống các nhân vật hư cấu rất rộng lớn. Đầu tiên phải kể đến là Yusuke Urameshi, một dạng học sinh tồi tệ tiêu biểu nhưng thực ra lại không tồi tệ như vậy. Sau khi chết đi và được tái sinh, cậu trở thành một thám tử của các hiện tượng bất thường trong thế giới con người.*

https://thuviensach.vn

“Còn Thiên Hỉ? Cậu định thế nào?” Na Na không hứng thú với gợi ý của Từ Lâm, quay đầu sang hỏi Thiên Hỉ.

“Mình chưa quyết định, cứ có cảm giác mất thời gian và ảnh hưởng tới việc học, mọi người đều bảo vào dàn hợp xướng chán ngắt, không thú vị. Mấy hôm trước chủ nhiệm câu lạc bộ kịch đến tìm mình, mời mình vào câu lạc bộ của họ, họ đang đóng vở kịch về cách mạng nước Pháp, muốn mình tham gia.”

“Cậu hợp đấy, không chừng lại được ông bầu nào đó phát hiện.” Tôi trêu.

“Vớ vẩn. Thế cậu định tham gia câu lạc bộ nào?” Thiên Hỉ hỏi tôi.

“Câu lạc bộ tiếng Anh!” Tôi vui vẻ đáp.

“Tạ Kiều, cậu chăm chỉ thế cơ à?” Na Na kinh ngạc.

“Với khả năng tiếng Anh phập phù của cậu, có được không đấy?” Vương Oánh không cho là thật.

“Thế không cho mình được cần cù bù thông minh, nỗ lực nỗ lực à?”

Bọn họ đều không biết, tôi đăng ký vào câu lạc bộ tiếng Anh thực ra là vì, ở đó có anh Tiểu Thuyền.

Khác với Từ Lâm, bộ manga tôi thích nhất là *Itazura na Kiss*(*) của Kaoru Tada, tôi luôn có cảm giác Kotoko ngốc nghếch trong đó rất giống mình, vì muốn đuổi kịp bước chân người mình thích mà phải nỗ lực gấp trăm gấp nghìn lần. Kotoko trong truyện manga vì muốn được ở bên Irie Naoki đã đăng kỳ vào câu lạc bộ tennis. Tôi quyết định dùng chiêu này, mặc dù cứ nghĩ đến tiếng Anh là tôi thấy đau đầu, nhưng vẫn nghiến răng đi đăng ký.

https://thuviensach.vn

(*) ***Itazura na Kiss*** *(tên tiếng Anh:* ***Mischievous Kiss****) từng được xuất bản tại Việt Nam với tên gọi Bắt đầu từ một nụ hôn hay Thơ Ngây, làm một seri manga và anime của tác giả Tada Kaoru.*

"Haiz! Vương Oánh, còn cậu thì sao?" Na Na lại hỏi Vương Oánh.

"Mình thấy những thứ này chẳng có gì thú vị, gì mà còn có cả câu lạc bộ chủ nghĩa Mac, câu lạc bộ vi điện tử, câu lạc bộ những người yêu thích sinh vật cổ… những câu lạc bộ ấy có người tham gia không? Còn cả câu lạc bộ Long Trung và câu lạc bộ Hồng học(*), trong đó chắc toàn mọt sách. Thật chẳng hiểu sao các cậu lại hào hứng nhiệt tình như thế!" Vương Oánh dè bỉu.

(*) *Hồng học: Chuyên nghiên cứu về Hồng Lâu Mộng.*

Na Na cười hề hề áp sát vào bàn, "Thế Trừng Trừng của chúng ta đăng ký vào câu lạc bộ nào?"

"Cậu ta? Hình như là câu lạc bộ Sơn Ưng!"

Na Na vô cùng hào hứng, chọn tờ rơi của câu lạc bộ Sơn Ưng chạy vọt khỏi phòng.

Từ Lâm cười chế giễu Na Na si tình, còn tôi, tận sâu trong đáy lòng mình, tôi rất hiểu cô ấy.

Điện thoại trong ký túc đổ chuông, tôi bắt máy, là Dương Trừng gọi đến, cậu ta không tìm Vương Oánh mà là Thiên Hỉ. Gần đây cậu ta thường xuyên gọi điện thoại, Thiên Hỉ không có di động, chỉ có một cái máy nhắn tin thô sơ của Motorola nhìn như cục gạch, vì vậy muốn tìm cô ấy phải gọi điện thẳng tới phòng. Trong phòng tôi, cô ấy là người có tần suất nhận điện thoại nhiều nhất.

https://thuviensach.vn

Có lẽ Dương Trừng rủ cô ấy đi ăn cơm nên Thiên Hỉ chỉnh trang lại một chút rồi chạy xuống dưới. Quan hệ giữa họ khiến một người xưa nay vẫn chỉ sống trong thế giới truyện manga như Từ Lâm cũng phải hứng thú, cô ấy tò mò hỏi: "Có phải tiến triển rồi không? Dương Trừng đã cưa được rồi?"

"Không biết." Vương Oánh đáp, "Thiên Hỉ không ngốc tới thế chứ."

"Có khi lần này cậu ta nghiêm túc thì sao?" Tôi không cho rằng thế gian có ai đó thật sự là người xấu.

"Không thể nào." Vương Oánh khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột.

Ngay khi vừa bước chân vào câu lạc bộ tiếng Anh tôi đã bị đánh ngay đòn phủ đầu, bởi khi nói chuyện họ đều dùng tiếng Anh…

Thực ra điểm tốt nghiệp tiếng Anh của tôi cũng không tệ, được hơn 110 điểm, nhưng đó hoàn toàn là thành tích trên giấy tờ, cái gì mà điền từ vào ô trống, đọc hiểu, dù phải viết một đoạn văn dài hai trăm từ với tôi cũng chẳng phải là vấn đề gì, nhưng nếu bảo tôi dùng tiếng Anh để nói chuyện thì tôi lập tức trở về trình độ của học sinh tiểu học, chỉ biết "How do you do" và "How are you?" thôi.

Anh Tiểu Thuyền nhiệt tình đưa tôi đi giới thiệu với mọi người, họ đều có tên tiếng Anh, người này là Henry, người kia là Nancy, tôi nghe mà đầu váng mắt hoa, chỉ vừa mỉm cười vừa lí nhí "Hi". Anh Tiểu Thuyền bảo tôi nên tự tìm cho mình một cái tên tiếng Anh, tên anh là Tim thế mà tôi lại đọc nhầm thành Time. Anh Tiểu Thuyền nói, Kiều Kiều, gọi em là Jane nhé, cái tên này chỉ có bốn chữ cái, dễ viết dễ nhớ. Tôi ra sức gật đầu, cảm động tới phát khóc, vậy là từ đó về sau tên tiếng anh của tôi là Jane. Nhiều năm sau, khi tiếng Anh của tôi đã trôi chảy thành thạo, có thể thoải mái trò chuyện với người nước ngoài, tôi mới biết thực ra ở phương Tây, rất ít người đặt tên này, họ hỏi tôi tại sao lại đặt tên như thế, tôi chỉ cười đáp: "This is a

https://thuviensach.vn

love story.” Họ còn tưởng tôi đang nói tới cuốn tiểu thuyết nào đó, mà không biết rằng tôi đang nhớ tới anh Tiểu Thuyền của mình.

Anh Tiểu Thuyền an ủi, không sao đâu, tôi chỉ cần vờ tỏ ra thần bí là được, cứ ngồi bên cạnh nghe thôi, khả năng nghe tốt lên thì khẩu ngữ cũng sẽ tốt lên, anh có thể luyện tập cùng tôi. Vậy là mỗi lần có chương trình, tôi sẽ ôm cuốn *Harry potter và hòn đá phù thủy* bản tiếng Anh, ngồi bên cạnh nghe họ bắn tiếng Anh như gió, bởi vì từ đầu tới cuối tôi nghe chẳng hiểu gì.

Trò giả thần giả bí này không có tác dụng ở đại học B, khả năng tiếng Anh lẹt đẹt của tôi nhanh chóng bị bóc mẽ. Vẻ mặt cười cợt, chế giễu của mọi người thật sự khiến tôi không đủ can đảm tiếp tục ở lại câu lạc bộ nữa.

Anh Tiểu Thuyền an ủi: “Kiều Kiều, không sao đâu, em ở lại đây cũng chẳng dễ chịu gì, hà tất phải miễn cưỡng bản thân. Muốn học giỏi tiếng Anh vội cũng chẳng được, hằng ngày em hãy bố trí thời gian học thuộc từ mới, thi qua cấp 4 trước đã. Cho dù lần đầu tiên thi không qua cũng không sao, vẫn còn được thi rất nhiều lần nữa, qua trước khi tốt nghiệp là được.”

Nghĩ tới cuộc thi tiếng Anh cấp 4 đáng sợ, tôi lại càng suy sụp hơn. Vương Oánh còn kể, ở đại học B này chưa nghe có ai phải thi lại tiếng Anh cấp 4 lần thứ hai, khiến tôi sợ tới mức buổi tối đi ngủ còn phải dùng từ điển làm gối để học thuộc từ. Còn anh Tiểu Thuyền mãi vẫn chẳng hiểu, tôi cố gắng nỗ lực ở lại câu lạc bộ tiếng Anh, rốt cuộc là vì sao?

“Anh Tiểu Thuyền…”

“Ừ?”

“Không có gì.”

https://thuviensach.vn

Tôi không thể nói được, giống như nước mới sôi ở 80 độ, không có đủ nhiệt để bốc hơi nghi ngút.

Tôi không trơ mặt được nữa, cuối cùng đành phải rút khỏi câu lạc bộ tiếng Anh.

Từ Lâm cũng là một kẻ thất bại trước môn tiếng Anh đã trượng nghĩa an ủi tôi, cô ấy bảo: "Dựa vào cái gì mà bắt bọn mình phải thi tiếng anh cấp 4, cấp 6, cấp 8, IELTS, TOEFL, GRE chứ! Mẹ kiếp, tiếng Hán mới là ngôn ngữ được sử dụng nhiều nhất trên thế giới được không hả! Cả thế giới này chỉ có sáu tỉ người, thì một phần tư dân số dùng phiên âm tiếng Hán chứ không phải chữ cái tiếng Anh. Sau này cũng nên để đám người nước ngoài đó phải thi tiếng Hán cấp 4, đề sẽ ra thế này: Câu 1: Tiểu Minh nói "Chiếc bút máy này của Tiểu Hồng phải không? Tiểu Cường đáp: Ông nội mày chứ(*)! Của tao! Câu hỏi: Chiếc bút máy này của ai? Đáp án: A - Tiểu Minh, B - Tiểu Hồng, C - Tiểu Cường, D - Ông nội."

(*) *Ở đây tác giả chơi chữ, vừa được hiểu là của ông nội cậu vừa được hiểu như một câu chửi thề.*

Đề thi thử của Từ Lâm khiến cả phòng chúng tôi cười nghiêng ngả, cô ấy đắc ý nói tiếp: "Thế nào, theo chị vào câu lạc bộ Animation&Comic(*) chứ! Chúng ta phân nhóm ra, một nhóm là Trạch nam, đóng những dạng như *Chobits, Shin Seiki Evangelion, Kimagure Orange Road*(**); một nhóm là Ngự tỷ, chúng ta phải kiên trì tạo ra những bộ Dōjinshi(***), ít nhất thì cũng phải có tinh thần như Jihad - thánh chiến, hoặc cái gì mà biên niên ký X, tuyệt đối không thể tạo ra những nhân vật kiểu Lolita ngực bự. Cậu vào câu lạc bộ, coi như mình có thêm một phiếu."

(*) *Hoạt hình và truyện tranh.*

(**) *Đều là những bộ manga nổi tiếng của Nhật.*

(***) *Dōjinshi là một thể loại truyện tự xuất bản ở Nhật, thường là manga hay tiểu thuyết.*

https://thuviensach.vn

“Không vào không vào, mình thích những bộ manga như *Shojo*, không giống với thứ cậu đang ấp ủ.” Tôi xua xua tay.

“Hay vào câu lạc bộ kịch của bọn mình, bọn mình muốn đóng một vở về châu Âu thời trung cổ, nhưng hình như nghe nói sẽ hợp tác với câu lạc bộ tiếng Anh đấy.”

“Thế thì mình càng không vào đâu!” Tôi nằm bò ra bàn, cầm tì lên cuốn từ điển tiếng Anh dày cộp. “Thôi bỏ đi, các cậu để mình tự sinh tự diệt, một người ngay cả tiếng Anh cấp 4 cũng chưa chắc đã qua được, không nên vào câu lạc bộ nào cả, đặc biệt là câu lạc bộ tiếng Anh.”

Chuông điện thoại vang lên đúng lúc, Vương Oánh ra nghe, sau đó quay lại bảo tôi: “Liều thuốc an ủi tinh thần đến rồi, này, bạn trai cậu.”

Là Tần Xuyên.

Sáng nào không phải đi học cậu ta đều gọi điện cho tôi, dù tôi giải thích ra sao, những người cùng phòng vẫn không tin chúng tôi chỉ có tình bạn cách mạng vĩ đại đơn thuần. Họ cùng cho rằng, không có người nào ở cách cả đại dương xa xôi lại nhớ nhung, lo lắng cho tôi tới vậy, nếu giữa chúng tôi không có gì, dù tôi miêu tả Tần Xuyên thành một người hung hãn, đơn giản, thô bạo, vừa ngu vừa ngốc đi nữa.

Khi ấy tôi cho rằng, chỉ là họ không hiểu chúng tôi mà thôi.

“A lô…”

“Sao thế, nghe chẳng có chút tinh thần nào thế?”

“Món tiếng Anh nát của tôi bị phát hiện rồi, sau đó tôi đã ra khỏi câu lạc bộ.”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha, tôi đã nói mà! Coi như câu lạc bộ của đại học B cũng có chút thực lực!” Tần Xuyên lập tức vui mừng hớn hở.

“Cút!” Tôi tức giận, “Cái loại ở Canada mà chỉ có thể nói tiếng Trung, chỉ biết bán thân để sống như cậu có tư cách gì mà cười nhạo tôi!”

“Ông cậu chứ!”

Tôi chợt nhớ đến đề thi tiếng Hán cấp 4 của Từ Lâm, không nhịn được bật cười, tôi còn kể cho Tần Xuyên nghe, khiến cậu ta cũng phải cười ngặt nghẽo.

Cứ thế, tôi và Tần Xuyên bắt đầu tán gẫu, từ chuyện của đám sinh viên phát cuồng vì học ở đại học B, đến chuyện những người béo phì vô vị ở Canada; kể ký túc xá không có máy sưởi ấm vào mùa thu Bắc Kinh; kể Vancouver vừa báo tuyết rơi là tuyết rơi; chuyện ngân hạnh vào thu, sắc đỏ của cây silver maple; kể về Tiểu Thuyền về Trần Bảo Gia.

Đây chính là người bạn thân nhất của tôi và quãng thời gian tôi thấy lòng bình an nhất, cuộc đời dài như vậy, bao nhiêu điều khó chịu buồn khổ, thực ra không cần an ủi, chỉ cần bầu bạn.

Ra khỏi câu lạc bộ tiếng Anh tôi trở thành người rảnh rỗi nhất phòng. Cuộc chiến tranh đoạt manga của Từ Lâm đã đến thời khắc quan trọng nhất, mặc dù đều là manga của Clamp(*), nhưng hai phe *Shirou Kamui* và *Chobits*(**) lại tranh cãi tới mức không thể thương lượng. Cuối cùng, Vương Oánh chọn vào hội sinh viên, khoa quả nhiên rất quan tâm tới cô ấy, nên mọi việc của Vương Oánh đều thuận buồm xuôi gió, đúng kiểu sinh ra là để làm quan. Na Na bắt đầu những tuần luyện tập cơ bản trong Sơn Ưng, đương nhiên việc quan trọng nhất vẫn là theo sát Dương Trừng. Cô ấy kể, Dương Trừng đã hỏi lấy số điện thoại của cô ấy, thậm chí vì muốn “vô tình” gặp cô ấy vào giờ ăn trưa, đã chạy từ nhà ăn số 2 sang nhà ăn số 3. Na Na

https://thuviensach.vn

cho rằng đây mới là tình yêu thực sự, còn về Thiên Hỉ, đó chẳng qua chỉ là hoa đẹp nở nhất thời mà thôi. Thiên Hỉ hoàn toàn không bận tâm, vở kịch mà họ đang đóng là *Chiếc vòng tay bị nguyền rủa*, một vở kịch mang màu sắc tôn giáo, vì lời thoại đều bằng tiếng Anh nên họ tạm thời mời anh Tiểu Thuyền về diễn cùng. Trong hai câu lạc bộ, tiếng Anh của anh Tiểu Thuyền tốt nhất, khí chất lại rất hợp với vai nam chính. Vì chuyện đó mà tôi có chút hối hận, biết thế nghe lời Thiên Hỉ vào câu lạc bộ kịch làm chân tạp vụ, như vậy ngày ngày đều có thể ở lại xem họ diễn tập.

(*) *Một nhóm mangaka Nhật Bản nổi tiếng. Những manga của nhóm này thường được chuyển thể thành anime sau khi được xuất bản.*

(**) *Đều là nhân vật trong các tác phẩm manga của nhóm Clamp.*

Họ thường xuyên tập tới rất muộn, thỉnh thoảng tôi cũng đến xem. Trong phòng học dùng làm phòng tập đó treo một chiếc đèn neon dài, từ trong tấm gương lớn sát tường, tôi có thể nhìn thấy bóng dáng của mình. Họ đứng trước mặt tôi diễn một vở kịch bi hoan ly hợp thuộc thời trung cổ, giọng London bay qua lượn lại, mặc dù nghe không hiểu nhưng vẫn thấy hay. Ánh sáng trắng chói mắt nhìn có chút thê lương, nhưng anh Tiểu Thuyền đứng giữa sân khấu vẫn dung hợp được với ánh sáng toát ra từ chính bản thân anh. Trong toàn bộ vở diễn có một cảnh, đó là nhân vật thị vệ do anh Tiểu Thuyền đóng hôn lên má vị tiểu thư anh yêu, anh cúi đầu xuống, dịu dàng và kiềm chế nâng má Thiên Hỉ lên, nhẹ nhàng đặt môi hôn. Tôi nhìn rất kỹ, thấy anh hôn lên mu bàn tay của mình.

Thế là tôi chợt nghĩ đến vở kịch *Công chúa Bạch Tuyết* mà chúng tôi cùng diễn hồi nhỏ, khi tôi nhắm mắt chờ đợi, tất cả đột nhiên như dừng lại, cho tới tận ngày hôm nay, vẫn ở trong tình trạng lơ lửng như thế. Thật đúng là một mối tình câm lặng dài đằng đẵng, tôi thở dài thườn thượt.

Thời gian không ngừng ấp ủ lên men mối tình bí mật ấy. Đứng ở góc phòng tập, cuối cùng tôi cũng dừng lại để nghĩ, tôi nên làm thế nào. Tôi vẫn luôn theo sát từng bước chân của anh Tiểu Thuyền, bắt đầu từ ngày anh

https://thuviensach.vn

chuyển đi, tôi đã loạng choạng hấp tấp đuổi theo anh từ viện tử của chúng tôi đến tận đại học B. Mỗi lần mệt mỏi thở hồng hộc, anh đều quay đầu lại, giơ tay ra và mỉm cười với tôi. Đôi bàn tay của tôi chưa từng một lần được nắm ấy, trở thành niềm mong ngóng của tôi. Còn anh nghĩ thế nào về tôi? Khi tôi gào khóc muốn được ở bên anh, khi tôi khẩn cầu anh đợi tôi, khi anh là người đầu tiên tôi cho xem thông báo trúng tuyển, khi tôi uy hiếp anh không được có bạn gái, anh nghĩ thế nào? Coi tôi là một cô em gái nhõng nhẽo, hay… hay là một chút rung động bị vùi lấp bởi năm tháng?

Tôi mải miết nghĩ, lúc thì mặt đỏ bừng, lúc lại trắng bệch. Tôi luôn muốn tưởng tượng hy vọng mọi thứ phát triển theo chiều hướng tích cực, tôi băn khoăn phân tích từng lời nói, từng hành động của anh. Luôn băn khoăn xem nhiệt độ ở lòng bàn tay khi anh vuốt tóc tôi có nóng hơn 36 độ không, băn khoăn việc từ nhỏ anh luôn bao bọc bảo vệ tôi có phải vì anh coi tôi là người đặc biệt, thắc mắc không biết có phải anh chỉ nghiêm túc tuân thủ và thực hiện mọi lời hứa của mình với riêng tôi không, và có phải, chỉ khi nhìn về phía tôi anh mới nở nụ cười rạng rỡ như thế không.

Tất cả những kẻ yêu thầm đều là những tiểu thuyết gia cực giỏi, trong đầu tôi có lẽ đã phác thảo ra một câu chuyện tình yêu với vô số các phiên bản khác nhau, tôi từng tưởng tượng về những cái kết đẹp, nhưng mỗi khi cảnh tượng tôi thích thú nhất chuẩn bị xuất hiện, tôi lại bắt đầu nghi ngờ, bắt đầu phủ nhận, bắt đầu sợ hãi.

Diễn tập kết thúc, điện tắt tối om, còn tôi cũng dập tắt giấc mộng phức tạp của mình.

Yêu thầm như chiếc hộp Pandora, bên trong chứa đựng những thứ thú vị nhất, hấp dẫn nhất nhưng cũng có cả những thứ bất hạnh nhất. Nó chỉ tốt đẹp trước khi được mở ra mà thôi.

Thiên Hỉ bảo, thích ai đó thì phải nói ra, yêu thầm đối với mình với người đều là một kiểu tự hủy diệt.

https://thuviensach.vn

Giữa thu, đại học B bắt đầu bước vào quãng thời gian mà tôi thích nhất, tôi cùng Thiên Hỉ bước song song, cô ấy đi nhanh hơn tôi nửa bước, tôi có thể nhìn thấy dáng vẻ nghiêng nghiêng ấy, tóc buộc đuôi ngựa, đầu ngẩng cao, tràn đầy sinh lực và dũng khí.

“Kiều Kiều, đời người ta có thể sai, nhưng không được hối hận. Cuộc đời dài như thế, sai thì sai chứ sao, ai có thể sống đúng mãi nào? Nhưng hối hận thì không được, cậu không bao giờ có thể làm lại một lần nữa.”

“Nhưng, ngộ nhỡ bị từ chối thì sao?”

“Thế thì cũng là một cách để nói lời từ biệt, trên thế giới này làm gì có chuyện nào chắc chắn một trăm phần trăm sẽ thành công, cũng không có từ nào là từ chín nghìn chín trăm chín mươi chín phần vạn cả, chúng ta chỉ nói “vạn nhất” mà thôi. Tất cả những kẻ nhát gan không phải là sợ hãi đối mặt với người khác, mà là không thể chấp nhận bản thân mình. Cậu sợ bị từ chối, chẳng qua cậu lo cậu sẽ đau lòng, sẽ nhếch nhác, lo lắng sau này. Nhưng nếu thật sự không thích, vậy thì không thích, không đau lòng, không suy sụp đều là giả tạo, và căn bản cũng chẳng có sau này.”

Thiên Hỉ đột nhiên tháo găng tay màu đỏ của mình ra, nắm lấy tay tôi, “Ấm không?”

Tôi ngẩn người gật gật đầu.

“Thế này thì sao?” Cô ấy giật lùi một bước, vẫn giữ tư thế đang nắm tay, nhưng bàn tay đã rời khỏi lòng bàn tay tôi.

Tôi lắc lắc đầu.

“Cậu thấy đấy, cho dù có ấm áp tới đâu, nếu không truyền đạt thì sẽ không thể đến được, đáng tiếc biết bao.”

https://thuviensach.vn

Tôi cảm kích Thiên Hỉ, cho dù rất nhiều đạo lý, nếu áp dụng với cô ấy thì thuận lợi hanh thông, còn áp dụng với tôi lại gặp trăm ngàn cách trở.

Tôi nghĩ, nhất định là có ai đó đã thổ lộ với cô ấy những lời tỏ tình cảm động, nên cô ấy mới kiêu ngạo, mới thoải mái, mới xinh đẹp như thế. Tôi không thể bắt chước dáng vẻ của Thiên Hỉ, nhưng trong cuộc đời nhỏ bé của mình, tôi vẫn nên đưa ra quyết định.

Tôi phải cho Hà Tiểu Chu biết, tôi thích anh.

Kết quả thế nào tôi cũng sẽ chấp nhận, bởi vì làm vậy tôi sẽ có được đáp án, để trả lời tôi - người mang trong mình những ký ức từ thủa xa xưa; trả lời tôi - người đã lẫm chẫm bước từng bước tiễn anh ra tận đầu ngõ; trả lời tôi - người đã từng coi anh là niềm tin là hy vọng khi bị bắt nạt, ức hiếp hồi cấp II; trả lời tôi - người vì anh khắc khổ học tập mà cô độc suốt thời cấp III; trả lời tôi - người đến tận lúc này đã yêu anh bao nhiêu năm dài đằng đẵng.

Thiên Hỉ đến thư viện, còn tôi quay về phòng ký túc. Trong phòng không có ai, tôi lấy thẻ phòng ra gọi điện cho Tần Xuyên. Trong ký túc không có máy tính, tôi lại không muốn lên QQ để phải nhìn thấy cái nick *Mãi mãi yêu Bảo Gia Ơ Xuyên Tương* sáng lấp lánh tới nhức mắt. Điện thoại quốc tế đắt vô cùng, tôi keo kiệt, bình thường chỉ toàn đợi cậu ta gọi về. Nhưng lần này tôi lại sốt sắng, tôi muốn hỏi cậu ta, Lưu Văn Văn cũng được, Trần Bảo Gia cũng được, cậu ấy đã thổ lộ với người ta thế nào. Ít ra về phương diện này, cậu ta cũng được coi là có kinh nghiệm.

Điện thoại kết nối, bất ngờ là, người nghe không phải Tần Xuyên mà là Bảo Gia. Cả hai chúng tôi cùng im lặng, tôi đành lên tiếng trước: “Tần Xuyên có ở đấy không?”

https://thuviensach.vn

“Anh ấy ra ngoài mua đồ rồi.” Bảo Gia có vẻ lạnh nhạt, “Cậu là Tạ Kiều phải không?”

“Ừ, phải. Chào cậu.”

“Chào.”

Chúng tôi lại im lặng.

“Cậu tìm anh ấy có chuyện gì?”

“Ờ, cũng không có gì, tôi có chút việc hỏi cậu ấy. Bao giờ Tần Xuyên về, bảo cậu ấy gọi lại cho tôi nhé.”

“Chắc tôi sẽ không bảo đâu.”

“Ồ… hả?” Tôi gần như chưa kịp hiểu ý Bảo Gia.

“Tôi không thích lắm việc hàng ngày hai người gọi điện, gửi email, nhắn tin với nhau. Cứ có cảm giác cậu làm phiền tới cuộc sống của tôi và Tần Xuyên, như thế không ổn. Hy vọng sau này nếu không có việc gì quan trọng, đừng gọi cho anh ấy nữa. Vậy nhé, tôi cúp máy đây, bye bye.”

Giọng Bảo Gia vọng ra từ ống nghe, giống như âm điệu trong các vở kịch Soap opera(*) của Đài Loan. Không để tôi nói câu nào, cô ấy đã cúp máy. Tôi cầm ống nghe ngẩn ra ở đó, vừa giận vừa buồn.

(*) Còn gọi là “Kịch xà phòng”, chỉ những bộ phim truyền hình dài lên mấy nghìn tập dành cho phụ nữ và các bà nội trợ.

Không biết có phải một kiểu số mệnh hay không, mà tôi và các bạn gái của Tần Xuyên không bao giờ hòa hợp được với nhau.

https://thuviensach.vn

Tôi bực bội cúp máy, thầm nghĩ thời gian này chắc không làm phiền tiểu tử kia nữa.

Ý tưởng đột phá của Na Na giúp tôi giải quyết phiền não trước mắt.

Sắp đến Noel, Na Na chạy sang phòng tôi bảo, muốn tổ chức một buổi liên hoan gồm cả nam và nữ, cùng đón đêm bình yên. Lần liên hoan này, cô ấy sẽ là trung tâm, với tình hình trước mắt, phòng 213 là phòng nổi tiếng nhất toà nhà công chúa này, nên mỗi người trong phòng đều phải mời một bạn nam, có thể là bạn bè bình thường, bạn thân, cũng có thể là bạn trai.

Theo lời Na Na thì, không chừng sau đêm Noel, bạn bình thường, bạn thân gì gì đó đều biến thành bạn trai hết.

Sáng kiến này của Na Na ban đầu chỉ có mình tôi ủng hộ, Thiên Hỉ và Vương Oánh chẳng thích thú lắm, Từ Lâm càng không phải nói, ép cô ấy hẹn hò với đàn ông thì thà bảo cô ấy mang đến mấy tờ poster Hiei còn thực tế hơn. Vì tôi ủng hộ kế hoạch của Na Na là có mục đích của mình, nên phải chịu mất mặt trở thành đồng minh của cô ấy, cùng cô ấy đi năn nỉ thuyết phục Vương Oánh, Thiên Hỉ, Từ Lâm.

Cuối cùng Vương Oánh hẹn Dương Trừng, tôi hẹn anh Tiểu Thuyền, Thiên Hỉ hình như hẹn chủ nhiệm câu lạc bộ kịch, Từ Lâm chẳng hẹn ai, Na Na cũng không hẹn ai, nên hai người họ ghép thành một đôi, Từ Lâm tạm thời coi Na Na là "bạn trai".

Sau khi bố trí đủ người, Na Na lại đưa ra ý tưởng mới: Mỗi cặp nam nữ phải tặng quà Noel cho nhau. Chủ ý này thực ra do tôi bàn bạc với cô ấy, tôi có ý định riêng, muốn tặng anh Tiểu Thuyền một món quà đặc biệt, đó là một lần tỏ tình.

Noel đến gần, mọi người vô thức cũng thấy hào hứng chờ đợi buổi tiệc sắp tới. Cuối tuần, chúng tôi hẹn nhau đi dạo phố, cùng chọn quà. Thiên Hỉ

https://thuviensach.vn

và Na Na nửa năm nay đã thuần thục hết mọi đường to ngách nhỏ của Bắc Kinh, nên họ đề nghị tới Tây Thiền Minh Châu hoặc Hoa Uy, trong đó cái gì cũng bán, giá cả rẻ lại có thể trả giá, mua xong quà tiện thể lên tầng mua một hai cái áo len, chẳng tốn bao nhiêu tiền đã được một món quà Noel xinh đẹp vừa ý.

Chúng tôi đi xe bus, vừa lên xe Vương Oánh đã ca thán, cái gì mà mấy năm rồi chưa ngồi xe bus, cái gì mà người bên cạnh cứ dựa vào áo jacket của cô ấy, gì mà ngửi thấy mùi chân thối.

Cuối cùng vẫn là Từ Lâm chiếm chỗ giúp Vương Oánh, nên mới khiến Vương Oánh ngậm miệng không than phiền nữa. Đến Tây Thiền còn chưa đi hết nửa tầng, Vương Oánh bắt đầu không chịu nổi, cô ấy nói không mua bán gì ở đây hết, toàn hàng nhái rẻ tiền, người lại đông không khí hỗn độn, không muốn ở lại đây thêm một giây một phút nào hết, thế là gọi xe quay về, có đánh chết cũng không ngồi xe bus với chúng tôi nữa.

Về phần quà Noel, cô ấy sang Trung Hữu ngay bên cạnh mua bừa một món là được. Trước lúc đi Na Na còn túm chặt tay Vương Oánh hỏi xem Dương Trừng thích gì, Vương Oánh trừng mắt lườm bảo cậu ta chỉ thích những thứ đắt tiền, Na Na tức muốn xì khói, cuối cùng vẫn phải hạ giọng yếu ớt hỏi cậu ta thiếu thứ gì. Vương Oánh cười ha hả đáp, từ nhỏ tới lớn, việc mà họ không chắc chắn nhất chính là mình đang thiếu thứ gì.

Cuối cùng, Na Na mua cho người không thiếu bất cứ thứ gì trên đời một chiếc đèn bàn hình con ong hoạt hình, rất phù hợp với sở thích của Na Na, nhưng chúng tôi đều thầm nghĩ, không chừng Dương Trừng nhận xong sẽ vứt luôn vào thùng rác cũng nên.

Coi như an ủi, Na Na rất hào phóng bỏ ra mười tệ mua cho Từ Lâm một tấm poster của *The Prince of Tennis*, Từ Lâm vui sướng bèn tặng lại Na Na con thỏ Mashimaro bằng bông coi như đáp lễ.

https://thuviensach.vn

Thiên Hỉ chọn quà rất nghiêm túc, cô ấy mua một quả táo bằng thủy tinh, chính là quả táo trong bộ phim *Love Generation* của Nhật Bản do Takuya Kimura và Takako Matsu đóng vai chính, chúng tôi đoán, quả táo này chắc chắn không phải dành cho chủ nhiệm câu lạc bộ kịch, mà cuối cùng sẽ xuất hiện trên bàn Dương Trừng.

Còn tôi chọn cho anh Tiểu Thuyền một túi chặn sách hình động vật, bình thường anh thích đọc sách, bàn ở ký túc lại chật hẹp, cái này chắc chắn sẽ hữu ích.

Ngoài ra, tôi sớm đã chuẩn bị một phần quà khác từ lâu, đó chính là album *Fantasy* đang rất hot của Châu Kiệt Luân. Tôi thích các bài hát của Châu Kiệt Luân, đặc biệt bài *Tình yêu đơn giản* trong album đó, nó như chứa đựng sự đơn giản ngây thơ và cả cảm giác đẹp đẽ khi thích một người của tôi thời thơ ấu. Tôi vô cùng thận trọng, mở chiếc đĩa đó ra, dùng bút bi đầu 0,5 khoanh tròn vào mấy từ trong lời bài hát *Tình yêu đơn giản*. Chỉ có thể nhìn thấy vết bút khi soi dưới ánh đèn. Khi đọc liền sẽ thành *Em luôn yêu anh*.

Tôi là một con nhóc nhát gan vừa ngu ngốc vừa dũng cảm.

Vì giận dỗi mà tôi không nhận điện thoại của Tần Xuyên suốt ba ngày, đến nửa đêm ngày thứ tư, cậu ta gọi liên tục vào điện thoại phòng. Từ Lâm vừa chửi rủa vừa nghe điện, tôi phải xin lỗi các bạn cùng phòng vì bị đánh thức vô cớ, kéo dài dây điện thoại ra tới tận cửa, ngồi sụp xuống góc phòng nghe máy, Tần Xuyên đang rủa xả ầm ĩ từ đầu dây bên kia.

“Mẹ kiếp, cậu có ý gì hả? Di động không nghe! Tin nhắn không trả lời! Không ở ký túc! Tôi để lại lời nhắn cho đám bạn thần kinh của cậu cũng chẳng thấy hồi âm!”

“Cậu có biết giờ là mấy giờ không?” Tôi nghiến răng trèo trẹo.

https://thuviensach.vn

“Hai giờ chiều!”

“Tôi đang hỏi giờ Bắc Kinh.”

“Tôi không ở Bắc Kinh thì làm sao biết được!” Cậu ta giở trò.

“Thế để tôi cho cậu biết, giờ đang là nửa đêm! Biết rồi chứ hả! Cúp máy đây, tôi phải ngủ.” Tôi cố hạ giọng thật thấp.

“Ái chà chà! Cậu rốt cuộc là làm sao rồi, không có vấn đề gì chứ?”

“Không có gì, Bảo Gia của cậu đâu?”

“Cãi nhau, đến nhà bạn ngủ rồi. Thế rốt cuộc là làm sao?”

“Tôi cảm thấy có lẽ cô ấy không thích tôi.”

“Vớ vẩn. Cô ấy là con gái thích cậu để làm gì?”

“... Thôi bỏ đi. Chúng ta không ở cùng một địa cầu, tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa.” Tôi cảm thấy bực bội vô cùng.

“Thế cậu không quan tâm xem bao giờ tôi về nước à?”

“Đúng rồi! Cậu sắp về rồi nhỉ? Bao giờ thế?”

“Chắc tôi đón Noel ở đây, Boxing Day(*) sẽ về Bắc Kinh.”

(*) *Boxing Day: Ngày tặng quà. Nguyên thủy là ngày sau ngày giáng sinh, thời điểm mà những người được yêu thương sẽ nhận quà, với tên gọi “Hộp quà Giáng sinh” từ người yêu của mình.*

“Đừng có lôi tiếng Anh ra nói! Không biết tôi bị câu lạc bộ tiếng Anh khai trừ à? Chán chết đi được!”

https://thuviensach.vn

“Ha ha, khoảng ngày 26. Định đón tiếp tôi thế nào?”

“Mua cho cậu các loại kẹo hồ lô.”

“Keo kiệt vừa thôi.”

“Ăn không?”

“Ăn.”

Tôi cũng phì cười, “Thôi, tôi phải đi ngủ thật đây, chờ cậu về.”

“Ngoan ngoãn chờ nhé!” Tần Xuyên giở giọng cợt nhả.

“Tạm biệt!” Tôi cúp máy.

Vở kịch *Chiếc vòng tay bị nguyền rủa* do anh Thiểu Thuyền và Thiên Hỉ đóng vai chính sẽ công diễn vào ngày 23 tháng 12, vốn định bố trí công diễn đúng đêm Noel nhưng thành viên câu lạc bộ kịch không chịu, thế là phải đẩy sớm lên.

Hôm ấy, lần đầu tiên họ mặc trang phục diễn, Thiên Hỉ mặc một chiếc váy dài màu xanh đen, vẽ mắt xanh, lúc tôi đến cô ấy mới vẽ xong một mắt, đang căng thẳng nhìn gương đọc lời thoại. Tôi gọi tên cô ấy, Thiên Hỉ quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt vừa vui mừng kinh ngạc lại vừa vô tội. Thực ra hôm đó, cô ấy trang điểm không đẹp, trang phục chẳng hoa lệ lắm, phòng học được tận dụng làm phòng hóa trang tạm thời, ánh đèn chẳng lung linh sáng rực, nhưng không biết tại sao, so với một Thiên Hỉ rực rỡ kiều diễm sau này, tôi luôn nhớ tới hình ảnh bây giờ của cô ấy. Có lẽ là vì, đó mới chính là hình ảnh đẹp nhất của Thiên Hỉ trong lòng tôi.

Tôi nắm tay Thiên Hỉ vỗ về vài câu, sau đó quay sang hướng khác tìm kiếm, anh Tiểu Thuyền cũng đang hóa trang, người trong câu lạc bộ kịch

https://thuviensach.vn

bôi lên mặt anh đủ mọi loại phấn, anh nhắm mắt, lông mi cụp xuống rung rung, có lẽ vì ngượng ngùng nên thoáng chau mày. Tôi nghệt ra nhìn, cho tới tận khi người của câu lạc bộ kịch đi rồi, anh Tiểu Thuyền mở mắt, tôi mới gần như giật mình bừng tỉnh.

"Kiều Kiều em đến rồi à!" Anh Tiểu Thuyền bối rối nói: "Mặc bộ y phục này thật kỳ quái."

Anh dang rộng hai cánh tay cho tôi xem y phục của vở kịch, không biết bộ quần áo cung đình kiểu châu Âu mượn ở đâu về, chiếc sơ mi trong thật buồn cười, nhưng tôi vẫn ra sức lắc đầu, "Đẹp trai lắm, anh Tiểu Thuyền!"

Anh Tiểu Thuyền cười, "Kiều Kiều, nếu không có em, chắc anh mất đi một nửa sự tự tin đối với thế giới này rồi."

"Anh Tiểu Thuyền là tốt nhất." Tôi lại nói.

"Có khi toàn bộ sự tự tin không chừng." Anh dịu dàng nhìn tôi, như nhớ ra điều gì đó, hạ quyết tâm, "Đúng rồi Kiều Kiều, có chuyện này muốn nói với em."

"Chuyện gì?" Tôi đột nhiên căng thẳng.

"Đợi vở kịch kết thúc nhé." Anh cũng bối rối, "Anh ra ngoài chuẩn bị trước đây, mọi người phải ôn lời thoại lần cuối cùng."

"Anh Tiểu Thuyền." Tôi gọi giật anh lại, anh Tiểu Thuyền quay đầu nhìn tôi, tôi đỏ mặt ấp úng: "Em cũng có chuyện muốn nói với anh."

"Vậy lát nữa cùng nói đi!"

"Vâng!" Tôi gật mạnh. Cả thế giới của tôi như đang dùng bản nhạc nền của bài *Tình yêu đơn giản*, tôi nghĩ, có lẽ không cần dùng đến album của

https://thuviensach.vn

Châu Kiệt Luân nữa.

Trước khi vở diễn công chiếu, tôi kéo Na Na và Từ Lâm đi chiếm dãy ghế ở dãy đầu, đại tiểu thư Vương Oánh lề mề đến muộn, nhưng coi như cũng tới cổ vũ.

Bình thường, trong thời gian luyện tập, những lời thoại trong vở kịch nghe chẳng hấp dẫn lắm, nhưng lên sân khấu lại thật sự tỏa sáng.

Ánh đèn sân khấu rồi âm nhạc như có thể thổi hồn vào ngay cả những con rối, nên cũng khiến các diễn viên đứng trên đó được tỏa sáng. Vì lời thoại hoàn toàn bằng tiếng Anh nên đã gây trở ngại cho việc tôi và Từ Lâm thưởng thức vở kịch, Vương Oánh nhăn nhó phiên dịch cho Từ Lâm, Na Na thì cứ xuýt xoa anh Tiểu Thuyền đẹp trai, Thiên Hỉ xinh gái.

Mọi uẩn khúc cuối cùng cũng được giải đáp ở cuối vở kịch, Tam tiểu thư thuần khiết xinh đẹp do Thiên Hỉ đóng, vì nhân cách phân liệt nên trở thành hung thủ tàn sát cả lâu đài, trong lúc hôn mê không biết mình đã phạm tội trong một thế giới khác, người yêu của nàng là thị vệ do anh Tiểu Thuyền thủ vai, nhẹ nhàng rửa sạch vết máu còn sót trên tay nàng, giấu nhẹm bí mật đó, vì vậy mọi cảnh tượng đẫm máu đều trở thành truyền thuyết. Anh Tiểu Thuyền cúi người xuống, hôn lên má Thiên Hỉ.

Na Na kinh ngạc thốt lên: “Định hôn thật à?!”

Tôi đã xem họ diễn tập vô số lần nên rất bình tĩnh, “Giả đấy! Anh ấy hôn lên mu bàn tay mình.”

“Ồ, cũng đúng, nếu không thì hy sinh vì nghệ thuật quá lớn.”

“Thế sao có thể gọi là hy sinh!” Tôi trợn mắt, có trời biết tôi hy vọng được thay thế vị trí Thiên Hỉ tới mức nào. Giữa âm thanh ồn ào, tôi liếc về phía sân khấu, chùm ánh sáng dần tối lại tụ thành một quầng sáng nhỏ, anh

https://thuviensach.vn

Tiểu Thuyền quay lưng về phía khán giả, chỉ người ngồi ở bên trái như tôi mới nhìn được khuôn mặt nghiêng của anh.

Sau đó, tôi thấy rõ ràng, anh Tiểu Thuyền nhẹ nhàng hôn lên má Thiên Hỉ, giữa họ không bị ngăn cách bởi bất cứ thứ gì.

Màn hạ, mắt tôi tối sầm.

Lúc đi ra sân khấu, tim tôi đập rất mạnh, rất nhanh, tôi không ngừng an ủi và nhắc nhở mình phải suy nghĩ tích cực.

Có lẽ là vừa rồi đèn tối quá, tôi nhìn không rõ, hoặc do lúc diễn quá căng thẳng, anh không kịp nghĩ ngợi nhiều, hoặc giả có lẽ do chủ nhiệm câu lạc bộ yêu cầu, lúc biểu diễn chính thức phải làm thật. Nhưng tôi càng cố gắng an ủi bản thân, lại càng thấp thỏm. Trong lòng tôi như có một âm thanh khác, nói ra những lời cũng rất khác, tôi chỉ còn biết tức giận bịt miệng "nó" lại, nhưng vẫn nghe rất rõ.

Tôi loạng choạng lao vào trong cánh gà, mọi người đều ngẩng lên nhìn tôi, tôi nhanh chóng tìm thấy ánh mắt anh Tiểu Thuyền, nơi ấm áp ấy, là nơi duy nhất có thể cho tôi câu trả lời.

"Kiều Kiều, sao em lại chạy vào đây?" Anh Tiểu Thuyền cười hỏi, "Thế nào, ngồi dưới xem có phải thấy anh rất ngốc không?"

"Thiên Hỉ đâu?" Tôi nhìn quanh, một câu hỏi không liên quan gì tới câu hỏi của anh Tiểu Thuyền.

"Cô ấy đi rửa mặt rồi, em tìm cô ấy à?"

"Không, anh Tiểu Thuyền, em tìm anh."

"Sao thế? Em nói đi."

https://thuviensach.vn

“Anh ra đây.” Tôi kéo anh ra góc khuất nhất gần tấm rèm sau sân khấu, thở dốc, “Anh Tiểu Thuyền, chuyện anh muốn nói với em là chuyện gì?”

“À… cài này hả, cũng không vội…” Anh Tiểu Thuyền bắt đầu ấp úng.

“Anh nói đi!” Tôi cảm thấy tiếng trái tim mình đập cách mấy lớp quần áo vẫn nghe rất rõ ràng.

“Cái đó…” Anh Tiểu Thuyền ngập ngừng, cụp mắt, “Xin lỗi nhé, Kiều Kiều, anh đã nuốt lời, anh có bạn gái rồi.”

Đáp án vô cùng tàn nhẫn ấy, cuối cùng cũng được chính anh Tiểu Thuyền thốt ra. Tôi không cảm thấy đau đớn như vẫn tưởng, tôi không khóc, cũng không sợ hãi, chỉ cảm giác thế giới đột nhiên yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh hút hết mọi luồng ánh sáng, ngay cả chút ánh sáng lấp lánh vẫn luôn phát ra từ người anh Tiểu Thuyền, cũng tắt lịm chìm trong bóng tối.

“Là Thiên Hỉ ư?” Giọng tôi nghe vô cùng bình tĩnh thản nhiên, giống như đang nói một chuyện vậy. Kỳ lạ là, tôi lại có thể nghe được chi tiết như thế, dường như mẫn cảm tới mức nắm bắt được mọi âm thanh, mẫn cảm như con trai đang há miệng. Tất cả mọi cảm xúc tinh tế đó, chỉ bởi vì không được bảo vệ, không có một cơ thể hoàn chỉnh.

“Cô ấy nói với em rồi?” Anh Tiểu Thuyền thoáng kinh ngạc.

Tôi lắc đầu, sau đó cảm giác mọi thứ đã kết thúc.

Anh Tiểu Thuyền bảo, họ vẫn luôn muốn cho tôi biết; nhưng vẫn có chút thấp thỏm.

Anh Tiểu Thuyền bảo, dù thế nào, tôi vẫn là người đầu tiên anh kể chuyện này.

https://thuviensach.vn

Anh Tiểu Thuyền bảo, anh không nhớ bắt đầu có cảm tình với Thiên Hỉ từ bao giờ, nhưng anh không cho cô ấy biết.

Là cô ấy chạy tới tìm anh thổ lộ.

Anh Tiểu Thuyền bảo, Thiên Hỉ nói thích thì phải nói ra, cuộc đời có thể sai, nhưng không được để hối hận, không được bỏ lỡ.

Anh Tiểu Thuyền bảo, Thiên Hỉ là một cô gái tốt, giống như tôi vậy.

Tôi gật đầu lia lịa, tôi nghĩ đến ngày thu tươi đẹp đó, nghĩ đến những lời chắc nịch mà Thiên Hỉ nói với tôi, nghĩ tôi từng ngưỡng mộ sự dũng cảm của cô ấy. Tôi thấy Thiên Hỉ vô cùng tốt, thật đấy, cô ấy gần như nói đúng hết, chỉ nói sai có một điểm.

Có thứ tình cảm, thực ra cả đời này cũng không cần nói ra nữa.

Sau đó, anh Tiểu Thuyền hỏi tôi muốn cho anh biết chuyện gì, tôi chỉ nói, qua Noel Tần Xuyên sẽ về, là ngày Boxing Day, anh Tiểu Thuyền rất vui, anh nói nhất định cùng Thiên Hỉ mời cậu ta ăn cơm. Tôi bảo, đưa Thiên Hỉ cùng đi, thật tuyệt.

Câu chuyện của chúng tôi đến hồi kết thúc, anh Tiểu Thuyền đang khen tiếng Anh của tôi ngày càng tốt thì Thiên Hỉ đi vào, vẻ mặt ánh mắt cô ấy nhìn anh Tiểu Thuyền rất đặc biệt, trước đó não tôi chắc chắn bị chó gặm mất rồi nên mới không phát hiện ra thôi.

Thiên Hỉ khẽ kéo tôi lùi về phía sau một chút, “Kiều Kiều, anh ấy nói với cậu rồi?”

Cô ấy gọi anh Tiểu Thuyền là anh ấy.

https://thuviensach.vn

“Ừ, chúc mừng hai người, thật tốt quá.” Tôi mỉm cười, bộ dạng đó của tôi khẳng định họ không phát hiện ra tôi đang buồn.

Tôi vẫn luôn cho rằng mình không giỏi nói dối, thì ra chỉ là chưa có lúc nào cần khoan dung tới mức độ phải nói dối một cách giả tạo mà thôi.

“Kiều Kiều, cảm ơn cậu.” Thiên Hỉ cũng cười, đó là nụ cười của niềm vui thật sự, so sánh với nụ cười vừa rồi của tôi, thật sự khó coi.

Chủ nhiệm câu lạc bộ kịch gọi bọn họ đi ăn mừng, hai người ngọt ngào nhìn nhau cười rất ăn ý, Trước khi đi, họ đều nói: “Kiều Kiều, cố lên!”

Anh Tiểu Thuyền muốn tôi cố gắng học tiếng Anh, còn Thiên Hỉ muốn tôi cố gắng để thổ lộ tình cảm của mình.

Tôi vẫy tay, quay người rời đi.

Còn cố gắng gì nữa? *I have lost*.

https://thuviensach.vn

Người con trai tôi yêu thầm bao nhiêu năm lại thích bạn thân nhất của tôi, giống như thiên thạch va vào trái đất, cuốn tiểu thuyết tôi viết không có hồi kết, trang cuối cùng là ngày tận thế.

Trên đường về ký túc xá, tôi vòng sang siêu thị mua năm chai bia Thanh Đảo. Trước kia tôi chưa từng uống bia, đọc rất nhiều tiểu thuyết xem rất nhiều phim ảnh, cảm thấy những lúc thế này nên uống, uống cho say khướt mới thôi.

Vương Oánh và Từ Lâm đã về phòng, hai người đang bàn luận về những câu thoại hay dở trong vở kịch, thì thấy tôi xách cả túi bia đi vào.

Tôi lấy từng chai ra, đặt lên bàn, mở nắp, uống ừng ực.

Mi, mũi, mắt đều nhăn tít lại, vừa đắng vừa cay thật khó uống. Có lẽ cổ nhân dùng rượu giải sầu, chính là muốn thi xem ai cay đắng hơn ai.

"Tạ Kiều, cậu có phải bị trúng tà rồi không?" Từ Lâm trợn mắt nhìn tôi.

"Vớ vẩn, có uống một hớp không?" Tôi đẩy chai bia đã bật nắp về phía cô ấy.

"Được thôi!" Từ Lâm vui vẻ đón lấy, rồi lại với thêm chai nữa đưa cho Vương Oánh.

"Mình không uống!" Vương Oánh vừa la oai oái vừa đẩy chai bia, Từ Lâm xưa nay vẫn luôn có cách khiến Vương Oánh không thể từ chối.

"Rốt cuộc là làm sao? Cãi nhau với bạn trai ở Vancouver rồi à?" Từ Lâm cụng một cái, rồi ngửa cổ uống.

"Mình và cậu ta thật sự không có gì." Tôi bất lực phân bua, "Học đại học ở ký túc xá mà không uống rượu bia, thì gọi gì là ký túc xá nữa?"

"Bia này khó uống chết đi được! Mình nhớ bia ở nhà mình có vị này đâu!" Vương Oánh dè bĩu vẻ chán ghét.

"Bia nhà cậu chắc chắn đều là đồ đút lót! Nắp bia chắc chắn nạm vàng!" Từ Lâm chế giễu.

"Cút!"

Từ Lâm cười cụng ly với Vương Oánh, "Chúng ta có cần đợi Thiên Hỉ về cùng uống không?"

"Không cần, cô ấy đi ăn mừng công với bạn trai rồi." Tôi nhẹ nhàng đáp, ngửa cổ, nốc cạn.

"Bạn! Trai!" Từ Lâm nhảy dựng lên, "Cô, cô ấy, cô ấy chắc chắn có bạn trai rồi? Công khai với Dương Trừng rồi?"

"Không phải, là với anh Tiểu Thuyền của mình." Tôi cười ha hả, "Yêu đương thật tuyệt!"

"Khốn kiếp! Tin nóng sốt đây! Phải thực lực đánh bại phái thái tử à! Có điều, bọn họ cũng thật đẹp đôi. Hôm nay xem kịch, thấy hai người đó diễn rất thật đã cảm giác như có vấn đề rồi… cậu huých tôi làm gì?"

Từ Lâm bực bội liếc Vương Oánh.

"Đồ ngốc." Vương Oánh lườm Từ Lâm.

https://thuviensach.vn

Cô ấy giơ cao chai bia tới trước mặt tôi, cụng một cái rồi bảo: “Cậu cũng ngốc không kém.”

Tôi đột nhiên phát hiện, Vương Oánh chuyện gì cũng biết, sau đó tôi liền uống, rồi tôi say.

Hôm đó ba đứa con gái chúng tôi càng uống càng phấn khích, tổng cộng đi mua ba lần bia, tiêu diệt mười sáu chai.

Nghe nói lúc Thiên Hỉ về đã vô cùng kinh ngạc, Từ Lâm đang hướng ra ngoài cửa sổ gào: “Hiei, em yêu anh! Shirou Kamui, em yêu anh! Sendoh Akira, em yêu anh! Chobits, mẹ kiếp quá đỉnh!”

Còn Vương Oánh vừa kéo Từ Lâm vừa kéo tôi bảo: “Không được động vào giường mình! Không được nôn!” Tôi ôm chặt điện thoại khóc tới mức hồ đồ, gào lên: “Tần Xuyên! Tần Thủy Hoàng! Sao cậu còn chưa về! Mau về ngay đi!”

Đó là lần đầu tiên tôi say trong đời, lần đầu tiên mất đi ký ức, lần đầu tiên rời bỏ anh Tiểu Thuyền của mình.

Sáng sớm ngày 24 tháng 12, phòng ký túc chúng tôi bị tiếng chuông điện thoại dai dẳng làm phiền, Từ Lâm theo thường lệ bắt đầu chửi ầm ĩ ra nghe điện, tức tối kéo tôi từ trên giường xuống. Tôi đầu tóc rũ rượi, mắt sưng vù đón lấy ống nghe từ tay Từ Lâm.

Giọng Tần Xuyên vang lên.

“Kiều Kiều! Không sao chứ!”

“Hả? Không sao, sao thế?” Tôi ngáp.

“Tối qua cậu vừa gào vừa khóc làm tôi sợ chết khiếp… rốt cuộc là làm sao mà cậu khóc tới mức ấy! Ở nhà không xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Tần Xuyên căng thẳng, nhưng vì có Thiên Hỉ ở trong phòng nên tôi không thể nói gì.

“Không sao, tụ tập uống nhiều thôi.”

“Mẹ kiếp!” Giọng Tần Xuyên đột ngột cao vút, “Cậu có biết vì cậu khóc như thế, nên tôi không thể đón Noel bên này mà phải đổi vé để về không? Cậu có biết ở Vancouver đang có tuyết lớn không? Cậu có biết chỉ cần mở cửa sổ là đập ngay vào mắt bức tường tuyết dày hơn tường thành không? Tường tuyết cậu có hiểu không hả? Giống như cậu đang nằm trong hũ đường nhìn ra ngoài ấy! Cậu…”

“Cậu đang ở đâu? Rốt cuộc là bao giờ thì về?” Nghe Tần Xuyên cằn nhằn, tôi lại muốn khóc.

“Đang ở sân bay! Mấy chuyến bị hủy, tôi đang đợi máy bay!” Cậu ta vẫn tức tối.

“Thật không thật không?” Tôi kích động hỏi, cuống lên chỉ muốn gặp cậu ta ngay, giống như đống tro tàn nhìn thấy đốm lửa vậy.

“Vớ vẩn!”

“Cậu mau về đi!” Tôi nghẹn ngào.

“Một mình em không thể chịu đựng được nữa!” Từ Lâm nghêu ngao hát trêu.

https://thuviensach.vn

Thiên Hỉ cười, Vương Oánh cười, Tần Xuyên cười, tôi cũng cười theo.

Thế giới này coi như vẫn rất khoan dung với tôi.

Tối hôm đó, bữa liên hoan đêm Noel vốn được chờ đợi từ lâu vẫn diễn ra như kế hoạch, nhưng vì niềm vui quá bất ngờ của anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ, những cặp đôi tạm thời có sự biến động nhẹ. Anh Tiểu Thuyền đương nhiên sẽ cặp đôi cùng Thiên Hỉ, Na Na lập tức dính lấy Dương Trừng, chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói cung kính ân cần với Vương Oánh, còn tôi và Từ Lâm lại thành một đôi.

Tám người chúng tôi, chia làm hai xe. Vương Oánh và Dương Trừng sớm đã bố trí đâu vào đấy, bọn họ nói dù đánh chết cũng không chịu chen chúc lên xe bus, nên mới bố trí hai chiếc xe con tới đón chúng tôi, khiến một bữa liên hoan bình thường trở nên sang trọng vô cùng. Cặp Thiên Hỉ và chủ nhiệm câu lạc bộ kịch ngồi xe của nhà Vương Oánh, tôi cùng Từ Lâm, Na Na ngồi xe nhà Dương Trừng.

Na Na ngồi trên xe rất vui, cô ấy thì thầm với Từ Lâm, nhìn chiếc Audi mang biển Giáp A này là biết những lời đồn đại quả nhiên không sai, gia thế nhà Dương Trừng thâm hậu hơn nhà Vương Oánh. Tôi ngồi gần cửa sổ xe phát hiện, do kính dán màu đen, từ ngoài không nhìn được vào trong, nhưng từ bên trong lại nhìn rất rõ bên ngoài.

Chiếc đĩa hát trước đó tôi chuẩn bị để tặng anh Tiểu Thuyền, đang quay trong mp3 của tôi, những nét bút bi đánh dấu trên lời bài hát đã bị tôi xóa sạch, nhưng cũng vì thế mà tẩy cả màu sắc vốn có của đĩa, năm từ *Em luôn yêu anh* ngược lại càng trở nên rõ ràng, nổi bật. Có điều, đã không còn ích gì nữa, tôi giấu nó trong túi, đồng thời giấu kỹ trong tim. Tôi không muốn nghe bài *Tình yêu đơn giản*, chỉ lặp đi lặp lại bài *Không thể mở lời*, nghe những lời chậm rãi thản nhiên của Châu Kiệt Luân mà đau lòng:

Không thể mở lời để cho cô ấy biết

Chỉ mấy câu đơn giản thế thôi tôi vẫn không làm được

Cả trái tim như treo lơ lửng trên không

Tôi chỉ dám đứng nhìn từ xa

Đó là những điều cuối cùng tôi có thể làm

Nhưng người ấy đã không phải là tôi nữa…

Tôi vẫn đang lặng lẽ khóc.

Dương Trừng đặt một phòng lớn ở Five Club, bình thường chỉ quen đến Melody, những kẻ nhìn quầy thanh toán cũng thấy xa hoa như chúng tôi lập tức ngẩn người, không khí vốn vẫn đang có chút lạnh lập tức trở nên nóng rừng rực.

Từ Lâm bổ nhào vào ghế sofa, cướp lấy micro hát liền mấy bài của Trịnh Quân, Trương Sở, cuối cùng khi hát tới bài *Trở lại Lhasa*, Vương Oánh không chịu nổi nữa bèn đổi bài. Na Na hát bài *Dũng khí* như muốn thổ lộ lòng mình, Dương Trừng hát bài *New Boy* của Phác Thụ, sau đó bị Na Na ngồi bên cạnh ép hát bài *Cảm ơn tình yêu của anh 1999* và *Bởi vì yêu nên yêu* của Tạ Đình Phong, do vẻ ngoài khá giống nhau nên cảm giác như nghe nguyên bản. Thiên Hỉ vẫn chỉ hát *Sốt sắng, Tiếu vong thư, Thời gian thoáng qua* còn cả *Chấp mê bất hối* của Vương Phi. Vương Phi và Tạ Đình Phong đang nổi tiếng rầm rộ vì cuộc tình chị em, chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói vô tâm vô tính ra sức cổ vũ cho Dương Trừng hát đôi với Thiên Hỉ, Thiên Hỉ không thèm quan tâm tới cậu ta, chỉ cười cười

https://thuviensach.vn

ngồi xuống bên cạnh anh Tiểu Thuyền. Anh Tiểu Thuyền không hát gì cả, luôn giữ vẻ lịch sự ân cần, chăm sóc tôi và Thiên Hỉ, thỉnh thoảng quay sang trò chuyện với mọi người vài câu.

Còn tôi cứ nghĩ, thấy Thiên Hỉ ở bên người con trai khác, Dương Trừng ít nhiều cũng sẽ hỏi một câu. Đó chẳng qua chỉ là nỗi ấm ức đầy bất lực xuất phát từ tôi mà thôi, tôi hi vọng cậu ta thay tôi chất vấn họ. Nhưng cậu ta không làm thế, trước khi xuất phát, lúc Thiên Hỉ giới thiệu cậu ta chỉ nhìn anh Tiểu Thuyền từ đầu tới chân một lượt, sau đó lập tức đứng ngoài như người không liên quan. Suốt buổi tối di động của cậu ta đổ chuông không ngớt, thỉnh thoảng cậu ta cũng nghe máy hoặc nhắn tin, có tiếng con gái nũng nịu vọng từ loa ra lọt vào tai tôi, chẳng nghe rõ là cậu ta vui hay không vui, có lẽ là trả lời qua loa cho có. Vương Oánh nói đúng, con người Dương Trừng không có chút thật lòng nào.

Na Na đột nhiên chọn bài *Tình yêu đơn giản*, cô ấy nhét micro vào tay tôi: "Kiều Kiều thích Châu Kiệt Luân, hát chung đi!"

"Không không không!" Tôi vội vàng từ chối, "Mình không thích hát bài này lắm."

Vớ vẩn, mấy hôm trước còn nghe cậu hát trong phòng mà! Nhanh lên! Có nhạc dạo đầu rồi!"

Âm nhạc vang lên, tôi đành cùng hát với Na Na, qua khóe mắt tôi liếc thấy anh Tiểu Thuyền nhẹ nhàng vỗ vỗ tay tôi, những dòng chữ xuất hiện trên màn hình quen thuộc tới nhức mắt. Tôi có thể phân biệt được rất rõ, mình từng khoanh tròn những từ nào, từng hao tâm tổn trí để ghép lại thành một tình yêu ra sao.

Hát bài *Tình yêu đơn giản* như hát bay nửa hồn tôi, Vương Oánh không đợi bài hát kết thúc liền đổi bài khác, Na Na gào lên, Vương Oánh chán ghét nói vài câu khó nghe, đi đến bên cạnh tôi, lúc giằng mic cô ấy khẽ nói: "Đồ ngốc!"

Nói thật, bị cô ấy mắng mà tôi cảm kích vô cùng.

Na Na cũng bỏ qua bài *Giống như sự dịu dàng của em* do Vương Oánh chọn như để trả thù, gọi mọi người: "Không hát nữa không hát nữa! Cùng sát phạt đi."

Từ Lâm lập tức tán thành cả hai tay, "Được, bị những lời bài hát sến súa của các cậu làm cho phát chán rồi! Nào nào, trời tối rồi hãy nhắm mắt lại!"

Chúng tôi hỏi mượn một bộ bài, mấy người quây lại sát phạt nhau, nhưng đánh được vài ván mọi người đã chán, bởi trình độ chơi bài của chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói quá kém, thường xuyên xảy ra sai sót kiểu làm quan tòa mà tố cáo cảnh sát vậy. Na Na nhanh nhạy đề nghị chơi trò nói thật lòng, cô ấy đang có một bí mật nho nhỏ vì vậy muốn nhân cơ hội để tìm hiểu lòng Dương Trừng.

Quay mấy vòng chưa trúng Dương Trừng vòng nào, giữa hai lựa chọn nói thật "có lần đầu tiên chưa" và chấp nhận mạo hiểm uống cạn một cốc dung dịch địa ngục lớn do mọi người đổ đầy những thức uống khác nhau vào thì chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói chấp nhận mạo hiểm, nhưng chúng tôi đều rất coi thường, bởi vì trong lòng ai cũng rõ, chắc chắn cậu ta chưa có lần đầu tiên.

Giữa phải nói lời thật lòng cho biết tên bạn trai/bạn gái của bạn và mạo hiểm gọi điện cho chủ nhiệm khoa hỏi thầy ơi bình thường thầy hay dùng ngón tay nào để ngoáy mũi. Từ Lâm thoải mái chọn nói thật lòng, cô ấy kể, bạn trai hồi tiểu học của cô ấy là Hyoga, cấp II là Sendoh Akira, bạn trai đại học hiện tại còn đang lựa chọn, Monkey D. Luffy rất đáng yêu, Uzumaki Naruto(*) cũng không tệ. Câu trả lời này khiến những người ngồi quanh chỉ hận

https://thuviensach.vn

không thể cầm nước hắt chết cô ấy. Giữa nói lời thật lòng cho biết màu quần lót mình mặc ngày hôm nay và làm một việc mạo hiểm ôm một bạn nữ bất kỳ có mặt trong phòng, anh Tiểu Thuyền đỏ mặt ôm Thiên Hỉ. Tôi không biết liệu đây có phải lần đầu tiên họ ôm nhau không, cánh tay dang rộng đó, lại kiên định hướng về một hướng khác ngay trước mặt tôi.

(*) *Bạn trai mà Từ Lâm nhắc đến đều là các nhân vật trong các bộ anime và manga.*

Trong tình yêu của họ, vô số lần tôi phải làm mới nhận thức của mình đối với thế giới, ai bảo thất tình là sẽ đau lòng, rõ ràng ngay cả hít thở cũng sẽ đau, chớp mắt cũng đau, ăn cũng đau, nghe thấy âm thanh cũng đau, tất cả tất cả mọi cảm giác đều đau.

Đến sau cùng Dương Trừng cũng rút trúng ở vòng cuối, câu hỏi cũng là câu mà Na Na rất chờ đợi, giữa phải nói thật kể tên người mà bạn yêu nhất và việc mạo hiểm gõ cửa phòng bên cạnh và hét lớn tôi bị bệnh beriberi(*), Dương Trừng chọn nói thật, cậu ta cười nham nhở: "Tôi chưa yêu ai bao giờ."

(*) *Bệnh tê phù do thiếu vitamin B1.*

Mọi người đều bất mãn trước câu trả lời nghe không có chút thành thật nào này, Na Na yêu cầu cậu ta uống một cốc, tôi cũng định mượn rượu giải sầu nên rót một cốc lớn, anh Tiểu Thuyền kéo tôi lại, đổi cốc nước hoa quả ép cho tôi. Tôi nhìn anh nghĩ với sự bất lực, nếu cho tôi thêm một cơ hội nữa, nếu câu hỏi ấy rơi trúng vào tôi, tôi sẽ chọn nói thật, sẽ nói ra tên Hà Tiểu Chu.

Sau trò nói thật và mạo hiểm là chơi trò mệnh lệnh nhà vua, mọi người bắt đầu hăng hái, ngay cả anh Tiểu Thuyền cũng nói cười không ngớt. Tôi hòa mình vào không khí đó, cười nói, reo hò vui vẻ. Giả vờ vui vẻ là một kiểu tê liệt, tôi giống như bị ngâm trong nước, mọi âm thanh và hoạt động bên ngoài như cách tôi một lớp, mọi thứ như mơ như ảo.

Không biết chơi đến ván thứ bao nhiêu, Na Na làm vua, cô ấy nhảy dựng lên, lớn tiếng hét: "Ta là quốc vương, tất cả mọi người phải nghe lời ta! Những kẻ bên dưới kia, kẻ nào rút được Át cơ, tới hôn tay người rút được quân sáu cơ, mà phải dùng nghi thức cầu hôn, quỳ một gối! Ai ai? Mau đứng ra đây?"

Mọi người lần lượt lật bài trong tay ra, hò reo kêu những người có quân bài mà Na Na vừa nói đứng ra ngoài, tôi đã mệt lắm rồi, mơ mơ màng màng lật quân bài của mình lên, thấy trên đó là con số sáu với những trái tim màu đỏ nhức mắt, tôi cười giơ tay, loạng choạng đứng dậy, và phía đối diện cũng có một người đứng dậy, là Dương Trừng.

Na Na vừa rồi còn hò hét hăng nhất đột nhiên im bặt, sự kết hợp quá đỗi kỳ lạ của chúng tôi cũng khiến những người khác hoang mang, tiếng cười tiếng nói dần tắt ngấm.Tôi đột nhiên thấy căng thẳng, giống như hồi nhỏ chơi trò ba chữ, khi tôi phải đứng trước mặt Tần Xuyên và bảo "Em yêu anh", cảm giác chắc cũng khó xử như vậy.

Nhưng Dương Trừng lại chẳng bận tâm, cậu ta vượt qua hai chiếc ghế sofa, đi tới trước mặt tôi, quỳ một gối xuống với tư thế hết sức nho nhã, nhẹ nhàng cầm tay phải tôi lên, cúi đầu hôn xuống.

Môi cậu ta lành lạnh, khi chạm vào mu bàn tay tôi, người tôi như khẽ run lên. Tôi ngẩn người nhìn cậu ta tao nhã hoàn thành động tác được yêu cầu, sau đó lại vòng qua hai chiếc ghế sofa quay về chỗ ngồi, tôi cũng vội vàng ngồi xuống.

Từ Lâm ngồi bên đang trêu chọc gì đó, mọi người bừng tỉnh, tiếng cười lại rộn ràng, tôi cũng cười, nhưng thực ra họ đang cười gì tôi hoàn toàn không biết, qua khóe mắt tôi thấy anh Tiểu Thuyền đang nhìn mình, nhưng do đèn tối quá, không thể nhìn rõ trong ánh mắt đó có gì.

https://thuviensach.vn

Chơi thêm một lúc nữa, đến 0 giờ, mọi người hò reo mừng Giáng sinh, cùng nhau trao đổi quà tặng. Vì việc ghép đôi trước đó đã có thay đổi, nên màn trao đổi quà tặng cũng trở nên hỗn loạn. Chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói tặng Vương Oánh cuốn kịch bìa cứng của Duras; Vương Oánh đành đem chiếc bút máy vốn chuẩn bị để tặng Dương Trừng tặng lại cậu ta. Dương Trừng chẳng quan tâm chuyện ấy, chỉ có điều chiếc đèn bàn hoạt hình mà Na Na tặng khiến cậu ta chau mày, cậu ta tặng lại Na Na một lọ nước hoa Chanel. Anh Tiểu Thuyền tặng Thiên Hỉ một sợi dây chuyền hình chữ thập, quà của Thiên Hỉ dành cho anh Tiểu Thuyền là quả táo thủy tinh, khi đi mua quà tôi còn nghĩ không biết tại sao cô ấy lại lựa chọn cẩn thận tỉ mỉ như thế, giờ thì hiểu rồi. Anh Tiểu Thuyền vẫn chu đáo như trước kia, anh chuẩn bị hai món quà, món quà dành cho tôi là đôi găng tay màu đỏ. Anh chắc chắn là sợ tôi bị lạc lõng, cô độc không nhận được quà, nhưng sự chu đáo của anh lại khiến tôi chỉ biết thở dài, tại sao anh có thể chăm sóc tôi tận tình, tỉ mỉ như thế mà lại không phát hiện ra tấm chân tình của tôi. Cuối cùng người không có quà lại là Từ Lâm, cô ấy chẳng bận tâm, quẳng món đồ chơi Kitty đã chuẩn bị sẵn cho Vương Oánh, Vương Oánh chán ghét, nhưng vẫn nhận.

Quá nửa đêm, mọi người đều thấm mệt, vua giành mic Từ Lâm xem ra hát cũng đã đủ, nằm lên đùi Vương Oánh ngủ say tít, Vương Oánh không ngừng đẩy kéo Từ Lâm ra, chủ nhiệm câu lạc bộ kịch nói vẫn đứng bên cạnh bợ đỡ, tôi loáng thoáng nghe cậu ta nói cái gì mà ý nghĩa triết học của "Chờ đợi Godot". Anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ thì thầm nói chuyện, họ đều sợ tôi cảm thấy lạc lõng, nên thỉnh thoảng lại nói với tôi vài câu, thực ra tôi chỉ mong họ cứ mặc kệ mình, nên nghiêng đầu sang bên cạnh giả vờ ngủ. Na Na cuốn lấy Dương Trừng trò chuyện, từ chòm sao nhóm máu đến thích ca sĩ nào, thích ăn hoa quả gì, về cơ bản những thông tin đó cô ấy đều nắm được. Nhưng Dương Trừng còn có cuộc hẹn nữa nên chỉ ậm ừ đối phó với Na Na một lát, sau đó qua chào Vương Oánh bảo phải đi trước đến nhà xxx dự party, hỏi Vương Oánh có đi cùng không. Vương Oánh bảo không, nhờ cậu ta chuyển lời chào tới những người ở bữa tiệc ấy, chúc họ Giáng sinh vui vẻ.

Lúc đi ngang qua tôi, Dương Trừng đột nhiên dừng lại, đẩy đẩy vai tôi hỏi: "Cậu tên Kiều Kiều phải không?"

Tôi ngẩn người nhìn cậu ta đáp: "Tạ Kiều."

"Tạ Kiều, cậu có di động không?"

"Có."

"Cho tôi số đi, tôi sẽ nháy sang máy cậu."

Dương Trừng nói những lời ấy rất tự nhiên, tôi cũng bị ảnh hưởng bởi thái độ của cậu ta, chẳng nghĩ ngợi gì mà đọc ngay số di động của mình, cậu ta lưu xong nháy lại cho tôi, nói: "Được rồi, tạm biệt."

"Tạm biệt." Tôi vẫy vẫy tay, sau đó mới chợt nhận ra, cậu ta không hề giới thiệu tên mình, cứ như tôi chắc chắn phải biết tên cậu ta vậy.

Vương Oánh huých tôi một cái.

Tôi ngẩn người, hỏi: "Làm gì đấy?"

"Cậu đừng có lao vào lửa như con thiêu thân, ăn tạp không chọn đồ." Vương Oánh chu chu miệng hất hàm về phía bóng lưng Dương Trừng, "Vừa rồi chơi trò nói thật mạo hiểm, những gì cậu ta trả lời là thật đấy, cậu ta ấy hả, chưa bao giờ yêu ai."

"Chuyện vớ vẩn gì thế."

https://thuviensach.vn

Tôi chán nản quay người, tay trái vô thức nắm chặt tay phải, không biết tại sao, tôi cứ có cảm giác lành lạnh.

Sáng sớm chúng tôi quay về trường, thời tiết vô cùng lạnh, người nào người nấy lạnh tới mức răng va vào nhau cầm cập, vì không còn xe của Dương Trừng, chúng tôi đành chen chúc nhau trên xe nhà Vương Oánh, đến cửa ký túc, tự nhiên từ trong xe chui ra bao nhiêu là người, cảnh tượng ấy khiến những người xung quanh nhìn đầy kinh ngạc.

Tôi vừa lạnh vừa buồn ngủ, về đến phòng là trèo luôn lên giường, ngủ tít tới tận hơn năm giờ chiều mới tỉnh dậy, hình như tôi đã mơ rất nhiều nhưng lại chẳng nhớ nổi mình đã mơ cái gì. Thức trắng đêm nên cảm giác không dễ chịu lắm, đầu đau, ký túc xá chỉ còn lại Từ Lâm, cô ấy bảo Vương Oánh về nhà rồi, Thiên Hi và anh Tiểu Thuyền thì đến thư viện. Những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua giống như một giấc mơ lớn, những lời thuật lại rất cụ thể của Từ Lâm khiến cho những sự kiện trong giấc mơ đó dần sáng tỏ. Còn tôi càng nghĩ càng buồn, dù ban ngày hay ban đêm, đều ảm đạm như nhau.

Đang mải suy nghĩ lung tung thì di động của tôi đổ chuông, gọi đến là một số máy lạ, tôi bấm nút nghe, giọng nói quen thuộc vang lên.

“Tạ Kiều.”

“Cậu là?” Tôi cảm thấy rất quen, nhưng không nghĩ ra là ai.

“Dương Trừng. Cậu không lưu số của tôi à.”

“À!” Tôi kinh ngạc thốt lên, vội vàng xin lỗi, “Xin lỗi nhé, về tới phòng là đi ngủ luôn, tôi quên chưa lưu.”

“Giờ thì lưu vào đi.”

“Ừ.” Không biết tại sao, khi nói chuyện với cậu ta tôi lại thấy căng thẳng như thế.

“Đang làm gì đấy?”

“Đang ở phòng, vừa ngủ dậy.”

“Vậy xuống đây cùng đi ăn cơm.”

“Hả?”

“Tôi đến dưới ký túc của cậu đợi, nhanh lên nhé, bye!”

Cậu ta cứ thế cúp máy, còn tôi sững cả người. Tôi đột nhiên nhớ tới đôi môi lạnh lẽo trên mu bàn tay tôi và nụ hôn phớt tối hôm qua, mặt bỗng đỏ bừng.

“Kiều Kiều, có đi ăn cơm không? Từ Lâm gấp cuốn truyện tranh lại hỏi tôi.

“Mình có hẹn rồi.” Tôi nhanh chóng lật người xuống giường.

“Vậy cậu mua cho mình một suất mang về nhé, mình ngại đi quá.”

“Được.” Tôi soi gương chải đầu, nhìn khuôn mặt sưng vù của mình trong đó, vội vàng cầm chậu đi rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Lúc tôi xuống Dương Trừng đã đến, tôi nhìn quanh, chạy về phía cậu ta có đôi chút thấp thỏm.

“Không hổ là tòa nhà công chúa, bao nhiêu người đến đón bạn gái đi ăn cơm.” Dương Trừng chỉ xung quanh nói.

“Đúng vậy.” Tôi trả lời mà có chút căng thẳng.

“Chúng ta ra ngoài ăn đi, nhà hàng Maxim's thì thế nào?”

“Không được, tôi còn phải mua cơm về cho Từ Lâm.”

“Từ Lâm là ai?”

“Chính là... chính là cô bạn có vẻ ngoài hơi giống đàn ông đó.” Tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy miêu tả như thế là chuẩn nhất.

“Ồ, biết rồi.”

“Tối qua chơi cả đêm, cậu vẫn không nhớ tên bọn tôi sao?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Nhớ tên cậu đấy, Tạ Kiều.” Cậu ta cười.

“Còn có Thiên Hỉ nữa, hai người chẳng phải biết nhau à?” Cậu ta gọi điện thoại cho Thiên Hỉ, ít nhất tôi cũng nghe điện tới ba lần.

“Đúng, còn cả Thiên Hỉ.” Cậu ta chẳng né tránh, “Thế cậu muốn ăn gì?”

“Đến nhà ăn số 3 đi, gần ký túc xá.”

“Được.” Cậu ta nhận lời ngay.

Đi song song với Dương Trừng trên đường, tôi nhận được những ánh mắt tò mò xưa nay chưa từng có, khiến tôi càng thêm căng thẳng, còn cậu ta thản nhiên như không. Trên đường chúng tôi chẳng nói gì nhiều, vào nhà ăn, cậu ta bảo tôi đi tìm chỗ ngồi, sau đó ra quầy mua hai phần cơm bưng về, tôi bảo muốn mua bánh rán cho Từ Lâm, cậu ta lại đi mua thêm lần nữa. Cậu ta vô cùng lịch sự, khiến tôi càng thêm ngại ngùng.

Thức ăn có vẻ không hợp khẩu vị nên cậu ta chỉ gắp một hai đũa liền không ăn nữa, còn tôi mặc dù nhịn đói cả ngày nhưng lại chẳng thấy ngon miệng trước đôi mắt quan sát của người đối diện.

“Gì nhỉ... sao cậu lại rủ tôi đi ăn cơm?” Tôi không kìm được buột miệng hỏi.

“Cậu cho là tại sao?” Dương Trừng sát lại gần hơn.

“Tôi… làm sao tôi biết được.” Tôi dựa người vào lưng ghế.

“Không tìm được người đi ăn cơm cùng.” Cậu ta trả lời rất tùy ý.

“Sao lại không có ai đi ăn cùng cậu chứ?” Tôi mở to mắt, từ “cậu” nhấn mạnh đặc biệt.

https://thuviensach.vn

“Vương Oánh nói xấu tôi với các cậu nhiều lắm phải không, chắc cậu ta đã biến tôi thành một thằng con trai đa tình lăng nhăng rồi ấy nhỉ.” Dương Trừng thở dài.

“Không… không có.”

“Ừ, xem ra đúng là đã nói nhiều thật.”

Tôi không giỏi nói dối, vội vàng cúi gằm mặt ăn cơm, nhớ tới những lời Vương Oánh miêu tả về Dương Trừng, lại không kìm được mà lén liếc cậu ta, vừa khéo chạm phải ánh mắt Dương Trừng cũng đang nhìn tôi.

Miếng cơm tắc nghẹn ở cổ.

“Nói thật, tôi cũng thấy lạ tại sao tôi lại hẹn cậu đi ăn cơm.”

“…Hả...” Tôi cúi đầu, ra sức nuốt miếng cơm xuống.

“Có lẽ là do tối qua ngủ đã nằm mơ thấy cậu.” Dương Trừng nói, vẻ mặt cậu ta rất nghiêm túc, chẳng giống như đang nói đùa.

“Mơ thấy cái gì?” Tôi lập tức hỏi lại.

“Mơ thấy cái này.”

Khuôn mặt cậu ta đột nhiên áp sát lại, cảm giác lạnh lẽo vẫn còn lưu luyến nơi mu bàn tay phải, đột nhiên giờ đổi lên môi.

Cậu ta đã hôn tôi.

Nụ hôn đầu của tôi.

Cả người tôi đờ đẫn, đầu óc trống rỗng, Dương Trừng trước mắt đột nhiên biến thành một hình ảnh phản chiếu vô cùng xa lạ. Nụ hôn này hoàn toàn không giống với sự tưởng tượng của tôi về nụ hôn đầu. Nó không giống với nụ hôn dịu dàng quan tâm của Guido khi cúi người xuống hôn Dora trong bộ phim *Cuộc sống tươi đẹp*, không giống với nụ hôn bá đạo chiếm đoạt của Đạo Minh Tự dành cho Sam Thái trong phim *Vườn sao băng*, càng không giống nụ hôn vừa tuyệt vọng vừa chân tình của Eun Suh giành cho Joon Suh trong phim *Trái tim mùa thu*. Nụ hôn đầu của tôi nhẹ như chuồn chuồn đạp nước, không dịu dàng, không quan tâm, không lãng mạn, không ấm áp, không tràn đầy tình yêu, hơn nữa đối tượng còn không phải người tôi đang yêu.

Tôi nghĩ mình nên làm thế nào, có phải nên khóc lóc, mắng mỏ cậu ta, hay dang tay giáng cho cậu ta một cái tát.

Khi nghĩ đến đây, bên cạnh tôi đột nhiên có một cơn gió lướt qua, tóc tôi bay tung lên, giữa những sợi tóc rối, tôi nhìn thấy một người xông tới trước mặt Dương Trừng, sau đó chỉ một cú đấm khiến cậu ta ngã lăn từ trên ghế xuống đất.

“Mẹ mày chứ!”

Tôi ra sức kéo Tần Xuyên nhếch nhác chạy khỏi con mắt tò mò kinh ngạc của bao người, ra khỏi nhà ăn, Tần Xuyên hất tay tôi định chạy quay vào, tôi gần như nhảy bổ lên người cậu ta ngăn lại.

https://thuviensach.vn

“Tần Xuyên, đừng có điên nữa!”

“Tạ Kiều, cậu bị bệnh à? Con gái con đứa để người ta lợi dụng dễ dàng thế!”

“Thế nào là lợi dụng?” Tôi ngượng quá hóa giận.

“Để người ta hôn còn không gọi là lợi dụng! Thằng khốn đó chui ở đâu ra?” Nói rồi cậu ta lại định chạy vào nhà ăn.

Tôi điên tiết gào tướng lên: “Nếu cậu ta là bạn trai tôi thì sao?”

Tần Xuyên sững lại, ngẩn người nhìn tôi, nói: “Cậu ta là bạn trai cậu? Cậu có bạn trai sao tôi không biết?”

“Chỉ mình cậu được có bạn gái, không cho tôi có bạn trai chắc?”

“Đó là bạn gái đường đường chính chính!” Cậu ta trừng mắt.

“Dựa vào cái gì mà cậu bảo tôi không phải đường đường chính chính?” Tôi càng giận hơn.

“Nếu nghiêm túc sao cậu không kể cho tôi biết, đường đường chính chính mà ngay bạn cùng phòng cậu cũng không biết à?” Tần Xuyên gân cổ cãi.

“Sao cậu biết bạn cùng phòng của tôi không biết?” Tôi yếu ớt phản kích.

“Vừa rồi gọi di động không thấy cậu nghe máy, tôi liền gọi về ký túc, Từ Lâm nghe điện, cô ấy còn gọi tôi là bạn trai cậu đấy! Cô ấy bảo cậu đi ăn cơm rồi, thế là tôi định cứ thế đến để cho cậu bất ngờ, không ngờ; cậu lại khiến tôi phải kinh ngạc. Nhìn bộ dạng vừa rồi của cậu, giống như đang hôn bạn trai không? Giống đang hôn một con khỉ đầy lông lá ấy chứ!”

“Cậu mới…” Tôi tức tối trợn mắt lườm cậu ta.

Lúc này Dương Trừng lại vừa khéo đi ra, Tần Xuyên không nói không rằng bước về phía cậu ta, tôi vội chạy theo đứng trước mặt Tần Xuyên dang hai tay ngăn lại. Tần Xuyên bảo: “Nghe nói cậu là bạn trai của Tạ Kiều, vậy chuyện vừa rồi xin lỗi nhé, sau này phải đối tốt với cô ấy một chút.”

Tôi đứng xoay lưng về phía Dương Trừng nên không nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta, tôi chỉ biết mình đỏ bừng cả mặt, vừa rồi chỉ là do tranh cãi với Tần Xuyên, thực ra Dương Trừng có phải bạn trai bạn gái gì đâu, Tần Xuyên nói ra như thế, không biết người ta sẽ nghĩ về tôi thế nào.

Dương Trừng lại không nói gì, cậu ta không chỉ trích sự lỗ mãng của Tần Xuyên cũng không vạch trần lời nói dối của tôi, cứ thế đứng nhìn tôi bị Tần Xuyên lôi đi.

Tôi và Tần Xuyên vào một quán thịt nướng gần trường ăn cơm.

Tôi bị sự xuất hiện đột ngột của Tần Xuyên và nụ hôn đầu cũng đột ngột không kém làm cho đờ đẫn cả người. Mặc dù người ngồi trước mặt tôi là Tần Xuyên, nhưng chỉ giây sau lại biến thành khuôn mặt phóng đại của Dương Trừng, môi tôi lập tức lạnh ngắt, rồi sau đó mặt đỏ rực.

Tần Xuyên cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ tâm hồn treo ngược cành cây, cậu ta liên tục hỏi tôi về chuyện của Dương Trừng, nhưng những câu tôi có thể trả lời được lại ít tới đáng thương, chuyện đến nước này, tôi cũng không thể nói

https://thuviensach.vn

Dương Trừng không phải bạn trai mình, tôi chẳng có lý do gì để biện giải về nụ hôn đó.

“Rốt cuộc hai người yêu nhau từ bao giờ?”

“Mới thôi.”

“Sao cậu không kể cho tôi nghe?”

“Mới hôm qua mà.”

“Hôm qua! Cậu... cậu có bình thường không đấy? Thằng cha đó nhìn không giống người tử tế, thế anh Tiểu Thuyền thì sao? Chẳng phải biệt danh của cậu là “cả đời này cũng không thay lòng đổi dạ” à? Cậu làm thế có xứng với anh Tiểu Thuyền không? Anh ấy không quản nổi cậu à?"

Tần Xuyên mang anh Tiểu Thuyền ra nói, giọng càng thêm hùng hồn, nhưng trái tim tôi thắt lại, trả lời bằng giọng rất nhạt: “Anh Tiểu Thuyền có bạn gái rồi.”

Tần Xuyên lập tức im bặt, cậu ta thận trọng nhìn tôi, tôi cụp mắt nói tiếp: “Chính là Thiên Hỉ của phòng tôi, chính là cô bạn gái xinh đẹp, người mà cậu luôn khen lịch sự với tốt bụng ấy.”

“Kiều Kiều…”

“Không phải lỗi của cô ấy, cô ấy không biết tôi thích anh Tiểu Thuyền. Tôi cảm thấy hai người họ rất xứng đôi, nam thanh nữ tú, học giỏi, lại đều là người tốt.”

“Kiều Kiều…”

“Ái chà, đương nhiên rồi, tôi cũng buồn mất một thời gian, giống như chơi game tích cóp mãi mới được chút sức mạnh, đánh đông dẹp tây tới lúc rơi ra một loại trang bị siêu tốt thì bị kẻ khác nhặt mất.”

“Kiều Kiều...”

“Có những lúc tôi cũng rất đố kị, cậu biết đấy, từ nhỏ tôi đã khá hẹp hòi, nếu không tại sao luôn tranh cướp giành giật mọi thứ với cậu, tôi nói cho cậu biết, cậu cầm của tôi mấy cục tẩy thơm tôi vẫn nhớ đấy. Ha ha ha. Có điều đây là tình yêu, chẳng biết làm thế nào cả.”

“Kiều Kiều...”

“Tôi nghĩ chắc tôi đạt giải nhất môn yêu thầm trọn đời rồi...”

Nỗi ấm ức buồn tủi phải gồng lên nhẫn nhịn suốt mấy ngày nay cuối cùng cũng xả được ra, Tần Xuyên ngồi xuống cạnh tôi, tôi dựa vào vai cậu ta nước mắt nước mũi tèm nhem.

“Tôi cũng rất tốt rất xinh đẹp rất xứng đáng được yêu phải không?!”

“Đúng!”

“Không nhận được lời thổ lộ của tôi là sự thiệt thòi, mất mát của anh Tiểu Thuyền phải không?!”

“Đúng!”

https://thuviensach.vn

“Anh ấy chắc chắn sẽ không bao giờ gặp được ai yêu anh ấy như tôi, phải không?”

“Đúng!”

“Đáng đời anh ấy!”

“Đúng!”

“Không đúng, cậu không được nói xấu anh Tiểu Thuyền...”

“... Đúng.”

Nhìn vẻ mặt không cam tâm tình nguyện của Tần Xuyên mà tôi phải phì cười, cậu ta cũng cười, rút khăn giấy đưa cho tôi, “Lau mặt đi! Nhìn xấu chết mất! Dính đầy nước mũi ra áo tôi rồi! Áo lông vũ đắt lắm đấy!”

Tôi cầm khăn giấy, bắt đầu xì mũi, cậu ta chán ghét đẩy tôi ra, “Bộ dạng này của cậu mà cũng có bạn trai, cậu đừng hạ thấp bản thân mình chọn bừa chọn bãi! Người đó tôi thấy không ổn đâu!”

“Ờ.” Vấn đề lại quay về Dương Trừng, tôi cứng họng, vội đánh trống lảng: “Cậu mang cả vali đến, còn chưa về nhà à? Chỗ này cách nhà cậu xa đấy, hay tôi đưa cậu về trước? Ngày mai đến đi học cùng tôi!”

“Tôi tạm thời không về nhà đâu, gần đây có khách sạn không? Tìm cho tôi chỗ tốt một chút, để tôi ở.”

“Sao không về nhà?”

“Tôi nói với bà và mẹ là mấy ngày nữa mới về, tôi phải lên Thượng Hải một chuyến.”

“Đi Thượng Hải làm gì?”

“Gặp chị tôi.”

“Tần Thiến?!” Tôi kinh ngạc thốt lên.

Tần Xuyên kể mấy ngày gần đây chị Tần Thiến mới liên lạc lại, chị ấy dùng một số QQ lạ add QQ của cậu ta, nghe nói vừa online đã mắng cậu ta té tát vì cái nickname *Mãi mãi yêu Bảo Gia σ Xuyên Tương*, ép cậu ta phải đổi nick. Thời gian gần đây tôi không lên mạng, vì vậy còn chưa kịp thấy nick name mới của Tần Xuyên, lại nghe nói đổi thành *Bát Bách Lý Tần Xuyên*. Thực ra nghe cũng ngu ngốc như nhau thôi, nhưng nể mặt cậu ta đã chịu đổi nick tôi đành nín nhịn không cười nhạo cậu ta nữa.

Chị Tần Thiến quả nhiên đã đi theo Nhất Huy, không hiểu sao họ lại lưu lạc đến Thượng Hải, chị ấy bảo đang có một chuyện rất gấp, cần Tần Xuyên đến ngay. Nhân cơ hội đó Tần Xuyên bảo chị Tần Thiến về Bắc Kinh rồi bàn tiếp, nhưng chị ấy không chịu quay về, Tần Xuyên cũng hết cách. Tần Xuyên kể, nếu hôm đó tôi không khóc lóc tới mức khiến cậu ta hoảng loạn thì cậu ta đã định bay đến Thượng Hải rồi.

Ăn cơm rồi đi tìm khách sạn cho Tần Xuyên xong, tôi vội vàng quay về ký túc, chỉ muộn tí nữa là ký túc đóng cửa. Vừa đẩy cửa bước vào, ba người còn lại trong phòng đều nhất loạt quay ra nhìn tôi, tất cả bọn họ ngay cả Na Na cũng nhìn tôi chằm chằm khiến tôi phải lạnh cả sống lưng.

https://thuviensach.vn

“Tạ Kiều, hôm nay mình nhìn thấy cậu và Dương Trừng ở nhà ăn số 3.” Na Na đi về phía tôi, vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu... cậu nghe mình nói đã, không phải như các cậu nghĩ đâu...”

Tôi vội vàng giải thích với Na Na, nhưng cô ấy đã cắt ngang lời tôi: “Mình có một câu muốn hỏi cậu.”

“Cậu nói đi.” Tôi căng thẳng nhìn Na Na, chỉ sợ cô ấy nghĩ quẩn, khóc lóc hoặc lại gào thét đập phá.

“Người đánh Dương Trừng là ai?” Na Na nghiêm túc hỏi.

“À, cậu ta ấy hả, là cậu ta hiểu lầm thôi, một kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển như cậu ta cậu cũng đừng trách...”

“Rốt cuộc là ai?”

“Là Tần Xuyên, bạn thân của mình.” Tôi cúi đầu ngượng ngùng đáp.

“Kiều Kiều!” Na Na đột nhiên bước thêm một bước nắm chặt tay tôi, “Giới thiệu cho mình được không? Cậu ấy thật sự quá đẹp trai!”

Sự chuyển biến 180 độ này khiến tôi không phản ứng lại kịp, lắp bắp: “Cậu… chẳng phải cậu… gì nhỉ… Dương Trừng ư?”

“Ôi dào, cậu và Dương Trừng đã thế rồi mình còn biết làm thế nào nữa. Quan trọng là Tần Xuyên thật sự…” Na Na chắp hai tay lại nói bằng vẻ say mê đắm đuối: “Chính là người đàn ông trong lòng mình! Mình không có ý gì, nhưng Dương Trừng ấy mà, mặc dù đẹp trai đấy, song có vẻ thư sinh quá, không đủ man! Không phải vì cậu ta hôn cậu mà nói xấu cậu ta đâu! Mình vẫn luôn nghĩ thế đấy. Nhưng cậu nhìn Tần Xuyên, vừa cao vừa đẹp trai lại biết đánh nhau! Đó mới là hàng tuyển! Cậu không biết chứ, mình đã nói chuyện với các cậu ấy mấy hôm nay rồi, cứ lo Tần Xuyên là bạn trai cậu cơ! May mà không phải! Mau mau mau! Nhất định phải giới thiệu cho mình làm quen với cậu ấy đấy!”

Tôi nhìn Na Na mắc bệnh si tình trầm trọng bằng vẻ bất lực, không cách nào khớp được hình ảnh Tần Xuyên với anh chàng đẹp trai, manly trong tưởng tượng của cô ấy với nhau, tôi vừa ậm ừ đối phó vừa mệt mỏi lê đến ngồi bên cạnh Từ Lâm. Từ Lâm liếc tôi: “Cơm của mình đâu?”

“Á!” Tôi nhảy dựng lên, ngượng ngùng đáp: “Xin lỗi, khi ấy hỗn loạn, kết quả quên cả cầm hộp cơm về… hay là giờ mình đi mua cho cậu ít bánh ăn tạm nhé?”

“Thôi, cứ đợi cậu mãi sắp chết đói đến nơi rồi, gặp phải chuyện nhốn nháo thế cũng chẳng biết làm thế nào, rốt cuộc là chuyện gì?” Từ Lâm cười hi hi nghe ngóng.

“Còn có thể thế nào, lại một kẻ ngốc bị Dương Trừng lừa chứ sao.” Vương Oánh thản nhiên trả lời.

“Kiều Kiều, mình thấy Dương Trừng không hợp với cậu đâu, cậu ta quá... tùy tiện, không thể nắm bắt được, cậu lại ngây thơ như thế, đừng để bị lừa đấy, cậu không chơi nổi trò chơi tình cảm của cậu ta đâu.” Thiên Hỉ lo lắng.

“Mình và cậu ta không phải đâu...”

https://thuviensach.vn

“Mình thấy rất tốt đấy chứ! Các cậu không thấy lãng mạn à? Tấm chân tình được bộc lộ ngay tại nhà ăn, nụ hôn nồng nhiệt! Lại thêm một anh đẹp trai vô danh xông vào cướp người! Đây chính xác là tình tiết chỉ có trong phim ảnh! Huống hồ, nói thế nào thì Dương Trừng cũng là hot boy của đại học B, yêu một người như thế, cho dù không có kết quả gì mình cũng tình nguyện! Kiều Kiều, mình ủng hộ cậu! Cậu yên tâm, mình không giành với cậu đâu! Chỉ cần cậu để Tần Xuyên lại cho mình là được!” Na Na hào phóng vỗ vỗ vai tôi.

“Cậu... bọn mình...” Đúng lúc tôi đang muốn giải thích cho rõ ràng với các bạn thì tiếng chuông báo tin nhắn di động vang lên, trên màn hình hiển thị rõ hai chữ Dương Trừng, Na Na nhìn tôi nháy mắt cười, tôi vội cầm di động trèo lên giường.

Vương Oánh ngồi bên nhắc nhở: “Đừng giẫm lên giường mình.”

Tôi vừa lơ đễnh ậm ừ vừa vội vàng mở tin nhắn.

“Đang làm gì?” Cậu ta hỏi ngắn gọn.

“Chuẩn bị ngủ.” Tôi đáp, thực ra tôi chẳng còn tâm trạng nào mà ngủ nữa, nhận được tin nhắn của cậu ta càng thêm rối loạn.

“Ờ, người hôm nay là ai?”

“Cậu ấy là bạn thân của tôi, vừa từ Canada về. Cậu ấy không có ý xấu gì đâu, chỉ là tưởng tôi bị bắt nạt, xin lỗi nhé.”

“Tôi còn tưởng là bạn trai cũ của cậu.”

Dương Trừng nhanh chóng gửi thêm tin nữa: “Vậy như thế có bị xem là bắt nạt không?”

Cậu ta còn thêm một cái mặt cười ở sau câu hỏi! Tôi vừa ngượng vừa giận, nhắn tin trả lời: “Cậu không nên xin lỗi tôi sao?”

“Tại sao phải xin lỗi?”

“Bởi vì cậu đã hôn tôi!” Những lời như thế này, ngay cả gõ thành chữ tôi cũng thấy đỏ cả mặt, cuối cùng đành xóa.

Dương Trừng không đợi được tôi trả lời, lại nhắn tin: “Không phải là first kiss đấy chứ?”

Câu hỏi này của Dương Trừng không khác gì dội cho tôi một gáo nước lạnh, thứ mà tôi cảm thấy vô cùng đáng quý không những bị cậu ta tước đoạt một cách nhẹ nhàng mà còn không coi ra gì. Nghĩ lại những lời Vương Oánh và Thiên Hỉ vừa nói, chút rung động trong lòng đột nhiên chìm nghỉm.

“Đừng tưởng ai cũng tùy tiện như cậu!” Tôi lạnh lùng nhắn lại.

“Đừng giận, tôi xin lỗi.”

“Tôi phải đi ngủ đây.”

“Hôm nay cậu nói với cậu ta tôi là bạn trai cậu, đúng không?” Cậu ta không có ý định dừng lại, hỏi một câu khiến tôi còn đỏ mặt hơn.

https://thuviensach.vn

Tôi không biết phải giải thích với cậu ta thế nào về tình hình đặc biệt khi đó, cân nhắc từng câu từng chữ hòng giũ tội cho mình, nhưng nói thế nào cũng khó, đành xóa đi viết lại không biết bao nhiêu lần.

Tôi còn chưa gõ xong, tin nhắn của Dương Trừng lại đến.

"Vậy thì bắt đầu từ hôm nay, tôi chính là bạn trai cậu."

Di động tuột tay rơi xuống, đập đúng vào mặt tôi. Tôi đờ đẫn nằm nhìn trần nhà, tim đập thình thịch.

Mà cái di động ấy lại chẳng thể cảm nhận được sự căng thẳng của chủ nhân, rất nhanh sau đó nó lại rung lên bần bật, trên màn hình hiển thị hai chữ Dương Trừng.

Tôi luống cuống tắt máy.

Tôi không hiểu nổi Dương Trừng, không rõ rốt cuộc ý của cậu ta là gì. Tôi nhẩm tính lại thật kỹ, tôi biết đến sự tồn tại của cậu ta chắc chỉ mới hơn ba tháng, còn cậu ta quen tôi chưa đủ bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Bốn mươi tám tiếng đồng hồ chỉ đủ để từ hai người xa lạ gặp nhau nói một câu "Hi" mà thôi, nhưng cậu ta lại cướp mất nụ hôn đầu của tôi, còn nói làm bạn trai tôi. Câu chuyện hết sức nực cười này, ngay cả trẻ con cũng không lừa nổi, thế mà tôi cứ nằm đây thấp thỏm bất an đúng là chẳng ra gì. Nghĩ vậy nên tôi bình tĩnh hơn, lật người xuống giường, mang chậu đi rửa mặt. Vương Oánh nằm giường dưới cũng trở mình, khẽ nói: "Tạ Kiều, cậu rơi xuống hố một lần đủ rồi, đừng để vừa mới trèo lên miệng hố đã lại rơi xuống lần nữa."

Tôi không ngờ cô ấy còn chưa ngủ, sững lại, đáp: "Mình biết rồi."

Tôi rất rõ, anh Tiểu Thuyền chính là cái hố sâu tôi vô thức tự đào cho mình ngay từ hồi còn học mẫu giáo, nên tôi có thể chậm rãi từ từ bò lên, còn Dương Trừng chắc chắn là một hố lửa, rơi xuống rồi sẽ tan xương nát thịt, không có cơ hội sống sót, tôi tuyệt đối không thể liều mạng nhảy xuống đó.

Sáng hôm sau khi mở máy tôi có chút căng thẳng, nhưng di động rất yên tĩnh, không hề phát ra những tiếng ting ting báo tin nhắn liên hồi như tôi vẫn tưởng, tối qua sau tin nhắn ấy, Dương Trừng rõ ràng không nhắn thêm tin nào nữa. Tôi thấy cảm giác của mình không phải là thất vọng, mà là nguội lạnh sau khi xác nhận được sự thật.

Tần Xuyên cùng tôi đi học môn Khái quát ngôn ngữ học đúng như đã hẹn. Na Na thấy cậu ta là kích động điên cuồng, tôi chỉ phụ trách giới thiệu tên cô ấy là Lí Na Na, phần còn lại từ học cấp I, cấp II cấp III ở đâu, lý lịch cụ thể thế nào đều do cô ấy một mình hoàn thành.

Cũng may chuông vào học vang lên kịp thời, nếu không tôi nghĩ cô ấy sẽ liệt kê hết danh sách bạn bè cùng lớp từ cấp I đến cấp III cho Tần Xuyên nghe. Tần Xuyên nhân cơ hội ấy hỏi rất nhiều chuyện về tôi và Dương Trừng, phàm những gì Na Na biết cô ấy đều tông tốc trả lời hết, tôi là người hào sảng như thế nào ở trong phòng, gia thế nhà Dương Trừng hùng mạnh ra sao... cô ấy đều nói cả, khiến tôi tức tới mức chỉ muốn lấy ngay băng dính dính miệng Na Na lại.

Có lẽ lần đầu tiên thỉnh giảng trong một trường đại học của Trung Quốc, đặc biệt còn là một trường có tiếng như đại học B, ban đầu Tần Xuyên rất hào hứng, nghe giảng chăm chú, nhưng nghe khẩu âm Hồ Nam của giảng viên, chẳng bao lâu sau cậu ta bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài. Cậu ta thì thầm bảo tôi, trước đó cậu ta vốn tưởng mình ù ù cạc cạc với ngôn ngữ nước ngoài, giờ được ngồi trong giảng đường, cậu ta cảm thấy ngôn ngữ của chính đất nước mình còn khó hiểu hơn.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, sau hơn hai mươi phút kiên trì, Tần Xuyên bị cơn buồn ngủ đánh gục. Na Na quan tâm đặt một cuốn sách trước mặt cậu ta, nửa cánh tay Tần Xuyên vòng sang cả chỗ tôi, tôi đành dựa vào cậu ta để ghi chép. Ánh mặt trời buổi sáng thật tuyệt, giảng đường vào mùa đông ấm áp rạng rỡ, nhìn Tần Xuyên yên lặng nằm ngủ gục trên bàn, tôi thấy lòng thật bình yên.

Trước kia từng có bạn cũng đưa bạn trai đến lớp dự giảng, khi ấy tôi còn nghĩ một chuyện vô vị như đi học mà tại sao cũng phải cùng nhau, giờ mới chợt ngộ ra sự tuyệt vời kỳ diệu ấy, đó là cảm giác bình thản và ấm áp xuất phát từ nội tâm, khiến tôi đột nhiên rất muốn được trải nghiệm tình yêu sinh viên.

Có điều suy nghĩ ấy nhanh chóng bị gạt bỏ, bởi vì đang học thì Dương Trừng đến.

Cậu ta đứng ở cửa lớp tôi, nhờ bạn gọi tôi ra ngoài. Tôi đành cắm mặt ra khỏi lớp, trên môi cậu ta vẫn là nụ cười mỉm hờ hững đó, tâm trạng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi việc tôi tắt di động tối qua.

“Cậu đến đây làm gì?”

“Tìm cậu.”

“Tìm tôi có việc gì?”

“Đến gặp bạn gái tôi thôi.” Cậu ta cười đáp.

“Ai là bạn gái cậu!” Tôi cuống lên đỏ bừng cả mặt.

“Chẳng phải tự cậu nói à, này, cậu bạn thân của cậu đang hầm hè nhìn chằm chằm về phía chúng ta đấy.” Dương Trừng hất hất cằm về phía lớp, tôi quay đầu lại, quả nhiên thấy Tần Xuyên đang nhìn về phía chúng tôi.

“Đó là do tôi sợ... cậu ta đánh cậu!” Tôi cố gắng giải thích.

Dương Trừng cười nhạt một tiếng, “Cậu cứ để cậu ta động vào tôi lần nữa thử xem, xem cậu ta còn nguyên vẹn để quay về Canada không?”

Những lời Dương Trừng vừa nói khiến tôi thất kinh, suýt nữa thì tôi quên béng mất, gia đình cậu ta rất thế lực.

“Đúng vậy, cậu không phải kiểu người mà đám dân đen như chúng tôi có thể động chạm tới.” Tôi lạnh lùng, “Đừng đem tôi ra làm trò cười, cậu có bao nhiêu bạn gái thế còn sợ thiếu sao.”

“Lại giận rồi à?” Dương Trừng cúi người, áp sát lại gần.

“Dừng lại!” Tôi giơ tay ngăn cậu ta, “Cậu đứng xa tôi ra một chút!”

“Tại sao? Sợ tôi?” Dương Trừng nói bằng giọng bỡn cợt.

“Sợ cậu giở trò lưu manh!” Tôi tức điên lên.

“Hôn bạn gái mình có bị coi là giở trò lưu manh không?” Dường như phản ứng của tôi càng khiến cậu ta thích thú.

“Được rồi được rồi, cứ coi như tôi là bạn gái cậu, vậy giờ chúng ta chia tay được không? Chia tay! Cậu đừng đến tìm tôi nữa!”

https://thuviensach.vn

Tôi quay người đi vào lớp, Tần Xuyên thấy vẻ mặt bực tức của tôi thì hỏi: “Sao thế, cãi nhau với tiểu thái giám trong Trung Nam Hải rồi à!”

“Chia tay rồi!” Tôi buồn bực mở vở ra.

“Nhanh thế á!” Tần Xuyên vui ra mặt, “Tạ Kiều, không phải tôi khen cậu đâu, nhưng ở điểm này cậu đúng là cầm lên được thì đặt xuống được. Đừng buồn, nào nào nào, muốn ăn gì, lát nữa anh mời!”

Qua thân hình đang giơ nanh múa vuốt của Tần Xuyên, tôi thấy cửa lớp học trống không, Dương Trừng cũng chẳng ở lại thêm giây phút nào nữa. Tôi đột nhiên thấy có chút buồn bực, cho dù tôi biết Dương Trừng không hề thật lòng, cho dù tôi biết tôi cũng sẽ không lựa chọn cậu ta, nhưng cảm giác được ai đó thích cũng không tệ, ít ra khi nói chuyện yêu đương với một đối tượng tốt hơn nhiều so với yêu cầu của mình trong vài ngày, lòng ham hư vinh cũng được vuốt ve không ít. Giống như một đĩa thức ăn lớn mà bạn không ăn được, chỉ vòng bên dưới mũi bạn mấy vòng rồi đi mất, ít nhiều cũng khiến bạn có chút thất vọng.

Tần Xuyên vẫn đang huyên thuyên một mình, tôi gí cuốn sách vào mặt cậu ta, “Phiền quá! Mau ngủ đi!”

Tần Xuyên giật sách xuống, như nghĩ ra điều gì đó, nói: “Kiều Kiều, hay là cậu đi Thượng Hải cùng tôi nhé!”

Tôi ngẩn ra nhìn cậu ta, sau đó nhận lời: “Được!”

Tôi muốn rời khỏi Bắc Kinh.

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên tôi muốn rời bỏ quê hương mình đến như thế. Vì anh Tiểu Thuyền, tôi vẫn luôn tưởng rằng anh chính là bức tường thành trong lòng tôi, thì ra chỉ là một bức tường thành bằng cát, đã bị tôi tự tay chôn vùi. Vì Dương Trừng, tôi đã loáng thoáng nhìn thấy lớp bọt biển màu hồng của tình yêu, vậy mà cuối cùng cũng chỉ là một cảnh sương tan khi nắng lên.

Đúng lúc này Tần Xuyên lại dẫn tôi nhìn về một con đường khác, vậy là tôi muốn liều một chuyến đi theo cậu ta.

Trước khi đi Thượng Hải, chúng tôi và anh Tiểu Thuyền, Thiên Hỉ cùng ăn một bữa cơm. Gặp lại Tần Xuyên anh Tiểu Thuyền rất mừng, giống như chăm sóc lo lắng cho em trai, hỏi han dặn dò không biết bao nhiêu việc. Tôi ngồi bên cạnh nhìn, hình ảnh của hai người khiến tôi như thấy lại thời thơ bé, như thời gian chưa từng trôi, chỉ là hình dáng bề ngoài của cả hai đã thay đổi, cao hơn, và thế giới vẫn là thế giới ấy. Tôi nghĩ, có lẽ những người xung quanh cũng nhìn tôi và anh Tiểu Thuyền bằng ánh mắt như thế, tôi vẫn luôn là cô em gái nhỏ của anh, quan hệ giữa chúng tôi chẳng cách nào vượt qua được tiểu viện đó, mối tình đơn phương dài đằng đẵng bao năm trước đó, chỉ là do tôi người say nói mộng mà thôi.

Thiên Hỉ đang vui vẻ kể cho Tần Xuyên nghe mấy ngày trước đó cô ấy cùng anh Tiểu Thuyền đến Thiên An Môn xem kéo cờ, anh Tiểu Thuyền hình như không muốn để cô ấy nói, nhưng cô ấy túm chặt cánh tay anh Tiểu Thuyền, tinh nghịch bảo: “Không được, em nhất định phải nói cho họ nghe.”

“Chuyện gì chuyện gì, Thiên Hỉ mau kể đi!” Tần Xuyên hào hứng hóng chuyện, hôm đi học cùng tôi cậu ta còn cố tình giữ khoảng cách với Thiên Hỉ, nhưng chỉ trong khoảng thời gian một bữa cơm đã ríu rít như thân nhau từ lâu, mà xét cho cùng cũng vì Thiên Hỉ là cô gái người gặp người yêu.

“Trước khi nói phải hỏi hai người một vấn đề.” Thiên Hỉ tỏ ra thần bí, “Hai người có biết hai hàng chữ gắn trên thành lầu Thiên An Môn là chữ gì không?”

https://thuviensach.vn

Tôi và Tần Xuyên quay sang nhìn nhau, ở giữa cổng chính Thiên An Môn có dựng tượng chủ tịch Mao Trạch Đông, chuyện này thì chúng tôi đều biết, bên cạnh đúng là có hai hàng chữ, nhưng viết gì thì tôi lại không nhớ nổi.

"Cộng sản đảng Trung Quốc vạn tuế?" Tôi thăm dò.

"Cậu xem các cậu đấy, từ nhỏ lớn lên ở thủ đô, vậy mà lại không có tình yêu đối với Thiên An Môn Bắc Kinh gì cả!" Thiên Hỉ gạt mũi tôi, "Đến bạn Hà Tiểu Chu cũng không biết, mình hỏi anh ấy, anh ấy còn hỏi lại "có phải là vì nhân dân phục vụ" không?"

"Được rồi, ai cũng có điểm mù trong kiến thức mà!" Anh Tiểu Thuyền trở nên bối rối.

"Vậy rốt cuộc là chữ gì?" Tần Xuyên hỏi.

"Để mình nói cho các cậu nghe, phía Đông là *Cộng hòa nhân dân Trung Hoa vạn tuế*, phía Tây là *Đại đoàn kết nhân dân thế giới muôn năm!*" Thiên Hỉ dương dương đắc ý đọc.

"Sao cậu nhớ rõ thế?" Tôi rất tò mò.

"Bởi vì từ nhỏ trong nhà mình đã treo ảnh Thiên An Môn rồi, từ nhỏ mình đã muốn đến Bắc Kinh." Thiên Hỉ

[redacted]

đáp chắc nịch.

Vẻ mặt hớn hở hướng về tương lai của cô ấy thật sự rất đẹp, anh Tiểu Thuyền quan tâm kéo kéo tay cô ấy, Tần Xuyên nhìn tôi một cái, rồi gắp cho tôi miếng thịt bò hầm lớn. Tôi cúi đầu, ăn rất tập trung.

Hôm đó ăn cơm xong, Tần Xuyên đưa tôi về ký túc, anh Tiểu Thuyền cũng đưa Thiên Hỉ về, chúng tôi đi trước, họ đi theo sau. Trên đường đi tôi khá im lặng, Tần Xuyên đột nhiên kéo chiếc mũ len của tôi xuống.

Tôi bực bội, "Làm gì thế, trả tôi đây!"

"Đừng lầm lầm lì lì nữa! Nếu không, chút ưu điểm đáng yêu duy nhất cũng sắp không bằng người ta rồi!" Cậu ta cười hi hi.

"Thế thì sao? Nói thế nào cũng đã thua rồi, thua nhiều thua ít có khác gì nhau."

"Ai bảo cậu thua? Cậu chẳng kém cạnh ai! Là anh Tiểu Thuyền đã để mất một cô gái tốt."

"Thật không?" Tôi thấy vui hơn.

"Thật đấy!" Cậu ta chụp thẳng mũ xuống đầu tôi, ấn mạnh khiến vành mũ che cả mắt.

Tôi cười đòi đuổi đánh Tần Xuyên, chúng tôi chạy được một lúc, mặt đỏ phừng phừng, thở phì phò. Anh Tiểu Thuyền gọi với theo từ phía sau: "Khéo ngã đấy!"

Tôi quay lại nhìn, Thiên Hỉ đang hạnh phúc nắm tay anh Tiểu Thuyền, đứng sát vào người anh. Tuyết lất phất rơi, hai người họ trông đẹp như ảnh in trên bưu thiếp, được gửi đến những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời.

https://thuviensach.vn

Mùa đông Bắc Kinh rất lạnh, nhưng đó là hình ảnh mà sau này dù bất cứ khi nào nghĩ lại, tôi đều thấy vô cùng ấm áp.

Tần Xuyên vỗ vỗ vai tôi, "Thiên Hỉ rất tốt, thôi, cứ vậy đi."

"Anh Tiểu Thuyền cũng rất tốt, thôi, cứ vậy đi." Tôi gật mạnh đầu.

Sau khi về phòng, tôi thu đôi găng tay màu đỏ anh Tiểu Thuyền tặng lại, bao gồm cả tem, huy hiệu, tẩy, sổ, thư từ anh Tiểu Thuyền gửi cho tôi suốt những năm qua, cho hết vào một chiếc hộp.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, tôi thật sự chôn vùi anh Tiểu Thuyền vào quá khứ, vào giấc mộng thời ấu thơ, vào sâu trong trái tim mình.

Lần đầu tiên trốn học trong cuộc đời tôi lại là trốn học đi Thượng Hải.

Trước khi đi tôi đã chuẩn bị đâu vào đấy, đầu tiên là nói với bố mẹ Tết phải ở lại trường ôn tập chuẩn bị thi nên không về nhà, sau đó dặn các bạn trong phòng điểm danh giúp, lại sau đó nhét đầy ba lô quần áo, cùng Tần Xuyên chạy ra sân bay.

Kể ra thì đó cũng là lần đầu tiên tôi ngồi máy bay, tôi lớn lên giữa các con ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, chưa từng đi xa bao giờ, cũng có vài lần cùng cơ quan của bố mẹ đi du lịch, nhưng đều đi bằng tàu hỏa. Tần Xuyên trả tiền vé máy bay cho tôi, tiền vé gần bằng tiền sinh hoạt phí hai tháng của tôi rồi, tôi vẫn nói cứng sau này sẽ trả cậu ấy, thế là bị cậu ấy trừng mắt lườm cho phải im bặt. Tôi nghĩ mình chẳng trả nổi đâu, đành mang theo toàn bộ "gia sản" của mình, thầm nghĩ đến Thượng Hải phải mời cậu ấy và chị Tần Thiến ăn một bữa ngon.

Suốt dọc đường tôi vừa háo hức vừa hoang mang, Tần Xuyên cho tôi ngồi gần cửa sổ máy bay, nhìn thấy cái gì cũng sờ cũng mó, cho tới khi thấy ù tai mới sợ quá ngồi xuống, đột nhiên nhớ ra mình đang bay ở độ cao hơn mười nghìn mét, bỗng thấy hơi sợ.

"Máy bay này… sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tôi thấp thỏm hỏi Tần Xuyên.

"Tôi có phải phi công đâu, sao biết được."

Tôi lẳng lặng ngồi im, thắt chặt đai an toàn. Tần Xuyên nhìn hành động của tôi, không nhịn được cười, ghé tai bảo: "Này, Kiều Kiều, nếu như máy bay rơi thật, cậu có nuối tiếc điều gì không?"

"Nuối tiếc duy nhất của tôi là tại sao lại phải chết cùng với cậu?" Tôi tức giận lườm Tần Xuyên.

Chúng tôi cứ thế cười đùa cho tới tận Thượng Hải, chị Tần Thiến nói đã bố trí người đi đón. Tôi và Tần Xuyên lấy hành lý xong đi ra ngoài, giật nảy cả mình khi nhìn thấy người đi đón. Đó là một người mặc áo đen cao lớn lừng lững, đầu cạo trọc bóng nhẫy, tay cầm tấm biển tên rất lớn đứng ngay cửa, bên trên có viết "Mr Tần Xuyên và Ms Tạ Kiều". Bên cạnh anh ta là một người mặc áo đen cũng cao to không kém, đứng chắp tay sau lưng, mắt không ngừng đảo như rang lạc nhìn dòng người đang ùn ùn đổ ra.

Chúng tôi lê bước đi về phía họ, Tần Xuyên hỏi: "Xin hỏi… là chị Tần Thiến bảo hai anh đi đón bọn tôi phải không?"

Người mặc áo đen không đáp, hỏi ngược lại: "Tần Xuyên? Tạ Kiều?"

https://thuviensach.vn

Chúng tôi cùng gật đầu, người mặc áo đen kia đi tới, một tay xách vali của Tần Xuyên, một tay giằng ba lô của tôi, Tần Xuyên vừa khách khí vừa thăm dò giằng co với họ, nhưng hoàn toàn vô ích...

"Đi thôi."

Người mặc áo đen cầm biển tên đi trước dẫn đường, tôi và Tần Xuyên đành theo sau, tôi khẽ huých Tần Xuyên: "Cậu có chắc là cậu liên lạc với chị gái mình không đấy? Sao tôi có cảm giác như bị bắt cóc làm con tin đòi tiền chuộc ấy."

"Chắc chắn là chị tôi, không sai đâu! Nhưng tình hình hiện tại tôi cũng không rõ lắm, đợi tôi thăm dò xem thế nào!" Tần Xuyên nói khẽ, cậu ta đi vượt lên trước tôi hai bước, hỏi người áo đen cầm tấm biển: "Người anh em, giờ chúng ta đi đâu?"

Anh ta nhìn Tần Xuyên bằng vẻ mặt vô cảm: "Bãi đỗ xe."

"Sau đó thì sao?" Tần Xuyên lại hỏi.

Sau đó anh ta không nói chuyện với bọn tôi nữa, chỉ đưa tay làm tư thế mời, hai người áo đen kẻ trước kẻ sau đưa tôi và Tần Xuyên ra bãi xe. Chúng tôi lên một chiếc Buick màu đen, suốt dọc đường cả bốn chúng tôi đều yên lặng, Tần Xuyên có gọi điện cho chị Tần Thiến nhưng chị ấy không nghe máy.

Vòng tới rẽ lui, cuối cùng dừng lại trước cổng một phòng tắm hơi nguy nga tráng lệ, trên tường treo một tấm biển lớn màu đỏ, trên đó viết: Kim Cương Trì. Lúc xuống xe, thực ra tôi chỉ muốn co chân bỏ chạy, nhưng lại có nhiều người mặc áo đen đi từ cổng lớn ra, mở cửa xe cho chúng tôi, cầm hành lý, áp giải chúng tôi vào trong, căn bản không có cơ hội tháo thân.

Tôi và Tần Xuyên được họ đưa vào trong một căn phòng, bảo đợi, không nói phải đợi cái gì. Trong phòng trang hoàng rất khoa trương, chỗ nào cũng vàng rực lấp lánh, Tần Xuyên nhìn ngó xung quanh: "Đây có vẻ giống địa bàn của chị tôi, chị ấy thích vàng, rất phù hợp với tính cách ấy."

"Chị cậu rốt cuộc làm gì?" Tôi khẽ hỏi.

"Sao tôi biết được! Mẹ kiếp, mãi chẳng thèm nghe điện." Tần Xuyên tức tối bấm điện thoại.

"Chúng ta sẽ không sao chứ?" Tôi nói như sắp khóc, "Sao tôi có cảm giác như mình đang ở trong động ma. Cửa sổ cao không, có thể nhảy xuống được không? Hay chúng ta bỏ chạy đi."

"Cậu ngồi im đó cho tôi."

Tôi đi đến bên cửa sổ nhìn nhìn, cách mặt đất ít nhất cũng phải sáu, bảy mét, tôi đành từ bỏ suy nghĩ bỏ trốn từ cửa sổ. Chúng tôi đợi thêm lát nữa, vẫn không có ai xuất hiện.

"Tần Xuyên..."

"Hả?"

"Nếu chúng ta vô cớ mất tích, liệu có ai báo cho người nhà biết không? Có cần để lại dấu tích trong phòng này không?"

"… Cậu nghỉ một lát đi được không?"

https://thuviensach.vn

“Tần Xuyên…”

“Lại sao nữa?” Tần Xuyên chán ghét bắt đầu cáu.

“Tôi muốn đi vệ sinh...” Tôi nói khẽ.

“Thì đi đi!”

“Cậu đi cùng tôi.”

“Thần kinh à! Cậu đi vệ sinh, một thằng đàn ông như tôi sao đi cùng được?”

“Tôi sợ!”

“Đi vệ sinh thì sợ cái gì?”

“Đây là đâu tôi còn không biết, sao không sợ chứ?”

“Vậy cậu nhịn đi!”

“Không nhịn được!”

tôi tự

tr

377

Tôi nhảy dựng lên, “Được, tôi tự đi! Nếu tôi không quay lại cậu đừng hối hận!”

Tôi giận dỗi kéo cửa chạy ra ngoài, cũng may ngoài cửa không có ai đứng canh chừng, tôi lần mò xuống tầng dưới, chẳng hề nhìn thấy biển chỉ dẫn nhà vệ sinh ở đâu. Bản chất tôi vốn là một kẻ mù đường, đi hai vòng thì bắt đầu hoa mắt chóng mặt, mãi mới tìm được đến nơi có tiếng người, thò đầu vào ngó thì giật thót cả tim.

Đó là phòng tắm nam...

Trong phòng có mấy người đàn ông cao lớn trần trùng trục đang đứng tắm, cảnh tượng ấy quả thật quá kích thích, tôi gần như quay phắt đi, may mà không bị họ phát hiện, nhón chân chạy ra ngoài, lại nghe thấy có người đang nói chuyện, vội vàng mở một cánh tủ ra định chui vào trốn, nhưng lần này thì tôi đờ cả người.

Trong tủ chất đầy đao, thanh nào thanh nấy phải dài bằng cả cánh tay người, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo rợn người trong bóng tối.

“Ai?” Đột nhiên, phía sau vang lên giọng đàn ông hung dữ, “Đang làm gì?”

https://thuviensach.vn

Tôi chầm chậm quay người, hai tay giơ lên như đang đầu hàng, người nhũn cả ra: “Tôi... tôi đi tìm chị Tần Thiến... xin lỗi, tôi chẳng thấy gì cả... tôi sẽ không nói ra đâu...”

Trước mắt tôi lại là một người đàn ông mặc đồ đen, anh ta băn khoăn nhìn tôi: “Sao cô lại chạy ra đây?”

“Tôi đi tìm nhà vệ sinh...”

“Chỗ này không có nhà vệ sinh nữ.”

“Hả?”

“Trước khi vào cô không nhìn à? Kim Cương Trì, đây là khu tắm hơi nam.”

“Hả… vậy… tôi tôi quay về.” Tôi run rẩy đáp, đi được hai bước đành chán nản quay lại, “Tôi lạc đường rồi… phiền anh đưa tôi về phòng được không...” Người đó đưa tôi về căn phòng lấp lánh vừa rồi, vào trong tôi áp lưng vào cánh cửa trượt người ngồi bệt xuống đất.

“Sao thế?” Tần Xuyên hỏi.

“Mau chạy thôi! Chắc chắn chúng ta đang ở sào huyệt của dân xã hội đen, vừa rồi tôi đã nhìn thấy hết, cả một tủ đựng đầy đao...”

Tôi đi tới kéo Tần Xuyên, nhưng cậu ta không động đậy, nhìn tôi bằng vẻ mặt phức tạp, lúc này chị Tần Thiến lách người ra từ cánh cửa nhỏ trong phòng, chị ấy cười ha ha đi về phía tôi, ôm tôi vào lòng, “Kiều Kiều mau để chị xem nào, nhớ chết đi được!”

Hơn hai năm không gặp, chị Tần Thiến càng thêm diễm lệ rực rỡ, chị ấy đã uốn tóc, trang sức đeo đầy người, duyên dáng hơn trước rất nhiều. Tôi bị chị ấy ôm chặt vào lòng, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, Tần Xuyên bước lên giằng chúng tôi ra, tức giận hỏi chị Tần Thiến: “Chị! Rốt cuộc là chuyện gì? Chị đang làm gì?”

Chị Tần Thiến vuốt tóc ra sau tai, hất cằm, nói ngắn gọn: “Xã hội đen!”

Như minh họa cho câu trả lời của chị Tần Thiến, một người đàn ông mặc áo đen gõ cửa đi vào, cung cung kính kính: “Chị cả, bữa tối bố trí ngoài hoa viên.”

“Biết rồi, ra ngoài trước đi.” Chị Tần Thiến lập tức đổi sang vẻ mặt hoàn toàn khác, mạnh mẽ mà lạnh lùng.

Người mặc áo đen gật đầu lui ra, tôi và Tần Xuyên nghệt mặt nhìn, Tần Xuyên nhìn chị gái mình như không thể tin nổi, còn tôi nghĩ, giấc mộng làm lão đại giang hồ bao năm của cậu ta, cuối cùng lại do chị gái cậu ta thực hiện.

Hôm đó, trong căn phòng lấp lánh màu vàng của chị Tần Thiến, tôi và Tần Xuyên trợn mắt há miệng nghe chị ấy kể những câu chuyện về các bang phái, lý luận, tình yêu trong giới xã hội đen.

Chị Tần Thiến kể, năm đó chính Đàm Huy đến bệnh viện đón chị ấy. Chị Tần Thiến tưởng anh ta đã bỏ trốn từ lâu, nhưng lại mạo hiểm lén quay về bệnh viện thăm mình. Khi đó, đúng là Đàm Huy đã muốn bỏ trốn, nhưng lại cảm thấy trước khi đi dù thế nào cũng phải về nhìn chị Tần Thiến một cái, vậy là thăm xong, số người bỏ trốn lại biến thành hai.

Hồi đó chính bọn họ cũng không biết phải chạy đi đâu, một người đàn ông hai mươi tám tuổi đánh trọng thương kẻ khác, một cô gái mười tám tuổi vừa biết được bí mật lớn nhất cuộc đời mình, tương lai đối với họ mà nói gần

https://thuviensach.vn

như là không có tương lai.

Sự nghiệp giang hồ với danh xưng Cửu Long Nhất Phượng trước đó của Đàm Huy đã hoàn toàn biến mất sau khi chuyện đó xảy ra, trên người anh ta chỉ còn năm nghìn tệ, Tần Thiến thì một xu cũng không có, ngay cả quần áo để thay cũng chẳng mang. Chắc chắn phải rời khỏi Bắc Kinh, nhưng đi đâu thì không ai biết, cuối cùng chị Tần Thiến đề nghị trốn đến Thượng Hải, trong tiềm thức, có lẽ chị ấy muốn tìm về nơi gần gũi với thân thế của mình hơn cả.

Hồi mới đến Thượng Hải, họ thuê nhà trọ có giá rẻ nhất, không biết có thể làm gì, hằng ngày rút một trăm tệ trong chỗ tiền năm nghìn tệ ra tiêu. Gần một tháng cứ tiêu như thế, Đàm Huy ra ngoài tìm người bạn cũ, vốn chỉ định gặp để mượn ít tiền, ai ngờ người đó kéo Đàm Huy cùng đi đòi nợ. Tôi chưa từng nhìn thấy Đàm Huy đánh nhau, nhưng tôi nghĩ chắc chắn là vô cùng lợi hại, ít nhất thì chị Tần Thiến phải tìm một người đàn ông giỏi đánh nhau hơn cả chị ấy, cả Tần Xuyên mới đúng. Kết quả của việc đi đòi nợ là, một mình Đàm Huy quả cảm, giúp bạn đòi được mười vạn tệ, sau đó được chia cho hai vạn. Từ đó về sau Đàm Huy nổi danh trong giới đòi nợ, anh ta ra tay tàn độc, không cho đối phương thương lượng, hơn nữa dù gặp phải bất kỳ ai cũng việc mình mình làm, gặp chuyện gì mặt cũng lạnh như tiền. Cứ thế, từ kẻ chuyên đi đòi nợ, anh ta đã lại xây dựng được "đế chế" của riêng mình ở Thượng Hải.

Nửa năm sau, Đàm Huy và chị Tần Thiến dùng số tiền tích trữ và vay mượn thêm, mở một phòng tắm hơi, chính là Kim Cương Trì.

Phòng tắm hơi này chỉ tiếp đón khách nam, cũng có chút danh tiếng trong giới giang hồ Thượng Hải, đám người xã hội đen thường lui tới đây, hoặc là để trốn, hoặc là tụ tập làm một việc gì đấy. Danh tiếng của họ ngày một nổi như cồn, lão đại trên địa bàn bắt đầu thấy chướng mắt. Con rắn đầu đàn ở khu Từ Hối Thượng Hải có tên Tào Tượng Nhi, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, không cao không to, có khuôn mặt của Phật Di Lặc, nhưng khi cần cũng tàn độc không thương tiếc. Tào Tượng Nhi sai người đến Kim Cương Trì, nói chiều muộn sẽ tới uống trà, Đàm Huy nghe tin chẳng khác gì sét đánh ngang tai, gọi điện đi khắp nơi cầu cứu, nhưng tin tức trên giang hồ thường lan truyền rất nhanh, nghe nói anh ta đắc tội với Tào Tượng Nhi, chẳng ai dám ra mặt giúp đỡ. Cuối cùng chị Tần Thiến ngăn Đàm Huy lại, bảo đừng gọi ai cả, ông ta tới đích thân chị ấy sẽ tiếp đón, chẳng qua chỉ là uống trà nói chuyện thôi mà, tán gẫu ai chẳng biết.

Thế là có cuộc gặp gỡ mà sau này được dân giang hồ truyền tụng là người đẹp và quái thú. Nghe nói khi gặp chị Tần Thiến, Tào Tượng Nhi ngẩn cả người, ông ta không ngờ lại có một phượng hoàng lửa kiều diễm tới thế ở Kim Cương Trì. Tần Thiến rất khách sáo, vừa gặp đã gọi ông ta là chú, sau đó cung cung kính kính dâng trà, mở đĩa CD của Đặng Lệ Quân mà ông ta thích nghe nhất, tiếp theo bắt đầu kể lể về thân thế của mình, vừa kể vừa khóc, kể tới cuối cùng Tào Tượng Nhi không thể ngồi yên nổi nữa, phải cất lời hứa sẽ giúp chị ấy tìm được cha, có câu trả lời rõ ràng cho mẹ Tần Thiến.

Lúc ra khỏi Kim Cương Trì, chị Tần Thiến khoác tay Tào Tượng Nhi, Tào Tượng Nhi đứng lại ở cửa, chỉ chỉ vào tấm biển gắn chữ vàng trên đó nói, sau này đây cũng như nhà của ông ta, việc của chị Tần Thiến cũng là việc của ông ta. Kẻ nào trên giang hồ dám bắt nạt làm khó Tần Thiến, thì kẻ đó cũng là kẻ thù của Tào Tượng Nhi.

Từ đó về sau coi như Tần Thiến và Đàm Huy đã đứng vững và có chỗ dựa ở Thượng Hải. Kim Cường Trì làm ăn càng ngày càng tốt, nghe nói một nửa dân giang hồ của Thượng Hải đều thuê tủ gửi đồ ở Kim Cương Trì, trong đó bao gồm cả tủ đao gươm mà tôi nhìn thấy. Tào Tượng Nhi nói được làm được, mấy tháng sau đúng là đã tìm được cha đẻ của chị Tần Thiến.

Chị Tần Thiến kể, chị ấy đích thân đi gặp cha, vốn suốt dọc đường còn đang nghĩ phải mắng mỏ trách cứ ông thế nào, mới có thể giúp mẹ đòi lại công bằng, nhưng khi gặp cha, chị ấy chẳng nói được dù chỉ một từ. Người đàn ông trước mặt chị ấy đã già rồi, chẳng còn anh tuấn mà cũng chẳng hề phong độ, giống như một ngươi dân nhỏ bé

https://thuviensach.vn

bình thường của Thượng Hải, yếu ớt nhát gan và sợ hãi, sống lúc nào cũng run rẩy thấp thỏm. Lúc chị Tần Thiến đi vào con hẻm, gặp cha mình đang dắt xe đạp đi ra. Về sau chị ấy mới biết, sau khi quay lại Thượng Hải cha chị ấy có một cuộc sống rất tệ, để có được công việc, miễn cưỡng kết hôn với con gái của chủ nhiệm xưởng bánh kẹo, cũng chính vì cuộc hôn nhân không được viên mãn đó nên mới cắt đứt liên hệ với mẹ Tần Thiến. Hơn một năm sau kết hôn mà không có con, đi kiểm tra ở rất nhiều nơi, cũng chẳng có kết quả gì. Nhà gái vốn có thế lực, nên đổ hết lỗi cho ông, nói do ông không có khả năng. Cả đời ông không ngóc nổi đầu lên ở nhà vợ.

Cuộc đời có nhân có quả, con người có số mệnh, kẻ vứt bỏ người yêu và đứa con chưa kịp chào đời, không bao giờ có con nữa.

Chị Tần Thiến kể, ông ấy mãi mãi sẽ không bao giờ biết cô con gái ruột của mình đã từng tới gặp mình, biết rõ về cuộc đời ông nhưng lại đi lướt qua như một người xa lạ, cũng có thể đây chính là sự trả thù lớn nhất của mẹ con chị ấy dành cho người đàn ông bội bạc.

Chị Tần Thiến kể xong mọi chuyện, giữa chừng hút hai điếu thuốc, khi định châm điếu thứ ba, Tần Xuyên giật lấy, ngồi bên cạnh chị ấy, khoác vai chị ấy bảo: “Chị, quay về nhà đi.”

“Không về, lần này chị gây ra họa lớn như thế, về bà nội sẽ đánh chết chị mất.”

“Bà rất nhớ chị.”

“Chị biết, nhưng chị không thể gây rắc rối cho người nhà. Không nói chuyện ấy nữa, lần này gọi em đến không phải để khuyên chị quay về.” Chị Tần Thiến giật lại điếu thuốc từ tay Tần Xuyên.

“Thế chuyện quan trọng mà chị bảo là gì?”

“Chị với Đàm Huy định kết hôn.” Chị Tần Thiến cười vui vẻ.

“Hả?!” Tôi và Tần Xuyên cùng nhảy dựng lên.

“Chị chị chị… chuyện này chị định không cho bố mẹ biết?” Tần Xuyên chỉ vào chị Tần Thiến lắp bắp.

https://thuviensach.vn

“Giờ biết nói thế nào, để sau hẵng hay.”

“Chẳng phải hai người đang bỏ trốn à? Có thể kết hôn không?”

“Có tiền có thể sai quỷ gọi ma, chuyện ở đây đã nhờ người bố trí xong xuôi, hơn nữa chị cũng đã đủ tuổi kết hôn rồi, gì mà được với không được.” Chị Tần Thiến chớp chớp mắt, câu đủ tuổi kết hôn được nói ra từ miệng chị cả trong giới giang hồ quả thật quá nực cười.

“Chị không cần hộ khẩu à? Làm sao đăng ký?”

“Tổ chức trước! Đợi hôm nào em mang hộ khẩu cho chị thì đăng ký sau.” Tần Thiến nói hờ hững.

Tần Xuyên vẫn đang cằn nhằn ai oán, rõ ràng cậu ta thấy rất ấm ức chuyện người chị duy nhất của mình chuẩn bị kết hôn.

“Được rồi được rồi!” Chị Tần Thiến ôm chúng tôi, “Lát nữa cùng đi ăn cơm, ngày mai hai đứa đi shopping cùng chị, chị mua quần áo mới cho.”

“Mua quần áo mới làm gì?” Tôi ngây ngốc hỏi.

“Ngày kia là đám cưới, hai đứa phải làm phù dâu phù rể cho chị!”

Không hiểu tại sao bị gán ghép với Tần Xuyên lại khiến tôi đỏ bừng cả mặt, Tần Xuyên cũng hiếm khi ngại như thế, nhưng vẫn cứng giọng: “Ai muốn làm phù rể cùng cô ấy chứ!”

“Tôi còn không muốn đứng cùng cậu kìa!” Tôi cũng đáp trả.

“Hai đứa bao nhiêu tuổi rồi, sao vẫn thế, gặp mặt là cãi cọ! Đi thôi, Đàm Huy đã đến nhà hàng rồi, đang đợi chúng ta!” Chị Tần Thiến một tay kéo Tần Xuyên, một tay kéo tôi.

Buổi tối ăn cơm cùng Đàm Huy, Tần Xuyên vẻ mặt vẫn xị ra không vui, nên không chịu đi chúc rượu. Đàm Huy không chấp cậu ta, chu đáo nhiệt tình với hai chúng tôi vô cùng. Tôi có thể cảm nhận được anh ta rất yêu chị

https://thuviensach.vn

Tần Thiến, đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sâu sắc thứ tình yêu muốn trọn đời trọn kiếp bên nhau nó như thế nào. Không phải dùng từ hoa mĩ để biểu đạt, cũng không phải sự quyến luyến dựa dẫm không có em tuyệt đối không được, mà chỉ muốn được nắm tay nhau đi tới cuối con đường.

Ngày hôm sau chị Tần Thiến đưa chúng tôi tới Le Printemps trên đường Hoài Hải, chị ấy mua cho Tần Xuyên một bộ vest, lúc thắt cà vạt Tần Xuyên cứ ngúng nguẩy giằng ra, bị chị Tần Thiến cho một cái bạt tai mới chịu đứng im. Tần Xuyên trong gương, dáng người cao ráo thẳng tắp, lần đầu tiên tôi thấy cậu ta đẹp trai. Tần Xuyên thấy tôi cứ nhìn mình chằm chằm, đột nhiên xấu hổ, bực bội hỏi: "Nhìn gì mà nhìn?"

"Nhìn cậu giống nhà quê mới nổi ấy!" Tôi đáp ngược với những gì đang nghĩ.

Tần Xuyên không chịu thử nữa, gào lên đòi quay về phòng thử đồ. Tới lượt tôi thử váy, cậu ta bắt đầu công cuộc trả thù của mình, mặc bộ nào cũng chê xấu, thử váy dây thì cậu ta chê người xấu đòi khoe, váy xòe thì bảo nhìn giống đà điểu, màu trắng thì kêu trông càng làm màu da đen của tôi nổi bật, màu đỏ lại bảo nhà quê, khiến tôi tức tới mức muốn khóc. Chị Tần Thiến đành phải đuổi cậu ta ra ngoài, cuối cùng mới mua được một chiếc váy ren màu vàng nhạt phù hợp với tôi nhất.

Phong tục kết hôn ở Thượng Hải không giống Bắc Kinh, họ mời khách vào buổi tối, còn ở Bắc Kinh nếu mời khách ăn buổi tối thì nghĩa là đã kết hôn lần hai rồi. Đàm Huy và chị Tần Thiến đều là người Bắc Kinh, nhưng nhập gia tùy tục nên cũng đành phải theo. Về sau tôi luôn có cảm giác, nếu như không phải ăn tiệc vào buổi tối, có lẽ họ đã sống với nhau tới đầu bạc răng long. Nhưng đó cũng là lời giải thích cho một sự tiếc nuối không thể cứu vãn của tôi nhiều năm về sau.

Không tìm được lời giải thích hợp lý, đành coi đó là số mệnh. Còn chúng tôi và hai người bọn họ khi ấy, đều cho rằng thời khắc này là vĩnh viễn.

Trước khi đón khách tôi ở bên cạnh chờ chị Tần Thiến trang điểm, người con gái tôi vẫn luôn ngưỡng mộ, từ nhỏ đã được khen ngợi vô số lần ấy, hôm nay đẹp tới nghiêng nước nghiêng thành. Tôi cảm thấy có chút hoang mang, cứ như hình ảnh đám trẻ con trùm khăn voan trắng chạy chơi khắp hang cùng ngõ hẻm mới như ngày hôm qua, vậy mà thoắt cái mười năm, hôm nay chị ấy đã khoác lên người bộ váy cưới.

Tôi cầm tay chị Tần Thiến đầy tâm trạng, "Chị Tần Thiến, chị đẹp thật đấy, cũng rất giỏi nữa! Chị biết không, hồi nhỏ em luôn ao ước được trở thành người như chị, nhưng em mãi mãi không thể trở thành chị, có lẽ cả đời này em cũng không có được sự gan dạ của chị."

Tần Thiến cười đáp: "Kiều Kiều, em đừng biến thành ai cả, em hãy làm chính bản thân mình là tốt nhất. Chị cảm thấy, em và mẹ chị rất giống nhau ở một điểm, đó chính là có lòng quả cảm đối với tình yêu. Mọi người thường bị câu nói "sau này làm thế nào" dọa cho sợ hãi co rúm cả lại, sau này dài như thế, không phải nghĩ mà đến được, mà phải sống mới qua được. Tất cả chúng ta đều không biết từ khi bắt đầu gặp ai đó, cả cuộc đời liền sẽ như thế mãi."

Tiếng chuông cửa vang lên, đoàn đón dâu đã đến.

"Chị nhất định phải hạnh phúc." Mắt tôi ngấn lệ.

"Em cũng vậy!"

Chị Tấn Thiến quay lại nhìn tôi ánh mắt ngập ý cười, chị ấy nhẹ nhàng nhảy xuống giường, không đợi cho những nghi lễ phức tạp kia kết thúc, lao ra mở cửa, đích thân đón chú rể của mình vào.

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên đi theo Đàm Huy vào, nhìn thấy tôi, giật mình sững lại. Tôi còn tưởng cậu ta lại chuẩn bị chế giễu mình, trong đầu đã ngấm ngầm chuẩn bị cả trăm phương án phản kích, nhưng cậu ta lại chẳng nói gì, chỉ đi song song với tôi đưa tân lang tân nương ra ngoài.

Nghi thức rất đơn giản, Đàm Huy và chị Tần Thiến cùng thề nguyện sẽ yêu thương nhau mãi mãi. Lúc họ trao nhẫn cưới, tôi đã khóc. Tần Xuyên huých huých rồi đưa cho tôi một tờ giấy ăn. Vì vẫn đang giận dỗi từ khi đi mua quần áo, tôi và Tần Xuyên chẳng nói chuyện với nhau. Tôi trừng mắt lườm cậu ta, giật phắt lấy, lau mũi còn Tần Xuyên đột nhiên cúi người, khe khẽ nói một câu bên cạnh tôi: "Hôm nay rất đẹp."

Tôi đỏ bừng mặt, mãi mới thốt ra được câu: "Cảm ơn."

Liếc qua khóe mắt, thấy mặt Tần Xuyên cũng đỏ lựng.

Đó là một bữa tiệc cưới của dân giang hồ Thượng Hải, rất nhiều năm về sau, cho dù cuộc đời của những người từng tham dự hôn lễ đó có ngang trái thế nào, nhưng khi nhắc đến hơn năm mươi bàn trong nhà hàng Cẩm Giang cũ ngày ấy, mặt như được dát vàng, khung cảnh hoành tráng, tân lang tân nương như một cặp trời sinh, mọi người vẫn bàn tán hào hứng không ngớt.

Hôm đó Tần Xuyên làm phù rể, cậu ta đỡ rượu thay cho tân lang, hễ có người tới chúc mừng Đàm Huy, cậu ta liền giành để uống. Kết quả mới đi được một nửa số bàn tiệc, Đàm Huy không sao, Tần Xuyên đã trụ không vững. Chị Tần Thiến lo lắng cho em trai, bảo tôi đỡ cậu ta về phòng, trước khi đi cậu ta túm chặt Đàm Huy bảo: "Phải đối tốt với chị tôi, nếu chị ấy rơi một giọt nước mắt, tôi sẽ khiến anh rơi một giọt máu."

Tôi gần như phải vác cậu ta ra ngoài, bộ y phục đắt đỏ trên người cả hai nhăn nhúm. Dọc đường cậu ta nôn hai lần, tôi vỗ lưng cho cậu ta, cậu ta không ngừng lẩm bẩm gọi tên tôi: "Kiều Kiều Kiều Kiều."

Tôi đáp: "Đây, ở đây." Thì cậu ta quay lại nhìn tôi cười, vừa toét miệng lại nôn không ngừng.

Mãi mới loạng choạng đưa được Tần Xuyên về phòng, cậu ta ngã luôn xuống giường, váy của tôi bị vướng vào người cậu ta thế là tôi cũng bị kéo ngã theo.

Tôi nằm nghiêng, mệt tới mức không muốn cử động. Trong phòng chỉ còn một ngọn đèn bàn nhỏ, sự ồn ào náo nhiệt ngoài kia hoàn toàn khác biệt với khung cảnh yên tĩnh lúc này, giống như đang nằm mộng xuân thu. Tôi nghĩ lung tung rất lâu, nghĩ về thời thơ ấu của chúng tôi, nghĩ về đại viện trong con ngõ Đăng Hoa, nghĩ về chị Tần Thiến giống một cô búp bê tóc vàng, nghĩ tới anh Tiểu Thuyền tuấn tú, tới Tần Xuyên nghịch ngợm. Nghĩ chúng tôi đã trưởng thành thế nào, ly biệt ra sao, rồi đi về những hướng khác nhau. Chị Tần Thiến từng chút từng chút biến thành người như ngày hôm nay, chị ấy kéo tay Đàm Huy, dũng cảm nhìn tôi mỉm cười, bên tai tôi như vang lên lời Ngô đại tiểu thư nói về chị ấy, còn chưa nghe rõ, tôi đã ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, những tia nắng mặt trời đã đánh thức tôi dậy, tôi nhìn Tần Xuyên, cậu ta cũng từ từ mở mắt. Khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, gần tới mức có thể nghe thấy hơi thở của nhau, có lẽ do cảm giác xa lạ từ bộ lễ phục xa hoa trên người, cũng có thể vì đang ngái ngủ, chúng tôi đều không né tránh nhau, cứ nhìn đối phương như thế, nhìn rất lâu rất lâu.

Tần Xuyên đột nhiên bảo: "Kiều Kiều, bọn mình... ở bên nhau đi."

Tôi cảm thấy đây là một câu nói vô cùng quan trọng, nhưng trước giây phút quan trọng như thế, tôi không kịp kinh ngạc, không kịp suy nghĩ, không kịp cân nhắc ý nghĩa của nó, đã bị tiếng di động của Tần Xuyên cắt ngang.

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên đành ngồi dậy, móc di động ra, bực bội ấn nút tắt, tôi cũng ngồi dậy, cậu ta lại quay sang nhìn tôi, vừa định nói gì đó, điện thoại lại đổ chuông, lần này hai cái, của tôi và của cậu ta.

Chúng tôi gần như cùng nghe điện, một người đi đến cửa sổ, một người đi ra cửa.

Là Dương Trừng gọi, giọng điệu vốn luôn thản nhiên của cậu ta lần này đã có biến đổi: "Tạ Kiều, cậu biến đi đâu thế?"

"Tôi đi đâu sao phải cho cậu biết." Đầu óc tôi mơ mơ hồ hồ, tim đập thình thịch, toàn nghĩ về chuyện của Tần Xuyên.

"Thế à? Vậy được thôi." Dương Trừng nhanh chóng trở nên lạnh nhạt, lúc này tôi mới chợt nhận ra mình quá lỗ mãng, còn cậu ta cũng chẳng cho tôi cơ hội giảng hòa, đã dập máy luôn.

Phía bên kia Tần Xuyên cũng đã nói xong, cậu ta vội vàng đi tới trước mặt tôi gọi: "Tạ Kiều!"

"Làm gì thế?" Tôi vô cùng căng thẳng, người áp sát tường, chẳng nói chẳng rằng, mặt đỏ bừng bừng.

"Tôi phải lập tức quay về Canada."

"Sao thế?" Tự nhiên Tần Xuyên chuyển đề tài, tôi không biết mình nên thở phào nhẹ nhõm hay thất vọng nữa.

"Bảo Gia có chút chuyện." Cậu ta buồn bực vò vò tóc.

"Cô ta bị làm sao?" Cảm giác đó là thất vọng, tôi khẳng định, cùng với đó là sự không vui rất khó nhận biết.

"Cô ấy tự tử." Ánh mắt Tần Xuyên trống rỗng, đáp.

Tôi sững sờ, sau đó Tần Xuyên kể qua cho tôi nghe chuyện giữa cậu ta và Bảo Gia, vì phải về nước không thể cùng nhau đón Noel, họ đã cãi nhau to. Tần Xuyên bỏ về không lời từ biệt, Bảo Gia gọi điện cậu ta cũng không nghe, vừa rồi bạn cùng phòng Tần Xuyên gọi đến, nói Bảo Gia đã cắt cổ tay tự tử vào buổi đêm giờ Canada và sáng sớm giờ Trung Quốc.

Tần Xuyên nói cậu ta phải quay về ngay xem thế nào, tôi bảo phải rồi.

Tần Xuyên nói giờ cậu ta phải nhanh chóng đi đặt vé, tôi bảo phải rồi.

Tần Xuyên nói cậu ta sẽ quay lại, rất nhanh thôi, cậu ta nhất định quay lại, tôi bảo ừm.

Sau đó Tần Xuyên đi, một mình tôi ngồi trong căn phòng xa hoa mặc bộ váy ren màu vàng nhạt trên chiếc giường lớn đờ đẫn nhìn trần nhà. Thượng Hải và Bắc Kinh khác nhau, Bắc Kinh rộng lớn, ngồi ở đâu cũng có thể ngẩng đầu nhìn thấy trời xanh, còn Thượng Hải tầng tầng lớp lớp, dù nhìn đi đâu, cũng có thứ ở trên đầu bạn.

Tôi cho rằng cậu ta đã nói thiếu một câu: "Chúng ta ở bên nhau được không?", vì vậy tôi cũng đã trả lời thiếu một câu: "Được".

Trên đường về Bắc Kinh, tôi bắt đầu tự kiểm.

Tôi tự nhớ lại hết lần này tới lần khác cảnh tượng xảy ra vào sáng sớm hôm nay, nhớ lại từng vẻ mặt từng động tác của Tần Xuyên, từng cảnh quay chậm được tách ra, sau đó tôi đưa ra kết luận cuối cùng, có lẽ do cậu ta đang

https://thuviensach.vn

ngái ngủ nên mới nói bừa, giống như hồi nhỏ chơi trò chơi tôi đã hét lên với cậu ta rằng "em yêu anh" vậy. Đặc biệt tôi cũng từng rung động, nghĩ không lẽ đây là lần nghiêm túc hiếm hoi của cậu ta đối với tôi trong suốt cuộc đời, nhưng tôi lại lập tức phủ nhận ngay, khoan nhắc tới các chuyện khác, chỉ riêng việc cậu ta còn có Bảo Gia, cô bạn gái đang nằm trong bệnh viện chờ cậu ta về cứu. Vì vậy, đây không phải lời tỏ tình, đây là một hiểu lầm vô vị, là lời nói mộng của người đang ngái ngủ, là câu chuyện cười tôi khó lòng chấp nhận. Điều khiến tôi giận hơn cả là, tôi lại bận tâm quá mức về chuyện ấy, lại đỏ mặt, lại suýt nữa nhận lời cậu ta.

Vừa nghĩ tới đây, tôi hận tới mức chỉ muốn mở cửa sổ nhảy xuống tàu.

Tôi không ngừng nguyền rủa bản thân, tôi chắc chắn là mất trí, bị kích động tới phát điên, muốn yêu đương phát điên nên mới động lòng trước Tần Xuyên. Chuyện cậu ta bắt nạt tôi hồi nhỏ, cậu ta từng có vô số bạn gái, những lần đùa cợt vớ vẩn, căn bản đó không phải là thích, tôi thấy vô cùng xấu hổ trước suy nghĩ đó của mình.

Ngay từ khi bắt đầu có sinh mệnh chúng tôi đã ở bên nhau, suốt quãng thời gian dài đằng đẵng đó liệu chúng tôi đã từng động lòng bao giờ chưa? Tôi còn chưa kịp nghĩ ra đáp án, một cái tôi mạnh mẽ khác đã nhảy ra cho tôi mười mấy cái bạt tai.

Sau khi về trường những người bạn cùng phòng đã hoan nghênh tôi nhiệt liệt.

Từ Lâm nói môn Văn hóa cổ đại kiểm tra đột xuất, cô ấy và Na Na chẳng nghĩ chẳng rằng cũng không bàn bạc với nhau tự ý giúp tôi làm bài thi, kết quả xuất hiện trước mặt thầy giáo là hai bài thi với tên Tạ Kiều, có lẽ lần tới đi học tôi sẽ phải giải thích với thầy giáo. Nghe mà tôi suýt thì phụt máu vì nội thương.

Vương Oánh bảo Dương Trừng gọi về ký túc mấy lần, nhưng họ đều không nói cho cậu ta biết tôi đi đâu, chỉ có hôm nay là cậu ta không gọi, tôi thấy lòng xót xa. Vương Oánh nhận ra, lại nhắc nhở tôi, đừng có ngốc nghếch nữa.

Thiên Hỉ muốn tôi kể cho nghe chuyện của chị Tần Thiến, bởi cô ấy cảm thấy chuyện đó vô cùng thần kỳ, giữa chừng anh Tiểu Thuyền gọi điện tới, họ nói chuyện rất lâu, biết anh Tiểu Thuyền có ảnh của chị Tần Thiến, cô ấy bèn đòi xem bằng được. Tình cảm thân thiết của họ, khiến tôi thấy ngọt ngào.

Trong lúc cười đùa trò chuyện cùng các bạn, tôi luôn để ý tới chiếc di động Siemens của mình, nhưng nó chỉ nằm im, Tần Xuyên không gửi tin nhắn, Dương Trừng cũng không.

Sáng sớm hôm sau tôi khôi phục lại tinh thần, cả phòng đi học như thường lệ. Vì có tiết Văn hóa cổ đại, nên tôi thấy rất đau đầu. Đang lo lắng xem lát nữa phải khóc lóc trước mặt thầy giáo giải thích cho hai bài thi cùng tên mình như thế nào, thì đột nhiên bị ai đó kéo lại.

Tôi ngẩng đầu, bọn Thiên Hỉ cũng đứng khựng.

Sắc mặt Dương Trừng rất khó coi, "Tạ Kiều, cậu đợi một lát, có chuyện cần nói với cậu."

"Dương Trừng, bọn tôi còn phải đi học." Vương Oánh muốn giải cứu tôi.

"Chuyện gấp, một lát thôi." Dương Trừng không thỏa hiệp.

Tôi đành đi theo cậu ta ra chỗ khác, cậu ta đi rất nhanh, tôi giật phăng tay mình khỏi tay cậu ta, "Cậu làm gì thế? Đừng đi xa quá, hôm nay tôi không thể đến muộn, còn phải gặp thầy giáo trước giờ học."

Dương Trừng dừng lại, cậu ta không trả lời tôi, nhìn tôi lúng túng.

https://thuviensach.vn

“Nhìn gì chứ?” Tôi bị cậu ta nhìn tới mức thấp thỏm.

“Tôi nghĩ ra rồi, tại sao tôi lại rất rất muốn gặp cậu.”

“Gặp... gặp tôi làm gì? Tôi có nợ tiền cậu đâu.” Tôi cứng miệng đáp, lòng căng thẳng.

“Tạ Kiều, chúng ta ở bên nhau đi! Có lẽ tôi thích cậu thật rồi.” Dương Trừng khẳng định.

Đời tôi như đột nhiên trúng thưởng lớn, hai buổi sáng liên tục, hai người đàn ông nói muốn ở bên tôi.

Một trong hai người nói xong bỏ đi, tới bên cạnh cô bạn gái chính thức vì cãi nhau mà đòi tự tử của cậu ta, còn một người đang đứng trước mặt tôi, nghiêm túc đợi tôi trả lời.

“Cậu đừng mang tôi ra làm trò cười. Tôi xin cậu đấy, Dương Trừng, Dương đại thiếu gia! Tôi thật sự không thể theo được trò đùa này đâu.”

“Tạ Kiều, nếu tôi muốn đùa bỡn cậu, liệu tôi có tìm cách thăm dò từ chỗ Vương Oánh xem cậu đã về chưa, sau đó sáng sớm tinh mơ xuất hiện dưới tòa nhà công chúa đợi cậu như một tên ngốc không?” Dương Trừng cuống lên nói.

“Tôi...”

Tôi định nói gì đó, nhưng chưa kịp thì cậu ta lại hôn tôi, nụ hôn lần này kéo dài, dài tới mức khiến tôi phải nhắm mắt lại, dài tới mức tôi liền nghĩ, cứ vậy đi.

Yêu đương sẽ thế nào? Là thích nhau lâu dài, hay một lần rạo rực động lòng? Là sự kết hợp của hai người hay cố chấp của một người? Là nhìn thấy người đó sẽ có cảm giác cả thế giới sáng bừng, hay niềm vui của người được theo đuổi? Là tâm nguyện được thực hiện hay sự mạo hiểm không thể chối từ? Khi có một người con trai đẹp như thế hôn tôi, tôi còn chưa kịp nghĩ ra đáp án. Nhưng tôi rất rõ một điều, tôi không muốn một mình nữa, không muốn ngây ngốc yêu đơn phương hay chờ đợi đằng đẵng nữa.

Cô đơn quá lâu, thì ra lại thèm khát sự dịu dàng, ấm áp đến thế.

Thế kỉ mới bắt đầu, anh Tiểu Thuyền mà tôi vẫn yêu đã có người yêu rồi, đối tượng không phải tôi.

Tần Xuyên nói muốn ở bên tôi cũng đã yêu rồi, đối tượng không phải là tôi.

Tôi cũng yêu rồi, đối tượng không phải là ai trong hai người họ.

https://thuviensach.vn

Chương 5: Cuộc đời tươi sáng

Rõ ràng, chúng tôi ở cùng thế giới, mà lại như cách một vũ trụ song song, vô thức luôn lướt qua nhau.

Tôi cười, nhưng lại rất muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Thời đại của chúng tôi vừa khiến chúng tôi tràn ngập trí tưởng tượng, lại vừa khiến những tưởng tượng đó nhanh chóng chìm nghỉm vào hiện thực. Xưa nay, "Thế kỷ mới" luôn là một danh từ được mong ngóng chờ đợi, nhưng khi chúng tôi vội vội vàng vàng, lần lượt bước vào trong đó, nó lại hoàn toàn không thể hiện bất kỳ sự nghênh đón hay mới lạ nào. Một nghìn năm là khái niệm thời gian to lớn, mỗi một nghìn năm trôi qua được ghi chép trong lịch sử đều chuyển động vô cùng chậm chạp, chỉ riêng một nghìn năm mà chúng tôi sắp phải đối mặt, lại rất nhanh. Hành

khắc

nhanh hơn

Chúng tôi dần bị cuốn vào nhịp sống của đại học B. Thiên Hỉ và anh Tiếu Thuyền ngày nào cũng có đôi có cặp cùng lên thư viện học bài, bọn họ là những nhân vật có sô má trong giới những người chỉ biết học, cùng nhận được học bổng cấp một của trường. Vương Oánh hoàn toàn

hơ

https://thuviensach.vn

ngoan cố.

sải

nhanh. Hành tinh

, " • ư ---- XAIC1UI, co

băt đầu, có tích lũy, có phát triển, chúng tôi

~ \ • ₁ ₁ A - -

giốngnhư những người lính công binh độ cao mà bao nhiêu lũy kế trước đó vẫn ct nhìn từ góc độ ấy mà nói, những người sinh

https://thuviensach.vn

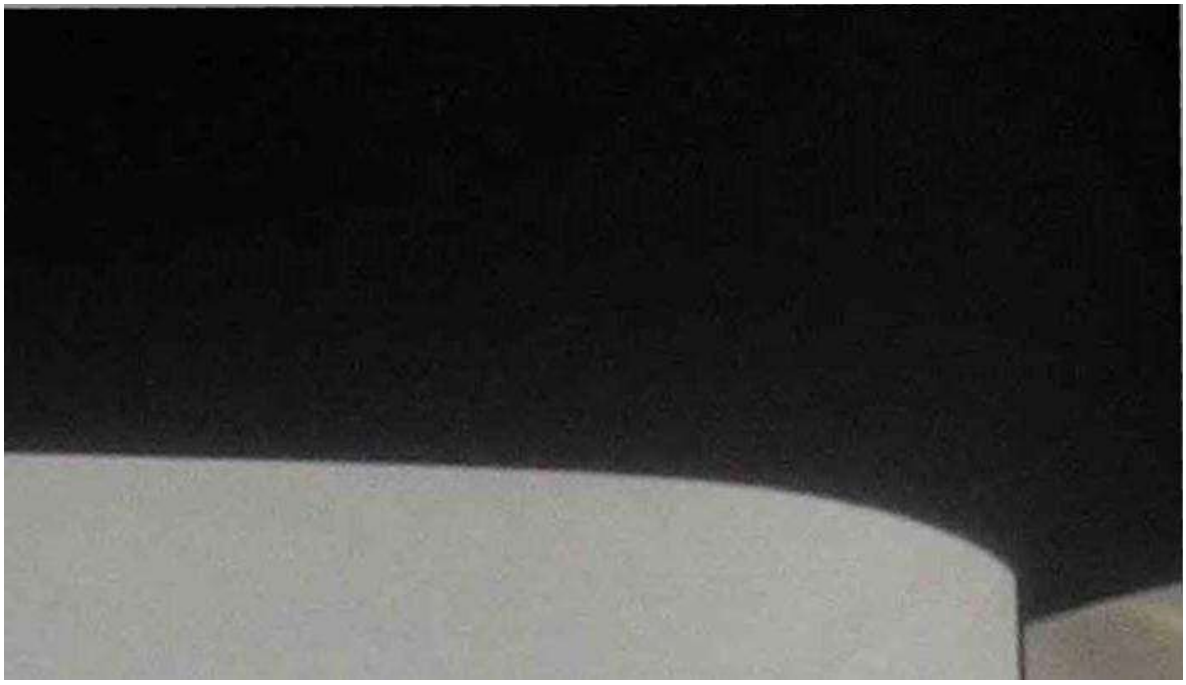

https://thuviensach.vn

tinh này ban tặng cho con người sứ mệnh, có tiến hóa, có bắt đầu, có tích lũy, có phát triển, chúng tôi giống như những người lính công binh, tăng tốc để đạt đến độ cao mà bao nhiêu lũy kế trước đó vẫn chưa chạm tới, nhìn từ góc độ ấy mà nói, những người sinh ra trong thời này khắc này, chắc chắn phải không ngừng vươn lên, phải sải bước nhanh hơn, phải gấp gáp để mù mờ một cách ngoan cố.

Chúng tôi dần bị cuốn vào nhịp sống của đại học B. Thiên Hỉ và anh Tiểu Thuyền ngày nào cũng có đôi có cặp cùng lên thư viện học bài, bọn họ là những nhân vật có số má trong giới những người chỉ biết học, cùng nhận được học bổng cấp một của trường. Vương Oánh hoàn toàn không hứng thú với các môn học của khoa Trung văn, người nhà cũng đã bố trí cho cô ấy xong xuôi, học thêm một, hai kỳ nữa là đưa sang Mĩ du học. Cuộc chiến giữa ngự tỉ và trạch nam trong câu lạc bộ Manga, cuối cùng cũng kết thúc với chiến thắng thuộc về phe trạch nam, Từ Lâm bực bội rời bỏ câu lạc bộ. Cô ấy cũng chẳng hứng thú với học hành, ra ngoài làm thêm mấy công việc liền một lúc, thỉnh thoảng lại mang về cho chúng tôi phiếu giảm giá của nhà hàng Yoshinoya, khi thì nhờ chúng tôi giúp làm bài khảo sát, lúc bảo chúng tôi mua kem đánh răng Amway siêu tốt. Vương Oánh là khách hàng VIP của Từ Lâm, mỗi lần đều vì không chịu nổi sự bám dính của cô ấy mà đành móc ví ra mua hàng. Na Na trầm lắng một thời gian, cô ấy vừa đánh mất hứng thú với Dương Trừng lại vừa không có được tin tức gì về Tần Xuyên, có điều cô ấy nhanh chóng tìm được mục tiêu mới, nghe nói đội trưởng đội văn nghệ trong hội sinh viên của trường là một anh chàng yêu nhạc Rock và vô cùng đẹp trai, thế là cô ấy rút khỏi câu lạc bộ Sơn Ưng trước khi phải diễn tập những tình huống gặp nạn trên núi, quay sang đầu quân cho hội sinh viên để mang những tin tức nóng hổi về phục vụ cả phòng. Còn tôi, vẫn đờ đà đờ đẫn như thế, vừa học lại những môn bị thiếu vừa bắt đầu tình yêu lạc điệu của mình.

https://thuviensach.vn

Chuyện giữa tôi và Dương Trừng nhanh chóng bị đồn ra ngoài. Thiên Hỉ buồn bã, Từ Lâm thì không quan tâm, Vương Oánh mắng tôi không ra làm sao, chỉ có Na Na vỗ tay khen hay. Sau này tôi nghĩ, tất cả những cặp tình nhân được kỳ vọng đều có hạnh phúc giống nhau, ngược lại, những cặp tình nhân không được kỳ vọng nhất định sẽ có nỗi bất hạnh riêng.

Mặc dù ban đầu tôi đối với Dương Trừng khá miễn cưỡng, nhưng dần dần tôi cũng bắt đầu thích anh. Từ đó tôi phát hiện, tình yêu không thần thánh và cao cả như tôi vẫn tưởng tượng. Tôi sẽ dùng mười mấy năm trời chỉ để chung thủy với thích duy nhất một người, cũng như thế, tôi lại dễ dàng rung động chỉ bởi một nụ hôn vô thưởng vô phạt và chút ít hư vinh. Thủa ban đầu của tất cả mọi tình yêu có lẽ đều không kiên cường tới vậy, nhưng chúng ta luôn cố chấp với kết quả cuối cùng.

Đối với chuyện yêu đương này, Dương Trừng giỏi hơn tôi rất nhiều. Chiều muộn hằng ngày anh đều gửi tin nhắn cho tôi, chỉ hỏi một câu đơn giản: "Đang làm gì?". Tôi chẳng có nơi nào để đi, nếu không về phòng thì tới phòng nước, sau đó tôi cũng hỏi anh đang làm gì. Anh hoàn toàn khác với chúng tôi, khi thật sự yêu đương rồi tôi mới phát hiện ra, thực ra anh rất ít khi đi học, Vương Oánh nói không sai, anh sống một cuộc sống hoàn toàn tự do, cái gì mà điểm danh, thi thử, học phần, kiểm tra tư cách... đều chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Vì vậy, muốn có được kiểu tình yêu như trong văn thơ giống anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ, cùng nhau ôm sách lên thư viện, là điều tôi và Dương Trừng không thể làm được.

Lúc thì anh ở nhà, lúc lại ở bên ngoài, thỉnh thoảng đi gặp bạn, anh không kể thêm tôi cũng không hỏi nhiều. Thỉnh thoảng nếu ở trường, anh sẽ tới đón tôi đi ăn cơm, chiếc xe Audi biển Giáp A luôn đỗ dưới cửa ký túc đúng giờ. Mỗi lần tôi lên xe, đều nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ kinh ngạc, quay sang nhìn gương mặt nghiêng anh tuấn của Dương Trừng, ngay cả tôi cũng cảm thấy tình yêu này có chút không chân thực.

Dương Trừng không chân thực bằng Tần Xuyên, tôi luôn nghĩ thế. Nhưng Tần Xuyên quay về Canada đã nửa tháng rồi, vẫn không có tin tức gì, tôi cũng không tìm cậu ta. Vào một buổi tối nào đó, nhớ lại buổi sáng sớm ở Thượng

https://thuviensach.vn

Hải, trái tim tôi vẫn khẽ run lên, nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Tần Xuyên chân thực, có điều cậu ta đã có Bảo Gia rồi. Bên cạnh tôi chỉ có Dương Trừng không chân thực mà thôi.

Thế cũng tốt, ít ra chúng tôi vẫn là bạn thân.

Cuối cùng tôi cũng chính thức bước vào trạng thái yêu đương, dần dần, tin nhắn mỗi tối trở thành một thói quen. Không biết từ bao giờ, tôi bắt đầu mong ngóng tin nhắn của Dương Trừng. Cứ gần năm giờ chiều, bất luận đang làm gì tôi cũng đều lơ đễnh, không ngừng liếc mắt nhìn di động, thậm chí tim cũng đập nhanh hơn. Cho tới tận khi tiếng ding ding vang lên, nhìn thấy mấy chữ "Đang làm gì?", tôi mới bình tĩnh trở lại. Thỉnh thoảng cũng sẽ có tin nhắn quảng cáo hoặc tin nhắn từ người khác, những dao động giữa vui mừng và thất vọng chính là tình yêu của tôi dành cho Dương Trừng. Anh ấy đã dần dần mở cửa trái tim tôi, đặt vào đó một thói quen, thói quen lại biến thành mong ngóng, tình yêu chính là phương pháp duy nhất để thỏa mãn mong ngóng.

Nhưng, khi tôi phát hiện mình càng ngày càng thích Dương Trừng, thì anh dường như lại lơ đễnh không còn quan tâm tới tôi nữa. Tình cảm rừng rực khi tỏ tình không còn xuất hiện thêm lần nào nữa. Ban đầu tôi sao cũng được, nhưng dần dần anh đã bước vào trái tim tôi, nên vô thức tôi cũng bắt đầu ao ước, mong ngóng. Có lẽ tất cả những cô gái mới yêu lần đầu đều nồng nhiệt giống tôi, vừa hiếu kỳ chờ đợi lại vừa sợ hãi, hoang mang trước sự theo đuổi quá mức si mê của người con trai, một mặt thì ngượng ngùng né tránh nhưng mặt khác lại tìm cách để người ấy thích mình hơn, làm cho mình nhiều hơn.

Nhưng khi hai người bước vào giai đoạn yêu đương thật sự, tình yêu của người con gái bắt đầu kiên định vững chắc dần. Còn người con trai lại khác, đỉnh cao nhất trong đồ thị parapol tình yêu của họ có lẽ là ở giai đoạn theo đuổi, khi ấy, cô gái kia chính là nữ thần. Khi hai người yêu nhau, nhiệt tình giảm sút, đường parapol kia bắt đầu lao xuống, tất cả lại bình thường như không. Vì vậy tình cảm của con gái luôn vững vàng, ổn định trong suốt quá trình yêu dài đằng đẵng, còn con trai chỉ nhiệt tình lúc ban đầu.

https://thuviensach.vn

Tôi đã quên không biết từ bao giờ, Dương Trừng không còn gửi tin nhắn hỏi tôi "Đang làm gì?" nữa. Suốt buổi tối hôm ấy tâm trạng tôi vô cùng bất an, mỗi lần di động đổ chuông đều lao tới xem như tên bắn, nhưng sau khi biết không phải tin của Dương Trừng, tôi lại suy sụp nằm sấp xuống giường. Chẳng muốn làm gì, mà làm cũng không nổi. Trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Dương Trừng, anh ấy đang làm gì, anh ấy có nhớ tôi không, hay đã dễ dàng quên tôi rồi.

Từ Lâm đi làm thêm, Thiên Hỉ thì lên lớp tự học, trong phòng chỉ còn lại tôi và Vương Oánh. Tôi trằn trọc lăn qua lăn lại khiến cô ấy buồn bực, ném cuốn IELTS, bảo: "Nếu cậu không nằm im được thì mau đi ăn cơm với Dương Trừng đi!"

Tôi lật người ngồi dậy, đáp: "Anh ấy đi cùng bạn rồi."

"Ai?" Vương Oánh hỏi.

"Không biết." Tôi buồn bã, tới nay tôi mới chỉ gặp một người bạn của anh ấy, đó chính là Vương Oánh, "Anh ấy có nhiều bạn không?"

"Cũng nhiều, bình thường chơi cùng nhau chỉ có mấy người bọn mình thôi, nhà họ Đào, họ Hoa, họ Đới, nếu có thêm ai khác thì chính là các cô bạn gái mới của họ." Vương Oánh khinh miệt nói, còn tôi nghe thấy từ "bạn gái" lại còn "các cô bạn gái" thì trong lòng rất khó chịu.

"Dương Trừng từng có rất nhiều bạn gái phải không?" Tôi ghé sát vào Vương Oánh hỏi.

Vương Oánh nhìn tôi bằng ánh mắt chán chường, muốn nói "đã bảo từ trước rồi mà".

"Thôi được... vậy người bạn gái lâu nhất của anh ấy là ai?" Tôi đành hỏi cách khác.

"Không nhớ có ai lâu cả." Vương Oánh băn khoăn, "Lâu nhất chưa đến ba tháng."

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi im, bắt đầu lẳng lặng tính toán xem bọn tôi đã yêu nhau được bao nhiêu ngày.

“Con người cậu ta từ nhỏ đã thế rồi, thứ mà cậu ta muốn nhất định phải có bằng được. Mình còn nhớ hồi nhỏ, bố mình mang từ Mĩ về một bộ đồ chơi mô hình robot Transformer, cậu ta thích vô cùng, ngày nào cũng bám riết lấy mình để đòi, mang đủ mọi thứ trên đời ra để đổi, con trai thường thích những thứ như thế, mình thì không hứng thú mấy, nên cuối cùng cũng chịu thua mà tặng lại cho cậu ta. Theo lý mà nói, món đồ chơi tốn công tốn sức để có được, cậu ta chắc hẳn sẽ rất trân trọng yêu quý, nhưng chỉ mấy ngày sau cậu ta đã mang đến trường và làm mất, mất cũng đã mất rồi, vậy mà chẳng thấy cậu ta buồn bã chút nào, bình thản giống như chưa từng thiết tha nó vậy. Đối với con gái cũng thế, cậu còn nhớ trước kia mình từng kể vì sao cậu ta lại vào đại học B chứ? Gia đình vốn định đưa cậu ta sang Anh du học, nhưng vì theo đuổi một cô gái đang học đại học B mà cậu ta lập tức từ bỏ đi, sống chết đòi vào đây bằng được. Thế đã đủ si tình chưa, kết quả thì sao? Cậu cũng thấy rồi đó, bây giờ chẳng phải hai người bọn cậu đang yêu nhau à.” Vương Oánh gập sách lại, đứng lên, dựa vào bàn bóc một quả quýt, “Cậu biết đấy, những người giống như bọn mình, từ nhỏ chẳng thiếu thứ gì, lại không có được lý tưởng vĩ đại như cha ông, không có tinh thần cách mạng gì gì đó. Vì vậy, tất cả mọi người đều rất tốt với bọn mình, những thứ bọn mình có đều là những thứ tốt nhất, do đó bọn mình chỉ là những kẻ không có khát vọng. Mình luôn cảm thấy cậu ta ra sức tìm kiếm thứ mà bản thân cậu ta muốn, bởi vì không biết rốt cuộc bản thân muốn gì, nên cứ thử hết thứ này tới thứ kia, kết quả nếu không đúng là lập tức vứt bỏ, chỉ đơn giản thế thôi.”

Vương Oánh đưa cho tôi nửa quả quýt, tôi nhận lấy, ngẩn người ngồi trên giường, tiếng Vương Oánh hét lên nhắc nhở đừng ngồi trên giường của cô ấy dường như cách tôi rất xa, tôi chỉ đang nghĩ, rốt cuộc mình là bộ đồ chơi robot Transformer hay là nữ sinh kia, thời gian thử việc của tôi sẽ kết thúc vào ngày nào.

Tối hôm đó, Dương Trừng vẫn không nhắn tin.

https://thuviensach.vn

Nghe xong những gì Vương Oánh nói, cả đêm tôi không ngủ được. Thực ra đây vốn là giác ngộ tôi sớm nên có đối với Dương Trừng, tôi sớm đã biết gia thế nhà anh rất mạnh, biết con người anh bạc bẽo, biết trước tôi anh từng yêu vô số. Nhưng tôi vẫn dễ dàng đầu hàng trước vẻ ngoài đẹp đẽ của anh, trước sự tiếp cận bạo dạn của anh và cả nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đạp nước ấy, đồng thời còn ôm ảo tưởng, anh sẽ đối với tôi khác những người kia. Có lẽ tình yêu quá đỗi đẹp, những kẻ tiếp cận nó đã quá tin vào kỳ tích, cho rằng mình có thể thay đổi điều gì đó, nhưng kết quả trời không thuận lòng người, bạn sẽ không bao giờ thay đổi được người khác, mà chính bạn sẽ trở nên thận trọng, con tim không chịu sự khống chế của lý trí nữa.

Trước khi tắt đèn tôi rất muốn nhắn tin cho Dương Trừng, hỏi xem hôm nay anh đã làm những gì, hoặc gọi luôn còn tốt hơn. Nhưng vừa ngượng vừa ngang bướng, gần như chỉ cần anh không quan tâm hỏi han thì tôi cũng sẽ lơ luôn, làm vậy tôi sẽ không sợ trở thành kẻ thua cuộc trong mối tình này. Về sau nghĩ lại, đây đúng là thứ logic ngu ngốc, người thật sự không bao giờ thua, sẽ không nghĩ như thế.

Mơ mơ màng màng học hết nửa ngày, cho tới tận buổi chiều, cuối cùng Dương Trừng cũng nhắn tin.

Chúng tôi gặp nhau ở bên ngoài tòa nhà giảng đường, nhìn thấy tôi, anh ngẩn ra, sau đó đi đến cười cười hỏi: “Sao không thèm quan tâm gì tới anh thế?”

“Là anh lơ em trước, tối qua không gửi tin nhắn.” Khi gặp anh ấy, nỗi lo lắng của tôi mới bớt đi một nửa, nhưng lại rất ấm ức.

“Haiz, thế sao em không nhắn cho anh?”

“Không muốn nhắn.” Tôi giận dỗi.

“Ờ thế à.” Đối với sự buồn bã bực bội của tôi, anh gần như không quan tâm.

Chúng tôi đi dạo một lát, cả hai đều im lặng, cuối cùng là tôi sốt ruột lên tiếng trước: “Lát nữa làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Ra ngoài ăn cơm với bạn.” Anh trả lời ngắn gọn.

“Bạn gì thế?” Tôi vốn nghĩ hôm qua không liên lạc, hôm nay ít ra cũng phải cùng đi ăn cơm chứ, không ngờ anh sớm đã có kế hoạch khác.

“Em không quen.”

“Đúng vậy, bạn bè của anh, em chỉ biết có Vương Oánh mà thôi.”

Cuối cùng Dương Trừng cũng nhận ra sự bất mãn trong giọng nói của tôi, anh dừng bước nói: “Đều là bạn chơi với nhau từ nhỏ, em vốn chẳng quen họ mà. Còn đám bạn man rợ của em, anh cũng đâu biết.”

“Cái gì mà man rợ, Tần Xuyên đã về Canada rồi.”

“Cậu ta không man rợ?” Dương Trừng lạnh lùng hừ một tiếng.

“Em định cùng ăn cơm với anh.” Tôi dịu giọng hơn, khẽ nói.

“Hôm nay không được, hôm khác đi.” Dương Trừng nhìn đồng hồ, “Anh phải đi rồi, em về ký túc không?”

Tôi không trả lời, trong lòng tràn ngập nỗi ấm ức và bực bội.

“Lại sao nữa?” Dương Trừng thở dài, cúi đầu nhìn tôi.

“Anh định thử việc em bao lâu?”

“Cái gì?”

“Chẳng phải anh chưa từng yêu ai quá ba tháng à? Định bao giờ thì đá em để em còn chuẩn bị trước!” Mắt tôi đỏ hoe.

“Vương Oánh lại nói gì với em rồi?”

https://thuviensach.vn

“Dương Trừng, em chỉ muốn có một tình yêu bình thường, cùng nhau ăn cơm, đi học, lên thư viện đọc sách, đi dạo ở sân vận động. Có bạn chung, cùng nhau cười đùa vui vẻ. Em không muốn làm một món hàng dùng thử, giống như đồ dùng thử miễn phí bày trong siêu thị, thích thì mua không thích thì vứt bỏ!”

Trong lúc bực dọc tôi nói một tràng, Dương Trừng khoanh tay đứng đó, vẻ mặt chán nản, “Anh thật không hiểu, tại sao con gái bọn em lúc nào cũng vội vội vàng vàng muốn chiếm hữu người yêu, gần như chỉ cần yêu nhau rồi là có quyền sở hữu cuộc sống của người khác.”

“Con gái bọn em!” Tôi nhấn mạnh từ “bọn em”, “Anh quả là người có kinh nghiệm phong phú.”

Dương Trừng lạnh lùng, nghiêm mặt, “Anh còn tưởng em ít nhiều sẽ không giống họ. Thôi, anh đi đây.”

Dương Trừng không nói thêm gì nữa, quay người bỏ đi như không, tôi vẫn đứng im, ngực phập phồng vì tức giận. Tôi nghĩ sao anh có thể bỏ đi như thế, không phải nên dỗ dành tôi sao? Vấn đề của chúng tôi còn chưa được giải quyết, tôi muốn giữ anh lại, nhưng không đủ dũng khí. Đây quả thực không phải tình yêu trong tưởng tượng của tôi, chúng tôi đều không tốt đẹp hơn, ngược lại còn xấu xí đi.

Trên đường một mình đi về ký túc, di động của tôi đổ chuông, tôi vẫn len lén mong chờ nên vội vàng mở máy xem.

Không phải Dương Trừng, là Tần Xuyên.

“Có ngoan ngoãn đợi tôi hay không đấy? Tôi quay lại rồi!”

Cậu ta gửi liền một loạt icon mặt cười, tôi lại muốn khóc.

Cậu ta còn chưa biết, mình đã về muộn.

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên về Bắc Kinh mang theo tất cả hành lý mà cậu ta từng đem đến Canada.

Cậu ta quay về luôn.

Tần Xuyên bảo tôi đặt phòng trong một khách sạn gần đại học B giúp cậu ta, lần này không giống lần trước, cậu ta không ở khách sạn năm sao nữa, còn đặc biệt dặn dò tôi phải tìm khách sạn rẻ một chút.

Tôi ngồi trong phòng đợi cậu ta đến. Một mặt rất vui, nghĩ sau này lại có thể được ở bên cậu ta thường xuyên, không cần ngày đêm đảo lộn nói chuyện bằng QQ nữa, tôi thấy thật sự vui mừng. Mặt khác lại rất buồn, luôn cảm thấy như chúng tôi đã bỏ lỡ điều gì đó, thậm chí từ tận đáy lòng tôi còn nghĩ, giá mà cậu ta về sớm hơn, liệu tôi có sa đà vào tình yêu với Dương Trừng không, liệu mọi thứ có khác đi không?

Trong lúc đang mải mê suy nghĩ, chuông cửa reo, tôi ra mở, Tần Xuyên nhìn tôi toét miệng cười, người ngợm sương gió bụi bặm, nhìn đủ hiểu đã đi vội vã thế nào, ngay cả kiểu tóc mà cậu ta luôn để tâm cũng rối bù.

“Kiều Kiều!”

Cậu ta giơ tay xoa xoa đầu tôi, tôi lại hơi né người để tránh. Hành động rất nhỏ chính là điềm báo cho quan hệ giữa chúng tôi, vạch rõ ranh giới, ranh giới đó là: bạn thân nhất.

Tần Xuyên ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ngay.

Chúng tôi cùng ngồi xuống, tán gẫu về những chuyện xảy ra trong thời gian vừa rồi bằng thứ giọng thân mật nhất có thể.

Tần Xuyên kể cậu ta và Bảo Gia chia tay rồi. Hôm đó về tới Vancouver là cậu ta lao thẳng vào bệnh viện, cậu ta tưởng Bảo Gia sẽ yếu ớt nằm trên giường, nhưng khi cậu ta vào phòng bệnh thấy cô ta đang xúc những thìa kem rất to để ăn, mà nghe nói còn múc bằng tay phải đã bị cắt mạch. Cô ta không chịu tháo

https://thuviensach.vn

băng ra, cho tới khi Tần Xuyên cưỡng ép ấn xuống mới phát hiện, trên cổ tay phải của cô ta không hề có một đường rạch nào dù chỉ dài 2mm. Tần Xuyên tức điên lên, gào thét đòi quay về Bắc Kinh, nhưng Bảo Gia lại nhảy lên bệ cửa sổ bệnh viện, nói chỉ cần Tần Xuyên đi ra cửa, cô ta lập tức nhảy xuống. Thế là từ ngày hôm đó, bắt đầu bộ phim truyền hình dài tập "Bảo Gia tự tử".

Cô ta nhảy cửa sổ tám lần, ban đầu còn làm bộ làm tịch thò một chân ra ngoài cửa sổ, nhưng sau khi phát hiện ra bộ dạng lo lắng của Tần Xuyên, mỗi lần sau đó cô ta đều kiên quyết hơn. Tần Xuyên kể, mấy lần cậu ta nhoài cả nửa người ra ngoài để kéo cô ta vào.

Cô ta mở khí gas năm lần, kiểu tự tử này mà cứ có người ngồi bên cạnh sẽ rất khó thành công, cũng may lần nào cô ta cũng đợi Tần Xuyên ở nhà, chạy vào bếp khóa trái cửa lại, sau đó nhắn tin thông báo rằng chuẩn bị mở gas. Tiếp theo, Tần Xuyên sẽ vừa nức nở, thút thít như quả phụ khóc chồng vừa đập cửa thùm thụp, cho tới cuối cùng cậu ta phá hỏng cánh cửa gỗ tội nghiệp, thì phương thức tự tử này mới kết thúc.

Uống thuốc ngủ ba lần, mà lần nào cũng uống trước mặt Tần Xuyên, túm lấy lọ thuốc là dốc tổng tộc vào miệng, lần đầu còn bị nghẹn phun ra hết, lần thứ hai Tần Xuyên sợ hãi vỗ vỗ lưng rồi móc họng để cô ta phải nôn ra, nhưng khi biết cô ta uống cả lọ Vitamin C, thì cậu ta tức phát điên, đến lần thứ ba mặc kệ, kết quả phải vào viện rửa ruột. Quá trình rửa ruột khiến cô ta sống không bằng chết, từ đó về sau không bao giờ dám tự tử bằng thuốc nữa.

Những cách tự sát bằng đủ mọi vật dụng khác thì thôi đếm không xuể, Tần Xuyên bảo sắp bị Bảo Gia giày vò tới phát điên đến nơi, mấy ngày mấy đêm liền toàn gặp ác mộng, mơ thấy Bảo Gia mồm lè lưỡi, đầu chảy máu ròng ròng bám riết mình, khiến cậu ta sợ quá tỉnh lại không dám ngủ tiếp. Tôi thắc mắc, thế thì hai người chia tay kiểu gì, Tần Xuyên đắc ý, "Tôi cũng tự tử! Chẳng phải cô ta cứ gào lên là không muốn sống nữa à? Được, thế thì cùng nhau chết là xong. Cô ấy muốn nhảy lầu tôi chạy còn nhanh hơn cô ta, có thời gian bọn tôi gần như thi chạy một trăm mét, ai chiếm được bệ cửa sổ trước thì kẻ đó gần với việc tự sát hơn một bước, người còn lại đành phải làm kẻ ứng cứu. Cô ta muốn uống thuốc ngủ tôi giật lấy uống trước, xem ai uống nhiều hơn ai. Cô ta định khóa trái cửa

https://thuviensach.vn

mở khí gas, tôi bèn ở bên ngoài cắt cổ tay, cậu xem, có lần cắt sâu quá chảy bao nhiêu là máu."

Tôi cười tới hoa mắt chóng mặt, Tần Xuyên giơ tay ra trước mặt tôi, tôi không chú ý tới vết thương nông toèn toẹt ấy, mà liếc thấy trên mu bàn tay vết sẹo bị thuốc gí năm xưa, kỳ lạ, tự nhiên trái tim thắt lại.

Tần Xuyên không để ý đến biểu hiện của tôi, tiếp tục cao hứng thao thao bất tuyệt về diệu kế để thoát thân của mình: "Nửa đêm tôi bỏ chạy ra ngoài, để lại cho cô ta một bức di thư, bảo cô ta đừng tìm tôi nữa, nói tôi sẽ tìm một nơi yên tĩnh để tự sinh tự diệt. Cậu cười cái gì? Thứ tôi viết là phong cách Quỳnh Dao tiêu chuẩn đấy, kiểu như kiếp này vô duyên hẹn gặp lại ở kiếp sau, cậu thì hiểu cái gì!"

Tần Xuyên trừng mắt nhìn tôi, tôi lau nước mắt vì cười, "Thế cậu định sau này thế nào?"

"Sau này..." Tần Xuyên ngập ngừng, ánh mắt nhìn tôi lấp lánh, tôi đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta, bèn quay đầu đi. Tần Xuyên đứng dậy, đi đến bên cửa sổ châm điếu thuốc, "Sau này thì sau này tính đi. Tôi đã hạ quyết tâm quay về, dù thế nào cũng sẽ không quay lại Canada nữa. Chuyện này không được để bố mẹ tôi biết, vì vậy tôi mới bảo cậu thuê cho tôi một căn phòng rách nát thế này, trước khi tìm được công việc tôi phải tiết kiệm một chút."

"Cậu không đi học tiếp?" Tôi lo lắng hỏi.

"Bao giờ muốn học lại học."

"Nhưng..."

"Đừng nhưng nhị gì cả, cùng lắm đến Thượng Hải với chị tôi."

"Cậu đi Thượng Hải thì tôi lại một mình à."

https://thuviensach.vn

“Cậu tiếp tục yêu đương với cái thằng ẽo ợt con ông cháu cha kia chứ sao.” Tần Xuyên nhếch mép cười cười.

Tôi im lặng, các ngón tay co chặt lại. Rõ ràng không còn cách trăm sông ngàn núi, cả hai đang ở trong cùng một phòng, nhưng kẻ ngồi trên giường là tôi và người đang đứng bên cửa sổ là Tần Xuyên đều có vẻ vô cùng cô độc.

Tần Xuyên dụi tắt thuốc lá, hít một hơi thật sâu, đi đến vỗ vỗ vai tôi, “Kiều Kiều, cậu không chịu ngoan ngoãn đợi tôi.”

Nghe cậu ta nói mà tôi thốt nhiên muốn khóc, đúng lúc đó di động đổ chuông, tôi cúi đầu nhìn, lần này là Dương Trừng, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại gửi cho tôi một tin nhắn với nội dung “Đang làm gì?”, lần này, tôi chẳng thấy vui cũng chẳng thấy thất vọng.

“Gã công tử bột của cậu à?” Tần Xuyên khẽ hừ một tiếng.

“Ừm.” Tôi gấp di động lại, không trả lời tin nhắn.

“Rốt cuộc hắn thế nào? Tôi thật sự thấy không thuận mắt.”

“Xì, đang yên đang lành cậu xông lên đánh người ta, lại còn trách người ta không thuận mắt cậu.” Tôi liếc xéo Tần Xuyên.

“Đấy là tại vì hắn hôn cậu!”

Tần Xuyên không phục gào lên, nhưng chúng tôi cùng như nhận ra điều gì đó, lại lập tức yên lặng.

Tôi cảm thấy sự trống rỗng trong suốt cuộc đời của tôi và Tần Xuyên cộng lại, cũng không dài bằng ngày hôm nay.

Di động lại một lần nữa giải cứu chúng tôi, nó réo vang chói tai, lần này Dương Trừng gọi chứ không nhắn tin.

https://thuviensach.vn

“Sao không trả lời tin nhắn?” Dương Trừng chẳng mấy khi lại quan tâm tôi thế này.

“Không nhìn thấy.”

“Ờ, đang làm gì đấy?”

“Vừa đón Tần Xuyên.” Tôi nhìn nhìn Tần Xuyên, cậu ta đang lấy quần áo trong vali ra, nhưng tai vẫn dỏng lên nghe ngóng.

“Cái gì?” Dương Trừng rất kinh ngạc.

“Tần Xuyên, bạn em, cậu ấy về nước rồi.”

“Hai người đang ở đâu?”

“Cạnh trường, nhà nghỉ Đại Vinh.”

“Em đợi đấy, anh đến ngay!”

“Haiz, anh...” Không đợi tôi nói hết câu Dương Trừng đã vội vàng cúp máy, tôi nói với Tần Xuyên bằng giọng ngại ngùng: “Anh ấy đến tìm tôi.”

“Ừ.”

“Cậu nhìn vali của cậu xem, sao loạn xì ngầu lên thế, để tôi giúp cậu sắp xếp đồ đạc.” Tôi đứng dậy, tìm việc để giảm bớt không khí ngượng ngùng trong phòng.

Vali của Tần Xuyên rất lớn, quần áo nhét góc này một cái góc kia một cái, bên trong còn cài thêm cả đĩa CD, máy tập cơ tay, hộp thuốc, nắp cốc, gối... một đống những đồ linh tinh, qua đó có thể thấy cậu ta phải đi vội vàng tới mức nào.

Tôi sắp xếp từng thứ một gọn gàng, cậu ta ngồi bên cạnh cuống quýt giấu quần lót và tất chưa kịp giặt đi, cằn nhằn tôi lo việc bao đồng. Hiếm khi tôi lại

https://thuviensach.vn

im lặng không thèm đấu võ miệng với cậu ta, chắc hẳn Tần Xuyên không biết, khi chăm chú nghiêm túc giúp cậu ta làm những việc này, trái tim tôi cảm thấy rất bình an.

Dương Trừng nhanh chóng tìm đến, lúc tôi đi xuống vẫn thấy có chút không tự nhiên, Tần Xuyên thoải mái hơn tôi, cậu ta đẩy vai tôi, mở cửa phòng bảo: "Mau cút mau cút đi! Đừng có làm bộ làm tịch trước mặt tôi nữa! Mãi mới thấy yêu đương, chẳng dễ dàng gì mà."

"Cậu mới mãi mới thấy yêu đương ấy! Giờ tôi rất nữ tính hiểu không hả?" Tôi chống tay vào khung cửa, tạo tư thế ưỡn ngực cong mông.

Tần Xuyên nhìn tôi, cứ thế ngẩn người ra, tôi đỏ mặt, cậu ta vội cười, cười đầy tiếc nuối.

Có lẽ nỗi tiếc nuối đó lưu lại một nửa trên khuôn mặt tôi, nên khi gặp Dương Trừng, tôi vẫn ngơ ngác như kẻ mất hồn.

"Sao thế? Gặp anh không vui à?" Dương Trừng miệng lưỡi dẻo quẹo trêu.

"Đâu có."

"Kỳ lạ, bình thường em không thế này."

"Nói cứ như bình thường anh quan tâm đến em lắm ấy." Tôi không kìm được cãi lại.

"Đấy đấy, con gái bọn em chưa nói được mấy câu đã lại giở giọng đó ra rồi, khiến người ta không biết phải nói gì tiếp theo." Dương Trừng thở dài, rồi như chợt nhớ đến điều gì đó, bổ sung: "Ồ phải rồi, không phải con gái bọn em, mà chỉ em thôi."

Tôi bị câu nói đó của anh chọc cho phì cười, Dương Trừng thuận thế khoác vai tôi, cơ thể tôi thoáng co lại, Dương Trừng cũng cảm nhận được, khựng người mất một giây, nhưng không hề bỏ tay xuống.

https://thuviensach.vn

“Cậu bạn man rợ của em sao về nhanh thế?”

“Cậu ấy là Tần Xuyên…”

“Ồ, thôi được, Tần Xuyên.”

“Cậu ấy về nước rồi.”

“Là sao?” Dương Trừng dừng bước, đi lên đứng trước mặt nhìn tôi hỏi.

“Cậu ấy không định ra nước ngoài học tiếp nữa.”

“Không đi nữa?”

“Không đi nữa.” Tôi băn khoăn, “Mà anh nghe ngóng chuyện về Tần Xuyên làm gì? Chẳng phải anh rất ghét cậu ấy à?”

“Vì thế nên mới phải đề phòng cậu ta làm phiền bọn mình.”

“Gì chứ!”

“Đi thôi, hôm nay đưa em đi ăn Sushi Tứ Diệp!”

Dương Trừng sải bước đi trước, tôi nhìn theo bóng lưng anh, cố gắng vực tinh thần lên đi theo, dù sao chúng tôi vẫn đang yêu nhau mà.

Từ hôm Tần Xuyên về, gần như ngày nào Dương Trừng cũng ăn cơm cùng tôi.

Anh thường lái xe đưa tôi ra ngoài ăn, những quán ăn ngon ở miền Bắc gần như đều đã ăn một lượt, anh chưa bao giờ tiết kiệm hay keo kiệt, dù chỉ có hai người chúng tôi, cũng đưa tôi vào một nhà hàng lớn gọi đầy bàn thức ăn thậm chí cả con vịt quay, đến nỗi mùa đông sắp qua rồi vậy mà tôi lại tròn ung ủng như sắp lăn được tới nơi.

https://thuviensach.vn

Có điều, tôi vẫn chưa được gặp những người bạn của Dương Trừng, tôi cũng chẳng kèo nhèo anh nữa. Nếu bạn muốn một cái kẹo mà mãi không có được, so với việc ngồi tưởng tượng xem nó ngọt tới mức nào, thà tự an ủi bản thân là chiếc kẹo đó chưa chắc đã ngon như mình nghĩ.

Tần Xuyên cứ ở lì trường tôi, cùng tôi đi học, cậu ta chẳng nghe giảng bao giờ, chỉ đến để ngủ.

Thỉnh thoảng bị thầy giáo điểm danh, nếu ai đó vắng mặt, cậu ta sẽ điểm danh hộ, do đó rất được các bạn trong lớp hoan nghênh.

Người cổ vũ nhiệt tình nhất chính là Na Na, lần nào tôi ra ngoài ăn cơm với Dương Trừng, cô ấy cũng kéo Tần Xuyên cùng bọn Từ Lâm đến căng-tin, chăm sóc hỏi han Tần Xuyên rất ân cần. Tần Xuyên cũng chẳng từ chối, ban ngày đi lang thang khắp nơi, buổi tối đợi trường chúng tôi đóng cổng tắt đèn thì quay về nhà nghỉ Đại Vinh, cuộc sống cứ thế trôi đi.

Dương Trừng rốt cuộc vẫn chẳng thay đổi, anh thích chỗ vui vẻ náo nhiệt, vài ngày thì được chứ tháng tháng năm năm bảo anh phải đi học, đi ăn cơm cùng tôi anh không làm được. Thế là sau vài hôm, buổi tối anh lại đi tìm bạn của mình.

Chẳng mấy khi thấy tôi xuất hiện ở phòng ký túc vào giờ ăn, thế nên bị bọn Thiên Hỉ cười trêu suốt. Từ Lâm ném cho tôi một hộp sữa chua, tôi cầm lấy nhìn nhìn, “Lại là ORIGUS! Các cậu đi ăn bao giờ thế?”

“Hôm qua!” Từ Lâm uống sữa chua ừng ực. “Không đợi được cậu về, mình và Thiên Hỉ, anh Tiểu Thuyền của cậu cùng đi cải thiện! Haiz, hai người bọn họ thật vô dụng! Có bảo họ phải ra tay đâu cơ chứ, chỉ nhờ che chắn cho một chút mà đã sợ tới run cầm cập! Đặc biệt là anh Tiểu Thuyền của cậu, mặt đỏ như gấc, lúc mình nhét sữa chua vào ba lô nhỡ tay đánh rơi một hộp, bảo anh ấy nhặt anh ấy lần mò như cầm phải thanh sắt nóng.”

“Cậu cứ đưa anh Tiểu Thuyền của mình đi học thói xấu thôi! Cả đời anh ấy chưa từng làm mấy chuyện trộm gà trộm chó như thế bao giờ!” Tôi bảo vệ anh

https://thuviensach.vn

Tiểu Thuyền.

“Các cậu cũng được đấy, buffet ba mươi chín tệ một người, còn vừa ăn vừa mang về, thật đúng là mất mặt!” Vương Oánh khinh miệt nói chen vào.

“Bọn mình đã là gì, hỏi Thiên Hỉ xem, đôi tình nhân ngồi bàn sau còn đặt một cái túi du lịch nhỏ ở ngay dưới gầm bàn, cánh gà vừa được mang lên họ lao ra lấy, ăn một đĩa thì đổ vào túi du lịch bên dưới một đĩa, thế mà có thèm chớp mắt đâu! Phải không Thiên Hỉ?” Từ Lâm so sánh.

“Thật đấy! Mình nhìn mà còn đờ cả người, họ cũng biết bị bọn mình thấy, vậy mà không thèm quan tâm, vẫn tiếp tục lấy.” Thiên Hỉ mở to mắt.

Tôi thấy tay cô ấy đang cầm thứ gì đó, đâm đâm khâu khâu, tò mò áp sát lại hỏi: “Đang làm gì thế?”

“Thêu chữ thập.” Thiên Hỉ cười hi hi giơ ra trước mặt tôi, “Đây là lần đầu tiên mình thêu, không đẹp lắm.”

Trên tấm vải trong tay Thiên Hỉ đã xuất hiện một nửa con thuyền nhỏ tinh tế đẹp mắt, khá giống với những thứ có hình con thuyền mà tôi tích cóp suốt bao năm qua, nhưng nó đã không còn khiến lòng tôi dậy sóng nữa.

“Ồ, tặng anh Tiểu Thuyền phải không?” Tôi nói như chế nhạo rồi ngồi xuống cạnh Thiên Hỉ.

“Ừ”, Thiên Hỉ cũng thoải mái gật đầu. “Không phải sắp đến lễ Tình nhân trắng à? Mình với anh ấy đã bàn với nhau rồi, bọn mình không tiêu tiền để mua đồ, mà tự tay làm tặng đối phương một món quà.”

“Thiên Hỉ, cậu tốt thật đấy!” Từ Lâm cũng đi đến, ngồi xuống bên kia Thiên Hỉ, “Biết Hà Tiểu Chu không dư dả gì, mới nghĩ ra cách đó để giải vây cho anh ấy, một cô gái tốt như cậu đi đâu tìm chứ!”

https://thuviensach.vn

Thiên Hỉ mỉm cười không đáp, tỉ mẩn thêu từng mũi từng mũi một. Tôi chợt nhận ra sự lương thiện của Thiên Hỉ, và cảm thấy hạnh phúc thay cho anh Tiểu Thuyền, thời khắc đó, trái tim tôi không gợn một chút cảm giác chua xót nào, ngược lại còn thấy vui. Tình yêu dành cho anh Tiểu Thuyền của Thiên Hỉ, không hề thua kém tôi.

"Cũng may là Hà Tiểu Chu đối với cậu không tệ, nếu không thật thiệt thòi cho một cô gái tốt bụng như cậu." Vương Oánh tiếp lời.

"Này, các cậu nói thế là ý gì, anh Tiểu Thuyền của mình cũng rất tốt, sao nói cứ như không xứng với Thiên Hỉ ấy." Tôi không vui.

"Anh Tiểu Thuyền của cậu đúng là không tệ, nhưng với điều kiện của Thiên Hỉ chắc chắn có thể tìm được người tốt hơn." Vương Oánh liếc mắt nhìn tôi.

"Trên thế giới này còn có người tốt hơn anh Tiểu Thuyền của mình sao? Vừa tốt bụng vừa đẹp trai, học giỏi, lại dịu dàng, ấm áp, quan tâm, chu đáo, chân thành,…"

Tôi còn định liệt kê một danh sách những ưu điểm của anh Tiểu Thuyền ra, thì Vương Oánh đã ngắt lời tôi: "Nhưng nhà anh ấy không có tiền."

"Cậu tầm thường vừa thôi nhé!" Tôi tức giận nói.

"Còn cậu trẻ con vừa thôi!" Vương Oánh chẳng thèm để ý tới tôi, nằm lên giường đọc sách.

Thực ra trước đó, khi nói chuyện với tôi Dương Trừng cũng từng bảo, cảm thấy anh Tiểu Thuyền không xứng với Thiên Hỉ, khi đó tôi cũng cãi nhau với Dương Trừng vì anh cũng lại dùng việc có tiền và không có tiền làm tiêu chuẩn. Anh bảo có tiền sẽ có một cuộc sống tốt, một cô gái xinh đẹp như Thiên Hỉ thì phải được sống một cuộc sống chất lượng. Mà cuộc sống như thế, anh Tiểu Thuyền không cho được cũng chẳng gánh nổi.

https://thuviensach.vn

Trước kia tôi không có khái niệm rõ ràng về tiền bạc, nhưng sau khi lên đại học, mọi người bắt đầu bàn tán việc nhà ai có tiền nhà ai không có tiền, mặc dù không đến nỗi vì tiền bạc mà phân chia giai cấp rạch ròi, nhưng có tiền sẽ khiến người khác phải sáng mắt lên khi nhìn thấy bạn. Nhắc đến Dương Trừng, thì không thể không nhắc đến gia thế hiển hách nhà anh ấy; nói đến Tần Xuyên, cũng không thể không kể về gia cảnh giàu có của cậu ta; còn khi đề cập tới anh Tiểu Thuyền, chẳng ai quên được gia cảnh bần hàn nhà anh ấy cả. Anh Tiểu Thuyền vẫn luôn áp dụng đạo lý mà chúng tôi được học từ nhỏ tới lớn, trên người anh có phẩm chất thanh khiết thường được miêu tả trong sách, rõ ràng ưu tú hơn Dương Trừng và Tần Xuyên gấp bao nhiêu lần, vậy mà lại vì kiểu so sánh đó mà trở nên mờ nhạt.

Tôi vừa không phục lại vừa giận dỗi, Thiên Hỉ kéo tôi lại bảo: "Được rồi, fan cuồng của anh Tiểu Thuyền tốt vô địch siêu cấp toàn vũ trụ, đến đây giúp mình chia chỉ đi."

Tôi và Thiên Hỉ cùng gỡ hai loại chỉ bị cuốn lại với nhau, chiếc đèn chụp kẹp ở đầu giường của cô ấy không được tốt lắm, thỉnh thoảng lại nhấp nháy, tắt bật vặn chỉnh mãi mới được. Chiếc đèn này là cô ấy mang đến hồi nhập học, có lẽ đi đường xa bị va đập, lúc đó lấy ra đã hỏng rồi, nhưng cô ấy vẫn dùng cho tới tận bây giờ. Dưới ánh đèn lập lòe, bóng dáng Thiên Hỉ trở nên mờ ảo đẹp vô cùng. Tôi nghĩ, dù người khác có nghĩ thế nào nói thế nào, thì cô ấy vẫn là người hiểu anh Tiểu Thuyền nhất, hiểu tới mức nguyện vì anh ấy mà tận tâm thêu một con thuyền nhỏ làm quà.

Tần Xuyên thuê một căn phòng bên ngoài đại học B.

Đó là một tiểu khu đã cũ, kiến trúc theo phong cách những năm năm mươi của thế kỷ 20, vừa bước vào tòa nhà hình ống, cảm giác bốn bề đều thông gió, cửa đơn nguyên mở thông thống, đã không còn nhận ra màu tường nguyên bản nữa, trong thang máy chất đầy vật dụng đồ dùng, mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc. Căn phòng Tần Xuyên thuê ở tầng năm, cũ nát hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, từng mảng tường bong tróc giống bị bệnh vẩy nến, đồ đạc trong nhà chẳng cái nào vừa mắt, sàn bếp dày cả lớp mỡ két lại, bồn cầu trong nhà vệ sinh thậm chí không có cả nắp. Đừng nói tới việc so sánh với căn nhà xa hoa lấp lánh

https://thuviensach.vn

ánh vàng của gia đình Tần Xuyên, ngay so với đại tạp viện của chúng tôi cũng không bằng.

Vừa vào cửa Tần Xuyên đã ném cho tôi một chiếc chìa khóa, tôi bắt lấy, băn khoăn hỏi: "Làm gì đây?"

"Chìa khóa cửa, để chỗ cậu một bộ."

Lòng tôi ấm áp, nhưng miệng vẫn nói: "Để chỗ tôi làm gì?"

"Cậu cầm giúp tôi, ngộ nhỡ tôi làm mất chìa khóa thì còn nhờ cậu mở cửa, thỉnh thoảng rảnh cũng có thể đến trông nhà cho tôi."

"Cái nơi rách nát này mà còn cần phải trông à? Cậu định ở đây thật sao?" Tôi thận trọng cất chìa khóa đi, tìm một chiếc ghế nhìn tương đối sạch sẽ, sau đó phủ một tờ giấy ăn ba lớp lên rồi mới dám ngồi xuống.

"Chỉ thuê được chỗ này thôi!" Tần Xuyên xé tờ poster ố vàng dán trên tường xuống, "Mẹ nó, lại còn là gái da đen! Khẩu vị của những kẻ thuê trước đây cũng nặng quá đi."

"Sao không bảo mẹ cậu gửi cho ít tiền?"

"Mẹ tôi tinh như thế, hỏi xin tiền cũng phải đúng kỳ hạn, nếu không bị mẹ phát hiện thì thảm. Nhưng vẫn có thể hỏi xin thêm bố tôi, còn không được nữa thì hỏi chị, tôi cũng không thể gọi tên Đàm Huy kia là anh rể một cách vô ích!"

"Thế cậu còn bao nhiêu tiền? Tôi đưa trước cho cậu một ít." Tôi móc ví lấy toàn bộ số tiền còn trong đấy ra.

"Trong tài khoản còn một tệ, trong túi còn năm mươi tệ." Tần Xuyên cười hi hi.

"Hả!" Tôi thất kinh, vội vàng lấy nốt chỗ tiền lẻ nhét cho cậu ta, "Cậu định sống thế nào, để tôi nghĩ xem mình còn bao nhiêu tiền, tuần này về nhà sẽ xin

https://thuviensach.vn

thêm bố mẹ.”

“Không cần không cần.” Tần Xuyên xua tay, nhét trả tiền cho tôi, “Tôi lại trông chờ cậu dùng tiền tiêu vặt của mình để nuôi sống tôi, thì Tần Xuyên tôi sống trên đời này vô dụng à! Tôi tìm được việc rồi.”

“Làm gì?”

“Làm ăn, thuê một ô ở căng-tin số ba trong trường cậu, bán bánh ngọt, trà sữa và thức ăn nhanh đơn giản.”

“Cậu không sao đấy chứ? Nghèo tới mức bị ảo tưởng à?” Tôi vung tay đập cho cậu ta một cái vào đầu, “Năm mươi tệ, cậu thuê nổi một ô trong căng-tin? Lại còn trà sữa, bánh ngọt, thức ăn nhanh? Cậu vẽ ra để bán à?”

“Cậu thì biết gì! Tôi sớm đã tìm được đối tác rồi, chúng ta có người hợp tác.” Tần Xuyên khoác vai tôi.

“Còn người hợp tác… Tần Xuyên tôi xin cậu đấy, tỉnh lại đi, xin hỏi chăn gối để ngủ tối nay cậu có chưa?”

“Cộng sự của tôi lát nữa sẽ mang tới.”

“Cậu…”

Tôi đang định giáo huấn cậu ta mấy câu thì đột nhiên ngoài cửa vọng vào giọng nói đầy chán ghét nhưng cũng rất quen thuộc với tôi: “Trời ơi, Tần Xuyên, đây là nơi cho người ở à? Còn chỗ nào để đứng không hả?”

Vương Oánh xách túi lớn túi bé đi vào, tôi ngẩn người nhìn cô ấy, cô ấy lại ra sức trừng mắt lườm tôi, “Kiều Kiều, cậu không có mắt à! Mau tới giúp một tay đi!”

Tôi vội vàng đỡ giúp cô ấy mấy cái túi, lúc đặt chúng lên ghế Vương Oánh xót xa mãi không thôi, cằn nhằn cái túi giấy đựng đồ của Dior còn đắt hơn tất cả

https://thuviensach.vn

đồ đạc trong căn phòng này cộng lại.

“Hai người các cậu rốt cuộc định làm gì?” Tôi vừa tò mò vừa lo lắng hỏi.

Tần Xuyên dương dương đắc ý đáp: “Tôi đến căng-tin trường cậu ăn mấy lần rồi, phát hiện ngoài đồ xào nấu ra thì là cơm hộp, nếu không cũng là bánh rán, sủi cảo, chẳng có chút Tây nào cả. Con gái các cậu thích ăn vặt, muốn mua cũng không có, vì vậy tôi mới thuê một ô trong đó để bán đồ ngọt đấy. Kết quả sau khi tìm hiểu nghe ngóng, phát hiện ra muốn làm được thì rất phức tạp, tôi vốn định rút lui rồi, may mà gặp được Vương Oánh. Bố cậu ấy đã nhờ tổ trưởng tổ bảo vệ tên là gì ý nhỉ?”

“Tổ trưởng tổ hậu cần…”

“Đúng đúng, dù sao cũng chức vụ ấy cả. Vừa khéo tháng sau người bán bánh bao ở đó hết hạn hợp đồng, thế là bọn tôi nhanh chóng ký luôn. Vương Oánh vừa là người hợp tác vừa là nhà đầu tư, tôi vừa kinh doanh vừa là chủ, cùng mở một quán ăn ngon miệng nhất đại học B của các cậu!”

Tần Xuyên chống nạnh, vẻ mặt hớn hở phá lên cười ha hả, tôi nhìn cậu ta chỉ biết câm nín, người cũng đang trong tình trạng câm nín nữa là Vương Oánh.

“Cậu thật sự định hợp tác với người này à?”

“… Có chút hối hận.” Vương Oánh nói thẳng.

Ba chúng tôi cùng quét dọn rồi sắp xếp phòng ốc, thực ra, nói chính xác thì là chỉ có tôi và Tần Xuyên làm, Vương Oánh đứng bên cạnh “đề xuất ý kiến”.

Khi đã dọn dẹp gọn gàng cho ra dáng một nơi dành cho người ở thì Dương Trừng gọi đến, hỏi tôi đang ở đâu, muốn tới đón tôi đi ăn cơm. Tôi bảo đang giúp Tần Xuyên chuyển nhà, anh bắt đầu trở nên căng thẳng, hỏi bao nhiêu câu, cái gì mà địa chỉ, mấy giờ đi, có những ai. Cuối cùng Vương Oánh sốt ruột giật điện thoại thì anh mới thôi, họ nói chuyện một lúc rồi cúp máy, Vương Oánh bảo tí nữa cùng đi ăn tối.

https://thuviensach.vn

“Cùng?” Tôi chỉ vào hai bọn tôi, “Cậu, mình, Dương Trừng?”

“Cả Tần Xuyên nữa.”

“Hả?!” Tôi kinh hãi kêu lên.

Tần Xuyên ném thùng giấy xuống đất, phủi phủi tay, “Được đấy, chẳng phải nhà gã công tử bột đó công cán cấp nhà nước à, để tôi xem đãi ngộ thế nào.”

“Nếu cậu bận thì không cần đi.” Tôi cười khan.

“Tôi chẳng bận gì, đi chứ!” Tần Xuyên trả lời dứt khoát.

Tôi bỗng có dự cảm không lành…

Tôi và Vương Oánh đều thích ăn hải sản, Dương Trừng đặt bữa tối ở Vạn Long Châu. Vương Oánh cho lái xe về trước, chúng tôi gọi taxi cùng đến Bắc Tứ Hoàn hết hai mươi hai tệ, Tần Xuyên giành trả tiền xe, tôi ghé sát vào cậu ta nói khẽ: “Cậu giành cái mông ấy! Khắp người từ trên xuống dưới giờ chỉ còn có mỗi hai mươi tám tệ mà đòi!”

“Hai mươi tám tệ một hào.” Tần Xuyên chẳng bận tâm.

Nhân viên phục vụ mở cửa cho chúng tôi, Tần Xuyên nghênh ngang bước đằng trước, Vương Oánh rất quen thuộc với nơi này nên nhắc Tần Xuyên lên tầng hai, tôi thấp thỏm đi theo sau, chỉ lo lát nữa sẽ có chuyện.

Dương Trừng đã đến, Tần Xuyên vào, hai người liếc mắt nhìn nhau, chẳng ai chào ai. Vương Oánh không hiểu gì nên ngồi xuống cạnh Dương Trừng, tôi kéo Tần Xuyên ngồi phía đối diện.

“Tần Xuyên, để tôi giới thiệu nhé, đây là Dương Trừng.” Tôi nhìn Tần Xuyên chăm chăm, chỉ sợ cậu ta mở miệng ra là gọi người ta “công tử bột”.

https://thuviensach.vn

“Ờ.” Tần Xuyên gật gật đầu, cũng coi đã chào.

“Đây là Tần Xuyên.” Tôi lại quay sang nhìn chằm chằm vào Dương Trừng, cũng sợ anh buột miệng gọi Tần Xuyên là tên mọi rợ.

“Ừm.” Dương Trừng đáp lại ngắn gọn.

“Đói chết mất, gọi đồ thôi.” Vương Oánh lên tiếng.

“Để tôi, cậu vẫn ăn tu hài phải không? Súp tu hài nhé?” Dương Trừng đón lấy menu.

“Cháo tu hài đi, thêm hành hoa thái nhỏ, Kiều Kiều, chẳng phải cậu thích ăn cháo à?” Tần Xuyên chống cằm, gõ gõ bàn, “Đúng không?”

“Kiều Kiều, chẳng phải em nói thích ăn nhất món cháo tôm hùm à? Cái loại mà lần trước em húp cả bát to ấy.”

Dương Trừng ngồi bên phải nhìn tôi, Tần Xuyên ngồi bên trái cũng nhìn tôi, tôi cảm thấy sắp bị tia lửa bắn ra từ mắt họ làm cho nổ tung đến nơi.

“Em thế nào cũng được…” Tôi lí nhí.

“Thật phiền chết đi được! Gọi cả hai chẳng phải xong rồi sao?”

Vương Oánh đập bàn, tôi thở phào nhẹ nhõm, coi như việc gọi món đã xong, tôi cắm cúi ăn không dám nói thêm gì, chỉ mong bữa ăn với không khí cổ quái này kết thúc cho sớm, nhưng hai vị kia lại không cho tôi toại nguyện.

Vừa rồi Tần Xuyên gây sự, lần này tới lượt Dương Trừng, nghe Vương Oánh kể mở một ô bán đồ ngọt trong căng-tin trường, bèn hất cằm nói với Tần Xuyên: “Ái chà, bỏ học về nước, bắt đầu làm ăn kinh doanh đấy.”

“Ừm, buôn bán nhỏ thôi.” Tần Xuyên lập tức tiếp chiêu.

https://thuviensach.vn

“Đúng là nhỏ thật, chẳng trách không dễ dàng gì.” Dương Trừng cười nhạt, đặc biệt nhấn mạnh từ “nhỏ”.

“Cũng phải, tôi làm sao sánh được với những người làm việc cho quốc gia, cùng lắm chỉ được đến cấp trường thôi. Có điều không phải nhờ cha mẹ, tự mình tác chiến. Không phải nói chứ, điểm này tôi thấy, cùng là người mà Vương Oánh giỏi hơn cậu.” Tần Xuyên quay mặt đi, nhìn Vương Oánh bật ngón tay cái khen ngợi.

Vương Oánh không nhận ra ý dè bỉu chê bai Dương Trừng trong lời của Tần Xuyên, cầm cốc nước trái cây lên cụng một cái, Dương Trừng tức nghẹn họng, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tôi bảo này Vương Oánh, thà cậu cứ mua bộ đồ pha trà của Nhật mà cậu luôn nhăm nhe ấy tặng béng cho ông nội, bỏ ra ít tiền nhưng có khi còn kiếm về nhiều hơn.” Dương Trừng điềm đạm nói.

“Cái quầy đó của bọn tôi phải đáng giá hơn bộ đồ pha trà của Nhật chứ!” Tần Xuyên khinh miệt.

“Không bằng thật…” Vương Oánh do dự đáp.

“Đáng giá bao nhiêu?” Tần Xuyên nói bằng giọng không tin.

“Một nghìn suất bánh ngọt.” Dương Trừng cười cười.

Lần này tới lượt Tần Xuyên tức nghẹn họng.

Hai người đó ông một câu tôi một câu, cuối cùng món tôm hùm của tôi được mang lên, tôi nhanh chóng ăn xong, chưa kịp lau miệng đã đứng dậy bảo phải về ký túc. Dương Trừng và Tần Xuyên tranh nhau thanh toán, tôi đứng bên cạnh mà mướt mồ hôi thay cho Tần Xuyên, trong túi cậu ta chỉ còn đúng hai mươi tám tệ, không hiểu cậu ta lấy đâu ra dũng khí mà vờ vịt như thế.

May Vương Oánh chê họ phiền phức, chạy đi trả tiền.

https://thuviensach.vn

Tôi lén kéo Tần Xuyên lại, “Này, nếu Dương Trừng thật sự để cậu trả tiền thì làm thế nào?”

Tần Xuyên tinh quái nói khẽ: “Yên tâm, cậu ta sẽ không nhường cơ hội thể hiện đó cho tôi đâu.”

Tôi trừng mắt lườm Tần Xuyên, Tần Xuyên cười hi hi dùng khuỷu tay huých tôi, đang định đánh trả thì bị Dương Trừng đứng sau kéo đi.

“Anh đưa em về trường.” Dương Trừng đứng xen luôn vào giữa tôi và Tần Xuyên.

“Vậy bọn Vương Oánh…”

“Họ còn phải bàn chuyện làm ăn.”

Dương Trừng kéo tuột tôi xuống lầu, tôi quay đầu nhìn, thấy Vương Oánh vừa thanh toán vừa nói gì đó với Tần Xuyên, Tần Xuyên khua tay múa chân, Vương Oánh gật đầu lia lịa, hai người họ nhìn rất giống những người hợp tác ăn ý.

Hôm đó trên đường về nhà, Dương Trừng không nói gì với tôi, có lẽ vừa rồi quá căng thẳng và tập trung tinh thần để ý tới Tần Xuyên và anh, nên lên xe là tôi mơ màng ngủ mất. Trong lúc mơ hồ ấy, tôi có cảm giác hình như Dương Trừng lẳng lặng nhìn tôi, lúc tôi mở mắt đã về đến trường.

“Em về đây.” Tôi ngáp dài, chỉ chỉ ký túc xá, “Sắp tắt đèn rồi, anh cũng về nhà đi.”

Dương Trừng nắm tay tôi, tôi thoáng ngẩn người, thực ra, mặc dù chúng tôi yêu nhau đã gần ba tháng, nhưng những cử chỉ thân mật giống hai người yêu nhau thật sự rất ít, đừng nói hôn, ngay cả nắm tay cũng hiếm, ít ra khi đi dạo trong trường, Dương Trừng sẽ không tự dưng kéo giật tôi lại.

https://thuviensach.vn

“Sao… sao thế?” Tôi bắt đầu căng thẳng.

“Không có gì, ở lại đây thêm lát nữa. Tên bạn mọi rợ của em mở quầy bán đồ ăn trong căng-tin, em có tham gia không?”

“Tần Xuyên…” Tôi bất lực đính chính lại tên của cậu ta, “Em không có tiền lại không biết nấu nướng, sao tham gia được?... Đúng rồi, em có thể làm khách hàng.”

Tôi đột nhiên thấy hứng khởi, tay kia túm chặt tay Dương Trừng, “Hằng ngày, sáng trưa chiều tối em đều đến đó ăn! Em sẽ rủ thêm Thiên Hỉ, anh Tiểu Thuyền, Từ Lâm, Na Na cùng đi! Đúng đúng, còn cả anh nữa, anh là khách hàng lớn ấy chứ!”

“Anh không đi!” Dương Trừng rụt tay về.

“Sao anh lại thế! Tốt xấu gì thì bạn anh cũng là cổ đông! Không giúp Tần Xuyên lẽ nào cũng không giúp Vương Oánh?”

“Cô ấy đâu thiếu chút tiền mọn đó!” Dương Trừng xì một tiếng.

“Điểm này thì đại tiểu thư, đại thiếu gia bọn anh chẳng đáng yêu chút nào!”

Một chiếc xe dừng ngay cạnh chiếc Audi của Dương Trừng, Vương Oánh bước từ bên trong ra, tôi nhìn thấy cô ấy, liền vội mở cửa xe nói là phải cùng cô ấy về phòng, Dương Trừng hình như định nói gì đó, nhưng tôi đã tạm biệt rồi chạy theo Vương Oánh.

“Mình tưởng cậu về nhà rồi cơ.”

“Bao nhiêu việc phải làm, làm gì có thời gian chạy về nhà.”

Vương Oánh thở dài, đang định nói thì nhận được điện thoại của Tần Xuyên, hai người nói cái gì mà “trà sữa”, “bột trà sữa”, tôi nghe ù ù cạc cạc, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Oánh, tôi đột nhiên thấy rất khâm phục bọn họ.

https://thuviensach.vn

“Vương Oánh, cậu giỏi thật đấy, hình như cái gì cũng biết.”

“Tần Xuyên chẳng hiểu gì, mình mà lơ mơ nữa thì có được không?”

“Thật không ngờ cậu còn có thể làm cả những việc này, nhưng cậu thậm chí còn không tham gia bất kỳ câu lạc bộ nào.”

“Tại rảnh quá cũng chán, coi như tự mở một cửa hàng ăn nhanh miễn phí cho riêng mình.” Vương Oánh bắt đầu giở giọng đại tiểu thư.

Tôi đứng sau cô ấy, không kìm được lè lè lưỡi.

“Haiz, Tần Xuyên sao có vẻ thành kiến với Dương Trừng thế? Cứ nhắc tới cậu ta là không nói được câu nào tử tế.” Vương Oánh băn khoăn hỏi.

“Dương Trừng cũng thế…” Tôi mặt ủ mày chau, “Cứ gọi Tần Xuyên là mọi rợ, không đáng tin…”

“Hừ, mình thấy Tần Xuyên đáng tin hơn Dương Trừng nhiều, cậu ta không mọi rợ chắc, ngoài ăn rồi chơi ra có biết làm gì đâu.”

Tôi không ngờ Vương Oánh lại nhanh chóng đứng về cùng chiến tuyến với Tần Xuyên như vậy, có điều nhìn bộ dạng đầy hứng khởi của họ, tôi cũng thấy mừng thay. Tôi luôn lo lắng cho Tần Xuyên, lo cậu ta chưa học xong mà cứ tiếp tục lang bạt thế này thì hỏng, nhưng sự thật chứng minh, cậu ta mạnh mẽ hơn tôi tưởng nhiều.

Ngày 14 tháng 3, lễ Tình nhân trắng, cuối cùng tôi cũng thấy món quà mà anh Tiểu Thuyền tặng Thiên Hỉ, đó là một bức tranh đủ màu sắc được ghép từ hạt đậu và hạt gạo. Những hạt kê nhỏ xíu màu vàng làm màu nền, đậu đỏ và gạo trắng ghép thành nhiều bông hoa nhỏ, đậu xanh làm nhụy, lúa mạch và đậu tương làm viền, bên trên còn xếp một dòng chữ: The One.

https://thuviensach.vn

Món quà này khiến cả phòng tôi sốc nặng, ngay cả người luôn độc mồm độc miệng như Vương Oánh cũng im lặng. Chúng tôi đều biết, bức tranh nhìn thì khá đơn giản nhưng bắt tay vào làm thì khó tới mức nào. Những hạt gạo nhỏ xíu như thế, ngồi ghép cho đầy bức tranh quả là một công trình vĩ đại, hao tâm tổn trí, không phải việc ai cũng làm được. Ngày hôm đó, không ai chê anh Tiểu Thuyền nghèo, mà đều khen anh có lòng.

Buổi tối, Thiên Hỉ và anh Tiểu Thuyền tới Pizza Hut ăn một bữa. Vương Oánh và Tần Xuyên cuống lên lo nhập hàng, lúc về đi qua làng hoa, Tần Xuyên khôn lỏi mua buôn một bó hồng năm mươi bông với giá hai tệ một bông, lúc chuyển đồ vào căng-tin, cậu ta bán ra với giá mười tệ một bông, chưa đến hai tiếng đồng hồ đã kiếm được bốn trăm tệ, sau đó vui vẻ mời Vương Oánh và Từ Lâm, Na Na tới giúp đi ăn lẩu, nghe nói tiêu mất bốn trăm năm mươi tệ. Còn tôi được Dương Trừng đón đi ăn ở nhà hàng xoay trên tầng thượng của tòa Côn Lôn, chúng tôi lẳng lặng ăn buffet hải sản. Về tới ký túc chỉ biết ngồi im nghe bọn Vương Oánh cậu một câu tôi một câu kể chuyện bán hoa thú vị, tôi buồn bã vì không được đi cùng họ.

Cuối tháng, quầy hàng của bọn Tần Xuyên bắt đầu mở cửa, điều tôi không ngờ là, ngoài hai nhà đầu tư Tần Xuyên và Vương Oánh ra, đầu bếp của cửa hàng đó chính là Đại Long.

Đại Long được Tần Xuyên tìm về, sau khi ra khỏi trại cải tạo dành cho thanh thiếu niên, cậu ta lang bạt khắp nơi, không đi học, cũng chẳng làm gì, một chàng trai mười tám, mười chín tuổi, ăn không ngồi rồi ở nhà, vậy mà còn béo hơn thời đi học những năm mươi ki-lô, nếu gặp ngoài đường, có đi lướt qua nhau tôi cũng không thể nhận ra Đại Long. Gia đình Đại Long Đã đổi chỗ ở, nhưng bố cậu ta vẫn làm nghề cũ, bán bánh rán. Tần Xuyên đi mua bánh rán vô tình gặp bố Đại Long, thế là tìm được Đại Long.

Lúc nhìn thấy Tần Xuyên, Đại Long sững người, nước mắt lăn vòng quanh, run rẩy buột miệng gọi "đại ca". Nghe Tần Xuyên kể, một tên béo gần hai trăm ki-lô-gam(*) bổ nhào về phía cậu ta, cả hai suýt đục thủng cả bức tường thành hình người. Đại Long bảo trại quản giáo thanh thiếu niên chẳng phải nơi tốt đẹp gì, trẻ con ngoan vào đó thành hư hết, còn đứa nào đã hư vào lại hư hơn. Thực

https://thuviensach.vn

sự, có những đứa trẻ chưa hẳn đã làm việc gì xấu, như trộm cắp vặt hay nhìn thấy cưỡng dâm, hiếp dâm bị bắt vào trong, khi ra chắc chắn tu luyện thành những kẻ dám cầm dao cướp của giết người.

(*) *Một ki-lô-gam ở Trung Quốc chỉ bằng 0.5 ki-lô-gam Việt Nam.*

Vào trong ấy, Đại Long khá ngoan ngoãn, nên luôn bị đám người xấu làm phiền bắt nạt, đến tận bây giờ thỉnh thoảng vẫn bị chúng tìm đến vòi tiền. Sau khi biết chuyện, Tần Xuyên không nói không rằng, muốn dùng cách man rợ của mình, đơn giản và trực tiếp giải quyết đám người xấu nghe nói đánh đấm cũng rất khá kia. Tối hôm đại thắng, Đại Long mời Tần Xuyên về nhà ăn cơm, món bánh Napoleon lâu không làm mà mùi vị vẫn ngon như cũ. Tần Xuyên chợt nảy ra sáng kiến, hỏi Đại Long: "Sau này cậu định làm gì?" Đại Long nghiêm túc suy nghĩ, đáp: "Em vẫn muốn làm đầu bếp."

Thế là bắt đầu từ ngày hôm đó, Tần Xuyên mới nảy sinh ý định thuê quầy ở căng-tin của trường. Hai tháng sau, Đại Long mặc bộ đồ đầu bếp trắng tinh, cười ha ha đứng trước ô cửa số 15 trong căng-tin số 3 trường đại học B đón khách.

Chuyện này đối với tôi mà nói là một niềm vui lớn bất ngờ, tôi vốn luôn thấy có lỗi với Đại Long, giờ lại được nhìn cậu ta và Tần Xuyên chen vai sát cánh, làm nghề mà cậu ta yêu thích nhất, tôi vui mừng hơn bất kỳ ai. Từ khi quầy số 15 mở cửa, tôi chẳng đi nơi khác ăn cơm nữa. Tôi cam tâm tình nguyện cống hiến thẻ cơm của mình, lần nào Đại Long cũng cho tôi nhiều thức ăn hơn, bỏ nhiều chân trâu hơn, lấy nhiều điểm tâm hơn. Tần Xuyên phát hiện thì tức giận mắng cậu ta là ăn cây táo rào cây sung, Đại Long ngượng ngùng gãi gãi đầu, còn tôi ra sức làm mặt xấu với Tần Xuyên.

Tôi kéo hết những người quen trong trường đến ăn ở ô cửa số 15, anh Tiểu Thuyền ngày nào cũng mua bữa sáng cho Thiên Hỉ ở đó, hằng tuần Vương Oánh đều sai bảo mẫu nhà mình đến đặt một loạt các món điểm tâm mang về cho người nhà ăn, Na Na tự nguyện làm nhân viên phục vụ và marketing miễn phí, chỉ cần hội sinh viên có hoạt động gì, cô ấy lập tức lấy việc công làm việc riêng đến đây đặt đồ ăn, ngay cả người thích ăn món thịt lợn tẩm bột rán như Từ Lâm, vì không có ai đi ăn cơm cùng cũng đành phải chuyển sang ăn đồ Tây ở ô số 15.

https://thuviensach.vn

Tôi kéo bằng được Dương Trừng đến, anh không thể lý giải nổi tình bạn của những người như chúng tôi. Trước sự xuất hiện một cách kỳ lạ của một người từng bị đưa vào trại giáo dục thanh thiếu niên như Đại Long, anh tỏ ra vô cùng bất ngờ, và điều anh không thể chấp nhận được là, từ trước tới nay anh vẫn kiên định cho rằng Vương Oánh ở cùng một thế giới với mình, vậy mà lại có thể nhanh chóng hòa nhập với chúng tôi. Giống như Tần Xuyên, Đại Long cũng rất tự nhiên nảy sinh ác cảm với Dương Trừng, lần đầu tiên Dương Trừng bị tôi ép đến ăn ở quầy số 15, Đại Long cân thiếu cho anh hẳn hai lạng.

Dương Trừng cười nhạt, một tay bưng đĩa đồ ăn đơn giản chỉ có vài bông súp lơ, một tay bưng đĩa cơm cà ri đầy ăm ắp của tôi, quay người đi tìm quản lý căng-tin, tôi vội vàng chạy theo kéo anh lại, Đại Long lúc ấy mới ấm ức bổ sung thêm cho Dương Trừng.

Chúng tôi ngồi quanh một bàn, Vương Oánh gõ gõ đũa nhìn Dương Trừng bảo: "Sau này cậu phải thường xuyên đến ủng hộ công việc làm ăn của bọn tôi đấy."

"Thôi thôi." Tôi thầm nghĩ, không gây thêm rắc rối là may, còn mong anh đến giúp đỡ.

"Được."

Dương Trừng vui vẻ nhận lời, anh quay người đi đến quầy, Tần Xuyên và Đại Long phớt lờ anh, Dương Trừng gõ gõ vào cửa kính, "Cho năm mươi cốc trà sữa."

"Không bán." Tần Xuyên từ chối thẳng thừng.

Tôi thấy Dương Trừng lại chuẩn bị đi về phía quản lý căng-tin, vội vàng lao ra kéo anh lại. Bàn chúng tôi rất ồn ào, nhanh chóng trở thành trung tâm của sự chú ý. Khuôn mặt hằm hè của Tần Xuyên sau ô cửa kính và vẻ mặt kiêu ngạo của Dương Trừng cứ lắc qua lắc lại trước mắt tôi, tôi cảm thấy cuộc sống của mình, hình như càng ngày càng thú vị…

https://thuviensach.vn

Cuộc sống cứ thế trôi qua, tôi và Dương Trừng phá vỡ lời nguyền "bên nhau nhiều nhất cũng chỉ ba tháng" của mọi người về anh. Nhưng thời gian ở bên nhau của chúng tôi không nhiều, anh có những người bạn "con ông cháu cha" giống mình, tôi có đám bạn "dân thường" của tôi, sự bất an lẫn hi vọng của thời kỳ đầu mới yêu đã hoàn toàn biến mất. Tình yêu đó không giống như tôi mong muốn, tôi không trách Dương Trừng, tôi thấy đó không phải lỗi của anh, thứ mà chúng tôi đối mặt là một bài toán lớn của cuộc đời, song lại không tìm ra đúng công thức để giải được nó. Thiên Hỉ và anh Tiểu Thuyền đang đi về phía đích cuối cùng của tình yêu, còn tôi và Dương Trừng như người bị lạc đường, cứ mải miết đi về phía trước nhưng căn bản không phân biệt được rõ đó là hướng nào.

Cũng có thể sự né tránh xuất phát từ trong tiềm thức, nên tôi dính chặt lấy bọn Tần Xuyên, việc làm ăn của quầy số 15 vô cùng phát đạt, bắt đầu từ tháng thứ hai họ đã kiếm được hơn năm nghìn tệ tiền lãi mỗi tháng. Tần Xuyên rất rộng rãi, Vương Oánh cũng là người chưa bao giờ biết thiếu thứ gì, vậy là số tiền ấy trở thành quỹ ăn chơi nhảy múa của chúng tôi, dẫn tới việc học kỳ đó tôi bị thừa dinh dưỡng, thành tích thì đi xuống, trọng lượng cơ thể tăng thêm tám ki-lô-gam còn thành tích học tập rớt mười bậc, thi giữa kỳ tôi và Từ Lâm cùng đứng tít cuối bảng.

Nhưng quãng thời gian vô tư vô lo vô nghĩ ấy lại kết thúc hết sức đột ngột, khiến tôi chẳng có chút phòng bị nào cả.

Hôm đó chúng tôi quây quần ngồi ăn cơm với nhau như mọi khi, do Vương Oánh thấy bụng ấm ách nên chỉ uống một cốc trà sữa lớn. Món bánh ga-tô hạt dẻ Đại Long mới làm rất được hoan nghênh, theo lệ thường cậu ta cắt cho tôi miếng to nhất còn Na Na miếng nhỏ xíu. Na Na không chịu cứ đứng đấy cằn nhằn Đại Long không công bằng, tiện thể quấn chặt Tần Xuyên đòi Tần Xuyên bù cho cô ấy. Tần Xuyên chịu thua đành múc cho cô ấy một muỗng cà ri, Na Na cười tít mắt bưng đĩa thức ăn lên, đúng lúc ấy, một cô gái với thân hình thướt tha lướt qua Na Na, gõ gõ vào ô cửa kính dán số 15 đỏ chót.

"Xuyên Tương."Cô gái õng ẹo gọi.

https://thuviensach.vn

Mặt Tần Xuyên tái xanh, chiếc muỗng trong tay rớt xuống đất, bắn đầy cà ri lên người Đại Long. Na Na khá thấp nên phải ngửa cổ lên nhìn cô gái kia, còn tôi, ngay khi thấy khuôn mặt rất Tây ấy, lập tức nhớ đến bức ảnh mà Tần Xuyên từng gửi cho mình xem, còn cả nick name dài dằng dặc kia: *Mãi yêu Bảo Gia σ Xuyên Tương.*

"Trần Bảo Gia…" Tôi vô thức gọi tên cô gái đó.

Trần Bảo Gia quay người lại, nghiêng đầu trông rất đáng yêu, "Cậu là Tạ Kiều?"

Không đợi tôi trả lời, cô ta liền nói tiếp: "Sao mà béo thế, chẳng xinh như trong ảnh."

Mặt tôi cũng tái nhợt.

Quầy hàng số 15 nhỏ xíu chẳng có chỗ nào để mà trốn. Mười phút sau, Trần Bảo Gia khoác tay Tần Xuyên ngồi giữa chúng tôi, còn Tần Xuyên thì đờ ra như bức tượng đá.

"Xuyên Tương, anh không ngờ em sẽ đến tìm anh phải không? Có phải rất surprise không?" Chất giọng Đài Loan của Bảo Gia chuẩn hơn của Na Na nhiều, nhưng lại khiến người nghe rất khó chịu.

Bảo Gia múc một thìa cơm rang bón cho Tần Xuyên, "Em đoán ngay anh sẽ ở đây. Nói cho cùng thì, chúng ta đúng là tâm linh tương thông, phải không anh?"

Tần Xuyên nhai miếng cơm vô vị được đưa tới tận miệng ấy, còn tôi cũng chẳng thể cảm nhận được vị ngon của món bánh ga-tô hạt dẻ. Kể ra thì chuyện này cũng chẳng liên quan tới tôi cho lắm, Na Na còn có tư cách tức giận hơn tôi, nhưng Trần Bảo Gia thật khiến tôi rất không vui.

"Đây là trường đại học tốt nhất ở đại lục của các cậu à? Cũng chẳng ra làm sao, không hiểu tốt ở chỗ nào mà anh nhất định đòi về bằng được, đừng nói so

https://thuviensach.vn

với Vancouver, ngay cả so với các trường ở Đài Bắc chỗ bọn em cũng còn kém xa.” Bảo Gia nhìn ngó xung quanh rồi bình phẩm.

“Cũng đúng, chỗ bọn cậu nhỏ xíu, chim sẻ dù nhỏ nhưng vẫn đủ lục phủ ngũ tạng.” Tôi thờ ơ đáp lại.

“Đất nào sinh người nấy, có những người chẳng lịch sự chút nào.” Bảo Gia cũng không chịu kém.

“Phải, có người lại biết vờ vịt tỏ ra nghiêm túc cơ đấy.” Tôi lập tức phản công.

“Có người thích gặm nhấm chữ nghĩa để chứng tỏ mình học chữ giản thể nên biết nhiều từ.”

“Có người còn học kinh tế cơ đấy, vậy mà học đến bây giờ đầu óc vẫn không minh mẫn.”

“Có người muốn hiểu rõ về bản thân hơn thì phải soi gương nhiều vào.”

“Có người nên biết đâu là điểm dừng, nếu không tự sát cả nghìn lần cũng vô ích.”

“Tạ Kiều!” Bảo Gia bị tôi chọc đúng vết thương, tức tối đập bàn đứng bật dậy.

“Sao thế, Trần Bảo Gia!” Tôi cũng đứng dậy.

“Cho dù thế nào, tôi vẫn là bạn gái chính thức của Tần Xuyên. Cậu, cậu là cái gì?” Bảo Gia chỉ thẳng vào mũi tôi, tôi nhìn móng tay sơn màu lòe loẹt của cô ta, cổ họng nghẹn cứng.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật nực cười, nếu đem ra so sánh, một người bạn thân như tôi đúng là không có tư cách này.

https://thuviensach.vn

Na Na lẳng lặng kéo gấu áo tôi, muốn giải vây cho người bạn đang rơi vào tình huống vô cùng bối rối, Tần Xuyên nãy giờ vẫn ngồi im bỗng đứng dậy, nhưng cậu ta không thèm quan tâm tới Bảo Gia cũng chẳng hỏi han tôi mà đi thẳng đến bên cạnh Vương Oánh, một tay đặt lên vai cô ấy, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Lúc này tôi mới nhận ra sắc mặt Vương Oánh tái nhợt, cô ấy lắc lắc đầu, "Không ổn rồi, bụng đau lắm."

"Tôi đưa cậu đến bệnh viện!"

Tần Xuyên không nói không rằng xốc Vương Oánh đứng dậy, Bảo Gia và tôi đều muốn giúp, nhưng lại bất cẩn va vào nhau, Tần Xuyên giơ tay đẩy chúng tôi, "Tránh ra! Đừng gây rối thêm nữa!"

Chúng tôi bị Tần Xuyên đẩy bật ra ngoài, cậu ta xốc Vương Oánh đi về phía thang máy, Bảo Gia mím môi, giậm chân bình bịch, sau đó cầm túi xách chạy theo.

Tôi đứng bất động, không biết tại sao, cảm giác lạc lõng đột nhiên ùa về.

Vương Oánh bị viêm ruột thừa cấp tính, tối hôm ấy phải nhập viện mổ ngay, ngoài người nhà cô ấy ra, người chạy trước chạy sau đôn đáo trong bệnh viện còn có Tần Xuyên.

Hôm sau tôi và Dương Trừng vào, hiếm khi tôi thấy anh lo lắng quan tâm tới người khác như thế, anh lái xe rất nhanh, vượt đèn đỏ hai lần, đảo lái hay lao vun vút càng không phải bàn.

Dương Trừng bước vào phòng bệnh trước tôi, do vội vàng nên lao rầm vào Tần Xuyên đang vừa bóc quýt vừa đi ra ngoài, hai người nhìn nhau, Dương Trừng phủi phủi áo, Tần Xuyên ném luôn quả quýt đi. Từ Lâm đến sớm hơn chúng tôi một chút, cô ấy mang món đậu tương sấy khô bình thường Vương

https://thuviensach.vn

Oánh thích nhất đến, nhưng do vừa mổ xong, Vương Oánh không được ăn đồ cay nóng, chỉ béo Từ Lâm ngồi cắn tí tách vui vẻ, khiến Vương Oánh bực bội cằn nhằn suốt, bảo không được làm rơi vỏ ra sàn. Vương Oánh nằm trên giường bệnh, vốn là người khá cao, vậy mà lại trở nên nhỏ bé giữa đống chăn gối trắng toát, tính khí cũng chẳng còn cao ngạo như thường ngày, ngoan ngoãn giống một cô bé con.

"Sao lại thành ra thế này?" Dương Trừng sờ trán Vương Oánh, "Hình như còn sốt."

"Sốt nhẹ thôi, không sao. Mấy hôm trước tôi đã thấy khó chịu rồi, còn tưởng đau bụng đi ngoài. Haiz, không ngờ còn phải đụng dao kéo."

Vương Oánh dịch người ngồi dậy, Dương Trừng lấy gối nhét ra sau lưng cho cô ấy dựa.

"Tôi thấy cậu đúng là thích hành hạ bản thân." Dương Trừng bất mãn, "Đang yên đang lành lại mở quầy bán đồ ăn trong căng-tin, thần kinh."

"Xin cậu đấy, mẹ tôi đã cằn nhằn chuyện này cả buổi tối rồi, mãi mới chịu về giờ lại tới lượt cậu." Vương Oánh lườm anh.

"Cậu làm đại tiểu thư quen rồi, sao hiểu được tâm tư của những người lăn lộn ngoài xã hội, đừng ngốc nghếch mãi để người ta lợi dụng." Dương Trừng nói đầy ẩn ý.

"Làm việc nghiêm túc thì khó, chứ ngồi phán xét người khác thì dễ lắm." Tần Xuyên thở dài.

Trái tim tôi lại thót lên tận cổ họng, đang định cười ha ha giảng hòa thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bảo Gia ôm một bó hoa hồng bước vào.

Mọi người nhìn thấy cô ta thì đều sững lại, Bảo Gia phớt lờ phản ứng ấy, đi thẳng tới trước mặt Vương Oánh, "Chúc cậu sớm bình phục!"

https://thuviensach.vn

Vương Oánh chán nản quay mặt đi, Tần Xuyên ôm trán, tôi thì lẳng lặng cúi thấp đầu, thầm nghĩ không hiểu rốt cuộc cô ta là do yêu nghiệt nào biến thành, chỗ nào cũng thấy mặt.

"Cậu là?" Dương Trừng nhìn Bảo Gia đầy thắc mắc.

"Tôi ấy à, là bạn gái của Tần Xuyên, vừa từ Vancouver về." Bảo Gia lại khoác tay Tần Xuyên, rồi nhìn nhìn Dương Trừng đang ngồi bên giường nói tiếp: "Cậu là bạn trai Vương Oánh?"

"Cậu ta là bạn trai của Tạ Kiều." Vương Oánh giới thiệu thẳng.

"Hả?" Bảo Gia kinh ngạc nhìn tôi và Dương Trừng, "Cái này… thật không ngờ đấy…"

"À, tôi cũng không nghĩ Tần Xuyên lại có được một cô bạn gái như cậu." Dương Trừng hào hứng nói.

"Rất xứng đôi phải không?" Bảo Gia ngọt ngào ngả đầu lên vai Tần Xuyên.

"Em thôi được rồi đấy." Tần Xuyên chán ghét hất tay Bảo Gia ra, "Bảo Gia, đừng gây chuyện nữa, chúng ta thật sự…"

"Chúng ta thật sự phải ở bên nhau!" Bảo Gia nói chắc như đinh đóng cột. "Nếu Tạ Kiều đã có bạn trai rồi anh còn băn khoăn gì nữa? Em phải đi từ rất xa tới đây! Trước kia em chưa từng đến đại lục anh biết không hả? Em…"

"Sao cậu không hỏi xem bây giờ Tần Xuyên có bạn gái chưa?" Vương Oánh chậm rãi ngắt lời Bảo Gia.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Tần Xuyên, Bảo Gia giật mạnh Tần Xuyên một cái, tức giận hỏi: "Anh lại có bạn gái rồi? Ai? Rốt cuộc là ai?"

"Anh…" Tần Xuyên mấp máy môi, nhưng không nói được gì nữa.

https://thuviensach.vn

“Là tôi.” Vương Oánh bình thản đáp.

Tôi nhìn Vương Oánh như không dám tin, cô ấy cụp mắt, song vẫn nói rất rõ ràng, không hề do dự: “Tôi là bạn gái của Tần Xuyên.”

Suốt dọc đường từ bệnh viện ra, tôi im lặng không nói lời nào.

Từ Lâm đi theo xe chúng tôi cùng về trường luôn, cô ấy và Dương Trừng rôm rả bàn luận chuyện của Vương Oánh và Tần Xuyên. Dương Trừng cho rằng cả một trăm người như Tần Xuyên cũng chẳng xứng với Vương Oánh, gia cảnh, thân phận, địa vị, tóm lại kẻ trên trời người dưới đất. Từ Lâm thì không hoàn toàn công nhận những gì Dương Trừng nói, nhưng cô ấy cũng cho rằng Tần Xuyên và Vương Oánh không hợp nhau, Vương Oánh chưa va chạm nhiều, chưa hiểu gì về Tần Xuyên, không nên yêu lúc này mới phải. Hai người bọn họ mỗi người một ý, nhưng trò chuyện khá hợp nhau. Cho tới khi Từ Lâm vô tâm vô tính chợt nhớ ra rằng tôi và Dương Trừng cũng là lọ lem và hoàng tử, khác biệt một trời một vực, mới ngượng ngùng im bặt.

“Tôi và Vương Oánh, thế giới của chúng tôi không giống mọi người. Có những chuyện cả đời này các cậu cũng không hiểu được, có những chuyện cả đời này chúng tôi không có quyền quyết định. Yêu đương? Nếu không phải là tình yêu được gia đình chấp thuận thì tốt nhất đừng nên dính vào!” Dương Trừng cười nhạt.

https://thuviensach.vn

“Này… Kiều Kiều, lát nữa về ký túc cùng mình đi photo một cuốn vở nhé!” Từ Lâm vụng về chuyển đề tài.

Dương Trừng cũng chợt nhận ra sự sơ xuất của mình, gượng gạo húng hắng ho, rồi không nói thêm gì nữa.

Còn tôi, vẫn ngồi im nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi không vì thế mà buồn, những lời của họ giống gió thoảng qua tai, chẳng câu nào lọt vào tâm trí tôi cả. Bởi vì trái tim tôi đang đau, nghẹn ngào, đau nhức nhối.

Trần Bảo Gia không chịu từ bỏ, nhằng nhẵng bám thêm vài ngày nữa, nhưng đến cuối cùng cũng đành thôi. Trước khi quay về Vancouver, cô ta đến tìm tôi nói chuyện. Hai chúng tôi ngồi bên hồ, giống như những người bạn cũ. Cô ta kể về Đài Bắc, kể về ông bố làm nhân viên ở một công ty và bà mẹ ở nhà nội trợ, cậu em trai thích làm đỏm của mình, kể trước khi ra nước ngoài du học, cả nhà cô ta đã cẩn thận, tỉ mỉ chọn trường rồi lên kế hoạch tương lai cho cô ta thế nào, kể về cuộc sống mấy năm ở Vancouver, về nhà hàng cô ta làm thêm và cả bộ dạng tức tối của Tần Xuyên ngày hôm đó khi không biết phải làm gì với cái máy tính.

“Tôi chưa từng gặp người con trai nào ngốc như anh ấy, anh ấy chẳng biết dùng cái gì, chỉ biết ngồi đó tức giận, nhưng thật kỳ lạ, tôi lại cảm thấy anh ấy rất đáng yêu.” Bảo Gia chống má nói.

“Đấy gọi là ngu!” Tôi phì cười.

“Tần Xuyên rất vô tâm, không sai. Nhưng anh ấy là người tốt, luôn lo lắng cho tôi, ra sức chăm sóc tôi, không để người khác bắt nạt tôi.” Bảo Gia sụt sịt, “Vì vậy, hễ nghĩ tới việc mất đi một người bạn trai như thế, là tôi rất không cam lòng.”

https://thuviensach.vn

“Hai người ở Vancouver đang yên đang lành sao tự nhiên lại đòi chia tay?”

“Đều tại cậu còn gì! Rất lạ, cậu có hiểu không? Hai chúng tôi ở bên nhau, nhưng bạn trai tôi lại thức trắng đêm chờ được nói chuyện qua QQ với một cô gái ở bên kia bán cầu, vì nhận được tin nhắn của cô gái đó mà phá lên cười ha hả, thậm chí bỏ cả lễ Noel để về nước trước chỉ vì muốn gặp người ấy!”

“Chúng tôi là bạn thân nhất của nhau mà!” Tôi an ủi Bảo Gia, cũng là đang an ủi chính mình.

“Tần Xuyên cũng nói như thế, nhưng trên thế giới này thật sự có tình bạn thân như thế ư?” Bảo Gia ngẩn người nhìn tôi.

Tôi nhìn lại Bảo Gia, trong đầu cũng đang tự hỏi mình câu hỏi đầy ấm áp và chua xót ấy. Nhưng Bảo Gia không đợi tôi trả lời, cô ta phủi phủi tay đứng dậy, “Thôi, bạn thân thì sao? Bị gán một cái mác như thế hai người chắc chắn sẽ không bao giờ ở bên nhau được, chỉ là tôi không ngờ, cuối cùng lại xuất hiện người tên Vương Oánh kia. Cậu đừng có bảo tôi quá thực tế nhé, nếu như thua cậu tôi rất không phục, tôi có điểm nào không bằng cậu chứ? Này, cậu cũng chỉ cup A thôi đúng không?”

“Cậu nói vớ vẩn gì thế…” Tôi vô thức ưỡn ngực.

“Con gái đại lục các cậu dậy thì thật chẳng ra làm sao.” Bảo Gia khinh miệt hừ một tiếng.

“Vương Oánh cũng chẳng to hơn bao nhiêu!” Tôi bĩu môi.

“Đúng vậy! Nhưng thua cô ấy tôi cũng đành phải chịu.” Bảo Gia bắt đầu xả giận, “Cô ấy giống như công chúa vậy, gia thế tốt, kiêu ngạo, cô ấy giúp Tần Xuyên bao nhiêu việc như thế mà chẳng tốn chút công sức nào, thật

https://thuviensach.vn

đúng là khác biệt trời sinh, khác biệt ấy cả đời tôi cũng không thay đổi nổi. Tần Xuyên chọn một cô gái như vậy, tôi có thể làm gì chứ?"

"Đừng nói thế, Tần Xuyên không phải người đục nước béo cò."

"Có gì khác biệt? Tạ Kiều, cậu cũng từ bỏ ý định đi." Bảo Gia đứng dậy vươn vai, "Tôi phải về Vancouver rồi, thực ra còn rất nhiều người tốt đang đợi tôi, tôi lại xinh đẹp hơn Vương Oánh nữa!"

"Ha ha." Tôi cười khan hai tiếng.

"Haiz, trước kia tôi còn tưởng cậu và Tần Xuyên có vấn đề thật cơ. Cậu biết không? Bọn tôi định sẽ đi Toronto vào Giáng sinh, sau đó anh ấy sẽ từ Toronto bay thẳng về nước. Nhưng lúc thu dọn hành lý, tôi tìm thấy một bức ảnh dưới đáy vali của anh ấy, là bức ảnh hai người chụp chung khi còn nhỏ. Cậu có biết anh ấy bọc kỹ thế nào không? Một người vô tâm như Tần Xuyên, thế mà bọc tấm ảnh bằng mấy lớp giấy xốp, cái cách anh ấy thận trọng bảo vệ nó, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng giận! Tôi ném tấm ảnh ra trước mặt Tần Xuyên, anh ấy cứ ngẩn ra nhìn mãi, chúng tôi bắt đầu cãi nhau, sau đó anh ấy gọi điện thoại cho cậu, rồi không ở lại đón Giáng sinh nữa mà bay về Trung Quốc luôn! Thật quá đáng!"

Tôi ngẩn ngơ nhìn mặt hồ, những lời của Bảo Gia giống như hòn đá ném xuống đó, lòng tôi gợn sóng.

Bảo Gia hoàn toàn không biết vì sao Tần Xuyên lại sang Canada, khi ấy chúng tôi mất liên lạc, bức ảnh đó có lẽ được cậu ta bỏ vào vali trước lúc lên đường, là thứ duy nhất có liên quan tới tôi mà cậu ta có thể mang đi được. Tôi tưởng tượng tới bộ dạng vụng về của Tần Xuyên khi gói ghém bức ảnh, rồi nhớ lại quãng thời gian trước kia mình từng mong ngóng tin tức của cậu ta thế nào. Rõ ràng, chúng tôi ở cùng thế giới, mà lại như cách một vũ trụ song song, vô thức, luôn lướt qua nhau.

https://thuviensach.vn

Tôi cười, nhưng lại rất muốn khóc.

Ngày Bảo Gia quay về Canada tôi và Tần Xuyên cùng đi tiễn, trước lúc qua cửa kiểm soát cô ta không kìm nén được mà bật khóc, ôm chầm lấy Tần Xuyên lần cuối cùng. Bảo Gia nói rất to: "Tần Xuyên, cố lên!" Tần Xuyên cũng hét lên đáp lại: "Trần Bảo Gia, cố lên!" sau đó, cô gái Đài Loan ngọt ngào, yêu kiều quay người bỏ đi.

Trên đường về, Tần Xuyên chậm rãi kể cho tôi nghe chuyện giữa cậu ta và Bảo Gia. Tần Xuyên bảo, thực ra Bảo Gia rất tốt, trong những ngày cô đơn nhất ở Canada, cô ta đã giúp đỡ cậu ta, vì vậy cậu ta rất biết ơn, khi cô ta thổ lộ tình cảm, cậu ta cũng không từ chối, nhưng về sau phát hiện, kiểu đàn ông mà Trần Bảo Gia muốn, cậu ta không làm được. Tôi hỏi, Bảo Gia thích kiểu đàn ông thế nào, Tần Xuyên ngập ngừng nói, kiểu có thể ở lại Canada định cư, nhưng khi ấy cậu ta lại một lòng một dạ chỉ nghĩ cách làm sao để quay về. Cậu ta không nhắc đến bức ảnh, tôi cũng không nhắc.

Sau đó Vương Oánh gọi điện cho Tần Xuyên, cô ấy nói nằm viện mãi chán phát điên rồi, nhất định đòi xuất viện, bảo Tần Xuyên lén tới đón cô ấy. Vậy là chúng tôi chia tay nhau giữa đường, tôi về trường, Tần Xuyên đến bệnh viện. Lúc nói lời tạm biệt, cả hai chúng tôi đều hít một hơi rất sâu. Khi ấy tôi nghĩ, cứ vậy đi, xin cậu hãy thật hạnh phúc nhé, tôi là bạn thân nhất của cậu.

Chuyện Vương Oánh và Tần Xuyên yêu nhau không khiến mọi người bàn tán nhiều, bởi vì họ vẫn như thế, cùng nhau chăm chỉ nhập hàng, bàn chuyện làm ăn, chỉ có điều giờ thêm một gạch đầu dòng nữa: Yêu đương.

Từ Lâm rất băn khoăn trước việc Vương Oánh tự ý có bạn trai, khiến cả phòng chúng tôi giờ chỉ còn mình cô ấy là độc thân. Khi Vương Oánh quay lại trường, chủ đề tám của chúng tôi buổi tối hôm ấy là tại sao phải yêu.

Thiên Hỉ nói: "Thích một người, muốn được ở bên người đó mãi mãi."

https://thuviensach.vn

Tôi bảo: “Mình vẫn chưa hiểu tại sao, nhưng khi hiểu thì bản thân mình cũng đang yêu rồi.”

Vương Oánh lại nói: “Chẳng tại sao cả, yêu thì yêu thôi.”

Từ Lâm không phục: “Chẳng phải cậu từng nói, tình yêu thời sinh viên đa số đều rất vô nghĩa à?”

“Đúng vậy.” Vương Oánh lật người, “Nhưng làm gì có ai lúc nào cũng phải sống có ý nghĩa, chỉ cần thú vị là được rồi.”

Tôi đang suy nghĩ về lời của Vương Oánh thì Na Na gõ cửa phòng. Vương Oánh và Từ Lâm đều nằm giường dưới, nhưng những việc như mở cửa hay nghe điện thoại Vương Oánh không bao giờ chịu làm, Từ Lâm bực bội lăn người xuống giường, mở cửa bảo: “Không có đồ ăn vặt, ngủ cả rồi, Vương Oánh đang ở trong phòng vì vậy cậu cũng không thể lén dùng đồ cá nhân của cậu ấy, quay người về được chưa?”

Na Na đẩy Từ Lâm ra chen vào trong, một tay cầm đèn pin, một tay cầm bộ bài, thần bí nói: “Mau dậy đi! Dậy cả đi! Hi hi, bói toán siêu chuẩn đây, mình vừa học được!”

Tôi vừa nghe đến xem bói thì lập tức trèo từ trên giường xuống. Hồi nhỏ, sau khi nhìn thấy ảo ảnh về ông Tướng quân và Ngô đại tiểu thư, tôi vô cùng hứng thú đối với những hiện tượng siêu nhiên, bói toán… thường bị bọn họ cười trêu, bảo ở cùng tổ phù thủy với Na Na. Thiên Hỉ vốn lười chẳng muốn dậy, nhưng nghe thấy Na Na bảo lần này bói nhân duyên, thế là cũng lập tức xuống giường. Vương Oánh và Từ Lâm đều chẳng mấy hào hứng, nhưng Na Na sống chết kéo dậy bằng được.

Năm người chúng tôi ngồi thành một vòng tròn, Na Na rất thành thạo, chuyên nghiệp châm một ngọn nến, sau đó bảo mỗi người chúng tôi tráo bài

https://thuviensach.vn

ba lần, rồi cô ấy lẩm bẩm như đọc thần chú, nhắm mắt chắp tay rất thành tâm, chúng tôi nghe không rõ cô ấy đang nói gì, lại không thể cắt ngang bởi như thế mất thiêng. Na Na đưa cho bọn tôi mỗi người một quân bài, bảo chúng tôi áp vào vị trí trái tim, sau đó lần lượt lật ra.

Của Na Na là Át bích, Vương Oánh là 2 tép, Từ Lâm là Q rô, Thiên Hỉ là K rô, còn tôi là 9 cơ.

Hoàn tất thủ tục, Na Na cũng thấy nhẹ nhõm hơn, cầm quân bài của mình lên hét lớn: "Thật quá chính xác! Quân bài của mình to nhất vì vậy sau này mình sẽ là người kết hôn sớm nhất trong cả bọn! Vừa rồi bốc bài bên phòng mình, mình cũng bốc được quân to nhất, các cậu xem đi! Lời nguyền của người Maya thiêng chưa!"

"Thế còn mình còn mình?" Tôi cầm quân 9 cơ áp sát tới trước mặt Na Na.

"Quân bài của cậu to thứ hai, nhưng nhìn thì cũng không phải dạng sẽ kết hôn sớm, mà phòng các cậu làm sao thế, định kết hôn muộn tập thể à?"

"Không phải sắp xếp từ to tới bé à? Thế thì Q và K của bọn mình phải to nhất chứ!" Từ Lâm cầm quân bài của mình và Thiên Hỉ lên kháng nghị.

"Bích cơ tép rô, các cậu cơ là nhỏ nhất." Na Na xua tay.

"Nói như vậy thì, cậu là người đầu tiên kết hôn, sau đó tới Tạ Kiều, mình, Từ Lâm, cuối cùng mới đến Thiên Hỉ?" Vương Oánh cười nhạo ném quân bài sang một bên, "Thật chẳng chính xác gì cả!"

"Đúng thế! Thiên Hỉ vẫn còn xếp sau mình đây này? Sao có thể chứ!" Từ Lâm cũng bĩu môi.

"Thế thì sao, ngộ nhỡ đúng." Na Na vẫn nói cứng.

https://thuviensach.vn

“Ngộ nhỡ cái mông ấy, nói cho cậu biết, mình không có ý định kết hôn.” Từ Lâm chui về giường.

“Bây giờ không, nhưng ai biết sau này cậu có người trong mộng thì khó nói. Nhìn Vương Oánh ấy, còn kêu không tốn hơi tốn sức đi yêu đương kia kìa, chẳng phải giờ đang yêu Tần Xuyên à?” Na Na tức tối.

Cô ấy vẫn luôn kêu ca việc cuộc đời mình phải chịu cú sốc đúp từ chính những người bạn. Lần đầu tiên là vì tôi và Dương Trừng, lần thứ hai lại là vì Vương Oánh và Tần Xuyên, có điều chúng tôi chẳng ai lo cho cô ấy, bởi nghe nói cô ấy đã có mục tiêu mới.

“Nhưng bảo Thiên Hỉ là người kết hôn cuối cùng mình không tin.” Tôi lắc lắc đầu, “Đúng không Thiên Hỉ, cậu đã có kế hoạch gì chưa, bao giờ kết hôn?”

“Chưa, nhưng mình cũng sẽ không lấy chồng muộn, nếu Tiểu Chu đồng ý lấy mình, tốt nghiệp xong bọn mình sẽ đăng ký.” Thiên Hỉ thẳng thắn.

Na Na đầu trò, chúng tôi cũng trêu ghẹo Thiên Hỉ theo, cho tới khi quản lý ký túc gõ cửa, Na Na mới lén tót về phòng 214. Tối ấy tôi nghĩ mãi, sau này tôi sẽ lấy ai, cùng ai sống trọn đời trọn kiếp, nhưng cuối cùng thì tôi vẫn chưa nghĩ ra được đáp án. Dương Trừng là bạn trai của tôi, nhưng chúng tôi có lẽ sẽ không đời đời kiếp kiếp bên nhau, Tần Xuyên sẽ bên tôi mãi mãi, nhưng từ đầu tới cuối cậu ta lại không phải bạn trai tôi.

Hôm nay ít tiết, Tần Xuyên cũng không ở căng-tin, tôi hẹn tới nhà cậu ta, tôi muốn trả lại bộ chìa khóa dự phòng. Dù sao giờ cậu ta cũng đã có Vương Oánh, để một bộ chìa khóa chỗ tôi không hợp lý lắm.

Vừa đến cửa, đã nghe tiếng gào thảm thiết của Tần Xuyên vọng ra từ trong phòng, khiến tôi sợ tới mức không cả kịp gõ cửa, cứ thế cắm chìa vào

https://thuviensach.vn

ổ mà mở, lúc vào mới phát hiện, cậu ta đang tắm cho một con mèo con trong phòng vệ sinh, rõ ràng con mèo đó không hợp tác, tôi tận mắt chứng kiến nó cào Tần Xuyên một phát.

"Mày mà còn giãy giụa tao sẽ hầm mày lên đấy, tin không?" Tần Xuyên gào.

Tôi im lặng vỗ vỗ vai Tần Xuyên, "Làm gì thế?"

"Hả? Đến rồi à? Ái chà, không nhìn thấy à, đang tắm cho tên nhóc này, một con mèo hoang theo tôi về tận cửa, tôi thấy nó đáng thương nên nuôi luôn! Kết quả cậu xem, nó giở mặt không nhận người quen! Tắm thôi mà cũng khiến tôi ướt như chuột lột! Nào nào! Còn định cắn tao à?"

"Mèo sợ nước! Cậu đã quên con mèo già trong đại viện của chúng ta ngày xưa rồi à, hễ hất nước vào người là nó chạy bán sống bán chết… để tôi cho…"

Tôi giải cứu con mèo ra khỏi chậu nước, tên nhóc này có lẽ cũng đang sợ chết khiếp, người cứng đờ, run lẩy bẩy.

Cũng may Tần Xuyên luôn rất chăm chút cho tóc tai của mình nên trong nhà lúc nào cũng sẵn máy sấy, tôi quấn nó trong khăn bông, sau đó sấy khô lông cho nó, lúc đó con mèo mới dần dần lơi lỏng cảnh giác, ngoan ngoãn nằm trên đầu gối tôi, lim dim nhắm mắt hưởng thụ.

Tần Xuyên đứng bên cạnh nhìn tôi và con mèo bằng vẻ kinh ngạc, "Được đấy Kiều Kiều, nó cũng rất nghe lời."

"Ngoan mà! Còn cho tôi sờ bụng nữa!" Tôi xoa xoa cái bụng tròn lẳn của con mèo, "Thật đáng yêu, cậu đặt tên cho nó chưa?"

"Cá Muối!"

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

“Cá muối ấy!” Tần Xuyên chỉ chỉ vào hộp cơm trên bàn, “Tối qua ăn cá, thấy món cá muối cũng rất ngon! Thế là tiện thể đặt luôn tên ấy cho nó, vừa ngon vừa dễ nhớ!”

“Cái tên này đặt nghe cũng… tùy tiện quá.” Tôi nhìn Cá Muối với ánh mắt cảm thông, Cá Muối bày tỏ sự bất mãn, meo meo mấy tiếng.

“Rất đặc biệt đấy chứ! Ha, Cá Muối.” Tần Xuyên đón lấy Cá Muối, giơ nó lên cao nhìn nó cười.

“Đúng vậy, nhà cậu cũng có truyền thống đặt tên khá đặc biệt.”

“Cậu có ý gì?” Tần Xuyên trừng mắt lườm tôi.

Cá Muối giãy giụa trong tay Tần Xuyên, tôi cười thản nhiên huýt sáo, Tần Xuyên tức tối ném Cá Muối trả cho tôi, Cá Muối lập tức ngoan ngoãn, tôi vuốt ve nó, nó cuộn tròn người lại như một quả bóng lông. Tần Xuyên nằm bò lên lưng ghế tôi ngồi, cười cười vươn tay xoa đầu Cá Muối. Dáng vẻ dịu dàng ấy, hòa lẫn cùng ánh mặt trời lúc ban chiều, thời khắc này khiến tôi có cảm giác mọi thứ đều vừa đẹp, chỉ tiếc không thể cứ như thế này mà cùng nhau già đi.

“Đúng rồi, cậu vội vàng tới tìm tôi để làm gì?” Tần Xuyên hỏi.

Những giây phút tĩnh lặng đẹp đẽ qua nhanh, tôi khẽ thở dài, rồi móc chùm chìa khóa ra với dáng vẻ không được tình nguyện lắm, đưa cho Tần Xuyên, “Này, trả cho cậu.”

Tần Xuyên nhìn mãi mới nhận ra đó là chìa khóa nhà mình, cậu ta ngẩng đầu lên hỏi: “Làm gì thế?”

https://thuviensach.vn

“Không phải có hai bộ à? Cậu cầm một bộ, bộ này đưa cho Vương Oánh, để ở chỗ tôi không tiện.” Tôi thản nhiên.

“Không cần, cô ấy chẳng thích tới những chỗ thế này, hơn nữa, về sau tôi thường xuyên phải đi lấy hàng, cậu có trách nhiệm đến cho Cá Muối ăn, cứ để ở chỗ cậu!” Tần Xuyên đút tay vào túi, dựa người vào bàn đứng dậy.

Tôi đành thu chùm chìa khóa về, lòng bỗng trào dâng cảm giác thân thiết ấm áp, những lời phải nín nhịn từ rất lâu cuối cùng cũng thốt ra được: “Này, rốt cuộc cậu thích Vương Oánh từ bao giờ?”

Tần Xuyên ngẩn người, “Chắc là từ hôm cô ấy bảo là bạn gái tôi.”

“Hả? Trước đó hai người chưa có gì?”

“Chưa, nhưng cô ấy đã nói thế rồi, sao tôi có thể phủ nhận được?” Tần Xuyên mỉm cười, “Có điều Vương Oánh rất tốt, thật đấy, mạnh mẽ hơn Dương Trừng của cậu nhiều. Mà nói đi cũng phải nói lại, thế cậu thích Dương Trừng từ bao giờ?”

“Hôm chúng ta từ Thượng Hải về, anh ấy đã chân thành tỏ tình với tôi.”

Nhưng trong lòng tôi, lại nghĩ đến một lời tỏ tình khác, buổi sáng sớm ở Thượng Hải, người nào đó đã nói muốn ở bên tôi, sau đó biến mất không tăm tích.

“Hừ, thế à.” Tần Xuyên gật gật đầu, “Tạ Kiều, nhưng nếu như… nếu như hôm đó chúng ta ở Thượng Hải…”

Tần Xuyên còn chưa nói hết câu, di động của tôi bỗng đổ chuông, đó là một số máy lạ, tôi thờ ờ bấm nút tắt, nhưng số máy đó cố chấp gọi mãi. Cá Muối bị đánh thức, nhảy khỏi người tôi, ưỡn vai vươn người.

https://thuviensach.vn

Tôi chán nản nghe máy, giọng con gái xa lạ vang lên.

“Cậu là Tạ Kiều?”

“Đúng vậy.”

“Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

“Cậu là ai? Có chuyện gì?”

“Chuyện bạn trai của chúng ta, Dương Trừng.”

Tôi chạy ra khỏi nhà Tần Xuyên trong dáng vẻ nhếch nhác, Tần Xuyên hỏi tôi làm sao, nhưng sống chết tôi cũng không chịu nói, tôi thực sự không muốn để cậu ta biết nỗi đau khổ của mình.

Cô gái đó tên Nhậm Tư Vũ, cô ta hẹn gặp tôi ở quán Điêu Khắc Thời Gian gần trường. Ngồi một mình trong góc quán, tôi cũng chẳng biết mình tức giận hay buồn phiền, chỉ thấy trái tim đập rất nhanh, căng thẳng trước tình huống chưa từng gặp bao giờ này. Tình yêu còn chưa đâu vào đâu vậy mà đã gặp đủ mọi vấn đề.

Nhậm Tư Vũ đến đúng như đã hẹn, cô ta rất thời thượng, người lại xinh đẹp, cằm hơi hất lên, nhìn đầy khí thế, nhưng lại túm chặt khăn giấy trong tay, lộ ra sự bối rối, xem chừng cô ta cũng căng thẳng.

Chúng tôi gọi một cốc cà phê kiểu Mỹ và một cốc Capuchino, sau khi im lặng uống hết nửa cốc, cô ta đành lên tiếng trước: “Tôi quen Dương Trừng trước cậu.”

“Ồ, có lẽ vậy, anh ấy biết rất nhiều người.” Tôi gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Thế cậu có biết, vì tôi nên anh ấy mới thi vào đại học B không.”

“Ồ!” Tôi nhớ lại Vương Oánh từng nói cho tôi biết vì sao ban đầu Dương Trừng thi vào đại học B, là vì một cô gái mà từ bỏ cả việc ra nước ngoài du học, thì ra cô gái ấy là Nhậm Tư Vũ.

“Giữa chúng tôi có chút hiểu lầm! Nên cậu mới có thể xen vào được.” Nhậm Tư Vũ trừng mắt.

“Dương Trừng chưa bao giờ nhắc gì về cậu với tôi, tôi chỉ biết, khi chúng tôi đến với nhau, anh ấy độc thân.” Tôi nghiêm túc.

“À, đừng nói những chuyện cao vời vợi ấy, nghe cứ như chuyện chẳng liên quan gì tới mình vậy! Tạ Kiều, cậu có bao giờ nghĩ, hồi ấy vì sao Dương Trừng lại thích cậu không?” Nhậm Tư Vũ cười đầy quỷ dị, “Cậu đẹp? Cậu xuất sắc? Cậu khác người?”

Tôi ngẩn ra, tôi không biết câu trả lời cho câu hỏi ấy. Tôi đã từng hỏi bản thân mình, cũng từng hỏi Dương Trừng, nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói rõ với nhau. Thời gian trôi đi, dường như chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa.

Đấy là miếng khuyết bí mật trong quan hệ của chúng tôi, chúng tôi cứ nghĩ thời gian và sự ấm áp có thể lấp đầy, che kín nó, nhưng giờ, khi Nhậm Tư Vũ vạch trần nó ra, nó vẫn là một cái hố sâu trống rỗng.

“Ngày ấy, tôi và Dương Trừng cãi nhau, bởi tôi đột nhiên nghe nói anh ấy đi lại thân thiết với một nữ sinh khoa Trung văn. Tôi rất không vui, nên đã bỏ mặc anh ấy, không nghe điện thoại cũng không trả lời tin nhắn. Chúng tôi chiến tranh lạnh một thời gian, tôi còn tưởng anh ấy sẽ đến dỗ dành tôi, nhưng không, tôi còn chưa kịp định thần anh ấy đã thổ lộ với nữ sinh khoa Trung văn kia rồi…”

https://thuviensach.vn

Nhậm Tư Vũ cắn môi rất không cam tâm, tôi cảm thấy buồn thay cho cô ấy, nhưng cô ấy lại tỏ vẻ không cần người khác thương hại, lập tức ngẩng cao đầu, kiêu ngạo mà lạnh lùng nói tiếp: "Cậu tưởng nữ sinh đó là cậu? Ha ha, thật đáng tiếc, đáng tiếc không phải."

Tôi nghi hoặc nhìn Nhậm Tư Vũ, cô ấy cười đầy ác ý, "Là Thiên Hỉ, Tiểu Thiên Hỉ."

Tôi cảm thấy chùm ánh sáng màu trắng trong đầu tôi nổ tung, rất nhiều tiểu tiết bị thời gian làm cho mờ nhạt giờ lại hiện ra rõ ràng. Hồi tập quân sự, ánh mắt Dương Trừng chăm chú nhìn về phía chúng tôi, nụ cười của Dương Trừng dành cho Thiên Hỉ sau cánh gà hôm tổng kết, những cuộc điện thoại gọi đến ký túc hẹn ra ngoài ăn cơm vào mỗi buổi chiều… thực ra, những chuyện ấy tôi biết cả, chỉ là cân nhắc lợi hại nên tôi đã chọn cách quên mà thôi.

"Thiên Hỉ từ chối, anh ấy mất mặt, việc anh ấy thích cậu… chỉ là tiện thể, không chừng còn là vì muốn chọc tức Thiên Hỉ."

Nhậm Tư Vũ kết thúc câu chuyện của mình, cô ấy khoanh tay ngồi trên sofa, nghiêm túc quan sát phản ứng của tôi, còn tôi lại để cô ấy được như ý nguyện, mặt trắng nhợt, suy sụp.

Thực ra, sau khi kể chuyện người khác xong mới đến thứ mà cô ấy muốn nói, cô ấy đã cho tôi xem tin nhắn giữa mình và Dương Trừng thế nào, kể về bữa tối hôm qua của họ ra sao, thậm chí thể hiện rõ ràng rằng Dương Trừng đã quay về bên cô ấy để tôi biết khó mà rút lui, nhưng tôi chẳng nghe thấy gì hết. Cô ấy đã đánh một cú chí mạng, căn bản không cần chém chặt thêm nữa.

Tôi không nhớ mình ra khỏi quán cà phê lúc mấy giờ, còn lại chút ý thức tỉnh táo tôi liền gọi điện cho Tần Xuyên bảo cậu ta tới đón mình. Tần

https://thuviensach.vn

Xuyên nhanh chóng xuất hiện, tôi vùi mặt vào gối ngồi khóc bên đường, Tần Xuyên ngồi xuống, đỡ vai tôi rồi gọi: “Kiều Kiều, Kiều Kiều!”

Giống như người đang gặp ác mộng được đánh thức, tôi ngẩng đầu nhìn Tần Xuyên, ngẩn ra bảo: “Tần Xuyên, tôi muốn uống rượu.”

“Đi, tôi uống cùng cậu.” Tần Xuyên không hề do dự.

Chúng tôi đến một quán bia lớn, World Cup được tổ chức ở Hàn và Nhật đã bắt đầu, nhà hàng nào cũng có sự chuẩn bị chu đáo, bày một dọc ghế nhựa màu trắng tràn ra cả ngoài đường, từng két bia chất cao ngất nơi góc tường, chúng tôi đi thẳng đến đó khiêng một két ra, Tần Xuyên chẳng can tôi, cậu ta gọi thêm lạc và thịt xiên nướng, gân bò nhiều ớt, cánh gà nướng mật ong, bánh bao phết tương cà, ngoài ra nhất định phải có thận lợn. Tôi căn bản chẳng cần nhìn menu, bởi những món tôi thích Tần Xuyên đều biết. Đi với Dương Trừng tôi cũng không cần gọi món, bởi những thứ đồ ăn cao cấp đó tôi chẳng biết món nào, tôi nghĩ anh chắc chẳng biết món nào tôi thích món nào tôi không thích, mà chỉ dựa vào giá tiền để gọi.

Sự so sánh ấy khiến tôi thấy chua xót, không rõ tại sao mình đã biết khó như vậy mà vẫn lao vào, chọn một người không sống cùng thế giới như thế.

“Tần Xuyên, trên thế gian này tại sao lại có người chẳng giống cậu chút nào vậy?”

“… Thế giới rộng lớn quá.”

“Thế giới rộng lớn như vậy sao lại để tôi gặp Dương Trừng?”

“… Phật tổ phái cậu ta đến để thử thách cậu đấy.”

“Ăn nói cho tử tế được không!” Tôi ném một hạt lạc trúng đầu Tần Xuyên, “Đứng ở góc độ một người đàn ông cậu nói cho tôi biết xem, rốt

https://thuviensach.vn

cuộc các cậu thích người phụ nữ như thế nào?”

“Chính là… thích thôi…” Tần Xuyên khổ sở.

“Năm xưa tại sao cậu lại thích Lưu Văn Văn?” Tôi đưa ly bia lên miệng, uống ừng ực.

“Cô ấy bảo cô ấy thích tôi.”

“Thế là cậu cũng thích à! Hại tôi thảm tới mức này! Nếu lý do cậu thích cô ấy cao quý một chút, lãng mạn một chút tôi còn cam tâm!” Tôi đập mạnh bàn, “Vậy tại sao lại thích Trần Bảo Gia?”

“Cô ấy nói cô ấy có thể giúp tôi xử lý máy tính…”

“Cậu vì cái máy tính mà bán thân à?” Tôi trợn mắt, “Vậy tại sao lại thích Vương Oánh?”

“Không phải kể rồi còn gì, cô ấy nói tôi là bạn trai cô ấy…”

“Tần Xuyên, cậu nghiêm túc chút được không hả? Toàn lý do vớ vẩn! Hoa cỏ bên đường tùy ý chọn bừa một bông, bông nào cũng được! Cậu không thể nghiêm túc, lâu dài, thật lòng thích một ai đó sao?”

“Có chứ…” Tần Xuyên lí nhí.

“Có cái mông ấy!” Tôi uống tới mơ mơ màng màng, đưa tay kéo giật cậu ta, “Vậy nếu, tôi nói là nếu nhé, nếu cậu thích Vương Oánh, nhưng Vương Oánh không thể ở bên cậu, không thể tốt với cậu, thì cậu có lập tức chuyển mục tiêu sang Từ Lâm không?”

“Sẽ có đàn ông thích Từ Lâm à?” Tần Xuyên vẻ mặt băn khoăn.

https://thuviensach.vn

“Giả sử! Ý của tôi là cậu có lập tức theo đuổi bạn của Vương Oánh không?”

“Cậu điên à? Đương nhiên không rồi.”

“Nếu như có người làm như thế? Thì hắn đang nghĩ gì?”

“Chắc chắn hắn không thích cả hai cô gái đó, không thích ai cả. Có lẽ hắn chỉ thích cảm giác như đang thích ai đó mà thôi, còn người đấy là ai, hắn chẳng bận tâm, hắn phỉnh phờ bản thân, tự mua vui cho bản thân.” Tần Xuyên chắc nghĩ mình hiếm khi nói được những lời sâu sắc như vậy nên vô cùng đắc ý cụng ly đòi uống với tôi.

“Cậu nói đúng.” Tôi đặt ly bia xuống cười thê thảm.

“Thực ra, bình thường anh chẳng để lộ tâm tư gì nhưng thực ra chuyện gì anh cũng hiểu!” Tần Xuyên dương dương đắc ý.

“Dương Trừng chính là người như thế. Đầu tiên anh ấy ngỏ lời với Thiên Hỉ, sau khi bị cự tuyệt, nên mới tới tìm tôi.”

Tần Xuyên sững người.

“Lúc còn đang yêu tôi, anh vẫn hẹn hò cùng đi ăn tối với bạn gái cũ. Vừa rồi, tôi bị bạn gái cũ của người ta hẹn gặp.”

Tần Xuyên đẩy ly bia tới choang một tiếng, rồi đứng bật dậy, tôi hoảng hốt kéo cậu ta lại, “Cậu làm gì thế?”

“Tôi đi đánh chết thằng chó ấy!” Tần Xuyên tức giận phừng phừng, mặt hằm hè.

https://thuviensach.vn

“Đừng gây chuyện! Suốt ngày bị người ta gọi là đồ mọi rợ, lẽ nào cậu định hành động mọi rợ thật à?”

“Tạ Kiều, thằng đó không được bắt nạt cậu, có tôi ở đây, không ai được phép bắt nạt cậu.”

“Từ nhỏ tới lớn cậu là người bắt nạt tôi nhiều nhất!” Tôi bĩu môi.

“Cậu… chỉ là hồi nhỏ đùa với cậu thôi mà. Lớn rồi tôi đã để cậu phải khóc bao giờ chưa?” Tần Xuyên thở phì phò.

“Sao cậu biết là chưa?” Tôi lẩm bẩm.

“Cái gì?” Tần Xuyên nghe không rõ, tôi cũng không giải thích thêm.

“Này, Tần Xuyên.” Tôi giơ cao ly bia, nhìn bọt đang sủi trong đó, nói tiếp: “Tôi là một người không đáng được ai đó thích ư? Đại khái sẽ chẳng có ai thật lòng thích tôi cả phải không?”

“Vớ vẩn!”

“Tôi không được xinh đẹp, thân hình cũng không hot, mãi mới thi đỗ được vào một trường đại học có tiếng tăm một tí nhưng lại chỉ lẹt đẹt đứng bét, không có sở trường, tính tình tùy tiện, cũng không dịu dàng…”

“Cái đó… vớ… vớ vẩn!”

“Cậu không thể khẳng định được à? Nếu thấy tôi nói vớ vẩn thì phản kích lại xem nào? Không nói được đúng không?” Tôi tức tối.

“Nhưng cũng có tí đúng!” Tần Xuyên gào lên không phục.

https://thuviensach.vn

“Sao cậu có thể như thế! Cậu không thấy tôi thất tình đang rất buồn à? Rốt cuộc cậu có biết an ủi người khác không hả?”

Tôi cảm thấy Tần Xuyên thành thật tới đáng ghét, nên tức tối gào lên.

“Thế thì đã làm sao? Yêu phải người xấu, không phải cô gái hoàn mĩ nhất, có rất nhiều khuyết điểm, thế thì đã làm sao? Tạ Kiều, cậu chính là cậu, nhất định sẽ có người thấy cậu tốt nhất, đáng yêu nhất, đặc biệt nhất, nhất định sẽ có người luôn lo lắng cho cậu, nhất định có người coi cậu là người quan trọng nhất. Cả thế giới này, cả vũ trụ này cũng không có ai vượt qua được cậu!”

Tần Xuyên nói một hơi rồi ngồi thở dốc, tôi ngẩn ra nhìn cậu ta, khẽ hỏi: “Sẽ có không?”

“Nhất định có!”

“Thật không?”

“Thật.”

Tần Xuyên nhìn tôi, khẳng định.

Chúng tôi vui vẻ cụng ly, vui vẻ uống cạn, khi đó tôi nghĩ, vứt béng tình yêu tình đương đi, có một người bạn thân thế này, cả đời chẳng có gì phải nuối tiếc cả.

Hôm đó, tôi đã uống một trận say đã đời lần thứ hai trong cuộc đời mình, vì đã qua giờ tắt đèn ở ký túc nên Tần Xuyên vác tôi về phòng cậu ta.

Sau đó tất cả mọi ký ức của tôi đều biến mất, lúc tỉnh lại, tôi, Tần Xuyên, Cá Muối đang nằm trên giường. Cá Muối rúc vào lòng tôi, lưng uốn cong thành hình chữ C nhỏ, tôi nằm trong lòng Tần Xuyên, cũng cong thành hình

https://thuviensach.vn

chữ C nhỏ. Có lẽ vì tôi khẽ cựa quậy nên đã đánh thức cậu ta, cậu ta tự nhiên đặt tay lên người tôi, tôi quay lại, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt đang "say ngủ" của Tần Xuyên, sau đó không khách khí cho cậu ta một cái tát.

"Làm gì thế?" Tần Xuyên ôm đầu kêu lên.

"Cậu không biết là từ nhỏ cậu đã không thể giả vờ ngủ à! Lông mi rung rung như cánh bướm đêm ấy!" Tôi phì cười chế nhạo.

"Đó là do tôi sợ khi cậu tỉnh lại thấy tôi sẽ ngượng!" Tần Xuyên nhướng mày, cãi chày cãi cối.

"Ngượng gì?"

"Tối qua uống nhiều nên quên hết rồi à?"

"Chuyện gì?"

"Thôi, cậu quên luôn đi!" Tần Xuyên cố nhịn cười quay mặt đi.

"Nói mau!" Tôi túm chặt áo cậu ta.

"Trên đường về cậu cứ gào lên hát *Cùng em đi xem mưa sao băng rơi trên trái đất này*."

"… Sau đó?"

"Rồi gào lên với đèn đường là sao băng rơi rồi, chắp hai tay để cầu nguyện."

"… Sau đó?"

https://thuviensach.vn

“Về nhà ôm Cá Muối khóc rống lên, lông của nó bị cậu làm ướt hết cả.”

“… Sau đó?”

“Ép tôi phải hứa nếu tới năm ba mươi tuổi còn không có ai rước cậu, tôi phải lấy cậu.”

“Cút!” Cuối cùng tôi cũng đỏ bừng mặt nổi cáu, “Đừng tưởng tôi uống say rồi thì cậu có thể vu oan giá họa cho tôi!”

“Ai giá họa cho cậu! Rõ ràng tự miệng cậu nói thế!”

“Đời này cho dù già thành ni cô tôi cũng không lấy cậu!”

“Cậu tưởng tôi thích lấy cậu chắc?”

Chúng tôi ngượng quá hóa giận bắt đầu gây nhau ngay trên giường, Cá Muối bị đánh thức, chán ghét meo một tiếng rồi chui vào giữa hai chúng tôi, cọ cọ người này, dụi dụi người kia. Tần Xuyên đi lấy thức ăn cho mèo cho nó ăn, tức giận ném cho tôi một cái xúc xích, tôi bóc vỏ ăn ngấu nghiến, có lẽ thức ăn cung cấp đường máu cần cho sự vận hành của trí não, bao nhiêu chuyện xảy ra tối qua lập tức ùa về.

Tôi nhớ tôi khóc lóc ướt nhòe cả mặt, Tần Xuyên lấy khăn lau mặt cho tôi, tôi thút thít, kéo tay áo cậu ta, “Tần Xuyên, nếu thật sự không có ai yêu tôi thì làm thế nào?”

“Không đâu.” Tần Xuyên lại lau nước mắt cho tôi.

“Đến bảy, tám mươi tuổi, mọi người đều có con cháu đầy nhà rồi tôi vẫn chẳng ai rước, trở thành một bà cô già cô đơn thì phải làm thế nào?” Tôi khóc nghe đau lòng hơn.

https://thuviensach.vn

“Không đâu, có tôi đây mà.” Tần Xuyên nói rất ngắn gọn.

Tôi lật người ngồi dậy, túm chặt cậu ta như vớ được cọng cỏ cứu mạng, “Được, vậy chúng ta ngoắc tay, ba mươi tuổi! Ba mươi tuổi mà tôi vẫn chưa có ai rước, cậu phải lấy tôi!”

Tôi giơ ngón tay nhỏ ra, nhìn Tần Xuyên chăm chăm, Tần Xuyên cũng nhìn tôi, mặt vô thức đỏ rần, sau đó vỗ bộp tay tôi một cái, “Được!”

“Không được! Phải nghéo tay!” Tôi cứ túm chặt không tha.

Tần Xuyên bất lực đành nghéo tay với tôi, tôi hài lòng rơi vào trạng thái say rượu hoàn toàn, ngủ say tít.

Những chuyện đó sau khi nhớ lại khiến tôi đỏ mặt tía tai, tôi nghiêng đầu, len lén liếc Tần Xuyên đang đứng trong bếp, cậu ta đun nước, đang mở hai bát mì tôm, Cá Muối ngồi bên cạnh chầu chực, khiến Tần Xuyên tức tối hét lớn: “Vừa cho ăn rồi còn gì! Cái gì cũng ăn mày không sợ béo thành Tạ Kiều à!”

“Nói cái gì đấy?” Tôi cười quát.

“Còn không mau vào giúp một tay! Không vào là không cho cậu ăn cùng đâu đấy, cho mèo ăn hết!”

Tôi nhảy xuống giường, chạy vào bếp, ôm Cá Muối lên, Tần Xuyên vẫn đang lẩm bẩm cằn nhằn tôi uống say nằm gối đầu lên cánh tay khiến cậu ta ê ẩm, tôi mắt nhắm mắt mở nói lấp liếm, bảo chẳng nhớ gì chuyện tối qua cả, Tần Xuyên tức tới mức gào lên nheo nhéo, còn tôi lại nảy sinh chút suy nghĩ ích kỷ vào buổi sáng ngày hôm ấy.

Tôi nghĩ, nếu hôm nay tôi tròn ba mươi tuổi, thì thật tuyệt.

https://thuviensach.vn

Tôi chẳng muốn đi học, không muốn gặp bất kỳ người nào biết mình, hoặc biết Dương Trừng.

Tần Xuyên gọi điện cho Đại Long bảo cậu ta để ý tới quầy hàng còn mình thì ở nhà cùng tôi xem *Vườn sao băng*, tôi thần tượng Châu Du Dân, còn cậu ta lại si mê Đại S.

Cậu ta không khuyên tôi phải nghĩ thoáng hơn, đạo lý tôi hiểu cả, nhưng nhất thời không muốn nghĩ thoáng, tôi cũng không tin những chuyện thế này lại có ai đó nghĩ thoáng được ngay. Nỗi đau khổ khi bị phản bội thực ra không phải vì người đó quay lưng bỏ đi, mà là sau khi họ bỏ đi để lại cảm giác bị vứt bỏ giữa thế giới rộng lớn cho người ở lại. Đó là cảm giác cô độc không nơi nương tựa, không chỗ bấu víu, đau lòng và phẫn nộ là chắc chắn, chia tay hay tha thứ đều là chuyện sau này.

Tối hôm ấy Dương Trừng phát hiện ra sự bất thường, anh gửi tin nhắn cho tôi, tôi không trả lời, gọi điện tôi cũng không nghe máy. Ban đầu anh cũng chẳng lo lắng, hơn một tiếng sau lại gọi nhưng tôi vẫn không nghe, dần dần, anh bắt đầu gọi nhiều. Trước khi anh gọi tôi còn bình tĩnh, điềm đạm ngồi nghĩ xem nên chia tay anh thế nào. Nhưng vừa nhìn thấy tin nhắn với giọng điệu quen thuộc, nghe thấy tiếng chuông di động không ngừng vang lên, nỗi đau đớn cùng ấm ức trong tôi bùng nổ. Tôi không muốn nghe, không muốn nói chuyện với anh chút nào hết, nhưng cũng không muốn tắt máy, ấu trĩ nghĩ rằng làm như vậy để chứng minh tôi vẫn có chút quan trọng đối với anh.

Vì vậy, hơn mười một giờ tối hôm ấy, khi cửa phòng nhà Tần Xuyên bị gõ liên tục, tôi còn tưởng Dương Trừng đến tìm mình.

Tôi hoang mang nhảy xuống giường: “Làm thế nào bây giờ? Cậu ra bảo tôi không có ở đây!”

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc có muốn tôi cho cậu ta một trận không?” Tần Xuyên siết chặt nắm tay đi ra cửa.

“Đừng! Xin cậu đấy! Cậu cứ nói cậu không biết gì là được.” Tôi kéo Tần Xuyên.

“Thật không hiểu cậu nghĩ gì nữa.” Tần Xuyên nhìn qua mắt mèo, bàn tay đang định mở cửa bỗng dừng lại.

“Chết tiệt! Chị tôi.”

“Hả?” Tôi cũng ngẩn ra, “Tần Thiến về à?”

“Tôi tìm chị ấy có chuyện… sao chị ấy lại vội vàng quay về đây, mẹ kiếp, lúc nào cũng thế, không bao giờ đánh tiếng khiến mình trở tay không kịp.”

Tiếng gõ cửa bên ngoài lại vang lên, lần này nghe có chút gấp gáp, rõ ràng chị Tần Thiến bắt đầu sốt ruột.

“Mở cửa ra đi.”

“Không được!” Tần Xuyên vội vàng ngăn tôi, “Chị tôi hằng ngày giáo dục tôi như giáo dục bọn lưu manh, đã giờ này rồi mà cậu còn ở chỗ tôi thì chị tôi sẽ nói thế nào?”

Tôi nghe cậu ta nói mà đỏ hết cả mặt, bắt đầu thấy bối rối.

“Tần Xuyên! Mở cửa! Chị biết cậu ở trong đó! Nghe thấy tiếng cậu nữa đấy! Đang làm chuyện xấu xa gì thế?” Tiếng chị Tần Thiến lọt qua khe cửa vào trong, tôi và Tần Xuyên nghe mà co rúm cả lại.

https://thuviensach.vn

“Tần Xuyên! Có phải đang ở trong đó với đàn bà không hả? Nói cho cậu biết, nếu cậu mà bừa bãi chị đánh chết cậu! Đợi đấy!” Chị Tần Thiến tung chân đạp cửa.

Tần Xuyên mặt méo xẹo như sắp khóc, tôi hít sâu một hơi, ra hiệu cho cậu ta cứ mở cửa, nhưng chưa kịp thì “bịch” một tiếng cửa bật tung, một người mặc áo đen mà chúng tôi từng gặp ở Thượng Hải xông vào kẹp chặt Tần Xuyên, còn chị Tần Thiến cũng lách qua người áo đen kia lao vào như một cơn gió, chị ấy thậm chí còn chẳng thèm liếc Tần Xuyên, đẩy phắt cả hai người kia ra hung hăng như muốn bắt gian phải bắt tận giường, nhưng khi nhìn thấy người đang co rúm run rẩy ở đằng sau lại là tôi, chị ấy lập tức sững lại.

“Kiều Kiều?”

“Tần… chị Tần Thiến.” Tôi cố gắng mỉm cười chào chị ấy.

“Thả em ra!” Tần Xuyên vùng khỏi tay gã áo đen xông tới, “Chị…”

Chị Tần Thiến lập tức cho Tần Xuyên một cái bạt tai.

“Chị làm gì thế!” Tần Xuyên ôm đầu, tức tối gào lên.

“Mày định giở trò gì với Kiều Kiều?” Chị Tần Thiến lại tung chân đá tiếp, “Mày dám ra tay với Kiều Kiều?”

“Em không có…”

“Tao đánh chết mày cho xong!”

“Không… không… không phải!” Tôi vội vàng ngăn chị ấy, vội vội vàng vàng giải thích tình hình hiện tại, nhưng chuyện liên quan đến Dương

https://thuviensach.vn

Trừng chỉ kể rất qua loa, chỉ bảo giờ ký túc đã đóng cửa nên không về được.

Nghe tôi kể xong chị Tần Thiến mới cười híp mắt ngồi xuống, vỗ vỗ lưng Tần Xuyên, "Cậu cũng thật là, phải nói sớm chứ."

"Đừng có chạm vào em!" Tần Xuyên gào lên, "Cái bàn tay nải chuối của chị đánh người đau lắm biết không hả? Chị có cho em cơ hội để nói không?"

"Tính chị nóng mà." Nói thì nói thế nhưng chị Tần Thiến cũng không chịu xuống nước trước việc mình đánh bừa Tần Xuyên.

Tôi lẳng lặng nhìn cánh cửa xiêu vẹo đã không thể đóng lại bình thường kia, lòng thầm niệm mấy lần a men.

"Em là em trai ruột của chị đấy! Có ai như chị không? Lúc nào cũng coi em như phường lưu manh, em liệu có lưu manh được bằng đám người bên cạnh chị không?" Tần Xuyên run rẩy chỉ vào người áo đen đứng bên cạnh.

Gã mặc áo đen mặt lạnh như băng, chẳng nói chẳng rằng, chị Tần Thiến búng búng móng tay được sơn màu vàng, "Chị chỉ muốn nhắc nhở cậu, có vài chuyện cần phải biết điểm dừng."

"Chị còn biết đến điểm dừng! Chị bỏ nhà theo trai lẽ nào em không được có người yêu? Nếu em với Tạ Kiều yêu nhau thật, có phải chị định đích thân ra tay giết em không?"

"Nếu hai đứa yêu nhau thì phải yêu cho tới cùng." Chị Tần Thiến ngước mắt, nhìn chúng tôi nói rõ từng từ từng chữ.

Lòng tôi chợt run lên, lén liếc nhìn Tần Xuyên, cậu ta vẫn còn gân cổ lên cãi với chị Tần Thiến cái gì mà chị ấy quá ngây thơ và bạo lực, động tí can

https://thuviensach.vn

thiệp vào chuyện của em trai, nhưng trên nét mặt của cậu ta, tôi rõ ràng nhìn thấy sự hoảng loạn và ngượng ngùng.

Chị Tần Thiến ngồi thêm một lát, hai chị em bàn nhau mở một cửa hàng bánh ngọt ở Bắc Kinh, Tần Xuyên muốn mời chị Tần Thiến làm nhà đầu tư, lúc ấy tôi mới biết thì ra Tần Xuyên đã sớm có ý định kinh doanh bên ngoài trường học từ lâu. Bàn chuyện nghiêm túc nên cả hai thu lại tính cách bạo lực và không nghiêm túc thường ngày, suy nghĩ vô cùng rõ ràng, khiến tôi không thể không phục gen kinh doanh mạnh mẽ của nhà họ Tần.

Chị Tần Thiến vẫn thần bí như thế, không cho Tần Xuyên biết nơi mình đang ở, cũng không có ý định về thăm nhà, chỉ bảo vài hôm nữa lại đến, tôi đoán chắc chắn chị ấy sẽ kiểm tra bất ngờ. Trước khi đi, chị ấy lo lắng nhìn Tần Xuyên, Tần Xuyên chỉ thiếu nước giơ tay lên trời mà thề rằng không hề có ý định "vấy bẩn" tôi chị ấy mới hơi yên tâm.

Tiễn chị Tần Thiến rồi chúng tôi vào siêu thị gần đó mua băng dính để về cứu chữa cho cánh cửa lung lay sắp đổ ở nhà. Suốt dọc đường Tần Xuyên cứ cằn nhằn chị gái mình dã man, còn tôi đi bên cạnh chỉ biết cười khan. Khi chúng tôi đi xuống dưới, đang định nói mua ít canh cay lên ăn thì nhìn thấy chiếc Audi quen thuộc.

Dương Trừng mở cửa xuống xe, Vương Oánh đang ngồi ở ghế lái phụ cũng bước xuống, anh đi về phía tôi, tôi giật lùi nấp sau lưng Tần Xuyên.

"Kiều Kiều." Dương Trừng gọi lên tôi.

Tôi cúi đầu, không đáp.

"Kiều Kiều, chúng ta nói chuyện đi." Dương Trừng lại tiến thêm một bước.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy không muốn nói chuyện với cậu.” Tần Xuyên đứng chắn trước mặt tôi.

“Tôi cũng không muốn nói với cậu, tôi tìm Kiều Kiều, cậu tránh ra.” Dương Trừng lạnh lùng.

“Cậu tránh xa cô ấy ra một chút, nếu không tôi không đảm bảo sẽ không đánh cậu đâu.” Tần Xuyên đứng im không nhúc nhích.

“Hai người làm gì thế? Không nói chuyện tử tế được à! Có gì thì phải nói ra, Kiều Kiều, Dương Trừng tìm cậu suốt buổi tối, cậu ấy rất lo lắng, dù thế nào, mình nghĩ vẫn nên nói hết cho rõ, trốn tránh không phải cách hay.” Vương Oánh đi tới kéo Tần Xuyên, “Anh đừng đứng đó tỏ ra trượng nghĩa nữa, chuyện riêng của họ, có những việc muốn cũng không giúp được đâu.”

Tần Xuyên đang rất găng vậy mà cũng dịu hẳn xuống, cậu ta nghe lời Vương Oánh, lẳng lặng nhích sang bên một bước, lo lắng nhìn tôi. Tôi mím chặt môi, tôi biết Vương Oánh nói đúng, né tránh làm con rùa rụt cổ không thể giải quyết được gì, Tần Xuyên cũng không phải nơi để tôi nương thân, cậu ta có cuộc sống riêng và bạn gái của mình, tôi không thể vì tham lam chút ấm áp mà cứ ở lì đây không đi.

“Được, chúng ta nói chuyện.” Tôi lấy hết dũng khí ngẩng đầu nói.

Tôi và Dương Trừng quay lại xe của anh, Tần Xuyên không yên tâm, kéo Vương Oánh ra vườn hoa bên cạnh ngồi đợi. Trong xe, Dương Trừng đang mở nhạc của Enya, trước kia tôi không bao giờ nghe những thể loại này, trong CD của tôi chỉ có nhạc Châu Kiệt Luân, Ngũ Nguyệt Thiên. Một người bước vào cuộc sống của một người khác, giống như cơn gió thoảng thổi qua mặt hồ, kiểu gì cũng lưu lại dấu vết, nhẹ thì như một bài hát, nặng thì là vết sẹo trong lòng. Tôi tưởng tôi có thể thản nhiên, nhưng lại không khống chế được bản thân, tôi đã đánh giá thấp thời gian.

https://thuviensach.vn

“Nhậm Tư Vũ tới tìm em.” Tôi lên tiếng, nước mắt lặng lẽ rơi, tôi thấy rất tủi thân.

“Kiều Kiều, anh xin lỗi.” Dương Trừng thản nhiên như không.

“Dương Trừng, trước kia em mãi không thể hiểu, tại sao anh lại thích em, nhưng em không ngờ, thì ra anh lại không thích em như thế.” Tôi chậm rãi kể lể sự không quan trọng của mình trong lòng anh, trái tim thắt lại đau đớn. “Nhậm Tư Vũ cho em biết, ngày trước anh thích Thiên Hỉ, những người ưu tú như bọn anh có phải không thể chấp nhận chuyện mình bị thua? Nhưng anh không nên lấy em ra làm vật thế thân, em đã nói với anh rồi, em chỉ là một người bình thường, thân hình tướng mạo, học lực, gia thế đều rất bình thường, vì vậy mới ngốc nghếch bị thu hút bởi một người không bình thường như anh, ngây ngốc mắc câu, ngu xuẩn tới mức tưởng rằng mình đáng được yêu. Dương Trừng, sớm biết thế này, em nhất định sẽ tránh anh thật xa.”

Chúng tôi im lặng một lúc, Enya vẫn đang khe khẽ hát, Tần Xuyên và Vương Oánh vai chen vai ngồi bên ngoài, có lẽ bị muỗi cắn chân, Vương Oánh vừa cằn nhằn vừa lấy tay quạt quạt, Tần Xuyên thấy có muỗi, vỗ bộp một cái, Vương Oánh la oai oái, bệnh ưa sạch sẽ của cô ấy sao có thể chấp nhận thi thể của con muỗi xuất hiện trên da mình, Tần Xuyên vụng về lấy giấy ăn lau lau, tôi gần như có thể nghe tiếng cô ấy gầm lên. Cảnh tượng náo nhiệt ấy khiến tôi mỉm cười, tôi ngưỡng mộ họ, rồi lại thấy buồn cho mình. Tần Xuyên đã có tình yêu của cậu ta, tôi biết, cậu ta không thể ứng cứu tôi nữa.

“Kiều Kiều, có những chuyện anh không biết phải giải thích thế nào.” Dương Trừng ngập ngừng, chân thành nói tiếp: “Anh cũng không muốn nói những lời hay ho để dỗ cho em vui. Kiều Kiều em rất tốt, rất ngây thơ, rất đáng yêu. Chúng ta bắt đầu không tốt đẹp như em mong muốn, nhưng điều đó không có nghĩa những ngày chúng ta ở bên nhau không đẹp. Em biết anh rồi đấy, đồ ăn mà không ngon, dù đắt tới đâu anh cũng quyết không

https://thuviensach.vn

bao giờ đụng đũa. Anh không phải là một người qua quýt, em là bạn gái ở bên anh lâu nhất, không ai ngốc tới mức chỉ vì giận dỗi mà tiêu phí nhiều thời gian của bản thân như thế. Em luôn nói anh căn bản cũng không biết bản thân muốn gì, đúng, không sai, anh đúng là không biết mình muốn gì, đến bây giờ anh vẫn không hiểu, đối với những người như anh và Vương Oánh, ý nghĩa của cuộc sống nằm ở đâu, vì vậy, anh luôn tìm niềm vui nhất thời. Nhưng, lúc này, có một điểm anh chắc chắn, đó chính là anh biết mình không muốn mất thứ gì. Kiều Kiều, anh không muốn mất em."

Dương Trừng nhẹ nhàng kéo tay tôi, ngón tay tôi cứng lại, nhưng không từ chối. Những lời Dương Trừng nói đã vỗ về tôi, cuối cùng cũng ban cho tôi chút ấm áp sau hai ngày mưa gió bão bùng. Câu xin lỗi luôn khiến trái tim rung động hơn những lời tuyệt tình, tôi giống như người đang rơi xuống vực, mắc vào một ngọn cây, thương tích đầy mình nhưng không thịt nát xương tan. Có điều tôi vẫn bị tổn thương, vẫn buồn, vẫn tức giận. Tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh, chỉ là trong những lúc thế này, tôi rất không muốn ở một mình. Hình ảnh Tần Xuyên và Vương Oánh ngồi ngoài kia, rõ ràng đẹp đẽ, khiến tôi không dám một mình đối diện. Tôi sợ phải phơi bày nỗi thống khổ của mình trước mặt họ, tôi sợ hạnh phúc của người khác trở thành nỗi khó khăn của mình, tôi không muốn sau này, nhìn thấy Tần Xuyên và Vương Oánh bên nhau, thấy anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ ở bên nhau, thấy Dương Trừng với Nhậm Tư Vũ hoặc một cô gái nào đó ở bên nhau, mà tôi chỉ có một mình. Nếu đem nỗi đau đớn của cô đơn, của mất mát so với nỗi đau của việc phải tha thứ, tôi đành lựa chọn tha thứ. Kẻ mạnh sẽ quay người bỏ đi, chỉ kẻ yếu mới chấp nhận tha thứ.

Ở bên Dương Trừng lâu như thế, anh dạy tôi rất nhiều điều. Tình yêu không thuần khiết như thủa ban đầu tôi vẫn nghĩ, không phải cả đời chỉ yêu một người. Trong cuộc đời mình, chúng ta sẽ yêu rất nhiều người, chỉ cần đảm bảo khi đang yêu ai đó, chỉ chung thủy yêu một mình người ấy là được. Tình yêu không nhất thiết phải xuất phát từ sự tốt đẹp, cho dù ban đầu chỉ vì giận dỗi, hư vinh hoặc bất kỳ nguyên nhân nào khác chẳng liên quan tới từ "yêu", cuối cùng đều vẫn nảy sinh tình cảm. Còn trong tình yêu,

https://thuviensach.vn

chỉ có sự phản bội thật sự chứ không bao giờ có tha thứ thật sự, chỉ cần vẫn còn yêu, dù không thể khoan dung, dù đó chỉ là sự thỏa hiệp bất đắc dĩ, là sự bất cam trên danh nghĩa của chữ yêu.

Dương Trừng và tôi cùng xuống xe, Tần Xuyên và Vương Oánh đang ngồi xa xa đứng bật dậy, Dương Trừng cười gọi họ: "Được rồi, cùng đến phố Quỹ ăn gì đó đi."

"Mau đi thôi, chần chừ nữa tôi đói chết mất, muỗi thì chết vì no." Vương Oánh thở dài.

Tần Xuyên nghi hoặc nhìn tôi, tôi cúi đầu đứng trong cái bóng của Dương Trừng.

Không có sự bảo vệ của Tần Xuyên, tôi chỉ là một con bé nhát gan yếu đuối, tự sinh tự diệt.

Tối hôm đó bốn người chúng tôi uống say khướt. Đó không giống hòa giải mà giống sự thỏa hiệp bất đắc dĩ. Cuối cùng tôi cũng òa lên khóc nức nở, nguyên nhân khiến tôi khóc thì quá nhiều, những ấm ức bị đè nén trong suốt mấy ngày qua, quan niệm về tình yêu bị đảo lộn, sự thất vọng chán nản đối với Dương Trừng, không còn được tiếp tục dựa dẫm Tần Xuyên… tôi khóc xé gan xé phổi, khóc thê thảm nhếch nhác.

Tần Xuyên vẫn đánh Dương Trừng, lúc tôi đau đớn khóc, Tần Xuyên đã túm cổ áo xách Dương Trừng lên, mắt cậu ta đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tạ Kiều tốt thế nào mày biết không hả? Mày căn bản không xứng với cô ấy biết không hả?"

"Tần Xuyên, tôi luôn nể mặt Tạ Kiều nên mới không chấp cậu, cậu đừng chọc cho tôi điên lên. Chuyện của tôi và Tạ Kiều không cần cậu phải quản!" Dương Trừng giữ chặt tay Tần Xuyên.

https://thuviensach.vn

“Chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tao! Mẹ kiếp, tao muốn quản cả đời đấy mày định làm gì?” Tần Xuyên tung cú đấm.

Vương Oánh lao vào sống chết giữ chặt Tần Xuyên, “Làm gì thế? Điên rồi à?”

“Tạ Kiều là gì của mày? Mày dựa vào cái gì chứ?” Dương Trừng đập vỡ một cái cốc.

“Tạ Kiều… Tạ Kiều là… là người bạn quan trọng quan trọng nhất của tao.” Tần Xuyên nói từng từ một. “Mày phải đối tốt với cô ấy, nếu mày làm chuyện có lỗi với cô ấy tao sẽ giết mày.”

Lúc này tôi đã uống say mềm nhũn gục xuống bàn, nghe thấy vậy càng khóc hăng hơn, tôi nghẹn ngào, nôn ồng ộc.

Bữa cơm khủng khiếp kết thúc ở đấy, chúng tôi loạng choạng đi về trong màn đêm đầu hạ của Bắc Kinh, ai cũng mang trong lòng một nỗi khổ không thể nói ra, một nỗi đau ẩn giấu, sự lạc lõng bơ vơ, và ai cũng hoang mang.

Sáng sớm tôi tỉnh rượu, nằm trên chiếc giường lớn không biết là của khách sạn nào, Dương Trừng ở ngay bên cạnh tôi. Anh vừa tắm xong, mặc bộ đồ ngủ của khách sạn, ngồi tựa bên giường. Tôi mơ mơ màng màng bò dậy, Dương Trừng đưa cho tôi chai nước, “Ổn không? Có muốn nôn không?”

“Không sao. Chỉ đau đầu thôi.” Tôi ấn huyệt thái dương, lượng cồn còn lưu lại vẫn khiến nó giật giật nhức nhối.

“Đi tắm đi, trong phòng còn một bộ đồ đấy.”

“Ừm…”

https://thuviensach.vn

Bước vào phòng tắm rồi tôi mới thở phào nhẹ nhõm, tôi còn chưa biết phải nói chuyện với Dương Trừng thế nào, xảy ra chuyện như vậy, xét cho cùng giữa chúng tôi không còn được như trước nữa. Tắm xong tôi do dự, bởi vì chán ghét chiếc áo T-shirt đầy mùi rượu, nên tôi vẫn mặc bộ đồ của khách sạn, đứng trước gương buộc dây lưng.

Dương Trừng vẫn dựa vào giường, tôi đi đến, ngồi xuống sofa đặt bên cạnh. Dương Trừng khẽ thở dài, anh đi đến bên tôi, giơ tay kéo tôi vào lòng. Giống như băng tuyết đột nhiên ập tới, người tôi cứng lại. Dương Trừng vỗ vỗ lưng tôi, khẽ gọi: “Kiều Kiều, Kiều Kiều.”

Giọng anh rất dịu dàng, tôi chậm rãi nhắm mắt, vô thức dựa về phía anh. Hai ngày này thật quá mức mệt mỏi, khiến tôi vô cùng thèm khát cảm giác dịu dàng ấm áp. Dương Trừng bắt đầu hôn tôi, hôn rất tỉ mỉ, hôn từ ghế sofa lên trên giường, trong lúc mơ mơ màng màng tôi cảm thấy nụ hôn lần này không giống với những lần trước. Dương Trừng, men theo cổ tôi hôn xuống, anh chạm môi lên da tôi như những ngón tay lướt trên các phím đàn, khiến tôi vừa buồn vừa căng thẳng. Tôi đột nhiên có cảm giác, có lẽ, giữa chúng tôi sắp xảy ra chuyện gì đó, thế là tôi càng căng thẳng hơn.

Khi ấy, tôi căn bản chẳng hiểu chuyện nam nữ, ở phòng ký túc, chúng tôi cũng từng bàn tán về vấn đề thần bí này, nhưng vì chẳng ai có kinh nghiệm thực tế mà chỉ toàn đoán mò đoán bừa. Hồi đó có một truyền thuyết, nói nếu con gái đi đường mà hai đùi không khép chặt thì không còn là gái trinh nữa. Do vậy, đám con trai trong lớp xì xào đoán rằng Từ Lâm không còn trinh, khiến cô ấy tức tới mức giậm chân chửi bới, bảo rằng từ khi sinh ra tới giờ đã đi khệnh khạng khuềnh khoàng, hai chân không thể khép chặt, phương pháp kiểm định đó đúng là vớ vẩn. Còn có một kiểu nói khác, nếu như cùi chỏ tay trái của con trai có đường chỉ đỏ thì người đó là trai tân, tôi từng ôm cánh tay Tần Xuyên quan sát cả nửa ngày mà chẳng phát hiện ra đường chỉ đỏ nào, chính vì nguyên nhân ấy cậu ta tự nhiên bị tôi mắng là lưu manh suốt mấy ngày.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, vẫn là Na Na thần thông quảng đại khai sáng cho chúng tôi, không biết cô ấy tìm đâu được một loạt "phim tình cảm" của Shimizu Yuka, chúng tôi ngồi vây quanh máy laptop của Vương Oánh với thái độ vô cùng nghiêm túc, xem được hai mươi phút, đầu tiên cảm thán diễn viên nữ vừa xinh đẹp ngực vừa to, sau đó lại cảm thán nam diễn viên ưu tú tới không chịu nổi. Khi xem đến đoạn anh ta xxx, chúng tôi không ai nói được lời nào, trước đó, khái niệm của tôi về bộ phận quan trọng của người đàn ông chỉ dừng lại ở cảnh Nobita cởi phăng quần sịp trong *Doraemon*, giờ được chứng kiến người thật việc thật tôi vẫn khá bất ngờ.

"Phía sau… cái hòn kia là gì?" Tôi chỉ vào vật thể đang lắc lư trên màn hình.

"Đó chắc là tinh hoàn." Thiên Hỉ thật thà bảo.

Hai người trong phim bán sức thử đủ mọi tư thế, tiếng nữ diễn viên chính rên rỉ cao vút khiến chúng tôi không ngừng phải vặn nhỏ volum, Na Na bảo: "Nghe nói rên trên giường có một bí quyết gọi là *Room*."

"Tại sao lại là *Room*?" Vương Oánh cũng không hiểu.

"Bởi chỉ cần phát ra bốn âm r, o, o, m là đủ rồi, chẳng phải Room thì là gì?" Na Na phát ra bốn âm đó như đang dạy học.

Mấy đứa chúng tôi quay sang nhìn nhau, sau đó phá lên cười, không ai còn muốn xem kiểu vận động như đang thi đẩy piton đó nữa, Từ Lâm phản ứng mạnh nhất, buổi tối cô ấy không ăn cơm nói là nghĩ đến lại buồn nôn.

Tôi thì không buồn nôn, nhưng không bao giờ nghĩ có ngày nào đó mình sẽ cùng người nào đấy làm như vậy.

Tay Dương Trừng kéo phăng sợi dây lưng tôi buộc chặt trên eo ra, tôi cảm thấy có thứ gì đó rất cứng đâm vào đùi mình, tôi vừa căng thẳng lại

https://thuviensach.vn

vừa sợ hãi, kháng cự kêu tên Dương Trừng, nhưng anh không trả lời tôi, tôi đành dùng sức giữ tay anh lại.

“Sao thế?” Anh khẽ thở dốc.

“Đợi… đợi một lát.” Tôi giãy ra.

“Kiều Kiều, anh yêu em.” Dương Trừng chống người lên, cúi xuống hôn tôi.

“Em… em chưa chuẩn bị tâm lý xong…” Tôi ấp a ấp úng né tránh.

“Cho anh nhé.” Dương Trừng khẽ vuốt tóc tôi.

“Em hơi sợ…”

“Không sao đâu…”

“Em chưa từng…”

“Anh biết.”

“Thế còn anh?”

“Sao cơ?”

“Anh cũng là lần đầu tiên à?”

Cuối cùng Dương Trừng cũng dừng lại, tôi mở to mắt nhìn anh, anh chầm chậm quay mặt đi. Áp lực luôn khiến tôi thấy nặng nề kia dần dần biến mất, anh lật người nằm sấp xuống cạnh tôi, hai chúng tôi im lặng, không khí trong phòng như ngưng đọng. Tôi đã biết đáp án rồi, anh ấy không phải lần đầu tiên. Nhưng tôi không muốn hỏi anh đã làm việc đó với

https://thuviensach.vn

ai, cũng không muốn biết trước tôi từng có bao nhiêu người con gái thân mật như thế này với anh, lòng tôi lạnh lẽo, không giận không ngạc nhiên, ngược lại có chút bối rối, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

"Em… em nên về ký túc thôi, đã hai ngày rồi chưa thay quần áo." Tôi lắp ba lắp bắp.

"Ừ." Dương Trừng bình thản, "Anh tiễn em."

"Không cần đâu! Anh ngủ thêm lát nữa đi!" Tôi vừa nói vừa ôm quần áo chạy vào nhà tắm, vội vàng khóa trái cửa lại.

Thay đồ xong tôi thận trọng đi ra, Dương Trừng vẫn nằm trên giường đắp chăn, anh quay lưng về phía tôi, tôi yếu ớt nói: "Vậy… em đi trước đây."

"Ừ." Anh khẽ đáp.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ra khỏi phòng không chút do dự, lúc vào thang máy, tim vẫn còn đập thình thịch.

Thoát khỏi kiếp nạn ấy, tôi chợt phát hiện ra, mình không hề muốn cùng Dương Trừng làm chuyện đó chút nào.

Thang máy nhanh chóng xuống tầng một, đại sảnh khách sạn ồn ào hỗn tạp, chỗ lễ tân vọng tới những tiếng mắng chửi ồ ạt, tôi tò mò liếc nhìn, và lập tức sững lại. Tôi thấy Tần Xuyên đang đập bàn điên cuồng gào lên với lễ tân khách sạn.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc các cô có kiểm tra hay không hả? Dương, họ Dương, Trừng, là từ Đăng trong Đăng Sơn có ba chấm thủy, tôi không tin không tìm được số phòng của cậu ta!"

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi anh, chúng tôi không thể tùy tiện cung cấp thông tin về khách hàng.” Nhân viên lễ tân của khách sạn năm sao rất lịch sự, nhã nhặn giải thích với Tần Xuyên.

“Tôi là bạn cậu ta! Tôi tìm cậu ta có việc gấp!”

“Xin lỗi, anh hãy liên hệ với anh ấy trước!”

“Liên hệ được thì tôi còn tìm các cô làm gì? Xảy ra chuyện các cô có gánh nổi trách nhiệm không? Không cho tôi biết, có tin tôi đi gõ cửa từng phòng không?”

“Thưa anh, nếu anh còn làm loạn ảnh hưởng tới công việc làm ăn của chúng tôi, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Được lắm! Báo đi! Cảnh sát đến sẽ gọi Dương Trừng xuống cho tôi! Mau báo đi! Mau báo ngay đi! Tôi giúp cô báo cảnh sát.”

Tần Xuyên giật điện thoại từ tay lễ tân, tôi đi đến sau lưng cậu ta, hầm hè vỗ vai cậu ta, nhưng cậu ta chẳng buồn quay đầu lại, vẫn cố chấp bấm số, tôi đành ra sức kéo mạnh cậu ta một cái.

“Mẹ kiếp…” Tần Xuyên quay người nhìn thấy tôi, mắt như phát sáng, “Kiều Kiều?!”

“Cậu tìm Dương Trừng làm gì?” Tôi sầm mặt hỏi.

“Tôi tìm cậu ta làm gì? Tôi tìm cậu!” Tần Xuyên ném điện thoại xuống, giữ chặt vai tôi quan sát từ đầu tới chân, vẻ mặt lo lắng, “Cậu không sao chứ?”

“Tôi làm sao?” Tôi buồn bã hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tên khốn đó không làm gì cậu chứ?” Tần Xuyên cuống lên không buồn lựa chọn từ ngữ cho phù hợp.

Mặt tôi lập tức đỏ dừ, qua khóe mắt tôi liếc thấy những nhân viên phục vụ và bảo vệ xung quanh đang nhìn về phía chúng tôi bàn tán, tôi tức tối gạt phăng tay Tần Xuyên ra, “Cậu nghĩ gì thế? Sao có thể?”

“Sao không thể? Đừng có không biết tốt xấu! Lúc tỉnh rượu không thấy cậu đâu, tôi gọi điện cho Vương Oánh, cô ấy bảo Dương Trừng đưa cậu đến khách sạn Hữu Nghị rồi, tôi lập tức lao tới đây! Chỉ sợ cậu ta làm gì cậu!” Tần Xuyên cũng đỏ mặt.

“Cậu không thấy phiền à! Cậu tưởng ai cũng giống cậu chắc! Mau đi thôi! Mất mặt chết đi được! Tôi muốn ăn sáng!” Tôi kéo Tần Xuyên đi ra ngoài.

“Giống tôi đã tốt!” Tần Xuyên không phục.

“Giống cậu thì tôi đập đầu vào tường mà chết!”

Tần Xuyên hiếm khi lại chịu nhường nhịn, chỉ thở dài thườn thượt, “Không sao thì tốt rồi.”

“Không biết cậu lo lắng vớ vẩn gì nữa.” Tôi hừ một tiếng.

“Kiều Kiều, có những chuyện, tôi cũng biết sợ.” Tần Xuyên không nhìn tôi, cậu ta nhìn xa xăm nói.

Cây cầu vượt ba tầng màu xám bên cạnh dường như vẽ một thành phố ảo, tất cả mọi người bé xíu như kiến, chỉ có tôi và Tần Xuyên là sống động, có sinh mệnh. Dưới ánh nắng mặt trời, tôi và cậu ta đứng bên nhau. Thời khắc ấy, tôi có cảm giác bản thân như bị trúng tà, trái tim cuồn cuộn, tôi

https://thuviensach.vn

phải dùng hết sức bình sinh, mới có thể đè nén thứ tình cảm đang trào dâng kia xuống.

Về sau nghĩ lại, cuộc sống của chúng tôi trong mùa hè năm ấy giống như được Thượng đế gột rửa sạch, tất cả không còn giống trước kia nữa.

Chị Tần Thiến đã về nhà, cùng với Tần Xuyên. Lần này họ không có khả năng bỏ trốn nữa, bởi bà Tần đang trong tình trạng nguy kịch. Bà cụ cả đời oai phong hùng dũng, lúc ngã bệnh lại vô cùng lặng lẽ. Nghe nói, bà đang làm món mì sợi, còn lẩm bẩm bảo nếu con bé Tạ Kiều ở đây chắc chắn sẽ ngửi thấy mùi thơm mà sán đến ngay. Rơi chiếc đĩa, bà cúi xuống nhặt, thế là ngã gục dưới bếp. Bị đột quỵ, rất nhanh chỉ chưa đến một tuần đã mất. Cô Diêu gọi điện cho Tần Xuyên đang ở "tít Canada xa xôi", hai tiếng sau cậu ta xuất hiện trong bệnh viện, còn đưa cả chị Tần Thiến bặt vô âm tín đã lâu cùng về. Bà Tần đi rất nhẹ nhàng, tay trái nắm tay cháu trai, tay phải nắm tay cháu gái. Khi bệnh viện phủ tấm vải trắng lên người bà, cuộc sống ồn ào náo nhiệt của bà dường như cũng nhẹ nhàng bị che phủ.

Ra khỏi phòng bệnh, Tần Xuyên và chị Tần Thiến còn chưa kịp lau khô nước mắt đã bị cô Diêu vung tay cho mỗi người một cái tát. Tần Xuyên khai chuyện bỏ học về nước, chị Tần Thiến cũng khai mình đã tự ý tổ chức hôn lễ. Cô Diêu bình tĩnh lắng nghe hai con nói xong, rồi sau đó ra quyết định, Tần Xuyên phải lập tức chuyển về nhà ở, tìm một trường nào đó để tiếp tục đi học. Chị Tần Thiến phải chuyển về Bắc Kinh, còn Đàm Huy, cô Diêu bảo cô không nhận. Trong nhà họ Tần, tôi vẫn luôn tin rằng cô Diêu mới là đại boss đứng sau quyết định tất cả mọi chuyện, chú Tần nghe theo sự sắp xếp của cô, chuyện của Tần Xuyên chỉ là trò vặt, còn chị Tần Thiến vẫn luôn ở tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, thiêu thân lao vào lửa.

Tần Xuyên trả phòng, tôi cùng cậu ta thu dọn đồ đạc, ngoài Cá Muối ra thì về cơ bản chẳng có thứ gì để mang theo. Căn phòng nhỏ mà ban đầu tôi chán ghét chê bôi, lúc này lại có chút không nỡ. Trên tường dán tờ poster *Slam Dunk* nhằm che những chỗ lở chóc, miếng đệm bồn cầu màu hồng

https://thuviensach.vn

mua mất mười tệ, tấm rèm cửa sổ ba mươi tệ được hai mét mua ở một cửa hàng nhỏ ngoài chợ, cả cái cốc nhựa dùng đánh răng súc miệng rất không tương xứng với loại kem đánh răng Tần Xuyên mang từ Canada về, đôi dép lê hình gấu tôi thường dùng… trong lòng tôi thầm nói lời cáo biệt với chúng, cáo biệt cả những tháng ngày mà Tần Xuyên từng ở bên tôi.

Tần Xuyên sắp xếp xong va li, tôi ôm Cá Muối lên, cùng ra ngoài đóng cửa, lúc xuống cầu thang, Tần Xuyên quay đầu nhìn, "Có cảm giác đúng như chuyển nhà ấy."

"Nói thừa." Tôi uể oải nói.

"Hồi từ Canada về, tôi đi như chạy trốn, vội vội vàng vàng thu dọn hành lý, ra ngoài rồi thậm chí không dám quay đầu lại. Lần này rất lạ, luôn có cảm giác lưu luyến không nỡ."

Nghe cậu ta nói mà nước mắt tôi như sắp trào ra tới nơi, Tần Xuyên cười huých huých tôi: "Ôi, sao mà dễ xúc động thế? Không muốn tôi đi phải không?"

"Xì, tôi không nỡ xa Cá Muối!" Tôi nghĩ một đằng nói một nẻo, "Còn cậu thích ở đâu thì ở, tốt nhất đừng cả ngày lượn qua lượn lại trước mặt tôi!"

"Tạ Kiều, cậu có lương tâm không hả? Cậu xem lần sau cậu có chuyện ai lo cho cậu!" Tần Xuyên tức giận đốp lại.

Tôi không thèm tranh cãi với cậu ta, ôm Cá Muối sải bước đi xuống. Khi đó tôi chỉ nghĩ, nếu để cậu ta nhìn thấy tôi khóc vì buồn, thật quá mất mặt.

Về sau, Tần Xuyên đến một trường quốc tế mãi tận Thuận Nghĩa để học, nghe nói đó là trường đại học liên kết với một trường nào đó của Anh, thực ra về cơ bản là bỏ tiền để mua tấm bằng nửa tây nửa tàu. Quầy số 15 trong

https://thuviensach.vn

căng-tin cậu ta chuyển giao hết cho Đại Long, không đòi lại phần vốn mình bỏ ra, Vương Oánh cũng rút, cô ấy bảo coi như chơi cổ phiếu.

Chị Tần Thiến vẫn bỏ trốn được, cách quản lý của cô Diêu so với thủ đoạn của Đàm Huy thì thật chẳng khác nào châu chấu đá voi. Có điều, chị ấy không mang theo sổ hộ khẩu, cô Diêu nói lần này không chỉ Đàm Huy, ngay chị Tần Thiến cô cũng không nhận, cô coi như đứa con gái đó đã mất ngay từ ngày sinh ra ở bệnh viện rồi. Vì chuyện ấy mà chú Tần đã cãi nhau với cô Diêu một trận, chú lớn tiếng quát đó là con gái rượu của chú, nhất định phải tìm bằng được chị Tần Thiến về. Tôi thấy thật tiếc cho bố đẻ của chị Tần Thiến, cả đời này ông ta sẽ chẳng thể cảm nhận được tình phụ tử, tình thân ruột thịt.

Tôi có nói chuyện với Thiên Hỉ, hỏi cô ấy chuyện liên quan tới Dương Trừng trước kia.

Cô ấy bình thản kể cho tôi nghe tất cả, đúng như những gì Nhậm Tư Vũ nói, Dương Trừng từng ngỏ lời với Thiên Hỉ. Thiên Hỉ bảo: "Khi ấy lúc nào cậu ta cũng tới tìm mình, những người xung quanh đều hỏi mình, bao gồm cả cậu, mọi người cho rằng Dương Trừng thích mình, nên cuối cùng có lẽ Dương Trừng cũng cho là như thế, cậu ta thản nhiên nói rằng cậu ta thích mình. Mình còn nhớ rất rõ, kiểu cậu ta nhìn mình, ánh mắt giống như đang nhìn một thứ đồ đắt đỏ và xinh đẹp trong trung tâm thương mại, sau đó để lộ vẻ tán thưởng, rồi nhẹ nhàng nói với nhân viên bán hàng: Tôi mua, gói lại cho tôi. Kiểu thích ấy so với những tình cảm mà mình từng trải qua, từng tưởng tượng rất không giống. Thậm chí còn không bằng đám con trai theo đuổi mình hồi còn ở quê, mặc dù bọn họ ngu ngốc nhưng rất khẩn thiết, còn Dương Trừng thì lại vô cùng thờ ơ, lạnh nhạt. Thích là gì? Không phải chỉ cần cảm thấy cậu tốt, chỉ muốn chiếm hữu cậu ngay lập tức mà phải thấy cậu đáng trân trọng, muốn bảo vệ, yêu thương cậu. Do đó, dù Tiểu Chu chưa bao giờ nói với mình những lời yêu thương có cánh, nhưng mình nguyện chủ động thổ lộ cùng anh ấy, muốn được ở bên anh ấy. Bởi vì ở bên anh ấy, mình thấy mình quan trọng, chứ không chỉ đơn giản là đắt đỏ."

https://thuviensach.vn

“Thế còn mình… tại sao ngay từ đầu cậu không cho mình biết những chuyện ấy?” Tôi buồn bã nói.

“Khi Dương Trừng theo đuổi cậu mình luôn phản đối, nhưng Kiều Kiều, cậu ngây thơ quá, mình sợ làm tổn thương cậu. Hơn nữa, khi ấy mình luôn có cảm giác như cậu đang tìm một lối thoát cho chính bản thân… dù mình hay Vương Oánh có nói gì cậu cũng nghe không lọt tai. Đến hôm nay thì mình muốn nói, Dương Trừng không hợp với cậu. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, cậu ta không xấu như mình vẫn tưởng. Kiều Kiều, cho dù giữa cậu ta và mình từng thế nào, nhưng mình có thể nhận ra, cậu ta không dối gạt cậu đâu.”

Tôi biết Thiên Hỉ nói đúng, thực ra tôi chẳng trách gì cô ấy cả, mọi chuyện không liên quan tới cô ấy, việc Dương Trừng chơi bời rất rõ ràng và dễ thấy, chỉ có điều, anh chính là một sự lựa chọn vội vàng của tôi sau khi trải qua quãng thời gian dài đằng đẵng yêu thầm, chìm lắng và cả tình bạn lung lay như sắp sụp đổ, tan vỡ.

Cuối cùng Thiên Hỉ nói, tôi nên suy nghĩ xem rốt cuộc là tôi muốn gì. Vừa nói tới đây thì Vương Oánh vào, đương nhiên chúng tôi cũng kết thúc câu chuyện ở đó.

Nhìn Vương Oánh, tôi căn bản không dám nghĩ, rốt cuộc tôi muốn gì.

Mùa hè năm đó cứ thế qua đi, World Cup kết thúc, đội tuyển Anh mà tôi yêu thích không lọt được vào bán kết vì cú móc của Ronaldinho, cú sút ghi bàn của Owen cũng chỉ có thể trở thành khúc ca bi ai tiễn biệt đội. Đội Hàn Quốc vô sỉ đánh bật Ý và Tây Ban Nha, Trung Quốc khó khăn lắm mới được là một trong ba mươi hai đội tham gia vòng chung kết, cuối cùng chẳng thắng trận nào, không ghi được bàn nào, chẳng được điểm nào, ủ rũ về nước. Ngày ấy đại học B xem bóng đá tới điên cuồng, khắp ký túc từ nam tới nữ đều bàn tán về World Cup, ngày diễn ra trận tắm máu giữa

https://thuviensach.vn

Trung Quốc và Brazil, nghe nói ít nhất ba mươi cái phích giữ nhiệt bị ném từ trên lầu xuống, sách vở đếm không hết. Chỉ mình tôi xem bóng đá trong cô đơn, bởi vì bạn trai tôi ở Nhật, bạn thân của tôi lại ở Thuận Nghĩa.

Quan hệ giữa tôi và Dương Trừng dừng tại buổi sáng ngày hôm đó, về sau anh không bao giờ thể hiện hay bày tỏ chút suy nghĩ đen tối nào nữa, chúng tôi thỉnh thoảng nắm tay, rất ít khi hôn. Nhưng chúng tôi vẫn bên nhau, khi nhắc đến Dương Trừng nổi tiếng của khoa Pháp, mọi người vẫn nói bạn gái anh là Tạ Kiều học khoa Trung văn.

Chúng tôi cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi xem phim, năm đó điện ảnh Trung Quốc bắt đầu tấn công màn ảnh rộng, gần như tất cả mọi người đều xem *Anh hùng* của Trương Nghệ Mưu, một bộ phim mà kỹ xảo chiến thắng nội dung, nhưng tôi thích bộ phim hài *Sử Tử Hà Đông* hơn. Trong phim ấy, Trương Bá Chi đẹp chết mất, đặc biệt khi chị ấy nói những lời thoại kinh điển như sau:

"Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ được phép thương một mình em, phải chiều chuộng em, không được dối gạt em. Chuyện gì đã hứa là phải làm được, câu nào đã nói là phải thật lòng, không được bắt nạt em, mắng em, phải tin tưởng em, người khác bắt nạt em anh phải là người đầu tiên ra mặt giúp em, em vui anh cũng phải vui, em buồn anh phải dỗ cho em vui. Lúc nào cũng phải thấy em là đẹp nhất, nằm mơ cũng phải mơ thấy em, trong lòng anh chỉ được có em."

Na Na có thể một hơi đọc hết đoạn thoại đó, tôi thì không, nhưng mỗi lần nghe Na Na đọc lại, tôi đều loáng thoáng nhớ ra câu trả lời của Cổ Thiên Lạc cho yêu cầu ấy của Trương Bá Chi.

"Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ thương một mình em, chiều chuộng em, không bao giờ dối gạt em. Mỗi chuyện anh hứa với em anh đều sẽ làm được, mỗi câu anh nói với em đều là thật lòng, anh không bắt nạt em, không mắng mỏ em, tin tưởng em, nếu có ai đó bắt nạt em anh sẽ là người

https://thuviensach.vn

đầu tiên giúp em. Lúc em vui, anh sẽ vui cùng em, lúc em buồn anh sẽ dỗ cho em vui. Trong mắt anh em luôn là người đẹp nhất, nằm mơ cũng sẽ mơ thấy em, trong lòng anh chỉ có em.”

Lúc xem phim, nước mắt tôi chảy dài, tôi dường như cảm nhận được có người luôn đối xử với tôi như thế, nhưng người đó không phải Dương Trừng, không phải người yêu tôi và tôi yêu.

Người đó chỉ là bạn thân nhất của tôi mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chương 6: Đồ mi

Lúc mới quen nhau thân thiết như thế, vậy mà khi biệt ly lại chẳng kịp nói một lời từ biệt cho tử tế. Từ biệt nhau ở nơi từng tương phùng, không biết ai đã đánh mất...

https://thuviensach.vn

Từ mùa đông ấy tôi bắt đầu ý thức được mình đã trưởng thành. Trải qua bao nhiêu chuyện, hiểu thêm bao nhiêu điều, giấu trong lòng bao nhiêu thứ, cái gọi là trưởng thành cũng chỉ là để gánh vác những thứ đó mà thôi.

Không chỉ mình tôi, thời đó mọi người đều học được cách gánh vác. Những người trước kia vẫn đang mải miết chạy, giờ đã bắt đầu thở phì phò, có những người chạy tít phía trước, những người chạy tụt phía sau, ngay cả bóng của họ đều không nhìn thấy được.

Công việc làm ăn của chú Tần càng ngàycàng phát triển, chú mua mười mấy căn hộ ngay mặt đường ở Bắc Kinh, thậm chí còn mở một cơ sở buôn bán kinh doanh ngoài ngoại thành rộng gần nghìn mét vuông. Nhà tôi cũng mua căn hộ, là tiêu chuẩn của cơ quan bố phân cho, một căn hộ giá rẻ ở khu Thiên Thông Uyển.

Căn hộ mà nhà chúng tôi ở hiện tại là căn hộ thuê lại của cơ quan bố, về sau có chính sách chỉ cần trả một lần mấy vạn tệ thì sẽ được đứng tên sổ đỏ, mẹ tôi tính qua tính lại, cho rằng thuê vẫn lợi hơn, theo như giá thuê nhà hiện tại, thuê cả đời cũng chẳng đến mấy vạn tệ. Nhưng về sau giá nhà đột nhiên tăng cao, đồng nghiệp xung quanh lần lượt bỏ tiền ra mua lại, lúc đó mẹ tôi mới vội vội vàng vàng đi nộp tiền, nhưng giá bây giờ đã cao hơn hồi đầu rất nhiều, mẹ vẫn vỗ ngực tự khen mình may mà không hồ đồ mãi. Các căn hộ cũ trong thành phố cũng tăng giá, sau khi di dời một loạt, Bắc Kinh xưa giờ đều chuyển ra ngoài vành đai 5, những viện tử còn sót lại vô cùng đắt đỏ, tiểu viện nhà bà nội tôi nghe nói có người trả mấy trăm vạn, mặc dù chưa bán, nhưng vẫn khiến chúng tôi thấy vui vẻ háo hức. Bà nội cứ nói đi nói lại rằng, lúc thực hiện chính sách của nhà nước chạy vạy để đòi lại bằng được viện tử này là việc làm vô cùng đúng đắn. Cả nhà nhắc lại chuyện hồi đầu tôi khóc lóc, sống chết không cho nhà anh Tiểu Thuyền chuyển đi, việc này tôi cũng đành phải thừa nhận, bây giờ đối với tôi mà nói, gia đình có

https://thuviensach.vn

được một phần bất động sản ở trung tâm Bắc Kinh, rõ ràng thực tế hơn nhiều so với mối tình đầu mơ hồ của mình.

Vất vả nhất vẫn là anh Tiểu Thuyền, bệnh tình của cô Lý đã khiến gia đình họ khổ sở, anh vô cùng chăm chỉ, năm nào cũng giành được học bổng loại một, học lên thạc sĩ không vấn đề, thậm chí có khả năng được cử ra nước ngoài học theo diện trao đổi sinh viên, nhưng anh vẫn do dự, do dự xem nên tiếp tục học hay đi làm để giúp đỡ gia đình. Những dằn vặt đó của anh, Dương Trừng và Vương Oánh không bao giờ hiểu được, bởi họ chẳng phải lo lắng, cũng chẳng cần nỗ lực, nhưng bất cứ việc gì cũng đều nhẹ nhàng hơn chúng tôi, đó chính là cuộc sống mà chúng tôi phải đối diện. Đôi lúc thật sự không thể tin, chúng tôi lại là những người sống trong cùng một thế giới, một đất nước, một thành phố.

Thế giới của Dương Trừng tôi mãi vẫn không thể bước chân vào, thỉnh thoảng anh và Vương Oánh kể chuyện nhà nào đó gặp phải chuyện gì, nhà nào đó chuyển đổi thứ gì, những chuyện mà tôi luôn cảm giác cao xa vời vợi qua miệng họ nghe lại nhẹ tênh. Những tin tức mà họ biết đều nhanh hơn chúng tôi, năm đó có dịch SARS, ngay hồi tháng Mười hai Dương Trừng đã nhắc nhở tôi cẩn thận đừng để bị cảm, bên Quảng Đông đang có dịch bệnh rất đáng sợ, thậm chí có người chết rồi.

Anh còn đưa cho tôi hai hộp bản lam căn(*), tôi chẳng bận tâm vứt trong phòng ký túc, căn bản không nghĩ thứ đó lại đắt đỏ đến vậy.

(*) *Trong thuốc bắc có hai vị thuốc đại thanh diệp (lá), bản lam căn (rễ) đều có tác dụng thanh nhiệt, giải độc rất tốt. Hai vị thuốc này có cùng nguồn gốc từ một cây còn có tên là bọ mẩy hay đẳng cẩy.*

Sau khi đến Thuận Nghĩa học đại học, Tần Xuyên ít xuất hiện trong trường chúng tôi hơn, có điều tuần nào cậu ta cũng đến, thường xuyên hơn cả về nhà. Cô Diêu quản chặt việc chi tiêu của Tần Xuyên, nhưng cửa hàng bánh ngọt Dino mà Tần Xuyên cùng chị Tần Thiến hợp tác đầu tư lại là nguồn kinh phí dồi dào của cậu ta. Đại Long rất ra dáng ông chủ, bận tới

https://thuviensach.vn

không mở nổi mắt, nhưng ít ra cứ hai ngày cậu ta lại đến căng-tin một lần, dù tôi gọi món gì cũng đều đích thân làm cho tôi, hơn nữa còn không quẹt thẻ cơm của tôi.

Vương Oánh và Dương Trừng ở nhà nhiều hơn ở trường, thỉnh thoảng Tần Xuyên đến chơi, Vương Oánh nghỉ học, cậu ấy theo tôi lên giảng đường, hoặc đến thư viện tự học, cho dù không làm gì cả chỉ đến ngồi ngủ một giấc cũng sẽ vẫn đi cùng tôi. Thỉnh thoảng tôi ghi ghi chép chép, quay sang nhìn bộ dạng ngủ say sưa của cậu ấy, lòng như được lấp đầy. Những hạt bụi bay bay trong ánh nắng, cuốn vở ghi kẻ ô vuông, thiếu niên đang say giấc, giảng đường xào xạc, bảng đen ngược sáng, đó là hình ảnh đẹp nhất trong quãng đời sinh viên của tôi.

Mùa xuân, ban tuyên truyền của Na Na nhận thầu cuộc thi hát cấp trường có tên *Ánh sao lấp lánh* do một nhãn hiệu đồ uống tài trợ, khá có tiếng trong khối các trường cao đẳng – đại học, do Tôn Yến Tư làm người đại diện, quán quân của mùa đầu tiên có tên Trần Tư Thành. Để thể hiện rằng mình ủng hộ đội trưởng đội văn nghệ trường, Na Na toàn tâm toàn ý tập trung cho công tác chuẩn bị.

“Đến đây đến đây nào! Chỉ cần đăng ký sẽ tặng ngay một bình trà xanh.” Na Na ở lì trong phòng chúng tôi quảng cáo.

“Tặng mỗi bình, thật keo kiệt.” Tôi khinh miệt.

“Nếu lọt vào top 3, sẽ có thưởng! Nếu chiến thắng ở vòng chung kết toàn quốc, sẽ được công ty quản lý của Tôn Yến Tư ra đĩa hát cho!”

“Thế còn nghe được, mình đăng ký.” Từ Lâm cười hi hi góp vui.

“Cậu? Đừng mơ! Với khả năng hát bài *Trở lại Lhasa* của cậu, không mất mặt là may lắm rồi!” Na Na bĩu môi.

https://thuviensach.vn

“Thế cậu chạy đến phòng bọn này hô hào làm gì?” Từ Lâm tức giận nói.

“Phòng của bọn cậu có Thiên Hỉ là siêu ca sĩ còn gì.” Na Na nhích sang cạnh Thiên Hỉ, “Thế nào Thiên Hỉ? Mình đăng ký cho cậu nhé?”

“Mình không muốn ra đĩa.” Thiên Hỉ nói mà không buồn ngẩng đầu, tiếp tục đọc cuốn *Tính thẩm mĩ trong văn học* của mình.

“Coi như giúp mình đi mà, hơn nữa nếu như có chút danh tiếng, sau này tìm việc chẳng phải CV sẽ rất đẹp à!” Na Na năn nỉ Thiên Hỉ.

Câu nói này đã điểm trúng huyệt của Thiên Hỉ, xưa nay cô ấy bao giờ cũng nghĩ xa hơn chúng tôi, tìm việc, kết hôn, những cái đó chúng tôi đều coi là chuyện “sau này”, nhưng cô ấy đã bắt đầu băn khoăn.

“Vậy...mình đăng ký.”

Thiên Hỉ rốt cuộc cũng lung lay trước những lời thuyết phục của Na Na, Na Na lôi kéo được một ứng cử viên sáng giá, gào mồm lên hô vạn tuế.

Hội sinh viên của đại học B xét cho cùng cũng có chút tiếng tăm, kết hợp với mấy trường đại học xung quanh, cuộc thi được tổ chức vô cùng hoành tráng. Na Na gần như dốc hết sức mình, trước khi cuộc thi diễn ra, poster được họ dán khắp nơi, những sinh viên hát hay có tiếng ở học viện khác nghe nói cũng bị họ thuyết phục đăng ký thi bằng được. Như vậy, Thiên Hỉ bị kích thích ý chí chiến đấu, cô ấy xưa nay hiếu thắng, không thích nhất là bị thua.

Thiên Hỉ rủ chúng tôi cùng bàn bạc để chọn bài hát, Na Na nhiệt liệt yêu cầu cô ấy hát bài của Châu Kiệt Luân, tất cả đều vò đầu bứt tai không biết quyết định nên chọn *Yên tĩnh* hay *Chiến dịch cuối cùng*. Từ Lâm đề cử bài *I Believe*, nhạc phim *Cô nàng ngổ ngáo* hiện đang rất thịnh hành ở các phòng KTV, Vương Oánh lập tức phản đối, hát cái thứ nhạc Hàn Quốc vẫn còn

https://thuviensach.vn

phải chú thích bằng tiếng Trung đó thật chẳng ra làm sao, nên hát những bài nhạc ngoại hẳn như *Vicent, Hotel California* thì hay hơn. Tôi góp ý nên hát những bài đang hot, như thế ban giám khảo cũng có cảm giác gần gũi thân thuộc, ví dụ như *Dũng khí, Duy nhất* gì gì đó, nhưng cả phòng xúm vào chê dung tục, tầm thường. Thiên Hỉ hỏi anh Tiểu Thuyền, anh khéo léo bảo mình chẳng hiểu nhiều về nhạc nhẽo, cảm thấy Thiên Hỉ hát nhạc của Vương Phi rất hợp, thế là cuối cùng Thiên Hỉ nghe lời anh Tiểu Thuyền.

Hôm đi thi, Vương Oánh mang chiếc váy hiệu Valentino ở nhà đến cho Thiên Hỉ mặc, nghe nói chiếc váy đó trị giá vài nghìn tệ, Chương Tử Di cũng có một chiếc y hệt. Thiên Hỉ mặc vào hơi rộng, thế là tôi và Na Na dùng kim để chiết bớt eo cho cô ấy. Bình thường, Thiên Hỉ không bao giờ trang điểm, Vương Oánh cũng không, thế là chẳng có đồ trang điểm xịn, chúng tôi đành mượn phấn son của mấy phòng ký túc khác, thôi thì đủ loại thương hiệu, từ Maybelline, UP2U, Avon, Amway... mượn son chỗ này, mascara chỗ kia, cuối cùng mới tô tô vẽ vẽ được cho Thiên Hỉ nhìn giống Vương Phi một chút.

Nhờ phúc của Na Na, trước cuộc thi hot tới mức muốn kiếm một cái vé cũng khó như thế này, chúng tôi lại được bố trí chỗ ngồi rất tốt, tôi kéo anh Tiểu Thuyền vào ghế giữa, Tần Xuyên cũng tới góp vui, còn bị tôi ép phải mua một bó hoa to. Thiên Hỉ mặc đồ đắt tiền, trang điểm đậm, lặng lẽ đứng trước micro nhẹ nhàng hát bài *Nở như đóa trà mi* và *Trăm năm cô đơn* của Vương Phi, Thiên Hỉ làm khán giả phải chấn động trước giọng hát của mình.

Ngày hôm đó, gần như tất cả giám khảo đều bỏ phiếu cho Thiên Hỉ, cuối cùng cô ấy giành giải quán quân. Tiếng vỗ tay vang lên rầm rầm, Thiên Hỉ đứng ở giữa sân khấu, ánh đèn chùm lên người cô ấy, rực rỡ chói lòa, Thiên Hỉ đẹp như nữ hoàng của đêm nay.

Anh Tiểu Thuyền bị tôi đẩy, cầm bó hoa đi đến trước sân khấu, Thiên Hỉ vui sướng nhảy từ trên sân khấu xuống, anh Tiểu Thuyền ôm chặt cô ấy vào

https://thuviensach.vn

lòng, giữa gần tám trăm khán giả, họ nổi bật nhất. Cảnh tượng đẹp đẽ đó trở thành ký ức khó quên trong lòng sinh viên của đại học B năm ấy, nhiều năm về sau vẫn được mọi người nhắc lại, dường như tuổi thanh xuân đẹp đẽ đều ngưng đọng cả lại vào thời khắc đó. Khi ấy, chúng tôi cho rằng đó chỉ là một thời khắc trong vô vàn thời khắc của cuộc đời, bởi chẳng ai trong chúng tôi biết cái kết của câu chuyện.

Trời bắt đầu ấm, tiếng vang do *Ánh sao lấp lánh* mang lại chính là sự khuấy động khởi đầu cho mùa xuân năm ấy. Bắt đầu từ tháng Ba, Vương Oánh rất ít khi về phòng ký túc, có việc gì mới đến, học xong là đi ngay. Cô ấy nghe chúng tôi bàn tán xôn xao về cuộc thi hát, nhưng không hề tỏ ra hứng thú, chỉ nhắc chúng tôi đừng đến chỗ đông người, dịch SARS đang bùng nổ ở Quảng Đông. Dương Trừng cũng nói với tôi như vậy, anh gần như không đến trường, dặn tôi phải thường xuyên rửa tay, hạn chế ra ngoài.

Đến tháng Tư, dịch bệnh đó trở nên nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của chúng tôi. Ngồi học trên giảng đường mọi người thường nhắn tin cho các bạn ở trường khác hỏi thăm tình hình, tin tức nào cũng có, nghe nói Học viện Tài chính Bắc Kinh có một giáo sư đã chết, dịch đã vào tới ký túc xá Đại học Ngoại giao Bắc Kinh, những trường cạnh đó cũng chẳng may mắn hơn, có bạn học ở Đại học Kỹ thuật Xây dựng nói 120 tới trường đưa người đi cách ly rồi, còn bảo đường trong học viện cũng bị lây dịch, nhưng chưa công bố mà thôi.

Nỗi sợ hãi dịch bệnh lan truyền rất nhanh, khắp nơi thấp thỏm lo âu, đang học mà chỉ cần ai đó ho một tiếng, lập tức cả giảng đường im phăng phắc, chỉ hận không thể nín thở từ chối bầu không khí chung. Dần dần, tiết học mỗi ngày một vắng, sinh viên ngồi cách nhau rất xa, thậm chí nghe nói có tiết học vắng tới một nửa sĩ số lớp.

Chỗ bố tôi đến trường phát khẩu trang, bình thường loại khẩu trang mỏng dính khử trùng ấy căn bản chẳng ai buồn đeo, trên ti-vi truyên truyên phải đeo loại khẩu trang dày mười hai lớp.

https://thuviensach.vn

Các loại phương thuốc tổ tông gia truyền thỉnh thoảng lại được rêu rao, người đến Đồng Nhân Đường bốc thuốc đông như kiến, các hiệu thuốc trong thành phố hết sạch loại bản lam căn, đừng nói tới loại thuốc bột thường thấy, ngay cả thuốc viên cũng không có mà bán. Thỉnh thoảng lại xuất hiện một loại thuốc gia truyền nào đó, nhà nhà người người sắc thuốc, chỗ nào cũng có mùi thuốc bắc. Những sản phẩm được đóng lên đó hai từ "khử trùng" đều đắt như tôm tươi, về sau ngay cả loại dấm trắng có khả năng khử trùng cũng bị tranh cướp mua hết.

Những trường hợp nghi ngờ nhiễm dịch, bị nhiễm dịch mới, trường hợp chết vì dịch không ngừng tăng lên, nỗi khủng hoảng lớn nhất từ trước tới nay trong thời bình đang lan rộng khắp Bắc Kinh. Các trường lần lượt cho nghỉ học, trường quốc tế của Tần Xuyên cũng cho nghỉ, do ban đầu giấu việc đang có dịch SARS, nên rất nhiều người nước ngoài không sang nữa. Hồi ấy, tối nào cậu ta cũng gọi điện cho tôi, hỏi tôi tình hình trong trường, dù sao chúng tôi cũng đang nằm trong tâm dịch, ngoài phố không lúc nào ngớt tiếng còi xe cứu thương 120. Chúng tôi kể cho nhau nghe những tin mới nhất về việc cách ly, lo lắng cho người nhà, giải phóng sự thấp thỏm bất an trong lòng, băn khoăn không biết bao giờ mới qua được dịch SARS hung hãn này.

Cuối tháng Tư, sự lo lắng và khủng hoảng bùng nổ. Không biết ai đó tung tin thành phố bị phong tỏa, siêu thị khắp Bắc Kinh chật ních người, gạo muối, bánh quy, mì tôm... thực phẩm và đồ gia dụng đều bị giành nhau mua bằng sạch, những người buổi tối đến muộn một bước chỉ còn biết nhìn những giá hàng trống không với vẻ mặt buồn bã.

Bắt đầu từ ngày hôm đó Vương Oánh không đi học nữa, dù là những tiết bắt buộc hay tự chọn, người đến giảng đường thưa thớt, ngay thầy cô giáo cũng sợ hãi. Đã có tin đồn về sinh viên và giảng viên bị mắc SARS, cuối cùng tin đó được đính chính, cùng được đính chính còn có tin về một tòa ký

https://thuviensach.vn

túc của giảng viên ở đường Hữu Tạo Quân vì có quá nhiều người nhiễm SARS mà bị phong tỏa.

Dương Trừng bị giam lỏng ở nhà không được ra ngoài, anh gọi điện nhấn mạnh với tôi rằng tình hình thật sự nghiêm trọng, bảo tôi tốt nhất cũng nên về nhà. Nhưng tôi không giống anh và Vương Oánh, ngang nhiên bỏ học cũng chẳng sao, bởi dù gì nhà trường sẽ không gây phiền phức cho họ, nhưng chúng tôi chỉ là những sinh viên bình thường, đành phó mặc bản thân mình giống những con thú bị nhốt, lo lắng, hoang mang, mệt mỏi.

Na Na là người đầu tiên bị suy sụp tinh thần, cô ấy đến phòng chúng tôi ngồi mãi ngồi mãi, rồi đột nhiên thu dọn hành lý đòi mua vé về nhà. Tôi kéo cô ấy lại, thì cô ấy òa lên khóc nức nở.

“Cậu đừng gây chuyện nữa, muộn thế này rồi, còn đi đâu mua vé chứ?”

“Mình đến ga Bắc Kinh xếp hàng, không được thì nghiến răng mua vé máy bay, dù sao mình cũng không thể ở lại đây mãi!”

“Cậu về rồi, việc học hành ở trường phải làm thế nào?”

“Cùng lắm bỏ kỳ này, còn hơn mất mạng! Kiều Kiều, cứ mặc kệ mình, có chết mình cũng phải chết ở quê.”

“Thế người nhà cậu thì làm thế nào?” Thiên Hỉ ngắt lời chúng tôi, “Ga tàu, sân bay đều là những nơi đông đúc, cậu muốn đi tới được đó phải ngồi xe bus, tàu điện ngầm, cho dù đi taxi cũng không biết chiếc xe nào từng chở ít người, nhiều cơ hội lây nhiễm hơn rất nhiều so với ở trường chúng ta. Ngộ nhỡ cậu mang mầm bệnh về nhà thì làm sao? Giờ chỉ một mình cậu nguy hiểm, nhưng về rồi cả nhà đều nguy hiểm!”

Na Na nghe xong lời Thiên Hỉ, ngồi bệt xuống giường, Từ Lâm đi đến bên cô ấy, khoác vai như an ủi, Na Na thút thít: “Thế chúng ta phải làm thế

https://thuviensach.vn

nào? Rốt cuộc nên làm thế nào?”

“Không biết... nhưng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Thiên Hỉ nhắc lại lời anh Tiểu Thuyền thường nói, đêm khuya trời trong vắt, sân trường vắng lặng, tất cả đều trở nên nhỏ bé, đối mặt với hiểm họa chúng tôi bất lực như thế, chẳng ai biết rốt cuộc tới khi nào mọi chuyện mới tốt lên.

Tin tức tốt lành chưa thấy đâu, tin đồn càng ngày càng nhiều, rất nhiều người nói sau Học viện Tài chính Bắc Kinh và Học viện Ngoại giao Bắc Kinh, đại học B cũng sẽ bị phong tỏa. Trong trường lục tục có người rời đi, dưới sân ký túc thường xuyên có xe đến đón sinh viên, bất cứ lúc nào cũng thấy cảnh ai đó sắc mặt trắng nhợt, tay xách túi to túi nhỏ vội vã như bỏ trốn.

Những sinh viên nhà ở Bắc Kinh dọn đi sớm nhất, Dương Trừng gọi điện nhắc tôi, khả năng trường bị phong tỏa là rất cao, giờ anh cũng không được tùy tiện ra khỏi nhà, bảo tôi phải sớm có sự chuẩn bị. Bố tôi cũng bảo tình hình ở trường chúng tôi nghiêm trọng hơn các trường khác, trong trường hợp xấu nhất thì tạm thời nghỉ học, bố muốn đón tôi về. Nhưng tôi thấy anh Tiểu Thuyền, Thiên Hỉ, Từ Lâm, Na Na đều ở lại trường, đa phần họ chẳng có nơi nào để đi, tôi cảm thấy mình mà bỏ đi một mình như thế thật quá tàn nhẫn.

Tôi gọi điện thông báo cho Tần Xuyên về tình hình và sự lo lắng của mình, thế là cậu ấy mắng tôi té tát: “Cậu thần kinh à! Mau mau thu dọn đồ đạc về ngay cho tôi! Nếu bố cậu không tới đón kịp, tôi sẽ đi đón cậu! Giờ là lúc nào rồi mà cậu còn do dự, do dự cái mông ấy! Mà tôi bảo thật, Vương Oánh còn quyết đoán hơn cậu! Cô ấy không phải cũng là bạn cùng phòng với các cậu à? Thế mà nói đi là đi ngay đấy! Chẳng ai vì chuyện cậu về nhà vào lúc này mà mắng cậu tàn nhẫn cả! Tôi chán không buồn mắng cậu là đồ

https://thuviensach.vn

ngốc nữa! Thỉnh thoảng chẳng hiểu đầu cậu đang nghĩ gì, sao không giống người bình thường thế!"

"Vương Oánh là đại tiểu thư! Mọi người trong phòng đều hiểu điều đó, cô ấy đi rồi cũng chẳng sao, nhà trường sẽ chẳng làm gì cô ấy cả! Tôi có thể so sánh với cô ấy sao?" Tôi nói với giọng không phục, "Cái đầu chẳng hơn được động vật cao cấp là bao như cậu, dựa vào cái gì mà mắng tôi?"

"Vớ vẩn! Mau lên! Lập tức về ngay!"

"Biết rồi"

Tôi cúp máy, hạ quyết tâm, tâm trạng đang rối bời cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, bình thường tôi luôn mắng Tần Xuyên là có tư duy của động vật, vừa thô bạo vừa đơn giản, nhưng vào những lúc mấu chốt cậu ta lại quyết đoán hơn tôi nhiều. Mặc dù nghe cậu ta gào thét quát mắng, nhưng vào lúc mọi thứ rối loạn, người người đều lâm vào tình trạng nguy hiểm như lúc này, biết vẫn còn có người quan tâm lo lắng cho mình đến thế, bất giác cảm giác ấm áp ngập tràn. Dương Trừng là bạn trai tôi, nhưng anh ấy như người ở tít trên cao chẳng hiểu nỗi thống khổ của nhân gian, xưa nay chưa bao giờ lo lắng cho tôi.

Suốt dọc đường tôi cứ băn khoăn không biết phải ăn nói thế nào với bọn Thiên Hỉ, về tới phòng, tất cả mọi người đều có mặt, vẻ mặt ai cũng rất nghiêm trọng, tôi băn khoăn hỏi: "Sao thế?"

"Cậu không nhìn thấy thông báo của trường à?" Na Na nói như sắp khóc.

"Mình vừa đi vừa gọi điện nên không để ý, thông báo gì?" Tôi đột nhiên có dự cảm không lành.

"Trường chính thức bị phong tỏa rồi." Thiên Hỉ thở dài.

https://thuviensach.vn

Phong tỏa đại học B, việc ra vào đều bị hạn chế nghiêm ngặt, chúng tôi đều trở thành chim trong lồng.

Ký túc xá cũng bị quản lý nghiêm ngặt, mỗi phòng đều được khử trùng định kỳ đồng thời còn được phát cặp nhiệt độ, hàng ngày nhiệt độ của từng phòng phải được ghi chép cụ thể.

Việc học hành bị tạm dừng, bao gồm cả mấy môn học bắt buộc rất quan trọng của kỳ này, các giáo sư không đến trường nên chúng tôi cũng lay lắt sống như thế. Tôi và Từ Lâm không đọc sách, thì nằm trong phòng xem ti-vi, hoặc ôm điện thoại nấu cháo, mấy chục tệ tiền điện thoại cố định hằng tháng, chưa đến một tuần đã bị dùng sạch. Anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ vẫn chăm chỉ, phòng tự học trống không một bóng người dường như trở thành phòng chuyên dụng của họ, hai người tự học hết giáo trình, Thiên Hỉ còn cùng anh Tiểu Thuyền học từ mới của nửa cuốn GRE. Bởi xét cho cùng, học tiếp lên cao học hay đi làm, anh Tiểu Thuyền vẫn chưa đưa ra được quyết định. Cô Lý phải nằm viện trường kỳ, bệnh tình mỗi ngày một xấu, anh không về nhà bởi lo sẽ mang theo mầm bệnh, Thiên Hỉ cũng ủng hộ anh chuyên tâm vào việc học lúc này, giống chúng tôi, anh Tiểu Thuyền nghe lời cô ấy.

Sau khi Tần Xuyên biết chuyện tôi bị "nhốt" ở trường thì nhảy dựng lên mà chửi rủa, nhưng cũng chẳng biết phải làm thế nào. Trong thời gian ấy, Tần Xuyên có hẹn tới thăm tôi một lần ở đại học B. Trước cổng trường có dựng rào chắn, ngoài bảo vệ trong phòng trực ra thì không một bóng người, bình thường đông đúc tấp nập là thế, giờ như đã đi ẩn cư cả. Hồi ấy, cả Bắc Kinh đều vậy, lặng lẽ trầm mặc mà căng thẳng. Tôi và Tần Xuyên như vật thể sống duy nhất còn hoạt động, từng chút từng chút một tiếp cận, tham lam thăm dò tin tức sinh tồn của nhau.

Đi đến chỗ rào chắn, chúng tôi dừng lại, ở giữa còn bị ngăn cách một khoảng rộng hai mươi mét, tôi vẫy vẫy tay với cậu ta, cậu ta lại toét miệng cười.

https://thuviensach.vn

“Ngốc chết chưa?”

“Đáng ghét!”

“Lại béo rồi!”

“Đáng ghét!”

“Xem ra tinh thần vẫn dồi dào lắm! Béo tới nỗi thừa hơi rồi!”

“Đáng ghét!”

“Thôi tôi đi đây!”

“Đừng!” Tần Xuyên giả vờ quay người, tôi vội vàng gọi cậu ta lại.

Chúng tôi đột nhiên im lặng, tôi gọi giật Tần Xuyên nhưng lại không biết phải nói gì, mùa xuân rất ấm áp, ánh nắng mặt trời cũng dịu dàng, tôi chỉ cảm thấy nếu cứ tiếp tục đứng thế này cũng không tệ.

“Vẫn khỏe chứ?” Tần Xuyên lên tiếng trước.

“Ừ.”

“Không tệ, tôi còn tưởng cậu nhát gan như thế, sẽ sợ tới hồn bay phách lạc cơ.”

“Tôi rất gan dạ, được không hả?”

“Ồ, gan dạ tới mức mà đến giờ tôi vẫn nhớ lần cậu bị viêm dạ dày cấp tính, khóc tới mức ôm lấy bác sĩ mà hỏi liệu mình có chết không.”

https://thuviensach.vn

“Vớ vẩn!” Tôi tức đỏ mặt, Tần Xuyên đang nhắc lại lần tôi thi chạy tới bị ngất hồi cấp II, khi ấy người xông vào cứu tôi đầu tiên, chính là cậu ta.

“Cậu cũng đừng coi thường quá, bà tôi luôn nói tháng Hai và tháng Tám(*) thời tiết thất thường, giờ là lúc dễ bị cảm lạnh nhất, cậu phải mặc thêm áo vào.”

(*) *Tháng Hai và Tám Âm lịch.*

“Tôi biết mà, giờ vẫn mặc áo len đây này!”

“Nếu như lệnh phong tỏa được nới lỏng, phải về nhà ngay.”

“Tôi biết rồi! Lần này sẽ không chần chừ dù chỉ một phút.”

“Có muốn ăn gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ mang cho.”

“Không mang vào được đâu.” Tôi chỉ bảo vệ, “Tất cả đều không được phép.”

“Vớ vẩn, nghiêm thế à?”

“Vô cùng nghiêm, cậu nghĩ xem, giờ trường đang ở trong tình trạng bị phong tỏa, ngộ nhỡ bị lây dịch từ ngoài vào thế chẳng phải trở thành cả vùng dịch à!”

“Ừm, nhưng cũng lâu thế rồi, chắc không sao đâu.”

“Vẫn nên cẩn thận, có thời kỳ ủ bệnh mà!”

“Cậu còn biết cả thời kỳ ủ bệnh nữa.”

https://thuviensach.vn

Tôi cười, cảm giác bộ dạng thận trọng rồi dặn dò tỉ mỉ như thế này không hợp với Tần Xuyên.

“Cút! Tôi đi đây, không nói vớ vẩn với cậu nữa.”

“Cậu đến bằng cái gì?” Tôi đột nhiên nhớ ra hỏi.

“Ngồi xe bus.” Tần Xuyên trả lời ngắn gọn.

“Ngồi xe bus!” Tôi kinh hãi kêu lên, “Thế thì nguy hiểm quá! Nơi người đông vi khuẩn nhiều nhất chính là xe bus, cậu không biết à! Thật phục cậu chết mất! Vừa rồi còn giáo huấn tôi đâu ra đấy, thế mà lại chẳng biết gì! Khẩu trang đâu? Cậu có đeo khẩu trang không?”

“Không... oi bức thế này, đeo khẩu trang thở thế nào được!”

“Tần Xuyên!”

Tiếng gào của tôi khiến bảo vệ đang ngủ trưa cũng phải giật mình tỉnh giấc, ông ta nghi hoặc đẩy cửa nhìn ra, thấy hai chúng tôi đứng ở hai đầu rào chắn, thì xua xua tay, bảo: “Làm gì đấy? Sinh viên phải không? Mau về trường! Đứng ở cổng làm gì thế, không sợ SARS à!”

“Đi đây đi đây!” Tôi nhìn bảo vệ như khẩn cầu, “Tần Xuyên, đợi tôi một lát, tôi quay lại ngay!”

Tôi quay người chạy về phòng, lấy chiếc khẩu trang mười hai lớp mà bố cho tôi ra, rồi lại chạy ra cổng.

Bảo vệ vẫn đang canh chừng Tần Xuyên bằng con mắt cảnh giác, tôi thở dốc, “Chú giúp cháu đưa cái này cho cậu ấy với!”

https://thuviensach.vn

“Không được, không được nhận đồ vào và chuyển đồ ra!” Bảo vệ quả quyết từ chối.

“Ôi trời thôi đi, tôi không cần!” Tần Xuyên lên tiếng thật không đúng lúc.

“Cậu im miệng cho tôi!” Tôi tức tối trừng mắt lườm Tần Xuyên, quay người khẩn cầu nài nỉ chú bảo vệ: “Chú ơi, cậu ấy đi ra ngoài mà không mang khẩu trang...”

“Không được...”

“Được rồi được rồi, cậu ném ra đây, tôi bắt.” Tần Xuyên vẫy tay với tôi.

“Được! Bắt lấy này!”

Không đợi bảo vệ trường phản ứng lại, tôi chạy lên phía trước vài bước, ném khẩu trang ra ngoài. Tần Xuyên đón được, đang định nhét vào túi, liền bị tôi quát.

“Đeo vào!”

“Lên xe hẵng hay!”

“Giờ đeo luôn! Mau lên!”

“Thật phiền!” Tần Xuyên nhăn nhó đeo khẩu trang, nhìn bộ dạng đeo chiếc khẩu trang mười hai lớp của cậu ta mà tôi phải cố nhịn để không phì cười.

“Đi đây! Cẩn thận nhé!”

“Cậu cũng thế, xuống xe rửa tay ngay!”

https://thuviensach.vn

“Biết rồi! Lắm lời quá!” Tần Xuyên cáu.

Tôi đứng nhìn theo Tần Xuyên cho tới khi cậu ta đi xa hẳn, cuối cùng cũng yên tâm, Tần Xuyên không biết rằng, đấy là chiếc khẩu trang mười hai lớp cuối cùng của tôi.

Chắc có lẽ vì muốn mọi người luôn thấy thấp thỏm sợ hãi trước tương lai, không ngừng vọng tưởng suy đoán, mỗi lần lòng nhẹ nhõm một chút, thì một ai đó của tạo hóa sẽ hiện thân để cho bạn thấy uy lực của vận mệnh.

Khi tất cả chúng tôi cho rằng trong trường sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa, thì một nam sinh viên khoa Công nghệ sinh học đột nhiên bị sốt, thế là lập tức được đưa vào khu cách ly trong học viện. Cả trường vốn đang trong trạng thái bình lặng, nháy mắt lòng người trở nên hoang mang, phía nhà trường cũng tiến hành loại trừ và cách ly những người có liên quan, có tin đồn là cậu sinh viên đó thường xuyên tới căng-tin số 3 ăn cơm, khiến cả phòng tôi sợ đến nỗi giờ không dám đến đó ăn nữa, toàn chạy ra ngoài mua bánh ngọt về ăn qua bữa.

Còn tôi, ba ngày sau khi nam sinh viên kia bị phát hiện, đột nhiên sốt cao.

Lần đầu, sốt 36.8 độ. Tôi đo xong, Thiên Hỉ và Từ Lâm đều không phát hiện ra sự bất thường của tôi, vẫn điền là 36.5 độ lên phiếu, nhưng buổi tối lăn qua lộn lại chán chê, mãi mới ngủ được.

Lần thứ hai, 36.9 độ. Nhiệt độ không những không giảm mà còn tăng lên khiến tôi bắt đầu lo lắng, tôi sờ trán liên tục, thậm chí còn lén ra cửa hàng tiện lợi mua một cái cặp nhiệt độ khác, lúc mọi người không để ý lấy ra đo lại, lúc cao lúc thấp, nhưng vẫn không hạ về mức tiêu chuẩn 36.5. Ngày hôm đó cả đêm tôi không ngủ.

https://thuviensach.vn

Lần thứ ba, 37.1 độ. Sốt nhẹ 37 độ kèm mấy tiếng ho húng hắng đến thật đúng lúc, tôi sụp đổ hoàn toàn. Vì thỉnh thoảng lại ho khan nên tôi không dám ở trong phòng, chỉ cần nơi nào có người là tôi đều không dám đến, những tiếng ho trong thời kỳ bệnh SARS hoành hành nghe chẳng khác nào tiếng lựu đạn nổ, chỉ cần vang lên, những người xung quanh sẽ lập tức hoảng sợ tránh xa.

Tôi lẳng lặng ngồi bên hồ, nghĩ về mầm bệnh có lẽ đang nhen nhóm trong cơ thể mình, nghĩ về cảnh tôi sẽ bị cách ly một mình, nghĩ về kết cục đáng sợ nhất, vừa nghĩ vừa bắt đầu khóc. Tôi biết tôi không thể né tránh nữa, không thể vì sợ hãi mà giấu giếm bệnh tình, và cuối cùng lại làm hại những người vô tội xung quanh. Tôi quyết định chủ động đến phòng y tế của trường đề nghị được cách ly để quan sát, trước lúc tới đó, tôi đã gọi một cuộc điện thoại trong vô thức.

Thực ra, sợ hãi là một kiểu cô độc không thể chia sẻ, chẳng thể nói với bạn bè, còn người nhà thì không nỡ vì sợ họ lo lắng. Người duy nhất có thể thổ lộ chuyện này, nhất định mang một ý nghĩa vô cùng đặc biệt, và đối với tôi mà nói, người đó chính là Tần Xuyên.

“Có vận động để giảm béo không đấy?” Tần Xuyên nghe điện thoại vẫn đang cười hi hi đấu võ miệng với tôi, nghe thấy tiếng cười đầy sức sống của cậu ta, nước mắt tôi lăn dài.

“Tần Xuyên, lần này có lẽ tôi tiêu thật rồi.” Tôi nghẹn ngào.

“Này, sao thế? Kiều Kiều đừng khóc, mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì.” Giọng Tần Xuyên bỗng cao vút.

Nỗi hoảng sợ tích lũy suốt bao ngày qua như tìm được chỗ trút, tôi từ từ kể cho cậu ta nghe về tình trạng của mình, tâm trạng hỗn loạn cũng dần dần bình tĩnh trở lại khi nghe cậu ta nhẫn nại hỏi thăm. Tần Xuyên trầm ngâm một lát rồi nói: “Kiều Kiều, cậu đừng hoảng, đầu tiên cứ nghe tôi đã.”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Sau khi được khóc một trận thoải mái, tôi dễ chịu hơn nhiều.

“Cậu đừng đến phòng y tế trường vội, với tình trạng lúc này tới đó chắc chắn cậu sẽ bị cách ly, kiểu gì thì cũng bị cách ly ít nhất mười bốn ngày.”

“Nhưng ngộ nhỡ lây cho bọn Thiên Hỉ và Từ Lâm thì sao, anh Tiểu Thuyền còn chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, nếu anh ấy bị bệnh...”

“Ai bảo cậu chắc chắn mắc SARS? Vừa rồi cậu nói chuyện với tôi bao lâu thế mà có ho tiếng nào đâu, đừng có thần hồn nát thần tính. Hơn nữa, nếu cậu mắc SARS thật thì bây giờ cách ly cũng không kịp nữa, chắc chắn lây rồi.”

“Vậy tôi phải làm thế nào?”

“Cậu đang ở ngoài hồ đúng không? Đừng đứng đấy hứng gió, ngộ nhỡ bị cảm thật thì sao. Giờ hãy tìm một lớp trống vào ngồi đi, đọc sách hay làm gì đó để phân tâm. Tôi sẽ qua gặp cậu ngay.”

“Cậu đừng đến! Đến gặp rồi thì sao? Cũng không được vào trường. Hơn nữa ngồi trên xe lâu như thế ngộ nhỡ cậu lại...”

“Tôi còn có khẩu trang cậu đưa mà! Đừng lo cho tôi, cậu cứ ở yên đấy đợi đi.”

“Ừ.”

“Gặp nhau rồi nói, đừng nghĩ lung tung.”

“Ừ!” Tôi trả lời mà như sắp khóc tiếp, lần này tôi không buồn nữa, chỉ cảm thấy gần gũi bởi sự lo lắng đã có chỗ đi về. Có lẽ đúng là do tác động tâm lý, hai tiếng sau đó tôi rất bình tĩnh, những tiếng ho khan cũng giảm đi

https://thuviensach.vn

rất nhiều. Khi Tần Xuyên gọi điện cho tôi lần nữa, đã sắp đến giờ cơm trưa, tôi vừa nghe điện vừa đứng dậy: "Đến cổng trường chưa? Tôi ra ngay..."

"Dưới sân ký túc rồi, đến đây đi." Tần Xuyên thở dốc nói.

Tôi co chân chạy về ký túc.

Có lẽ trong lòng vẫn luôn nghĩ *không thể nào không thể nào*, vì vậy cả đoạn đường dài dằng dặc tôi chạy mà như đi trong mơ, dù chạy sắp đến rồi nhưng tôi hoàn toàn không thấy mệt.

Tần Xuyên đứng dưới sân ký túc chúng tôi, cứ như dịch SARS chưa bao giờ xảy ra, cứ như cậu ta vẫn thuê khách sạn bên cạnh trường và đợi tôi cùng đi học tiết cổ văn, như những hàng cây bên đường, đã ở đó cả trăm năm ngàn năm rồi.

Tần Xuyên cũng nhìn thấy tôi, giữa hai chúng tôi không còn bị ngăn cách bởi rào chắn nữa, cũng không cần phải gào lên mà nói chuyện, tôi cười chạy về phía cậu ta, nhưng chạy mãi chạy mãi đột nhiên tôi dừng lại.

"Sao thế?" Tần Xuyên băn khoăn hỏi.

Tôi đứng cách Tần Xuyên vài mét, "Đừng lại đây, ngộ nhỡ tôi bị SARS, sẽ lây cho cậu..."

Tần Xuyên không nói không rằng, chạy thẳng về phía tôi, rồi kéo tôi vào lòng.

Chúng tôi ôm chầm lấy nhau.

Sau bao nhiêu năm, không, có lẽ phải là từ khi có sinh mệnh cho tới nay, đó là lần tiếp xúc gần gũi nhất giữa hai đứa.

https://thuviensach.vn

Thế giới của tôi đã thay đổi.

Con quái thú nhỏ được tôi nuôi dưỡng trong lòng bao năm qua cuối cùng cũng vùng lên thoát ra ngoài, tôi nghe rõ ràng tiếng nó gầm thét, cùng tiếng vọng do nó tạo ra:

Tôi thích Tần Xuyên.

Tôi thích Tần Xuyên.

Tôi thích Tần Xuyên.

Cậu ấy luôn ở bên tôi, dù là lúc tôi buồn hay tôi vui. Có lẽ là đã quá lâu rồi, vì vậy tôi mới đem thời niên thiếu của chúng tôi hòa vào làm một, khiến mọi tình cảm mà tôi dành cho cậu ấy, đều bị tôi cho là sự hiển nhiên. Mãi cho tới khi những nhớ nhung, chua xót đó lặng lẽ vượt qua mức độ của những người bạn nên có, tôi mới nghi hoặc và bắt đầu né tránh. Bản thân tôi không ngờ, thì ra những tình cảm đó đã mạnh tới mức này, thì ra đã không thể phủ nhận được nữa, thì ra tôi đã thích cậu ấy đến thế.

Nhưng, hình như tôi hiểu ra hơi muộn.

Tôi vùi mặt vào ngực Tần Xuyên, cứ như làm thế thì có thể ngăn cản được sự cảm động và thương cảm đang gào thét trào dâng, cứ như làm thế có thể không cần phải nhìn thẳng vào sự gần gũi và rào chắn giữa hai chúng tôi, cứ như làm thế có thể tan vào nhau.

Tần Xuyên tưởng tôi đang sợ hãi, cậu ấy khẽ khàng vỗ lưng tôi, không ngừng an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu.”

Dần dần có người từ ký túc ra ngoài ăn cơm, ánh mắt của họ khiến chúng tôi phải quay trở lại hiện thực, tôi buông tay, cúi đầu không dám nhìn vào mắt cậu ấy.

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên sờ trán tôi, “Cũng không nóng nữa rồi! Cậu đúng là tự nhát mình! Làm tôi sợ chết khiếp!”

“Cậu vào kiểu gì?”

“Nhảy tường vào.”

“Không bị phát hiện à?”

“Cậu tưởng trường bọn cậu là Trung Nam Hải à? Sao mà nghiêm tới mức ấy! Tôi tìm nơi hẻo lánh rồi trèo vào thôi!”

“Thế giờ làm thế nào?”

“Giờ đi ăn cơm trước đã! Tôi chạy tít từ xa tới đây, cậu không mời tôi được bữa tử tế à?” Tần Xuyên loắng ngoắng khoác vai tôi, cậu ấy không biết, đối với cậu ấy mà nói mọi thứ chẳng có gì thay đổi, nhưng đối với tôi, chỗ vai mà tay cậu ấy khoác vào đang nóng như bị bắt lửa.

Chúng tôi gọi vài món trong căng-tin, Tần Xuyên cứ an ủi tôi mãi, cậu ấy bảo nhiệt độ của cơ thể không cố định, ngày nào cũng biến động, từ 36 đến 37 là bình thường, nếu không có biểu hiện nào khác, thì cho dù tôi có 37 độ cũng chưa chắc đã phải là SARS. Nhưng lúc này, SARS đã không còn là vấn đề mà tôi quan tâm nữa. SARS đồng nghĩa với cái chết, còn tình yêu của tôi lại sinh ra từ đó.

“Tôi bảo này.” Tần Xuyên đột nhiên ghé sát tai tôi.

“Cái gì?” Tai tôi nóng rực.

“Có phải cậu sắp bị không?”

https://thuviensach.vn

“Lưu manh!” Tôi đỏ mặt đẩy Tần Xuyên ra.

“Ái chà, tôi bảo nhé, khi sắp bị, nhiệt độ cơ thể cũng cao lên đấy!”

“Không cần cậu lo.” Tôi ngượng quá hóa giận.

“Cậu chả hiểu gì cả, trước khi đến đây tôi đã lên mạng tra rồi, tôi nói thật đấy!” Tần Xuyên gào lên.

“Ai nói thật với cậu!”

Tôi bưng khay cơm bực tức đi ra ngoài, lòng vô cùng khó chịu, bởi vì tôi cảm thấy trong mắt Tần Xuyên, chúng tôi không có sự khác biệt về giới tính, cậu ấy chưa bao giờ coi tôi là con gái thì phải.

Tần Xuyên không hiểu vì sao tôi lại phản ứng như thế, cậu ấy còn tưởng tôi lo lắng chuyện nhiệt độ, nên không ngừng trêu cho tôi cười, muốn đánh lạc hướng sự chú ý của tôi, còn tôi mải nghĩ tới chuyện không thể nói với cậu ấy. Chúng tôi đi dạo tới mười giờ tối, sân trường vắng tanh không một bóng người, chần chừ mãi thì cũng tới giờ phải quay về phòng. Tần Xuyên đưa tôi về, sau đó lại sờ trán tôi rồi bảo nhiệt độ vẫn cao hơn của cậu ấy một chút. Cặp nhiệt độ mà tôi luôn mang theo người, hai hôm trước mỗi ngày phải đo tới mấy chục lần, nhưng hôm nay sau khi gặp Tần Xuyên lại chưa đo lần nào. Tần Xuyên bảo tôi đo cho cậu ấy xem, năm phút sau, kết quả vẫn là 37 độ.

“Đừng nghĩ nhiều, ngày mai, ngày mai tôi lại đến, nếu vẫn không có gì thay đổi, tôi sẽ đưa cậu đi bệnh viện.” Tần Xuyên vỗ vai tôi.

“Ừ!” Tôi gật gật đầu.

“Được rồi, về phòng đi! Tôi nhìn cậu vào rồi mới đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi quay người đi về phía trước, cửa ký túc rất tối, giống như một cửa hang, mỗi bước chân đi về phía ấy cảm giác như sắp bị nuốt chửng tới nơi. Tôi nghĩ, nếu ngày mai tận thế, tôi sốt cao, sau đó có khả năng tôi sẽ chết, vậy mà bây giờ tôi lại chẳng làm gì, tôi vừa mới cảm nhận được tình yêu của mình, tôi không dám thổ lộ với người con trai tôi yêu sâu sắc bao năm nay, không ở bên nhau thêm vài phút nữa, không hưởng thụ chút bình yên cuối cùng, nếu thật sự như thế thì cuộc đời tôi quả là ảm đạm.

Tôi đột nhiên đứng khựng lại.

"Tần Xuyên, tôi không muốn về phòng, tối nay tôi muốn ở bên cậu." Tôi quay lại hét lớn.

Tần Xuyên ngẩn ra, sau đó đáp đầy kiên định: "Được!"

Tần Xuyên là người dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào cũng có chủ ý riêng của mình.

Mặc dù tôi bảo muốn ở cùng cậu ấy, nhưng căn bản không nghĩ được nơi nào có thể đi, có điều Tần Xuyên đã lo xong mọi chuyện, đưa thẳng tôi quay lại căng-tin, mở cửa vào quầy số 15. Đại Long là người kinh doanh theo kiểu chuyển nhượng, vì vậy đã dừng buôn bán từ lâu, trước khi đi thu dọn quầy rất sạch sẽ gọn gàng, đáng khen hơn cả cậu ta để lại chiếc ghế nằm nghỉ trưa, tôi và Tần Xuyên giở ra, vừa đủ cho hai người chúng tôi nằm.

Tần Xuyên cởi áo khoác đắp lên người tôi, tôi kéo che cả nửa khuôn mặt, chỗ cổ áo phảng phất mùi của cậu ấy. Hoàn toàn khác mùi xà phòng thanh mát toát ra từ người anh Tiểu Thuyền, trên người Tần Xuyên mang một thứ mùi rất dễ chịu, mạnh mẽ mà thoang thoảng như sương.

"Để tôi xem còn ít bột trà sữa nào không, pha cho cậu một cốc." Tần Xuyên lần mò.

https://thuviensach.vn

“Không cần, cứ lạch cạch sẽ khiến bảo vệ tuần đêm phát hiện đấy.”

“Thế cậu đói không?”

“Không đói.”

Tần Xuyên nằm bò cạnh tôi, gạt gạt má tôi phì cười, “Tôi đột nhiên nhớ ra, hồi nhỏ bà nội tôi thường bảo, cậu ấy à, vừa nhát gan lại vừa sợ chết, giờ xem ra đúng thật.”

“Xì!” Tôi nằm trên ghế lật qua lật lại, “Thế cậu không sợ à?”

“Sợ gì?”

“Nếu tôi bị SARS, cậu chắc chắn bị lây 100% đấy.”

“Lây thì lây chứ sao, chúng ta cùng vào khu cách ly, vừa hay có bạn.”

“Cậu không sợ chết à? Ngộ nhỡ một đi không trở lại thì sao?”

“Thế thì chôn cùng nhau chứ sao.”

Tần Xuyên chớp mắt, chút ánh sáng yếu ớt trong căng-tin hắt lên đôi mắt cậu ấy, giống như những vì sao trên bầu trời, tôi ngẩn người nhìn Tần Xuyên, cảm thấy đời này kiếp này, có một người như vậy, có thời khắc như vậy cũng đủ rồi.

“Tần Xuyên...”

“Hả?”

“Nếu tôi chết, tôi muốn cậu phải sống.”

https://thuviensach.vn

“Nếu như tôi chết, tôi muốn cậu cũng chết.”

Tôi quay phắt đầu qua, Tần Xuyên nói bằng giọng giảo hoạt: “Không có tôi thì thể nào cũng có ngày cậu chết vì quá ngốc cho xem, chi bằng cùng tôi sang thế giới bên kia.”

“Đáng ghét!”

Những lời thâm tình như thế qua miệng cậu ấy cũng biến thành trò đùa được, tôi giận dỗi nằm quay lưng lại.

“Giận thật à?” Tần Xuyên vỗ lưng tôi.

“Tôi muốn ngủ!”

“Vậy ngủ thôi”

Một lúc sau giọng Tần Xuyên đột nhiên vang lên: “Kiều Kiều, cậu đừng sợ, tôi sẽ luôn ở bên cậu.”

Tôi mở mắt, ô cửa số 15 nhỏ xíu vẫn tối thui, nhưng tôi lại thấy trước mắt mọi thứ như bừng sáng, thời khắc đó tôi không sợ chút nào nữa. Sợ hãi cái chết thực ra là sợ cô độc, sợ mất mát, sợ phải bỏ lại người quan trọng nhất còn mình không liên quan gì đến thế giới có người ấy nữa. Nhưng bây giờ thì tôi biết, cho dù lúc này vạn vật có cô đơn thì cũng luôn có người ở bên tôi.

“Tần Xuyên...” Tôi lại gọi, muốn lập tức cho cậu ấy biết rằng, tôi từng yếu đuối không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình, nhưng giờ vì có cậu ấy, nên tôi mới dũng cảm.

“Tần Xuyên?”

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên không trả lời, tôi nghi hoặc quay người, phát hiện cậu ấy đã ngủ rất say. Hôm nay cậy ấy quá vất vả, đi một quãng đường xa như thế, lo lắng nhiều như thế, chắc mệt muốn xỉu.

Tôi khẽ thở hắt ra, thầm nghĩ để mai vậy, ngày mai nói vẫn kịp. Tôi lấy áo khoác trên người mình đắp cho Tần Xuyên, len lén áp sát người cậu ấy, một lúc sau mới ngủ thiếp đi.

Ngày mai gần như thế, mỗi ngày đều có. Chúng tôi đều rất thích ngày mai, bởi vì những thứ chưa biết đại diện cho hi vọng, nhưng chúng tôi lại quên rằng, ngoài hi vọng còn có khả năng sẽ thất vọng. Vì vậy thực ra ngày mai là một từ rất không đáng tin, rất xa vời so với hôm nay, so với hiện tại, so với thời khắc này, những chuyện hôm nay không làm được, đến ngày mai đa phần cũng là vô ích. Nhưng tôi khi ấy, không hiểu.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị Tần Xuyên đánh thức.

Cậu ấy vỗ vào trán gọi to tên tôi, tôi mơ mơ màng màng mở mắt, sau khi nhớ lại mọi chuyện, tôi bật dậy.

“Sao? Tôi sốt rồi à?” Tôi sờ trán mình, hoang mang hỏi.

“Sốt cái mông ấy! Mát hơn cả trán tôi! Cậu mau đo nhiệt độ đi.” Tần Xuyên nhét cặp nhiệt độ vào tay tôi.

Sau năm phút chờ đợi dài đằng đẵng, kết quả là 36.5 độ, Tần Xuyên reo lên mừng rỡ, khiến các đầu bếp đang chuẩn bị đồ ăn xung quanh giật mình.

Tôi và Tần Xuyên thu dọn đồ đạc, vội vàng chạy ra khỏi căng-tin. Ánh mặt trời rạng rỡ, cành liễu bay bay, mùa xuân lại trở nên đáng yêu như vốn có, tôi hít sâu một hơi, rồi vươn vai đầy thoải mái.

https://thuviensach.vn

“Ái chà, khắp người đau nhức!”

Tần Xuyên cũng chống lưng bảo: “Tôi đã nói không sao, thế mà cứ cuống lên.”

“Tôi có bảo cậu đến đâu...”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

“Thế tôi về đây, mấy hôm nay chị đang chuẩn bị chuyển tiền đầu tư cho tôi, phải che giấu mẹ đấy, không thể để mẹ phát hiện.”

“Được.”

“Cậu ấy, phải biết cách tự chăm sóc mình, đừng cứ để người khác không yên tâm như thế.”

“Biết rồi.”

“Đi đây.”

Tần Xuyên vừa bóp vai vừa bỏ đi, nhìn theo bóng lưng cậu ấy, tôi không kìm được lại gọi: “Tần Xuyên!”

“Sao nữa?”

“... Cảm ơn!” Tôi hét tướng lên.

“Ơn gì mà ơn!” Cậu ấy xua xua tay như không bận tâm, cười rồi đi tiếp.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn theo cậu ấy mãi, câu nói mắc nghẹn trong lòng, vẫn chưa kịp thổ lộ, lo lắng được giải tỏa, dũng khí cũng biến mất theo. Trên đường về phòng, tôi nghĩ rất nhiều chuyện, cũng có lẽ tất cả mọi thứ xung quanh quá quen thuộc, nên thế giới lập tức trở nên thiết tha, trang trọng tới mức khiến người ta khó mà chống lại nó được. Tôi có bạn trai, Tần Xuyên cũng có bạn gái, đó chính là hiện thực. Căn bệnh tưởng tượng hóa thành bong bóng, tình cảm sâu đậm cũng chẳng được tiết lộ, tôi đành phó mặc.

Tôi biết, tôi thích Tần Xuyên, nhưng không thể làm được gì nữa.

Phòng 213 của chúng tôi rối như canh hẹ, tôi thần bí mất tích cả đêm khiến mọi người đều hốt hoảng.

Từ Lâm thì lo không biết có phải tôi đột nhiên sốt cao nên bị cách ly khẩn cấp rồi không? Na Na lại bảo chắc tôi không chịu nổi bị phong tỏa ở trường nên đã trốn về nhà rồi, Thiên Hỉ lại cho rằng Dương Trừng đã tìm được cách đón tôi ra ngoài. Nhưng khi họ phát hiện tôi chẳng mang theo đồ đạc gì, ngay cả sạc pin điện thoại vẫn cắm trên ổ điện, thì mọi suy đoán lập tức bị chuyển hướng.

Từ Lâm nghĩ hay tôi bị tai nạn, Na Na thì bảo khả năng gặp phải mấy kẻ quấy rối xuất hiện trong trường gần đây, Thiên Hỉ sốt sắng nếu trong 24 giờ tới mà vẫn chưa có tin tức gì thì phải báo cảnh sát và gia đình ngay.

“Vẫn còn hơn ba tiếng nữa.” Thiên Hỉ nhìn đồng hồ, “Nếu cậu mà còn chưa quay về là báo cảnh sát rồi.”

“Trời ạ, xin các cậu đấy, đừng chuyện bé xé ra to nữa!” Tôi bất lực, chán nản ngồi bệt xuống giường.

“Cả đêm không về còn trách bọn mình chuyện bé xé ra to.” Na Na vỗ đầu tôi, “Mau khai thật ra, rốt cuộc cậu đi đâu hả?”

https://thuviensach.vn

“Đi cứu thế giới.” Tôi nháy mắt với họ.

“Vớ vẩn! Đi đâu nói mau?” Từ Lâm xoay quanh tôi hai vòng.

“À, đến căng-tin ngồi cả đêm.” Tôi đành nói thật, nhưng chuyện Tần Xuyên, tôi quyết định giấu.

“Đừng nói liên thiên!” Na Na không tin.

“Thật mà! Tối qua mình đo nhiệt độ lên tới 37 độ, sợ liên lụy các cậu nên tự cách ly, tinh thần hi sinh to lớn đó các cậu không cảm động à?”

“Cứ bốc phét đi!” Na Na dịch sang ngồi cạnh tôi, đột nhiên cười xấu xa: “Mình lại nghĩ đến một khả năng khác!”

“Khả năng gì?” Thiên Hỉ tò mò hỏi.

“Không chừng Kiều Kiều đã có chuyện gì rất quan trọng xảy ra rồi, chuyện không thể thay đổi.” Na Na nói giọng thần bí.

“Chuyện gì rất quan trọng, không thể thay đổi?” Tôi chưa hiểu.

“Có phải cậu và Dương Trừng đã ấy ấy rồi không? Vì thế tối qua mới lén ra ngoài thuê phòng!” Na Na ôm gối cười xấu xa.

Cả phòng rú lên, tôi tức điên lên phủ nhận, đuổi cấu Na Na quanh phòng, Na Na cười lăn lộn, Thiên Hỉ ngăn cũng không ngăn nổi.

“Lưu manh quá!” Từ Lâm gào lên.

“Có điều nói thật, sao cậu lại chạy vào căng-tin, tối qua họ không khóa cửa à?” Thiên Hỉ cười.

https://thuviensach.vn

“Trốn vào đó trước khi họ khóa cửa.” Tôi ấp úng.

Na Na vẫn đang trêu tôi, chúng tôi ngồi huých qua huých lại, nhưng tâm tư của tôi đã không còn ở đây nữa. Tôi phát hiện ra, cho dù chỉ là nói đùa thì tôi và Tần Xuyên đều sẽ không thể, không có khả năng bị gán ghép với nhau.

Mùa xuân kết thúc, dịch SARS hung hãn cũng kết thúc theo. Những tin tức về dịch bệnh trên báo chí hay các phương tiện thông tin đại chúng theo đó ít dần đi, không còn bao phủ khắp nơi nữa. Những tin giải trí vui vẻ biến mất trước đó giờ như thức lại sau giấc ngủ đông, thành phố vốn yên ắng, tĩnh lặng lại ồn ào náo nhiệt.

Trường mở cửa trở lại, những tháo binh như Dương Trừng và Vương Oánh cũng quay lại trường, tất cả nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, khiến tôi luôn có cảm giác hoang mang, rốt cuộc đại dịch đó từng xảy ra hay chưa, hay chỉ là giấc mơ của tôi mà thôi. Sau khi tỉnh mộng, người trong mộng lại không bước ra mà ở lại.

Thời gian đó tôi gầy đi rất nhiều, tôi không dám đối diện với Vương Oánh cũng như Dương Trừng, thậm chí có chút bối rối khi gặp Tần Xuyên. Tần Xuyên không còn đơn thuần là thanh mai trúc mã của tôi nữa, còn tôi cũng không còn là cô gái độc thân để có thể tự do quyến luyến cậu ấy, điểm này tôi hiểu rất rõ. Giữa tôi và Tần Xuyên, cho dù là mối quan hệ gần gũi thân thiết, cũng không có tư cách để yêu nhau. Nhưng tôi lại luôn chờ đợi, luôn ảo tưởng, tối nào tôi cũng nhớ nhung. Tôi ghét bản thân mình như vậy, ích kỷ tham lam thứ tình yêu không nên không phải ấy, đồng thời còn để nó đâm chồi nảy lộc trong lòng. Đó là một bí mật không thể nói, không ai có thể an ủi khuyên nhủ tôi, ngay cả Tần Xuyên cũng không thể.

Tôi muốn chia tay Dương Trừng, nhưng lại chẳng đủ dũng cảm mở miệng, tôi sợ anh sẽ hỏi vì sao, đây là một câu hỏi tôi biết rõ đáp án nhưng không thể trả lời. Huống hồ, tôi vẫn sợ, tôi không dám đối mặt với tình

https://thuviensach.vn

huống một mình tôi khuấy đảo cuộc sống yên ả của cả bốn người. Nhưng nội tâm thì gào thét tới cùng cực, mỗi lúc buồn không thể chịu đựng nổi nữa, tôi nghĩ đây chính là sự trừng phạt, trừng phạt bởi tôi đã yêu Tần Xuyên.

Có lẽ vì mang cảm giác xấu hổ có lỗi, nên tôi quan tâm đến Dương Trừng hơn, còn anh, chắc cũng thấy có lỗi khi lạnh nhạt với tôi quá lâu trong suốt thời kỳ bệnh dịch SARS hoành hành, đặc biệt sau khi nghe nói tôi từng bị sốt nhẹ, nên đối tốt với tôi hơn gấp bội. Không phải kiểu quan tâm, kiểu tốt của những người đang yêu nhau, mà cung kính và khách sáo, nhìn có vẻ rất quan tâm đối phương, thực ra chẳng hề can dự vào cuộc sống của nhau, theo lời Na Na thì là, chúng tôi đột nhiên tương kính như tân(*).

(*) *Ý nói tôn trọng, cung kính như khách.*

Với Vương Oánh, tôi vừa thấy có lỗi vừa đố kỵ. Cửa hàng bánh ngọt của Tần Xuyên mở chi nhánh thứ hai, có vốn của chị Tần Thiến cùng thế lực của Vương Oánh, tất cả đều vô cùng thuận lợi, họ thường xuyên ngồi thảo luận chuyện cửa hàng. Trong lúc tôi ôm điện thoại do dự không biết phải gửi cho Tần Xuyên một tin nhắn thế nào mới có thể tự nhiên chuyện trò mà không bị bại lộ tâm tư, thì Vương Oánh lại rất thản nhiên nhấc máy gọi cho cậu ấy, nói hết chuyện này tới chuyện kia cả mười mấy phút. Đứng bên ngoài thế giới của họ, tôi thấy ghen tị vô cùng, và cũng chính vì ghen tị mà tôi thấy chán ghét bản thân hơn.

Tần Xuyên bận kinh doanh nên không có thời gian, cửa hàng bánh ngọt không giống như cái quầy nhỏ thuê trong căng-tin, cậu ấy không còn thời gian rảnh rỗi mà ở bên tôi. Còn tôi đối với cậu ấy, lúc gần lúc xa, khiến cậu ấy luôn thắc mắc. Có lần, Tần Xuyên nghiêm túc kéo tôi lại hỏi: “Kiều Kiều, gần đây có phải gặp chuyện gì không?”

Tôi thầm nghĩ, chuyện mà tôi gặp phải chính là đã yêu cậu, cậu gặp rắc rối lớn như thế mà không cảm nhận được à. Nhưng ngoài miệng lại trả lời:

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì chứ? Không có gì.”

“Chắc chắn?” Tần Xuyên hoài nghi, “Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn...”

“Sao mà không ổn?” Tôi thấp thỏm.

“Cảm giác cậu giống mẹ tôi lắm, bà tới thời kỳ mãn kinh, nên tính cách rất cổ quái. Cậu không đến nỗi thế chứ.”

“Cút!”

“Không phải do kinh nguyệt không đều đấy chứ?” Tần Xuyên vờ tỏ ra nghiêm túc.

“Kinh nguyệt tôi không đều cậu quản được à?” Tôi bị cậu ấy chọc cho tức xịt cả khói.

Kết quả mấy hôm sau, cậu ấy nhờ Vương Oánh mang cho tôi hai hộp Ô Kê Bạch Phượng Hoàn của Đồng Nhân Đường, tôi khóc không được cười chẳng xong, còn bị Na Na trêu mãi.

Thiên Hỉ thật sự lo cho tôi, cô ấy cảm nhận được sự thay đổi của tôi, thậm chí còn gần như phát hiện được điều gì đó. Nhưng thời gian ấy Thiên Hỉ không rảnh để quan tâm đến tôi, bởi anh Tiểu Thuyền xảy ra chuyện, bệnh tình của cô Lý chuyển biến xấu, sau khi Lập thu phải vào phòng điều trị dành riêng cho bệnh nhân nặng, thông báo nguy kịch được gửi tới người nhà mấy lần. Anh Tiểu Thuyền chạy qua chạy lại giữa trường và bệnh viện, Thiên Hỉ luôn ở bên anh, thậm chí còn giúp anh sửa luận văn, đừng nói là trò chuyện với tôi, ngay cả thời gian ăn cơm cùng cả phòng cũng không có, khi về đến ký túc thì ngã vật ra giường ngủ luôn.

https://thuviensach.vn

Vì phải chạy qua lại giữa khu Đại Hưng và đại học B nên anh Tiểu Thuyền rất mệt, thỉnh thoảng gặp nhau, anh sẽ gắng sức nở nụ cười với tôi, khi tôi hỏi thăm cô Lý, anh vẫn nói như cái máy: "Ngày mai có lẽ sẽ khỏe hơn, không sao đâu, Kiều Kiều, nhất định sẽ ổn cả thôi."

Nhưng, cuối năm đó cô Lý không qua khỏi.

Đám tang cô Lý được chú Hà làm rất đơn giản, do bệnh tình kéo dài, mọi chuyện chỉ làm cho đúng thủ tục. Mặc dù chúng ta ai rồi cũng sẽ chết, nhưng vẫn khác với cảnh nằm để chờ chết. Có lẽ sớm đã biết trước kết cục buồn thảm này, nên sự đau đớn cũng tê liệt đi nhiều. Anh Tiểu Thuyền không được nhìn mặt cô Lý lần cuối, cô đi quá vội vàng, lúc ấy anh đang trên đường đến viện. Người phụ nữ dịu dàng từng làm kẹo thỏ trắng cho tôi ăn, lúc nào cũng cười bảo tôi làm con dâu của mình đó cuối cùng cũng không còn trên đời này nữa.

Anh Tiểu Thuyền nộp đơn xin học bổng trao đổi sinh viên với Stanford – Mĩ, học bổng toàn phần, nếu không phải toàn phần thì gia cảnh nhà anh cũng không lo nổi. Thế là anh cùng Thiên Hỉ lao vào học, gần như ngày nào cũng đóng đô ở phòng tự học.

Thiên Hỉ vô cùng vui sướng trước quyết định của anh, cô ấy nghĩ xa hơn chúng tôi, lúc anh Tiểu Thuyền có ý định đi làm cô ấy đã phản đối, Thiên Hỉ bảo tôi rằng: "Bọn mình khác Dương Trừng, Vương Oánh. Họ có điểm xuất phát mà những người khác có phấn đấu cả đời này cũng không bằng được. Những người bình thường như chúng ta, nếu muốn có tương lai phải cố gắng chịu thương, chịu khó, chịu khổ. Trăm ngàn năm nay, Trung Quốc coi như cũng để lại cho bách tính phổ thông một con đường sống: đó là học. Những cái khác không bì được thì ít ra cũng phải học giỏi hơn họ mới có cơ hội mở mày mở mặt. Nói thật, mẹ Tiểu Chu mất mình thở phào nhẹ nhõm, Kiều Kiều, cậu có lẽ sẽ nghĩ mình không phải người tốt, nhưng mình không muốn Tiểu Chu bị liên lụy, rồi cuối cùng lại sống cuộc sống giống hệt cha mẹ mình. Anh ấy không đáng bị như thế, đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Không không, bệnh tình của cô Lý quả rất đáng sợ. Mẹ và bà nội mình khi nói chuyện vẫn bảo, cô ấy bệnh thế này thật đúng là tán gia bại sản.” Tôi thở dài.

Đó đúng là thời kỳ sợ bị bệnh, người ta không dám bệnh, bởi vì không có tiền để bệnh. Trong nhà nếu có ai đó bị bệnh thì coi như tích lũy bao năm của cả gia đình đổ sông đổ bể hết. Trung Quốc là một dân tộc cần cù tiết kiệm, vì vậy nhà nhà đều tiết kiệm tiền. Có một câu chuyện cười về phụ nữ Trung Quốc và phụ nữ Mĩ như sau, phụ nữ Mĩ vay ngân hàng mua nhà, cả đời sống ở nhà đẹp, trả xong tiền nhà thì già chết. Còn tiền tích cóp cả đời của phụ nữ Trung Quốc, cuối cùng cũng đủ để mua một căn nhà đẹp, thì cũng tới lúc chết. Nhưng mẹ tôi bảo câu chuyện cười đó rất vớ vẩn, không hợp với tình hình kinh tế của Trung Quốc hiện nay, tích cóp khó tiêu dễ, chỉ cần còn sống thì sẽ có cách tiêu hết tiền, bị bệnh hoặc mua nhà, nuôi đứa con, đó là những chuyện mà ai cũng gặp phải, cũng sẽ phải móc cạn hầu bao. Mẹ nói với bố rằng, nếu bà mắc phải bệnh gì không có thuốc chữa, tuyệt đối đừng ném tiền vào bệnh viện, sống được bao lâu thì sống, đừng như cô Lý, làm ảnh hưởng tới con cái.

Những lời ấy nghe thì tàn nhẫn, nhưng mọi người đều nghĩ thế cả, vì vậy tôi không trách Thiên Hỉ lạnh lùng, chỉ là bất lực mà thôi.

Thiên Hỉ nói không sai, sau khi anh Tiểu Thuyền phải khổ sở vất vả mới nhận được học bổng toàn phần thì Dương Trừng và Vương Oánh lại cùng được cử đến miền nam California để đào tạo chuyên sâu, chuyện nghe nhẹ tênh như một câu nói đùa. Họ đi học mà nhẹ nhàng và tùy tiện, ngay cả thủ tục cũng không phải lòng vòng như người khác.

Na Na xưa nay vẫn phổi bò ruột để ngoài da, vậy mà lần này cũng ngồi trong phòng tôi cằn nhằn: “Thỉnh thoảng nghĩ, thật đúng là bất công quá.”

https://thuviensach.vn

“Đều thế cả mà, cậu không thấy thầy cô trong khoa đều bảo, còn hơn năm nữa là tốt nghiệp, lúc này là lúc dùng đến các mối quan hệ, ý là, tự thân vận động được thì tốt, không thì vận động bố mẹ.”

Từ Lâm dựa vào ghế, xoay bút.

Từ Lâm nói không sai, lúc này chúng tôi đã có những lựa chọn khác nhau cho tương lai. Thiên Hỉ giữ vững thành tích, học nghiên cứu sinh tại trường. Tôi và Từ Lâm với thành tích lẹt đẹt nên dù thi nghiên cứu sinh cũng không có gì đảm bảo sẽ đỗ, thực ra khi vào được đại học B tôi đã hiểu một điểm, khả năng của tôi, cho dù nỗ lực đến đâu cũng chỉ tới được mức này thôi, xung quanh ai ai cũng giỏi hơn, chăm chỉ hơn tôi, bị họ vượt mặt âu cũng là lẽ tất nhiên.

Bố mẹ tôi mặc dù không làm ở “Hải” này “Hải” nọ như bố mẹ Dương Trừng, Vương Oánh, nhưng dù gì họ cũng sống ở Bắc Kinh bao nhiêu năm, không thể không có những mối quan hệ riêng, tuần trước bố còn kéo tôi đi ăn một bữa hải sản Cương Kí cùng với phó chủ nhiệm tạp chí *Văn học*, về cơ bản tôi không phải lo đi tìm việc nữa. Từ Lâm cũng xin được chân thực tập trong một tờ tạp chí mà cô ấy từng làm thêm trước đó, ít đến lớp hơn, đi làm nhiều hơn, theo lời cô ấy là phải giữ được việc trước rồi mới nghĩ đến học. Na Na vẫn đang do dự giữa thi công chức, nghiên cứu sinh và đi làm, lúc thì mua tài liệu hướng dẫn thi công chức, lúc lại đăng ký vào lớp toán chuẩn bị cho đợt thi nghiên cứu sinh sắp tới, nhưng ở nhà xin cho cô ấy vào đài truyền hình Hồ Nam thực tập, có lẽ phải đến đài trình diện trước kỳ nghỉ đông.

Khi chúng tôi tám những chuyện như thế này, Thiên Hỉ thường không bao giờ nói gì, cô ấy chăm chỉ viết luận văn chuyên đề, những nét chữ rõ ràng rành mạch trên đó dường như đang muốn nói với chúng tôi rằng, cô ấy có thể làm chủ cuộc đời mình.

https://thuviensach.vn

Năm đó World Carnival được xây dựng ở Thạch Cảnh Sơn – Bắc Kinh, thế là trở thành nơi duy nhất cho giới trẻ đi tránh nóng, nếu có bắt gặp nữ sinh nào đó ôm một mớ đồ to đùng trong trường thì chắc chắn vừa mới từ Carnival về.

Dương Trừng gọi điện bảo tôi chọn một ngày, anh sẽ lái xe tới đón tôi cùng đi chơi. Nhưng thực ra tôi có thể cảm nhận được, giọng anh không mấy hứng thú, có lẽ vì anh cho rằng đây là nơi những người yêu nhau nên cùng đến mà thôi. Na Na ngồi bên cạnh nghe thấy thì hào hứng, nói là đã muốn đi từ lâu rồi, còn quay sang hô hào rủ thêm Từ Lâm. Từ Lâm lại gọi Vương Oánh, Vương Oánh đương nhiên sẽ có Tần Xuyên đi cùng, Thiên Hỉ thấy mọi người rộn ràng háo hức đi chơi thế là cũng quyết định tự cho mình nghỉ một ngày, hẹn hò với anh Tiểu Thuyền luôn. Cuối cùng Dương Trừng đành phải bố trí một chiếc xe hiệu Kim Bôi(*) đến khiến lái xe còn tưởng chúng tôi đang tổ chức đi du lịch.

(*) *Kiểu xe du lịch, dòng xe thuộc một thương hiệu của Trung Quốc.*

Trong ký ức của tôi, lần gần nhất đi chơi nhiều người như thế này là hồi mới nhập học. Khi ấy, Tần Xuyên còn ở Canada, anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ vừa yêu nhau, Dương Trừng hỏi số điện thoại của tôi, còn tôi vẫn chỉ là con vịt xấu xí năm thứ nhất, tràn đầy hi vọng và ảo tưởng đối với tương lai. Còn bây giờ, Tần Xuyên đã về, có công việc kinh doanh và bạn gái, anh Tiểu Thuyền nhận được học bổng toàn phần ở Stanford, chuẩn bị bay sang bên kia bờ đại dương. Dương Trừng và tôi vẫn ở bên nhau, phá vỡ lời nguyền ba tháng, lao thẳng tới mốc nguy hiểm ba năm, sang năm tôi cũng tốt nghiệp, chuẩn bị bước chân vào xã hội.

Thời gian đúng là cỗ máy quyền lực nhất trên thế giới, mọi thứ đều bị thời gian bào mòn hoặc thay đổi, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể thay đổi được tâm trạng của tôi. Dù là lần liên hoan vào dịp Noel năm ấy, hay tụ tập đi chơi Carnival lần này, trong lòng tôi đều có một bí mật không thể nói, chỉ có thể lặng lẽ xót xa tự gặm nhấm một mình.

https://thuviensach.vn

Tôi và Dương Trừng ngồi ở hàng ghế đầu tiên, ngước mắt là có thể nhìn thấy Vương Oánh và Tần Xuyên ngồi ở phía sau, Vương Oánh mở túi bim bim, Tần Xuyên thò tay vào bốc, Vương Oánh đập tay Tần Xuyên và lườm cậu ấy, sau đó đưa cho cậu ấy một tờ giấy ướt, Tần Xuyên ngoan ngoãn lau xong tay mới dám thò vào bốc bim bim ăn. Tôi nhìn bộ dạng gượng gạo của cậu ấy mà không kìm được bật cười thành tiếng. Dương Trừng ngồi cạnh tôi mải miết nghe nhạc, giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi một khe nứt nhỏ xíu khó nhận thấy, dù tôi có cười hay không cười thì cũng không làm ảnh hưởng gì tới khe nứt ấy.

Carnival là một khu giải trí sử dụng xu, đầu tiên phải dùng tiền mặt mua xu rồi mới có thể đi chơi các trò chơi trong đó, những con thú nhồi bông lông lá to nhỏ đủ mọi kích cỡ chính là phần thưởng tương đương của mỗi trò chơi. Xu để chơi không hề rẻ, nhưng đối với những người tiêu tiền như nước giống Dương Trừng, Vương Oánh và Tần Xuyên, họ có thể tùy tiện mua liền mấy trăm tệ tiền xu, Dương Trừng giữ một nửa, nửa còn lại đưa hết cho tôi. Vương Oánh chia hết số xu của mình cho Từ Lâm và Na Na, còn mình thì dùng chung với Tần Xuyên. Tôi biết Thiên Hỉ chắc chắn không nỡ để anh Tiểu Thuyền phải tiêu tiền, còn anh Tiểu Thuyền lại không nỡ để Thiên Hỉ phải đứng nhìn các bạn chơi mà mình thì không được chơi, vì vậy tôi chạy tới bên cạnh họ, vờ cằn nhằn: “Nhét cả một túi đầy xu nặng chết mất! Thiên Hỉ bốc giúp mình một nắm đi!”

“Mình có mà.” Thiên Hỉ từ chối, cô ấy và anh Tiểu Thuyền mua tổng cộng là năm mươi tệ tiền xu, vì Thiên Hỉ xòe tay ra nên tôi nhìn rất rõ.

“Kiều Kiều, không phải tôi có ý gì nhưng cho dù cậu có tiêu sạch chỗ xu nặng trịch ấy cũng chưa chắc trúng nổi một cái dây đeo điện thoại, đưa tôi đi! Tôi là thiên tài chơi game! Thiên Hỉ, cậu thích con thỏ màu hồng không? Anh Tiểu Thuyền, đi thôi! Chúng ta cùng chơi!”

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên không nói không rằng nhét xu vào máy, rồi nhét một máy chơi vào tay anh Tiểu Thuyền, anh Tiểu Thuyền không kịp từ chối, trò chơi đã bắt đầu.

Tôi đứng bên cạnh, cười tít mắt nhìn Tần Xuyên vừa chơi vừa la hét, đây chính là sự tinh tế trong con người thô lỗ của cậu ấy, là thiện ý hai chúng tôi không hẹn mà cùng hiểu. Anh Tiểu Thuyền nhanh chóng bại trận, đừng nói thỏ hồng, cùng lắm chỉ có thể thắng được một con gấu bông siêu mini thôi. Thiên Hỉ kéo anh bảo không chơi nữa, không cần nữa, tôi lập tức xông tới ngăn họ: "Anh Tiểu Thuyền, đợi một lát, để em."

Tôi đón lấy cần chơi game đứng bên cạnh Tần Xuyên, cậu ấy vẫn tỏ vẻ khinh bỉ, bĩu môi bảo: "Đừng làm liên lụy tới tôi đấy!"

"Xì! Câu này phải là tôi nói mới đúng!"

Máy game hiển thị trò chơi bắt đầu, hai chúng tôi vừa cười vừa bấm như điên, cứ thế chơi bao nhiêu là ván, lãng phí không biết bao nhiêu xu, cuối cùng cũng thắng được con thỏ bông hồng to đùng đó. Khi tôi đưa nó cho Thiên Hỉ, Thiên Hỉ vui sướng vô cùng, anh Tiểu Thuyền cũng rất vui. Nhìn thấy nụ cười của họ, tôi và Tần Xuyên lặng lẽ quay sang nhìn nhau, cậu ấy ném con gấu bông bé xíu như hai ngón tay vào lòng tôi, "Tôi cũng hết xu rồi, đành tặng cậu con này vậy."

"Con gấu xấu chết đi được."

"Thế trả đây!"

https://thuviensach.vn

“Không trả!” Tôi ôm chặt con gấu trước ngực.

Phía bên kia Dương Trừng thắng được con gấu bông cỡ lớn, anh đưa cho tôi rất tự nhiên. Chơi mấy trò gắp thú bông cũng chán, mọi người bàn nhau chơi thứ nào đó kích thích hơn, Tần Xuyên kéo chúng tôi tới khu vực đề tên là Cối xay gió siêu tốc, nhưng với một người ngay cả tàu lượn cũng không dám ngồi như tôi, tôi sống chết không chịu đi xếp hàng, bị Na Na và Từ Lâm cười nhạo, cuối cùng vẫn bị Tần Xuyên lôi đi bằng được.

Nhích từng bước một, mỗi lúc một gần, cối xay gió khổng lồ đập thẳng vào mặt, Từ Lâm ngẩng đầu lên nhìn, miệng há hốc: “Tần Xuyên, lát nữa để mình ngồi bên cạnh Vương Oánh được không? Mình căng thẳng quá, hễ căng thẳng là phải túm lấy ai đó.”

“Ai cho cậu túm với kéo!” Vương Oánh trừng mắt chán ghét.

“Nhưng nếu mình bám vào Tần Xuyên thì không hay lắm!” Từ Lâm phân bua.

“Không được! Mình muốn bám vào Tần Xuyên!” Na Na nũng nịu.

“Dại trai quá...” Thiên Hỉ huých huých tôi phì cười.

Tôi lại chẳng có phản ứng gì, mặt trắng bệch, ngẩn ngơ nhích từng bước theo dòng người.

“Kiều Kiều, em không sao chứ?” Anh Tiểu Thuyền lo lắng nhìn tôi, “Hay là thôi đi, đừng chơi nữa, anh với em xuống dưới kia đợi mọi người.”

“Không được không được! Không chơi cối xay gió thì đến Carnival này làm gì, nhìn cậu sợ tái mét cả mặt kìa! Hay là qua đây, ngồi bên cạnh tôi, tôi giữ cậu!” Tần Xuyên đứng bên cạnh cười đểu.

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều, em ngồi bên cạnh anh.” Dương Trừng thản nhiên lên tiếng.

Không khí có chút ngột ngạt, nhưng tôi căn bản không kịp cảm nhận điều đó, đám chúng tôi chuẩn bị được lên cối xay gió, tôi nuốt ực nước bọt thật mạnh, trong lúc ngơ ngơ ngác ngác đã bị Dương Trừng kéo lên ngồi bên cạnh. Bên trái tôi là Dương Trừng, bên phải là anh Tiểu Thuyền vừa lo lắng cho tôi vừa không ngừng an ủi Thiên Hỉ, Tần Xuyên cùng Vương Oánh, Từ Lâm và Na Na ngồi phía đối diện.

Cối xay gió lên cao, tốc độ xoay bắt đầu nhanh, những tiếng kêu rú chập chùng, không hề khoa trương khi nói rằng, tôi sợ tới đần cả người, trong một giây phút nào đó, tôi có cảm giác như mình sắp không thở nổi, đầu ngón tay cứng đờ lơ lửng, rõ ràng Dương Trừng ngồi bên cạnh tôi, nhưng tôi không thể bám được vào anh ấy. Đúng lúc này, từ trong guồng gió rít điên cuồng vọng tới âm thanh vô cùng quen thuộc.

“Tạ Kiều! Tạ Kiều!” Tần Xuyên gào lên gọi tên tôi.

“Tần Xuyên!” Tôi không nén được cũng gào lên, “Tần Xuyên!”

“Thích tới đờ cả người phải không?”

“Cút!”

“Lại bắt đầu xoay rồi!”

“A A A A A A A A A A A! Tần Xuyên, tôi phải giết cậu!”

“Ha Ha, có giỏi thì qua đây!”

“Cậu cứ đợi đấy!”

“Thôi cậu dẹp đi.”

https://thuviensach.vn

“Tần Xuyên! Đồ khốn! Đồ ngốc! Đồ đần! Đồ bạo lực! Đồ thần kinh! Tần Thủy Hoàng!”

Cối xay gió càng xoay nhanh, tôi lập tức như tìm lại được giọng của mình, vừa gào lên chửi rủa Tần Xuyên vừa liều mạng kêu thét. Tôi không hiểu đó là một kiểu giải tỏa hay gì nữa, nhưng cả vạn nỗi ấm ức nảy sinh bởi bí mật mà tôi phải chôn giấu trong trái tim kia, cuối cùng cũng được giải phóng ra không trung theo *Tam tự kinh* mà tôi hét.Về sau Thiên Hỉ kể, rất nhiều người quên cả sợ hãi bởi còn mải tập trung nghe tôi chửi rủa, đặc biệt khi tôi chửi tới câu Tần Thủy Hoàng, mọi người đồng loạt phá lên cười.

Còn tôi lại không hề biết gì, cho tới tận khi cối xay gió dừng lại, vô tình nhìn sang Dương Trừng bên cạnh, khi bắt gặp ánh mắt vô cùng lạnh lẽo của anh, tôi mới lập tức ngậm miệng vào. Dương Trừng không nói không rằng, tôi và Thiên Hỉ luống cuống cởi dây an toàn, anh Tiểu Thuyền dừng lại để giúp chúng tôi, còn Dương Trừng đi thẳng một mạch.

Hôm đó chúng tôi chơi rất muộn, cảnh đêm ở Carnival rất đẹp, những ánh đèn màu lấp lánh khiến tất cả trở nên rực rỡ xán lạn. Anh Tiểu Thuyền nắm chặt tay Thiên Hỉ, Vương Oánh và Dương Trừng trò chuyện về sự khác biệt giữa World Carnival và công viên Disneyland ở khắp nơi trên thế giới, Từ Lâm cũng thỉnh thoảng đế vào một hai câu, hỏi rất nhiều những vấn đề chẳng ăn nhập gì với câu chuyện mà họ đang nói, đại loại như đít vịt Donald của nước nào là to nhất. Na Na cướp con gấu bông to đùng mà Dương Trừng cho tôi, sau đó quấn lấy Tần Xuyên đòi cậu ấy phải đi gắp thêm một con thỏ bông nữa, còn Tần Xuyên đang mải đấu khẩu với tôi, tôi chẳng nhường cậu ấy câu nào, cứ như hai đứa phải cãi nhau tới khi trời già đất yếu mới thôi vậy.

Mấy người chúng tôi lững thững đi thành từng tốp nhỏ, trong vô thức, bước qua quãng thời gian đẹp nhất trong dáng vẻ cũng đẹp nhất.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Thiên Hỉ đã được học lên nghiên cứu sinh ở đại học B, bởi thành tích của cô ấy quá xuất sắc, thậm chí còn giành được học bổng.

Cặp tình nhân miệt mài phấn đấu, bị chúng tôi chê cười vì thường xuyên bá chiếm thư viện lẫn phòng tự học, cuối cùng cũng có được những tháng ngày nhàn nhã trước khi tốt nghiệp.

Anh Tiểu Thuyền đưa Thiên Hỉ đi chơi rất nhiều công viên ở Bắc Kinh, đi Cố Cung, Bắc Hải, Đào Nhiên Đình, Ngọc Uyên Đàm, Thiên Hỉ vui mừng kể, những công viên như Tử Trúc Viện, có thẻ sinh viên tiền vé chỉ mất mấy tệ, hai người có thể chơi trong đó cả ngày, người ít cảnh lại đẹp, rất đáng đồng tiền bát gạo.

Na na bĩu môi bảo hai người bọn họ sắp đến giai đoạn nhàn nhã của cặp vợ chồng già về hưu rồi, yêu đương mà như thế thì còn gì ân ái với thú vị nữa. Nhưng tôi lại thấy đó là việc vô cùng thú vị. Giống tôi và Dương Trừng, cố định một, hai tuần gặp nhau một lần, ăn bữa cơm, thỉnh thoảng anh cũng đưa tôi đến những quán bar và câu lạc bộ đêm thời thượng nhất Bắc Kinh ngồi, đó mới thật sự là những việc vô vị. Vốn tôi cũng rất tò mò với những chỗ như Banana, nhưng sau khi đến đó một lần thì không muốn đến thêm nữa, những cô gái vào trong đó người nào cũng trang điểm đậm, mùa đông cũng như mùa hè đều mặc váy siêu ngắn, giống như đang sống trong thế giới ảo tưởng vậy. Ngồi chưa được nửa tiếng tôi đã kêu đau đầu muốn đi ra, Dương Trừng đành gọi lái xe đưa tôi về, còn anh ở lại tiếp tục đợi bạn đến chơi tiếp. Về sau tôi nghe nói Tần Xuyên cũng thường xuyên đến đó, nghĩ đến cảnh cậu ấy bị đám con gái trang điểm đậm đà như ma cà rồng quây quanh tôi lại tức tới không có chỗ xả, hễ gặp Tần Xuyên là mắng xối mắng xả, khiến cậu ấy rất thắc mắc.

Na Na dường như rất hứng thú với những trải nghiệm của tôi ở Banana, kêu lần sau muốn đi cùng tôi và Dương Trừng.

https://thuviensach.vn

Việc thực tập ở đài Hồ Nam đã bố trí xong, giờ cô ấy ngoài giết thời gian bằng cách xem phim Hàn Quốc, đam mê *He was cool*, dán thông báo bán mớ sách ôn thi nghiên cứu sinh và đơn thi công chức giờ đã vô dụng thì chẳng còn việc gì khác, do đó, phần lớn thời gian là chạy sang tám chuyện với phòng tôi.

Từ Lâm cũng ở lì trong phòng, tờ tạp chí mà cô ấy bám riết kia phân cho cô ấy về mảng giải trí, gần như ngày nào cũng thai nghén vô số các tin lá cải. Cuối năm là thời điểm mà bộ phim *Tuyệt đỉnh công phu* của Châu Tinh Trì công chiếu, cô ấy lại là fan ruột của Tinh gia, lòng đầy phấn khích viết một bài khá dài: *Từ Đại thoại Tây du đến Tuyệt đỉnh công phu, từ một mình quay đầu đến nắm chặt tay nàng*. Kiểu viết về đề tài giải trí mà có mở đầu độc đáo văn vẻ thế này lập tức trở nên rất hot, tờ tạp chí vốn vẫn còn đang do dự trước việc đi hay ở của Từ Lâm, lần này lập tức quyết định ký hợp đồng với cô ấy, cũng đồng nghĩa với việc, bắt đầu từ nay, cái tên Từ Lâm, một trong mười phóng viên giải trí hàng đầu trong tương lai của thành phố Bắc Kinh bắt đầu xuất hiện trong giới tạp chí giấy.

Việc tôi tới làm việc ở tạp chí *Văn học* về cơ bản cũng đã được quyết định, ra Tết bắt đầu thực tập, vậy là tôi cũng yên tâm theo Na Na cả ngày nằm ở phòng ký túc, cùng xem *Khang Hy đến rồi*, tôi thấy bộ dạng ngây ngô của Tiểu S rất đáng yêu, nhưng Na Na dè bỉu bảo nhìn kiểu gì cũng không thấy Tiểu S xinh như mọi người vẫn khen.

Vương Oánh không về phòng nữa, một, hai tháng chúng tôi cũng chẳng gặp cô ấy một lần, chiếc giường cô ấy giữ như giữ mạng giờ đã trở thành kho chứa tài liệu của Từ Lâm, sách báo túi tủng đều bị chất đống lên đấy cả. Thường thì khi Tần Xuyên gọi điện cho tôi sẽ kể Vương Oánh thế này thế kia, Vương Oánh đi những đâu, nói thế nào thì hai người bọn họ cũng đã quấn chặt lấy nhau bằng cách mà tôi không thể chen ngang, điều này khiến tôi thất vọng, nhưng tôi lại chẳng biết phải làm gì, và có thể làm gì.

https://thuviensach.vn

Về sau nghĩ lại thấy, rõ ràng sắp tốt nghiệp tới nơi vậy mà chúng tôi chẳng buồn bận tâm, có lẽ bởi vì chúng tôi không sợ hãi tương lai, cũng không bận tâm tới xã hội và hiện thực, không tin *chúng* có ma lực lớn, cũng không tin *chúng* sẽ thay đổi được chúng tôi thành bộ dạng khác lạ tới mức nào.

Mùa đông, anh Tiểu Thuyền lên đường sang Stanford.

Tôi và Tần Xuyên đi cùng Thiên Hỉ ra sân bay tiễn anh. Hôm đó Bắc Kinh rất lạnh, ngay cả không khí cũng âm u, suốt dọc đường Thiên Hỉ cứ dựa vào người anh Tiểu Thuyền, nhẹ nhàng dặn dò anh. Tôi rất khâm phục Thiên Hỉ, tôi có thể nhận ra sự chới với của anh Tiểu Thuyền trước chuyến hành trình ngàn dặm sắp tới, tôi nghĩ Thiên Hỉ chắc chắn còn lưu luyến anh Tiểu Thuyền hơn chúng tôi rất nhiều, nhưng cô ấy không hề nũng nịu cũng chẳng rơi giọt nước mắt nào, chỉ dùng sự dịu dàng độc nhất vô nhị của mình để đồng hành với anh, vỗ về anh.

Tần Xuyên rất thành thạo những thủ tục xuất nhập cảnh, lại cao to vạm vỡ, tôi gọi cậu ấy đi cùng là vì coi cậu ấy như khuân vác. Thiên Hỉ đột nhiên nhớ ra vẫn chưa để giấy ướt vào ba lô cho anh Tiểu Thuyền, thế là vội vàng chạy ra cửa hàng tiện lợi mua, anh Tiểu Thuyền bảo không cần nhưng cô ấy nhất định không chịu.

Anh Tiểu Thuyền và tôi ngồi trên hàng ghế trong phòng đợi ở sân bay, tôi hoang mang nhìn quanh, "Phải đi rất xa mới có cửa hàng tiện lợi, không mang giấy ướt cũng có sao đâu."

Anh Tiểu Thuyền nhìn theo bóng lưng của Thiên Hỉ, "Cứ để cô ấy đi, trong lòng buồn nhưng cô ấy lại không muốn thể hiện ra trước mặt mọi người."

"Hả? Thì ra là thế, cô ấy cũng thật là, sớm biết thế này em và Tần Xuyên đi chuyển hành lý để hai người có thời gian ở riêng với nhau."

https://thuviensach.vn

“Không sao, cô ấy lúc nào cũng thế, mạnh mẽ và kiên cường, lúc nào cũng yêu cầu bản thân phải tốt nhất. Rõ ràng rất đau khổ nhưng lại giả vờ như không có gì.”

“Em còn tưởng Thiên Hỉ mạnh mẽ thật cơ.”

“Đúng là rất mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức khiến người ta đau lòng.”

“Anh Tiểu Thuyền, anh yên tâm! Sau khi anh đi Mĩ, em sẽ thay anh chăm sóc Thiên Hỉ!” Tôi vỗ ngực hứa.

Anh Tiểu Thuyền cười khẽ, “Việc ấy thì không cần, nếu cô ấy chờ em tới chăm sóc... ha ha...”

“Anh Tiểu Thuyền...” Tôi dẩu môi lên.

“Đùa thôi, Kiều Kiều, thực ra anh không quá lo lắng cho Thiên Hỉ, không có anh ở bên, cô ấy sẽ thấy mất mát, sẽ thấy buồn, sẽ cô đơn một thời gian, nhưng chắc chắn cô ấy vẫn cố gắng sống thật tốt. Em ấy, Kiều Kiều, anh lo cho em. Hơn nửa năm nay, quá nhiều việc nên anh chưa có cơ hội nói chuyện với em, em xem nhìn em chỗ nào cũng thấy tâm sự chất chứa. Một cô bé con, vì chuyện gì mà buồn tới thế này?”

“Anh Tiểu Thuyền, nếu em vui, thì sẽ có rất nhiều người không vui, vậy phải làm sao?” Tôi nhìn Tần Xuyên đang đánh vật với đống vali ở phía xa, đau lòng nói.

“Kiều Kiều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh Tiểu Thuyền lo lắng hỏi, tôi biết anh ấy thật sự lo cho tôi, anh ấy luôn cười rất hiền hòa, chỉ khi nào gặp phải những khó khăn khúc mắc thật sự anh mới chau chặt mày thế này.

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì đâu anh. Chỉ là em... có chút hoang mang, không biết tương lai sẽ ra sao, không biết bản thân mình rốt cuộc nên làm thế nào?”

“À, Kiều Kiều của chúng ta lớn rồi.” Anh Tiểu Thuyền thở phào nhẹ nhõm, anh dịu dàng vuốt tóc tôi, “Kiều Kiều, anh tin em sẽ có một tương lai rất tốt, em là cô bé tốt bụng, em sẽ mang lại hạnh phúc cho người khác, không làm tổn thương bất kỳ ai, sẽ không có ai phải buồn vì em cả. Kiều Kiều, chúng ta thường không biết nên làm thế nào, chưa tới phút cuối, chẳng thể nào biết được mình sẽ ra sao. Sau khi mẹ anh mất, anh đã suy nghĩ rất nhiều, thực ra con người ta sinh ra rồi cũng chết, đứng ở hiện tại nhìn về tương lai thấy toàn những chuyện lớn, nhưng khi nhìn lại lại thấy đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Có những việc mãi mãi không bao giờ hiểu được, nhưng cũng chẳng sao. Vì vậy, Kiều Kiều, mọi thứ sẽ ổn cả thôi.”

Những lời anh Tiểu Thuyền nói khiến mắt tôi cay xè, tôi đã nghĩ thông một việc, nếu tôi thích Tần Xuyên, sẽ khiến Tần Xuyên buồn, Dương Trừng buồn, Vương Oánh buồn, khiến tất cả những người bạn bên cạnh tôi vì chuyện này mà không vui, tôi không thể làm thế được, tôi không thể vì hạnh phúc của riêng mình mà làm tổn thương bao nhiêu người như vậy. Tôi nguyện suốt đời sẽ không nói ra chuyện đó, mãi mãi chỉ là bạn tốt của cậu ấy, lẳng lặng bên cậu ấy cũng được.

“Tạ Kiều! Đừng có mà làm biếng! Mau đến giúp một tay đi!” Tần Xuyên đang tức điên hét gọi.

“Biết rồi! Phiền chết đi được!” Tôi cũng gào lên đáp trả, cuối cùng cũng dám nhìn thẳng vào mắt Tần Xuyên rồi, bởi vì hơn ai hết, tôi luôn muốn cậu ấy có thể cười vui vẻ.

Thiên Hỉ mua giấy ướt quay về, thận trọng nhét vào ba lô cho anh Tiểu Thuyền, dặn dò anh hết lần này tới lần khác như người vợ trẻ, hộ chiếu phải luôn mang theo người, visa phải cất cho kỹ, túi bên cạnh có thuốc say xe,

https://thuviensach.vn

lên máy bay mà không ngủ được thì đọc sách, tới nơi dù là mấy giờ cũng phải gọi về cho cô ấy để báo bình an.

Anh Tiểu Thuyền chỉ gật đầu rất nhẹ, nghe mãi, khiến cho cái đứa đứng bên cạnh là tôi cũng thấy buồn, còn mắt Thiên Hỉ lại ngập tràn vẻ xót xa. Chúng tôi chỉ được tiễn tới cửa kiểm tra an ninh, không thể cứ nhùng nhằng mãi, anh Tiểu Thuyền đeo ba lô lên, hít sâu một hơi, "Mọi người về đi, anh đi đây. Kiều Kiều, có chuyện gì thì email cho anh, Xuyên Tử, cậu phải giúp tôi chăm sóc cho em ấy."

"Yên tâm đi, có em đây rồi." Chẳng mấy khi Tần Xuyên lại nghiêm túc như thế.

Anh Tiểu Thuyền vỗ vỗ vai cậu ấy, sau đó quay lại nhẹ nhàng ôm Thiên Hỉ, "Mạnh khỏe nhé."

"Anh cũng thế." Thiên Hỉ mỉm cười đáp.

Chúng tôi nhìn anh Tiểu Thuyền đi qua cửa kiểm tra an ninh, vì muốn được nhìn anh ấy lâu hơn, tôi chạy lên trước mấy bước, đột nhiên, tôi nhớ đến hình dáng anh năm rời khỏi tứ hợp viện nhà chúng tôi, bóng lưng anh và ký ức thời niên thiếu chập vào làm một, ánh mặt trời của tuổi thơ tôi cuối cùng cũng đi xa rồi. Thiên Hỉ không giống tôi, cô ấy đứng bất động, nhưng mặt xị xuống, tôi đi đến bên Thiên Hỉ, huých mạnh cô ấy một cái, "Muốn khóc mình cho cậu mượn vai."

Cô ấy không hề do dự, gục đầu vào vai tôi, nghẹn ngào thút thít: "Kiều Kiều, Kiều Kiều... không phải mình mau nước mắt, không phải mình yếu đuối, mình chỉ cảm thấy bọn mình thật đáng thương, bọn mình chỉ muốn có một cuộc sống tốt hơn, sống cho ra sống hơn, nhưng vì thế mà phải rời xa nhau, bọn mình yêu nhau như vậy mà lại luôn phải nỗ lực bán mạng vì sự rời xa hôm nay, đó là lối thoát duy nhất của bọn mình. Tại sao? Tại sao chỉ có bọn mình phải như thế?"

https://thuviensach.vn

“Sẽ ổn thôi, tất cả rồi sẽ ổn thôi.” Mắt tôi đỏ hoe, tôi an ủi Thiên Hỉ, vô thức lặp lại những lời anh Tiểu Thuyền đã nói.

Anh Tiểu Thuyền đi không được bao lâu, Dương Trừng và Vương Oánh cũng nhanh chóng lên đường.

Không ai trong chúng tôi ra tiễn họ, người ta là cành vàng lá ngọc, gia thế lẫy lừng, ra nước ngoài học là một việc trọng đại, căn bản không có chỗ cho những nhân vật nhỏ mọn như chúng tôi. Thiên Hỉ còn gặp được chú Hà và vài người họ hàng của anh Tiểu Thuyền, còn tôi, ngoài lái xe ra thì tôi chẳng biết ai trong nhà Dương Trừng, Tần Xuyên cũng chưa từng gặp người nhà Vương Oánh, tôi cũng chỉ còn lại chút ấn tượng mờ nhạt về người mẹ kiêu ngạo của cô ấy, nhưng sau khi vào học rồi mẹ Vương Oánh không đến thêm lần nào. Thiên Hỉ nói không sai, chúng tôi là những kiểu người khác nhau.

Na Na nhanh nhạy nghe ngóng được một tin, Nhậm Tư Vũ cũng đi du học ở nam California, nghe nói bán mạng ôn thi mới xin được học bổng. Khi Na Na vừa nhắc đến cái tên ấy, tôi chẳng có phản ứng gì, chuyện Nhậm Tư Vũ thích Dương Trừng, bốn năm nay nhiều người biết, cô ta chẳng hề giấu giếm, nhưng cũng không thay đổi được quan hệ của tôi và Dương Trừng. Còn tôi, theo như nhận xét của mọi người thì tôi quá đỗi độ lượng, bất luận bên ngoài đồn đại ra sao tôi cũng chẳng động lòng, nhưng cũng có những kẻ xấu tính bảo, tôi vì muốn được gả vào gia đình có thế lực đó nên chuyện gì cũng sẵn sàng nhịn. Tôi chẳng thèm quan tâm người khác nói gì, bởi vì bản thân tôi rõ nhất, trong tình yêu không có sự độ lượng, chính vì ích kỷ, nên mới sinh ra cảm giác vui sướng tột độ khi chiếm hữu và đau khổ cùng cực khi mất đi, do đó, độ lượng đồng nghĩa với việc không quan tâm.

Trước ngày chia tay Dương Trừng đưa tôi đi ăn một bữa thịnh soạn, anh đặt bàn ở American Club, lần đầu tôi đến đó, còn Dương Trừng lại là khách quen. Giám đốc club đó lịch sự đưa chúng tôi vào trong, tôi nghĩ anh ta

https://thuviensach.vn

chắc hẳn biết rất rõ cuộc sống của Dương Trừng, và anh ta hẳn không tin tôi là bạn gái của anh.

Cũng có thể là sắp biệt ly nên Dương Trừng nói khá nhiều, anh kể cho tôi nghe về các loại rượu vang trong hầm rượu của club này, còn chọn một chai nghe nói có hương vị sôcôla cho tôi uống. Dưới ánh đèn chùm lung linh, Dương Trừng anh tuấn cao quý, tôi ngồi đối diện với anh, ngẩn người nhìn anh, luôn có cảm giác không chân thực, cứ như mình đang xem một bộ phim duy mĩ chứ không phải đang ở trong tình yêu của chính mình.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt tôi, Dương Trừng ngước lên, tôi lập tức hoảng loạn, luống cuống chân tay đánh rơi cả dĩa, phục vụ định đến giúp, nhưng Dương Trừng đã nhanh hơn anh ta một bước, nhặt chiếc dĩa lên cho tôi.

“Cảm ơn anh.”

“Kiều Kiều.” Dương Trừng không quay về chỗ, anh ngồi xổm bên cạnh tôi, ngẩng đầu lên khẽ nói: “Em đợi anh về, sau đó... chúng ta kết hôn nhé.”

Lần này, tôi đánh rơi cả dao xuống đất luôn.

Anh cười cười, lại nhặt giúp tôi, xếp cả dao và dĩa lên bàn, quay người đi về chỗ của mình.

Tôi không trả lời, còn anh cũng không nói đến chuyện tương tự nữa.

Giống như mọi lần, ăn cơm xong anh đưa tôi về ký túc, tôi lơ đễnh suốt quãng đường, vừa rồi có phải anh ấy cầu hôn tôi không, có nghiêm túc không, có phải vừa có một người bày tỏ mong muốn được sống trọn đời trọn kiếp với tôi không. Tôi nghĩ mình nên cảm động, thời khắc quan trọng như thế trong cuộc đời một con người, nhưng ngược lại, tôi chẳng cảm động chút nào, lòng tôi ngập tràn cảm giác xót xa. Bởi vì tôi đột nhiên nhận

https://thuviensach.vn

ra, tôi chưa từng nghĩ đến việc muốn kết hôn với Dương Trừng, chúng tôi yêu nhau ba năm, vậy mà tôi chưa bao giờ có suy nghĩ ấy.

Tôi rất đau lòng, đau lòng cho tình yêu của chúng tôi.

Dưới sân ký túc xá, Dương Trừng cùng xuống xe với tôi, trời có tuyết nhẹ, những bông tuyết nhỏ xíu rơi lên tóc, Dương Trừng đội chiếc mũ áo khoác của tôi lên, "Về đi, đến nơi anh sẽ gọi điện cho em."

"Vâng."

"Thôi anh đi nhé." Dương Trừng giật lùi hai bước.

"Dương Trừng!" Tôi hoang mang gọi giật anh lại, Dương Trừng quay đầu, nghi hoặc nhìn tôi, tôi mím môi nói: "Em hi vọng anh sẽ sống vui vẻ, hi vọng anh sẽ tìm được việc mà mình thật sự thích, thật sự muốn làm."

Dương Trừng ngẩn người, cứ như lần đầu tiên gặp tôi vậy, quan sát tôi rất kỹ, ánh mắt lấp lánh, nhưng rồi những đốm sáng đó nhanh chóng biến mất trong tuyết lạnh.

"Hi vọng như thế." Anh nói.

Đó là những lời từ biệt của chúng tôi.

Ngày Dương Trừng và Vương Oánh đi, tôi cùng Tần Xuyên đang ở trong cửa hàng bánh ngọt của Đại Long. Giờ họ lên máy bay, tôi đang nhồm nhoàm ăn một miếng Black forest và một miếng Brownie, còn gọi thêm Tiramisu.

"Kiều Kiều... không phải mình keo kiệt đâu, ăn nhiều đồ ngọt như thế, liệu có tốt không?" Đại Long thận trọng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Có nhiều đâu, không sao.” Tôi đẩy cái đĩa trống trước mặt, “Đại Long, cho mình mấy cái bánh Finger.”

“Cứ để cô ấy ăn đi, xem ra công tử bột đi rồi, cô ấy muốn giải sầu thôi.” Tần Xuyên không quên đá tôi mấy câu.

“Vớ vẩn,Vương Oánh đi rồi nên cậu mới không thiết ăn thiết uống chứ gì.” Tôi phản kích bằng giọng chua loét.

“Bọn tôi xưa nay không buồn nôn như thế!”

“Thế sao, tiễn người ta như thế nào? Vương Oánh có khóc không?”

“Cô ấy? Khóc?” Tần Xuyên cười lớn ba tiếng. “Trước khi cô ấy đi bọn tôi luôn ở bên nhau, còn ở đến tận nửa đêm cơ.”

Đại Long ngồi bên cạnh đỏ bừng mặt, hạ giọng bảo: “Đại ca, nói chuyện này trước mặt Kiều Kiều không hay lắm.”

“Nghĩ lung tung gì thế! Trai tân mà cũng đen tối gớm!” Tần Xuyên vỗ đầu Đại Long một cái, “Bọn tôi ngồi cả đêm đối chiếu sổ sách! Chú cô ấy phát triển về phía Đông, cô ấy bảo tôi qua đó mở thêm cửa hàng!”

“Thật không? Vị trí nào?” Đại Long nghe đến làm ăn thì mắt sáng lên.

“Đông Tam Hoàn, cách CBD rất gần, nghe nói định xây dựng khu mua sắm cao cấp nhất Bắc Kinh, vì vậy Vương Oánh đề nghị chúng ta cũng vào đó, mở một cửa hàng bánh cao cấp. Tôi thấy cần phải đầu tư vào khâu nguyên liệu tươi mới cùng các món đặt riêng. Tôi đã bàn với chị gái rồi, bảo chị ấy đầu tư thêm một khoản, Vương Oánh cũng hùn vốn, Đại Long, tới lúc đó cậu gom tiền mặt của hai cửa hàng ở đây lại, tôi coi như cậu là cổ đông, chúng ta nhất định phải gây dựng được chuỗi cửa hàng lừng lẫy khắp Bắc Kinh.”

https://thuviensach.vn

Khi nói những chuyện này Tần Xuyên hào hứng sống động, nghiêm túc trượng nghĩa, lại đẹp trai, giống như đang phát sáng.

Tôi thích cậu ấy, thật sự thích cậu ấy.

Nội tâm tôi gào thét như thế, nhưng tôi lại mím chặt môi, chỉ chăm chú nhìn Tần Xuyên mà thôi. Tôi muốn bảo vệ luồng ánh sáng này chứ không muốn trở thành chấm đen trong đó, đây là suy nghĩ vô cùng kiên định của tôi.

"Còn cậu, đến khi ấy thì phụ trách phần ăn, ăn cho béo phì ra, tốt nhất là đến khi thằng công tử bột kia quay về, ôi, cậu đã *tương tư* thành lợn rồi." Tần Xuyên bẹo má tôi.

"Cậu đừng tưởng nói thế thì tôi không ăn nữa, muốn bớt phần của tôi không dễ thế đâu, cậu có mở cửa hàng cao cấp thế nào thì tôi cũng sẽ không trả tiền. Đại Long, cho tôi thêm một miếng Napoleon! Cho thêm nhiều bơ! Tôi muốn loại năm lớp ấy." Tôi đập tay Tần Xuyên.

"Kiều Kiều, cậu còn ăn..." Đại Long hoảng sợ kêu lên.

"Làm đi làm đi!" Tần Xuyên cười ha hả khoác vai tôi, "Nói thật, anh Tiểu Thuyền đi rồi, công tử bột cũng đi rồi, tôi còn lo lắng cậu sẽ buồn hay gì cơ, giờ xem ra... cậu tinh thần dồi dào thế này tôi cũng yên tâm! Sau này chỉ còn hai chúng ta nương tựa vào nhau thôi."

"Tôi là ai chứ! Thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu vô địch khắp vũ trụ! Thiếu tôi họ mới không có tinh thần ấy!"

"Đại Long! Mang xô ra đây cho tôi nôn một cái!"

"Cút!"

https://thuviensach.vn

Chúng tôi ôm vai bá cổ cười, nói nhăng nói cuội mấy câu, tôi thật sự chẳng thất vọng cũng không buồn chán, tôi chẳng nhớ nhung một ai hết, chỉ cần Tần Xuyên ở bên cạnh tôi là đủ rồi.

Lệch múi giờ dễ thích ứng hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Những người bạn ở Mĩ nhanh chóng bắt kịp tiết tấu của cuộc sống American, còn đám Made in China chúng tôi cũng vẫn phải tiếp tục cuộc sống như cá gặp nước trước lễ tốt nghiệp của mình.

Thiên Hỉ gần như đã hoàn thành bài luận văn của cô ấy, tôi cũng viết được tương đối, dù sao, từ xưa tới nay tôi chưa bao giờ có yêu cầu cao đối với bản thân, chỉ mong bảo vệ được thuận lợi là xong. Riêng Từ Lâm, đa phần thời gian cô ấy đều chạy đi họp báo với chạy tiến độ bản thảo, gì mà Vương Phi và Lý Á Bằng công khai chuyện tình cảm, *Thần điêu đại hiệp* cuối cùng cũng đã đóng máy, theo như cô ấy nói thì giờ đầu cô ấy toàn những chuyện hỗn loạn đó thôi. Luận văn của Từ Lâm, sau khi nộp xong đề cương chưa viết thêm được chữ nào, giáo viên hướng dẫn bắt đầu giục cô ấy nộp bản nháp, lúc đó Từ Lâm mới cầu đông chạy tây nhờ Thiên Hỉ giúp, Thiên Hỉ không còn cách nào, đành giúp cô ấy sắp xếp tài liệu, Từ Lâm cung phụng Thiên Hỉ chẳng khác gì bồ tát, chỉ hận không thể ngày nào cũng dập đầu dâng hương.

Một người nữa cũng coi Thiên Hỉ như Quan thế âm Bồ tát cứu khổ cứu nạn là Na Na, Na Na thậm chí khoa trương hơn, đáp máy bay thẳng từ Hồ Nam về, vừa vào phòng đã nhào tới bên Thiên Hỉ.

“Thiên Hỉ, cậu phải cứu mình, nếu không lần này mình xong đời rồi, xong thật rồi!”

“Cậu đang làm cái gì thế?” Thiên Hỉ hoang mang.

https://thuviensach.vn

“Đúng thật là, đừng diễn nữa, vừa vào đã gào thét khóc lóc, bình tĩnh nói xem nào.” Tôi vừa chế giễu vừa cười cợt.

“Kiều Kiều! Cậu không hiểu! Lần này là chuyện lớn của cả đời người đấy!” Na Na trợn mắt, “Các cậu còn nhớ cuộc thi *Super Girl* đài mình tổ chức năm ngoái không?”

“Trương Hàm Vận đó chứ gì. *Chua chua ngọt ngọt là em*, không phải năm nay vẫn tổ chức hay sao?” Từ Lâm lập tức thể hiện tính chuyên nghiệp của người phụ trách mảng giải trí.

“Đúng, chính là chuyện này! Đây là một chương trình lớn được đầu tư của đài bọn mình, có tính quyết định trong việc có được ký hợp đồng hay không đối với một thực tập sinh như mình, nói thế này cho dễ hiểu, nếu làm tốt chương trình, chắc chắn được nhận vào đài, làm không tốt, lập tức cuốn xéo.”

“Thế thì liên quan gì đến Thiên Hỉ?” Tôi băn khoăn.

“Đương nhiên có rồi!” Na Na lập tức quay phắt người lại, chắp hai tay trước ngực, nhìn Thiên Hỉ bằng ánh mắt long lanh, “Trong CV của mình có viết kinh nghiệm tổ chức *Ánh sao lấp lánh* năm ngoái. Thế là lãnh đạo đài lập tức ấn tượng, hôm đó còn nói riêng với mình: Na Na, em có kinh nghiệm trong phương diện này, cũng có nguồn ứng cử viên sinh viên dồi dào, lần này phải cố gắng thể hiện nhé! Đại ý không phải bảo mình phải làm cho tốt, mà làm không tốt thì không cần nghĩ cũng biết hậu quả rồi. Nhưng ngoài Thiên Hỉ ra, mình lấy đâu ra kinh nghiệm với chả ứng viên chứ! Thiên Hỉ, tương lai của mình phụ thuộc hết cả vào cậu đấy!”

“Không được không được, Na Na, cậu đừng đùa nữa, lần trước ở trong trường thì hát hò vớ vẩn thế nào cũng được, nhưng lần này là chương trình lớn của đài truyền hình đấy! Mình không làm được đâu!” Thiên Hỉ lắc đầu quầy quậy.

https://thuviensach.vn

“Hát tùy tiện vớ vẩn mà còn đạt quán quân! Thiên Hỉ, ưu điểm của cậu là khiêm tốn, nhưng nhược điểm là quá khiêm tốn! Mỗi lần thi xong đều bảo làm bài bình thường, nhưng lần nào cũng giành học bổng loại I, thôi không lằng nhằng nữa, lần này chuyện liên quan tới vận mệnh của mình đấy!”

“Mình thật sự không được đâu... làm gì có thời gian chứ, hơn nữa, cậu cũng biết đấy, mình chẳng hứng thú với việc hát hò.” Thiên Hỉ vẫn tiếp tục từ chối.

“Giờ chẳng phải là lúc cậu rảnh rỗi nhất à, chắc chắn được học lên nghiên cứu sinh rồi, bạn trai cũng đã đi rồi. Thiên Hỉ, mình không dám nhờ chuyện khác, chỉ cần cậu đến đăng ký thôi, tham gia vòng thử giọng, vào sơ tuyển thôi cũng được. Chỉ thế thôi cũng được tính thành tích rồi, xin cậu đấy, Thiên Hỉ tốt bụng, Thiên Hỉ đại nhân!” Na Na dụi dụi vào người Thiên Hỉ, ra sức làm trò.

Từ Lâm ngồi bên cạnh nửa đùa nửa thật: “Hay là Thiên Hỉ, cậu cứ thử đi, ngộ nhỡ lần này lại được quán quân, mình sẽ nắm chắc mảng phỏng vấn độc quyền.”

“Cũng đúng! Nếu cậu gặp được Hà Lý, Tương Sương thì xin chữ ký giúp mình.” Tôi cũng hùa theo.

“Sao số mình xui xẻo thế này, gặp toàn bạn tốt quá cơ.” Thiên Hỉ thở dài thườn thượt, “Chỉ đăng ký thôi phải không? Tham gia một lần thôi đấy nhé?”

“Chỉ đăng ký! Thi một lần thôi!” Mắt Na Na gần như tóe lửa.

“...Thôi được.”

https://thuviensach.vn

“Ôi giời ơi! Yêu cậu quá!” Na Na lao vào khiến Thiên Hỉ ngã bổ nhào xuống giường.

Khi ấy chúng tôi đều chưa biết gì, ngoài Thiên Hỉ thỉnh thoảng càu nhàu chê phiền phức ra, chúng tôi đều cho rằng đó chỉ là một cuộc thi chơi cho vui, không ai ngờ, lúc đó số mệnh đã nhìn chúng tôi nháy mắt như thế nào.

Thiên Hỉ thi ở Trịnh Châu, chủ yếu là bởi Na Na keo kiệt, phụ trách việc đăng ký nhưng lại chi cho ít lộ phí. Khi ấy, luận văn của tôi về cơ bản đã ổn, đang lúc rảnh rỗi, bèn kéo Tần Xuyên đi cùng Thiên Hỉ đến Trịnh Châu một chuyến. Tôi cho rằng, dù thế nào đi nữa thì bây giờ anh Tiểu Thuyền cũng không có ở đây, chúng tôi nên giúp anh ấy chăm sóc Thiên Hỉ, mặc dù tôi cũng biết mình không có khả năng chăm lo cho người khác.

Suốt dọc đường đi tôi và Tần Xuyên vẫn chí chóe cãi nhau không ngừng, Thiên Hỉ lặng lẽ ngồi dựa sát vào cửa sổ nghe nhạc, tôi biết cô ấy đang chọn bài, Thiên Hỉ là người nghiêm túc như thế đấy, chỉ cần bắt tay vào làm, thì cô ấy sẽ yêu cầu bản thân phải làm đến mức tốt nhất, có lẽ chính vì lý do này mà Na Na sống chết cũng phải lôi kéo Thiên Hỉ tham gia bằng được.

Khu vực thi thử giọng náo nhiệt hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu của chúng tôi, hoàn toàn khác với vẻ bị ép buộc của Thiên Hỉ, những người tới dự thi đều ôm mộng thành ngôi sao, trang điểm đậm hay mặc đồ sân khấu chưa là cái gì, tôi còn thấy có người mặc váy cưới đến xếp hàng, thậm chí cả những bà thím mà thoạt nhìn Tần Xuyên tưởng nhân viên vệ sinh, có điều họ đều đang chờ được phát số để dự thi. Ngược lại, Thiên Hỉ để mặt mộc, mặc quần bò áo sơ mi kẻ caro trông lạc lõng giữa đám người với đủ loại trang phục kỳ dị đó, nhưng lại nhìn ra dáng nữ sinh nhất.

Đã hẹn với Na Na đến nơi sẽ liên lạc, vậy mà gọi bao cuộc cô ấy mới cuống quýt nháo nhào chạy đến, đầu tóc rối bù, thẻ nhân viên vất ra sau lưng, xem ra đang bận tới tối tăm mặt mũi.

https://thuviensach.vn

“Thiên Hỉ, chuẩn bị ổn cả rồi chứ? Trong vòng ba mươi giây, giới thiệu bản thân rồi hát luôn, ban giám khảo bấm chuông thì dừng lại, rất đơn giản thế thôi. Đúng rồi, cậu định hát bài gì? Ngàn vạn lần đừng hát bài *Sự tốt đẹp bị thất lạc, Super Star, Cổ tích, Mộng tưởng ban đầu, Aurona* gì gì đó chứ, mỗi bài này mình đã phải nghe ít nhất hai trăm lần rồi.”

Na Na đang nói, thì từ bên trong một tiếng gào rú vọng ra, “*Anh nguyện trở thành thiên thần trong câu chuyện cổ tích mà em yêu thích...*”, Na Na bất lực lắc đầu, “Thấy chưa, lại thêm lần nữa.”

“Hoành tráng hơn *Ánh sao lấp lánh* rất nhiều... sớm biết đông thế này mình chẳng đến nữa.” Thiên Hỉ bĩu môi.

“Coi như cậu thay mình hoàn thành nhiệm vụ đi mà, mình còn vừa nói với ban giám khảo, ngôi sao của đại học B đến rồi.” Na Na nhìn đồng hồ, “Không nói nữa, cậu chuẩn bị thêm đi, mình vào trước nhé.”

Na Na lao vút đi như một cơn gió, để ba chúng tôi ở lại hoang mang nhìn quanh nhìn quất, Tần Xuyên tò mò hỏi Thiên Hỉ: “Thiên Hỉ, thế cậu định hát bài gì?”

“Vẫn là bài của Vương Phi, *Đôi khi tình yêu chỉ là hư danh*.” Thiên Hỉ cười cười.

Tôi cũng đoán cô ấy chắc chắn sẽ hát bài của Vương Phi, bởi vì anh Tiểu Thuyền từng nói, cô ấy hát bài của Vương Phi là hay nhất.

Nhưng khi nghe Thiên Hỉ nói tên bài hát, bên cạnh tôi đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh hãi: “Á, cô ấy cũng hát *Đôi khi tình yêu chỉ là hư danh.”*

Chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn về phía tiếng nói phát ra, xéo phía sau chỗ chúng tôi đứng có hai cô gái, một cô thì lùn và béo, cô còn lại khá

https://thuviensach.vn

xinh đẹp thanh tú, rõ ràng đã có sự chuẩn bị chu đáo trước khi đến, so với những cô gái đang loạn cào cào xung quanh, bất luận là trang điểm hay cách ăn mặc cũng rất bắt mắt.

"Tinh Nghiên, làm thế nào bây giờ, người ta còn quen nhân viên của đài, không biết chừng có người chống lưng, hát cùng bài với cô ấy liệu ổn không?" Cô gái béo lùn nói, liếc mắt nhìn Thiên Hỉ, ghé sát tai mĩ nữ tên Tinh Nghiên thì thầm nói gì đó, Tinh Nghiên cũng quét mắt nhìn Thiên Hỉ, điềm đạm hừ một tiếng rồi cười, "Mặc kệ người ta, giày này đi có chút khó chịu, ra xe mang đôi dép lê vào đây."

Cô gái béo lùn ừ một tiếng rồi đi, tôi và Tần Xuyên đâu chịu đứng yên mà nghe những lời ẩn ý chối tai đó, lập tức nộ khí xung thiên, Tần Xuyên cao giọng nói trước: "Haiz, giờ này còn có người đi thi mang theo bảo mẫu nhỉ?"

"Đấy gọi là trợ lý, hiểu không hả? Chỉ những người trong ngành giải trí mới mang theo trợ lý thôi." Tôi lập tức nhập vai.

"Ngành giải trí, phì phì, cao cấp gớm, ngôi sao lớn nào thế? Sao tôi chưa nghe nói bao giờ?"

"Ôi dào, những người cậu biết toàn đại minh tinh, còn cái đám tép riu lìu tìu ai biết chứ, chẳng qua tự làm màu thôi, bỏ tiền thuê vài người tiền hô hậu ứng. Mà chẳng trách được họ, từ nhỏ đã không được học hành, không có văn hóa, thật đáng sợ."

Tôi nói mà chính mình cũng thấy hả dạ, thấy sắc mặt của cái cô Tinh Nghiên kia tím lại như gan lợn, căm hận trừng mắt lườm tôi, tôi cũng chẳng khách khí mà lườm lại luôn.

Thiên Hỉ đứng bên, không nói câu nào, chỉ dùng tay làm quạt phẩy khẽ, nhưng tôi biết lần này Na Na không cần lo lắng nữa rồi, Thiên Hỉ chắc chắn

https://thuviensach.vn

sẽ khiến mọi người phải kinh ngạc bởi cô ấy đã chính thức bước vào trạng thái chiến đấu hăng hái nhất.

Thiên Hỉ gần như được đài truyền hình chọn ngay.

Ngày hôm đó, Tinh Nghiên hát trước cô ấy, nói thật thì cô ta hát cũng không tệ, so với đám chị em có chất giọng quỷ khóc sói tru thì giọng của cô ta khá mượt mà. Khi ấy Tinh Nghiên thuận lợi được chọn, cô nàng trợ lý vừa béo vừa lùn đưa Tinh Nghiên ra ngoài, hết đưa nước lại thì thầm thăm hỏi, trông rất gợi đòn. Bọn họ không về ngay, nói là muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng tôi biết thực ra họ muốn đợi Thiên Hỉ biểu diễn, sau đó không lâu thì tới lượt Thiên Hỉ thật. Đám người nông cạn xung quanh vây lấy hai cô gái đó để hỏi đông hỏi tây, ban giám khảo có dễ tính không, có mánh khóe gì chỉ bảo họ không, trợ lý của Tinh Nghiên trả lời nhát gừng, nếu có ai đó định tiến gần hơn cô ta lập tức tay đẩy cùi huých, thật sự nhìn Tinh Nghiên chẳng khác nào ngôi sao, khiến tôi và Tần Xuyên nhìn mà ngứa mắt.

Nhanh chóng tới số của Thiên Hỉ, Thiên Hỉ hít thở nhẹ nhàng, rồi sải bước vào trong. Tôi và Tần Xuyên áp sát cửa, nói không căng thẳng thì thật không đúng, bởi hễ đi thi ai chẳng muốn giành chiến thắng. Cuộc đối thoại đơn giản với ban giám khảo chúng tôi nghe không rõ, nhưng ngay sau đó giọng hát của Thiên Hỉ vang lên, không giống với cách hát từ đầu bài của Tinh Nghiên, Thiên Hỉ cao giọng hát ngay phần điệp khúc:

"Vô thức bước vào trò chơi lôi cuốn ấy

Thắp lên ngọn lửa, đứng ở nơi không có em

Vô tình phát hiện ra tất cả sớm đã được an toàn

Yêu nụ cười của em, yêu tới không thể gánh vác."

https://thuviensach.vn

Giọng hát trong vắt ấy vừa cất lên, tôi có cảm giác cả hội trường im phăng phắc. So với việc Tinh Nghiên cố tình bắt chước giọng Vương Phi, Thiên Hỉ lại quan tâm đến giọng của chính mình hơn, những nhấn nhá uyển chuyển trong khúc hát, rõ ràng đã giành được chiến thắng.

Ba mươi giây thời gian thi đã kết thúc, tôi nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao vọng ra, ban giám khảo vừa rồi còn ở trong tình trạng ủ rũ buồn ngủ, giờ lại đang tranh nhau nói. Tôi và Tần Xuyên nhìn nhau cười, đắc ý đập tay.

Na Na đưa Thiên Hỉ ra ngoài, tôi và Tần Xuyên hoan hô chạy lên đón, Thiên Hỉ vì hưng phấn mặt đỏ bừng, sự khiêm nhường vừa rồi giờ biến thành bộ dạng kiềm chế vốn thấy.

“Thật quá tuyệt! Quá giỏi! Các cậu không biết chứ, Thiên Hỉ vừa cất tiếng hát là ban giám khảo đã ngẩn ngơ rồi! Bao nhiêu ngày trôi qua, họ chưa gặp được ai hát hay như Thiên Hỉ! Hạt giống tiềm năng, ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị quán quân, ca sĩ tương lai! Đài bọn mình đã hạ lệnh xuống, theo sát Thiên Hỉ suốt cuộc thi! Thiên Hỉ, cậu đúng là quý nhân của mình!” Na Na ôm chặt Thiên Hỉ, vui mừng reo to.

“Thế cho nên, *Super Girl* không nằm ở việc cậu mang theo bao nhiêu trợ lý, mà phải xem cậu có bao nhiêu tài năng.” Tần Xuyên không quên đá xéo Tinh Nghiên mấy câu.

Tinh Nghiên lúc này đã lẳng lặng đi ra ngoài hội trường nghe thấy vậy lập tức dừng lại, cô ta nghiêng người, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiên Hỉ, ánh mắt đó khiến tôi rùng mình. Từ nhỏ tới lớn, tôi từng cãi nhau với người khác, cũng từng bị người khác ghét, nên tôi rất nhạy cảm với những ánh mắt chán ghét, phản cảm, khinh miệt. Có điều, Tinh Nghiên lại khác, trong con mắt cô ta ẩn chứa ác ý, nguy hiểm hơn tất cả những ánh mắt mà tôi từng nhìn thấy từ trước tới nay. Cảm giác phức tạp kỳ lạ ấy, khiến tôi đột

https://thuviensach.vn

nhiên bừng tỉnh, chúng tôi hiện đang ở bên ngoài sự bảo vệ của trường học, đứng bên bờ vực sâu không thấy đáy của cái mà người ta gọi là xã hội.

Tôi chưa kịp định thần lại, thì nghe tiếng ai đó gọi giật Thiên Hỉ, một cô gái đeo kính gọng đen chạy tới, chặn trước chúng tôi: "Tiểu Thiên Hỉ, xin đợi một lát."

"Á, chị không phải là..." Na Na rõ ràng rất kinh ngạc.

"Đúng, tôi là trợ lý của thầy Lư, thầy Lư bảo tôi tới đây, thầy ấy muốn xin phương thức liên lạc của Thiên Hỉ." Cô gái đeo kính gọng đen giải thích.

"Tại sao?" Tôi bước lên phía trước một bước với tâm thế đề phòng, "Thầy Lư của chị là nam hay nữ, đừng có nảy sinh ý đồ xấu xa, Thiên Hỉ có bạn trai rồi."

Cô gái đeo kính gọng đen kia vẫn thản nhiên trước hành động của tôi, thậm chí còn không thèm nhìn tôi, nói: "Thầy Lư của chúng tôi là nam, cũng là nhà sản xuất nổi tiếng Hồng Kông, Tiểu Thiên Hỉ, chắc cô biết chứ hả? Những ca sĩ được thầy dẫn dắt, hiện phải chiếm quá nửa số ca sĩ nổi tiếng trong giới giải trí. Thầy cũng là tổng giám khảo của cuộc thi này, coi như số cô may, hôm nay vừa hay thầy lại đến Trịnh Châu, có cho số điện thoại không đây? Không cho tôi sẽ đi ngay."

"Lư Vực! Là Lư Vực!" Na Na hạ giọng nhắc, hưng phấn véo tay tôi, không đợi Thiên Hỉ trả lời, cô ấy đã bước lên, "Giờ tôi là người phụ trách làm việc với bên ngoài của Thiên Hỉ, tôi sẽ lập tức cho chị số của cô ấy, còn cần thêm gì nữa không? Đúng rồi, Thiên Hỉ là sinh viên đại học B, năm nào cũng giành học bổng loại I của trường, là thiên tài, là mĩ nữ là ca sĩ, còn nữa..." Na Na kéo cô gái đeo gọng kính đen kia sang một bên, nhiệt tình hào hứng bốc phét không ngừng.

https://thuviensach.vn

Tôi hoang mang nhìn Thiên Hỉ, cô ấy chẳng có biểu hiện gì, chẳng vui mừng mà cũng chẳng kính sợ, nhưng ánh mắt dần trở nên kiên định. Thời khắc ấy, tôi đột nhiên có cảm giác hình như Thiên Hỉ đã khởi hành, chuẩn bị đến một nơi rất xa rất xa.

Mùa hè năm đó, cả Trung Quốc như bị cuốn vào cuộc thi *Super girl*.

Tôi vốn vì Thiên Hỉ nên mới theo dõi cuộc thi, nhưng theo sát diễn biến, tôi bắt đầu thật sự thích hoạt động Audition có tính toàn quốc này. Không chỉ tôi, tất cả mọi người quanh tôi đều xem *Super Girl*, và ai ai cũng bàn luận về *Super Girl*. Có cảm giác, mặc dù những cô gái biết hát biết nhảy kia mới là những người thật sự tham gia thi thố, nhưng trên thực tế chúng tôi cũng chẳng chịu đứng ngoài, ngày ngày ôm chặt ti-vi, cầm điện thoại để bình chọn, mở máy tính để post bài. Dù chúng tôi chưa nhận thức được điều gì đó sắp diễn ra, song một hình thức giải trí mới đã bắt đầu ra đời trong thời đại thông tin này. Chúng tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều như thế, chỉ không ngừng gửi tin nhắn ủng hộ cho ứng cử viên mà mình yêu thích, đồng thời còn lôi kéo bạn bè, thậm chí là cả bố mẹ vào cuộc.

Tôi lấy điện thoại của mẹ nhắn tin ủng hộ Thiên Hỉ và Lý Vũ Xuân, Thiên Hỉ là người nhà, nên ủng hộ là đương nhiên còn Lý Vũ Xuân là super girl mà tôi thích nhất. Phong cách trung tính ngầu ngầu của cô ấy rất mê hoặc, vừa có sự gần gũi của người cùng giới lại vừa có sự quyến rũ hấp dẫn toát ra từ người khác giới. Đứng trước ống kính máy quay, không giống với những ngôi sao đã chín chắn thành thục khác, nhiều lúc cô ấy có những phản ứng tự nhiên và vài trò láu cá rất đáng yêu. Từ Lâm cũng là Ngọc Mễ(*), hai người họ quá giống nhau, dù luận về khí chất hay hành động, chính xác là một bản sao khác của mình trên thế giới này.

(*) *Từ chỉ fan của Lý Vũ Xuân.*

Đáng tiếc chúng tôi đã học năm tư, cô ấy rất ít khi xuất hiện ở trường, nếu năm nhất hay năm hai mà có *Super Girl*, hẳn Từ Lâm cũng sẽ nổi theo

https://thuviensach.vn

Lý Vũ Xuân.

Tần Xuyên thì chung thủy với Trương Tịnh Dĩnh, cậu ấy luôn lên giọng châm biếm chế nhạo tôi vì tôi hâm mộ Lý Vũ Xuân, Tần Xuyên thường nói cái kiểu như: Xuân Xuân nhà các cậu không nên tham gia *Super Girl*, mà nên tham gia cuộc thi những kẻ siêu không giống con gái thì đúng hơn. Tôi cũng phản pháo chế giễu chất giọng cá heo của Trương Tịnh Dĩnh nghe chẳng khác nào gà bị bóp cổ. Khi tôi và Từ Lâm chạy đôn chạy đáo khắp nơi hô hào mọi người ủng hộ cho Xuân Xuân thì Tần Xuyên lại nhẹ nhàng dùng mấy trăm tệ để vote cho Trương Tịnh Dĩnh, hành vi kéo giãn khoảng cách giàu nghèo này của cậu ấy, khiến tôi vô cùng tức giận. Tôi bèn mang Thiên Hỉ ra làm tấm khiên, tôi nói sẽ mách anh Tiểu Thuyền về hành vi cõng rắn cắn gà nhà của cậu ấy, trước những lời chỉ trích gay gắt của tôi, Tần Xuyên đành bỏ ra thêm từng ấy tiền nữa để vote cho Thiên Hỉ hòng bịt miệng tôi.

Con đường tấn cấp của Thiên Hỉ cũng vô cùng thuận lợi, cô ấy có fan club và Tieba(*) của riêng mình, tên là Hỉ Lạc.

(*) *Một dạng mạng xã hội.*

Cô gái mà hằm hè với Thiên Hỉ hồi thi thử giọng tên đầy đủ là Lâm Tinh Nghiên, Tần Xuyên đặt biệt hiệu cho cô ta là Tinh Diêm(*), fan club của cô ta lấy tên Diêm Ba thật, chuyện này khiến chúng tôi cười rất lâu. Lâm Tinh Nghiên là đối thủ cạnh tranh nặng ký nhất của Thiên Hỉ, hai người luôn luân phiên nhau kẻ trước người sau. Có điều, vòng thi ở khu vực Trịnh Châu không hot bằng ở Thành Đô, dù là thế, Thiên Hỉ vẫn trở thành người nổi tiếng nhất đại học B khi ấy.

(*) *Muối tinh.*

Một người làm quan cả họ được nhờ, phòng 213 của chúng tôi cũng lập tức trở thành tiêu điểm của tòa ký túc công chúa. Có những người tới chỉ để

https://thuviensach.vn

nhìn Thiên Hỉ, cũng có Ngọc Mễ, Lương Phấn, Cơm Hộp(*) gì gì đó tới để thăm dò tin tức về thần tượng, thường xuyên có fan cuồng chẳng buồn gõ cửa cứ thế xông vào, có lần đúng lúc Từ Lâm đang thay quần áo, một người ngay cả nhà tắm công cộng cũng không chịu đi thế mà lại bị người khác nhìn thấy đang thay nội y, Từ Lâm tức tới mức nhảy dựng lên chửi bới ầm ĩ.

(*) *Tên gọi những fan của một người nào đó. Ví dụ như Ngọc Mễ để chỉ fan của Lý Vũ Xuân, Lương Phấn là chỉ fan của Trương Tịnh Dĩnh, Cơm Hộp là chỉ fan của Hà Khiết.*

Na Na rất thỏa mãn với kế hoạch do một tay mình vạch ra này, khỏi cần nói, cô ấy chắc chắn có được một vị trí trong đài Hồ Nam, lãnh đạo đài vô cùng hài lòng trước việc Na Na tìm được một người đặc biệt như Thiên Hỉ về, trong thời gian thi vòng loại cũng luôn gây dựng hình tượng cho Thiên Hỉ là một thiếu nữ xinh đẹp tài năng lại có thành tích học tập xuất sắc trong một trường đại học danh tiếng. Na Na sẽ lén tiết lộ chút tin tức nội bộ cho chúng tôi biết, ví dụ khả năng nổi tiếng của Lý Vũ Xuân, hay Trương Tịnh Dĩnh đã từng phải đi hát ở quán bar, thêm cả người chống lưng siêu chắc của Lâm Tinh Nghiên là nhà tài trợ quảng cáo thần bí nào đó.

"Thì ra cô ta mới là kẻ lén lút đi cửa sau?" Tôi đang nằm trên giường bèn ngồi bật dậy. "Trợ lý cũng là do đại gia thuê cho chứ còn gì."

"Đó chỉ là phụ thôi. Các cậu không để ý à, còn có nhà và xe đi kèm nữa." Na Na cười khúc khích.

"Như thế không có lợi cho Thiên Hỉ!" Tôi lo lắng, "Đài các cậu chắc chắn sẽ thiên về bên quảng cáo."

"Ai bảo thế! Đài bọn mình là công bằng, công bằng nhất đấy! Chỉ cần hát hay, kiểu như Thiên Hỉ ấy, chắc chắn sẽ dốc sức trợ giúp!" Na Na vội vàng nịnh nọt Thiên Hỉ.

https://thuviensach.vn

Trong lúc trò chuyện, Từ Lâm phải cưỡng ép đuổi một fan đi, Thiên Hỉ rầu rĩ: "Thế này không ổn chút nào, nhà trường sẽ có ấn tượng gì về mình chứ, liệu có ảnh hưởng tới việc học nghiên cứu sinh không..."

"Cái gì ấn tượng? Cậu là niềm tự hào của đại học B! Trước kia Thanh Hoa có Thủy Mộc Niên Hoa(*), giờ chúng ta có Super Girl!" Na Na kiêu ngạo ưỡn ngực hất đầu.

(*) *Thủy Mộc Niên Hoa: Là nhóm nhạc dân gian của Trung Quốc đại lục.*

"Vương Oánh dậy rồi, gửi một tấm thiệp điện tử." Từ Lâm ngồi nhìn máy tính cười.

"Cô ấy nói gì?" Tôi tò mò hỏi.

"Cô ấy nói lần này Na Na mắc bệnh nặng quá, còn lây cho cả Thiên Hỉ." Từ Lâm giảo hoạt chớp chớp mắt.

"Đấy gọi là sự nghiệp được không hả?" Na Na khoác vai Thiên Hỉ, "Mặc kệ Vương Oánh! Cậu xem Hà Tiểu Chu đấy, ủng hộ cậu thế cơ mà, toàn bộ blog ở QQ đều là tin tức và ảnh cậu, ở tít tận nước Mĩ xa xôi còn tuyên truyền cho cậu! Thiên Hỉ, không phải cậu vừa nghe nói Tinh Diêm có người chống lưng đã sợ rồi đấy chứ?

"Ai sợ cô ta." Thiên Hỉ hơi thẳng lưng lên.

Để tránh phiền phức, tiện thể chuẩn bị cho lần bảo vệ luận văn sắp tới, Thiên Hỉ tới nhà tôi ở vài ngày.

Bố mẹ tôi rất thích cô ấy, đặc biệt là mẹ, tuần nào mẹ cũng cùng tôi xem *Super Girl* thậm chí còn đi khoe khoang khắp nơi, cứ như Thiên Hỉ là con gái ruột của bà không bằng. Tôi thấy rất phiền, còn Thiên Hỉ lại không có

https://thuviensach.vn

phản ứng gì, cô ấy nói với tôi rằng, mẹ cô ấy chắc chắn không biết *Super Girl* là cái gì.

Thiên Hỉ rất ít khi nhắc đến gia đình mình, ngoài địa danh có tên Nga Biên - Tứ Xuyên xa lắc xa lơ ra, thực ra tôi không biết gì nhiều về gia đình cô ấy. Có thể là vì sự cố do chuyện tình cảm non nớt gây ra hồi cấp ba, cũng có thể là vì gia cảnh nhà cô ấy không được khấm khá, hoặc vì bố mẹ chẳng được học hành của mình, tóm lại, cô ấy không kể nhiều, tôi cũng không tiện hỏi. Thiên Hỉ dịu dàng và hòa nhã, nhưng tất cả chúng tôi đều biết, cô ấy cũng có giới hạn không cho phép người khác chạm vào của riêng mình.

Ngày nào Thiên Hỉ cũng lên QQ chat với anh Tiểu Thuyền vài câu, không biết có phải do lệch múi giờ hay không, mà phải mười tiếng sau mới thấy có trả lời. Giống như những gì Na Na nói, anh Tiểu Thuyền hết lòng ủng hộ việc Thiên Hỉ thi *Super Girl*, thậm chí ngay cả avatar trên QQ anh ấy cũng để ảnh được cắt ra trong lúc Thiên Hỉ thi. Tôi nghĩ, đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến Thiên Hỉ dũng cảm bước về phía trước, bởi cô ấy tin tưởng luôn có người đứng sau dịu dàng bảo vệ mình.

Ngày Lư Vực gọi điện cho Thiên Hỉ, chúng tôi đang ngồi nhà xem DVD, giám đốc âm nhạc của bộ phim chúng tôi xem chính là Lư Vực, Thiên Hỉ đang kể cho tôi nghe Lư Vực từng sáng tác những bài hát nào thì điện thoại đổ chuông.

“Chào em, Tiểu Thiên Hỉ phải không? Tôi là Lư Vực.” Tiếng phổ thông của đối phương không tốt lắm.

“Thầy Lư, chào thầy ạ.” Một người luôn điềm tĩnh như Thiên Hỉ, nhận điện thoại của một nhân vật tầm cỡ ấy cũng thấy có chút căng thẳng.

“Em đang ở Bắc Kinh phải không? Không biết tối nay em có thời gian không? Nếu tiện thì chúng ta gặp nhau.” Lư Vực chậm rãi nói, nhân vật tầm cỡ ấy dù là gọi điện thoại lần đầu cũng lập tức khống chế tiết tấu.

https://thuviensach.vn

“Ừm…” Thiên Hỉ trầm ngâm, “Tối nay em có thời gian, nhưng… em có thể rủ thêm bạn không?”

“Được chứ, lát nữa trợ lý của tôi sẽ nhắn địa chỉ cho em, buổi tối gặp.” Lư Vực cúp máy.

“Anh ta tìm cậu? Chuyện gì thế?” Tôi vội vàng bổ nhào tới hỏi.

“Không nói, bảo tối nay cùng ăn cơm, cậu đi với mình nhé.”

“Mình? Mình đi làm gì?”

“Đi cùng mình thôi, đi một mình không tự tin lắm.”

“Ồ, cũng được. Cậu nói xem một người tiếng tăm lẫy lừng như anh ta, tìm cậu làm gì?”

“Ai biết.”

“Lẽ nào muốn ký hợp đồng với cậu? Thiên Hỉ! Thế thì cậu nổi tiếng rồi!”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!”

“Không lẽ anh ta… thích cậu…”

“Sao có thể! Đừng đoán mò nữa!”

Đang nói thì Thiên Hỉ nhận được tin nhắn từ trợ lý của Lư Vực, nhà hàng mà họ đặt là Tô Chiết Hối, tôi và Thiên Hỉ đều không biết Tô Chiết Hối ở đâu, vội vàng lên mạng search, rồi gọi cho cả 114 để hỏi số điện thoại, trong tiềm thức chúng tôi đều cảm thấy bữa ăn này có ý nghĩa rất lớn.

https://thuviensach.vn

Tôi và Thiên Hỉ cố tình đến nhà hàng sớm, thật ngoài dự liệu, hôm đó Lư Vực hẹn rất nhiều người, ngồi đầy một bàn, có nhà sáng tác, ông chủ công ty, cũng có cả những diễn viên và ca sĩ nhìn rất quen mà không nhớ nổi tên. Họ nhanh chóng nhập cuộc và ồn ào vui vẻ, tôi cùng Thiên Hỉ không uống rượu, giống như hai chú hươu con vô tình lạc vào thế giới loài người, tò mò nhìn những thứ xa lạ trước mắt. Lư Vực cũng giới thiệu qua Thiên Hỉ với mọi người, họ nghe tới tên chương trình *Super Girl* thì đều ồ à như đã hiểu, bắt đầu bàn tán, chủ yếu là về mấy thành viên trong "Gánh hàng rong Thành Đô(*)".

(*) *Gánh hàng rong Thành Đô: Tên gọi chung dành cho những người thi* ***Super Girl*** *ở Thành Đô.*

Ngồi bên cạnh Lư Vực là một người đàn ông trung niên từ tốn, ít tham gia vào các cuộc tranh luận của những người trong bàn, đám diễn viên, ca sĩ đều nhất loạt gọi ông ta là Trần tổng, ông ta không bỗ bã cười nói với tất cả mọi người như Lư Vực, mà đối với ai cũng khách khí, xa cách.

Lư Vực lẫy lừng không hứng thú nhiều với Thiên Hỉ như trong tưởng tượng của tôi, thậm chí anh ta còn không nhắc đến chuyện liên quan tới ca hát, cứ như tiện miệng gọi thêm người đến cho đủ mâm ấy. Ngược lại, Trần tổng hỏi han Thiên Hỉ, bao nhiêu tuổi, bắt đầu hát từ bao giờ. Thiên Hỉ trả lời rất lễ phép, Lư Vực liếc thấy hai người họ đang bắt chuyện với nhau thì kêu Thiên Hỉ kính Trần tổng một ly. "Thiên Hỉ, đây là đại boss của tôi đấy, theo tôi em đừng nên tham gia cái chương trình *Super Girl* kia nữa, hát hát nhảy nhảy rất vô vị, thi xong là ai lại về nhà nấy chẳng còn hot nữa, em nên ký thẳng hợp đồng với công ty của Trần tổng đây này."

Thiên Hỉ cầm ly sinh tố lên, "Cảm ơn thầy Lư, cảm ơn Trần tổng, em không biết uống rượu nên dùng sinh tố thay rượu kính mọi người vậy."

"Sinh tố thì không ký được hợp đồng đâu." Lư Vực cười hi hi nói.

https://thuviensach.vn

Thiên Hỉ cúi đầu, cứ cầm cốc sinh tố đứng như thế, vừa không muốn thỏa hiệp lại chẳng nghĩ ra cách nào hay để giải quyết, vẫn là Trần tổng lên tiếng giải vây cho cô ấy: "Người ta là thạc sĩ của đại học B, cậu tưởng ai cũng giống cậu chắc, nhất định phải bám lấy cái ngành này."

"Thì em cũng là làm thuê cho anh thôi mà, hay anh đưa em vào đại học B lại lần nữa đi." Lư Vực giơ cao ly rượu, mấy người bọn họ cụng ly, sau đó không nói thêm gì nữa.

Tôi buồn chán ngồi chơi game trên điện thoại, đúng lúc Tần Xuyên nhắn tin hỏi tôi đang ở đâu, tôi nói cùng Thiên Hỉ đi ăn cơm với mấy người Lư Vực, Tần Xuyên lập tức trở nên quan tâm, nhất định đòi đến đón bọn tôi.

Khoảng hơn chín giờ, ăn cơm xong, mấy người con gái kia đòi đi hát, Thiên Hỉ nói chúng tôi phải về để chuẩn bị cho buổi bảo vệ luận văn, Lư Vực không giữ, thế là chúng tôi đi trước. Vừa ra khỏi cửa nhà hàng đã nhìn thấy Tần Xuyên, cậu ấy lái một chiếc Buick mới tinh đến, tôi nhảy phắt tới, sờ khắp chiếc xe, "Xe của cậu à? Chú Tần mua xe cho cậu?"

"Không dùng tiền của bố mẹ tôi, tiền của tôi tự kiếm đấy." Tần Xuyên dương dương đắc ý.

"Được đấy!" Tôi vỗ mạnh vào lưng Tần Xuyên một cái, "Giỏi rồi! Cửa hàng bánh ngọt của bọn cậu kiếm thế à? Thế thì sau này tôi phải đến ăn chực nhiều hơn mới được, trước kia lần nào cũng không dám ăn nhiều."

"Ăn bốn miếng bánh ga-tô vẫn còn chê ít?"

"Nhớ rõ ghê nhỉ? Hừ, chắc gian thương đang xót tiền tới tim chảy máu."

"Vớ vẩn! Lên xe! Tôi đưa các cậu đi hóng gió!" Tần Xuyên mở cửa xe, quay đầu nhìn nhìn Tô Chiết Hối, nói với Thiên Hỉ: "Mấy lão dê già đó không giở trò ong bướm gì đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

“Không.” Thiên Hỉ cười cười.

“Chưa kịp nói được mấy câu đã xong rồi.” Tôi bĩu môi.

“Thế là tốt nhất, họ đều là những người ra đời sớm, đám con gái các cậu qua lại ít thôi, đừng để người ta thấy dễ mà nảy sinh ý đồ.” Tần Xuyên chau mày.

“Nói cứ như cậu hiểu lắm ấy.”

“Ai như cậu, bị bán còn ngồi đếm tiền cho người ta.”

Tần Xuyên lại bắt đầu cãi cọ với tôi, Thiên Hỉ ngồi bên cạnh tôi, sắc đêm làm nhạt bớt những ánh đèn neon lấp lánh, một lớp ánh sáng mờ ảo hắt lên mặt cô ấy, tấm biển Tô Chiết Hối dần lùi lại phía sau, xe rẽ sang đường khác nó lập tức biến mất trong tầm mắt.

Top 10 của từng khu vực sẽ lọt vào vòng thi tập trung tạo ra đợt sóng cao trào đầu tiên cho chương trình giải trí bão táp này. Không hề bất ngờ khi Thiên Hỉ và Lâm Tinh Nghiên cùng được chọn, cũng có lẽ là vì ngoại hình của hai người bọn họ xuất chúng, fan của hai người cũng bắt chước “Gánh hàng rong Thành Đô” lập “Tổ nước giải khát Hỉ Lạc có vị mặn(*)”, họ hoàn toàn không biết rằng, bình thường Thiên Hỉ và Lâm Tinh Nghiên chẳng buồn qua lại nói chuyện với nhau, họ chỉ biết ngả nghiêng trước vẻ đẹp và sự trẻ trung của hai người trên sân khấu. Những quy định về cạnh tranh của cuộc thi bắt đầu được áp dụng, thí sinh các khu vực bắt đầu thể hiện hết sức mình, cạnh tranh ngày càng khốc liệt hơn. Đối với những thí sinh như Thiên Hỉ và Lâm Tinh Nghiên, ít nhiều cũng nhận được nhiều ưu đãi cùng hướng dẫn hơn những thí sinh khác, ví dụ như bài hát mà họ chọn sẽ có người góp ý hoặc gợi ý. Na Na phụ trách Thiên Hỉ, trước kia Thiên Hỉ vốn chỉ chọn những bài của Vương Phi, nhưng vì muốn duy trì hình tượng thiếu nữ tài năng xinh đẹp, từ vòng top 10 cô ấy bắt đầu chọn những bài tiếng Anh kinh

https://thuviensach.vn

điển. Vào tháng sáu, cô ấy đặc biệt chuẩn bị bài *Magic Boulevard* - bài hát chủ đề của *Hoàn cầu ảnh thị* chúng tôi thường xem trước đó, một bài hát tiếng Pháp vô cùng lay động.

(*) *Nhóm fan chung cùng hâm mộ Thiên Hỉ và Tinh Nghiên.*

Hôm ghi hình trực tiếp, vẫn là tôi và Tần Xuyên đi cùng Thiên Hỉ đến trường quay. Vừa vào cửa, chúng tôi đã gặp ngay Tinh Nghiên và cô trợ lý béo lùn của cô ta. Cô trợ lý nhìn thấy chúng tôi, luống cuống dang cả hai tay ra che chắn bảo vệ cho Tinh Nghiên, đi như cố né tránh, cứ như chúng tôi là fan cuồng của cô ta lập tức sẽ lao lên ngay vậy. Tôi chán nản trợn mắt nhìn trời, Tần Xuyên không kìm được châm chích: "Muốn nổi như thế cơ à, thật chẳng dễ dàng gì!"

Cô trợ lý béo lùn kia tức giận trợn mắt lườm lại, định trả treo mấy câu, nhưng bị Tinh Nghiên giữ lấy, cô ta dịu dàng cười, "Thôi bỏ đi, ai không dễ dàng thì người đó biết."

Chẳng mấy khi Tinh Nghiên lại ôn hòa như thế, tự nhiên tôi thấy thấp thỏm, cứ có dự cảm không lành, không biết rốt cuộc cô ta định làm gì.

Na Na ra đón chúng tôi vào, không kịp nghĩ ngợi nhiều, Thiên Hỉ đã phải chuẩn bị lên sân khấu, ngày hôm đó cô ấy hát trước Tinh Nghiên, cả quá trình biểu diễn diễn ra vô cùng thuận lợi, múa rất đẹp, cảm giác như đang xem một bộ phim điện ảnh hay, khi hát đến câu cuối cùng: "Em tràn nước mắt, cùng lời kết thúc", toàn bộ khán giả có mặt ở trường quay đều bị cô ấy đưa vào bóng tối của sự tĩnh mịch, trên sân khấu chỉ có những sợi kim tuyến đính trên váy Thiên Hỉ là lấp lánh, cho đến tận bây giờ tôi vẫn đánh giá đó là khoảnh khắc đẹp nhất của cuộc thi *Super Girl*.

Thiên Hỉ cúi người chào khán giả trong tiếng vỗ tay vang lên rộn rã, Tinh Nghiên đứng song song với Thiên Hỉ, tình thế có vẻ bất lợi cho cô ta, sau màn biểu diễn quá sức thành công của Thiên Hỉ, người hát tiếp theo nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ bị ảnh hưởng, nếu là bình thường, cô ta sẽ cố gắng kìm nén và mỉm cười, đám fan trong "Tổ nước giải khát Hỉ Lạc có vị mặn" chỉ có thể nhìn thấy vẻ đáng yêu của cô ta, riêng chúng tôi mới biết, cô ta rất bất bình, căm phẫn. Nhưng ngày hôm đó thì không, Tinh Nghiên dịu dàng cúi đầu trước Thiên Hỉ, vỗ tay, dường như cô ta thật sự trở thành người bạn ủng hộ cho Thiên Hỉ, là tri âm của tiếng hát Thiên Hỉ.

Điều này quả thật quá sức bất thường, ngay sau đó, cuối cùng chúng tôi cũng biết sự bất thường đó từ đâu mà ra.

Sau khi MC và ban giám khảo hết lời khen ngợi Thiên Hỉ xong không lập tức mời Tinh Nghiên lên hát, MC nhìn kịch bản, mỉm cười nói: "Thí sinh tiếp theo chọn một bài hát có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, để có thể đứng trên sân khấu hát bài hát này, cô ấy đã phải đi về hơn ba nghìn kilômet, dọc đường thậm chí còn gặp phải một trận núi lở. Cô ấy là ai? Cô ấy đã đi đâu? Vâng, xin mời các bạn cùng xem một đoạn VCR với chúng tôi."

Trên màn hình lớn của sân khấu, tôi nhìn thấy bóng dáng những ngọn núi, và ngay sau đó giọng Tinh Nghiên đứng ngoài vang lên: "Xin chào tất cả các bạn, tôi là Lâm Tinh Nghiên, đây là vùng Nga Biên của Tứ Xuyên, là quê hương của người bạn thân nhất của tôi: Thiên Hỉ."

Tôi giật mình nhìn Thiên Hỉ, trên mặt cô ấy, tôi có thể nhìn thấy nỗi căm phẫn của sự suy sụp.

Tôi không ngờ, lần đầu gặp bố mẹ Thiên Hỉ, lại là trong một chương trình truyền hình trực tiếp. Nhìn bố mẹ cô ấy, tôi không hề thấy có sự liên quan nào đến vẻ ưu tú và tài năng của Thiên Hỉ. Họ không giống những ông bố bà mẹ của các bạn cùng lớp cùng trường mà chúng tôi vẫn gặp, không có được vẻ ung dung duyên dáng của người thành phố, trước ống kính máy quay họ để lộ sự chất phác và hoảng loạn của một người dân thôn quê. Họ cổ vũ Thiên Hỉ cố lên, nhưng từ đôi mắt hoang mang và những lời nói câu trước đá câu sau của họ thì có thể nhận ra rằng, bố mẹ cô ấy chẳng hiểu đây

https://thuviensach.vn

là tiết mục gì, cũng không biết cô gái xinh đẹp đem theo một đám người đến từ đài truyền hình đến để làm gì, họ vô tình trở thành con rối mặc cho người ta điều khiển, nói theo những gì người khác bảo: "Thiên Hỉ, cố gắng lên!" sau đó lén quan sát sắc mặt của những người xung quanh, chỉ sợ mình làm không đạt yêu cầu.

"*Super Girl* đi đến ngày hôm nay, tôi vô cùng cảm ơn sân khấu này, nó giúp tôi thực hiện giấc mơ từ thời thơ ấu, cũng giúp tôi quen được một người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời mình." VCR phát xong, Lâm Tinh Nghiên vừa nói vừa đi ra giữa sân khấu. "Nhưng chỉ cần là cuộc thi, nhất định phải có thắng thua, từ khi bắt đầu thi tập trung, mỗi lần đều có người phải nói lời tạm biệt. Chẳng ai biết mình sẽ đi được bao xa, cuối cùng ai sẽ là người đứng ở vị trí cao nhất của sân khấu này. Thế là, trước khi vòng thi hôm nay diễn ra, tôi nghĩ, nếu có ngày tôi phải rời khỏi đây, vậy tôi muốn để lại thứ gì nhất? Muốn hát một bài hát cho ai nghe nhất? Câu trả lời nhanh chóng xuất hiện. Tôi muốn hát tặng Thiên Hỉ, hát một bài dân ca của quê hương cô ấy *Em từng nghe chưa? Em đã từng gặp chưa?*. Nếu như ngày đó cuối cùng phải đến, trong hai chúng tôi chỉ một người được ở lại, tôi hi vọng mọi người sẽ chọn cô ấy. Bởi vì, cô ấy là người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời tôi."

Lâm Tinh Nghiên quay đầu lại, chỉ về phía Thiên Hỉ lúc này đang đứng sau cô ta, tiếng vỗ tay tiếng huýt sáo vang lên như sấm, ở một nơi kỳ quái như nơi này, không thể phân biệt nổi cái gì là thật cái gì là giả, mộng tưởng là chiếc áo khoác đính kim sa lấp lánh, chẳng ai bận tâm lớp da vằn vện loang lổ sau khi chiếc áo khoác kia bị giật xuống, chẳng ai bận tâm bộ dạng xấu xí của bạn. Lâm Tinh Nghiên cười rất thoải mái, tôi gần như nghe thấy tiếng kêu gào đắc ý phát ra từ nội tâm của cô ta. Thiên Hỉ nhìn Lâm Tinh Nghiên lạnh lùng, mắt cô ấy phủ một lớp ánh sáng mờ ảo mà tôi không rõ, rất lâu sau tôi mới hiểu, đó chính là lớp băng cứng lạnh mà cô ấy xây lên để ngăn cách bản thân với thế giới hiện thực, vạn năm cũng không tan chảy.

https://thuviensach.vn

Vòng thi hôm ấy, lần đầu Lâm Tinh Nghiên vượt qua Thiên Hỉ, đứng thứ nhất.

Tôi và Tần Xuyên chạy ra sau cánh gà, Thiên Hỉ đang ngồi suy sụp trong một góc, tay cầm tấm thẻ IC, không ngừng bấm số điện thoại, có lẽ vì chơ vơ và phẫn nộ tới cùng cực nên cô ấy bấm sai mãi, số trên thẻ IC lại dài, cô ấy đành ngồi bấm đi bấm lại, ngón tay càng gí mạnh lại càng nhấn sai, chiếc di động rơi xuống đất do tay Thiên Hỉ quá run.

"Thiên Hỉ! Thiên Hỉ!" Tôi ngồi thụp xuống, nắm chặt tay cô ấy.

"Mình muốn gọi điện cho Tiểu Chu… Mình chỉ muốn gọi điện cho anh ấy…" Thiên Hỉ đã bật khóc.

Từng giọt nước mắt lăn xuống gò má, nhưng cô ấy không phát hiện ra, vẫn đang giãy giụa đòi cầm điện thoại, đi đến nơi có tín hiệu.

Tôi ôm chặt Thiên Hỉ vào lòng, tôi không thể để bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Thiên Hỉ lúc này.

Quen biết nhau bao nhiêu năm như thế, nếu hỏi tôi điều gì là quan trọng nhất đối với Thiên Hỉ, thì câu trả lời sẽ là: Hà Tiểu Chu và sự kiêu ngạo của cô ấy. Bây giờ, tôi đang thay Hà Tiểu Chu bảo vệ sự kiêu ngạo của Thiên Hỉ.

Tiểu Thiên Hỉ luôn là một cô gái ưu tú, ưu tú tới cố chấp, ưu tú tới mức tất cả mọi người chỉ có thể ngẩng đầu lên mà nhìn. Cô ấy xinh đẹp, thông minh, kiên cường, lương thiện, học ở trường đại học tốt nhất, nhận được hạng học bổng cao nhất, có một người bạn trai đáng mơ ước nhất. Khi mà Dương Trừng, Vương Oánh, Tần Xuyên và tôi đều phải dựa vào gia đình, dựa vào sự giúp sức từ bên ngoài để củng cố sức mạnh nhằm bật về phía

https://thuviensach.vn

trước, thì Thiên Hỉ chẳng cần gì cả, cô ấy chỉ dựa vào chính bản thân mình để thách thức với thế giới, sau đó cô ấy thắng. Gia cảnh bần hàn, nên cô ấy giành học bổng và tiền thưởng của các cuộc thi để nuôi sống bản thân. Bạn trai cô ấy không có tiền, thế là họ cùng nhau làm những món quà handmade, ngày lễ Tình nhân chỉ đến quán ăn nhỏ trong trường chúc mừng, đến Carnival chỉ mua năm mươi tệ tiền xu mà cuối cùng không chơi hết còn trả lại, nhưng vẫn luôn kiên trì bên nhau và còn rất hạnh phúc. Cô ấy không có quan hệ xã hội, thế là nỗ lực giành được vị trí nhất toàn khoa hòng được miễn học phí và lên thẳng nghiên cứu sinh. Cô ấy không che giấu sự bần hàn của mình, cũng chẳng ngưỡng mộ những người giàu có. Cô ấy nói với tôi rằng, hàng trăm nghìn năm nay đất nước Trung Quốc vẫn giữ lại cho người dân lao động bình thường một con đường để thay đổi số mệnh, đó chính là học. Cô ấy kiên quyết đi trên con đường đó, mạnh mẽ vô địch.

Vậy mà Lâm Tinh Nghiên đã phá vỡ chiếc bong bóng mạnh mẽ của cô ấy, lột trần Thiên Hỉ.

Cho dù rất ít khi nhắc đến, nhưng tôi tin Thiên Hỉ không xấu hổ vì cha mẹ mình, cô ấy không phải người ti tiện như thế, thứ mà Thiên Hỉ không chịu nổi có lẽ là sự thương hại. Lâm Tinh Nghiên quay đoạn video đó để tuyên bố với cả thế giới về nguồn gốc của Thiên Hỉ: Xóm làng nhếch nhác, người nhà ít học, có một quá khứ như loài kiến. Lâm Tinh Nghiên lập tức đứng tít ở trên cao, nói với tất cả mọi người bằng giọng ác ý: Nhìn đi, nhìn thấy chưa, các người tưởng cô ta ghê gớm lắm à? Cô ta đáng thương biết bao, cô ta thật chẳng dễ dàng gì!

Và Tiểu Thiên Hỉ không cần sự thương hại, càng không muốn nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào. Tất cả mọi sự thương hại đều khiến nỗ lực của cô ấy trở nên vô nghĩa, sẽ khiến sự kiêu ngạo mà cô ấy chăm chút xây dựng sụp đổ.

Thiên Hỉ trong lòng tôi, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Lâm Tinh Nghiên đi ra sau cánh gà, mọi người lần lượt chúc mừng cô ta, kẻ thì khen

https://thuviensach.vn

cô ta hát hay, người lại khen cô ta tốt bụng. Tần Xuyên cười nhạt, lao lên phía trước, tôi cuống lên quát: "Đừng gây sự nữa! Quay lại ngay!"

"Tôi phải cho cô ta một bài học, nếu không cả đời này cô ta cũng không hiểu chuyện!"

Thấy Tần Xuyên gạt đám người vướng chân vướng cẳng mình ra, Thiên Hỉ đột nhiên lên tiếng: "Tần Xuyên!"

Tần Xuyên dừng lại, Thiên Hỉ vịn vào tôi từ từ đứng lên, "Không cần đâu. Mình nghĩ kỹ rồi, mình sẽ rút lui."

Tất cả mọi người xung quanh đều sốc nặng, Lâm Tinh Nghiên thậm chí còn không buồn che giấu vẻ đắc ý và sung sướng của mình, Thiên Hỉ chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, cô ấy ngẩng cao đầu, không đợi bất kỳ ai níu kéo, kiên quyết quay người bỏ đi.

Thiên Hỉ quyết liệt tuyên bố rút lui.

Na Na vô cùng đau khổ, nhưng cô ấy cũng không ngăn Thiên Hỉ, thậm chí chẳng buồn khuyên nhủ lấy một câu. Bởi vì Lâm Tinh Nghiên biết chuyện gia đình Thiên Hỉ qua Na Na, mặc dù Na Na không có ác ý, chỉ đơn thuần là bộp chộp hay đi buôn chuyện, nhưng vẫn bị Lâm Tinh Nghiên lợi dụng, cuối cùng cô ta lại giẫm lên Thiên Hỉ để bước lên đỉnh cao chiến thắng.

Về sau, Thiên Hỉ không bao giờ nhắc đến những chuyện liên quan đến *Super Girl* nữa, ai hỏi đến cô ấy cũng chỉ trả lời qua loa cho xong, còn vì sao lại rút lui, cô ấy trả lời rất máy móc rằng vì không muốn ảnh hưởng đến việc học nghiên cứu sinh sắp tới. Tôi là người rõ nhất, cô ấy không muốn Lâm Tinh Nghiên có cơ hội từ đó về sau luôn nhìn cô ấy bằng ánh mắt của người đứng trên cao, không muốn nhận bất kỳ một phiếu ủng hộ nào có

https://thuviensach.vn

màu sắc của sự thương hại, không muốn nghe người khác bảo cô ấy thật đáng thương.

Chúng tôi bảo vệ luận văn thuận lợi, Thiên Hỉ đạt loại ưu, còn tôi, Từ Lâm, Na Na cũng nhận được sự ưu đãi của thầy cô giáo, đạt loại khá. Thời gian đó tòa nhà công chúa ngày nào cũng có người chuyển đi, trên hành lang chất đống đồ đạc, sách vở bỏ đi như muốn nhắc nhở những người ở lại: Giờ biệt ly đã đến. Nghỉ hè Thiên Hỉ về quê, hành lý gửi bên ký túc xá của nghiên cứu sinh. Hồi bảo vệ luận văn tôi cũng chuyển phần lớn đồ đạc về nhà rồi, số còn lại định tốt nghiệp xong thì chuyển nốt. Vương Oánh nói không cần số đồ của cô ấy bỏ lại ở ký túc xá nữa, Na Na bèn lấy hết. Còn Từ Lâm, do không thuê được nhà có vị trí hợp lý, giá tiền phải chăng nên cứ bám lấy ký túc xá, có điều cũng chỉ về để ngủ.

Ngày tổ chức lễ tốt nghiệp tôi lẳng lặng quay về phòng một chuyến, trước kia chỉ cần leo lên đến tầng hai là đã nghe thấy tiếng nói cười của Na Na, bây giờ cả tầng nhà lạnh lẽo, vắng lặng. Phòng 213 của chúng tôi khóa chặt, tôi móc chìa ra mở cửa, nhìn những khung giường sắt trống rỗng, giá sách trống rỗng, bụi bay bay, ánh nắng mặt trời đang nhét đầy mọi khe hở, bỗng thấy chua xót vô cùng.

Hồi mới quen nhau chúng tôi thân thiết biết bao nhiêu, vậy mà khi ly biệt lại chẳng kịp nói một câu tạm biệt cho tử tế. Từ biệt ở nơi từng tương phùng, không biết liệu có ai sẽ biến mất trong cuộc đời này từ đây.

Cảm giác trống rỗng thật chẳng dễ chịu gì, tôi vội vội vàng vàng muốn trò chuyện cùng ai đó, và vô thức bấm máy gọi cho Tần Xuyên.

“A lô! Đang làm gì?” Đầu dây bên kia ồn ào, chắc Tần Xuyên đang ở bên ngoài.

“Không có gì?”

https://thuviensach.vn

“Không có gì thì cúp máy đây!”

“Con người cậu sao lại thế? Thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu nhất vũ trụ chủ động gọi điện cho cậu đấy! Thế mà thái độ của cậu kiểu gì vậy?”

“…Được, tôi biết rồi, cúp máy nhé!”

“Tần Xuyên!”

“Tôi đang kiếm tính tiền! Mẹ kiếp, lại tính nhầm rồi! Bye bye!”

Tần Xuyên cúp máy không chút khách khí, tôi tức tới mức nhìn cái máy điện thoại mà chửi rủa cậu ấy. Na Na gửi tin nhắn giục tôi mau về chụp ảnh tập thể, thế là tôi gấp máy chạy xuống lầu, cuối cùng cũng không hề lưu luyến quay đầu nhìn lại lần nào.

Ở cổng phía Tây của trường, sinh viên mặc áo cử nhân xếp hàng chụp ảnh, phía trước có đám người đang hoan hô ầm ĩ, nhìn qua đó thì hình như thấy một cậu con trai ôm bó hoa to đi đến, Na Na thở dài: “Haiz, nhìn xem người ta đi, rồi sau đó nhìn lại mấy đứa mình, kẻ có bạn trai lẫn kẻ không có bạn trai đều không cách nào xuất hiện vào thời khắc quan trọng như thế này trong cuộc đời, cảm giác bốn năm đại học thật uổng phí!”

“Cậu cậu cậu! Tốt nghiệp rồi ra dáng chút đi được không hả? Không có bạn trai thì học bốn năm lãng phí à?” Từ Lâm gí ngón tay vào trán Na Na, “Ôm bó hoa mỉm cười thì có ý nghĩa đếch gì, chúng ta cùng nhau chụp một kiểu thật đặc biệt, làm tư thế Thủy Thủ Mặt Trăng chuẩn bị đi hủy diệt cậu, thế nào?”

“Chụp kiểu Satine trong *Cối xay gió đỏ* lộ đùi cũng được!” Na Na đảo mắt.

“Hoặc Quan âm nghìn tay!” Thiên Hỉ cười nói.

https://thuviensach.vn

“Chụp hết chụp hết, tất cả đều chụp một lượt!”

Tôi đang chuẩn bị tư thế thì di động đổ chuông, màn hình hiển thị tên Tần Xuyên.

“A lô.” Tôi tức tối bắt máy.

“Xin tìm giúp tôi cô thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu nhất vũ trụ.” Tần Xuyên bắt đầu ề à.

“Làm gì?” Tôi nín cười.

“Giờ tôi rảnh rồi.”

“Nhưng tôi không rảnh!”

“Xì! Rõ ràng là rất rảnh, lộ đùi thì thôi đừng chụp, đùi cậu có khác gì đùi châu chấu đâu, hơn nữa, cậu lộ đùi ngay cổng trường đại học B, hiệu trưởng trường cậu chẳng phải sẽ truy sát cậu hay sao?”

“Cậu đến rồi à? Đang ở đâu?”

Tôi vui mừng giơ điện thoại nhìn ngó xung quanh, bắt gặp Tần Xuyên đứng ở tít đằng xa. Rất dễ nhận ra, bởi cậu ấy là người duy nhất đang vừa kẹp điện thoại vào tai vừa lóng ngóng ôm bốn bó hoa đặc biệt to.

“Thiên Hỉ, bó này là anh Tiểu Thuyền nhờ tôi mua tặng cậu, anh ấy nói… nói gì tôi quên rồi, cậu lên QQ hỏi anh ấy đi!” Tần Xuyên đưa một bó cho Thiên Hỉ.

“Cảm ơn cậu!” Thiên Hỉ vui cười.

https://thuviensach.vn

“Đây chính là Vương Oánh nhờ tôi gửi tặng các cậu, cô ấy nói hai người dù có tốt nghiệp cả trăm lần chắc cũng chẳng có ai tặng hoa đâu.”

Tần Xuyên lại lần lượt đưa hoa cho Từ Lâm và Na Na.

“Đẹp quá!” Na Na hoan hô.

“Ai thèm hoa hoét vớ vẩn!” Từ Lâm nhăn nhó, nhưng vẫn ngoan ngoãn đón lấy bó hoa từ tay Tần Xuyên vác lên vai.

“Đây là…” Tần Xuyên đưa bó cuối cùng cho tôi.

“Là Dương Trừng nhờ cậu tặng Kiều Kiều phải không?” Na Na hào hứng xen vào.

“Công tử bột? Cậu ta đang ở tận Mĩ chắc chẳng có thời gian rảnh đâu!” Tần Xuyên quay sang tôi, hàm hồ nói: “Này, tôi tặng cậu, người ta đều có cả cậu mà không có chẳng phải rất mất mặt à.”

“Ai thèm cậu lo!” Tôi trừng mắt lườm Tần Xuyên, nhưng nhìn bó bách hợp màu tím nhạt, tôi vẫn không kìm được mỉm cười.

Sau đó, Tần Xuyên giúp bốn chúng tôi chụp đủ mọi tư thế, mặc dù là ngày ly biệt, nhưng chúng tôi chẳng ai thấy buồn. Gần tối Tần Xuyên đưa tôi về nhà, dựa người vào cửa sổ xe, nhìn cánh cổng trường đại học xa dần, tôi nghĩ: Tạm biệt nhé, cho dù ai ở ai đi, thì bên cạnh tôi cũng có một người mà tôi mãi mãi sẽ không bao giờ nói lời tạm biệt với cậu ấy.

Tốt nghiệp, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Ngày tốt nghiệp chưa chắc đã hiểu. Phải rất nhiều năm về sau, khi chịu nhiều mất mát đắng cay, khi thật sự hiểu rằng mình sẽ không bao giờ quay lại ngày xưa được nữa, khi rất nhiều những đồ vật kỷ niệm nho nhỏ xinh xinh bỗng trở thành những thứ chẳng

https://thuviensach.vn

có chỗ nào để cất, mới nhận ra rằng, thực ra bạn sớm đã nói lời cáo biệt với chúng rồi.

https://thuviensach.vn

Chương 7: Từng niên thiếu

Đột nhiên, tôi như quay trở lại cái thời chúng tôi mới mười tám tuổi, trong căng-tin của trường đại học, một người con trai rất đẹp nói rằng cậu ấy đã mơ thấy tôi, sau đó hôn tôi.

Đó đúng là giấc mơ dài.

https://thuviensach.vn

Trước khi bước chân ra xã hội, tôi có chút hoảng loạn vô cớ đối với hai từ "xã hội" này. Sống tới hai mươi mấy tuổi, tôi chỉ mới biết đi học nó như thế nào chứ chưa hiểu ra đời làm việc thì ra sao. Rất nhiều những người trưởng thành đều dốc lòng dốc sức miêu tả về sự phức tạp của nó, nhưng chẳng một ai có thể nói rõ, có thể giải thích cho một cô gái hai mươi hai tuổi biết điểm khác nhau giữa cuộc sống trước và sau khi tốt nghiệp. Mà họ cũng lười chẳng muốn giải thích, bởi họ sẽ không bao giờ bước chân quay lại trường học nữa, còn chúng tôi sắp bước chân ra ngoài xã hội rồi.

Và tôi cứ thế, mang theo tâm trạng nửa hoang mang nửa kính sợ, đến tạp chí *Văn học*. Tạp chí *Văn học* là một tòa soạn có chức năng xuất bản được thành lập vào đầu thời kỳ Trung Quốc mới, vì vậy mà địa chỉ của tòa soạn đó nằm tít tận vành đai 2 của Bắc Kinh, thế là sau khi hết giờ làm tôi đành về tạm tiểu viện ở ngõ Đăng Hoa sống, có cảm giác như bôn ba nửa đời người lại quay về đúng điểm khởi đầu. Xung quanh đều là những tòa nhà cao chót vót tấc đất tấc vàng, nằm lọt thỏm giữa chúng, tạp chí *Văn học* vẫn cố chấp giữ lại phong cách xưa cũ. Tường xám xịt, dây leo lưng chừng, trên tấm biển sơn màu trắng viết tên tờ tạp chí do một vị lãnh đạo đặt, ngày đầu tiên đứng trước cánh cổng ấy, đứng trước điểm khởi đầu cho tương lai của mình, trong lòng tôi dâng lên cảm giác buồn bã thật khó tả, nơi này không giống với những gì tôi tưởng tượng. Tôi không biết bao nhiêu người từng ảo tưởng khi nghĩ đến trạng ngữ thời gian "sau này lớn", và có bao nhiêu người thực hiện được tham vọng hào hùng mình từng nói hồi còn nhỏ, tôi nghĩ phần lớn chẳng có ai cả. Chúng tôi giống những giọt nước nhỏ bé bị con sóng lớn ngoài đại dương nhấn chìm, ngay cả bong bóng cũng chẳng kịp nổi, đã biến mất.

Tôi được phân vào phòng tuyên truyền, sếp trực tiếp của tôi là trưởng phòng Chu, một ông chú gần năm mươi tuổi, tính tình hòa nhã, theo như lời những người khác trong tạp chí thì đó là tính khí của người sắp về hưu chẳng còn tham vọng gì. Đến tuổi này rồi, không có khả năng thăng tiến,

https://thuviensach.vn

cũng không còn ý chí để đấu đá. Chắc có lẽ là thói quen của những người sống ở thập niên 50, 60 của thế kỷ 20, trưởng phòng Chu nói gì cũng bắt đầu bằng câu "Lãnh đạo tòa soạn nói", khiến người nghe có cảm giác ông ta một lòng một dạ hướng về lãnh đạo tờ tạp chí. Là trưởng phòng của phòng tuyên truyền, nên sau lưng lúc nào cũng đeo máy ảnh, hễ có cơ hội là lại chụp ảnh cho tổng biên tập. Cái kiểu nịnh nọt này thật chẳng hay chút nào nhưng ông ấy vẫn vui vẻ làm không chút mệt mỏi.

Tất cả những chuyện ấy đều do chị Trương, người đã vào tòa soạn này sớm hơn tôi hai năm nói cho tôi biết. CV của tổng biên tập, văn bằng của thư ký xuất bản, ai có gia cảnh thế nào, từng ly hôn chưa, từng yêu ai… chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, tôi đã nắm rõ mọi quan hệ trong tòa soạn nhờ sự trợ giúp của chị ấy. Trưởng phòng Chu và chị Trương đối với tôi rất tốt, họ gọi tôi là "Tiểu Tạ", đây là kiểu xưng hô mà từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng được trải nghiệm, trước kia hoặc được thầy cô bạn bè gọi là Tạ Kiều, hoặc được bạn cùng phòng, bạn thân gọi là Kiều Kiều. Hồi mới vào làm, trưởng phòng Chu còn kể một câu chuyện cười về chuyện này, ông ấy bảo mỗi lần gọi tên tôi, thì muốn gọi là Tiểu Kiều chứ không phải Tiểu Tạ, Tiểu Kiều(*) kết hôn chưa. Câu chuyện cười này rất ngốc rất nhạt, nhưng tôi vẫn phối hợp cười một cách tự nhiên, giống như tự nhiên phối hợp để trở thành Tiểu Kiều trong câu chuyện đó.

(*) *Tiểu Kiều cũng là người mà Chu Du lấy làm vợ.*

Kể ra thì công việc của tôi không bận lắm, hằng ngày việc quan trọng nhất là quét dọn văn phòng và pha nước, sau đó đảm bảo mọi cung ứng trong ngày. Việc này trước đó do chị Trương phụ trách, sau khi tôi vào thì chuyển cho tôi, nếu hai năm nữa mà có người mới vào thì sẽ chuyển cho người đó. Cả tòa soạn đều làm việc theo tiết tấu cũ, ban đầu tôi cũng rất hăng hái, muốn làm điều gì đó, muốn phát triển đề tài mới, muốn phỏng vấn những tác giả nổi tiếng, nhưng rồi nhanh chóng bị những người ở đây kéo trở lại vòng quay vốn có. Giống như bánh xe mới bị lắp vào chiếc đồng hồ cũ, thứ duy nhất mà nó có thể làm là di chuyển rất từ từ, tới khi gỉ sét.

https://thuviensach.vn

Tôi học hành vất vả bao nhiêu năm như thế, tốt nghiệp ở một trường đại học mà tôi vô cùng tự hào, bao nhiêu mộng tưởng được tích lũy, từ giây phút ấy bắt đầu hết hiệu lực. Đối với tôi mà nói, việc đầu tiên mà tòa soạn báo này dạy cho tôi, chính là nó đã lột đi tấm áo khoác ngoài nền giáo dục đã khoác cho tôi suốt mười mấy năm qua, sau đó bắt đầu nhào nặn lại tôi theo ý nó.

Tôi bị nhào nặn thành một biên tập viên nhỏ bé, cả ngày ngồi trong văn phòng chất đầy sách vở, pha nước đúng giờ vào mỗi buổi sáng, sau đó ngồi vào vị trí của mình để lên mạng đọc đủ mọi loại tin tức, ngoài những cuốn sách do tòa soạn xuất bản ra thì tiện thể đọc luôn *Ma thổi đèn*, hoặc những bài viết hay trên mạng xã hội, sau đó hết giờ thì tắt máy về nhà.

Công việc của Từ Lâm và Na Na khác hẳn của tôi, hằng ngày họ đều rất bận, Từ Lâm không từ gian khổ đi công tác khắp nơi, đến mọi cuộc họp báo, chỉ ước tất cả những tờ tạp chí lớn nhỏ của Bắc Kinh đều được phủ bởi những bài viết của mình. Na Na thì ngày nào cũng phải họp, làm việc này chưa xong đã nhấp nhổm việc kia, cô ấy nói với tôi rằng bây giờ cô ấy thần tượng Na Tra, bởi có ba đầu sáu tay, nhiều tay nhiều chân. Chúng tôi cùng sống trong một xã hội, vậy mà lại có những cuộc sống hoàn toàn khác nhau, không biết có phải là do mỗi vùng mỗi đặc điểm khác nhau hay không.

Tôi không nhịn được phải ca thán với Tần Xuyên về nỗi buồn của một người mới tràn trề nhiệt huyết muốn cống hiến cho tòa soạn của mình, Tần Xuyên an ủi tôi: “Họ là người trong ngành giải trí, không giống với cậu.”

“Nhưng những gì họ làm đều rất thực tế! Còn tôi, bây giờ hằng ngày đều chẳng hiểu những việc mình làm có ý nghĩa gì.”

“Kiều Kiều, thế cậu muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

Tần Xuyên hỏi tôi, tôi không hài lòng với thực tại, nhưng rốt cuộc điều gì mới khiến tôi hài lòng thì tôi lại không nói được. Hồi còn đi học tôi chẳng ngưỡng mộ bất kỳ ai, cho dù họ có thành tích rạng rỡ tới đâu tôi cũng chỉ tấm tắc bằng ba từ đơn giản mà hờ hững rằng: "Giỏi quá nhỉ." Mặc dù không có bằng chứng cụ thể, nhưng tôi ngây thơ cho rằng tương lai của tôi rất rộng mở, rộng mở tới mức tất cả những thành công đã được ghi nhận cũng không thể thúc đẩy nổi bước chân tôi. Khi ấy chúng tôi đều thế, đó có lẽ là ma lực của việc thiếu hiểu biết. Và khi sự thiếu hiểu biết đóng đinh trong suy nghĩ, mơ mơ hồ hồ thì nỗi hoang mang to lớn ập đến tấn công.

"Tôi không biết mình muốn làm gì…"

"Thế thì đúng rồi! Nếu như cậu biết rõ bản thân mình muốn gì thì tôi mới lạ đấy!"

"Tần Thủy Hoàng!"

"Sao? Không biết muốn làm gì thì đã làm sao? Cậu tưởng mấy thứ mộng tưởng mà các thầy cô giáo dạy ở trường nhất định sẽ trở thành hiện thực chắc? Mộng tưởng là lý do để ta tồn tại, nhưng không nhất định là sẽ thành hiện thực. Đúng, có ước mơ thì sẽ sống thú vị hơn một chút. Trên thế gian này có những người vừa sinh ra đã biết mình muốn gì, nhưng cũng có những người cả đời không biết. Thế thì đã sao? Thiên tài và người bình thường chẳng phải cũng đều đang sống cả đấy sao? Tất cả mọi chủng tộc bầy đàn đều được một số ít những người ưu tú lãnh đạo dẫn dắt, người giỏi thay đổi thế giới, người bình thường không có khả năng ấy nhưng cũng chẳng sao, họ hưởng thụ thành quả của người giỏi là được rồi!"

Mặc dù mỗi lần nghe Tần Xuyên giảng giải về đạo lý làm người tôi đều rất muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu ấy thuyết phục một cách vô thức, tôi tò mò nhìn cậu ấy: "Thế cậu là người ưu tú, hay người bình thường?"

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là ưu tú rồi!” Tần Xuyên lại vênh mặt lên như mình là thiên tài giải cứu thế giới.

“Xì! Còn lâu tôi mới tin! Thế cậu nói xem, cậu muốn làm gì?”

“Ái chà, sớm muộn gì cậu cũng biết thôi.”

“Thế giờ làm thế nào?”

“Bây giờ, cậu cứ ngoan ngoãn nhìn theo tôi, đi theo tôi là được.” Tần Xuyên nói chắc như đinh đóng cột, những gì mà cậu ấy nói thật ra rất mơ hồ, nhưng tôi lại cũng mơ hồ thỏa mãn với câu trả lời ấy.

Mỗi ngày của tôi đều là một ngày hết sức bình thường, ban đầu tôi vốn tưởng ngoài Từ Lâm và Na Na ra, tôi chẳng có quan hệ gì với cái ngành nhìn thì đa màu đa dạng kia, vì vậy khi Từ Lâm gọi cho tôi hết cuộc điện thoại này tới cuộc điện thoại khác, tôi còn tưởng lại có tin gì hot cơ.

“A lô.”

“Sao mãi mới nghe điện thoại thế!”

“Đi lấy nước nóng.”

“Gần đây có liên lạc với Thiên Hỉ không?”

“Thì tháng trước có về trường rủ cậu ấy đi ăn cơm, mà làm sao?”

“Cậu ấy còn học nghiên cứu sinh không?”

“Đương nhiên! Cậu không sao đấy chứ? Tự nhiên hỏi lắm thế, rốt cuộc là làm sao?”

https://thuviensach.vn

“Mình vừa nhận được tin, cậu ấy ký hợp đồng với Lư Vực rồi!”

“Cái gì?!”

“Thì ra cậu cũng không biết, mình vừa gọi điện, nhắn tin cho cậu ấy mà không thấy có trả lời, cậu ấy định làm gì không biết? Anh Tiểu Thuyền có biết không?”

“Để mình hỏi xem, liên lạc sau!”

Tin này thật sốc quá mức, cúp máy xong, mãi tôi vẫn chưa định thần lại được. Gọi điện thoại cho Thiên Hỉ thì không ai nghe, nhắn QQ cho anh Tiểu Thuyền cũng không thấy trả lời. Vì Thiên Hỉ bỏ thi giữa chừng nên về sau tôi cũng chẳng theo dõi *Super Girl* nữa, chỉ biết Lý Vũ Xuân mà tôi hâm mộ đã đạt quán quân, còn kẻ nhỏ mọn như Lâm Tinh Nghiên kia cũng đi tiếp được khá xa.

Tôi và Thiên Hỉ không bàn luận về chuyện này thêm nữa, chúng tôi đều cho rằng đó chỉ là một lần biểu diễn của Thiên Hỉ mà thôi, giống như khi cô ấy hát trên sân khấu của *Ánh sao lấp lánh*, không phải thành phần quan trọng cấu tạo nên cuộc đời cô ấy.

Khoảng hơn hai tiếng sau Thiên Hỉ mới gọi điện lại cho tôi, cô ấy nói vừa rồi đi học quên mang điện thoại. Tôi hỏi một tràng, cô ấy cười bảo Từ Lâm cũng hỏi y hệt như vậy, vì thế hẹn chúng tôi đi ăn cơm để trả lời một thể. Để tiện cho Từ Lâm chạy nhảy khắp các địa điểm giải trí trong thành phố, chúng tôi hẹn gặp nhau ở một nhà hàng chuyên đồ Hồ Nam, cạnh nơi tổ chức họp báo. Tôi và Thiên Hỉ đến đúng giờ, Từ Lâm thì muộn hơn một chút, kêu là không phải tại cô ấy mà do nhân vật chính của buổi họp báo đến muộn, tất cả mọi người đành phải đợi.

Tôi sốt sắng hỏi Thiên Hỉ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Thiên Hỉ từ tốn trả lời: “Sau khi *Super Girl* kết thúc, Lư Vực gọi điện cho mình, hỏi

https://thuviensach.vn

mình có hứng thú với việc ký hợp đồng cùng công ty anh ta không, mình từ chối. Mình nói mình vốn không có giấc mộng làm ca sĩ, tham gia *Super Girl* là vì giúp bạn thôi, mình còn là sinh viên, vẫn muốn học tiếp. Anh ta cũng không nói nhiều, chỉ vuốt đuôi mấy câu đại ý như đáng tiếc gì gì đó. Về sau anh ta lại đến tìm mình, lần này đến thẳng trường luôn, còn cả Trần tổng mà lần trước Kiều Kiều đã gặp cũng đến. Họ nói muốn mời mình đi ăn cơm, mình không đi, lại không muốn làm họ khó xử, dù sao người ta cũng tít từ xa đến, thế là mời họ vào căng-tin ăn cơm cùng. Trần tổng hỏi về việc học hành của mình, rồi hỏi sau khi học nghiên cứu sinh thì muốn làm gì. Bị ông ấy hỏi mình cũng ngẩn ra, Kiều Kiều, Từ Lâm, hai cậu không biết chứ mình chẳng thích văn học chút nào, ngày nào cũng phải học thuộc lòng những thứ đó khiến mình chán muốn chết, ngày xưa vì muốn chắc chắn sẽ đỗ vào đại học B nên mình mới đăng ký khoa này. Học nghiên cứu sinh cũng chỉ là vì muốn sau này có bằng cấp cao hơn người khác một chút, còn ra trường rồi làm gì, căn bản mình chưa hề nghĩ đến."

Nói đến đây Thiên Hỉ ngập ngừng, tôi thật không ngờ một người luôn có mục tiêu rõ ràng như Thiên Hỉ mà cũng gặp phải tình cảnh hoang mang như tôi, cho dù nơi mà chúng tôi xuất phát không giống nhau, nhưng đến trạm trung chuyển của cuộc đời, tất cả đều phải dừng lại hoang mang nhìn quanh bốn phía.

"Mình đành trả lời cho qua, bảo tốt nghiệp xong rồi tính, sẽ cố gắng để tìm một công việc tốt. Trần tổng lại hỏi, tìm công việc tốt để làm gì? Mình bắt đầu thấy bực, cảm giác như họ giống thẩm phán ngồi tít trên cao dồn dập ép người, cho dù là thế thì mình cũng chẳng giấu giếm, mà nói thẳng vì muốn kiếm tiền. Kiếm tiền để làm gì? Để có cuộc sống tốt hơn. Ông ấy cười cười rồi bảo, ồ, thế thì không được rồi, tôi còn tưởng cháu muốn xây dựng phấn đấu cho xã hội tới trọn đời cơ, nếu chỉ thế thôi thì tôi cũng chẳng biết nói gì thêm nữa. Đã nói là vì muốn có cuộc sống tốt hơn thì tại sao lại từ chối một cơ hội tốt như thế này? Mục đích học tập của cháu là muốn có tự do tài chính, thế thì giờ tôi có thể nói cho cháu biết rằng, chỉ cần đi hát cháu sẽ đạt được điều đó, đừng coi thường ngành này, vẻ đẹp của cháu, chất

https://thuviensach.vn

giọng của cháu, vận may của cháu, nếu chỉ thiếu một trong số những thứ ấy, ngành này sẽ không bao giờ mở cánh cửa ra với cháu. Những gì ông ta nói khiến mình sững cả người, rồi dần dần thuyết phục được mình, chỉ đơn giản vậy thôi."

"Trần tổng mà cậu nhắc đến không phải là ông chủ Trần Thiên Hà của Hoàng Quán đấy chứ?" Từ Lâm hít sâu một hơi hỏi.

"Đúng, chính là ông ấy." Thiên Hỉ gật gật đầu.

"Trời ơi!" Từ Lâm vỗ bàn đứng bật dậy, "Cậu mời Trần Thiên Hà, Lư Vực đến ăn trong căng-tin trường mình?! Mình phải viết tin ngay mới được!"

"Ông ta giỏi lắm à?" Tôi không hiểu.

"Ông trùm của ngành giải trí, ông trùm thật sự của ngành giải trí." Từ Lâm long trọng nói. "Có điều Thiên Hỉ này, cậu đã nghĩ kỹ chưa? Cậu có biết cậu đang muốn vào một ngành như thế nào không? Nói thế này đi, buổi họp báo mà mình tham gia chiều nay, một vị là cây đa cây đề trong ngành và một người mới. Người mới đến từ rất sớm, không có phòng nghỉ riêng đành phải đứng cùng một chỗ với cánh phóng viên, vị kia đến muộn, tất cả phải đợi, anh ta rề rà tới muộn, mọi người vẫn phải tươi cười tiếp đón. Họp báo kết thúc, có một cuộc phỏng vấn với quy mô nhỏ, vị kia và người mới đứng cùng một chỗ, tất cả bọn mình đều nhét micro đeo logo vào tay vị kia, còn người mới đứng đó chẳng có micro nào, tới khi người ta không cầm nổi nữa mới tiện thể nhét cho người mới một chiếc, vừa khéo chiếc micro đó lại là của một trang web hiện đang rất hot. Kết quả thì sao? Chưa phỏng vấn được mấy câu, phóng viên của trang web đó đã đứng dậy đi về phía người mới giật lại chiếc micro nhét vào tay vị kia. Các cậu có tưởng tượng được khi ấy người mới rơi vào tình huống bối rối thế nào không? Nhưng chẳng ai quan tâm tới cô ta, cũng chẳng ai cảm thấy việc ấy là không đúng. Đây là ngành giải trí, nơi mà người ta chỉ chạy theo những người đang nổi tiếng

https://thuviensach.vn

đang hot, nơi mà họ thản nhiên theo đuổi danh lợi không chút che dấu, nơi mà bề ngoài thì vẻ vang bên trong thì đen tối. Thiên Hỉ, cậu còn muốn tham gia không? Tham gia rồi đi đến đâu cũng không còn được là mình nữa, cậu không sợ sẽ hối hận ư?"

"Từ Lâm, mình quyết định rồi. Có thể mình sẽ sai, nhưng mình sẽ không hối hận." Thiên Hỉ nắm chặt cốc trà nóng trong tay để ủ ấm. "Kiều Kiều, có thể cậu chưa biết. Hết năm nay Tiểu Chu cũng không về đâu, anh ấy có cơ hội ở lại viện nghiên cứu của Stanford, đây là cơ hội tốt, mặc dù bọn mình sẽ phải còn lâu nữa mới gặp nhau, nhưng anh ấy đã đến gần tương lai tươi sáng hơn một chút rồi. Còn bây giờ, thứ bọn mình cần là tiền. Vì vậy mình phải cố gắng, mình muốn đến được gần nơi đó sớm hơn một chút, cho dù là phải đi một con đường khúc khuỷu gập ghềnh hơn cũng vui lòng!"

Tôi và Từ Lâm đều im lặng, chúng tôi đều cảm nhận được sức mạnh bi ai của số mệnh, đồng thời thở dài cảm khái cho sự nỗ lực mà anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ đang hi sinh. Tôi muốn bảo cô ấy cố lên, nhưng thấy nói thế nghe thật sến súa, vậy là ngồi im. Tôi cầm bình lên rót trà, thấy nước nguội cả, nhưng Thiên Hỉ vẫn nắm chặt cốc trà của cô ấy, dường như nó thật sự có khả năng sưởi ấm vậy.

Đối với quyết định của Thiên Hỉ, anh Tiểu Thuyền lúc nào cũng hết lòng ủng hộ. Anh hiểu Thiên Hỉ hơn chúng tôi rất nhiều, càng hiểu hơn cả sự kiên cường của cô ấy. Anh nhắn QQ cho tôi rằng, Thiên Hỉ nhất định sẽ thành công, không ai hát hay bằng cô ấy. Rồi cũng đến ngày, mọi chuyện sẽ tốt lên, nhưng trước đó, họ đều phải nỗ lực để có tư thế tốt hơn nghênh đón ngày đó.

Có lẽ nhận được sự cổ vũ từ họ, về sau tôi cũng không phó mặc mọi chuyện nữa, bắt đầu chuẩn bị thi nghiên cứu sinh tại chức. Mặc dù hằng ngày vẫn lướt web quần nát các diễn đàn, nhưng nếu gặp được các bài viết hay, tôi sẽ lập tức post hỏi họ có ý định xuất bản không, nhờ đó, tôi đã ký

https://thuviensach.vn

được hợp đồng bản quyền đầu tiên từ sau khi đến làm việc ở tòa soạn, một bộ tiểu thuyết thanh xuân vườn trường.

Khi ấy tôi không biết gì nhiều, cùng vị tác giả mới vào nghề kia chạy đến nhà họa sĩ để đặt bìa cho cuốn tiểu thuyết, miệt mài sửa chữa cách dàn trang, đến khi trời tối đen mới về nhà. Vất vả thì vất vả, khi cầm cuốn sách mẫu trên tay tôi đột nhiên cảm thấy mình rất ra dáng một biên tập.

Mỗi lần có bìa, mỗi lần sửa chữa, tôi đều gửi cho Tần Xuyên xem, lúc thì cậu ấy chê bôi lúc lại cổ vũ, thỉnh thoảng còn thức đêm cùng tôi lên mạng đọc bản thảo, cho tới khi tôi bất cẩn ngủ gật, đầu đập xuống bàn phím, gửi đi vô số những ký tự lộn xộn trên cửa sổ chat của QQ. Thỉnh thoảng tôi lại nảy sinh ảo giác như bộ tiểu thuyết đó là tác phẩm của hai chúng tôi, và được cùng cậu ấy chia sẻ những giây phút như thế này, khiến tôi nảy sinh cảm giác thật tuyệt.

Thực ra thời gian ấy Tần Xuyên rất bận, tốt xấu gì cậu ấy cũng sắp tốt nghiệp rồi, luận văn dù làm qua quýt vá chỗ nọ chắp chỗ kia nhưng cũng phải cẩn thận để không lộ sai sót. Tôi không hiểu nhiều về ngành Tần Xuyên đang theo học, còn Tần Xuyên rõ ràng ngày nào cũng lên lớp nhưng chẳng giỏi hơn tôi bao nhiêu, luận văn do hai chúng tôi viết bừa thế mà lại qua, khiến sau này tôi đã cười nhạo cậu ấy rất lâu, bảo tấm bằng của cậu ấy tốt xấu gì cũng phải chia cho tôi một nửa, chẳng đáng bao nhiêu tiền. Tần Xuyên không cho là thế, cậu ấy bảo chưa bao giờ cho rằng bằng cấp đáng giá, học bốn năm không bằng mở một cửa hàng. Chuỗi cửa hàng bánh ngọt của Tần Xuyên quả thật kinh doanh rất khá, nhưng Tần Xuyên và Đại Long đang bàn nhau để bán lại cửa hàng ở CBD, bởi chị Tần Thiến có việc cần dùng tiền gấp.

Mấy năm nay tôi gặp chị Tần Thiến không nhiều, những tin tức về chị ấy tôi chỉ nghe loáng thoáng từ Tần Xuyên, Kim Cương Trì vẫn mở, nhưng việc làm ăn mỗi ngày một kém, nghe nói đã nhượng lại cho người khác. Khi mà thời đại đang xô chạy về phía trước, sẽ luôn lưu lại những miệng

https://thuviensach.vn

chốt giữ mọi bụi bẩn, thứ thành màu đen, thứ thành màu trắng, nhưng dù thế nào, những người sống lén lút ẩn dật trong xã hội, cuối cùng cũng sẽ biến mất không dấu vết cùng thời gian.

Tần Xuyên kể, thời mà Đàm Huy huy hoàng nhất, chẳng thèm coi cảnh sát ra gì.

Có lần anh ta gặp một nhóm cảnh sát ở quán karaoke, hai nhóm đều đến để chơi, nhưng đều rất gai mắt lẫn nhau. Đám cảnh sát biết Đàm Huy, có điều ngại Đàm Huy có người chống lưng, nên chẳng dám làm gì. Đàm Huy lại coi thường cảnh sát, nửa đêm rượu ngấm, Đàm Huy gặp một cảnh sát trong nhà vệ sinh, người đó ăn nói không kiêng dè cho lắm, ngoạc miệng ra chửi bới bảo nhất định sẽ có ngày bắt được Đàm Huy, Đàm Huy nổi điên, chỉ hai ba cú là đánh cho người kia nằm ẹp dưới đất, rút súng gí vào thái dương anh ta nói giỏi thì bắt đi, đến bắt cho tao xem, nghe bảo vị cảnh sát đã đái cả ra quần, cuối cùng người của hai bên phải chạy ra khuyên giải mãi mới xong.

Tôi nghe mà trợn mắt há miệng vì kinh ngạc, cảm giác như đang xem phim xã hội đen Hồng Kông, Tần Xuyên thì thản nhiên, bảo Đàm Huy sẽ không được như thế mãi, bởi dù sao con đường anh ta đi cũng là con đường ngách, đi tới cuối cùng chính là ngõ cụt, không thể lâu dài. Chị Tần Thiến và Đàm Huy chắc chắn hiểu điều đó hơn ai hết, vì thế nên mới không giữ Kim Cương Trì nữa mà ra ngoài mở cửa hàng khác. Thêm trước dặm sau gom được chút vốn của những huynh đệ còn lại, cần tiền gấp thì đã có Tần Xuyên.

Trước kia tôi cứ nghĩ Tần Xuyên đơn giản, nhưng sau này tôi dần dần cảm thấy, thực ra cậu ấy luôn có những suy nghĩ riêng rất độc đáo, giấc mộng làm lão đại giang hồ của cậu ấy đã tan thành mây khói từ lâu, cậu ấy nhìn xuyên thấu những chướng ngại trong cuộc sống phù hoa, lo lắng sâu sắc cho chị gái mình. Nhưng rõ ràng chị Tần Thiến vẫn còn chìm sâu trong đó, có những chuyện nghĩ được mà làm không được. Cuối năm đó, chị ấy

https://thuviensach.vn

đến Bắc Kinh, mang theo tất cả số tiền mặt trong cửa hàng bánh ngọt của Tần Xuyên, tổng cộng là một trăm vạn, vội vội vàng vàng quay lại Thượng Hải, gấp gáp tới mức tôi có dự cảm không lành.

Tôi là người đầu tiên đọc được tin Tào Tượng Nhi bị bắt.

Ngày hôm đó, như thường lệ tôi đến tòa soạn pha trà xong, mở trang tin tức Sina ra, đầu tiên là xem những tin ở mục giải trí, Thiên Hỉ chuẩn bị ra đĩa đơn, tin được đính ở vị trí khá tốt, người viết là Từ Lâm, đủ những từ ngữ tốt đẹp khiến tôi đọc mà phì cười, những kiểu bài viết thế này mà cô ấy đọc được hồi đi học chắc chắn sẽ chế nhạo, dè bỉu cả ba trăm sáu mươi lần vẫn không hết. Ngay phía dưới tin tức về Thiên Hỉ là tin liên quan tới chuyến lưu diễn của *Super Girl*, trong đó có nhắc đến Lâm Tinh Nghiên, nói cô ta đã nhận tham gia vai nữ phụ trong một bộ phim thần tượng của Đài Loan.

Xem xong tin tức ở mục giải trí, mở trang xã hội, thì tin đầu tiên đập vào mắt chính là: "Mẻ lưới lớn trong lần truy quét tội phạm lần này tại Thượng Hải, tổ chức tội phạm nguy hiểm do Tào Tượng Nhi cầm đầu bị tiêu diệt hoàn toàn." Tôi thảng thốt, lục lọi thật kỹ trong ký ức cái tên này, cuối cùng cũng nhớ ra đó chính là người mà Đàm Huy và chị Tần Thiến đã nương nhờ khi lần đầu tới Thượng Hải mưu sinh. Tôi bắt đầu hoảng loạn, cầm di động gọi thẳng tới văn phòng cho Tần Xuyên, cậu ấy còn chưa ngủ dậy, tôi phải gọi mấy lần mới chịu uể oải nghe máy.

"Mấy giờ rồi… cậu cũng định học bọn họ sống theo giờ của Mĩ à? Sớm thế này đã gọi thật là vô nhân đạo!"

Tôi cuống lên: "Tào Tượng Nhi, cậu còn nhớ không? Tên xã hội đen ở Thượng Hải đã giúp chị cậu tìm cha ruột ấy? Ông ta bị bắt rồi!"

"Cái gì?" Tôi nghe thấy một loạt những tiếng động loảng xoảng bên phía Tần Xuyên, chắc là ngồi bật dậy khỏi giường nên đã đụng phải thứ gì đó.

https://thuviensach.vn

“Cậu mau đọc tin đi! Trên Sina ấy! Chị cậu và Đàm Huy không sao chứ?”

“Tôi phải gọi điện cho chị tôi đã, cúp máy đây!” Sau đó tôi lướt một loạt các trang mạng khác, vừa ngồi thấp thỏm bất an vừa đợi tin tức của Tần Xuyên, tôi thu thập rất nhiều những tin tức liên quan, có bài viết về “bảy tội” của Tào Tượng Nhi, mặc dù trong đó không có nhắc gì đến tên chị Tần Thiến lẫn Đàm Huy, nhưng rõ ràng có Kim Cương Trì. Tôi càng lo lắng hơn, lại không dám gọi điện cho Tần Xuyên, đến khi cậu ấy liên lạc với tôi thì trời cũng đã tối. Tần Xuyên bảo đang ở sân bay, vừa mua vé đi Thượng Hải.

“Tần Thiến…”

“Chị tôi!”

Tôi vừa mới nói được như thế đã bị Tần Xuyên ngắt lời, tôi nhận ra mình không nên nhắc đến tên Tần Thiến và Đàm Huy, thế là ậm ờ hỏi: “Không sao chứ?”

“Ừ, vẫn ổn. Không nói nữa, tôi phải vào trong đây.” Vội vàng nói được mấy câu Tần Xuyên cúp máy, tôi càng thêm thấp thỏm, mặc dù họ chưa sao nhưng rõ ràng không ổn lắm.

Buổi tối quay về ngõ Đăng Hoa, tôi vẫn dạy học cho Tiểu Du như thường lệ. Tiểu Du nhà tôi từ một cô bé ngọng líu ngọng lô giờ đã trở thành một thiếu nữ mồm mép linh hoạt. Tiểu Du ở trong căn phòng phía Nam mà ngày trước nhà họ Tần từng ở, những hình ảnh về gia đình Tần Xuyên trong ký ức đã hoàn toàn biến mất, nơi trước kia chị Tần Thiến dán poster của Trịnh Y Kiện giờ thành nơi dán poster của Cardcaptor Sakura, những vết bóng ném đen sì trên tường do Tần Xuyên gây ra giờ cũng đã được phủ một lớp sơn trắng tinh. Thứ duy nhất còn lưu lại chính là những đường vạch

https://thuviensach.vn

nông sâu không đều trên khung cửa ra vào. Đó là vạch đánh dấu chiều cao của tôi và Tần Xuyên, hồi nhỏ cứ cách một thời gian cô Diêu lại gọi chúng tôi đến, đứng áp sát chân tường sau đó dùng một cuốn sách vạch một đường trên khung cửa, rồi sau đó kéo thước đo xem chúng tôi cao bao nhiêu. Hồi ấy tôi và Tần Xuyên còn chưa cách nhau đến 22cm như bây giờ, chúng tôi cao xấp xỉ, mỗi lần đo đều nghĩ cách lén nhón chân cao một tí, ngửa cổ cao hơn một tí, chỉ mong mình sẽ cao hơn đối phương. Giờ nhìn những đường vạch san sát nhau, tôi không kìm được mà mỉm cười, rồi ngay sau đó lại buồn bã, không biết quá khứ đẹp đẽ ấy sẽ đưa chúng tôi đến một tương lai như thế nào.

“Chị, chị không sao chứ? Cứ đứng tựa cửa lúc thì như cười lúc lại như khóc, thế là thế nào? Bắt chước Tử Vi à?” Tiểu Du băn khoăn nhìn tôi.

“Em mau làm bài tập đi!” Tôi bối rối ho khan mấy tiếng, nghiêm mặt đi đến bên cạnh cô bé, “Lại nghịch điện thoại rồi!”

“Trời ạ! Em đang gửi tin nhắn cho lớp trưởng! Đang lúc quan trọng!” Tiểu Du vẫn bấm nhoay nhoáy.

“Gửi cái gì đến lúc quan trọng?” Tôi tò mò ghé sát người hỏi.

“Thổ lộ.” Tiểu Du nói rất nhẹ nhàng.

“Cái gì? Em mới bao nhiêu tuổi? Thổ lộ gì chứ?” Tôi giật lấy điện thoại của nó xem.

Du công chúa: *Mình chưa thể nhận lời cậu.*

Lớp trưởng: *Tại sao?*

Du công chúa: *Bởi vì mình không muốn làm tổn thương những người khác.*

https://thuviensach.vn

Lớp trưởng: *Không ai có thể ngăn cản mình! Tiểu Du, mình yêu cậu. Đừng quan tâm tới những kẻ ném gạch đá về phía chúng ta, mình sẽ nhặt từng viên lên, sau này lớn, dùng những viên gạch ấy xây cho cậu một cung điện.*

Tôi trợn mắt há miệng, chân tay cứng đờ buông di động xuống, lẳng lặng quay lại nhìn Tiểu Du, "Bạn Tạ Du, đối với hai cô cậu học sinh mới mười ba tuổi mà nói, các em rõ ràng là biết quá nhiều rồi đấy."

"Thôi mà chị, mười ba tuổi chẳng phải chị cũng hiểu hết còn gì? Bà nội kể hồi ấy anh Tần Xuyên suốt ngày đến tìm chị, suốt ngày gọi điện cho chị!" Tiểu Du cười nhạo tôi.

"Không giống nhau! Tần Xuyên là bạn thân của chị!"

"Chị, nói thật đi! Sao chị với anh Tần Xuyên không yêu nhau, anh ấy đẹp trai như thế, nhà lại giàu có!"

"Dung tục! Chị còn lâu mới thích cậu ta!"

"Giả tạo! Lần nào anh Tần Xuyên gọi điện chị cũng cười tít cả mắt buôn nửa tiếng đồng hồ, vậy mà Dương Trừng kia gọi chị nói chưa đến một phút đã cúp rồi."

"Đó… đó là vì gọi điện thoại đường dài rất đắt!"

"Xì! Thế vừa rồi thì sao, nhìn bộ dạng thấp thỏm bất an dựa cửa của chị, chắc chắn là nhớ đến anh Tần Xuyên phải không? Em đang băn khoăn, bọn em còn nhỏ thì đành chịu, nhưng hai người thì lớn thế rồi chần chừ gì chứ? Nếu em là chị, thích sẽ nói thích, nhớ thì đi gặp!"

https://thuviensach.vn

Những lời của Tiểu Du giống như luồng ánh sáng lóe lên trong đêm tối, khiến tôi chợt tỉnh ngộ, tôi mở cửa đi ra ngoài.

“Chị, chị đi đâu đấy?” Tiểu Du hỏi với theo.

“Chị quên mất không nói với bà, mai phải đi công tác!”

“Chị đi đâu?”

“Thượng Hải.”

Lo cho cậu ấy thì đi gặp cậu ấy thôi, đó là việc duy nhất tôi có thể làm.

Lần đầu tới Thượng Hải là chạy trốn, còn lần thứ hai là vội vã. Suốt dọc đường đi như lao, lao thẳng tới cửa phòng 1103 của khách sạn Hilton, tôi còn không kịp thở. Tần Xuyên mở cửa, ánh sáng trong phòng đổ ra theo, khiến tôi bị lóa mắt và nảy sinh ảo giác, vẻ vui mừng ngạc nhiên xuất hiện trên mặt Tần Xuyên khi ấy, như muốn ôm chầm lấy tôi ngay lập tức.

Chị Tần Thiến cũng đang ở trong phòng, chị ấy vẫn đẹp như thế, cho dù đang ở trong tình thế nguy hiểm, cũng không thể che lấp được sự diễm lệ của chị ấy. Vẻ đẹp đó khiến người ta tò mò muốn tìm hiểu, muốn suy đoán về cuộc sống của chị ấy, nhưng tôi tin chẳng mấy người có thể đoán ra một cuộc sống như thế này. Tần Thiến ngồi trước cửa sổ, mỉm cười chào tôi, tôi cũng cười lại với chị. Trên ti-vi đang phát những tin tức liên quan đến hoàn cảnh xuất thân của Tào Tượng Nhi, cùng với tiếng của ti-vi vang lên, chị ấy châm điếu thuốc, chầm chậm kể cho chúng tôi nghe những chuyện mà chị ấy cùng Đàm Huy làm trong thời gian mấy năm qua tại Thượng Hải.

Chị ấy bảo, hồi ấy đến Thượng Hải bởi tưởng nơi này chính là giang hồ. Nhưng trên thực tế, không có giang hồ, giang hồ chỉ tồn tại trong ti-vi, trong phim ảnh, trong tiểu thuyết, họ chẳng qua đang đi trên một con đường nhỏ hẹp, gặp được người đi cùng hướng sẽ trở nên lớn mạnh, nếu phía đối

https://thuviensach.vn

diện cũng có người muốn qua, hai nhóm người bàn bạc, giải quyết được bằng lời nói sẽ lánh nhau để đi, không thì đành dựa vào bản lĩnh của mỗi bên, cuối cùng kẻ mạnh sẽ là kẻ đi tiếp. Và dù đi về hướng nào cũng nghĩ sẽ có đường ra, nhưng thực tế thì không có, ngay từ đầu đã chọn sai đường, giống như lên nhầm xe thì chắc chắn xuống sai bến.

Hai năm nay họ bắt đầu mệt mỏi, chị Tần Thiến nói, chị ấy là người thích sự rực rỡ, thích ánh sáng mặt trời xán lạn, thích màu vàng lấp lánh, thích tất cả những thứ phát ra ánh sáng, bởi vì đó chính là bờ bên kia cuộc sống của chị ấy. Nhưng nghề chị ấy làm lại phải dựa vào quan hệ, ban đầu Đàm Huy bảo tiền cũng có lúc dùng hết, quan hệ cũng thế, có lúc cạn kiệt, có qua có lại, mọi người cùng tiến về phía trước. Nhưng thật ra, chẳng ai có thể tùy tiện mà dừng lại, tiền có thể vay có thể trả, nhưng đã nợ ân tình người ta làm sao trả? Đàm Huy phải cố gắng rất nhiều mới có thể buông tay khỏi Kim Cương Trì, do Tào Tượng Nhi tiếp quản, đây cũng chính là lý do khiến họ không tránh khỏi có liên quan tới vụ án của Tào Tượng Nhi.

Ti-vi đang nói đến một vụ án gây chết người của Tào Tượng Nhi, chị Tần Thiến hừ một tiếng rồi cười, thấy chưa, con người rất phức tạp, ông ta giúp bọn chị nhưng cũng hại người khác. Xét cho cùng Tào Tượng Nhi cũng quá trớn rồi, muốn đạp phanh xe mà phanh không nổi, trước kia hoành tráng là thế, giờ thì nhếch nhác, giậu đổ bìm leo.

“Chị Tần Thiến, chị sẽ không sao chứ?” Tôi không mấy hiểu những điều chị ấy nói, tôi chỉ đang vô cùng lo lắng cho người bạn thời thơ ấu của mình.

Chị Tần Thiến vòng tay khoác vai tôi, “Không sao Kiều Kiều, ít nhất thì lúc này chị vẫn còn ngồi ở đây nói chuyện với hai đứa, phải không? Tiểu Thuyền thế nào? Tất cả đều ổn chứ?”

“Chị, Đàm Huy chắc chắn đến đón chị lúc chín giờ?” Tần Xuyên nhìn di động.

https://thuviensach.vn

“Ừ, anh ấy đến sẽ gọi điện thoại.”

“Nếu anh ấy không đến thì sao?”

“Thì chị sẽ không đi đâu cả.”

Ánh mắt Tần Xuyên lần đầu tiên trở nên xa xôi.

“Mọi người định đi đâu?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Tìm đường chạy.”

“Sẽ quay lại chứ?”

Chị Tần Thiến cười cười, không trả lời.

Đèn của di động Samsung nhấp nháy, số điện tử trên đó nhảy sang 21:00, căn phòng yên ắng lạ thường, tôi gần như cảm nhận được mỗi giây mỗi phút trôi qua. Tôi lờ mờ đoán ra giờ phút này có nghĩa là gì, có thể chỉ là một cuộc hẹn bình thường giữa chị Tần Thiến và Đàm Huy, nhưng cũng có thể là sự ly biệt mãi mãi. Thời gian giống như đang chơi một trò đùa dài với chúng tôi, nó cố ý dừng bước, để sự bi ai ngưng đọng trên mặt chị Tần Thiến.

Khi sắp quá giờ, di động của chị Tần Thiến đổ chuông.

Tần Thiến thở phào nhẹ nhõm, chị ấy bấm nút tắt máy, đứng dậy quả quyết: “Chị đi đây.”

“Chị…” Tần Xuyên hoang mang gọi, nhưng lại không biết nói gì.

“Được rồi! Đừng nói nhiều nữa.” Chị Tần Thiến vỗ vào đầu Tần Xuyên một cái.

https://thuviensach.vn

“Hai người ổn định xong thì nhắn tin cho em!”

“Ừm, trước mười hai giờ chắc chắn nhắn cho em, khi ấy là không sao rồi. Em ấy, đừng có nghĩ linh tinh, chị thấy em học hành thì chẳng ra sao nhưng làm ăn cũng được đấy, nhất định phải kiếm nhiều tiền một chút để sau này chị dưỡng lão! Còn nữa, phải đối tốt với Kiều Kiều, cái đứa con gái nhà quan chức kia, đá phắt nó đi.”

“Chị!” Tần Xuyên ngượng ngùng kêu lên, tôi cũng đỏ bừng mặt.

“Đi thật đây!” Chị Tần Thiến ra đến cửa, hào sảng quay lại vẫy tay với chúng tôi, “Lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm, cuối cùng cũng học được một điều: Sợ!”

Cửa phòng cạch một tiếng khép lại, tôi cảm thấy hình như vẫn còn một câu quan trọng nữa, nhưng mãi không nhớ lại được. Đứng ngẩn ra nhìn cánh cửa hồi lâu, Tần Xuyên kéo tôi quay lại chỗ cửa sổ, chúng tôi thấy chị Tần Thiến ra khỏi khách sạn, lên một chiếc xe màu sẫm, lướt đi rất nhanh.

Tần Xuyên lần mò bật điện, tôi phải nheo mắt lại vì không kịp thích ứng với ánh sáng, giờ mới nhận ra suốt buổi chúng tôi đều ngồi trong bóng tối. Tần Xuyên nhặt nửa điếu thuốc của chị lên, rít lấy rít để, tôi không biết phải an ủi cậu ấy thế nào, đành im lặng đứng một bên.

“Cảm ơn Kiều Kiều.” Tần Xuyên đột nhiên nói.

“Cảm ơn cái khỉ ấy.”

“Lần trước chúng ta đến Thượng Hải, là vì chuyện kết hôn của chị ấy!”

“Đúng vậy, cậu uống say mèm! Chiếc váy phù dâu đó là chiếc váy đẹp nhất của tôi, vì đỡ cậu, mà nhăn nhúm nhìn như mớ giẻ.”

https://thuviensach.vn

“Hình như hôm đó hai chúng ta còn ngủ cùng nhau?”

“Xéo!” Tôi nghiến răng, “Chỉ là vô tình nằm trên một chiếc giường thôi!”

Buổi sáng ngày hôm đó, người thanh niên mặc vest với hàng lông mi chớp chớp ngẩn người nhìn tôi nói: “Kiều Kiều, bọn mình ở bên nhau nhé”, tất cả đều vẫn rất rõ ràng trong ký ức của tôi. Tôi kinh ngạc khi nhận ra mình vẫn còn nhớ rõ đến thế, chỉ thiếu nước cảm nhận được cả hơi thở phơn phớt của cậu ấy, sau đó lại tức giận vì cậu ấy quên nhanh, khiến tất cả trở nên không còn quan trọng nữa. Tần Xuyên gục đầu vào lưng tôi, mỗi đốt xương của tôi đều cảm nhận được sự tồn tại của cậu ấy mà cứng đờ cả, đang định hất Tần Xuyên ra, cậu ấy đã vội vàng nói: “Cho tôi dựa nhờ vào một chút, chỉ một chút thôi.”

Tôi từ từ thả lỏng người, cảm thấy trán Tần Xuyên khẽ rung lên.

“Nếu như có thể quay lại thời điểm đó thì tốt.” Tần Xuyên nói rất khẽ, “Thực ra tôi cũng rất sợ.”

“Tôi biết.”

“Cậu chẳng biết gì.”

“Này! Tôi bay tít tận từ Bắc Kinh xa xôi đến đây với cậu đấy.”

“Vừa rồi tôi nghĩ, may mà cậu không phải là Tần Thiến.”

“Cậu nói gì?”

“Có thời gian tôi nghĩ, nếu cậu là Tần Thiến cũng rất tốt.”

https://thuviensach.vn

“Xì, ý cậu là tôi không xinh bằng chị ấy! Không cần cậu phải nhắc, từ nhỏ tới lớn tôi đã không thắc mắc gì về chuyện này rồi.”

“Thật không thể nói chuyện được với cậu…”

“Thì cậu phải nói cho tử tế chứ.”

“Nếu cậu là Tần Thiến tôi sẽ được ở bên cậu cả đời, cả đời gắn bó thân thiết, cả đời tương thân tương ái, cả đời cam tâm tình nguyện… coi cậu như người thân.”

Tôi không nói gì, yên lặng nhìn bóng chúng tôi hắt xuống sàn do ánh trăng, tỉ mỉ gặm nhấm mỗi từ cậu ấy nói, tôi có cảm giác trong đó chứa đựng thứ gì đấy rất quan trọng, khiến trái tim tôi đập mỗi lúc một nhanh hơn, qua tấm lưng có lẽ cậu ấy cũng cảm nhận được, nghe thấy được.

Tôi muốn hỏi cậu ấy, rốt cuộc là có còn nhớ những lời đã nói với với tôi ở Thượng Hải năm xưa không, nếu, chỉ là nếu, chúng tôi được lặp lại một lần nữa, thì lần này, tôi của năm năm sau nhất định sẽ trả lời cậu ấy thật rõ ràng. Nhưng lúc này, giống như luân hồi của số mệnh vậy, điện thoại của Tần Xuyên đổ chuông. Cậu ấy rời khỏi lưng tôi, tôi tận mắt nhìn thấy bóng hai đứa từ một nhanh chóng tách làm đôi.

“Chị tôi!” Tần Xuyên hào hứng nghe điện.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, chưa đến mười hai, tôi nghĩ chắc chị Tần Thiến không sao rồi, nhưng hình như có cái gì đó không đúng, bởi sắc mặt Tần Xuyên đứng trước tôi lúc này, cứ tái dần tái dần, ngay cả đôi mắt sáng rực hằng ngày cũng như tối hẳn đi.

Đàm Huy chết rồi.

https://thuviensach.vn

Anh ta không phải chim phượng hoàng, cũng không có áo choàng. Anh ta chết trên đường chạy trốn, cách bến tàu mà họ bố trí chỉ một nghìn mét, anh ta không đến được bến bờ rực rỡ ánh sáng đó, mãi mãi ở lại trong bóng đêm. Điều nực cười là, Đàm Huy không chết vì bị truy bắt, mà chết vì ẩu đả. Anh ta chết trong tay một thằng nhóc mới mười sáu, mười bảy tuổi, và nguyên nhân là từ hai chai nước suối.

Hôm đó sắp tới bến tàu, chị Tần Thiến bảo muốn mua ít nước, bởi không biết còn phải lênh đênh bao lâu. Giờ không giống lúc trước, nhằm tránh đánh rắn động cỏ, họ không đem theo ai, vì vậy cũng chẳng có ai chuẩn bị cho những thứ lặt vặt ấy.

Đàm Huy dừng xe trước một cửa hiệu tạp hóa nhỏ, thằng bé đứng trông hàng chừng mười mấy tuổi, tóc nhuộm vàng, còn đeo khuyên tai. Nó đang uống rượu cùng vài người bạn, Đàm Huy gọi nó mấy lần, nó đều lờ đi như không nghe, cuối cùng mới bực tức ném cho Đàm Huy hai chai nước, một chai rơi xuống đất. Đàm Huy nhặt chai nước lên, đám nhóc con kia thì chẳng để ý vẫn đang nói cười ầm ĩ, Đàm Huy phủi bụi trên chai nước, rồi chỉ vào mặt bọn nhóc kia như cảnh cáo.

Chị Tần Thiến kể, sau này vô số lần nghĩ lại giây phút ấy, nhớ lại ngón tay của Đàm Huy, chị ấy vừa tuyệt vọng lại vừa như muốn chuộc lỗi nghĩ: Liệu có phải nếu Đàm Huy không làm điều đó thì sẽ chẳng có gì xảy ra cả không? Nếu khi ấy anh ta kiềm chế một chút, thì vẫn còn sống tới tận giờ cùng chị. Nhưng rồi chị ấy lại bảo, điều "nếu như" đó không thể xảy ra, bởi nó sẽ đạp đổ hết mọi điều "nếu như" trong quá khứ của mọi người, theo như logic đó mà lật lại thì, sẽ chẳng có Thượng Hải, chẳng có Cửu Long Nhất Phượng, chẳng có sự gặp gỡ ban đầu giữa họ, đương nhiên cuối cùng cũng sẽ không có cái chết biệt ly.

Khi thằng nhóc vác đao xông ra, Tần Thiến cũng lao khỏi xe. Lúc đó chị nghĩ xong rồi, bởi vì qua ánh mắt của lũ nhóc chị không thấy có chút sợ hãi nào trong đó, vì không biết nên không sợ, vì không sợ nên tàn nhẫn. Bọn

https://thuviensach.vn

chúng thực ra giống hệt Đàm Huy và chị Tần Thiến năm xưa trong sàn Disco JJ.

Chị Tần Thiến tận mắt chứng kiến cổ Đàm Huy bị chém một đường rất sâu, máu từ động mạch phun cao vút, chị Tần Thiến gào lên chạy đến, chị ấy xưa nay vẫn rất giỏi đánh đấm, vì vậy mà sau lưng lúc nào cũng dắt ba con dao găm, nhưng vô ích, lần này chị ấy đã không thể cứu được Đàm Huy. Về sau nghe cảnh sát hiện trường kể lại, khi ấy Đàm Huy và chị Tần Thiến cùng nằm trong vũng máu, bọn họ còn tưởng có hai người chết, đi lại gần mới phát hiện, chị Tần Thiến vẫn đang mở mắt ấn chặt vào miệng vết thương của Đàm Huy, nhưng chỗ đó đã chẳng còn giọt máu nào chảy ra nữa.

Cô Diêu và chú Tần lập tức đến Thượng Hải ngay trong đêm đó, gặp gỡ và làm việc với cảnh sát. Tôi, Tần Xuyên thì như hai con rối mất hồn, ngồi trong phòng bệnh trông chừng chị Tần Thiến. Chị ấy chỉ bị thương ngoài da, mặc dù vết thương rách to cần phải khâu, sẽ để lại sẹo nhưng xét cho cùng thì không nguy hiểm đến tính mạng. Nguy hiểm hơn cả là tâm trạng của chị ấy, phải chứng kiến tấm thảm kịch như thế trong đời, vậy mà chị ấy hoàn toàn không gào thét, không rơi một giọt nước mắt nào, rất yên ắng, không nói cũng không ngủ, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như ở ngoài đó có đáp án mà chị ấy đang tìm.

Cứ thế ba ngày nữa trôi qua, mọi chuyện gần như đã giải quyết xong, người chết thì cũng chết rồi, kẻ còn sống đã bị bắt ngay tại hiện trường. Hôm đó tôi ngồi trong phòng bệnh trả lời điện thoại bằng giọng nhỏ xíu, vừa phải đối phó với người nhà vừa phải đối phó với bên tòa soạn, chị Tần Thiến đột nhiên lên tiếng, chị ấy gọi: “Kiều Kiều, em về đi, hai đứa về cả đi, chị không sao. Dù gì thì lần này cũng chẳng có ai trèo cửa sổ vào đưa chị đi đâu.”

Chị Tần Thiến gào khóc trước mặt tôi, cuộc đời của chị ấy được bắt đầu từ ô cửa sổ rạng rỡ của bệnh viện vào năm mười tám tuổi, và khép lại đằng

https://thuviensach.vn

sau ô cửa sổ tối tăm cũng trong bệnh viện vào năm hai mươi tư tuổi. Hôm đó cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra điều mà mình luôn day dứt, nhưng lại không biết nó nằm ở đâu trong vùng ký ức, chính là câu nói của Ngô đại tiểu thư: "Cháu đừng đổi cho Tần Thiến, con bé không tốt số bằng cháu đâu."

Từ đó về sau, tôi không thấy chị ấy trang điểm nữa, không còn thấy chị ấy mang những món đồ trang sức vàng lấp lánh nữa, và ngoài màu đen ra không thấy chị ấy mặc y phục màu nào khác nữa.

Chuyện của chị Tần Thiến được Dương Trừng giúp đỡ, trước đó tôi không cảm nhận được gia thế hùng mạnh của anh, tôi cũng không nghĩ anh có thể làm được gì đó, chỉ là trong lúc "có bệnh thì vái tứ phương" nên tôi kể cho anh nghe, chuyện này Tần Xuyên không biết, cậu ấy chắc chắn không muốn nhận sự giúp đỡ của Dương Trừng. Nhưng xét cho cùng, cánh tay của gia đình Dương Trừng vươn cao tới tận trời xanh, chỉ một câu nói đơn giản, chị Tần Thiến hoàn toàn đứng ngoài tất cả mọi chuyện. Chị ấy không những trở thành một người dân bình thường bị hại, thậm chí chuyện của Đàm Huy và vụ án liên quan đến Tào Tượng Nhi còn bị phân ra để xử, trở thành vụ án cố ý giết người. Mấy hung thủ kia vì vẫn ở độ tuổi vị thành niên nên chỉ bị phạt nhẹ.

Phượng hoàng Đàm Huy tiếng tăm lẫylừng khắp tứ cửu thành, khắp bến Thượng Hải, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Sau khi sang Mĩ, Dương Trừng vẫn giữ liên lạc với tôi, anh không giống như anh Tiểu Thuyền, phải so đo tính toán tiền vé máy bay khứ hồi, chỉ cần tâm trạng vui vẻ sẽ về nước ở vài ngày, hẹn tôi cùng đi ăn cơm, xem phim, sau đó cùng đám bạn ở tầng lớp khác mà tôi không hề quen biết kia đi du lịch khắp Trung Quốc.

Người chào đón anh nồng nhiệt nhất chính là Na Na, cô ấy thường nhờ tôi bảo Dương Trừng mua giúp thứ này thứ kia từ nước ngoài về, túi xách

https://thuviensach.vn

này mĩ phẩm này thứ gì cũng mua. Cô ấy làm ở đài truyền hình Hồ Nam thời trang nhất cả nước, nên sớm biết nhiều về những thứ ấy hơn tôi, cùng làm truyền thông, nhưng tôi công tác ở một tờ tạp chí cũ kỹ nhất nước, chủ yếu tiếp xúc với thứ tinh thần được các cấp lãnh đạo truyền tải. Trong số đồ Na Na nhờ mua, lần nào Dương Trừng cũng mua quà luôn cho cả tôi, hễ Na Na nhờ mua thứ gì thì tôi cũng có một món tương tự.

Tôi không thường xuyên nhớ nhung Dương Trừng, chúng tôi đều có cuộc sống rất vui vẻ ngoài những giây phút bên nhau, mọi quan tâm qua lại đều chỉ giống như thói quen khó bỏ. Có thể cả nửa tháng không có tin tức gì của Dương Trừng, nhưng khi anh gọi điện về, chúng tôi vẫn nói chuyện như vừa gặp mặt ngày hôm qua.

Đến năm hai mươi tư tuổi, người nhà bắt đầu quan tâm đến chuyện yêu đương của tôi. Tiểu Du nhiều chuyện, nên người trong nhà hầu như đều biết đến sự tồn tại của Dương Trừng, lại vì anh chưa xuất hiện bao giờ, mà đưa ra vô số những suy đoán. Mẹ mấy lần hỏi thăm dò nhưng đều bị tôi trả lời qua quýt cho xong. Tôi không bao giờ có thể nói với bố mẹ mình rằng, chúng tôi yêu nhau đã nhiều năm nhưng thực ra tôi chẳng yêu gì anh cả, tôi yêu Tần Xuyên - người mà từ nhỏ họ đã coi thường, có điều giờ Tần Xuyên lại là bạn trai của Vương Oánh, bạn cùng phòng với tôi hồi đại học.

Việc giao tiếp giữa thế hệ chúng ta và cha mẹ thật sự vô cùng cổ quái, cha mẹ và con cái yêu thương nhau sâu sắc đó là điều không cần bàn cãi, nhưng cả hai chưa bao giờ quan tâm rốt cuộc đối phương nghĩ thế nào, giữa cha mẹ và con cái giống như có hai con đường, hai bên ban tặng tình cảm cho nhau nhưng mãi mãi không bao giờ giao nhau.

Những chuyện thế này cùng lắm tôi chỉ nói với Thiên Hỉ, đương nhiên cũng bỏ qua đoạn liên quan đến Tần Xuyên. Học tới năm hai nghiên cứu sinh nên mọi việc cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, đa phần thời gian và sức lực cô ấy tập trung vào sự nghiệp ca hát. Trần tổng và Lư Vực rất tốt với Thiên Hỉ, thuê cho cô ấy một căn hộ ở Đông Tam Hoàn, cũng không bố trí cô ấy

https://thuviensach.vn

chạy khắp nơi để tuyên truyền cùng đám ca sĩ mới vào nghề. Tóm lại, thời gian đầu phát triển rất từ từ và ổn định, đây là yêu cầu mà khi ký hợp đồng Thiên Hỉ đề ra, bởi cô ấy muốn mình tốt nghiệp thạc sĩ một cách thuận lợi. Lư Vực mặt ủ mày chau bảo Thiên Hỉ yêu cầu quá nhiều, Thiên Hỉ không phủ định, cô ấy nói với tôi rằng, dù cho họ nghĩ thế nào thì mục tiêu của cuộc đời cô ấy không phải là làm ca sĩ, cô ấy chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền để bay sang Mĩ, mà sang đó hát thì có ích gì, vì thế nhất định phải có bằng cấp, đó là một tương lai mà bọn Lư Vực mãi mãi không hiểu nổi.

Thiên Hỉ và anh Tiểu Thuyền khác tôi và Dương Trừng, gần như ngày nào họ cũng gọi điện, chat QQ, hoặc lên mạng chat video. Khi tôi đến căn hộ của Thiên Hỉ thường gặp lúc anh Tiểu Thuyền gọi về, sau đó Thiên Hỉ chạy ra một chỗ nghe. Chuyện gì họ cũng nói, nhỏ thì chuyện bóng đèn ở nhà bao nhiêu W, to thì hoạt động nào đó Thiên Hỉ sắp tham gia, có lần Thiên Hỉ đến tham dự lễ công bố sản phẩm mới của Pepsi, đối phương đưa cho cô ấy một phong bao lớn, bên trong là một vạn tiền tham gia sự kiện, ngay tối hôm ấy Thiên Hỉ gọi cho anh Tiểu Thuyền, hai người vui sướng như những đứa trẻ con.

Tôi đứng bên cạnh nhìn mà ngưỡng mộ vô cùng, tôi cũng muốn có một tương lai chỉ thuộc về hai người, nhưng tôi biết rất rõ, đó thật sự chỉ là một khao khát xa xỉ.

Chuyện Dương Trừng về nước do Thiên Hỉ ngẫu nhiên nói ra.

Anh Tiểu Thuyền dùng tiền lương được trả ở viện nghiên cứu mua cho Thiên Hỉ một chiếc túi hiệu LV, cô ấy sắp tham dự một hoạt động của đài Hồ Nam, nghe nói Lâm Tinh Nghiên cũng đến, anh Tiểu Thuyền nghĩ không thể để Thiên Hỉ cảm thấy kém cỏi trước mặt người con gái đó. Anh nhờ Dương Trừng mang túi về cho Thiên Hỉ, hôm đó khi tan làm tôi tới tìm Thiên Hỉ, cô ấy đang nghịch nghịch chiếc túi hoa văn Speedy đặc trưng của LV.

https://thuviensach.vn

“Buổi tối không ăn cơm với Dương Trừng à?” Thiên Hỉ hỏi tôi.

“Dương Trừng?”

“Ừ, buổi trưa cậu ấy vừa đến đưa túi cho mình, cậu không biết Dương Trừng về à?”

“Ừ… anh ấy không nói.”

“Chẳng phải lần nào về cũng gọi điện cho cậu sao?”

“Nhưng lần này chắc bận gì đó.”

Tôi thấy hơi lạ, nhưng lại không có cảm giác gì đặc biệt, dù sao chúng tôi cũng đâu phải kiểu tình nhân lúc nào cũng nắm rõ mọi việc của đối phương như lòng bàn tay mình, tôi nghĩ nếu anh đã về chắc sẽ đến tìm tôi thôi.

Đúng thế, đúng là tôi được người ta tìm thật, có điều không phải Dương Trừng mà là Nhậm Tư Vũ.

Phải đến bốn năm chúng tôi không gặp nhau rồi, lần trước cô ta tìm tôi, tôi còn hơi phẫn nộ, buồn bã, chua xót… Một đống những cảm xúc của thiếu nữ đang yêu, còn cô ta thì cũng mang tâm trạng đố kỵ, không cam chịu, oán hận của một tình địch. Nhưng bây giờ, chúng tôi mặt đối mặt ngồi nhìn nhau chẳng vui cũng chẳng buồn, cô ấy biết tôi và Dương Trừng vẫn ở bên nhau bao năm nay, tôi cũng biết cô ta chưa từng từ bỏ.

“Cậu biết không, ở Mĩ, tôi và Dương Trừng thường xuyên ở bên nhau.”

“Ừm, có thể tưởng tượng được.”

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi cùng ăn cơm, cùng tập thể dục, cùng shopping, cùng đi xem phim, cùng lên thư viện, cùng bạn bè tổ chức party, cùng du lịch Châu Âu, cùng lái xe rong ruổi xuyên suốt Route 66(*).” Nhậm Tư Vũ ánh mắt lấp lánh phiêu diêu, trên mặt lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười mỉm tự đắc.

(*) *Xa lộ đầu tiên của nước Mĩ nối liền tám tiểu bang, từ Chicago, chạy ngang qua các tiểu bang Illinois, Missouri, Kansas, Oklahoma, Texas, New Mexico, Arizona, và California, kết thúc ở Los Angeles. Route 66 đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình trong việc là cầu nối giao thông đến các đô thị trên một nước Mĩ rộng lớn.*

“Tuyệt nhỉ.” Tôi than, có lẽ Nhậm Tư Vũ cho rằng tôi ghen tị nên buông lời chế giễu họ, thực ra tôi không hề, tôi thật sự cảm thấy như vậy rất tuyệt, đúng là kiểu những người yêu nhau vẫn làm, nhưng tôi và Dương Trừng chưa bao giờ như thế.

“Bình thường thì mọi chuyện đều ổn, đương nhiên, cũng có những cô gái khác để ý Dương Trừng, nhưng tôi không lo, bởi tôi biết đối với Dương Trừng mà nói tôi đã trở thành một người đặc biệt, dù họ xinh đẹp, thông minh, mới mẻ thì đã sao? Chúng tôi có cả một quãng thời gian dài bên nhau từ thời đại học tới khi lên thạc sĩ, từ Trung Quốc đến Mĩ. Chẳng ai có thể yêu anh ấy như tôi. Cuối cùng họ cũng thấy khó mà rút lui thôi, huống hồ họ đều biết Dương Trừng đã có bạn gái.” Giọng Nhậm Tư Vũ trầm hẳn xuống, cô ấy nhìn tôi đau đớn, “Họ đều biết cậu, bạn gái Dương Trừng ở Trung Quốc, tên là Tạ Kiều, tất cả mọi người đều biết. Trước mặt tôi Dương Trừng không hề né tránh khi nhắc đến cậu, trước những người khác cũng thế. Anh ấy rất tự nhiên kể bạn gái tôi thế nào thế nào, người khác nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ dị, tôi đành lờ đi như không hiểu không biết. Thỉnh thoảng cậu gọi điện sang, anh ấy sẽ đi ra chỗ khác để nghe. Hai người nói chuyện không lâu, cũng chẳng có mấy từ nhớ nhung âu yếm, nhìn chẳng giống những người đang yêu nhau, nhưng cậu mãi mãi tồn tại như thế. Đây gần như trở thành quy tắc bất di bất dịch giữa chúng tôi, là chuyện tôi nghiễm nhiên phải chấp nhận khi ở bên anh ấy. Nhưng, tại sao? Chỉ vì tôi yêu anh ấy ư? Bởi vì tôi vô cùng yêu anh ấy, vì vậy tất cả mọi thói hư tật xấu của anh ấy tôi đều phải chấp nhận, anh ấy đào hoa, không sao, tôi rộng lượng;

https://thuviensach.vn

anh ấy chẳng quan tâm chuyện gì, không sao, tôi sẽ tìm đủ mọi việc thú vị để làm cùng anh ấy, nhưng tại sao tôi còn phải chấp nhận cậu nữa? Không ai có quyền được làm tổn thương cậu vậy thì tôi chắc chắn sẽ là người bị tổn thương ư?"

Chúng tôi đều im lặng, ánh mắt cô ấy không có ý thù địch công kích, người con gái nhiệt tình ngùn ngụt năm nào đang đứng trước mặt tôi, nói với tôi rằng cô gái yêu Dương Trừng sâu sắc đã không còn nữa, bao nhiêu năm trôi qua, cô ấy vẫn luôn nỗ lực lao về phía trước, thậm chí lao sang nửa bên địa cầu, xuyên qua hai quốc gia. Nhưng đích đến cuối cùng vẫn cách cô ấy rất xa, giữa bọn họ bị ngăn cách bởi tôi, cô ấy rối bời, nhìn tôi, mà tôi lại chẳng thể cho cô ấy một câu trả lời.

"Tạ Kiều, tôi có thai rồi." Nhậm Tư Vũ nói như phải hạ quyết tâm cao, "Tôi và cậu, lần này cần phải lựa chọn, cần phải có câu trả lời rõ ràng."

"Dương Trừng biết chưa?" Tôi có chút hoang mang, chuyện này chưa xảy ra giữa tôi và Dương Trừng, là chuyện tôi không bao giờ nghĩ đến.

"Biết." Nhậm Tư Vũ cụp mắt, một lúc lâu sau mới nói tiếp: "Anh ấy bảo tôi bỏ đứa bé, vì vậy chúng tôi mới cùng về nước."

Tôi hít ngược một hơi khí lạnh buốt, Nhậm Tư Vũ gục xuống bàn khóc nức nở, "Tất cả bạn bè tôi đều rủa anh ấy khốn nạn, nói tôi nên đá anh ấy, nên tìm một người bạn trai mới và bắt đầu cuộc sống mới. Tôi cũng muốn làm thế lắm chứ! Nhưng tôi không làm được! Đúng, tôi yêu anh ấy điên cuồng, yêu không cần nguyên tắc, biết rõ anh ấy có bạn gái vẫn cam tâm tình nguyện làm người thứ ba, bị làm cho to bụng rồi còn đến tìm bạn gái chính thức của người ta thương lượng… tôi chỉ nghĩ là, tôi luôn là người biết tất cả còn cậu lại chẳng biết gì, giờ chúng ta hãy công bằng đi, cùng đối diện đi! Tình yêu của tôi thật thất bại, nhưng tình yêu của cậu cũng rối như canh hẹ!"

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ chia tay với Dương Trừng!” Giọng tôi vô cùng bình tĩnh, rõ ràng phát ra từ miệng tôi truyền tới tai tôi, ngay cả bản thân tôi cũng thấy lạ. Nhậm Tư Vũ ngước đôi mắt long lanh nước nhìn tôi, đôi mắt nãy giờ vẫn tăm tối đó cuối cùng cũng le lói ánh sáng.

“Không phải vì cậu, tôi cũng không nghĩ cậu làm thế là vì tình yêu tình đương gì với Dương Trừng cả. Chỉ là… tôi muốn chia tay với anh ấy rồi!”

Lần gặp gỡ cuối cùng của tôi với Dương Trừng không diễn ra ở nhà hàng cao cấp nào cả, anh ấy đến nhà bà nội tìm tôi, chúng tôi đứng trước vườn hoa trong ngõ nhỏ nói chuyện, thì ra từ đây vòng qua là có thể đến nhà Ngô đại tiểu thư rồi, giờ phía sau đã xây tòa chung cư chơ vơ cao chót vót, có điều bên chân tường vẫn lưu lại chút dấu tích của con hẻm nhỏ khi xưa.

Chúng tôi ngồi bên nhau rất lâu, chẳng ai biết phải nói gì trước. Kết thúc cuộc tình dài đằng đẵng, suy cho cùng vẫn có chút quyến luyến. Chúng tôi đã bên nhau năm năm rồi, theo lý mà nói thì sẽ có rất nhiều chuyện để hoài niệm, nhưng tôi nghĩ mãi chẳng ra, ngoài nụ hôn đầu anh dành cho tôi ở trường đại học ra, những thứ khác đều rất mơ hồ. Tôi nhìn Dương Trừng, vẻ mặt anh cũng hết sức hoang mang, hai người yêu nhau không có hồi ức, tôi đột nhiên cảm thấy chúng tôi thật đáng thương.

“Dương Trừng, chúng tôi chia tay thôi.”

“Kiều Kiều, em muốn rời bỏ anh rồi phải không?”

Chúng tôi gần như cùng lên tiếng, sau đó cùng gật đầu.

“Anh không ngờ cô ấy lại tìm đến em thật, anh cũng chưa từng lo lắng. Anh luôn cho rằng, dù em biết chuyện giữa bọn anh thì người phải ra đi chắc chắn là cô ấy.” Dương Trừng cúi đầu, bộ dạng của anh lúc này rất bơ vơ, tôi tin anh đang nói thật lòng, vì vậy mà tôi thấy thương xót anh hơn.

https://thuviensach.vn

“Dương Trừng, anh thật… lúc nào cũng tự làm theo ý mình.”

“Kiều Kiều, em còn nhớ trước khi ra nước ngoài anh nói gì với em không?”

Tôi nhớ, ở American Club, anh ấy nhặt dĩa cho tôi, lịch sự nói rằng hãy đợi anh về, sau đó chúng tôi sẽ kết hôn.

“Anh nói thật đấy, anh muốn kết hôn với em.”

“Tại sao? Dương Trừng, tại sao anh lại lấy em, anh yêu em à?” Tôi không kìm được hỏi.

“Bởi vì… em không yêu anh. Anh biết em không yêu anh, vì vậy sẽ không bám riết anh, sẽ không hỏi anh tối nay ăn cơm với ai, sẽ không trách mắng giận hờn anh sao hai ngày rồi không gọi điện, sẽ không bó buộc anh, sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh, sẽ không yêu cầu anh làm cái này cái kia, và không giận dỗi vớ vẩn.”

“Thế cho nên? Chúng ta yêu nhau năm năm, nhưng chẳng có chút kỷ niệm nào đáng nhớ, không một chút nào! Anh không biết em thích gì, em cần gì, em thích ăn món gì, thích xem phim gì, thích nghe bài hát nào, công việc có thuận lợi vui vẻ hay không, có buồn bã gì không, tất cả anh đều không biết.”

“Kiều Kiều, chẳng phải chúng ta vẫn luôn như thế sao? Mấy năm nay chúng ta chưa từng cãi vã, cuộc sống vui vẻ, cứ thế kết hôn chẳng phải rất tốt sao?”

“Nếu chúng ta kết hôn, sống như vậy cả đời, vậy thì cái người nằm ngủ bên cạnh anh trong tương lai đối với anh mà nói luôn là một khoảng trống! Dương Trừng, anh không thấy nực cười à?”

https://thuviensach.vn

“Em cho rằng hôn nhân sẽ thế nào? Em có dám khẳng định những người hiểu rõ về nhau, tán thưởng nhau, chiếm hữu cuộc sống riêng của đối phương như mấy chú cún vội vã tè vào đâu đó để đánh dấu địa phận của mình sẽ sống vui vẻ hạnh phúc hơn chúng ta không? Kiều Kiều, tất cả những người ly hôn đều từng rất yêu nhau đấy.”

“Đúng, em không dám khẳng định. Em cũng không biết những người thương yêu nhau kia cuối cùng sẽ ở bên nhau hay có kết cục thảm hơn chúng ta. Nhưng em biết, và em khẳng định, người sống bên anh cả đời không nên là một người không yêu anh. Chỉ những người yêu nhau mới có thể ở bên nhau, chỉ có những người yêu nhau mới nên kết hôn.” Tôi nhìn Dương Trừng nói rất nghiêm túc. “Hồi ấy em nhận lời yêu anh là vì em thích anh. Giờ em chia tay anh là vì em không còn thích anh nữa. Vì vậy Dương Trừng, chúng ta không nên ở bên nhau nữa.”

Dương Trừng ngẩn người nhìn tôi như đang nhìn một cô gái xa lạ nào đó, cô gái đã nghĩ rất nhiều chuyện mà anh chưa bao giờ nghĩ đến, thật không giống với Tạ Kiều chỉ cần gọi điện, gửi tin nhắn hẹn địa điểm ăn cơm là sẽ nói “vâng” chút nào.

“Dương Trừng, muốn biết một người đã từng yêu chưa thì phải xem anh ta đã từng hi sinh điều gì chưa. Yêu và được yêu không giống nhau, đó là một cảm giác hạnh phúc rất khác. Tưởng tượng một chút nhé, anh gặp một cô gái như thế này, một cô gái mà mỗi buổi sáng anh tỉnh dậy đều rất tự nhiên nghĩ về cô ấy, cô ấy đang ở đâu, đang làm gì. Khi ăn một món ngon, cũng nghĩ sẽ mang về cho cô ấy một phần. Khi anh đến một nơi đẹp, sẽ nghĩ nhất định phải đưa cô ấy đến một lần, anh và bạn bè tụ tập gặp gỡ, anh sẽ muốn rủ cô ấy đi cùng, nghe thấy một câu chuyện cười thú vị anh sẽ vội vàng muốn kể lại cho cô ấy nghe ngay. Anh có chuyện buồn, anh sẽ muốn tìm cô ấy trò chuyện, anh bị ốm khó chịu trong người, chỉ muốn ở bên cô ấy, cho dù không làm gì cả, chỉ ngồi yên bên nhau thôi cũng dễ chịu hơn nhiều. Anh sẽ nhớ cô ấy, nỗi nhớ nhung vô cùng mãnh liệt, khiến cho ngày đêm đều muốn ở bên cô ấy mới xoa dịu được, vì vậy anh phải lấy cô ấy, chỉ

https://thuviensach.vn

khi kết hôn mới đảm bảo sẽ luôn được ở bên nhau, đảm bảo mọi quyền lợi kia được vĩnh viễn. Dương Trừng, kết hôn là lựa chọn duy nhất, là khả năng duy nhất, là việc không thể đừng, là cần thiết, là khẳng định chứ không phải một câu hỏi. Lần trước khi anh đi, em chúc anh tìm được việc mà anh thật sự thích làm. Lần này, chúc anh tìm được người anh thật sự yêu. Nếu có ngày, anh tìm được cô ấy, em nhất định sẽ mừng cho anh, có lẽ sẽ hơi buồn một chút, bởi vì hồi mới bắt đầu, em từng muốn trở thành cô gái ấy, đáng tiếc cuối cùng em lại không phải người anh cần tìm."

Khi nói một loạt những đạo lý đó thì tôi khóc. Tôi còn tưởng mình không sao cơ, tôi còn tưởng chia tay Dương Trừng tôi sẽ rất thản nhiên cơ, tôi còn tưởng chúng tôi ngẫu nhiên ở bên nhau thì chia tay là tất nhiên cơ. Nhưng tôi đã quên mất thời gian, quên mất sức mạnh của thời gian, quên rằng những mảnh vỡ rất nhỏ của tình yêu cũng vẫn gây ra thương tích.

Dương Trừng nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, không biết anh có bi thương giống tôi không, nhưng tôi cảm nhận được sự dịu dàng, sự dịu dàng và nỗi tiếc nuối sâu sắc.

"Cùng ăn cơm đi." Thấy tôi đã bình tĩnh trở lại, Dương Trừng bảo: "Lần này em nói xem em muốn ăn gì, dù xa tới đâu anh cũng đưa em đi."

"Không cần đâu, em bảo bà là sẽ về ăn cơm." Tôi khụt khịt, "Anh đi đi, em cũng về đây."

"Thôi được…" Dương Trừng đứng dậy, nhìn tôi lưu luyến hơn những lần trước, "Kiều Kiều, sau này nếu có chuyện gì, hãy gọi cho anh bất cứ lúc nào."

"Vâng, cảm ơn anh."

"Vậy… bye bye."

https://thuviensach.vn

“Bye bye.”

Tôi không biết trong cuộc đời một con người phải nói bao nhiêu lần tạm biệt, đâu sẽ là lời hứa hẹn cho lần gặp lại sau, đâu sẽ là sự cáo biệt mãi mãi. Lần này tôi và Dương Trừng tạm biệt thật rồi, lúc quay lưng đi, tôi không kìm được nước mắt lăn dài.

“Kiều Kiều!” Dương Trừng gọi giật tôi lại.

Tôi quay người, anh ấy đi nhanh tới, cúi xuống hôn tôi. Đột nhiên, tôi như quay lại năm chúng tôi mười tám tuổi, trong căng-tin của đại học B, một anh chàng rất điển trai nói mơ thấy tôi, sau đó hôn tôi.

Đây đúng là một giấc mộng quá dài.

Tôi và Dương Trừng chia tay tới ngày thứ hai thì Tần Xuyên cuống lên tìm tôi.

“Cậu và tên công tử bột kia chia tay rồi à? Thật hay giả đấy? Chuyện thế nào?” Tôi còn chưa ngồi vững trên ghế, cậu ấy đã hỏi phủ đầu.

“Sao cậu biết?” Tôi kinh ngạc nhìn Tần Xuyên.

“Vương Oánh kể! Dương Trừng gọi điện cho cô ấy, khiến cô ấy cuống tới phát nghẹn, không biết hai người giận dỗi hay thế nào, nói lần này rất nghiêm túc, cô ấy đã đặt vé để ngày mai về nước.”

“Thật đúng là chuyện trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường…” Tôi vỗ trán lau mồ hôi.

“Rốt cuộc là thế nào? Vương Oánh bảo cậu đòi chia tay, sao tôi không nghe cậu kể gì cả? Có phải cậu yêu ai đó sau lưng tên công tử bột kia không? Tôi thấy trong tòa soạn của cậu toàn bọn vớ vẩn, chẳng ai sánh

https://thuviensach.vn

được với công tử bột đâu, Tạ Kiều, mau kể nghe xem, cậu đừng tìm bừa một kẻ không đáng tin đấy!"

"Không phải cậu rất ghét Dương Trừng à? Hồi đầu chúng tôi yêu nhau cậu còn cười nhạo chế giễu đủ kiểu mà, chỉ mong chúng tôi chia tay ngay lập tức, sao giờ lại còn nói tốt cho anh ấy thế?" Tôi tò mò hỏi.

"Đó… đó là vì tôi khá hiểu gã công tử bột nhà cậu! Mặc dù cậu ta chẳng ra làm sao, nhưng tốt xấu gì tôi cũng biết rõ cậu ta là người thế nào. Nếu cậu lại tìm một gã… Không được không được, chuyện này nghĩ thôi đã sợ." Tần Xuyên ra sức lắc đầu.

"Thần kinh…" Tôi lườm Tần Xuyên.

"Hai người các cậu là vì sao?"

"Không có gì, tôi muốn chia tay thôi."

"Vớ vẩn! Cậu nhìn xem! Tôi đã nói mà! Chắc chắn cậu có vấn đề! Lần nào cũng thế! Rốt cuộc cậu đã thích ai rồi?"

"Tôi thích một tên ngốc!" Tôi cảm thấy không thể giao tiếp được với cậu ấy nữa.

"Tên ngốc nào?"

"…"

Tôi dựa người vào cửa xe, không nhịn được bật cười.

Vương Oánh xuống máy bay, không kịp về nhà, chẳng gục vì khác múi giờ, Tần Xuyên lái xe đến đón cô ấy ở sân bay đưa thẳng đến chỗ tôi.

https://thuviensach.vn

“Tạ Kiều, cậu không thể chia tay với Dương Trừng!” Vương Oánh nói chắc như đinh đóng cột.

“Bọn mình đã chia tay rồi.”

“Mình biết, Dương Trừng gọi điện nói với mình luôn rồi. Nhưng các cậu không thể thế, tại sao nhất định phải chia tay, hai người đang rất ổn mà? Đã bao năm thế rồi…”

Vương Oánh nói rất nhiều, tôi đành phải ngắt lời: “Vương Oánh, giữa bọn mình không còn tình cảm nữa.”

“Tình cảm?” Vương Oánh kinh ngạc nhìn tôi, “Tạ Kiều, cậu nghĩ gì thế? Dương Trừng nói với mình rằng, cậu ấy muốn kết hôn với cậu! Kết hôn đối với những người như bọn mình có ý nghĩa thế nào cậu hiểu được không hả? Cậu ấy đã mở toang toàn bộ thế giới của mình ra với cậu đấy! Như thế lẽ nào không phải tình cảm? Cậu có biết bao nhiêu cô gái xếp hàng muốn lấy Dương Trừng không? Kết hôn với cậu ta nhất định sẽ thay đổi mọi thứ nơi cậu, thay đổi mọi chuyện trong tương lai của cậu. Hơn nữa, Dương Trừng còn tình nguyện! Cậu ấy tình nguyện ở bên cậu cả đời!”

“Em không thể nói thế được, Dương Trừng tình nguyện là chuyện của cậu ta, không chừng Tạ Kiều lại không muốn thay đổi cuộc sống của mình theo những người như bọn em thì sao.” Tần Xuyên đột nhiên nói xen vào.

“Tần Xuyên, anh nói gì thế? Điều này đối với Tạ Kiều không tốt sao? Một người con gái, an nhàn phú quý, có thể làm bất cứ việc gì cô ấy thích, chẳng phải lo trước lo sau, được sống như vậy cả đời, lẽ nào không phải chuyện đáng mừng nhất?”

“Đúng là rất tuyệt.” Tôi tiếp lời Vương Oánh, “Thỉnh thoảng chính mình cũng nghĩ, lấy Dương Trừng giống như trúng tấm vé số năm trăm vạn ấy, nhà chồng quyền cao chức trọng, ông xã đẹp trai nhiều tiền, cuộc sống như

https://thuviensach.vn

ở trên mây, phóng tầm mắt là nhìn đâu cũng được, ngay cả bản thân mình cũng phải mỉm cười thỏa mãn. Nhưng không đúng, Vương Oánh, bọn mình bên nhau nhiều năm như thế, càng đến gần cái kết cục được nhiều người ngưỡng mộ, mình càng cảm thấy rất không đúng. Có lẽ các cậu nhìn hôn nhân với quan điểm khác, tìm một người các cậu không ghét, giống như quan hệ hợp tác kinh doanh vậy. Đối với các cậu chẳng quan trọng gì, bởi vì từ nhỏ các cậu đã không giống bọn mình, các cậu được chứng kiến rất nhiều việc to lớn trọng đại rồi, nếu đem so sánh, những chuyện ấy còn quan trọng hơn cả hôn nhân đại sự. Mình lại khác, mình là một người bình thường, sống cùng một người chồng không hề yêu mình trong cuộc hôn nhân được tất cả các cô gái ngưỡng mộ, đó không phải cuộc sống mà mình muốn. Vương Oánh, mình muốn yêu và được yêu, muốn khi về già nhìn sang người bên cạnh, thấy anh ấy thật tốt, cho dù phải vất vả kiếm sống cũng thấy thú vị."

Chúng tôi ngồi im, chắc có lẽ cảm thấy không thể cứu vãn nổi nữa, Vương Oánh đan tay vào nhau thở dài, "Tạ Kiều, mình không nghĩ ra người nào thích hợp với Dương Trừng hơn cậu, thật không nghĩ ra… nếu bạn gái cậu ấy không phải là cậu, thì sẽ là người thế nào?"

"Ái chà Vương Oánh, không ngờ bình thường cậu kén chọn khó tính, vậy mà lại đánh giá mình cao như thế!" Tôi cười ha ha trêu.

"Đừng nằm mơ đi! Cậu mà cam tâm thế thì hời cho Nhậm Tư Vũ quá!" Vương Oánh tức giận.

"Cái gì mà Nhậm Tư Vũ?" Tần Xuyên lập tức nhìn tôi hỏi ngay: "Là cô gái tới tìm gặp cậu khi xưa hả? Chuyện thế nào?"

Tôi không trả lời, bởi đây là vấn đề quá nghiêm trọng, tôi không dám để một người mang khối chất nổ khổng lồ trong người như Tần Xuyên biết.

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc là chuyện gì? Kiều Kiều, tại sao cậu và công tử bột kia lại chia tay?” Tần Xuyên trừng mắt nhìn chúng tôi, “Hai người không nói tôi sẽ đi tìm cậu ta đấy!”

“Ôi dào, thì cô ấy lại đến tìm tôi lần nữa ấy mà.” Tôi trả lời cho qua.

“Đơn giản thế thôi? Tôi không tin!” Tần Xuyên lần này lại thông minh đột xuất.

“Cô ta có thai rồi.” Vương Oánh nói hộ tôi.

“Mẹ kiếp!”

Tần Xuyên tức điên lên chửi bậy một câu, cậu ta kéo giật tay tôi, khiến tôi sợ cuống cả lên, hoảng hốt hỏi: “Cậu làm gì?!”

“Cậu bị thần kinh hay sao? Cậu có thời gian đứng đây nghe người khác cằn nhằn à?” Tần Xuyên quay lại nhìn Vương Oánh bằng ánh mắt tóe lửa, “Vương Oánh, em cũng điên theo cái gã Dương Trừng kia rồi đúng không? Cậu ta như thế, em dựa vào cái gì đến khuyên Kiều Kiều phải chấp nhận? Cậu ta có tư cách gì mà đòi kết hôn với Kiều Kiều? Các người khôn ngoan giỏi giang còn người khác ngu ngốc cả chắc? Thật đúng là sỉ nhục người khác, khốn kiếp!”

“Anh hét lên với em làm gì? Mẹ kiếp, em muốn Dương Trừng làm cho Nhậm Tư Vũ to bụng à? Em còn tức giận hơn anh, anh biết không hả?” Vương Oánh bực bội gào lên.

“Nhờ em chuyển lời tới Dương Trừng, đừng để anh gặp cậu ta, bất luận nhà cậu ta gia thế thế nào, gặp là ăn đòn!”

Tần Xuyên ném xong câu ấy ra thì kéo tôi khỏi nhà hàng, suốt dọc đường tôi loạng choạng, gần như không theo kịp cậu ấy. Mặt Tần Xuyên

https://thuviensach.vn

đanh lại, nhét tôi vào xe, tôi vừa thắt dây an toàn vừa nói: "Cậu giận dỗi gì Vương Oánh chứ, cô ấy cũng vì lo cho tôi thôi. Tình yêu bao nhiêu năm của tôi kết thúc dở ẹc như vậy thì cũng thôi, đừng để ảnh hưởng tới chuyện hai người."

"Vô tâm."

"Ôi giời, cậu đừng bày ra cái vẻ mặt ấy, có phải tôi bị người khác đá đâu. Nói cho cậu biết, đến tận phút cuối cùng anh ấy vẫn nói muốn ở bên tôi kia kìa, là tôi quả quyết đá bay người ta đi! Rất ngầu! Thật đấy, tôi nghĩ, sau này tôi sẽ có chuyện để khoác lác với con cháu, kể là ngày xưa bà nội rất ngầu, từ bỏ cơ hội vào Trung Nam Hải, từ chối một công tử con nhà lãnh đạo, được người ta cầu hôn không thèm nhận lời, rất có khí chất đấy! Oa! Bỗng dưng thấy mình cũng là người có câu chuyện đàng hoàng!"

"Đồ ngốc!"

"Nhưng… Tôi phải tìm bạn trai trước đã, sau đó lấy chồng, sinh con, mới có cháu chắt được… thiếu một bước trong quá trình ấy thì hỏng bét cả kế hoạch khoác lác."

"Ngu ngốc."

"Nếu từ nay về sau không có ai cầu hôn tôi nữa thì tôi sẽ làm bà cô à…"

"Tôi đây."

"Hả?"

"Chẳng phải đã nói rồi sao, ba mươi tuổi, nếu không ai cầu hôn cậu, tôi sẽ lấy cậu."

"Cậu nói đấy nhé!" Tôi cười mà như sắp khóc.

https://thuviensach.vn

“Ừ!” Tần Xuyên khẳng định chắc chắn.

Tôi không ngờ mình lại liên hệ với Dương Trừng sớm như vậy, hơn nữa còn là để nhờ anh giúp đỡ.

Tần Xuyên đánh Dương Trừng, đánh rất mạnh, mạnh tới mức bị bắt tạm giam. Tôi đành mặt dày gọi điện cho Dương Trừng, anh như đã biết trước, vừa nghe máy nói ngay chuyện của Tần Xuyên anh không giúp được, tôi nói mãi nói mãi anh mới đồng ý hòa giải, cho dù là thế, anh vẫn khiến Tần Xuyên phải ở trong đó đủ bảy ngày.

Vương Oánh cũng giúp tôi năn nỉ Dương Trừng, nhưng cô ấy rất giận chuyện Tần Xuyên ra tay đánh người, vì vậy không đến đón khi Tần Xuyên được ra. Ngày hôm đó có mình tôi đứng ngoài cửa trại tạm giam, ngồi trong đó gần một tuần, lúc ra nhìn cậu ấy có chút nhếch nhác và ủ rũ, có lẽ cũng biết lần này gây ra rắc rối lớn nên cúi gằm đầu không nhìn tôi, tôi tức tối huých một phát vào mạn sườn cậu ấy, bảo: “Cậu có thể đừng sống man rợ và bạo lực như thế được không?”

“Không thể.” Tần Xuyên trừng mắt lườm tôi.

“Ở trong đó có bị bắt nạt không?”

“Tôi không bắt nạt người khác đã là tốt lắm rồi!”

“… May mà lần này không làm lớn chuyện, nếu cậu phá hủy dung nhan của Dương Trừng, anh ấy chắc chắn sẽ khiến cậu phải ngồi ba đến năm năm.”

“Tôi còn hận chưa đánh cho cậu ta mất khả năng sinh sản, hết đường đi khắp nơi gieo giống!”

https://thuviensach.vn

“… Tôi nên mắng cậu hay cảm ơn cậu?”

“Cậu mắng thử xem nào?”

“Thế thì cảm ơn!”

“Cảm ơn cái mông ấy!”

Tần Xuyên kiêu ngạo ngẩng cao đầu đi trước, tôi mỉm cười chạy theo sau.

Sau khi Dương Trừng nhận lời hòa giải, tôi có nhắn tin cảm ơn, anh nhắn lại bảo nếu được anh muốn giam Tần Xuyên cả đời, được như vậy không chừng tôi sẽ chịu lấy anh.

Tôi không trả lời, tôi lo lắng.

Dương Trừng và Vương Oánh cùng về Mĩ, cuộc sống như vừa trải qua sóng to gió lớn của tôi cuối cùng cũng yên bình trở lại.

Chuyện chúng tôi chia tay dần dần mọi người cũng biết, anh Tiểu Thuyền rất lo lắng cho tôi, nhưng vì ở cách quá xa nên chẳng biết phải làm thế nào. Anh nhờ Thiên Hỉ ở bên tôi nhiều hơn, nhưng Thiên Hỉ bận tới nỗi còn chẳng có thời gian mà ngủ. Trong chương trình của đài Hồ Nam cô ấy hát bài *Thiên Hỉ* trong đĩa đơn vừa mới phát hành, bài hát đó nhanh chóng hot ngay lập tức, khắp hang cùng ngõ hẻm đâu đâu cũng nghe: *Em là tình yêu cả ngàn năm của tôi, cũng là nỗi cô đơn ngàn năm của tôi*. Lần này Thiên Hỉ chơi quá đẹp, vượt Lâm Tinh Nghiên trở thành nữ ca sĩ trẻ nổi nhất năm. Trần tổng và Lư Vực đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội tốt này, dù Thiên Hỉ dự định kiềm chế sự phát triển của mình thế nào, nhưng trong tình thế đang nổi như cồn trước mắt, cô ấy cũng đành phóng lao thì phải theo lao.

https://thuviensach.vn

Na Na vừa vui mừng cho Thiên Hỉ vừa lo lắng cảm khái chuyện giữa tôi và Dương Trừng. Theo như lời cô ấy thì, đời này tôi sẽ không có khả năng tìm được ai có điều kiện như Dương Trừng nữa, và cũng vì gặp tôi trong thời gian học đại học nên Dương Trừng mới bị mờ mắt mà nghĩ đến chuyện kết hôn. Chúng tôi vốn là hai loài cá sống ở hai vùng biển khác nhau, Thượng đế lơ đễnh nên đã để chúng tôi gặp nhau. Và một khi chia tay, chúng tôi nhất định sẽ kẻ bơi về phía Đông người lướt về phía Tây. Kết thúc của câu chuyện cũng giống như khi nó bắt đầu, một người ngạo nghễ nhân gian một người vẫn tầm thường đến cùng.

Tôi không ngờ Na Na có thể nói ra những lời như thế, tôi còn tưởng cô ấy vẫn mải miết trên con đường si mê những anh đẹp trai không ngoái đầu lại được, nhưng nghe nói, cô ấy đã có bạn trai là biên tập viên trong đài, thậm chí người lớn hai nhà đã gặp nhau, đã bàn đến chuyện kết hôn rồi.

Từ Lâm lại chẳng thấy chuyện của tôi có gì đáng bàn, cô ấy cười chê tôi ấu trĩ, cô ấy còn bảo tất cả các giấc mộng thiếu nữ đến một ngày nào đó rồi cũng sẽ thức tỉnh, nam chính trong manga cuối cùng cũng sẽ hóa thành người qua đường A, B gì đó trong cuộc sống, phim thần tượng kết thúc, phim gia đình lên sóng. Bong bóng mới màu hồng, còn cuộc sống thì phải năm màu sáu vị. Do đó, tôi và Dương Trừng chia tay, Na Na sắp kết hôn, Thiên Hỉ chính thức bước vào làng giải trí, tần sóng của chúng tôi bắt đầu lệch nhau rồi.

Rời khỏi Dương Trừng, tôi cũng không biết kênh mà mình phụ trách tiếp theo sẽ phát tiết mục gì, và sẽ có kết cục ra sao nữa.

Dù chia tay nhưng tôi không buồn, thời gian ấy Tần Xuyên ngày nào cũng đến tìm tôi, cậu ấy lo tôi ở một mình rồi nghĩ linh tinh, thế là đưa tôi đi hát, đi shopping với tôi, cùng tôi trông cửa hàng, hoặc chỉ đơn giản ăn ăn uống uống.

https://thuviensach.vn

Hằng ngày hễ bước ra khỏi cổng tòa soạn là nhìn thấy cậu ấy. Chị Trương trong tòa soạn còn đặt biệt danh cho Tần Xuyên là "Anh chàng A4."

Tần Xuyên đã bán chiếc Buick mua hồi đầu, và chiếc A4 màu trắng mới mua cũng là tiền cậu ấy tự kiếm. Chị Tần Thiến về Bắc Kinh xong thì đi theo chú Tần, chị ấy tiếp quản trung tâm bán đồ nội thất lớn của gia đình ở Bắc Tứ Hoàn. Tần Xuyên bàn với chị gái đưa cửa hàng bán đồ Tây của Đại Long vào đó. Người nhà họ Tần tính cách nóng nảy, nhưng khi đã nói đến chuyện làm ăn lại rất nghiêm túc. Chị Tần Thiến căn cứ vào những yếu tố như diện tích của cửa hàng, lưu lượng khách hàng, thói quen tiêu dùng, khả năng mua sắm… để tính toán vị trí và độ lớn nhỏ của cửa hàng, đồng thời, nâng cấp cửa hàng của Đại Long thành một cửa hàng bánh ngọt và một cửa hàng bán đồ ăn nhanh. Đại Long và Tần Xuyên nghiên cứu thay đổi thực đơn, đưa thêm vào đó những món ăn vặt dành cho trẻ em của các nước khác nhau và chọn những loại trà sữa cà phê nổi tiếng nhất của Đài Loan cho vào thực đơn, thậm chí có người còn đặc biệt chạy tới trung tâm của họ để ăn thử.

Chị Trương còn tưởng "Anh chàng A4" là bạn trai tôi, như thường lệ, tôi lại phải giải thích một lượt với mọi người về quan hệ giữa hai chúng tôi.

Trong quá trình giải thích như muốn vạch rõ ranh giới đó, giọng tôi vô thức để lộ chút kiêu ngạo. Chàng trai thanh mai trúc mã cùng trưởng thành với tôi, là một người lương thiện, dũng cảm, trượng nghĩa, dám làm dám nhận, là người sẽ lập tức xuất hiện mỗi lúc tôi đau khổ buồn bã, là người có thể hi sinh mọi thứ vì bạn bè, người thân, là người nhìn tưởng thô lỗ vô tâm nhưng luôn có những phán đoán và suy nghĩ riêng rất độc đáo, là người không tốt tính lắm nhưng khi tôi cần lại luôn rất ấm áp quan tâm, là người vô cùng quan trọng với tôi.

"Đúng là một anh chàng tốt!" Chị Trương cảm thán.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Tôi thu vội những hồi tưởng lại, cười cười.

Cậu ấy rất tốt, nhưng lại không phải là của tôi.

Tốc độ của Na Na đặc biệt nhanh, cuối năm đăng ký tới tháng tư năm sau tổ chức hôn lễ, trở thành cô dâu đầu tiên trong nhóm chúng tôi.

Hôn lễ cô ấy được tổ chức ở Hồ Nam. Tôi, Từ Lâm, Vương Oánh và Tần Xuyên phải bay qua đó, Thiên Hỉ không tham dự được, cô ấy đang quay video mới ở Hàn Quốc, nên không về kịp. Thời ấy, mặc dù khắp đường phố chỗ nào cũng nghe thấy bài hát của Thiên Hỉ, cô ấy tồn tại ở khắp nơi, nhưng đối với chúng tôi mà nói, cô ấy lại trở nên rất xa xôi, gần như cả nửa năm trời tôi không gặp Thiên Hỉ được một lần.

Ông xã Na Na là một người đàn ông khá mộc mạc chân thành, không cao lắm, trông hơi phát tướng, mang đôi gọng kính màu đen tiêu chuẩn của một trạch nam, khi cười nhìn rất ôn hòa, kém xa so với Dương Trừng, Tần Xuyên, hay đội trưởng đội văn nghệ, một tay mê rock chính hiệu mà năm xưa Na Na mê như điếu đổ. Nhưng anh ta rất tốt với Na Na, khi nhìn thấy chúng tôi Na Na hào hứng chạy nhào tới thì anh ta cũng chạy theo nâng váy cho vợ, miệng không ngừng kêu cẩn thận cẩn thận, cứ như Na Na là con búp bê quý giá bằng sứ ấy.

“Na Na, thực ra cậu là người rất hiểu đàn ông đấy.” Vương Oánh mỉm cười khen.

“Đương nhiên.” Na Na đắc ý ngẩng cao đầu.

Đến tiết mục cô dâu tung hoa, Từ Lâm không mấy hứng thú, Vương Oánh thuần túy tới để xem náo nhiệt, chỉ có tôi là mong ngóng thấp thỏm.

Tần Xuyên cười trêu tôi: “Cậu tích cực thế để làm gì? Ngay cả bạn trai còn không có lại muốn làm cô dâu à? Nếu để cậu bắt được chắc không linh

https://thuviensach.vn

nghiệm đâu, nhường bó hoa cưới cho người thật sự cần nó đi."

"Ai khiến cậu lo! Tôi tức giận trừng mắt với Tần Xuyên, "Không chừng vừa ra khỏi cửa là tôi gặp chú rể của mình cũng nên!"

Tôi sống chết kéo bằng được Từ Lâm đứng vào hàng ngũ của những cô gái độc thân, Từ Lâm giãy giụa gào lên: "Mình không đi đâu! Làm cái chuyện mất mặt như thế sẽ trở thành vết nhơ trong cuộc đời mình!"

"Ôi dào có phải bảo cậu đi cướp đâu, cậu cao thế này, nếu bó hoa bay về phía cậu, cậu đập nó sang phía mình là được! Như thế mình sẽ có thêm cơ hội, xin cậu đấy nhờ cậu đấy." Tôi chắp tay lại năn nỉ.

"Có cần phải sốt ruột lấy chồng tới mức ấy không? Vậy tại sao hồi đầu còn quyết liệt chia tay với Dương Trừng." Vương Oánh lườm cho tôi cháy cả mặt. Lần này về nước cô ấy cũng mang theo chút tin tức của Dương Trừng, Nhậm Tư Vũ không giữ được đứa bé, đương nhiên là sảy thai, họ vẫn ở bên nhau, và đồng thời, sau khi không còn bị chuyện đã có bạn gái hạn chế nữa, thì đám con gái xuất hiện bên cạnh Dương Trừng ngày một nhiều.

"Thế cho nên mới nhanh chóng muốn tìm được đối tượng!" Tôi xoa xoa tay, hướng về phía Na Na đang đứng xoay lưng lại với chúng tôi hét lớn: "Bên này! Bên này Na Na!"

Na Na cười giơ cao bó hoa bách hợp được buộc bằng ruy băng màu hồng bay về phía chúng tôi thật, tôi hoan hô nhảy vọt lên, Từ Lâm thì khoanh tay kinh miệt đứng im, nhưng bó hoa lại bay qua chỗ chúng tôi mà đập thẳng vào người Vương Oánh, cô ấy giật nảy mình, vô thức giơ tay ra đỡ, kết quả cả người lẫn hoa lẫn dây ruy băng quấn loằng ngoằng lại với nhau, khi Vương Oánh hiểu được chuyện gì vừa xảy ra thì Na Na đã đứng trên sân khấu gọi cô ấy lên.

https://thuviensach.vn

“Người bạn thân nhất của tôi, đại tiểu thư của chúng ta, Vương Oánh!” Na Na cầm micro giới thiệu, “Giờ tới lượt cậu đấy!”

“Nhờ phúc cậu.” Vương Oánh bất lực, điềm đạm cười.

“Bạn trai của cô ấy cũng có mặt ở đây ngày hôm nay!” Na Na lại vỗ tay cổ vũ, “Cầu hôn! Tần Xuyên cầu hôn!”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Xuyên, tôi cũng nhìn theo, bình thường Tần Xuyên trời không sợ đất không sợ, vậy mà lúc này đột nhiên bối rối luống cuống, hết gãi đầu lại xua tay, còn Vương Oánh kiêu ngạo cũng đang đỏ bừng cả mặt.

Mọi người đều mang vẻ mặt mong chờ chuyện vui sẽ trở thành hiện thực, tôi nghĩ khi ấy trông tôi cũng chẳng khác họ là mấy, cũng vỗ tay, cũng cười, cũng hét lên: Cầu hôn cầu hôn. Nhưng, mọi âm thanh trong đám cưới lại như đang ở cách tôi rất xa, tôi gần như chìm dưới đáy biển sâu, được ngăn cách với những người xung quanh bởi những con sóng trùng điệp. Trong tầm mắt của tôi chỉ có Tần Xuyên và Vương Oánh, chẳng mấy khi cách họ gần như thế, có thể quan sát họ rõ như thế, mỗi vẻ mặt dù rất nhỏ của họ cũng đều đập vào mắt tôi. Chút ngượng ngùng, dịu dàng đó là sự kết hợp ăn ý tới tinh tế chỉ có ở những cặp tình nhân tôi thấy rất rõ, rõ tới mức tôi không cách nào vờ như thấy mà không hiểu. Tôi có cảm giác thứ gì đó đang bị rút từ trong cơ thể mình ra, tôi giống như người bị sặc nước, không thể kêu cứu, không thể hít thở, từ từ chìm xuống trong tuyệt vọng.

Tôi tuyệt vọng bao nhiêu thì yêu cậu ấy bấy nhiêu.

Tôi tuyệt vọng bao nhiêu lại càng hiểu rằng không thể yêu cậu ấy như vậy nữa.

Sau khi trở về từ đám cưới của Na Na tôi bắt đầu đi xem mặt.

https://thuviensach.vn

“Nhờ ơn” của Tiểu Du, tin tôi và Dương Trừng chia tay nhanh chóng được truyền tới tai người lớn trong nhà. Thế là họ lập tức nhận ra một vấn đề, đó là tôi đã hai mươi lăm rồi, nhưng lại chưa có đối tượng, tôi gần như trở thành kiểu gái ế phổ biến nhất trong thời đó. Đây là chuyện bố mẹ và bà nội không thể tin và cũng không thể chấp nhận.

Dưới sự chỉ đạo của bà, từ bố mẹ tôi cho đến chú thím, tổng động viên toàn thể gia đình, lần lượt quảng cáo ra ngoài là trong nhà còn một thiếu nữ lớn tuổi chờ gả chồng đang trong tình trạng nguy hiểm như quả bom chờ nổ, khiến thời gian đó quan hệ xã hội của tôi đột nhiên phát triển khá rộng.

Tôi đi xem mặt một biên tập Web, giản dị, có vẻ mặt của trạch nam. Cuộc hẹn ngày hôm đó về cơ bản biến thành cuộc họp phổ biến kiến thức game online, anh ta giới thiệu chi tiết cho tôi về quốc vương trong game *Word of Warcraft*, có người lùn thậm chí có cả tinh linh. Đáng tiếc, thật uổng phí hơn một tiếng đồng hồ anh ta bán nước bọt, tôi chẳng nghe lọt tai bất kỳ từ nào, đặc biệt khi biết anh ta chơi *Word of Warcraft* là vì muốn theo đuổi một cô gái, chơi được hai tháng thì chỉ chơi game mà quên luôn người mình định theo đuổi, tôi dứt khoát chấm dứt bữa tối tại đây, đồng thời thể hiện quyết tâm không cần gặp lại của mình cho đối phương rõ.

Tôi còn đi gặp một giảng viên đại học, anh ta đã ba mươi lăm tuổi, khi cười để lộ hàm răng trắng bóng đều tăm tắp, anh ta kể chỉ dùng Colgate đánh răng, sau đó tiếp tục liệt kê ra những thương hiệu mà anh ta quyết định dùng chung thân tới già, gồm: Nivea, Gold Lion, Nokia và Durex…anh ta bảo nếu tôi về sống với anh ta, cả đời này anh ta cũng sẽ không đổi…vợ. Tôi tự dưng rùng mình, chẳng thấy vinh hạnh khi được đứng ngang hàng với Colgate, Durex chút nào, lúc đi từ nhà hàng ra tôi lập tức xóa số của anh ta khỏi danh bạ.

Ngoài hai người đó ra tôi còn gặp thủ quỹ ngân hàng gửi gắm tương lai hi vọng cuộc đời vào việc dỡ bỏ những khu chung cư cũ; trưởng phòng phụ trách hậu cần của trường mẫu giáo Bắc Hải, một người không có chủ kiến

https://thuviensach.vn

lúc nào cũng hỏi “Em thấy thế nào”; và một nhân viên môi giới bảo hiểm ngay khi gặp mặt hoàn toàn vô cảm với tôi và bắt đầu giới thiệu bảo hiểm nhân thọ cho cả gia đình tôi.

Tôi chẳng có chút thiện cảm để muốn tiếp tục tiến tới với họ, và họ đối với tôi cũng thế. Sau khi tiếp xúc với họ xong, tôi đột nhiên phát hiện ra bạn trai cũ của mình đúng là đứng ở một tầm cao khác, lần đầu tiên có cảm giác mình và Dương Trừng ở bên nhau được năm năm chẳng khác nào mèo mù vớ cá rán, trong cuộc đời sau này của tôi, chắc chắn không bao giờ gặp được một người nào giống như thế nữa. Xem mặt gần như là việc phủ nhận ý nghĩa của tình yêu, đó là một kiểu hội nghị kinh tế của những người được đánh giá là có giá trị xã hội ngang ngửa nhau, thực ra đối với những người giới thiệu chúng tôi mà nói, xét trên những điều kiện có thể nhìn thấy, thì tôi và những người không lọt mắt tôi kia tương đương nhau.

Tôi chẳng qua chỉ là một cô gái như thế thôi, tôi chẳng qua là muốn kết hôn với một người giống như mình thôi, và tôi cũng sẽ sống một cuộc đời như thế mà thôi.

Dù rất buồn chán, luôn cảm thấy mình không nên sống trên thế giới này với tâm thế như vậy, nhưng hiện thực lại chẳng chừa cho tôi một lối ra.

Thời gian ấy tôi và Tần Xuyên gặp nhau rất ít, cho dù cậu ấy có đỗ chiếc A4 ngay cổng tòa soạn cũng chẳng thể đón được tôi, tôi luôn nói đã hẹn đi ăn cơm với người khác rồi. Sau khi biết tôi đi xem mặt thì Tần Xuyên vô cùng dè bỉu, quả thật đã làm khó cho cậu ấy khi phải nghĩ ra bao nhiêu từ ngữ lắt léo quanh co để chế giễu tôi và chê bôi những đối tượng xem mặt của tôi. Mỗi lần tôi thất bại đều khiến cậu ấy cười rất sung sướng, còn nếu tôi có ý định hẹn gặp ai đó lần sau, cậu ta sẽ hỏi han cặn kẽ, chỉ thiếu nước đi nghe ngóng những chuyện xảy ra từ thời tiểu học của người kia nữa mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cuộc hẹn của tôi với một kỹ sư của công ty CHD bị Tần Xuyên phá ngang. Ngày hôm đó chúng tôi ăn cơm ở Thính Hải Đình trên đường Hậu Hải, tôi thấy anh chàng kỹ sư này không tệ, ngoại hình không đẹp trai, tính tình hơi ù lì nhưng ít ra cũng không khiến tôi khó chịu. Theo lời mẹ tôi thì, không phải bạn học không phải bạn bè, hai người xa lạ gặp nhau ngay lập tức có thể thích nhau được bao nhiêu? Chỉ cần không ghét là được, không ghét sẽ gặp lần sau, có lần sau rồi thì dần dần sẽ phát hiện ra điểm đáng yêu của người ta, phát hiện ra điểm đáng yêu có khả năng sẽ yêu, yêu rồi thì phải kết hôn chứ. Thế là trong lần gặp gỡ thứ hai của tôi và anh chàng kỹ sư kia, trên lầu Thính Hải Đình, "vừa khéo" lại gặp Tần Xuyên.

"Ái chà! Trùng hợp quá!" Giọng reo vui vì kinh ngạc của Tần Xuyên thật quá mức khoa trương, khiến anh chàng kỹ sư đang cúi đầu ăn cơm giật nảy cả mình.

"Tần…" Tôi vỗ trán, chưa kịp nói hết câu đã bị cậu ấy ngắt lời.

"Chào anh, chào anh, tôi là bạn từ nhỏ của Tạ Kiều, tôi tên Tần Xuyên. Ồ, hay là chúng ta ngồi chung đi! Hai người cũng chẳng gọi nhiều món lắm, không phải tôi có ý gì nhưng hẹn hò thì đừng keo kiệt quá! Phục vụ, thêm đồ lên thêm đồ lên!" Tần Xuyên bỗ bã thân mật, chàng kỹ sư nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ, còn tôi tức tối trừng mắt lườm Tần Xuyên.

"Hai người là bạn từ nhỏ, ý là cùng lớn lên với nhau từ nhỏ phải không?" Chàng kỹ sư lịch sự bắt chuyện.

"Đúng vậy! Trước khi sinh ra đã ở cùng một chỗ, bởi hai bà mẹ của chúng tôi nằm cùng một giường sản mà! Nói thế này đi, cuộc đời tôi về cơ bản cũng giống với cuộc đời của Tạ Kiều." Tần Xuyên gắp cho tôi một miếng đậu phụ thối chiên muối, "Ăn đi, không phải cậu thích ăn nhất món này à? Đừng có vờ vịt thục nữ trước mặt người khác."

"Tần…" Tôi siết chặt đôi đũa.

https://thuviensach.vn

“Cậu hình như rất hiểu Tạ Kiều nhỉ.” Chàng kỹ sư cười cười.

“Quá hiểu ấy chứ!” Tần Xuyên nói phét không biết ngượng, “Đái dầm tới tận năm chín tuổi, chơi với đám trẻ con xã hội ngổ ngáo, yêu thầm si mê một anh chàng đẹp trai, lười biếng tới nỗi hễ được nghỉ hè là cả tuần không thèm gội đầu, ở nhà không làm việc nhà, ái chà, chuyện gì của cô ấy tôi cũng biết.”

“Tôi đi chơi với bọn trẻ xã hội bao giờ?” Tôi tức tới mức giọng run lên.

“Cấp II ấy, ở trường chẳng có ai chơi với cậu, chẳng phải cậu đi theo tôi và Đại Long còn gì.” Tần Xuyên nhướng mày đáp.

“Ha ha… thật không nhìn ra.” Chàng kỹ sư rõ ràng bắt đầu khó chịu.

“Anh đừng nghe cậu ta…” Tôi vội vàng giải thích, nhưng Tần Xuyên giữ chặt lấy tôi.

“Tạ Kiều, đây là lỗi ở cậu, nếu đã xem mặt nghĩa là có khả năng trở thành người một nhà, sao cậu có thể giấu giếm quá khứ của mình như thế? Dù đúng là cậu có rất nhiều tật thật, nhưng cũng không nên lừa gạt người ta ! Lừa được một lúc chứ không lừa được cả đời.”

“Tần Thủy Hoàng!” Tôi đập bàn đứng dậy, “Cậu cút sang một bên được không hả? Hai người chúng tôi phải ăn cơm! Hai người!”

“Thôi thôi, hay là hai bọn em ăn tiếp đi, chúng ta hẹn gặp lần sau vậy.” Chàng kỹ sư vội vàng lau miệng, đứng dậy nói.

“Cũng được, vậy lần sau gặp mặt nói chuyện tiếp?” Tần Xuyên nghênh ngang như muốn nói “đi cẩn thận không tiễn”.

https://thuviensach.vn

“Được được.” Chàng kỹ sư cầm túi lập tức đi xuống lầu, trước khi đi thậm chí còn không chào tạm biệt tôi.

Nhìn theo bóng chàng kỹ sư, tôi tức tới mức đầu sắp bốc khói, còn Tần Xuyên lại thản nhiên như không, bắt đầu ngồi mở sò nướng muối ra ăn ngon lành, tôi gắng kiềm chế ham muốn lật tung bàn ăn trước mặt lên, trừng mắt nói với Tần Xuyên: “Tần Xuyên, sao cậu biết tôi đang ở đây? Rốt cuộc cậu muốn gì? Đến đây làm cái gì?”

“Là Tiểu Du thông báo cho tôi tới giải cứu cậu mà! Cậu nhìn xem người đó, trông chẳng ra làm sao! Mời cậu ăn cơm mà gọi được hai món, nếu là tôi, tôi đã bỏ về từ lâu rồi! Đàn ông keo kiệt đáng sợ lắm.” Tần Xuyên miệng một bồ đạo lý.

“Tôi đang ăn kiêng! Tôi thích thế!”

“Còn nữa, đường chân tóc của anh ta cao như thế, tôi thấy chưa đầy hai năm nữa là hói rồi, thế không ổn, tạm thời không bàn tới việc hói đẹp hay không đẹp, nhưng ảnh hưởng tới chất lượng đời sau. Cậu nhìn Charles(*), gen của công nương Diana tốt như thế mà còn không di truyền được, hoàng tử William sắp hói đến nơi đấy! Sau này cậu đưa chồng và con ra ngoài, cả đám trên đầu không một sợi tóc, cậu chịu được nhưng tôi thì không.”

(*) *Charles: Thái tử nước Anh*

“Đó là người thông minh! Einstein chẳng phải cũng là người ít tóc đấy thôi!”

“So sánh ngược à! Thế mà cũng nói được! Anh ta còn kém Einstein cả tỉ cái đầu. Kiều Kiều, không phải tôi có ý gì, nhưng chuyện lớn cả đời người, cậu đừng có ăn tạp vậy được không?” Tần Xuyên rung đùi, thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Những lời cậu ấy giống như thùng nước lạnh hắt xuống đầu tôi, tôi xót xa nghĩ, tôi thích cậu mà, nhưng cậu đã có Vương Oánh, tôi còn có thể ở bên cậu không? Tôi lau mặt, tủi thân tới mức nước mắt sắp chảy cả ra rồi, không nói không rằng đứng dậy bỏ về.

Tần Xuyên vội vàng đuổi theo, "Sao thế? Giận thật à? Xin lỗi xin lỗi! Không phải tôi chê cậu không tốt, mà tôi không thuận mắt với thằng cha kia, cậu có thể đừng xem mặt bừa bãi vậy được không hả."

"Vậy tôi phải làm thế nào?" Tôi quay lại nhìn Tần Xuyên.

"Đợi đến năm ba mươi tuổi…" Tần Xuyên cười ha ha.

"Ba mươi tuổi rồi thì sao? Tôi đợi cậu đến năm ba mươi tuổi, sau đó thì sao? Cậu sẽ cưới tôi? Cậu có thể lấy tôi không?"

Tôi nhìn Tần Xuyên chằm chằm, "Đừng có nói mấy lời trẻ con ấu trĩ như thế nữa! Cậu có Vương Oánh rồi! Trong đám cưới của Na Na, bắt được hoa cưới thì người mà mọi người hò hét bảo cậu cầu hôn là Vương Oánh! Bạn gái chính thức của cậu là Vương Oánh! Tôi là gì chứ? Đối với cậu mà nói, rốt cuộc tôi là gì? Cuối cùng chúng ta vẫn phải lấy vợ lấy chồng! Tần Xuyên, tôi nghiêm túc cảnh cáo cậu, đừng tiếp tục ở bên tôi như thế này nữa, tôi sẽ tưởng thật, tôi sẽ thật sự muốn được ở bên cậu cả đời, không phải như kiểu bạn thân với nhau đâu, mà như những người yêu nhau, như những người tới già tới chết vẫn ở bên nhau ấy."

Có lẽ những lời ấy quá mãnh liệt, khiến tôi phải dừng lại thở dốc. Tần Xuyên không nói gì cả, cậu ấy chỉ ngẩn người nhìn tôi, thậm chí tôi còn thấy bóng mình đang khẽ run lên được phản chiếu trong mắt Tần Xuyên. Tôi không biết hai chúng tôi im lặng như thế trong bao lâu, chắc tương đương với khoảng thời gian một chiếc đồng hồ cát chảy hết sự quyến luyến cả nửa đời tôi. Tôi cắn răng quay đầu bỏ chạy, tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà là âm thanh phát ra duy nhất lúc này. Tần Xuyên không gọi tôi lại.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau tôi và Tần Xuyên không liên lạc với nhau.

Tôi nghĩ chắc tôi đã khiến cậu ấy sợ hãi, bởi những gì tôi nói đã phá vỡ đường ranh giới được vạch ra rất rõ ràng suốt hai mấy năm nay giữa chúng tôi.

Giờ nghĩ lại, dù quan tâm hay nhớ nhung, Tần Xuyên luôn đối xử với tôi trong phạm vi của cái gọi là "bạn thân nhất", chưa làm chuyện gì quá giới hạn. Nhưng lần này, có lẽ tôi đã giẫm trúng vào "bãi mìn" mà lẽ ra vĩnh viễn không nên chạm tới. Giữa nam và nữ, chỉ có tình yêu chứ không có cái gọi là tình bạn mãi mãi.

Chúng tôi chính xác là sự tồn tại vô cùng quan trọng trong cuộc sống của nhau, chính vì quan trọng nên mới thận trọng, chỉ sợ đi nhầm hướng bước nhầm chân, cuối cùng sẽ bỏ lỡ, đánh mất, và đi về hai hướng khác nhau. Làm người yêu sẽ quấn quýt không rời, bạn thân thì không thế; làm người yêu sẽ có lúc chia tay, bạn thân thì không thế; làm người yêu sẽ có khi bị tổn thương, bạn thân thì không thế.

Mấy lần tôi định gọi điện cho Tần Xuyên, vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hi hi ha ha nói với cậu ấy: "Thế nào? Bị tôi dọa cho sợ rồi phải không? Còn dám đến phá đám buổi xem mặt của tôi nữa không? Cẩn thận tôi sẽ bắt đền cậu đấy", những lời nói đùa đại loại như thế, để chuyện này cứ thế lặng lẽ trôi đi. Nhưng mỗi lần cầm di động lên, tôi không sao bấm nổi số của Tần Xuyên. Bởi vì tôi biết, đó vốn không phải là trò đùa, mỗi lời tôi nói đều rất thật. Vừa tủi thân vừa không phục, lại có chút đau lòng, thế là tôi dứt khoát lười biếng vùi đầu xuống bãi cát có tên "tình bạn" mà chúng tôi đã tích lũy bao nhiêu năm qua.

Trong những ngày muộn phiền nhất đó, vừa hay trong tòa soạn có một nhà văn lớn tuổi phải về nông thôn thu thập tư liệu khoảng mười ngày, những việc thế này vốn chẳng ai muốn đi, lại còn đi cùng một người già,

https://thuviensach.vn

vừa vô vị vừa không có chỗ để chơi. Mà tôi lại đang ao ước được đến một nơi xa lạ vắng vẻ để tĩnh tâm, thế là tôi lập tức chủ động xin trưởng phòng Chu được đi công tác. Trưởng phòng Chu rất vui, ra sức khen tôi hiểu chuyện có chí tiến thủ.

Trước khi lên đường tôi về nhà thu dọn hành lý, Tiểu Du lén theo vào phòng. Hôm đó sau khi từ Thính Hải Đinh về tôi sa sầm mặt mày không thèm nói chuyện với nó, nó đoán tôi và Tần Xuyên cãi nhau nên gặp tôi cũng vòng đường khác mà tránh.

"Chị…" Tiểu Du gọi khẽ.

"Làm gì thế? Lại thông báo cho người khác biết chuyện chị đi Miên Dương rồi phải không?" Tôi lạnh như băng.

"Không không không!" Tiểu Du lắc đầu nguầy nguậy, "Lần này đảm bảo bí mật."

"Cậu ta hối lộ em cái gì? Mà sao em nhiều chuyện thế!"

"…Anh Tần Xuyên hứa sẽ tặng em Garage Kit mới nhất…"

"Thật muốn cho em đi luôn!"

"Chị! Chuyện này không thể trách em được!" Tiểu Du liều mạng giải thích: "Sao em lại chủ động nói với anh ấy chứ? Là anh ấy đến hỏi em, hỏi chị gần đây hẹn hò với những người như thế nào, gặp ai nhiều nhất, buổi tối thường ăn cơm ở đâu."

"Thế là em khai hết?"

"Em thấy anh ấy quan tâm chị mà…"

https://thuviensach.vn

“Quan tâm cái mông!”

“Thật, chị! Em nói cho chị biết, theo quan sát của em, anh Tần Xuyên chắc chắn là thích chị! Anh ấy sợ chị đi xem mặt rồi lấy người khác, vì thế mới ủy quyền cho em giám sát chị!”

“Còn giám sát!” Tôi ngửa cổ lên trời bất lực, “Cậu ta có bạn gái rồi em hiểu không hả? Cho em hay, nếu em còn loanh quanh với cậu ta chị sẽ nói với bố mẹ chuyện em và anh chàng lớp trưởng yêu sớm.”

“Tạ Kiều!”

https://thuviensach.vn

“Tạ Du!”

“Em mặc kệ chị! Tùy chị muốn thế nào thì thế! Đồ nhát gan! Bỏ lỡ anh Tần Xuyên chị sẽ hối hận cả đời!”

“Như thế là tốt nhất!”

Tiểu Du đập cửa bỏ đi, tôi đóng vali lại nằm vật ra giường. Trần nhà trong căn phòng cũ trắng tinh, trên đó chẳng có một câu trả lời chắc chắn nào về tình bạn hay tình yêu của tôi.

Địa điểm đầu tiên tôi và nhà văn kia đến là huyện An thuộc Miên Dương, Tứ Xuyên, là quê của ông ta, một phố huyện nhỏ yên bình xinh đẹp. Người Tứ Xuyên có vẻ nhàn nhã trời sinh, bà chủ quán trọ mà chúng tôi ở ngày nào cũng ôm lấy bàn mạt chược, chẳng thấy bà ta để ý chuyện kinh doanh, còn đặc biệt thích tám chuyện nữa. Mới ở vài ngày, mà bà ấy gần như rõ hết chuyện nhà tôi làm gì, có bạn trai hay chưa. Ở nơi này không thấy cảnh tượng náo nhiệt bận rộn, mọi người chủ yếu tập trung trong quán trà và quán mạt chược đầu phố, vừa chơi vừa uống nước vừa trò chuyện, một ngày hai ngày cứ thế trôi qua, trăm năm ngàn năm cũng cứ thế trôi qua.

Có lẽ gần núi, lại là nông thôn nên di dộng thường xuyên bị mất sóng. Ban đầu tôi còn thấy bất tiện, nhưng về sau quen dần, thậm chí còn cho rằng như vậy là tốt nhất, đỡ cho tôi phải lo lắng thắc mắc xem liệu Tần Xuyên có liên lạc với mình không. Có thể thấy tình yêu không phải là nhu yếu phẩm trong cuộc đời con người.

Nhà văn ngày nào cũng dẫn tôi đi khắp nơi, kể cho tôi nghe về ngôi đền cũ thời Đường trên đỉnh núi Thiên Phật, cùng chụp ảnh với tôi trên cầu Tỉ Muội, dẫn tôi đi xem ngọn núi La Phù nổi lên từ đáy biển từ một tỉ năm trăm triệu năm trước. Ngày mà chúng tôi đến, khắp núi bướm hồng bay dập

https://thuviensach.vn

dìu, xoay tròn quanh tôi, ông ấy cười bảo tôi rằng đây là hiện tượng lạ, tôi sắp có tin vui.

Sau đó chúng tôi chuyển hướng đi Trùng Khánh, tôi hỏi vị tác giả, có phải ông muốn về thăm trường đại học chính trị Tây Nam không, ông bảo không phải, chỉ là cô bạn gái là mối tình đầu của ông hiện đang ở đấy, vì vậy có cảm giác rất thân thiết, chỉ cần về Trùng Khánh nhất định sẽ tới đó chơi. Ông kể về câu chuyện tình yêu của mình, người con gái có mái tóc dài thường tết đuôi sam, còn ông lại thường ở ngay phía sau cô ấy, cùng đi qua núi, đi qua cầu, đi qua bao nhiêu năm tháng. Về sau ông đến Trùng Khánh học, người con gái đó khoác tay nải đi thăm ông, nhưng không tìm thấy ông, trường đại học quá lớn, chỗ nào cũng toàn những người không giống với cô ấy, đây là thế giới mà cô ấy có nhón chân cũng không tới. Cô ấy biết chàng trai của mình nhất định còn đi đến những nơi rộng hơn, lớn hơn, vĩ đại hơn, anh sẽ không quay lại huyện An nữa, sẽ không đi con đường núi nhỏ hẹp cùng cô ấy nữa.

Thế là cô không đi gặp ông, cũng không liên lạc, tự ý ở lại Trùng Khánh làm thuê làm mướn, rồi nhanh chóng lấy chồng. Có lần ông quay về, nhìn thấy cô ấy trong con ngõ nhỏ ngay cạnh cổng trường, đang xi một đứa bé vừa béo vừa trắng tè.

Cô ấy không ngẩng đầu nhìn ông, còn tưởng ông chỉ là khách qua đường.

Tôi sụt sịt, truy hỏi ông rất nhiều câu nếu như, nếu như năm đó ông bắt gặp cô ấy với bộ dạng vừa hoang mang vừa tự ti ở trong trường, liệu họ có bên nhau không? Liệu họ sẽ có một cuộc đời khác không? Sẽ có một cái kết chuyện khác không?

“Tiểu Tạ, cuộc đời làm gì có nhiều nếu như và liệu rồi sẽ như thế, giữa con người với nhau, xét cho cùng chính là một lần gặp gỡ và một lần biệt ly. Nếu gặp gỡ và biệt ly cách nhau gang tấc, thì đó chính là người lạ; nếu gặp gỡ và biệt ly cách nhau cả đời, thì đó sẽ là người đầu ấp tay gối.”

https://thuviensach.vn

Tôi trầm ngâm, nghĩ về tôi và Tần Xuyên, nếu chúng tôi ngay từ khi vừa sinh ra đã tính là một lần gặp gỡ, vậy phải bao nhiêu lâu nữa, đến lần nào mới được tính là biệt ly. Trong lúc nghĩ như thế, căn phòng bỗng rung lên bần bật.

Động đất rồi.

14 giờ 28 phút chiều ngày 12 tháng 5 năm 2008.

Khi ấy tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ bỏ chạy theo bản năng, trên phố chật kín người, có những người thậm chí đang mặc quần cộc áo ba lỗ cũng chạy ra ngoài. Rung rất mạnh, nửa phút rung mạnh nhất ấy, ngay cả đứng cũng không vững, tôi nhìn thấy rất rõ khách sạn Intercotinental cao chót vót phía bên kia đường nghiêng trái nghiêng phải với biên độ lớn. Mọi người hoảng loạn không biết phải làm gì, họ quay sang nhau suy đoán dò hỏi, những người kịp mang theo di động đều đang bấm điện thoại, nhưng không ai gọi được.

Nhà văn đi cùng tôi rất lo lắng, không ngừng bấm máy gọi về nhà ở huyện An, khoa học kỹ thuật và nền văn minh của loài người bị tấn công đột ngột, chẳng có bất kỳ tín hiệu kết nối nào, không có di động, không ti-vi, không mạng internet, đứng trước thiên tai, thứ đầu tiên biến mất lại chính là những thứ mà hằng ngày chúng ta phụ thuộc nhất. Chúng tôi dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, giờ chỉ có thể dựa vào những người cũng giống như chúng tôi kia thôi.

Nhà văn già bảo ngay cả tín hiệu di động cũng bị mất chứng tỏ trận động đất vừa rồi rất mạnh, trong lòng tôi hoảng loạn, Bắc Kinh cách Tứ Xuyên xa như thế chắc là không sao đâu, nhưng vẫn rất lo lắng, chỉ muốn nhanh chóng liên hệ được với gia đình. Bao nhiêu khúc mắc lẫn giận hờn có với Tần Xuyên trước đó cũng tan biến như mây khói khi phải đối mặt với thiên

https://thuviensach.vn

tai, tôi chỉ nghĩ, nếu điện thoại có tín hiệu, nhất định tôi sẽ gọi cho cậu ấy, tôi muốn nghe tiếng cậu ấy.

Khoảng hơn một tiếng sau, di động của tôi bắt đầu có tín hiệu, nhưng nghẽn mạng, bởi mọi người xung quanh đều đang gọi điện, nhất thời không gọi đi nổi, vẫn là mẹ tôi gọi cho tôi trước. Mẹ nói nghe như đang khóc, rõ ràng đã cuống phát điên rồi, trước đó tôi còn không cảm thấy gì, nhưng giờ bình tĩnh lại thì càng nghĩ càng sợ. Mẹ bảo Vấn Xuyên bị động đất, rất nghiêm trọng, khoảng hơn bảy độ richter, Bắc Kinh cũng rung nhẹ, những người ở khu tiểu viện chỗ bà nội đều chạy cả ra đường. Mẹ hỏi chỗ tôi thế nào, tôi nói Trùng Khánh vẫn ổn, mẹ dặn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, phải chú ý an toàn, thông báo ngay cho tòa soạn về tình hình hiện tại, nhưng không cần đợi đơn vị đồng ý, quay về Bắc Kinh ngay, bà mua vé máy bay cho tôi. Trong lúc chúng tôi an ủi lẫn nhau, thì Tần Xuyên gọi đến, tôi vội vàng tạm biệt mẹ nhận điện của Tần Xuyên, vừa nghe máy, đã nghe cậu ấy gào to tên tôi.

"Tạ Kiều! Tạ Kiều!"

"Tần Xuyên! Tần Xuyên!"

Chúng tôi gọi tên nhau, để chắc chắn đối phương vẫn tồn tại trên thế giới này.

"Có sao không?"

"Không sao…"

"Đừng sợ."

"Ừ."

"Đợi tôi."

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

“Đợi tôi, tôi đi đón cậu!”

Tín hiệu lại mất, cuộc đối thoại của chúng tôi kết thúc ở lời hứa hết sức xưa cũ ấy.

Tôi không biết trên thế gian này có bao nhiêu đôi nam nữ từng hẹn ước như thế, và có bao nhiêu người đợi được người kia, bao nhiêu người lạc mất nhau mãi mãi. Tôi nhớ đến mọi chuyện quá khứ giữa tôi và Tần Xuyên, chúng tôi kẻ trước người sau đến với thế giới này, nên dường như ngay từ đầu đã mặc định chúng tôi mãi mãi luôn kẻ trước người sau đuổi theo, tìm kiếm và chờ đợi lẫn nhau. Hồi còn nhỏ, tôi ở trong tiểu viện chờ cậu ấy đứng dưới cửa sổ gọi: “Kiều Kiều! Đi chơi đi!”; lên cấp II, cậu ta đứng ở trường đợi tôi cùng về nhà; đến đại học, tôi ở Bắc Kinh, Tần Xuyên ở Canada, tôi đợi Tần Xuyên về nước; tốt nghiệp rồi, cậu ấy nói đợi đến khi chúng tôi ba mươi tuổi, nếu không có ai thèm rước tôi thì cậu ấy sẽ lấy tôi. Chúng tôi cứ như thế, thận trọng chờ đợi lẫn nhau, không dám bước quá gần lại không muốn cách nhau quá xa, luôn bảo đảm giữ một khoảng cách an toàn, sau đó phóng túng để cho tình bạn ngày một trở lên tham lam.

Có lẽ vốn chúng tôi cũng định chờ đợi như thế cả đời, nhưng vào ngày 12 tháng 5 này tôi đột nhiên phát hiện ra, cuộc sống thật mong manh, nó căn bản chẳng đủ mạnh mẽ để dung nạp những bí mật và chờ đợi do chúng tôi tự biên tự diễn. Vấn Xuyên có rất nhiều người chết, chỉ trong vòng nửa phút đồng hồ, rất nhiều “đã từng” và “hy vọng” cùng biến mất. Con số mà người ta đang truyền tai nhau, đều từng là những người còn sống, từng là những người có câu chuyện, từng có mối liên hệ mật thiết với thế giới này, thế mà ngay lập tức đã biến mất biệt tăm biệt tích. Nếu tôi không đến Trùng Khánh, tôi đang ở huyện An, có khả năng tôi đã trở thành một trong những con số tử vong được báo kia, tất cả mọi thứ liên quan tới tôi, quá trình

https://thuviensach.vn

trưởng thành của tôi, người thân và bạn bè của tôi, tình yêu chôn giấu tôi chưa kịp thổ lộ, sẽ biến thành một số Latinh lạnh lẽo.

Thật đáng sợ.

Căn phòng vẫn đang ảnh hưởng bởi dư chấn, chai nước lộn ngược tôi đặt ở góc bàn khẽ rung rung, mà mỗi lần có chấn động chỉ càng khiến sự chờ đợi của tôi thêm trầm tĩnh và kiên định. Tôi chưa bao giờ chờ đợi Tần Xuyên trong tâm trạng thế này, tôi cảm thấy đây là lựa chọn mà số mệnh đã quyết định thay tôi. Tôi muốn đợi cậu ấy đến để nói với cậu ấy rằng, tôi đã đợi cậu ấy từ rất lâu rất lâu rồi, đợi lâu tới mức cuối cùng cũng không muốn sau này phải đợi nữa, lâu tới mức không chịu được mà vứt bỏ mọi lo lắng và khó khăn, lâu tới mức lập tức muốn nói với cậu ấy rằng, tôi yêu cậu ấy nhiều biết bao.

Tôi thấy may mắn vì mình còn sống, còn có cơ hội để cho cậu ấy biết chuyện này.

Đến tối Tần Xuyên tới khách sạn của chúng tôi.

Tôi mở cửa, cậu ấy xông vào trong, ôm chặt lấy tôi.

Ở trong lòng Tần Xuyên tôi đột nhiên òa khóc, không rõ vì sợ hãi trận động đất hay vì rung động trước sự xuất hiện của cậu ấy. Tần Xuyên nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, chúng tôi ôm nhau rất lâu, đúng lúc tôi định tách mình ra thì Tần Xuyên ghé sát tai tôi thì thầm: “Kiều Kiều, đừng cử động, nghe tôi nói, nếu hôm nay không nói tôi sợ mình sẽ im lặng cả đời mất.”

“Ừ.” Tôi khẽ đáp.

“Tạ Kiều, buổi chiều lúc xảy ra động đất tôi đang ở trung tâm thương mại, tôi muốn chọn một món quà cho cậu, Tiểu Du bảo tôi cậu đi Tứ Xuyên

https://thuviensach.vn

rồi, mấy ngày mới về. Tôi muốn đến đón cậu ở sân bay, tặng cậu một sự bất ngờ, Bắc Kinh có động đất, rung lắc một cách đột ngột, nhân viên thu ngân sợ hãi hét lên ngồi thụp xuống dưới quầy, người trong trung tâm thương mại đều chạy ra ngoài, trên phố chật ních toàn người là người. Lát sau có người nói Vấn Xuyên bị động đất, hơn bảy độ richter. Tôi vừa nghe đã chết sững, vội vàng gọi điện cho cậu, kết quả không gọi được. Cậu biết không, khi ấy trái tim tôi như rớt xuống vực, cả người tôi trống rỗng. Suốt một tiếng sau đó tôi không làm gì khác mà chỉ ngồi bấm điện thoại gọi cho cậu, gọi mãi gọi mãi tới mức tôi không còn nhìn rõ những con số trên bàn phím điện thoại nữa, trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh của cậu.

Tôi nhớ lại chúng ta hồi nhỏ, cậu lúc nào cũng chạy theo sau tôi đi khắp hang cùng ngõ hẻm, chỉ cần quay lại là tôi thấy chiếc váy hoa nhí cùng bím tóc sừng dê của cậu. Tôi nhớ hồi chơi trò ba chữ, cậu bất cẩn thốt lên "Em yêu anh", rồi đỏ bừng mặt nhìn tôi, bây giờ tôi vẫn còn nhớ cảm giác khi ấy, vừa ngượng lại vừa mừng, cảm giác đó rất lạ, lạ tới mức khiến tôi bối rối ngượng quá hóa giận, mấy ngày liền tôi không dám sang tìm cậu, bởi hễ gặp cậu là mặt tôi sẽ lên cơn sốt ngay, tim đập thình thịch, đập rất nhanh, nhưng tôi lại không biết vì sao. Nhớ hồi cấp II, tôi đứng ở cổng trường các cậu, chỉ muốn thỉnh thoảng nhìn cậu một cái, nhưng khi ấy cậu không thèm chơi với tôi, tôi cũng không chơi với cậu, chỉ khi cậu đi ngang qua tôi, tôi mới cố ý cười to mấy tiếng hoặc gào lên ho, hy vọng cậu liếc mắt nhìn một cái. Thấy cậu bị người khác bắt nạt, lúc đó tôi chỉ muốn bẻ gẫy tay kẻ ấy. Về sau, ngày nào chúng ta cũng đi cùng nhau, tôi mừng lắm, tôi cũng biết cậu thích anh Tiểu Thuyền, mỗi lần thấy cậu mặt mày hớn hở nhắc đến anh ấy, tôi lại cảm thấy lòng buồn rười rượi, nhưng tôi không biết tại sao. Lên cấp III, lần tôi xảy ra chuyện bị bố mẹ nhốt trong nhà, để gọi điện thoại cho cậu tôi đã đá hỏng cả cánh cửa phòng. Nhưng mãi vẫn không liên lạc được với cậu, tôi biết tôi đã gây họa lớn rồi, mẹ tôi khóc bảo tôi chẳng biết nghĩ ngợi gì, đúng, tôi không nghĩ ngợi nhiều, tôi chỉ muốn gặp cậu. Cuối cùng, tôi gần như bị bố trói gô lại tống lên máy bay sang Canada, giữa lưng chừng không, tôi rất nhớ cậu, nhưng tôi không biết tại sao. Tôi nhớ đến hồi cậu học đại học, cuối cùng cậu cũng trả lời tin nhắn của tôi trên QQ, tôi vui tới

https://thuviensach.vn

mức nhảy chồm chồm lên, ngày nào tôi cũng nhắn tin cho cậu, gọi vào điện thoại trong phòng ký túc của cậu, tôi muốn biết cậu đang làm gì. Bảo Gia cãi nhau với tôi, nói tại sao tôi phải làm tới mức độ này với một người bạn thân, khi cô ấy khóc lóc tôi lật tới đáy vali lấy ra một tấm ảnh, đó là tấm ảnh chụp chung của chúng ta hồi cấp II, ở trường, tôi giống như người anh em khoác vai cậu, vì sợ ảnh bị đè hỏng, nên tôi lấy giấy bọc đi bọc lại những ba lớp, tôi nhìn thấy tấm ảnh ấy, nhìn thấy những lớp túi bóng mà tôi bọc rất chặt, ngay lập tức tôi không thể kìm nén được nữa. Kiều Kiều, khi ấy tôi hiểu rồi, tại sao tôi lại thích ở bên cậu như thế, tại sao dù ở bất kỳ đâu tôi cùng luôn hướng về phía có cậu. Bởi vì, tôi thích cậu, vô cùng thích cậu."

Cánh tay đang vòng ôm người tôi của Tần Xuyên siết chặt, như sợ tôi sẽ biến mất, tôi nhẹ nhàng ôm lưng Tần Xuyên, cậu ấy lại chầm chậm nói tiếp.

"Cậu còn nhớ hồi chúng ta ở Thượng Hải? Cái lần chị gái tôi kết hôn ấy, chúng ta tỉnh lại cùng nhau trong một căn phòng, tôi nhìn ánh nắng mặt trời phủ lên khuôn mặt cậu, tôi có cảm giác như cuộc đời tôi cũng sáng bừng theo. Hôm đó tôi không nói đùa đâu, tôi nói thật đấy, Kiều Kiều, tôi đã từng nói, chúng ta ở bên nhau đi. Về sau, Bảo Gia tự sát, tôi vội vàng quay lại Canada, khi tôi trở về, cậu đã trở thành bạn gái của Dương Trừng. Chúng ta cứ thế bỏ lỡ nhau, thật kỳ lạ, rõ ràng từ nhỏ tới lớn đều ở bên nhau, rõ ràng thời gian chúng ta ở bên nhau nhiều hơn bất kỳ người nào, rõ ràng chúng ta hiểu nhau hơn bất kỳ ai, nhưng giữa chúng ta lại có anh Tiểu Thuyền, có Tôn Thái, có Dương Trừng, có Lưu Văn Văn, Bảo Gia, Vương Oánh, có bao nhiêu người như thế xen vào. Thế là chúng ta không thể ở bên nhau, giống như chia cách lẫn nhau vậy. Nhưng có phải như thế không? Hoàn toàn không! Tôi dám khẳng định, tôi thích cậu hơn bất kỳ người con trai nào từng thích cậu! Thích tới mức cho rằng, dù cậu có ở bên người khác tôi vẫn có thể lặng lẽ coi cậu là người bạn thân nhất! Tôi đúng là một tên ngốc, nếu không ở bên nhau, thì nên biến mất khỏi cuộc đời cậu mới phải, nếu không chỉ càng thích cậu hơn mà thôi. Tôi sống ngay cạnh trường cậu, thuê một ô trong căng-tin trường, lên giảng đường nghe tiết văn học cổ mà tôi không hiểu chút nào, đó là vì tôi muốn tìm một lý do để được ở bên cạnh

https://thuviensach.vn

cậu, dù không phải bạn trai vẫn có lý do xuất hiện quanh cậu. Khi ấy, từ sáng tới tối tôi đều gọi điện cho cậu, bởi tôi có một suy nghĩ rất ngốc rằng, chỉ muốn xác nhận xem cậu đã về ký túc chưa, luôn lo lắng Dương Trừng sẽ đưa cậu ra ngoài. Lần đó bọn mình uống say, khi tỉnh lại nghe Vương Oánh bảo Dương Trừng đưa cậu đến khách sạn Hữu Nghị, tôi chạy như kẻ điên tới đó, cho tới tận khi nhìn thấy cậu bình yên vô sự đi ra, mới thở phào nhẹ nhõm. Ha ha, tôi cứ tưởng làm thế thì sẽ không bị tính là mất cậu, nhưng bản thân tôi lại không hiểu rằng, thực ra tôi chưa từng có cậu. Nhiều năm qua đi, tôi cũng không biết tại sao mình lại biến thành người thế này, dường như vị trí bạn trai cậu luôn luôn có người, còn vị trí bạn thân thì lại luôn trống, thế là tôi đành giật lùi một bước, ngoan ngoãn ngồi lại vị trí quen thuộc của mình. Quen đứng ở khoảng cách một cánh tay với không tới để bảo vệ cậu, quen đứng bên ngoài thế giới yêu đương để nhìn cậu, quen với việc khi nhắc đến cậu thì phải nói là bạn từ nhỏ hoặc bạn thân. Nhưng tất cả mọi điều đó, chỉ là vì tôi đã quen với việc yêu cậu rồi. Tôi chỉ muốn nói thế thôi, lúc xảy ra động đất trái tim tôi nguội lạnh, tôi nghĩ nếu sống không được ở bên nhau vậy thì chết tôi cũng phải nói với cậu, Tạ Kiều, tôi yêu cậu."

Nước mắt khiến mắt tôi nhòe đi, nước mũi cũng chảy ra, chắc rớt hết lên vai Tần Xuyên, nhưng tôi mặc kệ, tôi cứ thế mà khóc rống lên, cứ như muốn mang tình yêu bị đè nén trong lòng khóc thành nước cho cậu ấy xem. Chai nước suối chổng ngược trên mặt bàn rơi xuống đất, lại có dư chấn, Tần Xuyên lập tức ôm chặt lấy tôi, dư chấn không mạnh lắm, chỉ rung một phút, tôi ngẩng đầu nhìn Tần Xuyên, Tần Xuyên cũng nhìn tôi, sau đó là hôn, tỉ mỉ dịu dàng, nụ hôn chứa đựng tình cảm sâu đậm.

Tôi nhắm mắt lại, nắm chặt tay Tần Xuyên, trong bóng tối, tôi lần sờ thấy những vết lồi lõm nhỏ trên mu bàn tay của cậu ấy, tôi biết, đó là vết sẹo do thuốc lá năm xưa.

"Em yêu anh."

https://thuviensach.vn

Cuối cùng tôi đã trả lời như thế.

Nỗi bất hạnh to lớn xảy ra năm 2008, trở thành lễ trưởng thành độc nhất vô nhị cho những người trẻ chúng tôi. Chúng tôi, trước đó luôn bị xã hội gắn cho cái mác: Ích kỷ, tùy tiện, phản nghịch, không hiểu biết…đối mặt với thiên tai khủng khiếp không ngôn từ nào có thể diễn tả, lại lẳng lặng xông lên phía trước. Đại đa số binh sĩ và tình nguyện viên tới khu bị nạn cứu giúp hỗ trợ đều là dân 8x, họ xây dựng lên một lực lượng trẻ trung nhất để bảo vệ đất nước này, cứ như trưởng thành chỉ sau một đêm, gánh vác mọi trách nhiệm và đống đổ nát sau cơn địa chấn.

Tòa soạn tổ chức quyên góp giúp người bị nạn, tôi quyên một tháng lương của mình, chị Trương bảo tôi không cần phải nhiều như thế, trưởng phòng Chu chỉ quyên có một nghìn tệ thôi, tôi làm vậy thì lãnh đạo còn biết giấu mặt vào đâu. Nhưng tôi chẳng bận tâm tới lời chị ấy, tôi chỉ muốn vùng đất nơi tôi chết đi sống lại sớm hồi phục hơn, đây là trách nhiệm và cũng là sự kiên quyết của tôi. Tần Xuyên cũng tổ chức quyên góp trong công ty; tự bản thân anh bỏ ra một vạn, đồng thời khấu trừ của mỗi nhân viên người Mĩ năm mươi đô la. Chúng tôi vô lý một cách ăn ý như vậy đấy.

Tôi và Tần Xuyên đáp chuyến bay ngày hôm sau về Bắc Kinh.

Trước khi đi, chúng tôi bỏ lại hết chỗ tiền mặt mà mình có cho nhà văn già, để ông quyên góp cho huyện An, cuối cùng cũng có tin tức về người nhà của ông, chỉ bị thương nhẹ không nghiêm trọng lắm, nhưng huyện An là huyện bị ảnh hưởng nặng nề nhất, khách sạn nhỏ chúng tôi ở mấy hôm trước bị sập một nửa, bà chủ thích đánh mạt chược và bắt chuyện với tôi bị kẹt ở trong, cuối cùng không cứu ra được.

Máy bay lên tới cao độ hơn mười nghìn mét, tôi lơ mơ chìm vào giấc ngủ, tai họa ấy giống một giấc mơ, lúc tỉnh lại tôi hoảng hốt nhìn sang ghế bên cạnh. Anh vẫn ở đó, khuôn mặt vô cùng anh tuấn, nghiêng đầu ngủ say sưa, tự nhiên dựa vào vai tôi. Tôi yên tâm, nghĩ từ nay về sau cuối cùng

https://thuviensach.vn

chúng tôi cũng có thể ở bên nhau rồi, lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc xưa nay chưa từng có.

Sau này Tần Xuyên kể, nghe xong những lời tôi nói với anh ở Thính Hải Đình, cả đêm hôm ấy anh không ngủ, anh nghĩ phải có một quyết định nào đó. Dằn vặt mấy ngày, anh cũng gọi điện cho Vương Oánh. Tần Xuyên thật thà kể cho cô ấy nghe chuyện xảy ra trong mấy năm nay, và suy nghĩ của anh. Vương Oánh khá bình tĩnh, kết thúc tình yêu của chính mình mà cô ấy thậm chí còn bình tĩnh hơn khi biết tin tôi và Dương Trừng chia tay, chỉ bảo "Biết rồi". Tần Xuyên nói, giữa anh và Vương Oánh giống bạn làm ăn hơn là tình nhân, người góp vốn tốt nhất, người hợp tác ăn ý nhất. Bên nhau bao nhiêu năm, bản thân hai người ngầm thừa nhận điểm này, và tìm được cách thích hợp nhất để bên nhau, và mối quan hệ đó sẽ không vì vai trò của họ thay đổi mà thay đổi. Dù anh ấy và Vương Oánh, hay tôi và Vương Oánh, gạt bỏ sang một bên những tình cảm ngoài lề mà số mệnh an bài cho chúng tôi, thì thứ mãi mãi không bao giờ thay đổi chính là điểm xuất phát của cả ba: Chúng tôi là bạn thân.

Không thương cảm và gượng gạo như trong tưởng tượng của tôi, bạn bè đón nhận việc chúng tôi yêu nhau rất tự nhiên, giống như đó là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vậy.

Chị Tần Thiến sau khi biết chuyện đã không nương tay mà cho Tần Xuyên một trận, lấy đó là lời cảnh cáo để anh phải tốt với tôi mãi mãi. Tần Xuyên bị chị ấy đánh cho không dám cãi, chỉ biết ngồi một bên quay cuồng. Em gái Tiểu Du thì ngồi gian tà kiếm lợi từ tình yêu của chúng tôi, nhìn nó và Tần Xuyên chạm tay nhau tôi có cảm giác mình vừa bị bán đứng. Bố mẹ tôi thì rất kinh ngạc, không hiểu và có chút bất an, còn bà nội luôn coi trọng học vấn của tôi thì một mực im lặng, khiến tôi có cảm giác lần sau Tần Xuyên muốn bước chân vào tiểu viện e rằng sẽ khó khăn.

Từ Lâm thì bảo, từ lâu cậu ấy đã cảm thấy Vương Oánh và Tần Xuyên không hợp, Vương Oánh thì hiểu khỉ gì về tình yêu, bảo họ yêu nhau thà

https://thuviensach.vn

rằng nói họ yêu tiền còn đúng hơn. Na Na vui sướng gửi tin nhắn chúc mừng dài dằng dặc, cô ấy bảo thật làm khó cho chúng tôi phải vờ vịt lâu như thế, rõ ràng hồi mới vào đại học, cô ấy khẳng định người mà ngày nào cũng gọi điện cho tôi rất đúng giờ đó chính là bạn trai của tôi, thế mà tôi còn già mồm không thừa nhận, kết quả chứng minh chúng tôi đã lãng phí những năm tháng đẹp đẽ nhất, làm mất thời gian của đối phương. Thiên Hỉ vẫn đang bận rộn điên cuồng, tôi không nhất định phải kể với cô ấy, nhưng có gọi điện cho anh Tiểu Thuyền. Dù là lúc nào, đối với tôi mà nói anh ấy luôn là một người đặc biệt.

"Thật tuyệt." Anh Tiểu Thuyền cười, "Kiều Kiều, Xuyên Tử nhất định rất yêu em, từ hồi còn nhỏ cậu ấy đã không rời em nửa bước rồi."

"Hồi ấy cậu ấy thích bắt nạt em thì đúng hơn…"

"Kiều Kiều, cậu ấy đối với em tốt nhất mà."

"Anh Tiểu Thuyền cũng tốt với em." Tôi làm nũng.

"Đúng vậy, nhưng không giống nhau. Anh hi vọng em có một cuộc sống tốt nhất, và Tần Xuyên có thể làm được điều đó."

"Ừm, cũng phải."

"Kiều Kiều, chúc em hạnh phúc."

"Cảm ơn anh Tiểu Thuyền." Tôi cười, anh ấy mãi mãi không biết, hình ảnh của anh ấy từng lưu trong ký ức thuở thiếu thời của tôi rất nhiều rất nhiều năm, là mộng tưởng tươi sáng nhất của tôi khi ấy, khiến tôi còn tưởng anh là danh từ "hạnh phúc".

Tần Xuyên vẫn hằng ngày đến tòa soạn đón tôi tan làm, tôi nói với chị Trương, "Anh chàng A4" đã chính thức trở thành bạn trai tôi. Chúng tôi vẫn

https://thuviensach.vn

giống như trước kia, anh chê bôi tôi ăn nhiều, còn tôi mắng anh thô lỗ. Nhưng khi anh phanh gấp liền giơ cánh tay ra chắn cho tôi như một phản xạ tự nhiên, khi tôi vặn nắp chai nước sẽ phát hiện nó đã được vặn ra từ bao giờ, khi anh cằn nhằn bằng vẻ miễn cưỡng nhưng vẫn khoác túi cùng tôi đi shopping, buổi tối chạy tới nhà tôi chỉ để mang đồ ăn cho tôi, khi đi giữa dòng người anh nắm chặt tay tôi, tất cả mọi hạnh phúc đều về đúng vị trí vốn có của mình.

Lúc rảnh rỗi, tôi thường ở lì trong cửa hàng bánh ngọt của anh, Đại Long theo lệ cũ vẫn làm cho tôi một miếng bánh ga-tô loại lớn. Qua ô cửa kính, tôi có thể thấy Tần Xuyên đang giới thiệu đồ nội thất cho khách. Lần đó gặp phải khách hàng vừa khó chiều lại lắm chuyện. Bọn Tần Xuyên tổ chức chương trình khuyến mại, mua đồ nội thất được tặng một con rùa tai đỏ, vị khách ấy sau khi lựa chọn chán chê mặc cả lên xuống, lại hỏi rùa tai đỏ có thể sống bao lâu, Tần Xuyên trả lời một câu bất cần: Đủ lâu để tiễn anh đi. Kết quả vị khách đó làm ầm lên, Tần Xuyên cũng nổi điên, chính mắt tôi nhìn thấy anh xé vụn đơn đặt hàng mà ông khách kia vừa viết xong tại trận, bộ dạng hung hăng như muốn nói không bán nữa, khiến tôi cười không nhặt được mồm.

Đại Long đến ngồi trước mặt tôi, "Đại ca là thế, từ nhỏ tới lớn chẳng thay đổi gì."

"Đây là vấn đề gen di truyền… cả đời này anh ấy cũng không thay đổi." Tôi lắc lắc đầu, bên ngoài khách hàng đang làm ầm ĩ khiến chị Tần Thiến phải ra mặt, chị ấy vung tay cho Tần Xuyên một cái đập vào gáy, sau đó gọi bảo vệ kéo vị khách đang gào ầm lên đòi kiện tụng ra ngoài.

"Cả việc thích cậu nữa cũng không thay đổi."

"Đủ rồi đấy, có bao nhiêu bạn gái như thế." Tôi hừ một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Thực ra tôi có lẽ là người đầu tiên biết đại ca thích cậu, thậm chí còn biết trước cả cậu và đại ca.”

“Tại sao?”

“Còn nhớ lá thư tình mà cậu nhận được hồi cấp II không? Tôi viết lá thư ấy.”

“Nhớ nhớ! Đại Long khi ấy cậu thật ngây thơ!” Tôi cười hi hi vỗ vai Đại Long.

“Hôm đó cậu không đến, nhưng đại ca kéo tôi đến đấy rình.”

“Cái gì? Sao tôi không biết?”

“Sao anh ấy dám cho cậu biết. Nói thực thì, tôi chưa thấy anh ấy nghiêm túc như vậy bao giờ, cuối tháng Mười hai trời rất lạnh, vậy mà anh ấy cứ nhìn chằm chằm không chớp mắt, ngồi đúng ba tiếng đồng hồ! Trong lúc ngồi đợi, anh ấy luôn mắng chửi không ngớt, bảo nếu thằng nhãi kia mà dám đến anh ấy sẽ đánh cho một trận, khiến mỗi lần nghĩ về Tạ Kiều sẽ cảm giác như gặp phải ác mộng.”

“… Bạo lực…”

“Lúc ấy tôi ngồi bên cạnh bất lực nghĩ: Chẳng đợi được hắn đến đâu. Rồi vừa thấy may mắn khi nghĩ, cũng may không cho anh ấy biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ bị anh ấy đánh chết…và trong lúc ngồi chịu đói chịu rét, tôi đột nhiên nhận ra, tại sao người khác thích cậu mà anh ấy lại cáu giận như thế?”

“Đúng vậy!”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì anh ấy thích cậu, ngay cả bản thân anh ấy cũng không biết mình đã yêu cậu sâu sắc đến mức nào.”

“Xì.” Tôi hút trà sữa chùn chụt, không nhịn được mà phì cười.

“Mấy hôm sau anh ấy còn liệt kê ra vài đối tượng tình nghi, bảo tôi đi điều tra tất cả những anh chàng nói chuyện với cậu…”

“Không phải chứ…”

“Ừ, khi ấy còn cho mấy kẻ không liên quan ăn đòn cơ…”

“Thật đáng sợ…”

“Chuyện này bí mật nhé! Không được cho anh ấy biết nếu không tôi sẽ bị giết thật đấy.”

“Biết rồi biết rồi.”

“Kiều Kiều, đối tốt với đại ca nhé.”

“Cậu cũng thật là! Không thể vì mối tình đầu bi thảm là tôi đây mà nhất quyết không có bạn gái đấy chứ?”

“… Tôi có bạn gái rồi mà…”

“Hả?!” Tôi kinh ngạc reo tướng lên, Đại Long gọi cô nàng béo mập đang làm bánh ga-tô ở phòng bếp ra, hai người ngọt ngào nắm lấy tay nhau trước mặt tôi.

“Đại Long! Được đấy! Rất tốt!”

“Cũng thường thôi.” Đại Long ngượng ngùng cúi đầu.

https://thuviensach.vn

“Nếu chị đừng suốt ngày ăn miếng bánh to như thế thì còn tốt hơn.” Cô bé đứng bên cạnh cằn nhằn.

Tôi ngẩn ra, sau đó cả ba phá lên cười vui vẻ.

Tần Xuyên ở đằng xa nghi hoặc nhìn tôi, dùng khẩu hình hỏi gì đó, tôi vẫy vẫy tay với anh, ý là không có chuyện gì đâu làm việc đi, Tần Xuyên tức tối đi về phía chúng tôi, nhưng vừa đi được hai bước đã bị chị Tần Thiến túm cổ lôi lại.

Chúng tôi cười còn to hơn.

Tôi thấy Ngô đại tiểu thư nói rất đúng, tôi thật sự là một người rất may mắn.

Gần mười giờ tối Từ Lâm gọi điện cho tôi, chuyện này kể ra cũng lạ.

Mặc dù hồi đại học chúng tôi ngày nào cũng gặp mặt nhau, có thể dễ dàng đọc thuộc số điện thoại của nhau, buổi tối mua đồ ăn đêm cũng nhắn tin hỏi xem muốn ăn gì. Nhưng giai đoạn trưởng thành, quan hệ mật thiết này dần dần bị công việc cắt đứt. Bình thường tôi liên lạc với trưởng phòng Chu và chị Trương còn nhiều hơn là với bạn bè. Nhưng dù tôi và bọn Từ Lâm có ít liên lạc với nhau thì cũng là bạn, và có chuyện trò hỏi han bọn chị Trương nhiều tới đâu thì quan hệ cũng chỉ là đồng nghiệp. Tình cảm giữa con người với nhau rất phức tạp, tiếp xúc với nhau bao giờ cũng lấy mối quan hệ được xây dựng ngay lúc ban đầu làm chuẩn, trừ phi phát sinh chuyện yêu đương, còn nếu không rất khó vượt qua được chướng ngại quan hệ xã hội.

Tôi nghe điện mà lòng có chút băn khoăn, giọng Từ Lâm vọng lại rất gấp gáp: “Gần đây có tin tức gì của Thiên Hỉ không?”

https://thuviensach.vn

“Lâu rồi không liên hệ với cậu ấy, giờ cậu ấy hot như thế, ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, xuất hiện dày đặc trên các mục tin tức giải trí, mà làm sao?”

“Thế Hà Tiểu Chu? Cậu vẫn liên lạc với anh ấy chứ, hai người họ giờ thế nào rồi?”

“Anh Tiểu Thuyền thì mình vẫn liên lạc, mấy hôm trước còn gọi điện mà, nhưng không nhắc đến Thiên Hỉ, mà rốt cuộc có chuyện gì?”

“Mình nói với cậu, cậu đừng ngạc nhiên đấy. Trong tay mình đang có một loạt ảnh do nhóm paparazzi gửi, lão tổng của Hoàng Quân là Trần Thiên Hà nửa đêm về nhà cùng với Thiên Hỉ, bị người ta chụp được. Vừa rồi mình gọi điện thoại cho Thiên Hỉ nhưng cô ấy không nghe máy, mình nhờ vả đủ các mối quan hệ hi vọng có thể giấu tin này đi, nhưng vô ích, đám paparazzi đó gửi ảnh cho mấy báo và vài trang web khác nhau, bọn mình không đăng không có nghĩa là họ sẽ không đăng, ngày mai là tin tức xuất hiện rồi.”

“Không thể nào!” Tôi nghe cô ấy nói mà hoang mang.

“Sáng mai đọc tin tức thì biết ngay là thật hay giả! Chuyện Thiên Hỉ là thế nào? Cậu ấy định làm gì không biết?”

“Mình gọi điện cho cậu ấy thử xem.”

“Mau gọi đi! Nhưng mình đoán Thiên Hỉ chắc chắn không nghe đâu. Nếu như cậu ấy nghe máy, nói với cậu ấy để cậu ấy nhanh chóng liên hệ với bên công ty quản lý nghĩ cách, ngành này nước sâu lắm, mình thấy cậu ấy đang bị cuốn vào rồi.”

Cúp điện thoại của Từ Lâm xong, tôi lập tức bấm số gọi cho Thiên Hỉ, quả nhiên không nghe máy, nhưng mấy phút sau thì Thiên Hỉ gọi lại.

https://thuviensach.vn

“Thiên Hỉ!” Tôi rất lo lắng, “Sao cậu không nghe điện của Từ Lâm? Xảy ra chuyện rồi cậu biết không hả, rốt cuộc là…”

“Chuyện mà Từ Lâm muốn nói mình biết cả rồi, tạm thời đừng nhắc đến nữa, cậu đang ở đâu? Đến chỗ mình một chuyến.”

“Mình ở nhà, cậu ở đâu?”

“Khách sạn Trường Thành, “Cõi nhân gian trên trời”, biết chỗ ấy chứ? Đến thì gọi cho mình, mình xuống đón cậu.”

Thiên Hỉ không hề hoảng loạn, còn tôi thì trống ngực đập thình thịch chỉ vì đại danh nổi như cồn của cô ấy. Chỉ cần sống ở Bắc Kinh, chắc chắn đã từng nghe về “Cõi nhân gian trên trời”, cái nơi mang màu sắc tiên khí này có vô số những lời đồn đại thần bí, mà mọi lời đồn đại đều chỉ để chứng minh đó là chốn ăn chơi xa hoa hủ bại. Sao Thiên Hỉ lại ở “Cõi nhân gian trên trời”? Nơi đó rốt cuộc trông thế nào? Có đúng nó hoa lệ lộng lẫy như trong lời đồn không? Có đúng chỉ cần ngước mắt lên nhìn đâu đâu cũng là tài tử giai nhân không? Có đúng là một nơi chỉ toàn người giàu vung tiền khắp nơi? Đầu chứa một tá những câu hỏi, tôi gọi taxi đến đó, dọc đường đi gọi điện cho Tần Xuyên nhưng thật không may là anh lại không nghe máy, lòng tôi càng thấp thỏm hơn.

Thiên Hỉ đứng ngoài cửa lớn đón tôi, rất lâu không gặp, cô ấy gầy hơn và cũng đẹp hơn, có lẽ do vừa uống rượu, hai má ửng hồng, đầu mày cuối mắt nhuốm vẻ phong tình. Lần đầu tiên đến một nơi như thế này, ít nhiều tôi cũng có chút bỡ ngỡ. Chỗ cửa ra vào hai hàng thiếu nữ đứng hai bên, tôi và Thiên Hỉ cũng được coi là cao rồi, nhưng nhìn họ tôi có cảm giác như cao hơn chúng tôi cả cái đầu, mặc những bộ lễ phục đính kim sa lấp lánh vừa khít người, duyên dáng uyển chuyển, xinh đẹp quyến rũ.

https://thuviensach.vn

Tôi hạ giọng nói với Thiên Hỉ: “Không cần mua vé à? Mình nhớ trước kia đọc trên một topic ở Thiên Nhai(*) có nói, vé vào cửa một trăm tệ.”

(*) *Thiên Nhai: Một trang mạng xã hội phổ biến thời ấy của Trung Quốc*

Thiên Hỉ phá lên cười “ha ha”, khoác tay tôi, “Không cần! Kiều Kiều, sao cậu vẫn ngốc như thế chứ!”

Chúng tôi cùng vào trong phòng riêng ở tầng hai, bên trong ánh sáng mờ ảo, căn phòng rộng lớn và rất đông người, một cô gái xinh đẹp đang hát cùng vị đại thúc nào đó bài *Giờ mới là duy nhất*, nhìn thì không khác lắm so với các phòng KTV bình thường chúng tôi vẫn hay vào, có điều trang hoàng lộng lẫy xa xỉ hơn mà thôi. Thiên Hỉ kéo tôi đến một chỗ trống trên sofa ngồi xuống, cô gái ngồi phía đối diện lập tức rót cho tôi một ly rượu mạnh, cô ấy quỳ trên tấm thảm, mặc bộ váy đồng phục chuyên nghiệp được cắt may rất tinh tế, váy ngắn, có thể nhìn rõ cặp đùi trắng nõn của cô ấy, tôi vội vàng xua tay, “Tôi không uống rượu, cho tôi xin ly nước.”

Cô ấy cười cười, lấy ra một chai thủy tinh đựng thứ nước suối của nước ngoài mà tôi chưa từng thấy bao giờ, rót vào ly cao cho tôi.

“Cảm ơn.” Tôi khách sáo nhận ly nước.

Thiên Hỉ nhón một quả cà chua bi ném vào ly của tôi, tôi nhìn cô ấy bằng ánh mắt hoang mang, cô ấy nói: “Để đánh dấu ly của mình, như thế dễ nhận ra.”

Nói rồi cô ấy giơ cao ly rượu của mình, bên trong có nửa quả chanh xanh nhỏ.

Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh cầm ly rượu đi đến, Thiên Hỉ thành thạo cụng ly rồi uống cạn.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đó liếc mắt về phía tôi, "Ôi, lại có mỹ nữ mới xuất hiện, đây là ai thế?"

"Bạn đại học của em." Thiên Hỉ cười giới thiệu.

"Cũng là thạc sĩ phải không! Nào người đẹp, uống một ly nhé." Người đàn ông đó nheo mắt cầm ly lên.

"Cô ấy không biết uống rượu, em uống thay." Thiên Hỉ ngăn lại, rồi cạn thêm ly nữa.

Tôi trợn tròn mắt nhìn Thiên Hỉ, không thể ngờ được, một Thiên Hỉ mà trước kia chỉ cần uống cốc bia thôi cũng đỏ mặt phừng phừng giờ lại uống tốt như thế. Thiên Hỉ bị một người khác gọi giật lại, đó chính là người bị Paparazi chụp cùng Thiên Hỉ - ông chủ Trần Thiên Hà của Hoàng Quán. Họ rất thân thiết, Trần Thiên Hà hình như giới thiệu Thiên Hỉ với ai đó, tôi thấy Thiên Hỉ lại nhanh chóng cạn thêm một ly. Chắc có chuyện cần bàn nên họ cầm tay nhau bước ra ngoài, Thiên Hỉ nháy mắt với tôi, ý bảo đợi cô ấy một lát.

Tôi đành ngồi trên sofa đợi, cả căn phòng chỗ nào cũng là nam thanh nữ tú với những khuôn mặt mờ ảo, ai hát cứ hát, ai chơi cứ chơi, có kẻ lại loạng choạng đi vung vẩy khắp nơi. Người đàn ông trung niên bên cạnh không nhòm ngó tôi nữa, ông ta khoác vai một cô gái mặc đồng phục, tôi thấy ông ta ghé sát vào tai cô gái đó, tay cũng chẳng chịu để yên, dịch dần từ eo xuống dưới. Tôi chau mày, đột nhiên có cảm giác chán ghét và buồn nôn với cái thế giới lạ lẫm nhìn bề ngoài thì rất xa hoa lộng lẫy này.

Tôi uống một hơi hết ly nước lọc, cô gái mặc đồng phục kia nhanh mắt rót đầy ly nước cho tôi.

"Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

“Không có gì.” Cô ấy lịch sự cười cười, “Chắc cậu là sinh viên?”

“Đã tốt nghiệp và đi làm được hai năm rồi.”

“Nhìn không giống, trông cậu còn nhỏ lắm.”

“Cậu trông cũng rất nhỏ.”

“Tôi vừa tốt nghiệp đại học.”

“Cậu học trường nào?” Tôi tò mò hỏi.

“Đại học Hàng không Bắc Kinh.” Cô ấy trả lời thành thục.

Người đàn ông trung niên kia gọi cô ấy qua chơi “Huyết chiến tới cùng”, tôi thấy trước mặt họ bày một cái đĩa với rất nhiều ly rượu nhỏ, khoảng một tá, ly nào cũng là rượu mạnh, hai người chơi xúc xắc, ai thua phải uống cạn một ly. Cô gái mặc đồng phục nhân viên kia thua nhiều, thắng ít, nhanh chóng đổ gục.

“Không sao chứ?” Tôi thấy cô ấy uống nhiều rượu như vậy thì có chút lo lắng.

“Không sao.” Cô ấy xua xua tay, nhưng cơ thể lại chao đảo không vững.

“Tôi có bạn ở Đại học Hàng không Bắc Kinh, cậu học khoa nào?”

“Khoa Văn học.” Cô ấy vỗ vỗ mặt trả lời.

Đại học Hàng không là trường kỹ thuật, làm gì có khoa Văn, thế là tôi biết cô ấy nói dối, nhưng không truy hỏi nữa.

https://thuviensach.vn

“Có phải cậu đang thắc mắc tại sao tôi lại làm nghề này không?” Chắc do đã ngấm rượu nên bắt đầu nói nhiều. “Cậu nghĩ tôi sẽ bảo nhà đang có người ốm hay đi làm để kiếm tiền học phí cho em trai chứ gì? Không phải, hoàn toàn không phải. Tôi nói cho cậu hay, chính là vì làm nghề này kiếm tiền nhanh và nhiều. Một đôi giày của tôi, đắt hơn toàn bộ trang phục trên người cậu, cậu tin không? Tôi chính là ưa hư vinh, ai chẳng thích có tiền chứ?”

Cô gái mặc đồng phục phá lên cười ha hả, tôi không biết nên trả lời cô ấy như thế nào, khuôn mặt kiều diễm đó cứ đung đưa lắc qua lắc lại trước mặt tôi nhìn rất ma mị.

“Cậu nghĩ chúng tôi bị gọi là tiểu thư? Không phải đâu, chúng tôi đều là công chúa, những thanh niên đưa khăn lau tay cho cậu đều là thiếu gia, à, cái người mặc váy bên kia mới là tiểu thư kìa.” Cô ấy lại chỉ trỏ giải thích cho tôi nghe, “Làm tiểu thư thì kiếm được nhiều tiền nhất, kẻ nào cũng muốn nhảy xuống vũng lầy này kiếm món hời, vài năm sau về quê tìm một người thật thà chẳng biết gì rồi gả cho người ta, làm một lãng tử quay đầu là bờ. Nhưng kiếm nhiều thì chi tiêu cũng nhiều, thực ra chẳng tiết kiệm được bao nhiêu. Hơn nữa, sống ở Bắc Kinh quen rồi, ai muốn về chứ? Cho cậu hay, những người yêu đương với khách hàng đều có kết cục rất thảm. Người ta biết cậu là tiểu thư, chẳng ai thật lòng với cậu cả. Chúng tôi có lẽ là kiểu người bị coi thường nhất trong xã hội, nhưng thực ra ban ngày ra khỏi đây, bọn tôi trông cũng chẳng khác gì các cậu nhỉ?”

Cô ấy nói mãi nói mãi, còn tôi thấy miệng khô khốc, uống nước không ngừng, uống hết cô ấy lại rót, nhìn nhìn cái ly của tôi và cười bảo: “Bạn cô rất thương cô, cô có biết tại sao lại phải bỏ thứ gì đó vào trong ly rượu không? Chính là vì sợ trong bóng tối nhập nhoạng bị người ta đổi ly hạ thuốc, sau đó bị họ chén sạch rồi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô ấy là ca sĩ phải không? Nhưng đến đây rồi chẳng phải cũng đi uống rượu với các ông chủ các đại gia đấy sao, có khác gì chúng tôi đâu?”

https://thuviensach.vn

Thế rồi cô ấy lại bị gọi đi uống rượu, tôi nhìn cô ấy uống hết ly này tới ly khác, cúc áo bung cả ra mà cũng không biết. Phía bên kia, hai người đàn ông tranh nhau bo tiền, trong lúc đẩy đưa thì tập tiền dày cộp trong tay bung ra, cả căn phòng ngập trong màu đỏ của nhân dân tệ, đám tiểu thư cười phá lên rồi cúi xuống nhặt phần thuộc về mình, một ông chủ trong số đó say chất ngất, khật khưỡng đi về phía tôi giơ tờ một trăm tệ ra bảo: "Cầm lấy cầm lấy."

"Tôi không phải tiểu thư." Tôi cắn răng nói ra mấy từ đó, rồi quay người lao ra cửa, nấp ở trong phòng vệ sinh bên cạnh.

Tôi vã nước lạnh lên mặt, bệ rửa mặt được lát đá granit màu xanh đen, viền gương nạm vàng, một nơi mà ngay cả nhà vệ sinh cũng được chăm chút tới mức này, khiến tôi có cảm giác đang không phải ở trần gian mà là ở trên trời, đáng tiếc, đứng trên mây mà không thấy tiên cảnh.

Thiên Hỉ gọi điện hỏi tôi đang ở đâu, tôi nói trong nhà vệ sinh, một lúc sau Thiên Hỉ gõ cửa, đi vào, "Mình tìm cậu mãi, sao lại trốn ở đây?"

"Thiên Hỉ cậu có biết đây là nơi nào không? Những người đó đều là khách làng chơi và tiểu thư!" Tôi bất mãn hét lên.

"Kiều Kiều, sao cậu lại có suy nghĩ hủ bại hẹp hòi như thế? Thế giới rất rộng lớn, chỉ là có những ngành nghề không giống với bọn mình mà thôi." Thiên Hỉ hoàn toàn không bận tâm tới sự lo lắng của tôi.

"Cầm tiền, tiếp rượu, bị người ta sàm sỡ! Đây gọi là nghề nghiệp à? Thiên Hỉ, bây giờ sao cậu lại thế này? Cậu nhìn những cảnh như thế thật sự không có cảm giác gì sao? Còn nữa, cậu và vị Trần tổng kia rốt cuộc là như thế nào? Các cậu bị paparazzi chụp rồi đấy! Từ Lâm gọi điện cậu cũng không thèm nghe…"

https://thuviensach.vn

“Nghe thì có ích gì?” Thiên Hỉ ngắt lời tôi, “Nghe rồi những bức ảnh ấy sẽ không đăng lên sao? Tạ Kiều, giờ mình đang rất khó khăn, cậu biết không? Mình cho cậu biết lai lịch của những bức ảnh đó vậy, là Lâm Tinh Nghiên thuê người chụp đấy. Hai bọn mình luôn cạnh tranh nhau, ngay từ hồi thi *Super Girl* cô ta đã thích làm những chuyện bỉ ổi rồi, sao mình có thể thua vào tay loại người ấy! Chuyện đối với Trần Thiên Hà mình tự có cách, ông ta chẳng qua chỉ là người chống lưng cho mình thôi, mình phải lật lại được thế cờ lần này! Cậu đi hỏi Từ Lâm xem, sống trong ngành giải trí mà một mình cô độc đấu đá khó biết bao, không có chỗ dựa ai thèm nể mặt cậu!”

“Quan trọng như thế sao? Chẳng phải cuối cùng cậu cũng sẽ đi Mĩ? Cậu không đi gặp anh Tiểu Thuyền nữa ư? Tin ấy bị tung ra anh Tiểu Thuyền sẽ nghĩ thế nào? Anh ấy một mình nơi đất khách quê người, sẽ buồn thế nào cậu đã nghĩ chưa?”

“Anh Tiểu Thuyền của cậu có thể giúp mình sao? Có thể khiến tất cả các báo ngày mai không đăng scandal về mình không? Có thể giúp mình thắng Lâm Tinh Nghiên không? Anh ấy ở tít xa như thế, chăm chỉ gõ gõ viết viết mấy đề tài nghiên cứu của anh ấy, anh ấy có biết mình vất vả tới thế nào không? Nửa đêm mình muốn khóc, gọi điện cho anh ấy, phải bấm dãy số trên thẻ IC, ít nhất cũng phải hai mươi số mà chưa chắc đã gọi được, khi gọi được cho anh ấy thì nước mắt cũng đã cạn rồi!”

“Thiên Hỉ, cậu không sợ sau này sẽ hối hận à?”

“Mình sẽ không làm chuyện khiến mình phải hối hận.” Thiên Hỉ nghiến răng đáp.

Chúng tôi tranh cãi trong gian phòng vệ sinh chật hẹp, về sau nghĩ lại, khi ấy chúng tôi giống như người lớn cãi nhau với trẻ con, vẻ mặt cô ấy như trải qua bao cuộc bể dâu còn tôi thì vô cùng ngây thơ. Chúng tôi chẳng ai có

https://thuviensach.vn

thể thay đổi được số mệnh, chỉ là trong lúc miệt mài lao về đích, có va chạm kịch liệt chút xíu mà thôi.

"Thôi được, thôi được! Vậy mình đi đây. Thiên Hỉ, cậu còn gọi mình đến đây làm gì? Để mình tận mắt chứng kiến bộ dạng bê tha buông thả của cậu à?" Tôi lạnh lùng nói.

"Chỉ là mình…" Thiên Hỉ ngập ngừng, "Muốn gặp một người bạn vào lúc như thế này…"

"Trong lúc thế này, cậu nên nghĩ đến anh Tiểu Thuyền mới phải." Tôi xoay lưng về phía Thiên Hỉ, đi thẳng ra khỏi cái nơi được gọi là "Cõi nhân gian trên trời" không buồn ngoảnh lại.

Từ trên bậc thềm cao chót vót đi xuống, ánh sáng từ chiếc đèn chùm bằng thủy tinh khổng lồ hắt ra xung quanh khiến mọi thứ trông rất không thật. Tôi đột nhiên có chút băn khoăn, đây rõ ràng là Bắc Kinh, nơi tôi lớn lên từ nhỏ, nhưng sao lại có những người như thế, họ đang ở trung tâm của sự phồn hoa, ở đỉnh cao của sự xa xỉ, sống trong cùng bầu không khí, mà lại có một cuộc sống mà tôi không thể nào tưởng tượng nổi. Bắc Kinh của họ và Bắc Kinh của tôi không phải là một thành phố, mùi vị tươi mới dưới bầu trời sao Bắc Kinh trong ký ức không còn nữa, tôi ngửi thấy mùi nước hoa cao cấp và son phấn đắt tiền, sực nức tới mức buồn nôn.

Tôi đứng bên đường bắt xe, bên cạnh cũng có một cô gái vừa từ "Cõi nhân gian trên trời" đi ra, vừa nhìn đã biết cô ấy uống không ít rượu, loạng chà loạng choạng đứng không vững, thỉnh thoảng lại nôn khan vài tiếng. Có lẽ vì không muốn chở người say, một chiếc xe vượt qua cô ấy đỗ lại ngay trước mặt tôi. Tôi nghĩ tới cô gái mặc đồng phục nhân viên vừa rồi mình đã gặp trong đó, lòng thoáng chua xót, mở cửa xe rồi quay lại bảo: "Lên trước đi."

https://thuviensach.vn

Cô gái cố gắng nhướng đôi mắt đang lờ đờ lên rồi nhìn tôi, sau đó loạng choạng lên xe, không nói được câu cảm ơn. Khuôn mặt yêu kiều đó nhanh chóng lẫn vào trong màn đêm của Bắc Kinh rồi biến mất, không biết đi về phía nào. Gió đêm khá lạnh, tôi chán nản khoác túi lên vai, mãi chẳng thấy chiếc taxi nào đi tới, trong lúc đang hối hận nghĩ không biết bao giờ mới gọi được xe để về nhà, thì tôi đột nhiên thấy chiếc A4 màu trắng quen thuộc đỗ bên đường.

Xe của Tần Xuyên.

Tôi gần như nín thở khi đi về phía chiếc xe, trong xe không có ai, tôi gọi điện cho Tần Xuyên, anh không nghe máy. Ngước lên nhìn ánh đèn neon lấp lánh của "Cõi nhân gian trên trời", rồi nhìn biển số chiếc xe thân thuộc tới mức tôi có thể đọc thuộc làu làu, tôi tung chân đá vào chiếc xe.

Còi báo trộm rất nhạy, âm thanh vô cùng lớn, không lâu sau bảo vệ đi ra, anh ta nghi hoặc nhìn tôi, tôi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, "Gọi chủ xe ra đây! Nếu không tôi sẽ đập nát nó."

Tần Xuyên từ trong "Cõi nhân gian trên trời" chạy ra, hung hăng tức tối, bộ dạng như muốn nói kẻ nào dám động vào ông. Khi anh nhìn thấy tôi đang đứng bên cạnh chiếc xe, khí thế hùng hổ lập tức xẹp xuống, tay chân luống cuống lí nha lí nhí hỏi: "Kiều Kiều, em…em sao thế?"

"Tần Xuyên Tần Thủy Hoàng, anh cũng thật giỏi đấy, dám trốn tôi đến "Cõi nhân gian trên trời" để tìm gái." Tôi lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ôi trời, không phải, anh tìm gì gái chứ, anh là…"

"Có phải từ nãy tới giờ anh vẫn luôn ở trong đó phải không?"

"Đúng…"

https://thuviensach.vn

“Có phải cố ý không nghe điện thoại của em không?”

“Không phải không nghe, mà là không nghe thấy, bọn họ đều đang hát…”

“Còn hát!”

“Thật sự không phải như em nghĩ đâu!”

“Anh chơi vui vẻ, tạm biệt!”

Tôi quả quyết quay người bỏ đi, Tần Xuyên vội kéo tôi lại, “Kiều Kiều, em đừng đi, nghe anh nói đã!”

“Giờ tôi không muốn nghe anh nói dù chỉ một câu! Anh cút vào mà hát đi!”

“Còn hát khỉ gì nữa! Tạ Kiều! Em đợi đã!”

“Nhân lúc tôi còn chưa rút dao ra chém anh, tránh xa tôi ra một chút!”

“Anh thật sự không đến đây để chơi! Có cả chị anh!”

“Tôi còn có bà nội nữa này! Anh tưởng tôi là con ngốc à!” Tôi không kìm được gào tướng lên, nhưng khi quay đầu lập tức sững lại, chị Tần Thiến ăn mặc giản dị đang sa sầm mặt mày đi tới sau lưng chúng tôi, Tần Xuyên còn chưa kịp có phản ứng, chị ấy đã tung chân đá vào eo anh.

“Chị! Chị làm gì thế? Đá vào chỗ này là sẽ chết người thật đấy!”

“Ai bảo em đưa Kiều Kiều tới những chỗ như thế này?”

https://thuviensach.vn

“Ai đưa cô ấy tới chứ?” Tần Xuyên đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, túm chặt lấy tôi hỏi: “Đúng thế, Tạ Kiều! Sao em lại ở đây?”

“Tần… chị Tần Thiến, sao chị cũng ở đây?” Tôi lắp ba lắp bắp.

“Sắp mười hai giờ rồi! Nửa đêm nửa hôm sao em lại chạy đến đây? Nói mau!” Tần Xuyên quát to.

“Liên quan gì đến anh?”

“Tạ Kiều!”

Ầm ĩ hồi lâu tôi mới hiểu Tần Xuyên và chị Tần Thiến đúng là đến đây để bàn chuyện làm ăn, ông chủ của “Cõi nhân gian trên trời” là khách hàng của chị Tần Thiến, nghe nói trước kia có quen biết với Đàm Huy, lần này họ đặt một lô đồ nội thất có giá trị lên đến hàng trăm vạn tệ.

Chị Tần Thiến bắt đầu đổi mới sự nghiệp của gia đình, mở một thương hiệu phụ có tên Lạp Sách, chuyên cung cấp đồ nội thất cao cấp. Đây là ý tưởng mà chị Tần Thiến đột nhiên nghĩ ra trong lúc cùng cô Diêu đi du lịch ở Dubai, họ ở trong khách sạn Burj Al Arab bảy sao, Tần Thiến để ý thấy đồ nội thất bày biện trong phòng đều rất tinh tế và đẹp, thế là trong bữa tối mới hỏi giám đốc khách sạn, một người luôn vô cùng ân cần niềm nở với chị ấy, đồ nội thất ở đây thuộc nhãn hiệu nào. Giám đốc khách sạn nói là hàng thuộc nhãn hiệu Colombo Stile cao cấp của Ý, đại diện cho quyền lực và lịch sử, độc nhất vô nhị không nhãn hàng nào sánh bằng. Chị ấy động lòng, sau kỳ nghỉ từ Dubai về thì đặt vé sang Ý, nhờ quan hệ hẹn gặp được con trai thứ hai gia tộc Ferrari. Anh chàng con ông cháu cha đó ngay lập tức đổ nghiêng đổ ngả trước khí chất thần bí của người đẹp phương Đông, vội vàng chạy trước chạy sau để liên hệ với ông chủ của Colombo Stile. Có điều ông chủ nhãn hàng này không hào hứng với Trung Quốc, hoàn toàn phớt lờ ý định muốn làm đại lý của chị Tần Thiến, căn bản không hứng thú với thị trường trong nước rộng lớn của Trung Quốc. Chị Tần Thiến muốn

https://thuviensach.vn

hẹn gặp ông ta, nhưng ông ta cao ngạo nói đang ở Las Vegas, không rảnh để bay về Ý, nếu muốn bàn chuyện thì tới sòng bạc. Tính cách quyết liệt của chị Tần Thiến bộc phát, đặt vé bay thẳng sang Las Vegas, theo như lời chị ấy thì, cuộc gặp của chị ấy và ông chủ nhãn hàng đó giống như một bộ phim. Chị Tần Thiến tìm được khách sạn ông ta ở, hẹn liền ba ngày mà đều bị ông ta cho leo cây. Ngày thứ tư, chị ấy mặc chiếc váy dài màu đen đi thẳng vào phòng VIP của sòng bạc, ông chủ người Ý vừa nhìn thấy chị Tần Thiến kinh hãi như gặp người trời, thế là chị ấy trở thành doanh nhân duy nhất có quyền làm đại lý của nhãn hiệu đó toàn Châu Á, hợp đồng vô thời hạn…

Tôi nghe mà cằm muốn rớt xuống đất, thì ra cả thế giới này ai ai cũng đều nhìn mặt đầu tiên nên chị Tần Thiến trời sinh đã có khả năng chiến thắng vĩnh viễn. Tần Xuyên nói lần này ông chủ của "Cõi nhân gian trên trời" đặt sofa của nhãn hiệu từ Ý đó, một hợp đồng làm ăn lớn, ông chủ hôm nay đặc biệt mời chị Tần Thiến, anh không yên tâm nên đi theo, không ngờ vừa khéo lại bị tôi bắt gặp.

Trên đường về nhà tôi kể cho anh nghe chuyện của Thiên Hỉ, sự khác biệt trong suy nghĩ của chúng tôi, kể cả sự buồn bã đau lòng của tôi nữa.

"Em cũng đừng trách Thiên Hỉ, cô ấy chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, một mình đơn thương độc mã xông pha trong ngành toàn hổ sói như thế, mãi cũng phải trở lên cứng cỏi, có những chuyện chắc là bất đắc dĩ thôi. Con đường mỗi người đi đều không giống nhau." Tần Xuyên một tay lái xe, một tay xoa xoa đầu tôi.

"Em không trách cô ấy, em chỉ là… lo cho anh Tiểu Thuyền."

"Không phải em vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ anh Tiểu Thuyền đấy chứ?"

"Anh bị thần kinh à!"

https://thuviensach.vn

“Đùa thôi… nói thật, ngày mai em đừng vừa đọc tin đã vội vội vàng vàng gọi điện cho anh Tiểu Thuyền, những lúc thế này chắc anh ấy không muốn nói chuyện với ai đâu, cho dù chỉ là để hỏi thăm và quan tâm.”

“Ừm…”

“Thiên Hỉ… chắc không đi Mĩ nữa.” Tần Xuyên điềm đạm đưa ra kết luận.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, Bắc Kinh về đêm trống trải vô cùng, cả thành phố như trở lên trầm tĩnh đẹp đẽ hơn, dường như mọi phồn hoa huyên náo đều chẳng liên quan gì tới nó, những người bị ám ảnh bởi điều đó chẳng qua là vì vọng tưởng mà thôi.

“Này, còn nữa…” Tần Xuyên đột nhiên nói.

“Cái gì?”

“Lần sau gặp những chuyện như thế, nhất định phải đi cùng anh.”

“Xì.” Tôi giở vờ khinh miệt quay đầu đi.

“Nói: Em biết rồi!”

Vừa khéo tới chỗ đèn đỏ Tần Xuyên xoay cổ tôi lại, ngông cuồng hôn xuống.

Không hề ngạc nhiên khi tin đồn giữa Thiên Hỉ và Trần Thiên Hà chiếm một diện tích khá lớn trên các trang giải trí vào ngày hôm sau. Cả hai bên đều im lặng, mọi hoạt động biểu diễn của Thiên Hỉ gần như phải tạm dừng một thời gian. Tới bốn mươi chín ngày động đất ở Vấn Xuyên, Thiên Hỉ mặc một chiếc váy trắng đơn giản, tay ôm bó cúc, hát ca khúc *Tâm kinh* bằng giọng vùng Tứ Xuyên trong vắt rung động lòng người. Video được lên

https://thuviensach.vn

kế hoạch một cách kỹ càng và công phu này nhanh chóng được dân mạng share điên cuồng, dung nhan thuần khiết và giọng ca du dương của Thiên Hỉ đã an ủi được trái tim đang rỉ máu của bao nhiêu người. Mọi người ghi nhớ sâu sắc hình ảnh cô gái trong sáng sạch sẽ ấy, còn về việc cô ấy đêm hôm khuya khoắt đi về cùng ai đã không còn quan trọng nữa.

Tôi biết, Thiên Hỉ thắng rồi, cô ấy đã lật ngược ván cờ.

Tôi nghe lời Tần Xuyên, rất lâu sau đó mới gọi điện cho anh Tiểu Thuyền. Chắc có lẽ do nội tâm xao động nên khi bấm số thẻ IC, bấm sai mấy lần, thời khắc ấy tôi đột nhiên hiểu được lời Thiên Hỉ nói, có những thứ tâm trạng sẽ tiêu tan biến mất bởi khoảng khắc xa xôi.

“Kiều Kiều.” Giọng anh Tiểu Thuyền nghe vẫn ổn, không có gì khác với bình thường, điều này khiến tôi đột nhiên chẳng biết phải nói gì, thế là trở nên im lặng.

“Gần đây thế nào? Chuyện với Xuyên Tử vẫn ổn chứ?” Anh đành phải tìm chuyện để nói.

“Ngày nào cũng cãi nhau, phiền chết đi được!”

“Xem ra rất tốt đấy, bọn em vẫn thế.”

“Anh Tiểu Thuyền, còn anh thì sao, anh vẫn ổn chứ?”

“Ừm, tàm tạm, Kiều Kiều, đại khái thì anh có khả năng nhận được thẻ xanh.”

“Tuyệt quá! Anh Tiểu Thuyền anh giỏi thật đấy!”

“Chỉ em là thấy anh giỏi thôi.”

https://thuviensach.vn

“Đâu có! Anh Tiểu Thuyền, em lớn bằng từng này rồi, anh là người đàn ông ưu tú nhất mà em từng gặp!” Điều này thì tôi chắc chắn, cũng chính vì thế mà thấy tiếc nuối cho anh Tiểu Thuyền hơn, so với Tần Xuyên, Dương Trừng, anh ấy nỗ lực chân thành với thế giới này hơn, nhưng từ đầu tới cuối anh ấy đều phải rón rén thận trọng, vất vả mệt mỏi. Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao, dường như anh ấy vừa khéo bị kẹt trong kẽ nứt của thế gian, trên điểm mất cân bằng nào đó. Và điều làm tôi cảm động nhất là, người ta sinh ra, có người cả đời thuận buồm xuôi gió, có người trời sinh ra đã sung sướng giàu sang không phải nỗ lực, nhưng cho dù con đường anh ấy đi có tối tăm không chút ánh sáng le lói tới thế nào, thì anh ấy cũng chưa từng từ bỏ, anh ấy luôn nỗ lực, chầm chậm tiến về phía trước.

“Cảm ơn Kiều Kiều.”

“Anh Tiểu Thuyền, em lại biến thành hai người rồi.” Tôi cười cười, trầm ngâm, “Năm nay anh có về không? Lâu lắm rồi không gặp, bọn em đều rất nhớ anh.”

“Năm nay à, sẽ cố gắng. Thực ra, về cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng ở lại đây nghiên cứu thêm mấy đề tài.”

“Cũng phải… gặp Thiên Hỉ chứ.”

“Cô ấy bận lắm, chẳng có thời gian.”

Anh Tiểu Thuyền kể với tôi, rất lâu rồi liên lạc giữa anh và Thiên Hỉ khá thưa thớt, có khoảng thời gian phải cả tháng mới gọi hai cuộc điện thoại. Không biết bắt đầu từ bao giờ, anh gọi điện thoại về nếu như không có ai nghe thì là trợ lý của cô ấy nghe. Địa vị của cô ấy càng ngày càng cao, càng ngày càng được nhiều người vây quanh, giống như Thiên Hỉ đang đứng ở trung tâm của một vòng tròn còn anh Tiểu Thuyền thì đứng ở ngoài vòng tròn đó. Khi nói những điều này, giọng anh Tiểu Thuyền không chút trách móc, cũng chẳng buồn bã, Thiên Hỉ qua lời anh, vẫn là Thiên Hỉ học đại

https://thuviensach.vn

học cùng chúng tôi năm xưa, là con mọt sách kiên cường, lương thiện, háo thắng, là một cô gái có nội tâm mạnh mẽ. Có điều, chút thương cảm rất mơ hồ tinh tế trong đó, phải nhiều năm về sau tôi mới nhận thấy, cảm giác giống như đọc một cuốn tiểu thuyết rất dài, khi sắp tới trang cuối cùng biết được kết thúc, người ta vừa thỏa mãn, lại vừa tiếc nuối.

Mùa hè năm 2009, Thiên Hỉ lần đầu tiên tổ chức lưu diễn cá nhân trên toàn quốc, lấy tên chuyến lưu diễn là: Thiên Niên Chi Hỉ.

Cuối cùng anh Tiểu Thuyền cũng về nước, anh ấy mua ba vé có vị trí đẹp nhất, mời tôi và Tần Xuyên cùng đi xem. Trước khi đi chẳng ai trong chúng tôi thông báo với Thiên Hỉ, chỉ giống những fan bình thường, ngồi ở hàng ghế đầu trong khu vực VIP. Thiên Hỉ rực rỡ trên sân khấu, giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, còn chúng tôi lại chìm trong sắc đêm mênh mang, chỉ có thể ngẩng lên nhìn đầy ngưỡng mộ.

Bài đầu tiên mà Thiên Hỉ hát là *Đôi khi tình yêu chỉ là hư danh*, đã nổi tiếng từ thời cô ấy thi *Super Girl*.

Ngồi phía dưới sân khấu, nghe giai điệu quen thuộc vang lên, tôi đột nhiên có cảm giác như đó là định mệnh. Cô ấy cất tiếng trong trẻo rõ ràng:

Vô thức bước vào trò chơi lôi cuốn ấy

Thắp lên ngọn lửa, đứng ở nơi không có em

Vô tình phát hiện ra tất cả sớm đã được an bài

Yêu nụ cười của em, yêu tới không thể gánh vác

…

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ họ luôn yêu nhau, mãi mãi yêu nhau chỉ là đã yêu tới mức không thể gánh vác được nữa.

Suốt buổi tối anh Tiểu Thuyền nghe vô cùng chăm chú, giống như tình yêu bao năm sắp phải hạ màn, anh ấy muốn ghi khắc mọi hình ảnh của Thiên Hỉ. Tất cả các bải hát đều đã hát xong, Thiên Hỉ biểu diễn lại hai lần. Sau khi kết thúc, anh Tiểu Thuyền và chúng tôi theo dòng người tràn ra ngoài. Lúc sắp ra tới cửa, đám đông lao xao huyên náo, chúng tôi nghi hoặc quay lại nhìn, thấy Thiên Hỉ đã lại đứng trên sân khấu.

"Không biết tại sao, hôm nay tôi muốn hát thêm một bài nữa, dành tặng cho thành phố mà từ nhỏ tôi đã yêu này, cảm ơn nó đã xây mộng cho tôi, cảm ơn nó đã khiến tôi gặp được người mà tôi yêu nhất. Có những chuyện không cần phải trải qua bạn cũng biết nó là rất tuyệt, ví dụ như tình yêu, ví dụ như sự giàu có. Còn việc xấu thì luôn phải đi qua một hồi rồi mới biết nó xấu thế nào, ví dụ như biệt ly, ví dụ như mất mát. Có những việc cả đời này không bao giờ hối hận, nhưng kiếp sau, quyết không muốn trải qua nữa."

Thiên Hỉ nắm chặt micro cất tiếng hát, cô ấy hát bài của Triệu Tuyền: *Cuối cùng em cũng mất anh*.

Cuối cùng em đã mất anh,

Giữa dòng người xô bồ ồn ã.

Cuối cùng em đã mất anh,

Khi lần đầu tiên em biết được thế nào là vinh quang.

Khi xung quanh tiếng vỗ tay vang lên như sấm

Em nhìn thấy ánh mắt lấp lánh nước tràn ngập vẻ đau thương của anh.

https://thuviensach.vn

…

Thời khắc ấy, giữa anh Tiểu Thuyền và Thiên Hỉ là hàng ngàn hàng vạn người, họ không biết rằng, bài hát này chỉ hát tặng một người, cô từng là toàn bộ tình yêu của anh, anh từng là sự phục tùng duy nhất của cô. Anh Tiểu Thuyền bước từng bước đi xa dần trong tiếng hát ngân nga. Tôi quay đầu lại, nhìn Thiên Hỉ trên sân khấu, không biết tại sao, mặc dù cách xa như vậy, nhưng tôi có cảm giác mình đã nhìn thấy cô ấy rơi nước mắt.

Óng ánh trong suốt, rồi lập tức tan biến.

Mười mấy ngày sau, anh Tiểu Thuyền quay lại Mĩ, tôi và Tần Xuyên cùng đưa anh ra sân bay. Trong cửa hàng tiện lợi mà ngày trước Thiên Hỉ mua khăn giấy cho anh, giờ dán poster quảng cáo cỡ lớn của thứ đồ uống mà cô ấy là người đại diện. Nếu tất cả vẫn như lúc ban đầu, chắc chắn Thiên Hỉ sẽ đến sân bay tiễn anh, biết đâu tôi lại vui sướng kéo cô ấy đi khoe khang khắp nơi, chụp ảnh cùng cô ấy hay đại loại như thế. Nhưng lúc này, chỉ có tôi và anh Tiểu Thuyền bối rối đứng nhìn khuôn mặt tươi cười của Thiên Hỉ trên tấm poster.

Anh Tiểu Thuyền dặn dò tôi rất nhiều, tôi lưu luyến kéo tay anh, “Anh Tiểu Thuyền, bao giờ anh lại về nữa?”

“Chắc sẽ lâu đấy. Lần này quay lại Mĩ anh muốn đi thăm thú vài nơi, ít nhất cũng phải đến New York xem thế nào.”

“Anh Tiểu Thuyền, anh ở Mĩ bao nhiêu năm như thế mà chưa đến New York à?”

“Chưa. Từng có rất nhiều cơ hội, nhưng anh không đi, hồi đó anh và Thiên Hỉ đã hẹn nhau, đợi cô ấy sang bọn anh cùng đi New York, từ sân bay Kennedy, chụp ảnh, giơ tay chữ V, cùng đi bất cứ nơi nào mà bọn anh muốn.” Anh Tiểu Thuyền cười khẽ.

https://thuviensach.vn

Tôi thương anh ấy, có lẽ nhìn thấy vẻ xót xa buồn bã trên khuôn mặt tôi, anh Tiểu Thuyền vò tóc tôi, nói: "Kiều Kiều, con người ta ai cũng sẽ có những giấc mơ không bao giờ trở thành hiện thực, nếu không lúc cầu nguyện mọi người sẽ không chân thành thế đâu."

"Này, này! Hai người làm gì thế? Đứng cách nhau nửa mét!" Tần Xuyên đang đẩy hành lý ở tít phía xa hét tướng lên.

Tôi tức tối quay sang lườm anh, anh Tiểu Thuyền lại vờ nghe lời đứng lùi về phía sau nửa mét.

"Kiều Kiều, anh ấy à, thực ra cũng không phải rộng lượng như thế đâu. Anh nghĩ sau này, tất cả mọi mơ ước của anh đều sẽ không cần phải thêm phần cho một người khác nữa. Bởi vì một khi không còn người ấy nữa, mơ ước cũng trở nên vô nghĩa. Nhưng khi nhìn thấy em và Tần Xuyên, anh rất vui, anh biết, dù anh không phải là người được hạnh phúc chiếu cố, nhưng cô em gái nhỏ anh thương yêu nhất thì khác, mọi mơ ước của cô ấy đều sẽ có người sát cánh cùng."

"Anh Tiểu Thuyền, chắc chắn sẽ có người sát cánh cùng anh, cùng anh đi New York, đến sân bay Kennedy, đi bất cứ nơi nào trên thế giới mà anh muốn đi, khiến cho mọi nguyện vọng của anh đều trở thành sự thật. Là anh đã từng dạy em, tất cả rồi sẽ ổn thôi, tất cả rồi sẽ tốt lên, đúng không?"

"Ừ!"

Anh Tiểu Thuyền cười rạng rỡ, mặt trời của tôi như bị mây mù che lấp, trông có chút mệt mỏi, nhưng không sao, anh vẫn là mặt trời, vẫn sẽ tỏa sáng.

Tiễn anh Tiểu Thuyền xong, tôi và Tần Xuyên đi siêu thị. Suốt dọc đường chúng tôi nói về chuyện Thiên Hỉ, tôi ghét phải luận xem ai đúng ai

https://thuviensach.vn

sai, chỉ âm thầm nghĩ, nếu anh Tiểu Thuyền không ra nước ngoài, anh ấy ở Bắc Kinh bên cạnh Thiên Hỉ, liệu mọi chuyện có xảy ra không. Nếu Thiên Hỉ biết khó mà rút lui, không vội vàng muốn thay đổi số mệnh, thì liệu họ có nắm tay bên nhau tới già không. Rõ ràng họ đều dốc sức dốc lòng vì đối phương, vậy mà cuối cùng vẫn lạc mất nhau giữa thế giới quá nhiều biến đổi này. Hồi nhỏ tôi còn tưởng, tình yêu chỉ có hai kết quả, yêu hoặc không yêu, nhưng lớn lên rồi mới biết, tình yêu là món quà được bọc gói kỹ càng trong cuộc đời, có thể bị gửi tới quãng thời gian nào đó hoàn toàn không thích hợp với nó nữa, không phải ai nhận ra được nó cũng đều có thể an nhiên giữ mãi nó ở một nơi xa xôi.

Người từng thêu từng mũi kim sợi chỉ cho bức tranh chữ thập là Thiên Hỉ, được hàng ngàn hàng vạn người tung hô sùng bái cũng là Thiên Hỉ; người vì cô ấy mà luôn luôn nỗ lực là anh Tiểu Thuyền, phải từ biệt cô ấy để tha hương nơi đất khách cũng là anh Tiểu Thuyền.

Đây không phải là bộ mặt của tình yêu mà là bộ mặt của cuộc sống.

“Căn hộ mà Thiên Hỉ ở ấm áp quanh năm. Cô ấy đi ra ngoài sẽ có bốn năm nhân viên theo sau, có người cầm túi, có người cầm điện thoại. Khi xuất hiện ở nơi công cộng phải bịt khẩu trang đeo kính đen. Chi phí mời cô ấy xuất hiện ở các sự kiện giờ lên tới hàng trăm vạn tệ. Em chẳng thấy một cuộc sống như thế có gì là hay là tốt. Chỉ vì muốn có một cuộc sống mà chẳng bao giờ phân biệt rõ đâu là xuân hạ thu đông? Một cuộc sống nhìn thì tưởng đang ở tít trên cao nhưng thực ra đang giẫm trên băng mỏng? Được mọi người cuồng nhiệt bám theo giống như chơi trốn tìm? Một cuộc sống đi siêu thị không cần phải nhìn giá? Sau đó từ bỏ tình yêu, từ bỏ mọi niềm hạnh phúc và vui vẻ bình thường. Cô ấy thắng thật ư? Thắng Lâm Tinh Nghiên nhưng thắng được bản thân cô ấy trước kia không? Đổi lại là em, em quyết không thèm!” Tôi vừa ngó hạn sử dụng của sữa tươi vừa nói.

“Tạ Kiều, em có biết điểm tốt nhất trong con người em là gì không?”

https://thuviensach.vn

“Là gì?”

“Là sự ngốc nghếch ngàn năm không thay đổi!”

“Biến!” Tôi tức giận cầm hộp sữa chua đập lên đầu Tần Xuyên.

“Anh có bảo là xấu đâu!” Tần Xuyên ôm đầu, “Mãi mãi đã là gì, quan trọng là cái từ theo ngay sau nó: Không thay đổi! Nếu mọi thứ đều thay đổi, thì mãi mãi có ý nghĩa gì chứ.”

Tôi ngẩn ra đứng nhìn chàng trai trước mặt, cứ như đã trải qua rất nhiều năm rồi, mà anh ấy, chưa bao giờ thay đổi.

“Đừng tưởng ăn nói linh tinh như trong *Chicken Soup* là em sẽ tha thứ cho việc anh bảo em ngốc!” Tôi cầm sữa lên lại định đập vào đầu Tần Xuyên.

“Em ngốc thật mà!”

“Muốn chết hả?”

Trong lúc tôi đang quan sát xem có thể lấy thứ gì trong giỏ mua hàng để đập đầu Tần Xuyên, thì đột nhiên có người đứng bên cạnh khẽ gọi: “Tạ Kiều… Tần Xuyên?”

Tôi quay lại, một thai phụ xinh đẹp nghiêng đầu nhìn chúng tôi, dáng vẻ của cô ấy cưỡng chế kéo hồi ức của tôi quay về.

“Lưu Văn Văn?” Tôi buột miệng gọi tên cô ấy.

“Từ xa mình đã thấy giống hai người rồi! Chẳng thay đổi gì cả!” Lưu Văn Văn cười tít mắt.

https://thuviensach.vn

“Cậu thì thay đổi rồi!” Tôi chỉ chỉ vào bụng của cô ấy, hào hứng cúi xuống, hỏi: “Mấy tháng rồi?”

“Sáu tháng rồi!”

“Tuyệt quá!”

“Hai người quả nhiên vẫn ở bên nhau.” Lưu Văn Văn nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tinh quái, “Năm đó mình đã đoán ngay là sẽ thế này.”

Tôi ngượng ngùng nhìn Tần Xuyên, rồi nhìn Lưu Văn Văn cười.

Một lúc sau, ông xã của Lưu Văn Văn tới tìm cô ấy, thật bất ngờ, chồng Lưu Văn Văn lại là một người đàn ông cao trọc đầu, xăm trổ đầy mình và cơ bắp cuồn cuộn.

“Đây là bạn cấp ba của em Tạ Kiều, còn đây là… bạn trai cô ấy.”

Lưu Văn Văn giới thiệu ngắn gọn, người đàn ông đó nhìn tôi gật đầu như chào rất ngầu. Trò chuyện thêm mấy câu, họ nói còn phải đi mua đồ dùng cho em bé, vậy là chúng tôi tạm biệt nhau.

“Chồng cô ấy… là xã hội đen à?” Tần Xuyên trợn mắt há miệng vì kinh ngạc.

“Không chừng lại là Cửu Long Nhất Phượng thế hệ mới…” Tôi nuốt nước miếng.

“Khẩu vị của cô ấy nặng thật đấy.”

“Từ nhỏ khẩu vị đã nặng rồi mà.”

“Em có ý gì?”

https://thuviensach.vn

“Thì thích du côn du đồ còn gì! Sao, gặp lại mối tình đầu có cảm tưởng gì không?”

“Biến! Cô ấy không phải mối tình đầu của anh!”

“Thế mối tình đầu của anh là ai? Sao em không biết?” Tôi nghiêm túc hỏi.

“Là một cô ngốc!”

“Tần Thủy Hoàng!”

“Sao nào? Hồi nhỏ em bạo dạn tỏ tình với anh quên rồi à? Còn nói thẳng: “Em yêu anh” nữa chứ!”

“Đó là do lỡ miệng! Hả? Đợi một lát, ý anh là, anh yêu em từ khi ấy rồi?”

“Đừng mơ! Chẳng phải do em mê hoặc anh trước à!”

“Hôm nay anh muốn bị đập chết phải không?” Tôi run rẩy bê can dầu ăn lên.

“Thôi thôi anh xin!” Tần Xuyên ngoan ngoãn chịu thua.

Ngày hôm đó tôi cảm thấy cuộc đời thật kỳ diệu, người tình thân thiết quấn quýt không rời trước kia, sau này có khả năng chỉ còn là một tờ poster quảng cáo. Người còn tưởng sẽ là kẻ thù cả đời trước kia, sau này ngược lại lại thân thiết trở thành bạn học cũ. Người đàn ông phải hao tâm tốn sức tìm mọi cách để đạt được trước kia, sau này lại trở thành bạn trai của bạn học. Chúng ta và người khác đều đang thay đổi vai diễn trong thế giới của riêng mình, lần lượt bước lên sân khấu. Tôi thấy mình quá may mắn, có một điều

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ thay đổi giữa tôi và Tần Xuyên, dù hồi nhỏ hay sau khi trưởng thành, chúng tôi luôn là người quan trọng nhất của nhau.

Mùa đông, Vương Oánh về nước.

Khi đó chuyện liên quan tới gia đình cô ấy lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, đủ mọi phiên bản, nhưng tóm gọn thì là, bố cô ấy có vấn đề trên chính trường, rất nghiêm trọng, cả gia đình bị điều tra.

Giờ đã không còn được như trước kia, Vương Oánh về ở chỗ của Từ Lâm, tôi không chủ động liên lạc với cô ấy một là vì nhà cô ấy xảy ra chuyện lớn như thế, tôi nghĩ chắc cô ấy cũng không muốn gặp quá nhiều người, hai là tôi vẫn cảm thấy xấu hổ đối với chuyện giữa Vương Oánh và Tần Xuyên năm xưa.

Tôi không ngờ Vương Oánh lại chủ động tìm tôi, cô ấy gọi cho tôi bằng một số lạ, hỏi tôi có rảnh không, có thể đón cô ấy không. Khi đó tôi đang đi làm, nhưng lập tức nhận lời ngay, tôi thoáng do dự, không gọi điện cho Tần Xuyên, bởi Vương Oánh dặn đừng nói cho bất kỳ ai biết.

Tôi nhìn thấy Vương Oánh dưới khu nhà Từ Lâm ở, cô ấy gầy đi nhiều, kéo chiếc vali khá to đứng đó, có lẽ do mặc hơi ít, nên hai tay cô ấy ôm vai, nhìn khiến người ta phải xót xa. Tôi xuống taxi, lo lắng đi như chạy về phía cô ấy, túi xách rồi chìa khóa leng keng rơi cả xuống đất, Vương Oánh đứng bên cạnh nhìn, cười cười bảo: “Tạ Kiều, cậu vẫn như trước kia.”

Tôi nhếch nhác nhặt đồ lên: “Cậu cũng thế, đại tiểu thư! Chẳng thèm ra tay tương trợ gì cả.”

“Sao cậu lại đi taxi? Sao không lái xe?”

“Chút tiền lương ít ỏi của mình chỉ đủ ăn đủ mặc, mua được cái bánh xe nữa thôi!”

https://thuviensach.vn

“Tệ quá… biết thế này gọi Tần Xuyên cho rồi.” Vương Oánh than thở.

“Này!”

“Gọi xe trước đã.”

Tôi chỉ vào đống hành lý, “Sao thế? Cậu định đi đâu?”

“Tìm một khách sạn ở tạm.”

“Từ Lâm đâu? Cô ấy không có nhà à?”

Vương Oánh im lặng, tôi còn tưởng bọn họ cãi nhau nên không hỏi nhiều, bên ngoài gió bấc rít từng cơn lạnh run lên, tôi vội vội vàng vàng chạy ra đường bắt xe.

Lần này Vương Oánh không ở khách sạn năm sao đắt muốn chết mà trước kia cô ấy và Dương Trừng vẫn ở nữa, cô ấy chọn một khách sạn chẳng chút tiếng tăm gì ở Bắc Tứ Hoàn, bảo tôi dùng chứng minh thư đăng ký thuê phòng, mặc dù không rõ rốt cuộc cô ấy đã xảy chuyện gì, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự ảm đạm của những gì cô ấy phải trải qua.

Cùng Vương Oánh lên phòng, cô ấy tùy tiện đẩy vali vào góc, sau đó mệt mỏi ngồi xuống giường.

“Kiều Kiều, tối nay cậu có thể ở lại chỗ mình không?” Vương Oánh ngẩng nhìn trần nhà, “Không biết tại sao, giờ mình rất sợ ở một mình.”

“Được thôi!” Tôi nhận lời không chút do dự, Vương Oánh là đại tiểu thư, là người khôn ngoan tới khắc nghiệt, là người không bao giờ làm nũng hay vờ vịt, vậy mà bộ dạng yếu đuối lúc này của cô ấy khiến người ta nhìn mà chỉ muốn dốc tâm dốc sức ra bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Vương Oánh kể sơ qua chuyện nhà cô ấy cho tôi nghe, chính trường chính trị thế nào tôi không hiểu, đại khái liên quan tới tham nhũng, bố mẹ cô ấy bị "song quy", cả nhà chú ruột cũng bị đưa đi điều tra, chuyện nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

"Cậu còn nhớ không? Hồi xưa chú mình có mảnh đất ở Đông Tam Hoàn, cửa hàng nhánh của Đại Long và Tần Xuyên mở ở đó, cũng may Tần Xuyên vì chuyện chị gái mà sang nhượng sớm, nếu không, không chừng bây giờ cũng bị liên lụy." Vương Oánh đùa.

"Thế cậu không sao chứ?"

"Còn chưa đến mức chu di cửu tộc. Có điều giờ coi như mình không có nhà."

"Không có cách gì à?"

"Mình cũng muốn tìm cách. Nhưng cậu biết đấy, thế thái bất thường, những người cầu cạnh, nhờ vả bố mình hồi xưa giờ lo cho bản thân còn không xong, ai dám đứng lên giúp? Cây đổ bầy khỉ tan, tường đổ mọi người cùng đẩy. Những người trước kia ngày nào cũng chơi cùng nhau, giờ nghe thấy tên mình thì đều chê đen đủi. Kiều Kiều, mình vẫn tưởng chuyện gì mình cũng đã nhìn thấu rồi, nhưng thực ra không phải thế, không bị ngã trong bùn lầy cậu mãi mãi không thể hiểu thế nào là cuộc sống."

"Dương… Dương Trừng thì sao? Nhà họ chẳng phải cũng rất lợi hại à? Các cậu cùng nhau lớn lên từ nhỏ, người lớn trong nhà cũng thân, không thể giúp gì sao?"

Vương Oánh thở dài lắc đầu, "Đã đến nước này rồi, chẳng ai có khả năng nghịch chuyển càn khôn."

https://thuviensach.vn

“Vậy cậu có dự định gì không?”

“Không biết. Tạm thời sống thế này thì không vấn đề gì, mặc dù nhà cửa tài sản đều bị niêm phong cả rồi, nhưng chỗ mình còn có chút tích lũy, chuyện khác… giờ không dám nghĩ nữa.”

“Vương Oánh, có gì cần giúp đỡ thì cậu cứ nói!”

“Trông vào cậu á? Lạc đà gầy chết vẫn to hơn ngựa, cậu yên tâm đi. Mình nhắm mắt một lúc, cậu đừng đi đấy, cảm giác mỗi lần tỉnh dậy là khó chịu nhất, không phân biệt được đâu là giả đâu là thật, vô cùng hoang mang, giống hệt một giấc mơ vậy.”

“Ừ, cậu ngủ đi. Mình không đi đâu.”

Chắc là do lòng quá mệt mỏi, nên Vương Oánh nhanh chóng ngủ thiếp đi. Cô ấy nằm cuộn tròn lại như đứa bé, mày cau, hai tay nắm chặt. Tôi gọi điện về báo cho người nhà, nói có bạn ở Mĩ về, tối nay không về nhà, rồi sau đó gửi tin nhắn cho Tần Xuyên, anh bảo tôi hãy ở bên Vương Oánh, còn không nói thêm gì nữa. Khi ấy tôi nghĩ, nếu không phải là tôi, giờ có lẽ Tần Xuyên sẽ giúp Vương Oánh giải quyết mớ chuyện lằng nhằng này, không chừng mọi thứ sẽ tốt dần lên.

Tôi thực sự thấy có lỗi.

Ngồi trong bống tối như thế không biết bao lâu, tôi mơ mơ màng màng bị tiếng chuông điện thoai đánh thức, là Từ Lâm gọi, tôi nghe điện thoại vừa nói được một câu “A lô, Từ Lâm”, thì Vương Oánh đã ngồi bật dậy, ra sức nhìn tôi xua tay, tôi đành nói với Từ Lâm đang lo lắng trong điện thoại là không có tin tức gì của Vương Oánh, sau đó vội vã cúp máy.

“Cậu và Từ Lâm sao thế? Cô ấy rất lo.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Vương Oánh trống rỗng nhìn về phía xa, “Mình không muốn ở lại chỗ cô ấy nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì… cô ấy thích mình.”

Câu trả lời của Vương Oánh khiến tôi sốc nặng, tôi đờ người nhìn cô ấy, đầu vẫn đang tìm hiểu ý nghĩa của câu “cô ấy thích mình”, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy chỉ có khả năng ấy.

Từ Lâm thích Vương Oánh.

Không phải kiểu thích giữa những người bạn, mà là kiểu thích liên quan tới tình yêu.

Vương Oánh bảo cô ấy cũng không biết tại sao lại dần dần biến thành thế này, Từ Lâm đối với cô ấy rất tốt, đây là điều mà chúng tôi ai cũng biết, nhưng chỉ có bản thân Vương Oánh mới cảm nhận được sự khác lạ của lòng tốt ấy.

“Ngày đến đại học B thực ra mình rất căng thẳng, mình không thể tưởng tượng ra được, từ nhỏ tới lớn đều sống trong xã hội thu nhỏ đặc biệt của bọn mình, không phải có ý xem thường ai, chỉ là mình quen chơi với những người như Dương Trừng rồi, đối với người bình thường, mình không hiểu chút nào về họ, không biết phải tiếp xúc ra sao, thế là mình trở nên độc lập. Ở ký túc đối với mình mà nói là một chuyện vô cùng đáng sợ, ban đầu mẹ mình bảo nhập học thì cứ đến xem, sau này hằng ngày đi đi về về. Kết quả mình vừa đến đã gặp kiểu “ai cũng chẳng sợ” như Từ Lâm. Thời gian đầu mình rất ghét cô ấy, mình mắc bệnh ưa sạch sẽ, nhưng cô ấy thì quá mất vệ sinh! Cậu cũng biết mình độc mồm độc miệng, đối với cô ấy mình càng không khách khí, nhưng cô ấy lại chẳng bận tâm, ngày nào cũng đi theo sau mình, Vương Oánh ơi Vương Oánh à, khiến mình phiền muốn chết. Nhưng

https://thuviensach.vn

kỳ lạ, dần dần mình lại thấy quen, về sau không chỉ quen mà còn vui vì được làm bạn với cô ấy. Mình nghĩ nếu không có Từ Lâm, chắc mình đã sớm cãi cọ với bọn cậu rồi hằng ngày học xong về thẳng nhà rồi."

"Thật là, hồi ấy cậu kiêu căng tới mức khiến người ta phát bực."

"Những chuyện ấy mình không biết, cho tới khi nằm viện, mình đã nói mình thích Tần Xuyên trước mặt các cậu, khi ấy Từ Lâm ngồi ngay cạnh mình, cô ấy mua một túi đồ ăn vặt và đang ăn, cậu đừng tưởng bình thường mình hay nói cô ấy, thật ra trước mặt mình cô ấy đã rất thận trọng rồi, nếu làm nhăn ga giường của mình cô ấy sẽ vuốt cho phẳng, Na Na chạy sang chơi cô ấy sẽ để ý Na Na không dùng khăn mặt của mình. Nhưng ngày hôm đó, cô ấy đổ hết đống quà vặt lên giường mình, mình tức giận trừng mắt lườm cô ấy, thì vẻ mặt cô ấy rất buồn. Tim mình như lỡ nhịp, biểu cảm ấy mình hiểu, mình cũng từng như thế.

Mình biết thế này không ổn rồi, mình không có cảm giác như thế với Từ Lâm, khoảng thời gian sau đó, mình và Tần Xuyên bàn bạc chuyện căng-tin ở trường, cũng chính là vì muốn tránh cô ấy, để cô ấy hiểu mà từ bỏ. Nhưng mình phát hiện, cô ấy chẳng bận tâm, cả ngày vẫn hi hi ha ha, đi làm thêm khắp nơi, nếu không giới thiệu Amway cho mình thì cướp bút của Thiên Hỉ. Mình nghĩ chắc là do mình đa nghi quá, thế là yên tâm tiếp tục làm bạn với cô ấy.

Ngày mình đi học, Từ Lâm ra sân bay tiễn mình. Mình không ngờ ngoài người nhà còn có bạn tới tiễn. Cậu biết đấy, ngay cả Tần Xuyên còn không tới. Bọn mình không nói gì nhiều, cô ấy nói đùa bảo sau này nhờ mình chuyển hàng về, cô ấy làm đại lý của Mĩ. Trước lúc vào cửa kiểm soát, cô ấy liếc thấy miếng ngọc Quan âm mà mấy năm đó mình đều đeo, bảo là mình không hiểu gì hết, nam đeo Quan âm nữ đeo Phật, cứ đòi để lại cho cô ấy. Cô ấy xưa nay có khách sáo gì với mình đâu, mình cũng chẳng tiếc gì cái dây chuyền, thế là mình tháo xuống cho cô ấy. Hôm đó cô ấy rất vui, đứng nhìn mãi cho tới khi mình vào trong, ra sức vẫy tay tạm biệt mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi sang Mĩ, bọn mình không liên lạc nhiều, có gọi điện cũng chỉ nói chuyện liên quan tới mấy người bọn cậu. Mình và Tần Xuyên chia tay, cô ấy mắng mình ngốc, cô ấy thật sự hiểu mình hơn bất kỳ ai, hơn cả Dương Trừng hơn cả Tần Xuyên. Sau đó mình về nước, đi thì hoành tráng về thì nhếch nhác, trong nước bao nhiêu là bạn nhưng mình chỉ muốn gặp cô ấy. Giờ không còn giống ngày xưa, sau khi bố mình gặp chuyện, mình cũng lĩnh hội được nhiều điều. Cậu xem, giờ mình đang ở trong một khách sạn như thế này mà nằm xuống là ngủ được ngay, đâu có kỹ tính như ngày xưa nữa? Nhưng cậu biết không, ngày đầu tiên mình đến chỗ Từ Lâm, cậu ấy đã dọn giường cho mình, ga, chăn rồi gối, khăn mặt, khăn tắm, dép lê, bát đũa… tất cả đều là mới, bản thân cô ấy tiết kiệm qua loa như thế, nhưng lại chuẩn bị cho mình rất đầy đủ. Tối hôm ấy mình khóc, sau khi nhà mình có chuyện mình thường xuyên khóc, tủi thân cũng khóc, bị bắt nạt cũng khóc, bị lạnh nhạt cũng khóc, tuyệt vọng cũng khóc, nhưng ở chỗ Từ Lâm, mình khóc vì cảm động. Khi cả thế giới này đều vứt bỏ mình, cho rằng mình là kẻ không đáng một xu, thì cô ấy vẫn coi mình như công chúa.

Nửa đêm, cô ấy tỉnh dậy dém chăn cho mình, mình vờ ngủ, không dám nhìn thẳng vào tình cảm cô ấy dành cho mình. Cô ấy đứng bên giường mình, nhìn mình rất lâu. Khi ấy mình thấy rất căng thẳng, cảm giác đó lại tới, mình sợ cô ấy làm chuyện không thể cứu vãn nổi. Nhưng mãi cũng chẳng có động tĩnh gì, mình nheo mắt nhìn lén…”

Vương Oánh hít một hơi thật sâu, mắt đỏ hoe, “Cậu đoán xem cô ấy đang làm gì? Cô ấy đang lẳng lặng nhắm mắt, hôn lên miếng ngọc Quan âm đeo ở cổ, chính xác, đó là miếng ngọc mà mình để lại cho cô ấy. Hôm đó mình mới hiểu, chưa bao giờ cô ấy ngừng thích mình, chỉ là muốn mình sống được thoải mái dễ chịu, nên cô ấy phải giấu tình cảm đi, thu mình lại, tự ti tới mức không dám hôn một người đang ngủ say, mà chỉ lặng lẽ bảo vệ mình…, Kiều Kiều cậu biết tại sao mình lại bỏ đi không? Bởi mình không báo đáp được, mình không thể hại cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Tôi thấy thật chua xót, không ngờ, Từ Lâm lúc nào cũng hào sảng giống một người con trai, lại có thứ tình cảm tinh tế tới vậy, lại có một tình yêu thầm lặng sâu sắc tới vậy. Tôi đột nhiên hiểu ra vì sao cô ấy lại không đến nhà tắm công cộng, tại sao bao nhiêu năm cô ấy vẫn không có bạn trai, và tại sao dù đi đâu cô ấy cũng đi cùng Vương Oánh.

Tôi cảm động vì cô ấy, và cũng nuối tiếc thay cô ấy.

"Vương Oánh, thực ra mình luôn muốn nói lời xin lỗi với cậu…"

"Tại sao?"

"Nếu không phải vì mình, cậu và Tần Xuyên… Hai người vẫn sẽ ở bên nhau, giờ cậu cũng có chỗ dựa."

"Tạ Kiều." Vương Oánh nhướng mày nhìn tôi, "Có đúng là cậu bị thiếu dây thần kinh nào đó không?"

"Cái gì?"

"Cậu không biết à? Mình chưa bao giờ thích Tần Xuyên."

"Cái gì!" Tôi gần như nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn Vương Oánh.

"Có điều cậu xin lỗi mình cũng phải. Đã vậy hôm nay nói hết đi, người mình thích không phải Tần Xuyên, mà là Dương Trừng." Vương Oánh nhìn tôi, "Mình thích Dương Trừng."

Lần này, tôi đờ người.

Vương Oánh kể, từ nhỏ cô ấy đã thích Dương Trừng, nghĩ cũng phải, có một người bạn thanh mai trúc mã đẹp trai như thế, người con gái nào có thể không động lòng? Nhưng Vương Oánh thông minh, cô ấy không giống đám

https://thuviensach.vn

con gái vây quanh Dương Trừng, kẻ nào kẻ nấy chẳng khác gì thiêu thân lao về phía anh ấy, sau đó bị anh ấy vứt bỏ không chút tiếc nuối, từ đó về sau còn chẳng thể làm bạn. Vương Oánh chỉ làm bạn của anh ấy, cùng ăn cơm vui đùa, chỉ là không yêu đương mà thôi. Và như thế, cô ấy luôn ở bên cạnh Dương Trừng, cùng học trung học, cùng học đại học, sau đó cùng đi du học. Sự cân bằng đó suýt thì bị tôi phá vỡ, Vương Oánh bảo khi biết tôi và Dương Trừng yêu nhau, cô ấy như phát điên. Nhưng qua một thời gian, cô ấy phát hiện chúng tôi chẳng ra làm sao, kẻ không yêu là tôi giống như một cô ấy khác, so với việc Dương Trừng gặp gỡ đám con gái lẳng lơ như Nhậm Tư Vũ, thì ở bên tôi cô ấy còn yên tâm hơn. Cô ấy bảo thích Tần Xuyên, chẳng qua là do tức tối mà trả thù, cô ấy muốn khiến Dương Trừng không vui, nhưng không ngờ vì vậy mà tôi và Tần Xuyên bỏ lỡ nhau bao nhiêu năm.

"Dương Trừng biết không?"

"Sao cậu ấy biết được! Chính vì không có tình yêu nên bọn mình mới ở bên nhau bao nhiêu năm như thế."

"Nhưng mình thấy không đúng…" Tôi lẩm bẩm, "Vương Oánh, cậu và Dương Trừng đều nghĩ sai rồi, hai người đều cho rằng chỉ những người không yêu nhau mới có thể ở bên nhau lâu dài, không phải thế, chỉ những người yêu nhau mới hi vọng mãi mãi, mới muốn không bao giờ phân ly. Chỉ những người yêu nhau mới ở bên nhau."

Vương Oánh lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt trong như nước, tôi cũng nhìn lại cô ấy đầy kiên định, cuối cùng cô ấy cười, "Có lẽ vậy."

"Cậu chưa từng nói cho Dương Trừng biết?"

"Trước kia chưa, bây giờ thì lại càng không thể nói. Kiều Kiều, cậu thật sự không hiểu đâu. Cuộc sống của mình và Dương Trừng, giống như vật ký sinh vào sinh mệnh chính trị của hai gia đình. Hoặc là cao cao tại thượng

https://thuviensach.vn

như cậu ấy bây giờ, hoặc là thất bại hoàn toàn giống như mình. Gia đình mình lụn bại, cho dù cậu ấy có yêu mình cũng không thể đón nhận mình, huống hồ, giữa bọn mình chưa bao giờ đạt đến mức độ của hai người yêu nhau. Cậu ấy không tuyệt giao với mình, vẫn quan tâm hỏi han tình hình bố mình, mình đã thấy cảm ơn lắm rồi. Trên thế giới này, không phải cứ bảo yêu là sẽ được yêu, không phải cứ cho đi tấm lòng chân thành là được báo đáp, có những người không bao giờ ở bên nhau được. Mình và Dương Trừng là những người như thế."

Có lẽ do nói quá nhiều, Vương Oánh lại sắp ngủ, còn tôi đã tỉnh từ lâu, hiếm khi thấy lòng thản nhiên như lúc này. Tôi hồi tưởng lại hình dáng của chúng tôi khi còn niên thiếu, khi ấy, chúng tôi ai cũng đều rất chân thành và thận trọng khi yêu, những bí mật bị vùi lấp trong những năm tháng ấy, sau khi bị thời gian làm mờ, chỉ còn lưu lại dáng vẻ đáng yêu của chúng tôi. Tình yêu từng khiến chúng tôi đau khổ vô vọng, tình yêu bí mật, tình yêu tổn thương, nuối tiếc trước kia, bây giờ đều trở thành những ký ức khiến chúng tôi phải cảm ơn. Dù số mệnh có đưa chúng tôi tới đâu, dù sự trưởng thành của chúng tôi lưu lại dấu vết gì cho thời đại, thì trong cuộc đời chúng tôi cũng đã ghi khắc sự tồn tại của nhau, bản thân chúng tôi là những container vận chuyển lẫn nhau, trước khi biến mất, tất cả sẽ không mất đi.

Tôi không kìm được phải nhắn tin cho Tần Xuyên, chẳng mấy khi lại sến súa như vậy: "Em nhớ anh."

"Ngoan." Anh nhanh chóng trả lời.

Vương Oánh chỉ ở lại mấy ngày rồi sang Mĩ, là Dương Trừng sắp xếp cho cô ấy, đặt vé và bố trí nơi ở. Dương Trừng thật sự không hề biết tình cảm của cô ấy ư? Tôi thấy chưa chắc đã như Vương Oánh nghĩ, nếu không với tính cách của Dương Trừng, một người chỉ quan tâm tới suy nghĩ của bản thân, sao có thể giúp cô ấy làm tới bước này. Tôi còn nhớ mãi, bộ dạng lái xe vượt đèn đỏ của Dương Trừng khi Vương Oánh nằm viện.

https://thuviensach.vn

Về sau tôi kín miệng như bưng, không kể cho Từ Lâm nghe những gì Vương Oánh tâm sự, và lần này Từ Lâm không ra sân bay tiễn cô ấy, có điều vẫn đeo miếng ngọc Quan âm đó ở trước ngực, lúc nào miếng ngọc cũng sáng bóng.

Hằng ngày Tần Xuyên đều đón tôi đi làm, chỉ có điều không phải bằng chiếc A4 màu trắng nữa, mà đổi thành đi tàu điện ngầm. Anh đã bán xe, đồng thời mang hết số tiền tiết kiệm đang có tổng cộng được mấy trăm vạn tệ đều đưa cả cho Vương Oánh, nói là lợi nhuận cổ đông từ ngày xưa. Lần này "Chàng trai A4" biến thành "Chàng trai đi bộ", có điều cũng chẳng sao, bởi vì mọi người trong tòa soạn giờ đã gọi Tần Xuyên là bạn trai của Tạ Kiều rồi.

Ở bên người mình yêu, là quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời này của tôi.

https://thuviensach.vn

Kết thúc

May mà, em gặp anh

May mà, em không để mất anh

May mà, em có thể được bên anh tới già

May mà, em của ngày xưa đã yêu anh thời niên thiếu.

https://thuviensach.vn

Mười năm đầu của thế kỷ 21 nhanh chóng trôi qua, nhưng chúng tôi dường như lại rất trì độn trước sự thay đổi của thế giới.

Mặc dù vẫn nỗ lực để lại dấu ấn của mình trong thời đại này, nhưng phần tươi mới rực rỡ nhất không phải là chúng tôi nữa.

Không biết từ bao giờ đã không còn thức đêm thức hôm để đọc truyện tranh, xem phim Mĩ nữa; cứ tưởng cả đời này sẽ không bao giờ rời bỏ được chiếc máy vi tính, vậy mà giờ đã bị smartphone thay thế quá nửa; màn hình di động càng ngày càng lớn, nhưng càng ngày lại càng ít chụp bản thân. Nghe nói em gái Tiểu Du của tôi điên cuồng hâm mộ nhóm EXO đang hot, tôi không thể liệt kê được tên của từng người trong nhóm, cứ tưởng H.O.T, TVXQ và Super Junior mới là những nhóm nhạc đang nổi của Hàn Quốc. Đi KTV hát karaoke, tìm đi tìm lại vẫn chỉ hát mấy bài của Châu Kiệt Luân, Tôn Yến Tư, nhưng những bài đang thịnh hành nhất trong list bài hát thì chúng tôi chưa nghe bao giờ. Tôi không thể thức thâu đêm nữa, nếu hôm nào thức thì cả ngày sẽ uể oải, mệt mỏi. Về căn bản không xem phim trong nước sản xuất, mà toàn xem những bộ phim chẳng có tiêu chuẩn gì, và cũng không nhiệt tình tới mức chạy lên Douban để đánh giá phim. Các bộ phim của Hồng Kông không còn khiến người xem hứng thú, ngay cả Châu Tinh Trì cũng đã không còn đóng phim. Các diễn đàn dần thưa thớt vắng vẻ, blog QQ cả vạn năm chẳng thấy cập nhật, status của rất nhiều người đều dừng lại ở bát mỳ xào đã ăn từ rất nhiều năm trước. Từ blog đến Weibo rồi lại tới Weixin, rất nhiều người đã trở thành khán giả của trò bấm like. Bắt đầu uống Collagen và chiết xuất hạt nho, nhưng vẫn có bọng mắt và nếp nhăn. Bố mẹ bắt đầu già đi, những người đã nghỉ hưu như họ ngày ngày đều gửi một loạt những tin Weixin kiểu Chicken Soup như “Kiểm tra xem bạn có đang trong thời kỳ ủ bệnh không”, “Mười điều mà người ta cần biết trong đời”. Vận động viên Lưu Tường cùng thời với chúng tôi, đã đi vào lịch sử điền kinh thế giới khi trở thành người Châu Á đầu tiên đoạt huy chương vàng Olympic cự lý 110m rào tại Athens 2004, nhưng lại vấp ngã ngay rào

https://thuviensach.vn

đầu tiên tại Olympic London 2012, tôi cũng chỉ là một người khách xem Olympic trên tàu điện ngầm, cùng cất tiếng thở dài với những hành khách khác xung quanh. Trước kia luôn cho rằng 9x và 00x là lũ trẻ con hỉ mũi chưa sạch, nhưng giờ làm bất kỳ chương trình dự án nào cũng phải nghĩ cách lấy lòng bọn ấy trước tiên. Đã rất nhiều năm không đi shopping ở Tây Đan nữa, chẳng còn thích Blue Harbour và Tam Lý Đồn, quen với các trang web mua sắm Haitao, Taobao hơn. Đồ của bản thân trong giỏ hàng rất ít, đồ cho trẻ con và thực phẩm chức năng cho người già chiếm quá nửa. Ra ngoài xưng hô không còn gọi anh gọi chị nữa mà đa phần là cô chú.

Rất nhiều chuyện cứ tưởng cả đời này sẽ không quên, thì giờ cũng không còn ghi khắc trong lòng nữa, không dũng cảm như xưa nhưng có trách nhiệm hơn, so với việc theo đuổi giấc mơ viển vông thì muốn giữ gìn, giữ gìn hạnh phúc nhỏ bé ngay bên cạnh mình.

Tôi bắt đầu bước vào một nhịp sống đều đều ổn định, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng thời niên thiếu của chúng tôi vẫn dần dần rời xa. Giữa niên thiếu và trưởng thành, chúng tôi dường như còn đang trải qua giai đoạn từng niên thiếu, có chút hoài niệm, bắt đầu già đi, lại có chút kiên cường, lý tính, và có cả viễn cảnh tốt hơn.

Các nhà khoa học nói, mọi người sẽ luôn cho rằng những thứ thuộc về thời niên thiếu luôn là nhất, những bài hát hay nhất, bộ phim hay nhất, đồ ăn vặt ngon nhất, bạn bè đáng yêu nhất, khiến mọi thứ về sau này đều kém sắc hơn. Chuyện xảy ra trong khoảng từ mười lăm đến ba mươi tuổi, người ta sẽ ghi nhớ cả đời. Vì vậy mỗi người chúng ta đều có những ký ức vô cùng quý giá, bởi vì chúng ta đều từng niên thiếu.

Anh Tiểu Thuyền ở lại Mĩ, một mình anh đi du lịch rất nhiều nơi, New York, Los Angeles, Houston, trong Weixin của anh ấy, tôi nhìn thấy ảnh của những nơi anh đã đi qua, còn cả ngón tay thon dài khi anh giơ chữ V nữa.

https://thuviensach.vn

Một người chính trực, chân thành, lương thiện, ưu tú như anh ấy, tiếp tục mang theo vầng ánh sáng của mình đi soi rọi con dân nước Mĩ, anh là người Hoa được yêu quý và đánh giá cao nhất ở trong viện nghiên cứu ở Standford, là Dr He(*) được tất cả mọi người đều tôn kính.

(*) *He là họ của Hà Tiểu Chu được phiên âm từ tiếng Hán.*

Thiên Hỉ vẫn không ngừng phấn đấu trong thế giới của cô ấy, thỉnh thoảng lại có tin cô ấy tham gia vai nữ chính trong một bộ phim điện ảnh nào đó, thỉnh thoảng lại thấy ảnh cô ấy và những nữ minh tinh khác tham gia thảm đỏ, dù nói thế nào giờ cô ấy cũng là Thiên hậu rồi. Tam Lý Đồn náo nhiệt nhất Bắc Kinh, quanh năm treo những biển quảng cáo cỡ lớn của Thiên Hỉ, đẹp tới không còn lời nào để tả, mạnh mẽ độc nhất vô nhị. Chỉ là mỗi lần tôi ngửa cổ nhìn, nhìn vào đôi mắt sâu hút của cô ấy, luôn cảm thấy trong đó có chút tiếc nuối, không nhiều, chỉ là một chút thôi.

Từ Lâm không làm phóng viên nữa, bài viết cuối cùng của cô ấy cho mục giải trí là về Thiên Hỉ, tiêu đề: "Cô ấy là niềm vui của cả ngàn năm, là nỗi cô đơn của cả ngàn năm." Từ Lâm thành lập công ty truyền thông của riêng mình, nghiễm nhiên trở thành Từ tổng, tôi từng đến công ty cô ấy một lần, trong đó có mấy em gái xinh đẹp ngọt ngào, các cô ấy đều rất sùng bái Từ tổng, còn nói được làm việc dưới trướng Từ Lâm họ rất yên tâm, ít ra thì không có những quy tắc ngầm. Tôi lại nghĩ, các em gái rất ngốc rất ngây thơ, thế giới rộng lớn thế này, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Trước khi về tôi thấy logo của công ty, là phác thảo hình mặt ngọc Quan âm, lặng lẽ an yên.

Bố Vương Oánh bị ung thư tuyến tụy trong quá trình điều tra, ba tháng sau thì mất. Điều này đối với gia tộc nhà họ Vương không khác gì như được giải thoát, những người khác lần lượt được thả, ồn ào bắt đầu lắng xuống. Vương Oánh sống rất ổn ở Anh, nghe nói còn học thêm lịch sử nghệ thuật, bắt tay vào buôn bán sưu tập đồ cổ. Từ lần ra đi đó cô ấy không về nước nữa.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng tôi vẫn nhìn thấy Dương Trừng trên tin tức, doanh nghiệp lớn của gia đình lên sàn, anh đương nhiên được đứng trong hàng ngũ những người gõ chuông. Trên màn hình, dáng vẻ anh ấy vẫn đẹp trai như thế, khiến tôi có chút hoang mang, trong cuộc đời tôi tại sao lại từng có mối quan hệ với một người như thế, tôi không biết đây có phải việc anh ấy thích làm không, cũng không biết anh ấy đã tìm được người mình thích chưa, những chuyện giờ đối với tôi trở thành xa xôi như cách cả thế giới. Tôi cầm điều khiển ti-vi, tiện tay chuyển kênh, đợi xem *Chạy đi người anh em* mùa mới, đây mới là cuộc sống của tôi.

Na Na vẫn làm người sản xuất chương trình của đài Hồ Nam, rất kiêu ngạo khi lấy được vé vào cửa để xem chương trình *Tôi là ca sĩ* cho tôi, đáng tiếc khả năng diễn xuất của tôi quá tệ, không cảm động đến nỗi rơi nổi giọt nước mắt nào, vì vậy không được lên hình. Cô ấy là người quan tâm tới chuyện tôi và Tần Xuyên hơn ai hết, sẽ gửi cho tôi những cái tin rất cảm khái kiểu như: "Hai cậu quen biết nhau cả cuộc đời, cuối cùng chuyện gì nên làm thì làm đi." Năm trước Na Na sinh em bé, vừa khoe con vừa khoe các chương trình mình làm, minh tinh mình gặp, đúng là một bà mẹ hạnh phúc tuyệt đối.

Chị Tần Thiến tiếp tục dùng sắc đẹp của mình công chiếm cuộc sống mạnh mẽ của thế giới, Lạp Sách được chị ấy gây dựng thành nhà cung cấp nội thất luxury lớn nhất cả nước, chị mở một showroom lớn ở nơi được mệnh danh là tấc đất tấc vàng như Đông Tam Hoàn, trong đó chỉ vào một chiếc ghế bất kỳ cũng có giá lên tới mấy chục vạn tệ, chiếc đàn dương cầm Steinway dùng để trang trí cũng có giá hai mươi triệu tệ. Nơi đó giống như lâu đài của mọi sự xa xỉ lộng lẫy, còn chị chính là nữ vương có một không hai trên thế giới. Chỉ có điều nữ vương này vẫn yêu màu đen, luôn giản dị.

Sau khi Tần Xuyên đem hết tiền vốn liếng mình có cho Vương Oánh, bắt đầu lập nghiệp lần thứ ba trong đời. Anh không giống chị Tần Thiến chỉ tập trung vào thị trường cao cấp, mà quan tâm tới mô hình bán hàng trên mạng

https://thuviensach.vn

và bán hàng trực tiếp hơn. Anh tìm thấy anh Tân Vĩ đang mở công ty phần mềm ở Trung Quan Thôn, cùng nhau khai thác trang web bán hàng online, trở thành cửa hàng điện tử đầu tiên trong giới nội thất, thậm chí lợi nhuận hàng năm còn ngang bằng Lạp Sách. Lần này chiếc xe đỗ dưới tòa soạn của chúng tôi, là chiếc Land Rover.

Tôi vẫn thế, cuối cùng đã trở thành ma cũ của tòa soạn, từ Tiểu Tạ biến thành chị Tạ. Tôi chuyên mảng tiểu thuyết, đều là những cuốn tôi thích đọc, lượng tiêu thụ cũng rất khá. Hai năm đầu tiểu thuyết mảng xuyên không rất hot, về sau lại đổi sang ngôn tình cổ đại, giờ thì là thanh xuân vườn trường, thậm chí còn được chuyển thể thành mấy bộ phim, có điều đều bị chê bai. Thỉnh thoảng tôi cũng giúp Tần Xuyên và chị Tần Thiến, hai người họ học mãi tiếng Anh vẫn không thành, tôi đành đi học một lớp cấp tốc để làm phiên dịch những cuộc hội đàm đơn giản cho họ, chú Tần và cô Diêu rất quý tôi, nói người có văn hóa cũng thật khác.

Gia đình tôi cuối cùng cũng đón nhận Tần Xuyên, người đưa ra quyết định này chính là bà nội. Vào một ngày tuyết rơi, Tần Xuyên như thường lệ đưa tôi tới tận cửa nhà, bà nội mở cửa tiểu viện ra bảo: “Bên ngoài rất lạnh, vào trong ngồi một lát đi.”

Từ đó anh và bà nội tôi kết đồng minh, thậm chí còn phản bội lại em gái Tiểu Du người trước kia là tay trong của anh.

Em gái Tiểu Du đang trong thời kỳ nổi loạn, theo như lời Tần Xuyên phụ họa với bà nội thì là, vì đám “ù pa” của nó mà lục thân(*) nó cũng không nhận nữa. Năm xưa, chúng tôi hâm mộ các ca sĩ diễn viên cùng lắm chỉ là mua đĩa, còn Tiểu Du đã phát triển tới mức mua vé ra sân bay, thuê khách sạn để đi theo các chuyến lưu diễn của thần tượng. Một đống lý luận tư tưởng đạo đức của bà nội và người trong nhà cũng chẳng khiến Tiểu Du dao động, so với người chị học đại học B như tôi, nó quý ông anh rể thích làm ăn buôn bán hơn. Bởi vì có thể mượn thẻ tín dụng của anh, lên Taobao mua hàng.

https://thuviensach.vn

(*) *Lục thân ở đây chỉ gia đình bố mẹ, anh chị em, vợ chồng.*

Ờ, còn nữa, tôi và Tần Xuyên kết hôn rồi.

Rất bất ngờ, anh ấy đã cầu hôn tôi đúng hôm sinh nhật tôi ba mươi tuổi.

Thật đúng là đã làm khó cho anh ấy, mặc dù anh nghĩ đủ mọi cách để mong làm tôi bất ngờ, nhưng ngay buổi sáng khi anh gọi điện thoại cho tôi bằng một giọng rất khác bảo ban ngày bận việc, tôi đã có dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó. Người tiếp theo làm lộ tin tức là đám bạn, Na Na gửi tấm ảnh kèm theo địa chỉ lên Weixin, cô ấy vốn đang chăm con ở Hồ Nam, thế mà lại chạy tới tận Đế Đô; Từ Lâm, ngay từ hồi học đại học cũng chẳng biết shopping là gì, thế mà lại hẹn tôi đi dạo ở Vương Phủ Tỉnh; anh Tiểu Thuyền gửi tin nhắn Weixin chúc tôi sinh nhật vui vẻ, còn đặc biệt nhấn mạnh là không thể về mừng sinh nhật tôi; chị Tần Thiến từ sáng sớm đã bảo lái xe mang chiếc váy Channel cao cấp đặt riêng tặng tôi, dặn tôi nhất định phải mặc nó…

Thế là, khi tôi và Từ Lâm vừa đi vừa chẳng có chuyện gì để nói tới thẳng nhà thờ ở Vương Phủ Tỉnh, bị người lạ đột nhiên gọi giật lại nhờ nhìn giúp xem tấm băng rôn họ treo có thẳng không, tôi đã cứng đờ cả người cười chẳng nổi.

Bởi trên băng rôn viết: “Kiều Kiều, lấy anh nhé!”

Hai người cầm hai đầu băng rôn là Đại Long và Tiểu Du, vì phải tránh tránh né né nên một người tuột tay, tấm băng rôn ụp lên người Tần Xuyên lúc này đang ôm hoa chuẩn bị ra…

Bạn trai tôi bực bội chui ra từ dưới tấm băng rôn, đi tới trước mặt tôi với vẻ mặt như muốn giết người, mặt đỏ bừng bừng và cũng không quỳ, móc nhẫn ra đứng đó mãi chẳng nói được lời nào.

https://thuviensach.vn

“Em đồng ý.”

Tôi trả lời luôn, cầm lấy nhẫn, rồi đeo thẳng vào ngón áp út.

Xung quanh rộn vang tiếng vỗ tay và reo hò, bạn bè tôi lần lượt xuất hiện trong tầm nhìn, anh Tiểu Thuyền giơ cao máy quay, Na Na nước mắt lưng tròng không ngừng chụp ảnh, còn cả chị Tần Thiến duyên dáng xinh đẹp tranh đứng trước ống kính của tôi. Người đàn ông đứng trước mặt tôi trên miệng nở nụ cười hạnh phúc, anh cúi đầu hôn tôi, còn tôi nhắm mắt lại.

Nhẫn cọ vào da, mang theo cảm giác lạnh lẽo của năm tháng. Thời gian dài đằng đẵng làm mờ hình ảnh của chúng tôi, quá khứ và tương lai chắc cũng chỉ dài bằng một đời một kiếp.

May mà, em gặp anh

May mà, em không để mất anh

May mà, em có thể được bên anh tới già

May mà, em của ngày xưa đã yêu anh thời niên thiếu.

------HẾT-------

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn